Xuyên Việt Chi Viễn Sơn Trà Nông

Contents

Xuyên Việt Chi Viễn Sơn Trà Nông **2**
1. Chương 1: Tác Dụng Của Thứ Trưởng Tử . . . 3
2. Chương 2: Vùng Khỉ Ho Cò Gáy . . . 7
3. Chương 3: Ác Nô Cùng Điêu Dân . . . 10
4. Chương 4: Không Có Hàm Lượng Kỹ Thuật . . . 14
5. Chương 5: Đại Hùng Trở Về . . . 18
6. Chương 6: Bạn Cùng Phòng Tốt Tại Tề Quốc . . . 22
7. Chương 7: Thầy Trò Cùng Tiến . . . 26
8. Chương 8: Kênh Khoa Học Thường Thức . . . 29
9. Chương 9: Tiên Thảo . . . 33
10. Chương 10: Nhìn Về Phía Tiền . . . 37
11. Chương 11: Không Nói Đạo Lý . . . 43
12. Chương 12: Đắn Đo . . . 47
13. Chương 13: Ngọc Bài . . . 55
14. Chương 14: Tuyết Đầu Mùa . . . 60
15. Chương 15: Phong Sơn (đóng Núi) . . . 66
16. Chương 16: Hùng Đại Nhân . . . 71
17. Chương 17: Nhân Thủ Có Sẵn . . . 77
18. Chương 18: Văn Bất Thành, Võ Bất Tựu . . . 83
19. Chương 19: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của . . . 89
20. Chương 20: Một Đống Hỗn Loạn . . . 94
21. Chương 21: Xuân Hàn (cái Lạnh Đầu Xuân) . . . 99
22. Chương 22: Tiểu Tiên Sinh . . . 104
23. Chương 23: Một Kích Vào Đầu . . . 108
24. Chương 24: Quanh Co . . . 114
25. Chương 25: Vào Thành . . . 120
26. Chương 26: Đe Dọa . . . 124
27. Chương 27: Sát Thần? . . . 128
28. Chương 28: Khai Trương . . . 133
29. Chương 29: Oanh Động . . . 138
30. Chương 30: Hảo Bàn Tính (tính Toán Thật Tốt) . . . 144
31. Chương 31: Tranh Luận . . . 149
32. Chương 32: Vi Phụ (làm Cha) . . . 154
33. Chương 33: Cây Công Nghiệp . . . 159
34. Chương 34: Năng Lượng . . . 165
35. Chương 35: Phạm Nhân . . . 170
36. Chương 36: Ồ Lên . . . 175
37. Chương 37: Đệ Tử . . . 181
38. Chương 38: Vọng Xuân . . . 186
39. Chương 39: Nhãn Giới . . . 192
40. Chương 40: Tự Cho Là Thanh Cao . . . 197

41. Chương 41: Sơn Cư (ở Lại Trên Núi) . . . 202
42. Chương 42: Trước Khi Rời Khỏi . . . 207
43. Chương 43: Cùng Đi . . . 213
44. Chương 44: Lớp Xoá Nạn Mù Chữ . . . 218
45. Chương 45: Đạp Thanh . . . 222
46. Chương 46: Liều Chết Đóng Giả . . . 227
47. Chương 47: Tu Dưỡng . . . 233
48. Chương 48: Sôi Trào . . . 238
49. Chương 49: Mộ Danh . . . 243
50. Chương 50: Trà Xuân . . . 248
51. Chương 51: Hôn Lễ . . . 254
52. Chương 52: Hôn Lễ Thứ Hai . . . 257
53. Chương 53: Mọc Lên Như Nấm . . . 262
54. Chương 54: Tân Hôn Tân Kinh Hỉ . . . 267
55. Chương 55: Giải Nghi Vấn Của Thái Tử . . . 272
56. Chương 56: Đến Trường . . . 278
57. Chương 57: Nhận Người . . . 282
58. Chương 58: Gã Sai Vặt . . . 287
59. Chương 59: Chọn Đơn . . . 293
60. Chương 60: Lôi Kéo Làm Quen . . . 298
61. Chương 61: Gieo Gió Gặt Bão . . . 303
62. Chương 62: Phường Đậu Hũ (cổ Đại Thì Gọi Là Vậy, Theo Hiện Đại Thì Nó Như Là 1 Cửa Hàng Hoặc Như 1 Cơ Sở Sản Xu . . . 308
63. Chương 63: Sinh Ý Ngoài Ý Muốn . . . 314
64. Chương 64: Giá Trị Vũ Lực Của Người Đọc Sách . . . 319
65. Chương 65: Cục Thịt Hung Tàn . . . 324
66. Chương 66: Năm Giàu Có . . . 330
67. Chương 67: Tạo Hình Hư Ảo . . . 336
68. Chương 68: Dưới Chân Núi Gởi Thư . . . 341
69. Chương 69: Cao Thủ Võ Lâm . . . 346
70. Chương 70: Tiếp Thu Ý Kiến Quần Chúng . . . 352
71. Chương 71: Kẻ Ngốc Có Tiền Nhất . . . 358
72. Chương 72: Thị Trường Có Tiềm Năng Lớn . . . 364
73. Chương 73: Khai Khảo . . . 368
74. Chương 74: Trả Tiền Cho Người . . . 373
75. Chương 75: Bỗng Nhiên Nổi Tiếng . . . 379
76. Chương 76: Tạ Sư Yến . . . 385
77. Chương 77: Vung Tiền Như Rác . . . 390
78. Chương 78: Nuôi Dê . . . 396
79. Chương 79: Diêu Thanh Thử Luyện . . . 401
80. Chương 80: Đắc Ý Vênh Váo . . . 407
81. Chương 81: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân . . . 413
82. Chương 82: Thành Ý . . . 418
83. Chương 83: Trượt Tuyết . . . 423
84. Chương 84: Trà Sữa . . . 429

Xuyên Việt Chi Viễn Sơn Trà Nông

Giới thiệu

Edit: Rei Beta: TrinhTrinhThể loại: Cường cường, bố y sinh hoạt, xuyên qua thời không, chủng điền văn, ngọt sủng, trạ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-vien-son-tra-nong

1. Chương 1: Tác Dụng Của Thứ Trưởng Tử

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Lúc Ôn Luân tỉnh lại, đầu óc nhất thời đau đến choáng váng, qua nửa ngày mới miễn cưỡng chậm lại. Không phải do đau nhức giảm bớt, mà chỉ là thoáng có thể thích ứng một chút. Nếu không phải cơn đau bất ngờ làm cho cậu không phân biệt được tay chân ở đâu, thì lúc này cậu tuyệt đối sẽ ôm đầu đâm tường.

Ôn Luân tuy rằng không lớn lên trong gia đình đại phú đại quý, nhưng với chính sách sinh một con ở hiện tại, có đứa trẻ nào mà không được nuông chiều từ bé. Ôn Luân sống đến 20 tuổi, bất quá cũng mới là một thanh niên năm hai đại học, đau đớn lớn nhất cậu nhận được trong đời người, cũng chỉ là té ngã lúc học xe đạp, còn cái loại đau như bây giờ, nếu không phải là do bộ não truyền đến, cậu chắc sẽ hoài nghi mình đang sinh hài tử mất!

Chờ đến cả người đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt đến lần thứ ba, lúc này cậu mới mờ mịt khôi phục một chút năng lực tự hỏi.

Phản ứng đầu tiên là: cứ như vậy xuyên qua?

Phản ứng thứ hai là: còn có thể khổ bức hơn nữa không?

Cái nguyên thân này rốt cuộc có bao nhiêu vô dụng? Thân là một trưởng tử của Huyện Bá (tước vị hàng thứ ba, 1 công hầu), vậy mà có thể dẫn đến nước này, cũng thật sự là kỳ ba cực kỳ. Tuy nói đây là thứ trưởng tử, nhưng phụ mẫu hắn là thật lòng yêu nhau, yêu ai yêu cả đường đi, nguyên thân cũng rất được yêu thương, tuyệt đối vượt qua đích tử đích nữ. Hiện tại lão cha bệnh nặng sắp không được, hắn không phụng dưỡng, ngược lại bị đệ muội con vợ cả gây sức ép đến đi đời nhà ma, hắn so với đệ muội còn lớn hơn vài tuổi, là sống đến ngu người rồi? (nguyên thân là 'hắn', thụ là 'cậu' nhá)

Ôn Luân còn đau đầu, chợt nghe bên ngoài truyền đến ồn ào.

"Đại thiếu gia còn chưa tỉnh, tam thiếu gia tứ thiếu gia đại cô nương, không nên đi vào, miễn cho lây bệnh." Âm thanh nữ nhân trung niên thập phần nịnh nọt.

"Đi ra ngoài! Ta đây là đệ đệ, vẫn không thể đến thăm đại ca?" Âm thanh thiếu niên cố gắng tỏ ra uy nghiêm.

"Lão nô chỗ nào dám? Lão nô còn không phải là vì vài vị chủ tử suy nghĩ… Ôi! Tứ thiếu gia, ngài đừng đưa chân, cẩn thận lão nô vướng đến ngài!"

"Xuy! Lăn xa một chút!" Âm thanh nam hài tử thập phần kiêu ngạo tùy hứng.

"Dong dài cái gì." Là tiếng của thiếu nữ, sau đó là âm thanh cửa gỗ bị đẩy ra, "Phấn Hà, đi ra ngoài cửa trông coi đi."

"Vâng."

Một lát sau, thanh âm nam hài tử vang lên: "Chó má đại thiếu gia, một cái thiếp sinh cũng xứng!"

Thiếu nữ lập tức nói: "Ôn, Cảnh, Thịnh, nói cái gì thế?"

Nam hài tử hiển nhiên không phục: "Sao không thể nói? Ngươi trong lòng chẳng phải cũng nghĩ như vậy?"

Thiếu niên ngăn cản nói: "Được rồi. Cảnh Thịnh, tỷ tỷ nói đúng. Trong lòng nghĩ là được, không thể nói."

Nam hài tử cười nhạo một tiếng: "Nhưng có thể làm đúng không?"

Thiếu niên thiếu nữ trầm mặc một hồi, thiếu nữ mới nói: "Đại ca chúng ta mệnh thật là cứng rắn."

Thiếu niên cũng rất là chân thật mà hít một hơi: "Đáng tiếc tiền ta mua đoạt mệnh tán, tốn 3 lượng bạc đấy! Hóa ra còn không hữu dụng bằng 3 văn tiền thuốc chuột!"

Nam hài tử Ôn Cảnh Thịnh nói: "Ca ca tỷ tỷ cũng quá mềm lòng. Tỷ tỷ ngươi lúc ấy nếu đã đổ tội cho 'đại ca' cùng Tử Liên cấu kết, sao lại chỉ nhốt vào sài phòng* liền coi như xong? Còn nhốt chưa tới hai buổi tối liền đã thả ra."

*sài phòng: phòng chứa củi.

Thiếu nữ cười duyên một tiếng: "Ta đây còn không phải là nhìn thấy ngươi đẩy hắn xuống hồ sen, toàn thân ướt đẫm. Ta cũng không thể để hắn có thời gian thay quần áo."

Thiếu niên than thở: "Các ngươi a… Tỷ tỷ ngươi ngay cả một cái tên cũng không nhớ nổi, đại ca lúc ấy còn bên trong hồ sen, sao có thể cùng nha hoàn Tử Liên kia có đầu đuôi?"

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng: "Lúc ấy không có, trước kia không thể có? Đại nha đầu xinh đẹp khỏe mạnh này luôn hầu hạ ta, ta còn muốn dẫn theo làm của hồi môn. Ngươi lại khen ngược, đi chiếm trước một bước. Ta không nói, không có nghĩa là không biết, thật coi tỷ tỷ ngươi là ngốc tử?"

Thiếu niên nhanh chóng chịu tội, sau đó hướng Ôn Luân đi tới hai bước, lại lui trở về: "Được rồi, chúng ta trở về đi. Nhìn bộ dáng như quỷ này, mắt có thể mở hay không còn là một vấn đề."

Thiếu nữ rất là đồng ý: "Có thể mở thì thế nào? Mẫu thân hồ ly tinh của hắn không phải nói sẽ chôn cùng lão gia tử sao! Thả hắn từ sài phòng ra thì đã thế nào? Không có lão gia tử cùng mẫu thân hồ ly tinh, hắn Ôn Luân một người còn có thể làm ra cái quái gì? Huống chi…"

Thiếu niên nói tiếp: "Huống chi, hắn cũng sắp được cỗ kiệu nâng đi ra ngoài, hắc hắc."

Lúc sau tuy rằng không có tiếng đóng cửa, nhưng hiển nhiên ba chủ tử đã đi ra ngoài.

Cơ hồ là ngay lập tức, nữ nhân trung niên lúc đầu kia lại đi vào: "Ôi, tay đều gãy cả rồi, ngay cả cửa cũng không đóng." Đợi cho nhìn thấy phía trước, "Đại thiếu gia nha… Ngài ngàn vạn không được thua kém, lão nô lau người cho ngươi."

Lau người thay quần áo đổi đệm chăn, một bộ lưu trình làm xong, Ôn Luân thế nhưng một chút cũng không cảm thấy, cả người trừ bỏ đau vẫn là đau.

Vừa rồi tới đây ba cực phẩm, chính là đệ muội của nguyên thân.

Cha nguyên thân là một quý tộc, bất quá hiện giờ đã kế tục mấy đời, còn lại chỉ có một cái danh hiệu Huyện Bá, chỉ có thể uy phong phấn chấn ở trong một cái thị trấn nhỏ hoang vắng này, không có thực quyền. Hàng năm cầm chút bổng lộc với gạo triều đình ban cho, mỗi ngày ở cái thâm sơn cùng cốc này trôi qua vô cùng không tồi.

Huyện Bá phủ nhân khẩu đơn giản, lão Huyện Bá có một thê một thiếp. Thiếp chính là mẫu thân nguyên thân Ngô thị. Ngô thị xuất thân bần hàn, chỉ có thể làm thiếp thị. Lão Huyện Bá đến tuổi, liền cưới chủ mẫu hiện tại Lưu thị. Lưu thị là nữ nhi tri huyện, cho dù là một quan tép riu, tốt xấu cũng dính cái quan tự. Lưu thị cũng là tiểu thư khuôn mẫu quan gia từ trong ra ngoài, nhưng không nghĩ tới nàng vừa vào cửa, lão Huyện Bá liền cho nàng một cái "Kinh hỉ" —— một cái thiếp mang theo bụng lớn!

Lưu thị hiện tại cũng đã vào cửa, nói cái gì cũng đã muộn, chỉ có thể ra vẻ hào phóng mà đem nước đắng nuốt xuống bụng. Vốn bà ta nghĩ sinh nhi tử nào có đơn giản như vậy, nếu là Ngô thị sinh ra nữ nhi, cùng lắm thì đến tuổi cho chút đồ cưới gả ra bên ngoài, tầm mắt cũng có thể sạch sẽ. Nhưng không nghĩ tới Ngô thị thật sự là "Không chịu thua kém", lập tức liền sinh con trai!

Ba chữ thứ trưởng tử, để chỗ nào đều là đánh vào mặt nhà gái. Chính là Lưu thị dù có năng lực thì cũng có biện pháp nào đâu? Lão Huyện Bá có thế nào, cũng là cái Bá! Cha nàng bất quá là thất phẩm Huyện lệnh, còn có thể thật chống đối sao? Cuối cùng cũng chỉ dám náo loạn hai lần, cũng bất quá là ngươi cho ta một cái thang thôi, ăn ý lạ thường.

Cũng may lão Huyện Bá trừ bỏ một thiếp này ra, cũng không lại thêm người loạn thất bát tao gì vào phủ. Mặc dù có thứ trưởng tử bực bội, nhưng rốt cuộc cuộc sống so với những phu nhân đương gia khác thư thái

hơn nhiều lắm.

Hiện tại lão Huyện Bá một chân cũng sắp xuống mồ, Ngô thị cũng tự thỉnh chôn cùng, thứ trưởng tử mạng lớn không chết, ngược lại có thể giúp nàng giải quyết một chuyện phiền toái.

"Nương! Ngươi như thế nào cho… Đại ca nhiều của hồi môn như vậy!" Ôn Bảo Thục, cô nương duy nhất trong Ôn gia, ngày thường đương nhiên là đi theo Lưu thị đồng thời học tập quản gia, hiện giờ vừa thấy tờ đơn đồ cưới của Ôn Luân, lập tức phát tác.

Lưu thị một phen đẩy tay Ôn Bảo Thục ra: "Ngươi biết cái gì? Bên ngoài nhiều ánh mắt nhìn như vậy, chẳng lẽ ta còn có thể khắt khe đại ca ngươi? Lại nói, đại ca ngươi không đi, đổi ngươi đi, ngươi nguyện ý?"

Ôn Bảo Thục nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể dậm chân.

Lưu thị thấy thế, cười khẽ: "Được rồi, ánh mắt nhìn xa một chút. Đại ca ngươi đi chuyến này là thay cha ngươi báo đáp ân cứu mạng, là đại đại hiếu, là chuyện tốt. Năm đó lưu lại hôn thư, Ôn gia chúng ta chẳng lẽ có thể từ chối? Các ngươi khen ngược, thiếu chút nữa đem người làm chết. Vạn nhất thật không có, các ngươi nghĩ muốn giải quyết thế nào?"

Ôn Bảo Thục cau mày một cái: "Còn có thể như thế nào? Bất quá là một đại quê mùa trong hốc núi, đại tự không biết một chữ, chẳng lẽ còn có thể nháo Bá phủ chúng ta? Có can đảm sao?"

Lưu thị trong lòng cũng là cho rằng như vậy, nhưng là: "Biết đâu chừng hắn ta thật lấy hết can đảm thì sao? Lại nói nhân gia năm đó quả thật cứu cha ngươi một mạng, cho dù là cho ngươi gả đi qua, cũng là nên."

"Ta mới không gả!" Ôn Bảo Thục giơ chân, oán hận chỉ vào đống đồ cưới, "Hừ! Dư lại coi như là tiền quan tài cho đại ca, không biết hắn có mệnh sống đến lúc vào sơn cốc chết tiệt đó hay không?"

Lưu thị nhíu mày, trở tay nhẹ nhàng đánh Ôn Bảo Thục một chút: "Sao lại nói thế? Lời này trước mặt nương nói xong không có việc gì, nhớ kỹ ngươi về sau còn phải lập gia đình. Xuất môn chỉ có thể nói đại ca ngươi có hiếu biết chưa? Đại ca ngươi đây là xung hỉ cho cha ngươi!"

Ôn Bảo Thục uốn tiếng nói: "Biết rồi, nương ~ ta đây không phải trước mặt nương mới như vậy sao!"

Giờ phút này đại quê mùa còn ở kinh thành xa xôi, hoàn toàn không nghĩ tới trở về nhà sẽ có kinh hỉ lớn đang chờ mình, y vô cùng cao hứng mà đơn giản thu thập xong bọc hành lý, dắt một đầu lừa liền xoay người nhảy lên.

"Hùng Tướng quân!"

Hùng Tinh Vũ nghe tiếng, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống. Tên này của y, tổng cộng ba chữ, tại sao có thể bị gọi đến như … Ừm… Như khóc như tố? Mẹ nó, đại quê mùa như y cũng có thể nói một câu thành ngữ! Bốn chữ!

Hùng Tinh Vũ vừa hoảng thần, người gọi lại y liền chạy tới trước mặt. Bạch y thiếu niên bất quá mười lăm mười sáutuổi, khuôn mặt như quả đào, nhan sắc so với nữ tử còn diễm lệ hơn ba phần. Đơn giản một thân bạch y, kỳ thật là có tinh mỹ đồ án được dùng chỉ bạc cẩn thận thêu lên, lúc ánh mặt trời chiếu xuống, hoa văn đám mây đơn giản quả thực giống như đang lưu động.

"Hùng Tướng quân, ngài … Thật là muốn rời kinh?" Khuôn mặt bạch y thiếu niên tái nhợt nhỏ nhắn, đôi mắt khẽ nâng, đáy mắt thủy quang hiện ra, quả thực khiến người ta thấy thương xót.

Hùng đại quê mùa lại cảm thấy cả người đều nổi da gà, toàn thân dựa vào con lừa một chút: "Đúng vậy đúng vậy!"

Bạch y thiếu niên đi phía trước một bước, hàm răng hơi hơi cắn môi dưới, hai phiến môi đỏ thẫm nhìn qua càng như là dụ người ngắt lấy: "Ngài… Tướng quân ngài không để ý tình cảm ngày xưa cùng Phác Du sao?"

Hùng đại quê mùa nghe vậy, lập tức chân không mềm nhũn, lưng cũng thẳng, mày kiếm nhướng lên mãnh liệt nhíu lại: "Vị công tử này… Ngươi rốt cuộc là ai? Hùng mỗ nhận thức ngươi?"

Con lừa "Ân ngang ân ngang" mà kêu hai tiếng, nghe quả thực như là phụ họa: đúng vậy, ngươi là ai a?

Bạch y thiếu niên nhất thời xấu hổ khốn quẫn vạn phần, nhưng lại không dịch nửa bước. Cũng may trên đường cái này tất cả đều là cao môn đại hộ (nhà cao cửa rộng), bình thường ít người lui tới, nếu không với lần hành động này, sớm đã có nhiều người vây xem.

Dù vậy, cũng lập tức liền có người chạy tới. Người này Hùng Tinh Vũ cũng nhận thức, còn là quen biết.

"Lão Hùng, ai ai ai, xin lỗi!" Người tới ăn diện một bộ tiêu chuẩn quý công tử, một đường chạy như điên lại đây, chờ hoãn quá khí ngẩng đầu vừa thấy trang phục của Hùng Tinh Vũ, trước ha ha ha cười nửa ngày, "Bộ dạng ngươi như vậy, sẽ không phải muốn trở về núi chủng điền chứ?"

Hùng Tinh Vũ vỗ vỗ y phục trên người, chân mày cau lại: "Còn có thể giả bộ? Lâm lão nhị, ngươi đây là có chuyện gì?"

Lâm lão nhị một tay lôi kéo bạch y thiếu niên, sắc mặt có chút xấu hổ: "Đây là tiểu đệ nhà ta, bình thường một lòng đọc sách, cái kia, cái kia gì… Ngươi lần trước không phải tới nhà của ta uống rượu sao?"

Hùng Tinh Vũ mày nhăn càng chặt hơn: "Uống rượu thì sao? Ta không chỉ đến nhà Lâm lão nhị ngươi uống rượu, lại nói cũng không phải một mình ta đi!"

Lâm lão nhị vuốt mặt, câu này hắn cũng muốn hỏi a, ai có thể hiểu được tiểu đệ luôn hận không thể dùng mũi nhìn trời này của hắn, mắt liền bị mù đi coi trọng cái con gấu mù này chứ! Cũng mặc kệ như thế nào, một bên là lão chiến hữu quân công hiển hách của mình, một bên là đệ đệ yêu quý nhà mình có chút điểm văn danh, Lâm lão nhị lắp bắp tốt xấu đem kết thân ý đồ nói rõ.

"Nhà hai chúng ta coi như là xứng đôi, lão Hùng ngươi cảm thấy sao?"

Hùng Tinh Vũ một xem xét bạch y thiếu niên đỏ bừng mặt tránh ở phía sau Lâm lão nhị, bị y liếc nhìn một cái lại càng thêm xấu hổ cùng sợ hãi, lập tức lại nổi một tầng da gà, đột nhiên linh quang vừa hiện: "Ta có hôn ước trong người!"

Lâm lão nhị kinh hãi: "Di? Sao không nghe ngươi nói?"

Bạch y thiếu niên phản ứng càng lớn: "Gạt người! Ngươi sao có thể có hôn ước?"

Hùng Tinh Vũ mặt to hướng trời, khát vọng nói: "Ta đây trở về chính là cưới vợ." Đúng vậy! Cha của y năm đó cứu một quý nhân, đã nói trước muốn hai nhà kết thân. Trên tay y còn có hôn thư!

Lời này không phải nói nói mà thôi. Hùng Tinh Vũ mặc dù rời kinh, trên người có phẩm cấp chưa từ chức, là quan lớn nhị phẩm, cưới tức phụ nhi không phải đến quan phủ lập công văn đơn giản như vậy, mà là phải báo lên trên sau đó thêm cáo mệnh cho tức phụ nhi. Cho nên, việc này không thể giả.

Cho nên, không quản bạch y thiếu niên thống khổ đáng thương như thế nào, cũng chỉ có thể nhìn Hùng Tinh Vũ sải bước lên lừa đi mất.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu mao lư: khí lực đại, cõng voi!

Lão Hùng: rõ ràng là gấu, như thế nào liền thành voi?

Tiểu mao lư: khí lực đại, cõng lão Hùng!

Lão Hùng: phi, lão tử là người nha!

Tiểu mao lư: …Nhưng là một người… Không sức lực…A, lư sinh một chút theo đuổi đều không có.

*Tiểu mao lư: con lừa nhỏ lông ngắn.

Hố mới nhé! Hố này chào đón thành viên mới trong nhà luôn!!!

2. Chương 2: Vùng Khỉ Ho Cò Gáy

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đến tận lúc bị mang ra Huyện Bá phủ, Ôn Luân vẫn chưa từng mở mắt, nhưng lại căn bản không thể nào ngủ. Nực cười, dưới tình huống đau như vậy, còn có thể ngủ được mới là quỷ a!

Ôn Luân gả rất là náo nhiệt, đội ngũ nâng đồ cưới từ cửa Huyện Bá phủ đi ra rất lâu mới đến cuối.

Lưu thị vốn muốn cho đội ngũ đi vòng quanh thị trấn một vòng, nhưng vừa nghĩ tới có chút không ổn, nên đè xuống tâm tư, dặn dò quản gia ra khỏi cửa thành liền chạy đi nhanh chút. Đêm qua cùng buổi sáng hôm nay, đã đổ cho cậu hai bát canh sâm, làm sao cũng phải đem người còn sống đưa đến sơn cốc.

Ôn đại quản gia là người hầu trong phủ Huyện Bá, cho dù là hạ nhân, trong thị trấn cũng coi như là một người có thể diện. Đã bao nhiêu năm không gấp rút lên đường như thế này? Đã vậy toàn bộ hành trình đều là dùng hai cái đùi!

Ngoại ô huyện Long Châu nổi danh là vùng núi, là tám trăm dặm đại sơn mà ai ai cũng biết. Trừ bỏ huyện Long Châu là mảnh đồng bằng ra, thôn xóm trong núi một người so với một người đều nghèo như nhau.

Nơi Ôn Luân phải gả đi qua, chính là một cái thôn nhỏ trong núi không có chút tiếng tăm gì —— Đại Trà thôn.

Người trong thôn không có tiền, địa phương đương nhiên cũng nghèo, tất nhiên cũng sẽ không sửa đường. Người miền núi đi đã quen, hoàn toàn có thể bước đi như bay, nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm Ôn đại quản gia. Người trong đội ngũ nhìn hắn thật sự không được, vội đi tìm một đầu lừa cho hắn cỡi. Tuy rằng không hợp quy củ, nhưng nhóm người này do Ôn đại quản gia định đoạt. Về phần Ôn đại thiếu gia, người nào không biết đó chỉ là một cái diện nhân*?

*Diện nhân: người làm bằng bột, nhuyễn như bột, ý nói bạn này ko có chính kiến, ai làm gì cũng được, ko biết dùng từ nào thay 2 chữ này nên mình để luôn.

Cũng không phải bọn họ có thể cùng Ôn gia đại thiếu gia tương giao, cũng không phải Ôn gia đại thiếu gia nổi danh toàn thị trấn, mà là tùy tiện là một người đều có thể nghĩ ra. Tề quốc bọn họ tuy rằng không cấm đồng tính kết hôn, nhưng dù sao âm dương tương hợp mới là chính đạo.Ngoại trừ những người đồng tính ra, nhà ai sẽ để nữ nhi không lấy chồng, đổi thành nhi tử lấy chồng?

Nhìn nhìn lại của hồi môn là hai mỹ tỳ, thư đồng diện mạo một chút cũng không thua kém mỹ tỳ, tâm tư mọi người đều chuyển cong, ngoài miệng nhẹ nhàng nói một câu: “Tân phu gia thật đúng là phúc khí tốt.”

“Hắc hắc, còn không phải sao?” Bên cạnh có người hưởng ứng.

Dẫn dắt đội lập tức thấp trách một tiếng: “Câm miệng! Nhàn thoại Huyện Bá gia là chuyện các ngươi có thể nói?”

Bọn họ là người tấu hỉ nhạc, quần áo nhẹ ra trận, mới có khí lực nói nói nhàn thoại. Hiện tại lập tức kịp phản ứng, đây cũng không phải là thân hào nông thôn, mà là quý phủ Huyện Bá! Huyện Bá, đối với bọn hắn mà nói, quả thực không phải là nhân vật tầm thường, muốn thu thập bọn họ, còn không đơn giản như bóp chết một con kiến? Trong đầu nghĩ thông suốt, hai người lập tức đổ một thân mồ hôi lạnh.

Ôn Luân vốn còn có thể nghe hai câu nhàn thoại phân tán một ít lực chú ý, phát hiện đội ngũ lập tức yên tĩnh trở lại. Chính là thân thể vẫn đau đớn, hợp với hai bát sâm rót uống tựa hồ bắt đầu phát huy tác dụng, vốn cảm thấy dịu đi một ít đau đớn lại trở nên rõ ràng.

Nếu như có đủ khí lực, Ôn Luân tuyệt đối nhảy dựng lên đánh người. Chưa nói đến bản thân Ôn Luân tính tình sẽ như thế nào, cho dù là một cái tượng Bồ Tát, đều có thể bị thân thể này tra tấn xuất ra ba phần hỏa khí.

Mặc dù như thế, Ôn Luân vẫn nghĩ biện pháp phân tán lực chú ý. Trong đội ngũ không có tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng thở càng ngày càng to – nặng. Phát hiện đám gia hỏa bên ngoài bất an, một đám đều mệt chết như cún, cho dù là một đám tiểu lâu la, Ôn Luân cũng cảm thấy thoải mái.

Luật hôn nhân Tề quốc quả thực rất cố tình gây sự! Tại sao có thể không cần bản thân đăng ký, dựa vào một hôn thư không biết định ra thời điểm nào, liền có thể thành thân chứ? Tại sao có thể không trưng cầu ý kiến đương sự là cậu, liền đem cậu gả ra ngoài vậy? Muốn ra khỏi phủ, có thể tìm cái cớ tốt hơn nha!

Bất quá đối phương nếu như là thẳng nam… Không, cho dù đối phương là cong, cũng chướng mắt cậu là một con bệnh. Đương nhiên, nếu đối phương có sở thích đặc biệt, vậy thì ngoại lệ.

Nghĩ đến đây, Ôn Luân theo bản năng mà run run một cái. Có thể làm người cứu lão cha mình, tam quan của nhi tử …hình như cũng không nhất định phải chính trực. Ôn Luân càng nghĩ càng sợ hãi, run run cũng càng ngày càng lợi hại, tựa như là động kinh. Lúc cậu còn ở nhà, chẳng sợ cậu run rẩy thành si ngốc cũng chẳng sao, nhưng hiện tại cậu trên cỗ kiệu, vẫn còn trên sơn đạo. Suy xét đến thân thể cậu, tuy là có biệp pháp cố định cậu, nhưng cũng là có hạn, dù sao không thể đem cậu trói gô mà ghim một chỗ với cỗ kiệu, cậu run run như vậy, liền run run xảy ra chuyện.

Ôn Luân cả người đau đến mất trí, ngược lại không cảm thấy có biến hóa gì. Chính là kiệu phu lại cảm thấy cỗ kiệu chợt nhẹ một chút, sau đó tân lang cứ như vậy lăn đến gót chân, thiếu chút nữa lăn đi vào sông lớn.

Tám trăm dặm đại sơn nhiều gập ghềnh. Sông cái lớn nhất Tề quốc, sông Đại An là từ nơi đổ ra. Trong tám trăm dặm quần sơn này, sông Đại An tổng cộng có chín chỗ ngoặt, mười tám cái thác, hai mươi bảy nhánh nhỏ, hoàn toàn không yên tĩnh như hạ lưu.

Đừng nói là một người ngã xuống, dù cho ném một tảng đá xuống, cũng sẽ không còn bóng dáng.

Ôn Luân lăn một vòng, toàn bộ đội ngũ dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Gió núi thổi một cái, toàn bộ đội ngũ đi theo đều run run.

Ôn đại quản gia cơ hồ té từ trên con lừa xuống, người bên cạnh hoang mang rối loạn mà đỡ, bị Ôn đại quản gia vung tay lên đánh: "Đều chết hết a! Mau đưa đại thiếu gia đỡ lên cỗ kiệu đi!"

Đại thiếu gia trong phủ có bị khi dễ thế nào, ra khỏi cửa nhà vẫn đại biểu toàn bộ Ôn gia. Dù cho lui nữa một bước, Ôn Luân là chủ, hắn là quản gia thì thế nào, cũng là nô. Thật để cho Ôn Luân ở trên đường xảy ra chuyện, hắn sao có món ngon mà ăn? Tâm tư phu nhân, Ôn đại quản gia cũng biết vài phần.

Để Ôn Luân gả đi xung hỉ, tất nhiên là hiếu thuận với Ôn gia, nhưng vạn nhất chết ở trên đường, vậy coi như điềm xấu. Lại nói Ôn Luân này thân mang bệnh, vốn cũng chỉ có bọn họ người Ôn gia biết, trước mắt…

Ôn đại quản gia vừa nhìn chung quanh, quả nhiên những kiệu phu đó cũng tốt, tấu hỉ nhạc cũng tốt, trên mặt đều có vài phần không được tự nhiên. Ôn đại thiếu gia nhìn không khác quỷ lắm, có thể sống được đến khi vào Đại Trà thôn hay không?

Nhưng bọn họ cũng không dám nhiều lời, sự xấu xa trong đại viện hào môn, bọn họ tuyệt đối không thể trêu vào. Bọn họ chỉ quản đem người nâng tới nơi là được.

Ôn Luân lần nữa bị nâng vào cỗ kiệu. Ôn đại quản gia tự mình đem người tỉ mỉ trói lại một lần. Lộ trình phần sau, toàn bộ đội ngũ càng thêm nặng nề, hoàn toàn không giống như là đưa hỉ, càng như là lo việc tang ma.

Ôn Luân té lộn nhào một lần này, ngược lại giống như là đả thông kinh mạch gì, tay chân đều tìm trở về, quả thực đủ loại mỏi mệt thoải mái.

Một đường từ sáng sớm đi đến qua buổi trưa mới tới thôn Đại Trà, đoàn người nhanh chóng làm hết quá trình, cũng không ở lại, nhanh chóng thừa dịp trời còn chưa tối nhanh như chớp hạ sơn, cứ như phía sau có ác quỷ đuổi theo.

Thôn Đại Trà là loại thôn nhỏ hẻo lánh, khó được có tin tức lớn như vậy, ngóng trông ngày này quả thực trông mong đến cổ cũng dài ra vài phần. Mấy ngày trước đây người quý phủ Ôn Huyện Bá phái người đến trong thôn thông báo, lại tìm người đến sửa phòng ở, một phen đại động tĩnh, chính là…

“Đại Hùng đi ra ngoài bao nhiêu năm không trở lại.”

“Đúng vậy, không phải nói đi nhập ngũ sao?”

“Ai? Lâu như vậy không trở về, không phải là… Kia gì đi?”

“Ta xem hơn phân nửa là vậy.”

“Hắc hắc.”

“Làm gì cười đến âm dương quái khí như vậy?”

“Xuy. Ngươi nói Lưu lão nhị lúc này…”

Vài người tụ ở cửa thôn, đều hắc hắc hắc nở nụ cười.

Cửa thôn Đại Trà có một gốc cây trà cổ không biết đã bao nhiêu năm, ngọn núi đất ít lại cằn cỗi, trong thôn người rảnh rỗi rất nhiều, dù sao bọn họ có mệt thế nào, thì thu hoạch cũng sẽ không them được một hai phân. Sâu trong núi ngược lại có vật tốt, vô luận là dược liệu trân quý hay là các loại món ăn thôn quê, đều là có thể bán giá cao. Thế nhưng thâm sơn này có chỗ nào tốt? Không nói nhà người khác, chỉ là mới vừa nói nhà Đại Hùng, cha của Đại Hùng chính là thợ săn nổi tiếng gần xa, còn không phải bị một con gấu mù một hơi cắn chết, thi thể còn không toàn vẹn.

Lúc ấy cha Đại Hùng, trực tiếp xây 3 gian nhà gạch xanh mái ngói, trong thôn bao nhiêu người đỏ mắt. Chờ Đại Hùng đi ra ngoài, một năm hai năm còn không có gì, ba năm bốn năm người trong thôn đều ngứa tay, ba năm ngày thỉnh thoảng lấy đi một cục gạch dọn về nhà mình.

Ôn Luân sau khi gả vào cửa, Đại Hùng cũng đã rời thôn gần năm năm. Chỗ nào còn gạch xanh mái ngói, mấy gian phòng gạch mộc âm trầm, còn là trước đó vài ngày Ôn phủ tìm người đến sửa.

Vừa nhấc nâng đồ cưới bỏ vào trong viện, toàn bộ phòng ở đều rơi xuống một tầng bụi đất.

Ôn Luân ngay lúc này mờ mịt mở mắt. Tường viện cũng mới sửa, so với phòng ở là dùng tảng đá lớn trong núi chất chồng rồi trát bùn lên, thoạt nhìn ngược lại rắn chắc hơn nhiều. Trong viện cỏ dại bị thùng đồ cưới đặt đè lên, trước mắt cũng nhìn không ra gì.

Ôn đại quản gia đã mang người về thị trấn. Hiện tại trong nhà dư lại Ôn Luân, còn có hai nha đầu của hồi môn mặc một thân phấn y Thúy Liên, Bích Hà.

Thư đồng bộ dáng thanh tú Lý Nhị kéo dài mặt, vừa nhấc chân không chút khách khí đá lên người Thúy Liên cùng Bích Hà đi qua: “Hai đứa làm biếng, còn trông cậy vào tiểu gia đến hầu hạ các ngươi sao?”

Thúy Liên cùng Bích Hà không dễ đối phó.Trong hậu trạch đi đến vị trí đại nha hoàn, cũng không phải chỉ lớn lên xinh đẹp là xong. Lúc này đây các nàng mới nhớ của hồi môn của đại thiếu gia, vốn chính là bị bắt chịu đãi ngộ như sung quân biên cương, trong lòng đã sớm nổi giận. Chỉ là nữ nhân thể lực rốt cuộc không bằng nam nhân, hai người đè xuống lửa giận trong lòng, miễn cưỡng bứt ra khuôn mặt tươi cười: “Đây không phải là hơi nghỉ một lát sao!”

“Đúng vậy, thật sự không khí lực. Lập tức liền tốt.”

Lý Nhị cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào, thẳng mở ra thùng dọn đồ vật.

Thúy Liên cùng Bích Hà thấy Lý Nhị xoay người, sắc mặt càng âm trầm vài phần. Bích Hà khẽ gắt một tiếng: “Còn cho mình là cái thứ gì, bất quá là Nhị thiếu gia…”

Thúy Liên không lên tiếng, xoa xoa chân đứng lên, trong âm thanh vẫn là lộ ra một phân mỏi mệt: “Đi theo đại thiếu gia, chung quy vẫn tốt hơn ở trong phủ.”

Bích Hà da mặt mãnh liệt giật giật, lông mày mảnh khảnh dựng thẳng lên, hừ lạnh một tiếng, vén tay áo lên bắt đầu thu thập rương hòm.

Ba người này vốn ở bên trong Ôn phủ, giữa đám hạ nhân cũng có chút địa vị, việc nặng căn bản không tới phiên bọn họ làm. Nhưng bọn họ cũng học một chút, việc nặng bọn họ tuy rằng làm có chút mới lạ, nhưng lập tức thuần thục. Bàn tới trình độ tinh tế tri kỷ, so với những thô sử nha đầu bà tử, còn mạnh hơn nhiều.

Ba hạ nhân bận việc nửa ngày, Ôn Luân đại thiếu gia như là bị quên đi, bị ném trên kháng. Ôn Luân cả ngày uống một bát canh, đến buổi tối bị đổ một chén cháo lỏng, sau đó là xong.

Thúy Liên cùng Bích Hà đặc biệt trông nom, cẩn thận mát xa người Ôn Luân, động tác sạch sẽ lưu loát: "Đại thiếu gia, không phải không cho ngươi ăn cái gì, là thầy thuốc công đạo, hiện tại ngài không thể ăn cái khác, sợ tương khắc dược tính. Cháo lỏng dưỡng người, ngài tạm thời nhịn một chút."

Ôn Luân không nói được,ngay cả trừng mắt đều hữu khí vô lực. Chính là cháo lỏng có thể no sao? Hơn nữa một cái bát chỉ lớn hơn con chuột! Cháo bên trong còn chỉ có nửa bát!

Bích Hà lười biếng thấy Ôn Luân phiêu liếc mắt một cái, trong lòng lộp bộp một chút, trên mặt bay lên một tia hồng nhuận, trong lòng nói thầm: trách không được bọn tỷ muội trong phủ đều tranh đi hầu hạ đại thiếu gia. Đại thiếu gia bộ dạng này cũng thật giống Nhị phu nhân, hơn nữa đôi mắt kia…

Thúy Liên nhìn Bích Hà một bộ thần sắc đều bay lên trời, liền kéo nàng một cái. Các nàng chính là bởi vì không chịu trèo lên giường chủ tử mới bị người hại, chẳng lẽ vừa ra khỏi cửa liền đổi quẻ? Muốn thật như vậy, các nàng còn không bằng ở trong phủ cùng tam thiếu gia… Phi! Thúy Liên nghĩ đến Ôn tam thiếu gia, mặt cười lập tức vặn vẹo thành mẫu dạ xoa.

Bích Hà hoàn hồn, cảm thấy một trận xấu hổ: "Đại thiếu gia, nhóm nô tỳ cáo lui."

Chờ hai người đi ra ngoài, Lý Nhị lại bước tới nói một tiếng: "Đại thiếu gia, tiểu nhân ngay tại bên cạnh."

Ôn Luân nghĩ: ta đã đói bụng, ngươi cũng sẽ không biến ra được bát cơm, muốn ngươi có ích gì?!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ôn Luân: đã đói bụng, đến bát thịt kho tàu cũng không biết nấu, muốn ngươi có gì dùng ( )

Tướng quân: oa… Oa biết săn thú!

Ôn Luân: nhà ở điều kiện kém, cũng không biết thay đổi, muốn ngươi có gì dùng ( )

Tướng quân: oa… Oa đã trở lại, liền xây thanh chuyên đại nhà ngói cấp tức phụ nhi!

Ôn Luân ~~( )

: vậy ngươi đang ở đâu?

Tướng quân o(> <)o: còn="" tại="" trên="" đường="" trở="">

Tiểu mao lư: ân ngang ân ngang!

3. Chương 3: Ác Nô Cùng Điêu Dân

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân ngủ thực sự rất ổn định. Bụng bị đói đến mức không còn biết đói là gì nữa. Tựa như đau đớn trên người, đau qua đau lại đến hôm nay liền thoáng dịu đi một chút, cậu liền có thể ngủ.

Ngủ một giấc đến trời sáng choang, Ôn Luân hơi tỉnh liền thấy Lý Nhị có vẻ kích động kêu lên.

Thúy Liên cùng Bích Hà bụm miệng thở mạnh, thấp giọng nói: "Đại thiếu gia, có chỗ nào không thoải mái không?"

Ôn Luân thầm nghĩ, hiện tại trên người mình có chỗ nào thoải mái sao?

Ba người thấy Ôn Luân tỉnh, rất nhanh đem kinh hoảng lúc đầu đè ép xuống, bắt đầu đâu vào đấy hầu hạ Ôn Luân rửa mặt. Hiện tại tính mạng cùng thân thể của bọn họ đều hoàn toàn nằm trong tay Ôn Luân. Nếu Ôn Luân chết, chờ đợi bọn họ rất có thể là sẽ bị bán ra ngoài, trời biết họ sẽ bị bán tới nơi nào.

Nếu đã đến nhà phu gia của Ôn Luân, bọn họ liền ở lại phu gia, đối với bọn họ mà nói ngược lại là kiện chuyện tốt, bọn họ còn có thể đi theo phu gia sống qua ngày. Chỉ là Hùng phu gia hơn phân nửa cũng là dữ nhiều lành ít, bọn họ hiện tại còn chưa đứng vững gót chân ở trong thôn, nếu Ôn Luân nhắm hai mắt bất tỉnh đi, bọn họ hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Điểm tâm như trước là cháo loãng. Bất quá so đêm qua rõ ràng nhiều hơn rất nhiều, trên mặt bát bao trùm thật dày một tầng dầu cháo, Ôn Luân còn ăn ra được hạt gạo ở bên trong! Cho dù là đã nấu đến nhừ, hoàn toàn không cần vận dụng đến răng nanh, Ôn Luân cũng đã thấy cảm động hết sức.

Ôn Luân uống qua cháo loãng, cảm giác yết hầu không đau nữa, há mồm phát ra khí thanh: "Đỡ ta đi ra ngoài ngồi một chút."

Ba người biểu tình đồng thời hiện lên một tia phiền chán, cuối cùng vẫn là nghe theo mệnh lệnh.

Trong sân nắng sớm nhẹ nhàng, một hán tử ngồi xổm đầu tường chuẩn bị nhảy vào sân. Một đôi giầy rơm, một cái rơi ở trong sân, một cái mang trên chân lộ ra đầu ngón chân. Hắn nhìn đến trong sân bốn người đi ra cũng không sợ hãi, còn cười tủm tỉm mà chào hỏi: "Ôi, sớm a! Hôm nay thời tiết thật không tệ a!" Bộ dáng kia cứ như hàng xóm đến thăm nhà người quen vậy.

Đừng nói Ôn Luân nhìn còn choáng váng, chính là ba hạ nhân gặp qua đủ loại người cũng đều sửng sốt. Đương nhiên, do hàng năm luôn phải giao tiếp với các loại đầu trâu mặt ngựa trong nội trạch, nên phản ứng của ba hạ nhân nhạy bén hơn so với Ôn Luân nhiều lắm.

Hiện giờ trong sân có cái gì? Còn không phải là đồ cưới chưa kịp thu thập xong sao! Đừng nói là trong sơn thôn Đại Trà này, cho dù là tại thị trấn, trong phủ thành, đây đều là một khoản tài phú đủ để cho người thấy liền sáng mắt!

Ngày hôm qua sắc trời đã tối, hơn nữa ba người bọn họ lại đi sơn đạo nửa ngày, cho dù có tâm, cũng không có khí lực thu thập. Lúc này, hơn phân nửa đồ cưới vẫn còn đặt ở trong sân.

Hùng gia là thợ săn, nền nhà dựa núi, tường vây cao chừng một trượng, là vì phòng dã thú. Ôn gia chủ tớ vừa nhìn thấy tường cao liền có cảm giác đầy đủ an toàn, nhưng lại ngăn không được tặc trộm? Quả thực chính là buồn cười!

Ôn Luân hiện tại ngay cả nói đều không nói lớn tiếng được, không tính đi.Vô luận là Bích Hà, Thúy Liên hay Lý Nhị, tuy nói tự thân còn thủ vững một ít nguyên tắc, nhưng nếu là đã bị Lưu thị chọn vội tới cho Ôn Luân ngột ngạt, thì sẽ cũng không phải là người dễ đối phó gì.

Ôn Luân thực rất nhanh thấy được sức chiến đấu của ba người này.

Sáng sớm cả thôn Đại Trà đều tỉnh lại trong tiếng hét chói tai của thiếu nữ, đã vậy còn được quần sơn phóng đại tiếng vang, một tiếng "Lưu – manh" quả thực khiến người tinh thần chấn động.

Không mấy phút đồng hồ, các thôn dân đều chộp lấy khăn mặt, quần áo, bàn chà quần áo, cái muôi, đuổi lại đây.

Thôn trưởng trên tay còn cầm chiếc đũa, đem thôn dân ngăn ở cửa nhà Hùng gia đuổi đi: "Tránh ra tránh ra! Mới sáng sớm, chuyện gì đây!" Quang mang trong mắt ông ấy, Ôn Luân chỉ cần dùng đuôi mắt liếc một cái cũng biết, tinh thần bát quái đang thiêu đốt hừng hực.

*Bát quái: nhiều chuyện.

Sơn thôn hẻo lánh, có thể có bao nhiêu sự tình mới mẻ phát sinh? Ôn Luân gả lại đây, đã là một chuyện lớn. Thôn trưởng phỏng chừng đừng nói hắn sinh thời, cho dù là thôn trưởng đảm nhiệm tiếp theo, cũng sẽ không phát sinh chuyện so với chuyện này lớn hơn. Không nghĩ đến, một việc lớn như vậy còn chưa tiêu hóa xong, con dâu Hùng gia lại nháo lưu manh!

Nháo lưu manh, chuyện này không lớn cũng không nhỏ, chủ yếu được quyết định bởi thân phận địa vị của song phương. Bên trong sơn cốc "tài nguyên" quá ít, không nói đến địa vị của người ta, nếu như bị bắt được tất cả đều là bị đánh chết, không chết cũng bị đánh cho tàn phế. Nhưng lúc này ai lại ăn tim hùng mật báo như vậy, cô dâu Hùng gia chính là quý nhân, bọn họ toàn bộ sơn cốc thêm người cũng không đủ bồi mệnh, nháo lưu manh? Quả thực chán sống!

Thôn trưởng tập trung nhìn vào, người trong viện chen lấn chật như nêm cối, một tiểu cô nương mặc phấn y bụm mặt anh anh anh, một phấn y cô nương khác đang một bên khuyên giải an ủi, một bên hung hăng trừng một hán tử.

Hán tử kia thôn trưởng đương nhiên nhận được, đúng là Lưu lão tam, mười dặm tám thôn nổi danh người làm biếng, hiện tại đã hai mươi bảy hai tám, ngay cả bà nương cũng thú không nổi, ngày thường trong thôn ăn trộm gà trộm chó chuyện gì cũng không thiếu, nhưng là lưu manh? Lưu lão tam cũng không dám.

Lưu lão tam giờ khắc này mặt mũi trắng bệch. Hắn chỉ là muốn vào cửa xem thứ gì đáng giá, chưa thành mà đã…

Cũng không trách Lưu lão tam không thể nghĩ ra được. Thế đạo này phàm là bị đùa giỡn lưu manh, mấy cô nương đều thiên tân vạn khổ giấu diếm, chuyện này đều liên quan đến danh tiết cùng hôn phối sau này, các nàng căn bản nào dám lộ nhiều ra ngoài.

Ông trời chứng giám, Lưu lão tam leo vào chỉ là muốn tiền đồng, căn bản không muốn nữ nhân! Nhưng là có người tin tưởng hắn sao?

Thôn Đại Trà là một cái thôn họ hỗn tạp.Trong tám trăm dặm đại sơn, loại này thôn nhiều đến không thể đếm hết. Thị trấn đi hướng bên kia, là Long Môn Quan, cửa ải hiểm yếu quan trọng nhất của Tề quốc. Nghe nói năm đó những thôn xóm này, là nơi an trí cho quân đóng lại. Hiện tại cũng không biết qua bao nhiêu năm, đã sớm không còn quan hệ gì tới biên quân nữa.

Loại thôn tạp họ này, xa không đoàn kết bằng thôn độc họ (thôn chỉ có một họ), người khác chết sống cũng coi như xem hài kịch. Chuyện Lưu lão tam cuối cùng cũng bị trở thành một truyện cười. Không phải Ôn Luân không muốn xử lý, cũng không phải ba hạ nhân nhà cậu không nghĩ đẩy gã ta vào chỗ chết, mà là căn cơ tại thôn Đại Trà của bọn họ còn không ổn. Đừng nói hôm nay Lưu lão tam chỉ là leo đầu tường, cho dù hôm nay Lưu lão tam đến lấy bạc, thôn dân Đại Trà cũng sẽ không thật gây khó dễ gã làm gì.

Nếu là đổi lại trong thị trấn, Lưu lão tam không nói leo cái đầu tường, chỉ ở tường bên ngoài Ôn Huyện Bá phủ vẽ cũng có thể bị bắt lại dạy dỗ cho một trận.

Cũng là chủ tớ bọn họ bốn người giá trị vũ lực quá thấp, nếu không nào có chuyện như Lưu lão tam này, đã sớm nắm gậy gọc đánh lên cho chết rồi. Buổi sáng một hồi chê cười nhẹ nhàng qua, buổi chiều Ôn gia ngồi chờ đến trả đũa.

Lý Nhị một bên vỗ quần áo, một bên bước vào đại môn, mặt kéo dài như ông già, quay người đem đại môn đóng thật mạnh, bắt đầu cùng Thúy Liên Bích Hà nói rằng: "Đất ruộng nhà phu gia bị Lưu lão nhị chiếm, không chịu trả." Lưu lão nhị tất nhiên chính là ca ca Lưu lão tam buổi sáng. Lý Nhị vừa nghĩ tới bản thân còn bị đẩy ngã, ngã ở bờ ruộng, thì cơn tức trong bụng muốn nổi lên.

Thúy Liên nhíu mày hỏi: "Thôn trưởng nói như thế nào?"

Lý Nhị cười lạnh một tiếng: "Bà nương Lưu lão nhị xen vào kêu thôn trưởng một tiếng thúc, còn có thể nói như thế nào?"

Một bộ ỷ thế hiếp người như này, bọn họ từ trước tới nay cũng dùng rất thành thục, xuất môn ỷ vào thế Huyện Bá phủ, trong phủ ỷ vào thế chủ tử mình, hiện tại trong một sơn cốc bị ra oai một đạo, nghĩ liền khó chịu, cố tình bọn họ lại còn không có một biện pháp nào.

Lý Nhị không có biện pháp, không có nghĩa là Ôn Luân không có.

Ôn Luân lúc này đã bị nâng trở về nhà, dựa vào hai cái gối đầu, đang nhìn tờ khai đồ cưới của mình. Bên trong đồ cưới, đáng giá nhất sợ là cửa hàng trong phủ thành. Không nói phủ thành, cho dù là thị trấn, đừng

nói là mua một cái cửa hàng, chính là thuê mở cửa hàng cũng không có vài người. Cửa hàng phủ thành kia có bao nhiêu đáng giá, tùy tiện ngẫm lại sẽ biết. Ôn Luân dám nói, cửa hàng này tuyệt đối có vấn đề.

Đè xuống cửa hàng không đề cập tới, tiền tài trong đồ cưới cũng không phải ít. Nếu không dung hợp ký ức nguyên thân, Ôn Luân nói không chừng sẽ khinh thường một rương đồng tiền, nhưng sau khi dung hợp với ký ức của nguyên thân, hắn mới biết được, nguyên lai tiền lưu thông chủ yếu của Tề quốc chính là đồng tiền. Dưới cái rương có hai thỏi vàng, là nương nguyên thân cho cậu áp đáy hòm.

Tờ khai đồ cưới rất dài, có chừng vài tờ giấy, đặt chung một xấp dày, rất có chất cảm, đáng tiếc mặt trên phần lớn là các loại sách có thể nhìn không thể ăn. Ôn Luân thở dài, nghe được âm thanh bên ngoài, cũng không lâu lắm ba người liền tiến vào xin chỉ thị.

Nói là xin chỉ thị, kỳ thật oán giận là chính, Lý Nhị đem sự tình sau khi nói xong, Ôn Luân nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, nói ra vẫn là khí thanh: "Ngày mai đi gọi thôn trưởng tới."

Ba người cả kinh, Lý Nhị bật thốt lên nói: "Đại thiếu gia, ngài đây là?"

Ôn Luân không trả lời, nhắm mắt lại đi ngủ. Cậu hiện tại trong lòng có chút loạn, vừa rồi cậu ngồi ở phòng trong, chợt nghe đến Lý Nhị bọn họ ba người nói. Không nói đến vấn đề lớn nhỏ của âm thanh, mấy âm thanh này đi vào tai cậu cứ như là đang có người ghé vào lỗ tai cậu nói vậy.

Cậu đây có phải hay không thành hồ lô biến hình, biến thành người thính tai a? Có khi nào sẽ bị người phát hiện, buộc lên cây cột thiêu sống hay không?

Lúc này bên ngoài thành An Giang, một tráng hán dắt con lừa đứng ở bờ sông lệ nóng doanh tròng. Mặt nước sông Đại An chỗ này vô cùng yên ả, trải qua lịch đại tu kiến, sông Đại An bây giờ dòng người như dệt cửi. Hiện giờ có rất nhiều người đều dựa vào sông Đại An kiếm sống, có chèo thuyền đưa đò, có tát võng bắt cá, càng có thiếu gia nhà giàu trong phủ thành mướn thuyền lâu chạm trổ tinh tế đi du ngoạn.

Tráng hán rời nhà đã lâu, hiện giờ nhìn sông Đại An không khỏi thi hứng đại phát, miệng trương cả buổi mới nghẹn ra: "A, nước…"

Con lừa trên mặt đất lăn qua lăn lại cọ ngứa, không cẩn thận lăn quá sức, hai móng trước đá vào trên người tráng hán, thiếu chút nữa đá tráng hán xuống sông Đại An.

Đừng nhìn sông Đại An mặt nước tĩnh lặng, nhưng nước sông rất sâu, hàng năm người chết đuối tuyệt đối không ít. Đại hán một thân mồ hôi lạnh ổn định thân hình, quay đầu trừng mắt: "Ngươi lại đây cho ta!"

Con lừa đã sớm lộc cộc tránh ra xa, tro bụi bao trùm bộ lông màu trắng trên mặt nó, hiển lộ ra đôi mắt mang ý cười, nhìn qua hoàn toàn là như cười nhạo, một chút đều không có tự mình tỉnh lại.

Tráng hán giận dữ.

Con lừa thấy tình thế không ổn, tung chân bỏ chạy. Đừng nói con lừa chạy không thoát, tốt xấu gì cũng là thân thích của loài ngựa nhà người ta, chính nó cũng có 4 chân, chạy như điên một chút cũng không chậm so với hai cái đùi của tráng hán.

Tráng hán vốn đang nghĩ vào trong thành An Giang nghỉ ngơi một buổi tối, hiện tại đừng nghĩ, vẫn là nhanh chóng về nhà đi.

Ngoài thành dân chúng nhìn tráng hán đuổi theo con lừa, tất cả đều ồn ào cười to.

Tráng hán bị chỉ trỏ cực kỳ phẫn nộ, chờ một đường xuyên qua thành An Giang, người ở rất thưa thớt, tráng hán mới đề khí thẳng truy, cước bộ đạp một cái liền tới bên cạnh con lừa.

Con lừa vội gọi: "Ân ngang ân ngang!"

Tráng hán lúc này cũng mệt mỏi đến ngoan: "Dừng lại, không đánh ngươi."

Con lừa chạy hai bước, thấp thỏm quay đầu lại, đã bị một cái tát choáng váng: "Ân ngang!"

Tráng hán hắc hắc mà sải bước lên lưng lừa: "Nói không đánh ngươi, chưa nói không giáo huấn ngươi!"

Con lừa đã trúng một bàn tay, đầu ủ rũ mà chạy đi.

Trên đường gặp được một thương nhân từ huyện Long Châu, đang tại ven đường nghỉ ngơi bát quái.

“Bộ dáng lão Huyện Bá xem là không được.”

“Ai nói? Lão Huyện Bá tuổi cũng không lớn a.”

“Nghe nói bệnh cũng không nhẹ. Không phải còn đem đại thiếu gia gả đi ra ngoài xung hỉ sao?”

Huyện Bá? Tráng hán hơi hơi xả dây cương một chút, con lừa tốc độ chậm lại. Lão Huyện Bá sẽ không phải là nhà cùng mình định thân đấy chứ?

“Chuyện xung hỉ này, ai… Hy vọng hữu dụng đi.”

Nhóm thương nhân cũng không có nói nhiều, chỉnh lý hàng hóa một chút lại tiếp tục ra đi, bọn họ phải đuổi kịp trước khi cửa thành đóng cửa, tiến nhập thành An Giang.

Tráng hán vỗ vỗ ót lừa, chỉnh lý một chút ý nghĩ: “Ta đây là đã thành thân rồi?”

Nếu có Ôn Luân, cậu sẽ nói cho tráng hán, hắn cái này gọi là bị thành thân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tướng quân (v): tức phụ nhi, tướng công của ngươi liền mau trở lại đây.

Ôn luân: a.

Tướng quân (v): tức phụ nhi lãnh đạm quá a, không có gì tưởng nói cùng tướng công ta sao?

Ôn luân (^_^): a. Thật là có câu muốn nói.

Tướng quân (*/ *): nói đi.

Ôn luân (_,): như thế nào không chết ở bên ngoài đi!

4. Chương 4: Không Có Hàm Lượng Kỹ Thuật

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Khuôn mặt Ôn Luân là có thể gạt người, người không biết lần đầu gặp mặt, đều sẽ cho rằng hắn người cũng như tên, ôn nhuận nho nhã đầy bụng kinh luân. Người biết đều hiểu, sau bộ da mặt thoạt nhìn phong độ tràn đầy trí thức này, cất giấu trong đó chính là một cái học tra, còn là một cái học tra trong đầu mang đầy ý nghĩ xấu!

Phong độ của người trí thức trên mình nguyên thân ngược lại là thật, so với thôn trưởng như là hai đại tự xoay ngang, hoàn toàn là một người khác. Trình độ được tôn trọng của người đọc sách trong thời đại này, tuyệt đối không phải chỉ một cái học tra như Ôn Luân là có thể hiểu hết được, đặc biệt là lúc Ôn Luân bị đưa ra Huyện Bá phủ, trên trán thôn trưởng đều bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ôn Luân mặc dù là kẻ không có địa vị nào trong phủ Huyện Bá, nhưng dù sao đó cũng là người của Huyện Bá phủ, là trưởng tử của lão Huyện Bá, là quý tộc, cùng thôn trưởng hoàn toàn là ở hai giai tầng. Thôn trưởng vốn còn tưởng rằng tân tức phụ của Hùng gia chỉ là trong nhà có chút tiền, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải là như vậy.

Thôn trưởng càng nghĩ càng sợ hãi, càng sợ hãi càng là không biết nên nói như thế nào. Ôn Huyện Bá gia ở địa giới này người nào không biết a? Nhân gia đặt chân ngay tại thị trấn Long Châu này, đại nhân vật như Tri Huyện lão gia thấy đều phải xoay người, chứ đừng nói đến một cái thôn trưởng nho nhỏ như hắn, cho

dù bọn họ nhét toàn bộ người trong thôn Đại Trà vào, cũng không đủ cho người ta dùng một cái ngón tay nghiền.

Ôn Luân nhìn bộ dạng này của thôn trưởng, đương nhiên sẽ không đi nhắc nhở hắn, rằng thế lực của phủ Huyện Bá không lớn như hắn tưởng tượng, trưởng tử như hắn cũng không được người ta để vào mắt. Hắn ngoắc ngón tay, Thúy Liên nhanh chóng tiến tới đắp cái thảm lên người hắn.

Ôn Luân hơi hơi nâng mí mắt: "Ôn mỗ mới đến, cũng không muốn làm khó thôn trưởng."

Thôn trưởng tuy rằng trong lòng nói thầm này còn không phải là làm khó sao, nhưng trên mặt vẫn là tươi cười bồi: "Ngài nói ngài nói."

Ôn Luân chậm rì rì uống một ngụm trà, mới lên tiếng: "Vẫn là ngài nói đi. Ôn mỗ nếu gả vào thôn Đại Trà, tất nhiên là thôn dân của thôn Đại Trà. Nên nghe thôn trưởng an bài chứ."

Thôn trưởng trong lòng lộp bộp một chút: "Này này… Như vậy đi!" Thôn trưởng đột nhiên quyết đoán, "Chúng ta thôn không nhiều lắm.Hùng gia có nửa mẫu ruộng, hiện tại trả lại cho ngươi. Chỉ là Lưu lão nhị vẫn còn trồng rau, còn không có thu hồi đến… Ngài xem thế nào?"

Ôn Luân nhìn thôn trưởng vừa nói vừa khí nhược, cười tủm tỉm nói: "Ta không nhìn, ngài xem là được."

Nhìn làm? Thôn trưởng nghẹn một chút, cuối cùng nói: "Như vậy, để Lưu lão nhị thu rau, chia 4 phần địa tô cho ngài."

"4 phần?" Ôn Luân chậm rì rì lặp lại.

Thôn trưởng thật sự không dự đoán được 4 phần vậy mà còn không thỏa mãn khẩu vị cái ma ốm này, trong lòng trực tiếp mắng, sắc mặt cũng xấu hổ: "Địa chủ dưới chân núi cũng thu 4 phần."

Ôn Luân nhìn thoáng qua Lý Nhị, Lý Nhị trực tiếp tiến lên, bắt đầu nói rằng: "Phu gia chúng ta là năm năm trước rời thôn, mà Lưu lão nhị trồng năm năm…"

Thôn trưởng vội nói: "Không phải năm năm! Tuyệt đối không có năm năm!"

Lý Nhị hỏi: "A, đó là bao lâu?"

Thôn trưởng nhất thời cũng không biết, chỉ có thể nói: "Ba năm! Nhiều nhất ba năm!" Trên thực tế Lưu lão nhị ngay lúc Hùng Đại vừa rời thôn, liền trực tiếp trồng lên. Ngay từ đầu nhà khác còn tưởng rằng Lưu lão nhị là cùng Hùng Đại nói tốt rồi, kết quả nhìn bộ dáng Lưu lão nhị một nhà sống qua ngày, tuyệt đối không xuất tiền địa tô gì, người khác mới bừng tỉnh đại ngộ. Nhưng chờ đến lúc này còn muốn chia một chén canh, đó là trăm triệu không thể.

Lý Nhị cũng không cãi lại, cúi đầu ghi vào trên giấy: "Được, ba năm. Ba năm mùa xuân trồng lúa mạch, hạ thu trồng lúa mùa đông, còn có thể loại một quý đồ ăn…"

Thôn trưởng lại đánh gãy: "Trên núi không trồng như vậy, đều là trồng chút bắp, có lúc cũng chỉ trồng chút đồ ăn không đáng giá tiền."

Lý Nhị như cũ gật đầu ghi nhớ.

"Một năm sản xuất…"

"Không nhiều như vậy, vùng núi cằn cỗi, hẳn là chỉ có…"

Cũng không lâu lắm, Lý Nhị cho ra kết quả, đem giấy đưa đến phía trước cho Ôn Luân nhìn: "Thiếu gia, ngài xem?"

Ôn Luân bất động thanh sắc mà gật gật đầu.

Lý Nhị đã đem con số trên giấy báo cho thôn trưởng.

Mồ hôi thôn trưởng rớt xuống đầy đầu: "Không, không có nhiều như vậy đâu!"

Lý Nhị kỳ quái nói: "Ba năm trồng bắp, rau dưa, một năm sản xuất nhiều ít. Địa tô hàng năm thu bốn phần, ta tính đều là dựa theo thôn trưởng ngài nói thôi. Làm sao còn nhiều? Ta còn xoá cả số lẻ đấy."

Đều sinh hoạt trong thôn Đại Trà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, nhà ai không biết nhà ai tình huống a. Lưu lão nhị gia mặc dù chiếm nửa mẫu đất nhà Đại Hùng, ngày thoạt nhìn tốt hơn một chút, cũng bất quá là bớt căng thẳng chút thôi. Nếu có nhiều tiền như vậy, đã sớm cho Lưu lão tam cưới vợ rồi. Mắt thấy khuê nữ nhà bọn họ cũng nhanh đến tuổi làm mai, đồ cưới còn không biết ở nơi nào đâu. Nhưng mà, lần này Ôn Gia nói cũng có lý.

Ngay lúc thôn trưởng trái phải đều khó, Ôn Luân thở dài nói: "Thôn trưởng, cũng không phải chúng ta muốn làm khó mọi người, thật sự là…"

Lý Nhị nhanh miệng, nhanh chóng đem chuyện đi mua thức ăn nói: "Như vậy một đám đồ ăn mười văn, một cái trứng gà hai mươi văn, một con gà một quan tiền… Cho dù là trong phủ thành cũng không có cái giá này! Ta xem người trong thôn đều sung túc nha, so trong phủ thành còn có tiền hơn!" Lúc đoàn người bọn họ vào núi, tuy rằng có thể mang chút gạo và mì, nhưng rốt cục đồ cưới là chủ yếu, hiện tại ăn những cái đó, vốn là dự định cấp cho kiệu phu ăn, kết quả nhóm kiệu phu không ăn, mấy thứ này cũng giữ lại.

Cũng may mắn giữ lại, bọn họ còn có chút cơm ăn. Buổi sáng bọn họ muốn xuất môn mua chút đồ ăn, kết quả đã bị bọn họ xem trở thành cái gì? Đây đều là nghèo đến mức chưa thấy qua tiền sao?

"Lý Nhị!" Ôn Luân chờ Lý Nhị nói xong, mới cau mày ngăn lại hắn, quay đầu lại liền mang vẻ mặt khó xử nhìn thôn trưởng, "Thôn trưởng, cũng không phải chúng ta muốn làm khó ngươi. Ngươi xem, thật sự là nếu như chúng ta không có ruộng đất, thì ngay cả một cọng rau xanh cũng đều ăn không nổi a."

Thôn trưởng cũng không biết chuyện này, nhưng hắn tin tưởng mọi người trong thôn chắc chắn đã làm ra chuyện này.

Ôn Luân cuối cùng cũng không nói thêm cái gì, để Lý Nhị tiễn thôn trưởng đi. Hắn ngược lại muốn đem mọi việc giải quyết một lần cho hết, chỉ là thân thể hắn thật là chống đỡ không nổi nữa. Thật vất vả mới có thể nói chuyện, hắn cũng không muốn làm khàn giọng chính mình.

Cũng không lâu lắm, thôn trưởng tự mình đưa tới một giỏ đồ ăn.

Thúy Liên chuẩn bị trả tiền, thôn trưởng liên tục xua tay: "Không cần không cần, đều là đồ vật tầm thường do nhà mình trồng, không đáng giá cái gì."

Thúy Liên vội vàng khách khí vài câu, sau đó lặng lẽ đối với thôn trưởng nói rằng: "Đại thiếu gia nhà của chúng ta là người rất dễ ở chung, chuyện này thật sự là khiến cậu ấy rất tức giận. Ngài ngày mai lại đến một chuyến, đại thiếu gia nhất định sẽ không để cho ngài khó xử đâu."

Thôn trưởng hôm nay bị Ôn Luân, Lý Nhị một chủ một tớ gây sức ép đến tâm can đều đau, hiện tại nghe cô nương này nói chuyện, mặc dù lòng biết không nên quá mức tin tưởng, nhưng mà khi nhìn thấy một bộ khuôn mặt tươi cười hiền lành của cô nương này, ông vẫn là nhịn không được tin vài phần: "Đa tạ cô nương. Ta đây ngày mai lại đến."

Bích Hà thấy thôn trưởng đi xa, liền từ trong phòng bước ra, giúp đỡ Thúy Liên đem đồ ăn nhắc tới bên cạnh giếng: "Hắc, ngày mai gã thôn trưởng này còn sẽ đưa đồ ăn lại đây hay không?"

Thúy Liên liếc mắt một cái, kéo kéo khóe miệng: "Đương nhiên. Ngày mai không mang đồ ăn lại đây, chúng ta liền nói đại thiếu gia thân thể không tốt, không ra gặp người được, như vậy không phải liền xong sao."

Ôn Luân nằm ở trong phòng còn chưa ngủ, nghe được tiếng hai nha hoàn trò chuyện, quả thực muốn cười, đúng là có đầu óc.

Sáng sớm hôm sau thôn trưởng đã tới rồi, vô cùng cảm kích thức thời, không chỉ xách theo một giỏ đồ ăn, còn dùng rơm rạ cẩn thận bỏ sáu cái trứng gà.

Thúy Liên một bên chối từ, một bên nhận. Một bên Bích Hà đã vào nhà lấy tiền, ấn giá đồ ăn bình thường mà trả, chối từ đến chối từ đi, cuối cùng thôn trưởng chỉ lấy tiền sáu cái trứng gà.

Thôn trưởng chờ thời gian không lâu. Thúy Liên ba người phân công có thứ tự mà thu thập điểm tâm, cộng thêm "Thu thập" Ôn Luân.

Thôn trưởng nhìn xem chất lưỡi, thầm nghĩ: đại thiếu gia quả thật không hổ là đại thiếu gia, thật đúng là quý giá mà, phải có tận ba người hầu hạ cơ!

Trong chốc lát, đại thiếu gia quý giá được Lý Nhị đỡ đi ra gặp khách.

Ôn Luân thân thể một ngày lại tốt hơn một ngày, chủ tớ bốn người tâm tình đều không tồi, thấy mặt thôn trưởng, trên mặt liền mang xuất ra một nụ cười.

Thôn trưởng ngược lại thụ sủng nhược kinh, càng cảm thấy ngày hôm qua là do thôn dân làm quá, đại thiếu gia là một người có tính tình tốt như vậy, khẳng định sẽ không làm khó hắn, hoàn toàn không ngờ tới, sau khi khách sáo với nhau hai ba câu, Ôn đại thiếu gia liền trực tiếp đưa một khối bánh nhân thịt lớn cho hắn!

Đỉnh núi phía sau là một vùng đất rộng lớn a! "Toàn, toàn bộ thu mua?" Thôn trưởng cảm thấy đầu mình đầy hơi nước.

Ôn Luân gật gật đầu: "Ân. Như thế nào? Có chỗ nào phiền phức sao?"

Thôn trưởng lắp bắp giải thích: "Không, không có. Rất dễ. Nhưng trên núi này không có vật gì cả, ngay cả quả dại cũng không nhiều."

Mua đỉnh núi nha, đối với thôn trưởng mà nói đó là một số tiền lớn, đối với trong tay cầm rất nhiều đồ cưới như Ôn Luân mà nói, quả thực chính là chín trâu mất sợi lông mà thôi. Có tiền, chính là có thể tùy hứng như vậy! Ở Ôn Huyện Bá phủ thân thể nửa chết nửa sống, ở sơn cốc này bất quá chỉ nằm hai ngày liền rất có khởi sắc. Ôn Luân nhận định nơi này là phúc địa của mình. Hơn nữa, đồ cưới cái gì! Mình một cái đại lão gia, còn chuẩn bị đồ cưới gì chứ, ngẫm lại thật là chán ghét!

Xuyên qua các tiền bối cũng đã sớm "thực tiễn chứng minh", đốt thủy tinh làm xà phòng, loại nào không thể kiếm tiền chứ? Ôn Luân hắn tốt xấu là học nông, làm địa chủ làm kỹ thuật chỉ đạo viên vẫn là … Hình như có chút không được. Trước khi xuyên qua, hắn bất quá mới học năm hai, bài chuyên ngành cũng chỉ là mấy quyển đại cương. Còn chưa thi đâu! Cũng còn chưa chọn trọng điểm! Hắn căn bản là không thuộc lòng a!

Trong lòng hắn hoảng hốt, trên mặt vẫn là nhất phái nho nhã: "Thôn trưởng không cần nhiều lời, coi như là sửa đường cho trong thôn đi."

Tiền mua đỉnh núi tự nhiên không thể về trong thôn sở hữu, cần nộp lên cấp huyện nha; nhưng huyện nha cũng sẽ cấp một phần tiền dùng để kiến thiết cho thôn. Môn đạo này nguyên thân ngược lại là biết một ít.

Nhưng một ít dân chúng sẽ không biết. Thôn trưởng vừa nghe, vô cùng cảm kích, trong lòng cảm thấy Lưu lão nhị thật là tên phế vật. Lui một bước mà nói, nếu Lưu lão nhị không trả ruộng đất, Ôn đại thiếu gia phỏng chừng là sẽ không mua cái đỉnh núi này.

Thôn trưởng bồi khuôn mặt tươi cười ra Hùng gia, xoay người liền kéo dài mặt đi tìm Lưu lão nhị xúi quẩy.

Bà nương Lưu lão nhị vừa nghe, lập tức liền xả tán tóc ngay tại chỗ khóc lóc om sòm: "Đây là muốn cắt đường sống của chúng ta a! Ông trời ơi! Chúng ta một nhà bốn miệng sống thế nào a! Mắt thấy tiểu thúc nhà của ta còn chưa có cưới vợ, khuê nữ nhà của ta còn chưa lập gia đình! Có tiền có thế liền muốn khi dễ người nghèo chúng ta a!"

Trong thôn Đại trà mọi người đều là nghèo cùng rất nghèo, có tiền có thế chỉ chính ai, lỗ tai không điếc tự nhiên nghe được hiểu được.

Bà nương Lưu lão nhị kia giọng cũng lớn, kéo cổ họng rống, lập tức có người tụ tập ba vòng trong ba vòng ngoài, tất cả đều xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

"Hắc, ta đã nói có chuyện lớn mà."

"Nhà họ ở trong thi trấn, bọn họ đã cắn không tha, còn có thể có chỗ tốt gì?"

"Căn bản là đấu không lại a."

"Người nọ có tiền đúng là giỏi nha."

"Đúng vậy, ngươi xem hai cô nương trong nhà họ, ăn mặc …"

“Đừng nói trong thôn chúng ta, cho dù là vài thôn phụ cận chúng ta, cũng chưa thấy qua ai xinh đẹp như vậy.”

Tiểu mao lư lắc lắc đi ngang qua, hướng phía vòng người chặn đường nó phun ra một hơi khí, xong rồi mới chịu tiếp tục đi tới.

*Tiểu mao lư: con lừa lông ngắn.

Tráng hán vỗ ót nó một cái, đôi mày rậm nhăn lại: không phải nói tức phụ của y là một cái đại thiếu gia sao? Như thế nào lại có thêm hai cô nương?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tướng quân (^) : tức phụ nhi, ngươi không tuân thủ nữ tắc!

Ôn luân (_,): ta lại không phải nữ nhân, nào phải tuân thủ nữ tắc?

Tướng quân %>_<%: tức phụ nhi, ngươi không thể như vậy oa!

Ôn luân (_,): tiếp tục nói a!

Tướng quân ( ) : ngươi xem xem, ngươi mới tới vài ngày, đều bị bao nhiêu người nhìn thấy rồi!

Ôn luân (#): ngươi nói thần mã?!

Tướng quân (^) : bọn họ một cái hai cái ba cái bốn cái đều đã từng lau người cho ngươi, oa ngay cả cái tay nhỏ bé đều còn chưa có mò đến nha!

5. Chương 5: Đại Hùng Trở Về

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Lúc Đại Hùng vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Ôn Luân đang ngồi ở trong sân đọc sách, trên người đắp một cái thảm lông dê.

Thúy Liên ôm chăn đi ra phơi. Bích Hà thì ngồi rửa rau bên giếng.

Lý Nhị xách ấm nước bước ra, cặp chân mày tú khí nhíu lại: “Đại thiếu gia, cứ như vậy đổ vào sao?”

Ôn Luân mí mắt cũng không nâng: “Ừ.”

Trong đồ cưới có ba rương sách, hai rương văn phòng tứ bảo. Căn cứ theo ký ức của nguyên thân, đại bộ phận sách đều là do nguyên thân tự mình chép ra. Đầu năm nay, sách đều vô cùng quý. Nhưng giấy và bút mực lại càng quý hơn, nơi này không có một chút gì gọi là bản quyền cả, so với thời đại của Ôn Luân thì là một trời một vực.

Chép sách được cho là một việc phong nhã, cũng là nơi chủ yếu để đại bộ phận đệ tử hàn môn kiếm chút đỉnh tiền tiêu xài.

Đương nhiên, dựa vào thân gia của nguyên thân thì cũng không cần phải nhờ vào chép sách để kiếm cơm ăn. Nguyên thân chép sách thật sự chỉ vì cái gọi là khí khái văn nhân mà thôi. Nhưng cái chữ khí khái này… cũng quá ít đi.

Ôn Luân là một học tra, không chịu nổi nguyên thân là một học bá, hơn nữa hai linh hồn lại còn dung hợp vào nhau, nên khi vừa xem liền trực tiếp đem tất cả ý tứ trong sách đều thông hiểu hết. Đối với cái loại học tra như Ôn Luân, tác phẩm văn cổ đều được coi như là mãnh thú nước lũ, nhưng không ngờ lại chỉ trong lúc nhất thời thần thanh khí sảng, trong nửa canh giờ hắn đã xem xong hết năm quyển sách.

Nước sôi từ trong bình đổ xuống, chảy vào tách trà gốm đen, lá trà xanh ngả vàng theo dòng nước xoay tròn, trà hương theo hơi nước phát tán ra, rót nước bảy phần, Lý Nhị nhấc ấm, bị hơi nước một xông đầy mặt, tinh thần cũng không khỏi rung lên. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy tiểu mao lư đứng trước cửa.

Tiểu mao lư* cong mắt cười: "Ân ngang ân ngang."

*Con lừa lông ngắn.

Tiểu mao lư mới sẽ không hạ giọng đâu! Trong viện chủ tớ bốn người cùng nhìn lại. Lừa chính là đại gia súc, thôn Đại Trà không có, cho dù là Ôn Luân mang theo một đống của hồi môn đến trong thôn cũng không có.

Không nhiều lâu, một tráng hán men theo cạnh cửa ló người vào thăm dò: "Đây là… Nhà của ta?"

Nhà của ta? Lông mày Ôn Luân nhảy dựng. Cái tên "Tướng công" kia của mình không phải đã sớm chết rồi sao, mình cũng đã bắt đầu quy hoạch chiếm núi làm vua, sao bây giờ y đã trở lại rồi?

Lý Nhị thấy đại thiếu gia nhà mình không nói gì, chỉ có thể tự mình đi ra tiếp đón: "Xin hỏi, ngài là vị nào?"

Tráng hán nhìn Lý Nhị tướng mạo thanh tú, bỗng dưng nhớ đến Lâm gia lão yêu* trong kinh thành, lông mày đen đặc nhăn lại: "Ta là Đại Hùng!"

*lão yêu thường được dùng để nói về con nhỏ nhất trong nhà, cực được yêu thương.

Lý Nhị không tin. Trong thôn người nào không biết Đại Hùng này đã đi ra ngoài năm năm không trở lại, như thế nào đại thiếu gia nhà bọn họ vừa gả vào cửa, Đại Hùng liền trở lại? Lừa tiểu hài tử sao!

Đại Hùng thực nghẹn khuất đứng ở ngoài cửa nhà mình, bị Lý Nhị nghi truy vấn hơn nửa canh giờ, lại còn phải đưa ra chứng minh, còn đem năm năm trải qua ba năm xới đất nói qua nói lại một lần. Cuối cùng, Lý Nhị cũng tìm không thấy chút sơ hở nào.

Đại Hùng cười đắc ý, đang định nhảy qua cánh cửa, lại bị cánh tay bé nhỏ của Lý Nhị cản lại: "Từ từ, ta đi gọi thôn trưởng!"

Đại Hùng buồn bực mà ôm đầu gối ngồi xổm xuống, ngắt một cọng cỏ trước cửa.

Tiểu mao lư cúi đầu, lặng lẽ cắn cổ áo y một cái, thấy Đại Hùng không phản ứng, lại đánh bạo cắn thêm cái nữa.

Thôn trưởng bây giờ còn đang ngóng trông tiền Ôn Luân mua đỉnh núi đâu, đối với chuyện Ôn gia tự nhiên không dám chậm trễ. Nhưng hiện tại hắn đang ở nhà Lưu lão nhị, bên ngoài lại vây quanh nhiều người như vậy, trong viện còn có bà nương Lưu lão nhị đang nháo, vừa ra tới, trực tiếp đem "Trận địa" dời đi.

Vừa nghe Đại Hùng trở lại, những người khác trên mặt tất cả đều bày ra một bộ tư thái giật mình, hận không thể tay nắm hạt dưa, ngồi xổm xem cuộc vui.

"Ai? Các ngươi nói thật sự là Đại Hùng trở lại?"

"Không thể nào? Đại Hùng đã đi năm năm, ngay cả trang giấy cũng chưa từng gửi về thôn."

"Xuy! cha của Đại Hùng sớm đã không còn, gửi đồ về? Cho ai a!"

"Cho nên, nhà bọn họ phòng ở cũng bị mất."

"Nha! Nói đến thật giống như nhà ngươi không lấy mấy khối gạch xanh vậy?"

"Chuyện này tất cả mọi người đều có phần, miễn bàn đi. Các ngươi nói, Đại Hùng sao lại về đúng lúc như vậy, đại thiếu gia vừa vào cửa, y đã trở lại?"

"Hay là đại thiếu gia kia vốn là già trước tuổi, thuê một người hàng đầu lại đây đoàn tụ đi?"

*Hàng đầu trong đây ý chỉ mấy chú hàng top trong quan quán.

Vài tên già trẻ xúm lại cười đáng khinh.

Bà nương Lưu lão nhị xông vào trước nhất, tư thế ngay cả thôn trưởng cùng Lưu lão nhị đều đuổi không kịp. Lưu lão nhị cũng không thật tâm muốn đuổi theo. Bọn họ coi như là vợ chồng một lòng, nửa mẫu đất này, tuy nói ngọn núi sản xuất không được nhiều lắm, nhưng cuối cùng còn có thể ăn nhiều hơn một miếng cơm. Hiện tại bắt bọn họ đem thịt trong miệng đào ra, cái đó khác gì muốn mạng bọn họ?

Thôn trưởng ngược lại là muốn đuổi theo, chỉ là bị mấy hán tử rãnh rỗi trong thôn hữu ý vô ý cản lại hai cái. Trong thôn đường hẹp, thôn trưởng cũng không lượn chỗ khác được, chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn bà nương Lưu lão nhị làm đầu tàu gương mẫu vọt tới.

Sau đó mọi người liền nghe một tiếng thét kêu sợ hãi của nàng: "Đại Hùng!"

Chẳng lẽ thật đúng là Đại Hùng? Các thôn dân hai mặt nhìn nhau, tất cả đều bước nhanh hơn. Bọn họ những người này dám trực tiếp bới phòng ở của Hùng gia, đều là thật cho rằng Đại Hùng chết ở bên ngoài. Nếu như Đại Hùng trở lại, ngẫm lại tiểu tử kia năm đó một thân cậy mạnh… Một đám già trẻ gia môn tất cả đều run rẩy. Ở thôn Đại Trà này, mấy người xấp xỉ tuổi Đại Hùng, có ai chưa từng bị y tẩn qua một trận?

"Nhị thẩm, làm gì vậy?" thanh âm Đại Hùng thực không khách khí, nghe vào tai người khác thậm chí dẫn theo một phần lệ khí. Cái đó cùng vừa rồi đối với Lý Nhị không giống.

Vài thôn dân xấp xỉ tuổi y theo phản xạ mà run lên: "Nghe nói mấy người tham gia quân ngũ, đều là giết người không chớp mắt, trên chiến trường huy một đao một cái đầu liền rớt xuống, máu có thể phun cao hơn đầu!"

Một thôn dân khác mắng một câu thô tục: "Đừng nói nữa!" Rất dọa người! Hắn khi còn bé còn bị Đại Hùng một quyền như mộc đao đập vào cổ nha.

Bên ngoài tường viện cao, tráng hán phong trần mệt mỏi cau mày, sau lưng còn có một con lừa thông minh.

Con lừa a! Trong nhà các thôn dân trong thôn Đại Trà cho tới bây giờ cũng chưa có đại gia súc nào lớn hơn gà cả, cái này rất hiếm lạ nha! Một đám toàn trừng con lừa, như là nhìn một vị tuyệt thế mỹ nữ quần áo nửa lộ.

Cho dù là tiểu mao lư da có dày đi nữa, cũng nhịn không được nhích lại gần sau lưng chủ nhân của mình: "Ân ngang~"

Lưu lão nhị từ trong đám người chui đi ra, hai chân run rẩy đi tới sau lưng lão bà nhà mình kéo kéo, không nghĩ tới nàng lúc này trên đùi không khí lực, trực tiếp liền ngã ngồi xuống đất.

Thôn trưởng cũng đuổi lại đây: "Ôi, thật sự là Đại Hùng a. Tại sao lâu như thế không trở về? Thấy tức phụ ngươi chưa?" Thôn trưởng đầu hướng vào cửa viện tìm tòi, không thấy được Ôn Luân.

Đại Hùng mất hứng. Tức phụ nhà mình mới liếc mắt được một cái, đã bị hai người kia dụ dỗ đỡ vào phòng. Y lại ngay cả cửa cũng không thể vào, rất đáng giận!

Lý Nhị nhìn phản ứng của người trong thôn, xác nhận Đại Hùng là phu gia nhà mình không thể nghi ngờ, sau đó xem nghi vấn như không tồn tại, chủ động đi dắt lừa, thần tình tươi cười để Đại Hùng vào cửa.

Đại Hùng cúi đầu vừa thấy mặt này của Lý Nhị, nhất thời càng thêm tâm tắc. Vì cái gì bên người tức phụ y ngay cái gã sai vặt đều là loại diện mạo này? Nếu không phải thấy tức phụ y thân thể không tốt lắm, Đại Hùng đều sẽ hoài nghi ba người này có phải đều cùng tức phụ y có gì gì đó hay không!

Ôn Luân tuy rằng vào phòng, nhưng cũng không có nằm, mà ngồi trong thính đường đơn sơ, Ôn Luân còn đang ôm bát uống trà đọc sách, chờ đến ánh sáng tối sầm lại, cậu mới ngẩng đầu: "Trở lại?"

Đại Hùng bị Ôn Luân nhẹ nhàng hỏi biến thành sửng sốt, vỗ ót ấp úng: "Ân, trở lại." Sao mình lại cảm thấy cậu ấy như là đang giả vờ hảo tâm nha? Tức phụ giống như có chút hung.

"Trước uống hớp trà, Thúy Liên…" Ôn Luân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đại Hùng uống sạch trà trong tay mình, ngay cả lá trà bên trong cũng không lưu lại!

Đại Hùng ngốc nghếch cười. Tức phụ cũng không hung lắm, còn quan tâm tới mình. Tức phụ thật tốt! Mình cũng là người có tức phụ rồi nha!

Lý Nhị đóng cửa viện, đem một đám thôn dân muốn xem diễn chặn lại bên ngoài. Các thôn dân trên mặt có chút phẫn nộ, sau khi nói vài câu xong, ngược lại không một ai chịu rời đi.

Thôn trưởng cùng vợ chồng Lưu lão nhị cũng đi vào trong phòng.

Phòng ở trong mắt Ôn Luân chủ tớ bốn người là vô cùng rách nát, trong mắt vợ chồng Lưu lão nhị là vô cùng có tiền, càng nhìn càng cảm thấy khó chịu: ngươi có tiền như vậy, còn mong chờ nhà chúng ta trả chút đất kia! Quả thực không phải là người!

Bọn họ trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cũng hiện ra.

Thúy Liên đang múc nước, hầu hạ Đại Hùng rửa mặt. Đại Hùng vừa ngẩng đầu, liền thấy biểu tình này của hai vợ chồng, lập tức trừng mắt, trên chiến trường lịch lãm ra sát khí, dân chúng bình thường làm sao có thể so.

Bà nương Lưu lão nhị chân lập tức mềm nhũn, nếu không được chồng giữ chặt, sợ là đã ngã ngồi dưới đất.

Lưu lão nhị cũng so với vợ mình không tốt hơn bao nhiêu, lúc này không dậy nổi dũng khí, hai tay chà xát: "Đại Hùng a, sao nhiều năm nay không trở về a?"

Đại Hùng ném khăn mặt vào chậu nước, một tay "ba" một tiếng vỗ lên bàn, đồ vật trên bàn tất cả đều nhảy lên một cm rồi hạ xuống. Cũng may cái bàn này chất lượng tốt, nếu không lần này liền trực tiếp đem đi phòng bếp làm củi đốt.

Ôn Luân còn có tâm thần thầm nghĩ về cái bàn, nhưng vợ chồng Lưu lão nhị đã không có tâm này. Tiếp theo một lúc, hai người nhấc nhấc bả vai, liên tục lui về sau vài bước, ánh mắt nhìn Đại Hùng thật giống như y không phải là người, mà là một con thú dữ muốn cắn người.

Lưu lão nhị đem bà nương nhà mình giấu ở phía sau, run rẩy giơ lên một tay ngăn phía trước: "Chuyện gì cũng từ từ, Đại Hùng a, ta là Nhị thúc của ngươi a!"

Đại Hùng bĩu môi: "Ai là Nhị thúc ta! Nhị thúc ta mang theo bà nương nhà mình khi dễ bà nương ta?! Nhị thúc ta bới phòng ở ta xây thêm cho phòng nhà mình?! Ngươi họ Lưu, ta họ Hùng! Tới địa ngục đi Nhị thúc!"

Người trong thôn Đại Trà là cái đức hạnh gì, Đại Hùng so với Ôn Luân biết được rõ ràng nhiều lắm. Y từ nhỏ sinh hoạt ở trong thôn, vừa ra khỏi cửa liền biết khi trở về nhà mình phòng ở khẳng định sẽ không còn. Quả nhiên sau khi trở về nhìn trong thôn từng nhà đều đắp mấy khối gạch xanh, còn phòng ở nhà mình thì lại là mấy gian phòng gạch mộc mới được che lại. Phòng ở nhất định là tức phụ y đắp. Có tức phụ thật tốt!

Ôn Luân nín cười, thiếu chút nữa vỗ tay cho Đại Hùng. Nếu không phải hiện tại trong nhà còn có ngoại nhân, cậu còn phải bưng cái giá đại thiếu gia, thì cậu đã muốn trực tiếp mở miệng mắng rồi.

Người nghèo chiếm nhà người khác mà còn có lý? Bản thân muốn lấy về mà còn ỷ thế hiếp người? Cái logic này lấy đâu ra!

Đừng nói vợ chồng Lưu lão nhị, cho dù là thôn trưởng cũng không dám nhiều lời một chữ. Cuối cùng chuyện giải quyết vô cùng thuận lợi.

Đại Hùng vừa mới về nhà, kỳ thật cũng không biết rõ tình huống cụ thể, ở bên người Ôn Luân xoay người cười nịnh: "Tức phụ, ta nghe lời ngươi."

Ôn Luân cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, một bàn tay đem đầu lớn đẩy ra, gọi Lý Nhị tới rót một chén trà mới, mới chậm rì rì nói: "Ngươi đã nói ta ỷ thế hiếp người, ta cũng coi như làm một lần người tốt. Các ngươi lấy không xuất tiền, làm công cho nhà chúng ta năm năm…"

Bà nương Lưu lão nhị thốt ra: "Rõ ràng là ba năm, như thế nào là năm năm?!"

Ôn Luân nâng nâng mí mắt: "A, sáu năm." Thấy vợ chồng Lưu lão nhị tất cả đều bị nghẹn, Ôn Luân mới đối thôn trưởng nói, "Đi, sáu năm. Không đồng ý, có một văn thì tính một văn mà bồi tiền."

Bồi tiền! Đó là đâm thẳng vào tim! Vợ chồng Lưu lão nhị nghĩ nghĩ nhà Đại Hùng bất quá có nửa mẫu đất, liền cắn chặt răng, cũng gật đầu ứng.

Ôn Luân ngay tại chỗ viết chứng từ, ba phương đều ấn dấu tay. Chờ người đi rồi, Ôn Luân nhìn chứng từ cười đến thập phần mỹ mãn, mình thế nhưng cũng có thể viết chữ bằng bút lông nha! Còn viết xinh đẹp đến như vậy!

Đại Hùng tiễn ba ngoại nhân đi, vào cửa nhìn đến bộ dáng cười tủm tỉm của Ôn Luân, lập tức bàn tay to duỗi ra đem người ôm lấy: "Tức phụ~"

Khuôn mặt tươi cười như phật Di Lặc của Ôn Luân nháy mắt biến thành A tu la, cậu cắn răng nói: "Buông! Tay!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tướng quân: nói cho ngươi biết, tức phụ nhi của oa rất tốt nha!

Tiểu mao lư: ân ngang ân ngang!

Tướng quân: tức phụ nhi của oa rất biết yêu thương người nha!

Tiểu mao lư: ân ngang ân ngang!

Tướng quân: anh anh anh, nhưng mà tức phụ nhi không thích oa!

Tiểu mao lư: ân ngang ân ngang!

Tướng quân: oa đang khóc, ngươi lại cười, thiếu đánh!

Tiểu mao lư: ở cái thế giới chỉ toàn xem mặt này… Lư sinh thực gian nan!

6. Chương 6: Bạn Cùng Phòng Tốt Tại Tề Quốc

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đại Hùng trở về, khiến ba hạ nhân rõ ràng cảm giác được thái độ chuyển biến của thôn dân, không khỏi sôi nổi cảm thán, trong nhà có nam nhân rốt cuộc không giống a.

Lời này bị Ôn Luân nghe được, giương mày: cậu không phải nam nhân sao? Lý Nhị cũng không coi bản thân là nam nhân?

Được rồi, cậu là ma ốm đi đường cũng không ổn; lại chờ Lý Nhị lại đây, Ôn Luân nhìn thân thể nhỏ bé của Lý Nhị, nội tâm thở dài: quên đi, còn là một thằng nhóc!

Lý Nhị năm nay bất quá mười ba tuổi, thả vào thời đại của Ôn Luân, bất quá là trẻ em mới học sơ trung thôi.

Đại Hùng thấy Ôn Luân nhìn chằm chằm Lý Nhị không tha, cánh tay duỗi ra, kéo Ôn Luân qua: "Tức phụ, hiện tại Lưu lão nhị trả lại đất, ngươi có tính toán gì không? Chờ đồ ăn thu hoạch xong, ngươi muốn trồng cái gì?"

Ôn Luân bị y ôm như vậy, mày vừa muốn dựng thẳng lên, bất quá nghe y nói là chính sự, cũng đứng đắn trả lời: "Nên trồng gì thì trồng cái đó." Trồng trọt không phải mấu chốt, mấu chốt là cậu không thích đồ đạc của mình bị người khác chiếm không. Về phần trồng cái gì? Cậu ngay cả điều kiện khí hậu, bản địa bình thường gieo trồng thu hoạch còn chưa rõ ràng, trong trí nhớ nguyên thân cũng không có bất luận một cái tin tức gì liên quan đến trồng trọt, cậu làm sao biết nên trồng cái gì?

Ôn Luân gọi lại Lý Nhị: "Ngày mai gọi thôn trưởng tới đây."

Lý Nhị vốn là nhìn thấy đại thiếu gia nhà mình cùng phu gia ôm ôm ấp ấp, liền chuẩn bị tránh đi, vừa nghe lời này có chút không rõ: "Chứng từ cũng đã lập xong, còn muốn gọi thôn trưởng làm gì?"

Ôn Luân cũng không rõ: "Không phải đã nói muốn đem phía sau núi mua lại sao?" Cậu muốn chiếm núi làm vua có được hay không (gào thét -ing)!

Lý Nhị gật gật đầu, đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Đại Hùng thấy gia hỏa chướng mắt kia đi ra ngoài, liền đối với tức phụ nhà mình nói rằng: "Tức phụ muốn mua phía sau núi làm chi? Trên núi đều là đá, trồng cũng không được gì."

"Ta nhiều tiền không được đốt?" Tức phụ cái rắm!

Đại Hùng nhìn Ôn Luân đối với mình lông mày dựng ngược mắt dựng thẳng, đối người khác lại vẻ mặt ôn hoà, cảm thấy như vậy mãi cũng không được. Nhưng là, đối với tức phụ nhà mình, y luôn có một loại chột dạ khó hiểu, khiến y không cách nào nói lớn tiếng, chỉ có thể ôn tồn mà thương lượng: "Đỉnh núi đó thật không được…"

Ôn Luân vô cùng không cho mặt mũi, tình trạng thân thể cậu cũng không cho mặt mũi, chờ Đại Hùng tận tình khuyên bảo hết một trận, liền thấy cậu đã sớm ngủ thẳng cẳng.

Đại Hùng nhìn tức phụ nằm trong lòng ngực mình. Ôn Luân lớn lên giống mẹ cậu Ngô thị. Ngô thị nếu có thể lên làm thiếp lão Huyện Bá , còn có được vài phần chân ái, diện mạo tuyệt đối sẽ không kém, nếu không cũng sẽ không đến mức được sủng nhiều năm như vậy. Ngược lại là chính thất Lưu thị diện mạo chỉ có thể gọi là đoan trang hào phóng, mấy đứa tử nữ con vợ cả, diện mạo cũng đều giống nhau, chỉ là bởi vì luôn được nuông chiều, mới nhìn ra có vài phần quý khí.

Ôn Luân đang ngủ nhìn vô cùng dịu ngoan, Đại Hùng càng nhìn diện mạo Ôn Luân, càng cảm thấy vừa lòng, thì thào: "Tính tình tức phụ còn phải sửa đổi một chút."

Tiền Ôn Luân mua đỉnh núi, đối với thôn trưởng mà nói là vô cùng quan trọng. Ngày hôm qua thôn trưởng sau khi trở về, vô cùng lo lắng Ôn Luân thay đổi, lập tức liền đi tìm phường trưởng nói việc mua núi.

Sáng sớm hôm sau, cũng không cần Lý Nhị đi mời, thôn trưởng mang theo phường trưởng trực tiếp đến cửa.

Phường trưởng là một người sảng khoái. Dựa theo số tiền Ôn Luân xuất ra, phường trưởng liền trực tiếp vòng một vòng đất lớn trên bản đồ cho cậu, viết xong công văn lập tức đến nha môn lập hồ sơ.

Phường trưởng vừa đi, thôn trưởng cũng đi theo. Này Đại Hùng mấy năm không trở về, thoạt nhìn càng dọa người.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Ôn Luân đang làm một lần coi tiền như rác, nhưng bản thân Ôn Luân lại cảm thấy mình đang nhặt một cái đại tiện nghi. Cậu vốn tưởng rằng về chút tiền này cũng chỉ mua được một đỉnh núi, nhưng không thể ngờ lại mua được phạm vi lớn như vậy, nhất thời có loại hưng phấn như là trúng được giải thưởng lớn.

Ôn Luân vỗ vỗ vai Đại Hùng: "Đi! Đi xem đỉnh núi nhà chúng ta." Cậu cũng lên làm địa chủ rồi nha! Chiếm núi làm vua, còn có thể cưới áp trại phu nhân… Khụ, đã có một áp trại tướng công. Nhân sinh quả thực không thể thêm ngược mà.

Đại Hùng nghe Ôn Luân thốt ra "Nhà chúng ta" thì hết sức vừa lòng, tức khắc đem người cõng lên lưng, nói một câu liền lên núi. Đại Hùng săn thú nhiều năm, đối với đỉnh núi phụ cận nhà mình càng quen thuộc, cho dù cõng thêm một người, cũng bước đi như bay.

Ôn Luân tuy rằng cũng leo lên núi mấy lần, nhưng đó đều là nhân công khai phá thành cảnh điểm du lịch, chưa từng thấy qua núi hoang nguyên sinh như thế này. Hiện tại đã cuối mùa thu, thời tiết trong núi đã lạnh, lá cây chỉ còn lại vài phiến, cho dù có vài trái dại, cũng sớm đã bị hài tử trong thôn hái đi rồi.

"Thật đúng là như ngươi nói." Tất cả đều là đá tảng.

Trên núi cũng không phải không có đường, chẳng qua đều là người giẫm thành đường mòn, miễn cưỡng có thể đi thôi. Ôn Luân nhìn nhìn cảm thấy không có cách gì tự mình đi được, vẫn là ngoan ngoãn nằm trên lưng Đại Hùng thôi.

Đại Hùng nghe được Ôn Luân nói như vậy, cảm thấy tức phụ nhà mình đã biết là cậu đang loạn tiêu tiền, liền mở miệng an ủi: "Tức phụ không cần lo lắng, tướng công có tiền."

Có tiền? Ngươi có tiền liên quan gì tới ta? Ôn Luân trực giác nghĩ như vậy, chỉ là lời đến bên miệng, vẫn nuốt xuống: "Quên đi, tiền của ngươi tự ngươi giữ được rồi." Quân nhân xuất ngũ có thể có được vài cái đồng tiền, tất cả đều là phục vụ quên mình đổi lấy. Ôn Luân cậu bất quá là chiếm một danh phận, hai người trên thực tế lại không quen, cậu còn thưa thể đúng lý hợp tình lấy tiền của phu gia. Cho dù hiện tại ở thời đại này việc đó là bình thường đi nữa.

Đại Hùng vừa nghe liền cảm thấy cả người sảng khoái. Đừng nhìn Đại Hùng thật thà chất phác, trên thực tế y rất khôn khéo. Hùng Tinh Vũ Hùng Tướng quân, chính là tân quý của kinh thành, ai không biết? Chỉ là ở thôn Đại Trà đâu? Người người đều cho rằng y chỉ là cái hán tử mới vừa tham gia quân ngũ trở về thôi. A, có khả năng còn phát tài nhỏ một chút, còn mua được một đầu lừa!

Đại Hùng ở kinh thành không lâu, thế nhưng y thấy rất nhiều chuyện về nội trạch phân tranh. Không nói người khác, tỷ như người của Lâm gia đến ngăn đón y ngay ngày y rời kinh, cũng là nổi danh lừng lẫy. Trong nhà Lâm gia nếu thật "Quy củ" như vậy, Lâm lão nhị cũng không đến mức chạy tới biên quan, cùng bọn họ mấy người không biết một chữ đại tự kiếm cơm ăn.

Phân tranh trong đó, nói chung đều trốn không thoát một chữ tiền. Hiện tại tức phụ y vậy mà không hỏi đến tiền của y? Đại Hùng ở trong lòng không khỏi nhìn Ôn Luân cao thêm một bậc, không thể tưởng được tức phụ mình mặc dù tính tình không tốt, tính cách nhưng lại không phải tệ.

Trong não Đại Hùng chuyển mười bảy mười tám vòng, trên mặt vẫn là vẻ chính trực.

Ôn Luân hoàn toàn không biết ý nghĩ của y, chỉ vào một chỗ vách núi hỏi: "Đi vào trong đó nghỉ ngơi một lát." Thân thể cậu có phế sài thế nào, cũng là một thằng con trai thành niên. Đại Hùng cõng cậu trực tiếp đi qua một đỉnh núi, tốc độ căn bản là không giảm, thể lực này khiến Ôn Luân có chút hâm mộ.

Đại Hùng không có ý kiến gì: "Nơi này không tồi, chắn gió."

Vách núi ở trong này có một cái góc ngoặc, bên trong là một vùng đất nhỏ bằng phẳng. Đại Hùng đặt Ôn Luân xuống, bản thân nhặt chút hòn đá nhỏ bỏ vào trong túi áo.

Ôn Luân nhìn thấy, cũng không hỏi. Hiện tại lực chú ý của cậu hoàn toàn đều đặt ở trên vách đá, nói chính xác là bên trong vách núi. Cậu học tình tiết trong TV, giống như tìm cơ quan ám khí cong ngón tay gõ gõ, thấy Đại Hùng còn bận việc gì, cậu liền chậm rãi đi dọc theo vách núi.

Đại Hùng thấy thế, còn tưởng rằng cậu tản bộ, dặn: "Chớ đi xa."

Ôn Luân trả lời một tiếng, liền tiếp tục tiến tới. Cậu vừa rồi chợt nghe có tiếng nước chảy, nhưng một đường đi tới đều không gặp một con sông nào. Ôn Luân dọc theo một đoạn vách núi trụi lủi đi hai lần, cuối cùng ở một chỗ nghỉ chân. Nghe tới nghe lui, nơi này tiếng nước rõ ràng nhất.

Đại Hùng nhìn Ôn Luân vịn một khối vách núi không động, còn tưởng rằng cậu không có khí lực, đi nhanh qua đỡ lấy người: "Mệt? Hay là không thoải mái?"

Ôn Luân bị y hỏi đến sửng sốt: "Không. Ta muốn nhìn xem, tảng đá kia giống như có thể động."

Ôn Luân chỉ tảng đá là một phần của vách núi. Bị mưa ăn mòn, trên vách núi đá đã có vết nứt, hình thành các loại hình dạng kỳ lạ rực rỡ. Tảng đá kia cao hơn một trượng, hơi hơi trồi lên, nhìn qua ngược lại như có cảm giác đẩy một cái là có thể từ trên vách núi rơi xuống vậy, nhưng người sống trên núi cũng đều biết, đừng nói mặt ngoài chỉ trồi ra một chút như tảng đá này, chính là một tảng đá không có kẽ hở cô đơn nằm một góc không có vách núi dựa vào như tảng đá kia, cũng có thể mấy trăm năm không đổ.

Đại Hùng giải thích một lần với Ôn Luân, cuối cùng còn nói: "Chờ thời tiết ấm áp một chút, ta dẫn ngươi đi xem Bất đảo ông (con lật đật)." Bất đảo ông là tên các thôn dân đặt cho một khối cự thạch trên ngọn núi.

Ôn Luân cảm thấy rất hứng thú, nhưng nhìn lại tảng đá trước mắt: "Ta còn là muốn đem tảng đá kia mở ra nhìn xem." Bên trong sẽ có cái gì chứ?

Đại Hùng bị ánh mắt trong suốt của tức phụ nhìn, trong lòng rung động, cúi người trực tiếp liền hôn qua.

Sau đó, y nhận một dấu tay hồng hồng, bắt đầu lấy tảng đá.

Ôn Luân sắc mặt âm trầm ngồi trên tảng đá phía xa trông coi. Hôm nay buổi sáng cậu tỉnh lại trong ngực Đại Hùng, cậu còn có thể thuyết phục chính mình có thêm bạn cùng phòng. Dù sao thân thể cậu hiện tại rách nát, Đại Hùng cũng không có thể thật làm gì cậu. Về sau còn có thể nói chút điều kiện, trong nhà còn có ba quân dự bị, cậu cùng lắm thì cuốn gói, đổi địa phương khác sinh hoạt, cũng không phải đại sự gì. Hiện tại thấy thái độ này của Đại Hùng cậu phải làm sao bây giờ?

Ôn Luân đầu óc xoắn lại như bánh quai chèo, bản chất cậu vẫn là học tra hoàn toàn nghĩ không ra diệu kế gì. Đột nhiên, tiếng nước chảy càng thêm rõ ràng, tầm mắt tan rã của cậu lần nữa tập trung ngắm nhìn, liền nhìn đến mặt Đại Hùng bị đá sụp vạch ra một vệt máu.

Sách, diện mạo đã đủ ghê! Hiện tại liền quả thực không thể nhìn.

"Được rồi, đi về trước đi." Ôn Luân từ trong ngực lấy ra một cái khăn, lau khô miệng vết thương trên mặt Đại Hùng, nhìn vết thương rỉ máu vô cùng không vừa mắt.

Đại Hùng vẻ mặt si hán, hốt hoảng cõng Ôn Luân hạ sơn, vào cửa nhà còn dính dính hồ mà lôi kéo Ôn Luân: "Tức phụ, thoa dược cho ta."

Ôn Luân trừng mắt, lông mày vừa muốn dựng thẳng lên, nhưng nghĩ đến vết thương này là bởi vì lấy tảng đá ra cho mình, hơn nữa thô hán này da mặt đã đủ xấu, lại phá tướng nữa còn có thể nhìn sao?

Thúy Liên để hòm thuốc xuống, nhẹ giọng dặn một câu: "Bôi xong rồi xoa bóp sẽ tốt hơn."

Dược rất tốt. Thanh lý sạch sẽ miệng vết thương một chút, miệng vết thương cơ bản nhìn không quá nặng, lại nhẹ nhàng xoa bóp hai cái, cơ hồ liền nhìn không ra vết thương, ngay cả làn da chung quanh đều nhìn qua tốt hơn một chút, quả thực chính là kem che khuyết điểm nha.

Đại Hùng cảm thấy miệng vết thương đang khôi phục hơi hơi ngứa, cảm khái: "Chúng ta ở trên chiến trường không có dược tốt như vậy."

Về dược tốt trên chiến trường, Ôn Luân đại khái biết một ít. Nam nhân nha, nhiều ít đều có chút mê quân sự mê võ hiệp linh tinh, bỏ vài đồng tiền vào trong căn tin trường học ngồi ăn, ngoài miệng luôn treo quân quốc đại sự: "Quân đội nhân số rất nhiều. Có dược tốt cũng chỉ có thể cấp một ít quan viên thượng cấp sử dụng đi? Nếu như là ai bị thương đều dùng dược tốt, quân phí liền không đủ." Ở rất nhiều thời điểm, vật tư so mạng người còn đáng giá hơn.

Đại Hùng gật gật đầu: "Ân, ta biết." Ngay sau đó y liền đứng lên, ôm Ôn Luân đang quay lưng về phía mình vào trong ngực, liền nhắm vào cổ cậu mà hôn xuống.

…

"Ngao! Tức phụ, ngươi đạp ta!"

Ôn Luân cảm thấy mình thân là một người nam nhân, lại bị bắt buộc dùng phòng lang thuật của nữ tử, thật là vô cùng đau đớn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ôn luân: thành thật công đạo. (rốt cuộc có bao nhiêu tiền riêng?)

Tướng quân: oa… Ngày hôm qua liền hôn qua.

Ôn luân: Hử?

Tướng quân: oa… Ngày hôm qua còn sờ qua.

Ôn luân: Hả?!

Tướng quân >///<: tức="" phụ="" nhi="" ~="" oa="" tưởng="" nhanh="" lên="" động="" phòng="">

~Ôn luân: … Thật muốn tại trên người con gấu này mở một cái động, được hay không?

7. Chương 7: Thầy Trò Cùng Tiến

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân cảm thấy sự tình có chút không xong, giả bộ đại thiếu gia giả hơi quá. Cái gì mà phong độ, khí độ, rồi lại hàm dưỡng, mấy thứ này và cậu có liên quan sao? Hoàn toàn không có! Giả bộ một chút còn phải đem mình nhập vào vai "Tức phụ", thực sự là quá đủ rồi!

Ôn Luân nghĩ, bản thân nên cùng Đại Hùng nói chuyện thật tốt.

Lý Nhị rót trà, Bích Hà dọn xong trà bánh, Thúy Liên đắp kín tấm thảm.

Đại Hùng cầm quyển sách…cầm sách?!

Ở trong phòng này, cho dù là một tờ giấy đều là của Ôn Luân, sách trên tay Đại Hùng tất nhiên cũng là của Ôn Luân. Ôn Luân nhìn lướt qua, tổng cộng ba quyển sách một quyển học vỡ lòng, một quyển sử, một quyển tạp đàm, cái này sao quen thế? Mãi lo âm thầm nghi hoặc mà Ôn Luân hoàn toàn quên hết mọi chuyện, cậu đọc sách cũng là một trình tự như thế, tạp đàm đọc còn nhiều hơn chút.

Da mặt xanh đen của Đại Hùng hơi phiếm hồng, lấy lòng cọ cọ đến bên người Ôn Luân: "Tức phụ, dạy ta."

Dạy? Ôn Luân bản thân cũng là một học tra. Được rồi, cậu hiện tại không chỉ khoác một xác học bá, trong đầu trong tim cũng là một học bá thật sự, muốn dạy cũng không phải là không thể được.

Học tra mỉm cười: "Chúng ta trước lập một quy củ."

Đại Hùng ngẩng đầu: "Nghe tức phụ." Y đột nhiên tìm được cảm giác quan văn tranh đấu trên triều, đấu pháp cùng đám quan văn đầy bụng ý xấu, mỗi lần y đều rơi vào hạ phong, rất nghẹn khuất. Bất quá, đương nhiên là tức phụ nhà mình nhìn thuận mắt hơn.

Học tra rốt cuộc vẫn là học tra, có thể có kỹ xảo đàm phán gì chứ, bị Đại Hùng vòng hai ba cái, cuối cùng nguyên tắc ba không "Không được sờ, không cho hôn, không cho phép xx" lúc trước cậu đặt ra, lại biến thành hoàn thành nhiệm vụ học tập thứ nhất thưởng cho sờ, hoàn thành nhiệm vụ học tập thứ hai thưởng cho hôn nhẹ, hoàn thành nhiệm vụ học tập thứ ba thưởng cho xx…

Cầm lấy thư tịch học vỡ lòng, trong đầu học tra hiện lên một đạo sấm sét —— lấy thân làm phần thưởng!

Tề Quốc cũng không có các loại [Bách Gia Tính] [Thiên Tự Văn] mà Ôn Luân biết, nếu có thì cũng chỉ là tương tự như [Thái Căn Đàm] các loại linh tinh, dùng cố sự nhỏ xâu chuỗi thành thư tịch học vỡ lòng, đọc vang vang lên vô cùng lưu loát, giảng dạy từng cố sự cũng tràn đầy thú vị.

Nhờ vào thuộc tính học bá ẩn giấu trong mình, Ôn Luân cũng được trải qua một lần làm lão sư ẩn, không chỉ có Đại Hùng nghe chăm chú, ngay cả Lý Nhị, Thúy Liên, Bích Hà ba người cũng nghe được mùi ngon.

Tề Quốc so với cổ đại mà Ôn Luân biết cũng không khác nhau bao nhiêu, biết chữ là đãi ngộ của những người mà trong nhà có thừa tiền mới nhận được, còn những nhà nghiên cứu học vấn kia thì phải nâng cao hơn một bước nữa mới được. Cho dù là những tên được gọi là học trò hàn môn, thì cái danh hàn môn này ở thôn Đại Trà xem ra cũng là người vô cùng giàu có.

Lý Nhị làm thư đồng, ngược lại nhận biết được vài chữ, thế nhưng những ý tứ bên trong chữ này, cũng sẽ không có người chăm chú giải thích cho hắn, bây giờ nghe nghe, rất nhiều chỗ trước đây không hiểu cũng sáng tỏ thông suốt.

Trình độ Đại Hùng so với Lý Nhị tốt hơn. Y ở trong quân doanh có gặp gỡ, biết được Lâm lão nhị một phú gia công tử, nhưng quân doanh dù sao cũng không phải học đường nghiêm chỉnh, bình thường thời gian

rảnh rỗi học tập cũng không nhiều. Chờ y về triều đình đối mặt với quan văn miệng đầy chữ, rất nhiều thời điểm ngay cả ý tứ trong lời nói đều nghe không hiểu. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu y giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Đối với một người như Đại Hùng, quyết định chuyện này cũng để yên tâm hơn, nếu như muốn đánh trận y tuyệt đối sẽ không nói lời thứ hai, còn ở lại triều đình là phải đấu đầu óc, phỏng chừng không được một vài ngày y đã bị đùa chết.

Khát vọng của người ở niên đại này đối với kiến thức, là điều mà Ôn Luân không cách nào có thể hiểu hết được. Cho dù là nguyên thân, xuất thân ở dạng gia đình đó, thuở nhỏ thì có tây tịch giáo dục, thậm chí cũng không cần đi tư thục, hoàn toàn là dạy học một đối một. Dù cho sau hắn lại có thêm mấy người huynh đệ, tuổi cũng tương đương, nhưng đợi khi mấy người huynh đệ vỡ lòng, Ôn Luân đã được phép học sâu hơn. Thuộc tính học bá của Ôn luân đã hiển hiện ra từ thuở nhỏ, cùng mấy người huynh đệ đặt chung một chỗ học tập, hoàn toàn là đả kích lòng tự tin.

Chỉ là, nguyên thân có chút không tốt chính là không để ý chuyện bên ngoài, kết quả chỗ dựa vững chắc nhất vừa mất, ngay cả một chút năng lực phản kích cũng liền không có.

Bốn học trò, Thúy Liên và Bích Hà trình độ kém một chút, thế nhưng cũng có thể xem hiểu vài phần. Đối với bọn hắn chỗ khó nhất ngược lại không phải là biết chữ, mà là viết.

Giấy và bút mực cực kỳ sang quý, Ôn Luân tuy rằng không thiếu tiền, trong của hồi môn có cũng nhiều, nhưng cũng không thể lãng phí. Bốn người học viết đại tự, chân chân thật thật là "Đại" tự. Kiểu chữ đơn giản còn tạm được, kiểu chữ hơi chút phức tạp một chút, một trang giấy cũng không đủ một chữ.

Vì vậy, Đại Hùng mang theo ba người đến bờ sông Đại An nghịch cát. Ở phụ cận thôn Đại Trà, sông Đại An vừa lúc quẹo một khúc ngoặt, nơi này tuy rằng dòng nước chảy xiết, nhưng rốt cục yên tĩnh hơn những địa phương khác nhiều.

Đào lên cát sông mang theo bùn sông cùng đá và các loại vỏ sò, còn phải đãi rửa mấy lần, mấy người dùng tấm ván gỗ đóng thành sa bàn(bàn cát) tập viết, bốn người làm vài ngày mới hoàn thành.

Bốn học trò chăm chú nỗ lực, khiến học tra có thể hung hăng thể nghiệm một lần làm lão sư ẩn không tính, còn rõ ràng cảm thấy được chỗ tốt từ việc này. Vốn ba hạ nhân lúc đầu chỉ là vờ nghe lệnh của Ôn Luân, nhưng thời gian này bọn họ lại phục vụ càng thêm tỉ mỉ, cũng càng thêm ân cần.

Đại Hùng không có chuyện gì làm sẽ cõng Ôn Luân lên núi đi bộ. Ôn Luân rốt cục cũng thấy được tác dụng của những hòn đá nhỏ mà y thu thập.

Ôn Luân nhìn Đại Hùng duỗi ngón tay bắn ra, một con thỏ hoang ngã xuống, có khi còn đánh tới lợn rừng chừng trăm cân. Đạn chỉ thần công a! Ôn Luân cầm lấy bàn tay to của Đại Hùng nhiều lần nghiên cứu, cũng không nhìn ra cái giống gì.

Khối đá lớn kia cũng bị Đại Hùng cạy ra một cái hốc lớn bằng một nắm tay, hơi ấm gió mát từ cái hốc nhỏ trào ra, cùng không khí trên núi lạnh và khô ráo hình thành đối lập.

Đại Hùng vốn chỉ tính làm cho tức phụ vui, nhưng hiện tại y bất ngờ đến trợn to mắt: "Tức phụ, bên trong trống không!" Tức phụ thực sự là lợi hại a! Có học vấn thì ra lợi hại như vậy!

Đại Hùng cùng Ôn Luân ở chung nhiều ngày như vậy, từ vừa mới bắt đầu hơi có hảo cảm, hảo cảm này là từ mặt Ôn Luân có được; đến bây giờ đã có thêm chút kính trọng. Không nói quan văn trong triều, Lâm lão nhị dạy y biết chữ cũng là nghĩ chỉ cần nhận được vài chữ là được. Ôn Luân dạy học lại hoàn toàn bất đồng.

Lại nói tiếp, nguyên thân còn làm không được như Ôn Luân. Ôn Luân mặc dù là một học tra, nhưng tốt xấu cũng lên đại học, thời gian rảnh cũng làm gia sư cho vài học sinh tiểu học. Muốn cho học sinh chú ý nghe giảng bài, thú vị mới là then chốt. Lại thêm nguyên thân đến trường tích lũy, chỉ là đổi một loại phương thức nói ra, liền có thể khiến học tập trở nên vô cùng dễ dàng thú vị. Đương nhiên, bọn họ hiện tại học tập bất quá chỉ mới là học vỡ lòng ban đầu, bản thân nó cũng không khó lắm, bốn học trò, dù cho là Lý Nhị nhỏ nhất cũng đã mười ba tuổi, năng lực lý giải và định lực của mỗi người dĩ nhiên không phải là tiểu hài nhi vài ba tuổi có thể so.

Ôn Luân bị các loại "Hỗn Thế Ma Vương" ở hiện đại ma luyện trôi qua, đối với bốn học trò ngoan nghe lời như thế, cũng cảm thấy thập phần dụng tâm. Không dụng tâm, cũng không có chuyện tốt nào khác để làm.

*Hỗn thế ma vương: ý chỉ trẻ con thời nay, vừa lỳ vừa quậy còn rất quỷ.

Sau khi nghe tiếng Đại Hùng gọi, Ôn Luân đứng lên áp sát mặt vào cái hốc, tối thui cái gì cũng không thấy, lỗ tai ngoại trừ nghe tiếng nước chảy càng thêm rõ ràng, còn có thể nghe thấy tiếng xào xạc gió thổi qua lá cây.

Lẽ nào trong này là động tiên? Mắt Ôn Luân sáng rực lên: "Trở lại gọi người cùng tới đào!"

Đại Hùng nhanh chóng giữ chặt lấy người: "Không cần không cần." Trong nhà có hai cô nương một đứa bé, chỉ có thể làm hồ ly tinh, đâu thể nào đào tảng đá?

Tiếp, Ôn Luân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đại Hùng phun 'phi phi' hai hớp nước miếng vào lòng bàn tay chà xát, dùng một cành cây không biết lấy đâu ra đâm đâm vào cái hốc, 'ca ca ca' liền cạy ra một khe hở trên tảng đá. Cạy tảng đá ra được một chút, cành cây cũng gãy ra làm hai.

Đại Hùng ném cành cây, bước xuống ngồi chồm hổm, hai tay đẩy ngang. Mặt Đại Hùng trướng đến đỏ bừng, tảng đá lớn ngay từ đầu không chút sứt mẻ, sau đó dần dần dãn ra, cuối cùng cứ như vậy ầm ầm ngã xuống đất.

Trong lòng Ôn Luân vang lên âm thanh: Quy phái khí công!

*Quy phái khí công: khí công của sư phụ Rùa trong Dragon Ball, hay còn gọi là Kamehameha (KameJoKo). Biết thêm tại đây.

Đại Hùng đẩy được tảng đá lớn ra thì cũng mệt đến ngất ngư, trực tiếp ngồi dưới đất thở mạnh.

Ôn Luân bước nhanh qua: "Ngươi không sao chứ?"

Đại Hùng nghiêng người, ôm lấy một chân Ôn Luân mà bắt đầu cọ: "Tức phụ ~ ta mệt."

Trên trán Ôn Luân nổi lên gân xanh hình chữ thập, hung hăng hất tay Đại Hùng đang mò càng ngày càng cao ra. Cậu không nên đui mù quan tâm tên Đại Hùng này, nghĩ vậy, cậu quay đầu nhìn về phía cửa động lộ ra kia, cũng không âm u ẩm ướt đến mức như trong tưởng tượng.

Ẩm ướt thì có một chút, còn có thể nghe được từ trên vách đá tiếng nước nhỏ xuống.Trên vách động mọc đầy rêu, tại trong sơn động đen kịt này, lại vô cùng đáng yêu tự phát ra chút quang mang. Sơn động thoạt nhìn sâu không thấy đáy, Ôn Luân không dám đi vào, tìm một cục đá, cạo rêu trên tảng đá lớn, bỏ vào sọt.

Hiện tại trên núi đã một mảnh khô vàng, nhìn thấy một mảnh xanh biếc như thế này là rất khó có được.

Hiện tại cả nhà đều đối Ôn Luân sùng bái gần như mù quáng. Khi nhìn đến Ôn Luân mang về nhà một cái sọt, lấy sọt rêu ra, ba hạ nhân phân công hợp tác, đem đống rêu coi như là hoa nâng niu bỏ vào trong chậu.

Việc nhà nông, ba người bọn họ có thể làm; thế nhưng trồng hoa và vân vân, bọn họ một chút cũng không biết. Đại Hùng cả ngày vây quanh Ôn Luân, cũng không quản ba người bọn họ đang làm cái gì. Ngày hôm nay về nhà vừa nhìn, trong viện trước sau đều đã trồng lên mầm cây.

Đại Hùng sờ sờ đầu, cảm giác bản thân là đương gia có chút suy xét không chu toàn, ba hồ ly tinh này vẫn là có chút tác dụng.

Trên núi không thể so với thị trấn, mua đồ hết sức bất tiện. Nông hộ bình thường, một năm xuống núi chỉ hai ba lần, mua đủ đồ dùng ăn mặc. Còn dư lại một vài thứ, thỉnh thoảng cũng có người bán hàng rong đi ngang qua, mua chút kim chỉ cũng là đủ rồi.

Hùng gia không có sản xuất. Bây giờ lương thực còn đều là do Ôn Luân bọn họ mang tới một ít, vốn chủ tớ bốn người đều ăn không được bao nhiêu, thế nhưng gần đây lại có thêm Đại Hùng, ăn uống rất tiêu hao. Còn có rau xanh và vân vân, cũng chỉ có thể hỏi mua hàng xóm lân cận.

Các thôn dân ngược lại rất vui vẻ. Rất nhiều đồ ăn họ không thể dự trữ, nhiều thứ để trên đất đều sẽ biến chất. Trên núi lạnh, trồng rau bán ra ngoài cũng không ngon, sản xuất cũng không nhiều, gánh xuống chân núi bán, cũng không bán được bao nhiêu đồng, khả năng ngay cả phí quầy hàng cũng không đủ trả. Hiện

tại thừa ra một chỗ mua thức ăn, tuy nói một hai văn không nhiều lắm, quanh năm suốt tháng dành lại, cũng là một khoản không nhỏ.

Các thôn dân biết tính, Lý Nhị bọn họ đương nhiên cũng biết tính.

Lý Nhị đi ra một chuyến, không chỉ có mua được mầm cải quý, còn mua một ổ gà con, nhốt trong lều gia súc làm hàng xóm cùng tiểu mao lư.

Tiểu mao lư cảm thấy đám tiểu tử ríu rít kia nháo tâm chết được, thật ồn ào! Mỗi ngày lấy đâu ra nhiều lời như vậy chứ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu mao lư: nê manh có phải hay không quên cái gì?

* : Nê manh, chữ manh đứng riêng cũng có thể hiểu như mọi người.

: Mọi người

Cả 2 từ trên đều đọc là Nímen, ở đây có lẽ là t/g muốn chơi chữ.

Mọi người: có sao?

Tiểu mao lư: vì cái gì đi học lại không có vị trí của oa?

Mọi người: vì cái gì nê cũng muốn đi học?

Tiểu mao lư Σ(° °;) : manh cùng oa không phải là người một nhà sao?

Mọi người (_): nê cũng không phải người.

Tiểu mao lư: … Loại, kì thị chủng tộc! Lư sinh… Hảo vô vọng…

8. Chương 8: Kênh Khoa Học Thường Thức

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Buổi tối ở trong núi, là chân chính đưa tay không thấy được năm ngón.

Nến và đèn dầu đều thuộc về xa xỉ phẩm, các thôn dân sinh hoạt dựa theo việc tuân thủ một cách nghiêm chỉnh vào câu, mặt trời mọc mà làm việc, mặt trời lặn liền nghỉ ngơi.

Hùng gia ngày sống khá giả, nhưng bởi vì mua sắm bất tiện, cũng không xa xỉ đến thế nào, bình thường khi trời bắt đầu tối cũng cảm thấy hết sức bất tiện.

Ôn Luân cạo đầy một sọt rêu từ trên tảng đá lớn xuống đem về nhà, Thúy Liên ba người trong khoảng thời gian này đối với Ôn Luân hết sức kính trọng, lúc này mới đem rêu coi thành danh hoa mà đối đãi. Trong lòng chẳng qua là cảm thấy sở thích của người có học vấn, không phải là người như bọn họ có thể hiểu được.

Thế nhưng đến sáng ngày thứ hai, Ôn Luân đã cảm thấy tình hình không đúng. Ánh mắt của ba người Thúy Liên nhìn cậu từ tôn kính bậc thầy, trực tiếp chuyển hướng về phía tôn thờ!

Rêu đó buổi tối sẽ phát quang nha! Tuy rằng mức độ sáng cũng không được tốt lắm, thế nhưng cũng đủ để đem những chỗ cản trở đánh dấu rõ ràng. Hiệu quả tương đương với mũi tên thoát hiểm mà Ôn Luân đã từng nhìn thấy ở kiếp trước.

Ôn Luân rất ác thú vị chỉ huy ba người, đem rêu cắt nén thành mũi tên cỡ ngón tay. Một bên đùa nghịch mũi tên, một bên nhớ lại chuyện Lưu lão tam leo tường vào nhà, cậu liền chỉ huy Đại Hùng lấy một cây thang ra: "Dựng trên tường rào."

Đồ trong nhà tất cả đều là Thúy Liên ba người bọn họ xử lý, Đại Hùng cũng không biết thang ở nơi nào, trực tiếp khom lưng ôm người đứng lên: "Tìm không ra, ngồi chắc vào."

Ôn Luân bị động tác không báo trước của y làm cho hoảng sợ, một tay vịn bờ vai y, một tay đặt trên đầu y: "Ngươi còn chưa tìm mà." Quên đi, ngược lại mình cũng có thể thấy được bề mặt trên tường. Tường vây rất dày, mặt trên vô cùng bằng phẳng, một người đứng tuyệt đối không thành vấn đề.

Ôn Luân vỗ vỗ đầu Đại Hùng: "Được rồi, thả ta xuống dưới."

Ôn Luân tuy nói từ nhỏ liền ở trong thành, nhưng cũng không phải là không có thân thích ở nông thôn. Cậu nhớ rõ ràng, trong nhà có một trưởng bối nhà có tường vây không cao, tối đa hai thước, còn có hoa văn trên bề mặt, ngay cả một đứa trẻ đều có thể trèo qua, thế nhưng mặt trên của tường lại trải đầy miểng thủy tinh, được trực tiếp gắn vào lúc xi măng còn chưa khô, nên cũng không ai dám tự mình trèo qua.

Thủy tinh, Ôn Luân cũng không biết có hay không, cho dù có chắc chắn giá sẽ không như cải trắng. Sắt cũng không rẻ, còn dễ bị ăn mòn.

Nguyên thân cũng không có bao nhiêu kiến thức, Ôn Luân đối với Tề Quốc lý giải lại càng ít. Vì vậy cậu quyết định không làm khó dễ đầu óc của mình, đem vấn đề nói ra, trưng cầu ý kiến.

Bốn người thoáng cái liền có cảm giác như mình được khẳng định cùng coi trọng. Nhất là Đại Hùng, y vốn xuất thân là hộ săn bắn, chế tác bẫy rập là nghề của chàng, lập tức liền nghĩ rằng tức phụ đây là đang tìm cái lý do khoe y ra đây mà.

Được đến "Cổ vũ" bốn người liền tranh nhau biểu hiện, rất nhanh đem đầu tường vốn trơn nhẵn vũ trang thành con nhím. Ai còn dám trèo lên trên đầu tường Hùng gia, tuyệt đối xuyên thủng tay không thương lượng.

Làm tốt công tác phòng vệ gia đình, người một nhà chuẩn bị công cụ đầy đủ, dự định đi thăm dò cái sơn động vừa mới được phát hiện kia.

Tiểu mao lư: "Ân ngang! Ân ngang?" Mang theo oa nha! Không mang theo sao?

Gần đây Lý Nhị cùng tiểu mao lư cũng đã lăn lộn quen thuộc lẫn nhau, vừa nghe được thanh âm phát ra từ lều gia súc, hắn liền đi qua: "Ngoan ngoãn ở nhà trông hài tử đi."

Tiểu mao lư: (_)

Thiếu niên mang bộ mặt lão luyện thành thục tỏ ra bình thường cõng cái sọt trên lưng, đi theo sau lưng mọi người xuất phát hướng đến ngọn núi. Lý Nhị ở trong phủ Huyện Bá không lâu, tính tình vẫn chưa hoàn toàn phai nhạt, đến sơn cốc như được thả về nhà, chủ nhân trong nhà cũng hiền lành, tức khắc tâm tính thiếu niên liền lộ ra.

Trải qua mấy ngày nay, thời gian chạy ra ngoài của hắn là nhiều nhất, đã sớm nghe qua đủ loại truyền thuyết trong tám trăm dặm đại sơn này, nếu trong truyền thuyết này không có cộng thêm hai chữ kinh khủng, thì hắn đã sớm lén leo lên núi từ lâu rồi.

Tiểu thiếu niên tinh lực tràn đầy, rất nhanh thì đuổi kịp Thúy Liên và Bích Hà. Phía trước Đại Hùng cõng Ôn Luân đi rất nhanh, chỉ có thể nhìn thấy được một bóng lưng. Ba người bọn hắn nếu như đi chậm một chút nữa, sợ rằng ngay cả một bóng lưng cũng không thấy.

Đi được đến nơi, cửa sơn động đã toát ra khói đặc. Đại Hùng đem Ôn Luân tránh ở cuối chiều gió, nhìn các loài bò sát nhỏ chạy đi ra.

Một lát sau, Hùng đại tướng quân tự tay dập tắt đống củi toát ra khói mù đang còn đang cháy âm ỉ kia. Tiểu tâm dực dực xác nhận mỗi một đốm lửa đã dập tắt, mùa thu trong núi rừng một khi phát sinh hoả hoạn, hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

Lại đợi một hồi, khói mù trong động tan hết. Khói mất dần, quang mang rêu so với hôm qua xám xịt một ít.

Mọi người giơ cây đuốc đi vào sơn động. Sơn động rất kỳ lạ, càng giống như một cái đường hầm, tuy rằng cũng có phân nhánh một chút, nhưng tuyến đường chính quả thực thẳng tắp bằng phẳng. Đoàn người đại khái đi gần nửa canh giờ, sơn động mới rõ ràng xoay một vòng, sau đó rộng mở thông thoáng.

Đây là một thung lũng được quần sơn bao quanh. Mặt hồ rộng lớn tựa như chiếc gương sáng nằm giữa thung lũng, địa thế xung quanh bằng phẳng, vài bụi cây phân bố chằng chịt.

Lý Nhị đột nhiên la to một tiếng: "Cây trà!"

Ôn Luân lại càng hoảng sợ.

Thúy Liên và Bích Hà cũng sợ đến không nhẹ. Cái chỗ hoang sơn dã lĩnh ít người ở này, đột nhiên gào to một câu, theo bản năng ai cũng sẽ tưởng đó là thứ gì có tính công kích.

Thúy Liên và Bích Hà ngày thường đối với Lý Nhị cũng bình thường, lúc này bị dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, cất cao giọng lanh lảnh: "Quỷ gào cái gì? Không phải là một cây trà thôi sao!"

"Đúng nha, hại ta còn tưởng rằng là cọp hay báo…"

Kỳ thực trong phạm vi thung lũng như thế này, căn bản thức ăn là nuôi không nổi loại sinh vật cọp hay báo gì đó. Lý Nhị bình thường nghe được người trong thôn kể xx năm xx nào đó bị một con con cọp tha lên núi này nọ, nhất thời cũng chà xát cánh tay, sợ hãi nhìn quanh.

Trong tám trăm dặm đại sơn, cho dù là chủ nhân của phiến thổ địa này, Tề quốc, cũng không thể thăm dò hết nó được, ai cũng không biết trong núi sâu đến tột cùng có cái sơn tinh quỷ mị gì. Mảnh thung lũng này quá thần kỳ, khiến cho người ta không nhịn được cũng liên tưởng đến một chút chuyện.

Chỉ có Ôn Luân ngồi nghỉ ngơi một lát, cầm cây trượng leo núi chọc chọc bụi cỏ. Bên trong sơn cốc nhiệt độ so với bên ngoài hơi cao một chút, trên mặt đất cỏ xanh tươi tốt.

Đại Hùng bất cứ lúc nào cũng đi theo vợ, lập tức phát hiện vài loại rau dại, nghĩ tới những ngày qua vợ từ một đại thiếu gia sạch sẽ, bây giờ lại phải theo y ở trong núi lật qua lật lại mấy món ăn như vậy, lập tức liền chỉ huy Thúy Liên bọn họ đào rau dại, tốt xấu cũng có thể nhiều thêm vài món.

Lý Nhị kích động chạy đi xem mấy cây trà, vừa nhìn qua. Cừ thật, nhìn xa thì thấy dày đặc một mảnh, nhìn gần liền phát hiện, gốc cây chính giữa hoàn toàn không phải là bụi cây. Cây trà cao gần bằng hai tầng lầu nhìn xem chắc nịch phi thường, trên mặt đất đều là một ít mầm cây lớn cỡ ngón tay.

Mấy bụi trà trong thung lũng này, e rằng đều là đời con cháu của cây trà già này. Cây trà già nhìn so với cây trà ở cửa thôn khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Ra cửa phải có bảy thứ—— củi gạo dầu muối tương dấm trà.

Trà là nhu yếu phẩm, cũng là xa xỉ phẩm. Loại địa phương nghèo như Đại Trà thôn này, hàng năm cũng đều sẽ hái chút lá trà từ trên cây trà ở cửa thôn, tự mình làm mấy lượng thô trà đãi khách. Những người nhà khác cũng là từng nhà chuẩn bị. Đến nguyên thân Ôn Luân xuất thân Huyện Bá phủ, trà liền có để ý hơn một chút. Tuổi nào uống trà gì, mùa nào khí trời nào uống trà gì, khách nhân nào chiêu đãi lá trà gì, cất giữ lá trà vân vân, bên trong chú ý cũng nhiều hơn.

Trong phủ Huyện Bá đối lá trà và vân vân, làm được tốt nhất là Lý Nhị.

Đề cập đến sự tình trước kia, Lý Nhị liền bĩu môi: "Cha ta là nông dân trồng trà, trước kia ở Tuấn Hiền Trà Trang làm việc."

Nông dân trồng trà tuy rằng dính một chữ nông, nhưng so với nông dân bình thường tuyệt đối tốt hơn rất nhiều. Nhất là ở Tuấn Hiền Trà Trang làm việc, yêu cầu tuy rằng nghiêm ngặt, nhưng đãi ngộ cũng là nổi danh rất tốt. Có người nói chủ nhân Tuấn Hiền Trà Trang có vài phần địa vị, trà trang này tuy rằng mở ở huyện Long Châu, thế nhưng sản xuất ra lá trà đều là vận chuyển đến kinh thành, ngay cả phủ thành cũng không mua được lá trà nhà bọn họ, thập phần tinh đắt.

Nguyên thân cũng không quản đến chuyện trong phủ, thân phận này của cậu lúng ta lúng túng, muốn xen vào cũng không quản được cái gì. Nhưng thật ra Thúy Liên và Bích Hà biết được rõ ràng, nhưng lời nói này ra nghe cũng không tốt.

Ôn Luân nhìn tiểu thiếu niên động tác từ không quen, rất nhanh biến thành thành thạo hái lá trà, chờ trở về nhà mới tìm Thúy Liên hỏi.

Thúy Liên đem biết được một năm một mười nói ra: "Lý Nhị trưởng thành như vậy, Nhị thiếu gia tính tình ngài cũng biết. Một lần đi Tuấn Hiền Trà Trang thấy Lý Nhị, liền bố trí khiến cha Lý Nhị nghiện đổ bạc, đem Lý Nhị bán đi."

Ôn Luân nghe được mục trừng khẩu ngốc. Lý Nhị năm nay bất quá mới mười ba tuổi, mua vào phủ khẳng định còn là một học sinh tiểu học. Khi đó, Ôn gia Nhị thiếu gia Ôn Thành cũng chỉ mới vài tuổi? Có tiền liền có thể tùy hứng như vậy?

Bất quá, Lý Nhị rốt cuộc tuổi còn quá nhỏ. Ôn gia chủ mẫu Lưu thị đối cái "tiểu hồ ly tinh làm hư nhi tử bà" tất nhiên là vạn phần không vừa mắt, lập tức bị đuổi đi làm việc khác, đối với nhi tử mình thì nói là chờ thêm hai năm, xoay người liền đem Ôn Thành đưa đi phủ thành đọc sách, thừa dịp cơ hội lần này, đưa Lý Nhị ra phủ.

Ôn Luân tùy tiện vừa nghĩ liền biết, đợi Ôn Thành trở về hỏi tung tích Lý Nhị. Lưu thị tuyệt đối đem sự tình đổ hết lên trên đầu của cậu.

Tâm tư của Lưu thị, Ôn Luân cũng có thể hiểu được. Vợ nhà ai cũng sẽ không thích thấy tiểu tam tiểu tứ ở dưới mí mắt mình nhảy nhót, mà hài tử do tiểu tam tiểu tứ sinh ra mặc dù vô tội, nhìn thôi cũng thấy chán ghét rồi. Huynh đệ giúp đỡ? Đó cũng là huynh đệ con vợ cả là chính, thứ huynh đệ là phụ. Nguyên thân một thân học vấn cho dù Ôn Thành có chụp mông nịnh bợ cũng không đuổi kịp, chờ đến lúc đó lại biến thành con vợ cả dựa vào thứ xuất mà sống, đây chính là thiên đại chê cười.

Ôn Luân đối với cách làm Lưu thị có thể lý giải, thế nhưng có vài phần không rõ, đang lúc nghi ngờ, Đại Hùng nổi giận đùng đùng mở cửa phòng: "Ôn Luân ngươi!" Y đi nấu ăn cho vợ, vợ lại ở sau lưng y cùng hồ ly tinh ở chung trong một gian phòng làm bừa! Di? Hình như tình huống không như y nghĩ.

Đây là lần đầu tiên Đại Hùng gọi tên Ôn Luân. Đại Hùng mắt vốn lớn, hiện tại trừng lên càng tròn, tay cầm nồi sạn, trên người mặc tạp dề.

Ôn Luân hầu như có thể thấy lửa giận thực chất hóa của y: "Phụt!" Loại cảm giác trong nháy mắt giống như phim hoạt hoạ này là sao nha?

Thúy Liên là người tinh ý, vừa nhìn liền biết Đại Hùng hiểu lầm, cũng không lập tức giải thích, vội vã xin cáo lui.

Ôn Luân hỏi: "Ta thế nào?"

"Ta nghe Bích Hà nói, ngươi và Thúy Liên ở trong phòng…" Đại Hùng nháy mắt ủ ũ, "Cái kia, ta làm mấy món rau dại, ngươi nếm thử?"

Ôn Luân đối với thức ăn của Đại Hùng có vài phần hứng thú, ở thời đại của cậu đồ vật nào chỉ cần dính dáng một chữ "dã", như vậy liền không bán đắc đến chết sao, nếu như lại thêm một tiền tố "trong núi" nữa, giá cả nếu chỉ tăng gấp đôi thì đã là thương gia phúc hậu rồi.

Rau dại có vài loại, rau luộc thái nhỏ, rau xào, nấu canh, mang theo một chút đắng nhẹ hoặc có khi rất đắng, Ôn Luân nhưng lại cảm thấy mùi vị không tệ: "Ăn ngon."

Lấy được khẳng định từ cậu, Đại Hùng ăn hơn một chén cơm.

Trong lều gia súc, bầy gà con cùng nhau tranh đoạt lá rau dại.

Tiểu mao lư nhìn một chút, ngậm lấy một cọng nhai nhai: "Ân ngang ~~" thật là đắng! Khó ăn muốn chết!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Truyền thuyết quỷ trạch (nhà quỷ)

Thôn dân giáp: quỷ quỷ quỷ quỷ quỷ ma trơi!

Thôn dân ất: phát phát phát phát phát sáng lên!

Thôn dân bính: cứu… Cứu mạng…

Trong "Quỷ trạch", Lý Nhị leo lên thang hướng trên đầu tường trải rêu phát sáng: "Vì cái gì trên đầu tường cũng muốn trải?"

Thúy Liên tại phía dưới chỉ huy: "Nhìn đẹp a."

Bích Hà: "Lệch rồi lệch rồi! Nhích qua bên một chút."

Xa xa, oánh oánh "Ma trơi" tại trên đầu tường Hùng gia không ngừng mơ hồ bay qua bay lại.

TrinhTrinh: Hôm nay có chút việc up hơi trễ, tối còn 1c.

9. Chương 9: Tiên Thảo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân có thiên lý nhĩ.

Ôn Luân thông qua thiên lý nhĩ phát hiện sơn cốc thần bí.

Ôn Luân ở sơn cốc thần bí phát hiện một cây lão trà!

Ôn Luân nghĩ, đây hẳn là tiết tấu khí phách trắc lậu. Cậu rất kích động, kích động được biểu hiện ra là vẻ ngoài vô cùng bình tĩnh. Bởi vì tất cả mọi người so với cậu càng thêm kích động.

Trừ Ôn Luân ra, bốn người khác đều như muốn khắc hai chữ "Phát tài" vào trên ót.

Vài người ỷ vào thân thể khoẻ mạnh, đem bệnh nhân Ôn Luân để ở nhà, mỗi ngày sáng sớm liền đi vào trong núi. Đến chiều mới chịu xuống núi, bọn họ còn biết lấy củi làm vật che chắn. Trong mắt các thôn dân, chuyện như thế cũng không gây ngạc nhiên gì.

Huyện Long Châu tuy rằng nghiên về phía nam, thế nhưng Đại Trà thôn nằm ở trong núi, mùa đông đều vô cùng lạnh. Nếu như đụng phải đại tuyết phong sơn, toàn bộ mùa đông cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa. Trong thôn từng nhà đều có sài phòng(phòng chứa củi), bó củi đều được xếp đống tràn đầy.

Tuy rằng bó củi ở Hùng gia chỉ là để làm lá chắn cho lá trà, nhưng dần dần cũng được chất đầy kho.

Trà mùa thu bất quá là lấy mầm, tục xưng nhất nha. Trà trong thung lũng, thích hợp để hái cũng không có nhiều.

Lý Nhị nhìn những lá trà trân quý này, tâm tình hết sức kích động: "Đại thiếu gia, thật là để cho ta sao trà?"

Sao trà, tuyệt đối không phải là tay nghề mà nông dân trồng trà nào cũng biết. Người biết sao trà, ở bên trong Tuấn Hiền sơn trang đều phải được gọi một tiếng sư phụ. Nhưng cái này cũng không phải là nói Lý Nhị không biết sao qua trà. Như Lý Nhị là gia đình nông dân trồng trà, cũng sẽ phải chuẩn bị một ít thô trà mới mẻ tự mình sao chế. Cha Lý Nhị trước khi nghiện đổ bạc, cũng sẽ mua một ít lá trà tươi tự mình sao, xuất ra ngoài bán, so với gia đình tự làm tốt hơn, giá so với trà trang cũng tiện nghi rất nhiều.

Lý nhị biết sao trà, cũng chỉ là cái loại cơ bản nhất mà thôi.

Kỳ thực không nói đến Lý Nhị, cho dù là trong thôn Đại Trà, từng nhà đều sẽ biết sao trà, chỉ là chất lượng thì chưa nói rõ được thôi.

Ôn Luân rất không nhịn được: "Nói cho ngươi sao, ngươi liền động thủ. Dong dài làm gì?" Cái này đã hỏi mấy lần rồi? Người trong phòng này, ngoại trừ Lý Nhị ra, còn có người thứ hai biết sao trà sao?

Lý Nhị đang phản phản phục phục ngồi ở trong sân, đột nhiên nhảy dựng lên, chạy ào vào nhà, không qua một khắc, liền cầm ra một tờ danh sách dài, sắc mặt ửng đỏ đưa cho Ôn Luân: "Đại thiếu gia, đây là công cụ phải mua để sao trà." Ôn Luân hôm nay ở trong lòng Lý Nhị đã có phân lượng không gì có thể so sánh nổi, nếu Ôn Luân coi trọng Lý Nhị hắn, hắn nhất định sẽ đem hết khả năng bày ra.

Lý Nhị xuất thân từ trà trang, từ nhỏ lập chí trở thành đại sư phụ trong trà trang; tuy rằng chí hướng này đã từng bởi vì Ôn Thành chặn ngang mà bị chặt đứt, nhưng hiện tại xem ra không phải là không có hy vọng.

Ôn Luân nhìn tờ giấy Lý Nhị đưa, phỏng chừng ai cũng xem không hiểu: "Muốn bao nhiêu tiền?"

Lý Nhị vốn luôn ở trong phủ, đồ vật hàng ngày còn chưa đến lượt hắn đi mua, đối giá hàng cũng không quen thuộc, trong một lúc cũng không biết nói sao.

Đại Hùng bu lại: "Vừa lúc xuống núi một chuyến, tức phụ nhìn xem muốn mua thêm vật gì không?"

Ôn Luân là một đại thiếu gia, nào biết những việc nhà lặt vặt như này, lập tức liền mở hội nghị gia đình.

Vài người hợp lại tính toán, Ôn Luân cầm cán bút lay động, nhanh chóng viết ra danh sách.

Lý Nhị so sánh hai tờ danh sách một chút, đem cái của mình ném đi, thực sự là nhận không ra hình dạng mà.

Kỳ thực Ôn Luân mới là người muốn xuống núi nhất. Tề Quốc cũng có tập tục về nhà thăm cha mẹ, chỉ là tất cả mọi người không hẹn mà cùng quên chuyện này. Nếu buổi tối Đại Hùng không nói ra, Ôn Luân đã quên nguyên thân còn có một người cần lo lắng.

"Tiên thảo?" Từ trong trí nhớ của nguyên thân, cái gọi là tiên thảo đều là một ít linh dược cứu mạng, như nhân sâm linh chi vân vân.

Đại Hùng từ trong chăn chầm chậm lết đến gần: "Ừ, ta chỉ nghe nói trong thung lũng có thứ tốt, quả nhiên liền bị ta tìm được mấy viên thiết bì phong đấu*."

Thiết bì phong đấu danh khí rất lớn, đứng đầu cửu đại tiên thảo. Ôn Luân biết, nguyên thân cũng biết.

"Ta dự định đưa cho Hoa lão thần y bào chế, bình thường pha trà uống, cho ngươi điều dưỡng thân thể." Tức phụ thân thể tốt rồi mới có thể ôm ôm ấp ấp, Đại Hùng mặc sức tưởng tượng một hồi, mới tâm không cam lòng không muốn nói rằng, "Chia một chút cho cha ngươi nữa."

Ôn Luân thật ra đối với thiết bì phong đấu vân vân cũng không có cảm giác gì nhiều lắm. Trong nhận thức của cậu, loại vật này chỉ có một chữ —— đắt.

"Ta không sao, bào chế xong rồi thì đều đưa cho cha ta đi." Thân thể cậu đã rõ ràng chuyển tốt, còn có thêm siêu năng lực, còn uống thuốc Đông y gì chứ? Không uống, tuyệt đối không uống thuốc!

Đại Hùng nhíu nhíu mày, không hé răng, trong lòng lại cảm thấy tức phụ thực sự là người con hiếu thuận cực kỳ, đáng tiếc lại có một bà mẹ cả không tốt, hiện tại ngay cả cửa nhà đều không thể đi. Chuyện một nhà phủ Huyện Bá, Đại Hùng ở trên núi cũng tìm hiểu qua một ít, biết đến cũng rõ ràng.

Ôn Luân suy nghĩ một chút: "Để Hoa lão thần y trực tiếp đưa cho mẹ ta đi, đừng đưa qua tay vợ cả." Ôn Luân cũng chưa từng trải qua ân oán nhà giàu có, thế nhưng dựa vào các loại tuyên truyền của truyền thông hiện đại, loại nhà người có tiền đều là người không vì mình trời tru đất diệt. Một ngày ảnh hưởng đến ích lợi của bọn họ, nói không chừng sẽ theo đuổi lão Huyện Bá không buông tay. Căn cứ theo ký ức của nguyên thân, một ngày người cha trên danh nghĩa của cậu không có, đó chính là không còn có chỗ dựa vững chắc

nào nữa, hầu như có thể tùy ý một nhà chính thất bắt chẹt. Nhưng mà, cha cậu còn chưa chết, cậu cũng đã biến thành vợ của người khác rồi.

Đây cũng là do lý giải của Ôn Luân đối với thế giới này thiếu. Lão Huyện Bá nếu như mất, Ôn Thành là con trai trưởng phải hạ bậc tập tước, cánh cửa phủ Huyện Bá liền thấp ba phần. Một nhà chính thất đối với bệnh tình của lão Huyện Bá, chỉ biết so với hắn còn càng sốt ruột hơn.

Ôn Luân không rõ lắm môn đạo bên trong, Đại Hùng thật ra lại rất rõ. Y nghe xong Ôn Luân nói, nhất thời liền nghĩ sai. Đám người chính thất phủ Huyện Bá, chẳng lẽ đã phát rồ đến tận đây?

Đại Hùng không nói, trong lòng nhưng lại thêm lên một khoản. Lão Huyện Bá nói như thế nào cũng là cha vợ y, có thể cứu vẫn là phải cứu. Đại Hùng phát hiện thiết bì phong đấu, sinh trưởng ở trên vách đá, dã đằng cũng bò rất nhiều. Đại Hùng ỷ vào một thân công phu, hái số lượng cũng không ít, chia một ít cho lão Huyện Bá vẫn có thể.

Ôn Luân đối với chút tiên thảo này ngược lại xem thường. Cơ năng thân thể của con người nếu như suy yếu, đừng nói là tiên thảo, là thần tiên cũng không cứu được.

Ngày thứ hai, người một nhà dắt lừa ra cửa.

Ôn Luân và Bích Hà ở nhà, còn có một ổ gà con.

Gà con được tiểu mao lư (?) chiếu cố rất tốt, tán ở trong sân nghịch loạn, đào sâu xuống đất tìm giun, càng giống như đang giày xéo đám rau.

Ôn Luân vì một ngụm rau, kiên định thủ ở trong sân không đi. Thế nhưng gà con ở cửa nhìn thấy Ôn Luân một chút cũng không sợ, còn khiến Ôn Luân đạp phải phân gà, khiến cho Ôn Luân buồn nôn muốn chết, lập tức tuyên bố thời gian hóng gió kết thúc, lùa đám gà con quay về chuồng gia súc.

Bích Hà thấy thế che miệng cười không ngừng.

Sơn đạo khó đi, hơn nữa mua sắm ở thời cổ đại không thể so được với thời đại trước đây của Ôn Luân, đi bộ siêu thị một vòng là có thể mua đủ. Đại Hùng là tân phu gia còn phải đến phủ Huyện Bá bái kiến trưởng bối, một phen lăn qua lăn lại, tốc độ mau nữa cũng phải hai ba ngày.

Buổi tối không có Đại Hùng cướp đoạt địa bàn, Ôn Luân nhất thời nghĩ giường sưởi lớn đến thái quá, lăn qua lăn lại tự do tự tại. Sáng sớm tỉnh lại, cả người đều treo bên mép giường. May mà Bích Hà vào nhà có gõ cửa, bằng không nhìn thấy tướng ngủ của đại thiếu gia nhà mình cũng đủ vỡ mộng.

Tướng ngủ của Ôn Luân vẫn luôn không tốt. Từ nhỏ đến lớn đều là người có tướng ngủ tệ nhất nhà, lên đại học vào ký túc xá dù sao cũng bớt được một ít, thế nhưng đến ngày nghỉ, lập tức liền chứng nào tật nấy. Bạn bè cùng phòng cũng đều đã quen với việc trong lòng trải qua run sợ mỗi khi khai giảng ——

#Bạn cùng phòng của tôi lại từ trên giường lăn xuống#

#Kỳ tích sự sống sinh mạng ngoan cường#

#Bạn cùng phòng lạ lùng#

#Luận tính an toàn của sàn nhà trong ký túc xá#

Làm một người có thể để cho bạn cùng phòng vào mỗi khi trời tối liền tự giác dọn tất cả chướng ngại vật trong phòng, đồng thời sàn nhà phải lót đệm chăn thật dày, Ôn Luân dù cho thay đổi thân thể, vẫn đem theo tật xấu này.

Ôn Luân trước đó có dáng ngủ tốt, đều là bởi vì bệnh của cậu khiến cho toàn thân không thể động đậy. Hiện tại thân thể cậu tốt rồi, tốt hơn rất nhiều!

Liên tiếp qua hai buổi tối, Đại Hùng ngày thứ ba dắt xe lừa trở về. Không chỉ có xe lừa tràn đầy, ngay cả ba người trên người đều là tay cầm vai gánh, về đến nhà mệt mỏi không chịu được. Đại Hùng còn tốt, Lý Nhị và Thúy Liên hai người đầu vai và lòng bàn chân toàn bộ đều mài ra máu.

Ôn Luân nhìn cau mày, trực tiếp đổi nước ấm thành một bầu sinh trà(trà chưa sao). Lá trà chưa sao chế ở trong nước ấm xoè ra, nước trà lộ ra màu lục nhạt tươi mát. Đáng tiếc người uống trà đều là lừa, uống òng ọc vào miệng.

Tiểu mao lư được dỡ ra khỏi xe, mắt cười ngẩng đầu: "Ân ngang ~" Vì vậy, nó cũng có một chén.

Ba người một đường phong trần, tắm soàn soạt cho qua rồi đi chỉnh lý đồ đạc, đây là công trình vĩ đại hạng nhất. Đại Hùng thành thạo lấy ra một hộp đựng thức ăn, Bích Hà cầm thức ăn đi hâm nóng, chỉ chốc lát đã bưng lên một bàn lớn, tất cả đều là tay nghề của Ngô thị.

Trên bàn ăn Hùng gia không thiếu thịt, nhưng cho tới bây giờ cũng không phải lúc nào cũng có thịt. Một bàn thức ăn đều nhiều dầu mỡ, mỡ heo dày chừng nửa ngón tay, đều để cho Ôn Luân ăn. Cậu miễn cưỡng ăn vài miếng, làm bộ tưởng niệm Ngô thị, xong rồi liền đặt chén đũa xuống.

Buổi tối nằm trên kháng, Đại Hùng báo cáo cho Ôn Luân hành trình ba ngày nay, thời gian chính xác đến mỗi một khắc đồng hồ.

Ôn Luân nghe đến phiền chán, nhật ký học sinh tiểu học còn chưa viết đến như thế.

Đại Hùng thấy Ôn Luân không trả lời, đưa tay đẩy cậu một cái: "Tức phụ, đang ngủ sao?"

Ôn Luân "tự do" hai buổi tối, hiện tại trên kháng xuất hiện một thứ cản trở lớn như vậy, trở mình cũng khó khăn, nhưng mặt mũi thì vẫn muốn chống đỡ: "Nói như vậy, ngươi mấy ngày nữa còn muốn xuống núi lần nữa?"

Trước khi mùa đông tới, đây là thời điểm rất nhiều người miền núi hạ sơn mua đồ ăn. Hùng gia thu mua trễ, rất nhiều thứ đều đã không còn hàng, chỉ có thể đặt trước.

Đại Hùng nghe Ôn Luân hỏi như vậy, bỗng nhiên hăng hái, cánh tay dài duỗi một cái kéo Ôn Luân vào ổ chăn của mình: "Tức phụ, ngươi nhớ ta phải không? Ngươi luyến tiếc ta đi phải không? Ta chỉ biết tức phụ luyến tiếc ta nha."

Ôn Luân: Cái kết luận này làm sao ra được hay vậy? Ăn khớp sao? Bị cẩu ăn sao?

Đại Hùng còn muốn ngọt ngấy hơn, chợt nghe bao tử Ôn Luân kêu ục ục, liền răn dạy: "Tại bữa tối không ăn bao nhiêu, lúc này mới đói bụng."

Ôn Luân một chút cũng không xấu hổ, đại thiếu gia đá chân, sai khiến Đại Hùng đi làm bữa khuya cho cậu: "Không cần quá phiền phức, cơm trà xanh* là được rồi."

Một dúm to trà tản ra trong nước sôi, màu da cam của nước trà làm ngập bát cơm lạnh. Chiếc đũa đảo một vòng, thêm một muỗng dưa muối, Đại Hùng vốn không đói bụng thấy vậy cũng làm theo ăn thêm một chén.

Trong phủ Huyện Bá, Hoa lão thần y mấy ngày qua đến khá thường xuyên, mọi người đều nghĩ rằng bệnh tình của lão Huyện Bá đã không thể chữa khỏi bằng thuốc và châm cứu nữa. Trên mặt vài chủ tử trong phủ cũng mang theo vài phần bi thương.

Trong phủ người người đều biết, lão Huyện Bá thân thể có thể kéo lâu đến như vậy, đều là công lao của Hoa lão thần y.

Mùa đông này cũng không biết, lão Huyện Bá có thể sẽ ra đi hay không?

Ngô thị cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, luôn ngồi ở bên giường bệnh hầu hạ.

Lão Huyện Bá mở mắt, đưa tay nhéo nhéo tay Ngô thị.

Ngô thị cảm thấy khí lực của lão Huyện Bá, bà che miệng, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Lão Huyện Bá biểu tình bất động, chớp chớp đôi mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hùng thợ săn với tiểu tức phụ nhà mình: chúng ta sẽ sống qua ngày.

Hùng đại binh với tiểu tức phụ nhà mình: còn đang ăn bữa hôm lo bữa mai, vẫn là không cần liên lụy người khác thì hơn.

Hùng tướng quân với tiểu tức phụ nhà mình: đây là đại thiếu gia của nhà ta.

* Thiết bì phong đấu – : chẳng biết dịch sao, là một loại thuốc, tìm hiểu tại đây.

*Cơm trà xanh (Ochazuke): là một món ăn đơn giản của xứ sở Phù Tang được làm bằng cách đổ hỗn hợp gồm trà xanh, dashi và nước trà nóng lên trên cơm, nó thường có mùi vị mặn. Cách làm đây.

10. Chương 10: Nhìn Về Phía Tiền

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đường vào thôn Đại Trà chỉ có một. Nam nữ trong thôn phân chia hai nhóm, tụ ở phụ cận cây trà đầu

thôn, vừa nói chuyện phiếm vừa làm công việc.

Con lừa nhà Đại Hùng vừa xuất môn một chuyến liền được cả thôn thảo luận vài ngày; lúc trở về, trên xe trên người đều tràn đầy vật phẩm, quả thực là làm cho người ta nhìn không rời mắt.

Lúc này mới không quá mấy ngày, Đại Hùng lại cưỡi lừa đi ra ngoài.

Có trán hán rảnh rỗi nhìn đuôi lừa: "Thú tức phụ có tiền chính là không giống nhau, một quân hán nghèo cũng có thể vừa đi một chuyến liền mua nhiều đồ như vậy."

Nhìn này, ánh mắt bốc mùi chua cũng đâu phải chỉ có một: "Đúng vậy, trực tiếp đem cả cửa hàng nhà người ta mang về."

Cũng có người lớn tuổi một chút thở dài: "Này còn chưa gánh vác gia đình nên cũng sẽ không biết sống qua ngày, nhà bọn họ lại không sản xuất gì, cách dùng như vậy …"

Một nữ nhân mắt lộ khôn khéo tươi cười nói: "Cũng không mua mầm rau, nuôi gà con sao? Ăn một chút mệt, liền có thể qua ngày."

Nghe vậy, lập tức có người cười lạnh một tiếng: "Hắc!"

Nữ nhân khôn khéo kia lập tức liền mặc kệ, thả kim may trên tay xuống, ánh mắt hướng người nọ trừng, thanh âm liền đề lên: "Quế Tam gia, ngươi có ý tứ gì?"

Quế Tam gia nửa điểm không sợ, chậm rãi cất kỹ kim may trên tay, ánh mắt thoáng nhìn: "Có ý tứ gì ngươi tự mình biết! Tìm nhiều gà trống con như vậy, ngươi cũng thật sự là mất không ít khí lực."

Nữ nhân khôn khéo lập tức biến sắc, lập tức liền săng cao tay áo, làm bộ muốn đánh: "Quế Tam gia, nói chuyện phải dùng đầu óc! Gà con đều giống nhau, ai phân rõ được trống mái?"

Quế Tam gia hừ lạnh một tiếng. Bọn họ cả năm trông cậy vào trứng gà đem bán, bán đi kia mấy cái cũng không phải là mới được sinh ra, nhà ai lại không phân biệt được trống mái? Cũng chỉ có thể gạt người ta chưa nuôi gà thôi.

Nữ nhân khôn khéo cao thấp nhìn lướt qua Quế Tam gia, kéo một tiếng thật dài: "Nha~ ta xem là có người nhìn người ta có tiền, muốn dán lên đi? Đáng tiếc, người ta chướng mắt!"

Nữ nhân khôn khéo lời này nói ra, Quế Tam gia lập tức phát hỏa, cũng không nói lời nào, đứng lên liền hung hăng tát thẳng vào miệng.

Mấy người nữ nhân bên cạnh cũng không can ngăn, chỉ là đem ghế kéo ra, tiếp tục làm việc.

Các nam nhân đứng vị trí cũng không xa, nhìn thấy đánh nhau cũng chỉ đứng đùa giỡn. Chồng hai nữ nhân này cũng là một lát sau mới chậm rì rì đi tới, đem người kéo ra.

Ôn Luân ở nhà, một đôi tai vểnh lên như thỏ, trước sau nghe xong rõ ràng, nhìn gà con trước mắt ở trong sân thông khí, nhất thời như ăn phải ruồi bọ. Có hai mươi con, tất cả đều là gà trống?

Không có trứng gà ăn?!

Nếu không có trứng gà ăn, ai sẽ nuôi nhiều gà như vậy?

"Bích Hà, đi đem vở trên bàn học lấy đến cho ta."

Bích Hà hiện tại cũng nhận được thiệt nhiều chữ, trên bìa viết: "Sổ đen. Đại thiếu gia, sổ đen nghĩa là gì?"

"Chính là sổ ghi tên người mắc nợ." Ôn Luân yêu nhất tiền, ghét nhất thiếu nợ, "Gà con hỏi ai mua, còn nhớ rõ?"

"Là nhà Chu Đại Toàn, họ Mã."

Ôn Luân gạch thêm vạch đỏ vào tên Mã thị trong danh sách, ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, bán gà...

Ôn Luân vốn đang nghĩ hôm nay buổi tối có thể độc bá một phương, không nghĩ tới Đại Hùng thế nhưng đuổi trở về.

Ôn Luân không thể ghét bỏ, chỉ có thể ngoài miệng nói rằng: "Buổi tối đi sơn đạo nhiều nguy hiểm, sao không ở dưới chân núi nghỉ một đêm?"

Đại Hùng buông xuống bát cơm trống trơn: "Chẳng qua là lấy một chút đồ vật, cũng không tốn thời gian. Chỉ là sách ngươi muốn, có mấy quyển tìm không thấy."

Thẳng đến trở về phòng, Ôn Luân mới nhìn thấy vài cuốn sách Đại Hùng nói, căn bản là cao cao một đống! Làm học tra Ôn Luân, lập tức liền sinh ra tâm lý chán ghét: "Nhiều như vậy?"

Đại Hùng kéo Ôn Luân lên kháng: "Nông thư cái gì cũng có ba bản. Thư điếm vừa lúc thanh lý sách cũ, ta liền thuận tiện mua. Còn có hai quyển là Hoa lão thần y đưa cho."

"Hoa lão thần y?" Ôn Luân chế trụ Đại Hùng khi tay y đặt ở đai lưng mình, khí lực cậu không lay động được y một chút nào, nhưng mà thái độ quyết định hết thảy.

Đại Hùng bĩu môi: "Tức phụ~ ta hôm nay đi Huyện Bá phủ, tình huống cha ngươi tốt hơn nhiều rồi. Còn thấy Hoa lão thần y, hắn nói thiết bì phong đấu chúng ta đưa có hiệu quả rất tốt. Ta liền nói ngươi muốn thử trồng thảo dược, Hoa lão thần y liền cho hai quyển sách."

Cùng một thô hán (hán tử thô lỗ) dán chặt như vậy thật sự là quá thương mắt, huống chi thô hán này còn đối với mình có ý đồ không tốt! Dựa vào cái gì người ta xuyên qua đều là đế vương chấn động một phương? Còn cậu thì phải trứng đau cúc chặt?

Ôn Luân còn đang trầm tư, mặt Đại Hùng thì đã trầm xuống, tay mang theo vết chai thô nhưng linh hoạt không giảm, nhanh và gọn đem Ôn Luân lột sạch chỉ còn lại một cái khố.

Mặc dù chưa đến thời điểm đốt kháng, nhưng buổi tối trong núi đã vô cùng lạnh. Ôn Luân trực tiếp nổi một thân da gà: "Ngươi…" Lúc bị người một phen nhét vào ổ chăn, Ôn Luân đột nhiên có một loại cảm giác mình là một con gà con mặc người soi xét.

Cậu nơm nớp lo sợ mà trừng Đại Hùng đang thoát áo trần truồng tiến vào ổ chăn, đầu óc chỉ còn lại hai chữ "Xong rồi". Cậu đối nam nhân không có hứng thú, thật sự! Cậu hoàn toàn không chú ý tới, nghĩ đến quá nhập tâm, liền trực tiếp nói ra khỏi miệng.

Ôn Luân cảm thấy cằm đau xót, khuôn mặt thô ráp của Đại Hùng cơ hồ dán vào trên mặt cậu. Được rồi, kỳ thật cũng không phải rất thô. Mày kiếm lệch nghiên, mắt lớn mà có thần, mũi thẳng, môi hơi dày, là một khuôn mặt đẹp trai dễ nhìn rất nam tính.

Chính là Đại Hùng hiện tại rất tức giận: "Đối nam nhân không có hứng thú?"

Một lần xuống núi này, "Thu hoạch" xa so với y lường trước nhiều lắm. Vốn y chỉ là muốn thám thính một chút bệnh tình của lão Huyện Bá, cùng tình huống Ôn Luân ở Huyện Bá phủ. Ban đầu y tuy rằng biết một ít, nhưng cũng không có rất nhiều phỏng đoán. Ôn Luân vội vã gả lên núi, là bởi vì cậu hiếu thuận xung hỉ cho cha cậu; Ôn Luân sinh bệnh, là bởi vì cậu lo lắng tình huống trong nhà. Chỉ là, sự thật lại hoàn toàn không phải như vậy, tất cả đều chỉ là bởi vì bất đắc dĩ.

Thậm chí lúc bọn họ đem Ôn Luân gả vào núi, tình huống nhà y, họ cũng đều biết đến. Một nam nhân đi làm binh, thêm vài năm đều không về nhà, người bình thường nghĩ gì y không biết, nhưng ánh nhìn quái lạ của người trong thôn thì y rất rõ.

Mẹ của Ôn Luân, y cũng đã gặp qua, cũng không phải là đèn cạn dầu. Ở mặt ngoài nhìn như là tống xuất Ôn Luân đi lập gia đình, thật ra đều là để bảo vệ thanh danh cùng tính mạng của cậu, đã vậy việc này còn tương đương với phân gia. Nếu Đại Hùng y chết ở bên ngoài, dựa vào học vấn, Ôn Luân căn bản không cần phải lo lắng không đường sống, thậm chí ngay cả tiểu yêu tinh cũng an bài ba người!

Cho tới nay, mâu thuẫn của Ôn Luân đối với y, y không phải là không biết, trước kia y còn tưởng rằng là hai người còn chưa quen thuộc. Vừa rồi lúc cơm nước xong, câu hỏi kia nhìn như đang quan tâm, nhưng trong giọng nói lại như có như không ý tứ ghét bỏ, y cũng không phải kẻ điếc, làm sao có thể nghe không ra?

"Ôn Luân, nhớ rõ, ngươi là của ta." Những người khác muốn cũng đừng nghĩ!

Ôn Luân câm như hến.

Đại Hùng buông cằm cậu ra, hạ thấp giọng: "Yên tâm, trước khi thân thể ngươi tốt, ta sẽ không chạm vào ngươi."

Ngày hôm sau, trong viện phơi nắng quần áo cực kỳ nhiều.

Ôn Luân vốn có thể đi một chút, lần thứ hai lại nằm. Ba người Thúy Liên bị mệnh lệnh rõ ràng cấm bước vào phòng ngủ.

Đại Hùng tướng quân uy phong run lên, dư dả trấn áp ba hạ nhân. Chờ Đại Hùng đóng cửa phòng trong chốc lát, bọn họ mới hoàn hồn.

"Phu gia… Sao như là thay đổi một người?"

"Vừa rồi hù chết ta."

"Cái kia… thân mình đại thiếu gia, chịu được sao?"

Thúy Liên cùng Bích Hà đồng thời nhìn một đống quần áo trong viện.

Lý Nhị không quá hiểu biết: "Đại thiếu gia không là đã tốt hơn nhiều rồi sao?"

Ôn Luân nghe được tiếng đàm luận bên ngoài, cảm giác mình giống như miếng vải rách, bị Đại Hùng hầu hạ rửa mặt lau người, lúc lau đến chân, cậu tê một tiếng. Đêm qua, cái bộ vị này sử dụng tần suất có chút quá cao, có nhiều chỗ đã rách da. Tuy rằng không làm đến một bước cuối cùng, nhưng Ôn Luân vẫn là muốn đem câu "Sẽ không chạm ngươi" kia ném thẳng vào mặt Đại Hùng.

Đại Hùng nhẹ nhàng chà lau sạch sẽ, tìm cái hòm thuốc bôi thuốc cho cậu, lại cẩn thận mặc quần áo cho cậu: "Ôn Luân, đệ đã gả cho ta." Nếu y còn sống trở lại, Ôn Luân chính là của y. Ôn Luân cũng chỉ có thể thích ứng, không thể đổi ý, cũng không có quyền đổi ý. Y đã thông báo lên trên, rất nhanh phong thưởng của triều đình sẽ được ban xuống.

Đại Hùng trước xuất môn thở dài một hơi, khiến Ôn Luân cảm thấy bản thân giống như đặc biệt không hiểu chuyện. Ngẫm lại Đại Hùng nói cũng không sai.

Đại Hùng thú cậu cũng không phải tự nguyện, hai người trước kia vốn không quen biết, căn bản là chưa nói tới ai thích ai. Nhưng nếu đã trở thành sự thật đã định, Đại Hùng luôn luôn cố gắng điều chỉnh phương thức hai người ở chung, cậu đâu? Giống như là đang sai sử người ta.

Ôn Luân có chút áy náy, nhưng áy náy không liên quan tới việc cậu bị đè a! Ôn Luân cảm thấy sự tình còn có đường sống để thương lượng, kết quả nguyên một buổi sáng Đại Hùng cũng không vào phòng.

Chờ đến giữa trưa Đại Hùng mang cơm vào, Ôn Luân đã muốn ngủ mất.

Cùng áp lực tại Hùng gia bất đồng, hôm nay Huyện Bá phủ gia còn kém giăng đèn kết hoa —— Nhị thiếu gia Ôn Thành trở lại!

Chỉ cần không có Ôn Luân ở một bên đối lập, Ôn Thành cũng có thể được xưng là nhân tài, ba phần tướng mạo ba phần ăn diện hơn nữa thêm một thân khí độ người đọc sách, như thế nào cũng có thể vượt qua rất nhiều người. Tại địa phương nhỏ như huyện Long Châu này, Ôn Thành tuyệt đối là lang quân như ý mà rất nhiều khuê nữ khát khao.

Ôn Thành trở về, vừa vào cửa liền trực tiếp vọt tới ngoài cửa phòng lão Huyện Bá, nhìn thấy Ngô thị liền nhanh chóng hỏi một câu: "Cha ta thế nào?"

Ngô thị đè khóe mắt, thở dài: "Cũng là cái dạng này. May mắn Hoa lão thần y ở, mới vừa ngủ."

Ôn Thành hốc mắt đỏ hồng, như là cố nén bi thống: "Nếu cha đang ngủ, ta đây đợi lát nữa lại đến."

Ngô thị nhìn bóng dáng Ôn Thành rời đi, cười lạnh một tiếng. Đã nhiều ngày trôi qua, đến giờ mới nhớ tới trở về làm bộ làm tịch, hắn cho rằng người khác đều là ngốc tử sao?

Ôn Thành trở lại trong viện chính mình: "Lý Nhị đâu? Gọi Lý Nhị lại đây hầu hạ." Tiểu nam hài mười mấy tuổi đúng là thời điểm tươi mới nhất, lần trước trở về đã là bộ dáng kia, hiện tại hẳn là càng thêm thủy linh. Trong phủ thành mỹ nhân tuy rằng không ít, nhưng nào có sạch sẽ như trong phủ mình.

Ôn Thành thấy gã sai vặt không động, cau mày: "Như thế nào không động? Cho ngươi đi gọi người không nghe thấy sao?"

Gã sai vặt nơm nớp lo sợ nói: "Lý Nhị đã theo đại thiếu gia đi rồi ạ."

"Ngươi nói cái gì?!" Ôn Thành đưa tay quăng tách trà xuống mặt đất "Người của Ôn Thành ta, Ôn Luân hắn dám động? Lá gan to ra rồi nhỉ!"

Ôn gia lão Tam nghe được, cau cau cái mũi lặng lẽ rời khỏi sân. Ca ca có việc muốn vội, làm đệ đệ vẫn là đợi lát nữa lại đến quấy rầy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Giảo cơ (làm gay)

Gà con giáp: nghe nói, oa nhóm chỉ có trúc mã, không có thanh mai.

Gà con ất: vậy người nào đẻ trứng cho oa nhóm?

Gà con bính: không sao cả, oa nhóm có thể giảo cơ.

Gà con ất: giảo cơ liền có trứng sao?

Gà con bính: oa nhóm chính là đi theo chủ nhân cùng nhau giảo cơ.

Gà con giáp: oa nhóm không phải vốn là đã được gọi là gà sao?

11. Chương 11: Không Nói Đạo Lý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đường núi từ Long Châu huyện đến Đại Trà thôn đều được sửa. Đối với thôn dân Đại Trà thôn mà nói, đường hiện tại đã vô cùng tốt, xe lừa đều đã có thể đi. Nhớ năm đó chỉ cần muốn xuống núi đều là phải mất cả ngày.

Nhưng đối với người cho tới bây giờ không vào quá tám trăm dặm đại sơn này mà nói, đường núi này quả thực như muốn mạng người. Rộng hẹp không giống nhau, xóc nảy, thường thường phía trên còn lăn xuống chút hòn đá nhỏ, đường thì sát vách núi, phía dưới là cuồn cuộn sông – lớn – chảy – qua… Ôn Thành đi hai canh giờ, bị một trận gió núi thổi vù vù thiếu chút nữa thổi ngã xuống đất, may mắn có một cành cây nghiên ra chắn lại, hắn mới không bị ngã ngồi xuống dưới.

Thư đồng Tiểu Phúc của Ôn Thành, tuổi cũng mười lăm mười sáu, nhỏ tuổi hơn so với Ôn Thành, thế nhưng do thói quen sinh hoạt, nên thân thể tố chất so với Ôn Thành còn muốn mạnh hơn nhiều lắm. Hắn nhìn thấy Ôn Thành bổ nhào lên thân cây, làm bộ như muốn đỡ: "Nhị… Hô… Nhị, Nhị thiếu gia…"

Ôn Thành hơi hơi nâng nâng đầu, nhìn đến khuôn mặt trắng nõn lúc bình thường của Tiểu Phúc hiện giờ trướng đến đỏ bừng, còn có hai đường gạch thẳng đen đen đánh dấu trên đó, vì có mồ hôi mà tóc dính lên mặt, lúc nói chuyện còn hít hít cái mũi. Làm nhan khống thâm niên Ôn Thành, không khỏi ghét bỏ mà xoay mặt đi, khoát tay áo, ý bảo chính mình không có việc gì: "Nghỉ ngơi một lát đi."

Tiểu Phúc nghe vậy liền trực tiếp ngồi xuống đất, thở dốc từng ngụm từng ngụm, đáy mắt một mảnh tối tăm khó hiểu. Hắn nghĩ đến trước khi xuất môn, Nhị thiếu gia lấy cớ, ở trong lòng cười lạnh, "Vào núi tìm linh dược cho cha", liền dẫn hắn một tiểu thư đồng? Tám trăm dặm đại sơn này hung ác, đừng nói là trong Long Châu huyện, cho dù toàn bộ Tề Quốc, ai không biết?

Cố tình trong Huyện Bá phủ một đống người đi theo cùng nhau tán thưởng Nhị thiếu gia hiếu thuận. Làm một hạ nhân duy nhất có thể đi theo Nhị thiếu gia xuất môn, Tiểu Phúc cũng nhận hết yêu thích và ngưỡng mộ. Nhưng là ngày như vậy…

Chờ đến lúc chủ tớ hai người đuổi tới Đại Trà thôn, sắc trời đã gần tối, ngay cả thôn dân dưới cây đại trà cũng không thấy. Người trong thôn luyến tiếc đốt đèn dầu, dưới ánh sáng mỏng manh, toàn bộ thôn ngay cả tiếng người cũng không thể nghe thấy. Một đám dơi không tiếng động bay qua, đột nhiên có tiếng cười quỷ dị truyền đến, bóng đen cực lớn từ không trung chợt lóe qua, một chút âm thanh cũng không có…

Mồ hôi nóng trên trán Tiểu Phúc nháy mắt liền biến thành mồ hôi lạnh, run rẩy âm thanh: "Quỷ… Nhị, Nhị thiếu gia, có có có có quỷ!"

Ôn Thành rốt cuộc cũng là người có chút kiến thức, quan trọng là hắn cũng không muốn mất mặt mũi trước mặt hạ nhân, lập tức khiển trách: "Quỷ cái gì! Là chim cú thôi, có cái gì kỳ quái mà ầm ĩ?"

Tiểu Phúc ngón tay nắm hành lý thật chặt, một chút đều không bị an ủi đến. Chim cú, chim cú, đó là chim báo tang nha. Chim cú cười, khẳng định sẽ có người chết. Tiểu Phúc nhìn mặt trời nhanh chóng xuống đỉnh núi, đánh bạo đề nghị: "Nhị thiếu gia, tiểu nhân đi trước hỏi thăm một chút nhà phu gia ở đâu."

Ôn Thành vung tay lên: "Trời đã tối rồi, cùng đi." Lúc này Ôn Thành vạn phần hối hận, lúc trước do mình ghét bỏ cỡi lừa không dễ nhìn, liền đi bộ lên núi.

Ôn Thành có ngựa. Đó là một con ngựa cao lớn, dù cho trong phủ thành, cũng là đối tượng được rất nhiều đại thiếu gia hâm mộ. Vô luận là trong thị trấn Long Châu huyện, hay là phủ thành An Giang phủ, đều xuất phát từ vùng núi, ngựa địa phương đều là ngựa chân lùn*, chỉ hữu dụng với nông canh cùng thồ hàng. Còn ngựa của hắn là loại có huyết thống của đại mã thảo nguyên, vô cùng hiếm thấy.

Nhưng mà loại đại mã này cũng không thích hợp tại vùng núi cưỡi đi, về phần ngựa chân lùn cũng bởi vì hình tượng không tốt, bị Ôn Thành ghét bỏ.

Ôn Thành trong lòng một bên hối hận, một bên nghĩ đợi lát nữa nhìn thấy đại ca tốt kia của mình thì phải làm sao khám và chữa bệnh một phen, nghĩ đến chỗ vui sướng, tựa hồ ngay cả đi đứng đều nhẹ nhàng một ít.

Trên núi đất bằng phẳng rất thưa thớt, còn muốn chừa lại đủ để cày ruộng, phòng ở tất cả đều tán loạn, cùng trong thành hết sức khác biệt. Chủ tớ hai người tìm nửa ngày, mới đụng tới một người, vẫn là đối phương phát hiện bọn họ trước.

"Ai?" Hùng tướng quân tâm tình thực không tốt, ngày hôm qua tương tương nhưỡng nhưỡng một phen, tức phụ đã cả ngày đều không nói với y một chữ. Y vào núi một chuyến, muốn tìm chút đồ vật mới lạ hống hống tức phụ, lại chỉ bắt được hai con thỏ, ngay cả lợn rừng cũng không thấy được.

Chủ tớ hai người bị một tiếng bất thình lình này hù nhảy dựng. Lập tức Tiểu Phúc tự giác tiến lên hỏi thăm: "Nhà Ôn đại thiếu gia đi hướng nào?"

Đại Hùng nhướng mày: "Các ngươi là ai?" Cái gì nhà Ôn đại thiếu gia? Ôn đại thiếu gia là tức phụ y! Dưới ánh sáng mờ tối, chủ tớ hai người tuy rằng một thân chật vật, nhưng vẫn như cũ vô pháp che giấu một thân trang phục phú quý, như mấy cái ngọc bội trên đai lưng Ôn Thành, không phải người có chút tiền là có thể có được.

Đại Hùng nhất thời nghĩ đến tức phụ nhà mình có văn danh khá tốt, có vài bạn bè đọc sách cũng là theo lý thường phải làm. Đây là đến thăm tức phụ y, hay là khó chịu vì tức phụ y lập gia đình với dã nam nhân… ở sơn thôn nghèo?!

Không nói đến Ôn Thành, cho dù là Tiểu Phúc, bình thường cũng không bị người ta không khách khí mà chất vấn lại như vậy. Chiêu bài Huyện Bá phủ, hơn nữa Tiểu Phúc cũng là người hầu hạ trước mặt Ôn Thành, người bình thường đối hắn tối thiểu trên mặt đều là khách khách khí khí, lúc này thế nhưng nhất thời nghẹn lời.

Lúc này vẫn là Ôn Thành càng hiểu được một ít cách làm người, kéo Tiểu Phúc không hiểu chuyện xuống, chính mình tiến lên một bước nói: "Ta là Ôn… A!!!"

Ôn Thành cùng Tiểu Phúc chính là dài hơn một cái đầu cũng sẽ không nghĩ đến, Đại Hùng thế nhưng ngay cả nói cũng không nghe xong, trực tiếp đấm Ôn Thành một cái đến mắt nổ đom đóm. Mấu chốt nhất là một quyền này, chính là trực tiếp đánh lên mặt.

Ôn Thành từ nhỏ đến lớn, ngay cả thước gõ của tiên sinh cũng chưa bị đánh. Lần này đừng nói là Ôn Thành, chính là Tiểu Phúc đều mộng. Đây chính là chủ nhân kế nhiệm, nhất định tập tước Huyện Bá phủ a! Hiện tại lão Huyện Bá thân thể mắt thấy lại không được, có thể nói Ôn Thành đã ngồi chờ trở thành gia chủ, chính là bên trong phủ thành cũng nhiều người đến nịnh nọt, lại ở một cái tiểu sơn thôn bị đánh!

Hùng tướng quân trực tiếp đánh người không tính, còn bịt miệng hai người, trói tay chân, cột vào hai đầu đòn gánh, liền đi đến trong núi sâu.

Nhìn Đại Hùng càng chạy càng hẻo lánh, chủ tớ hai người tự cho là mình rất cao mới đem suy nghĩ "bóp chết hắn", chuyển biến thành "Mình sắp bị bóp chết". Cẩn thận tưởng tượng, bọn họ một đường này một người đều không đụng tới, trong núi sâu này bọn họ nếu chết cũng là chết không ai biết.

Mặt trời đã hoàn toàn không thấy tăm hơi, trong núi một mảnh tối đen, tiếng bước chân Đại Hùng lại nhỏ đến không thể nghe thấy, chim cú lại tới cười một hồi. Chờ đến lúc Đại Hùng tướng quân ném hai người vào trong phòng nhỏ trên núi, chủ tớ hai người đã tự mình hù mình mém chết.

Bao lớn được cởi xuống, tiền cùng mấy thứ có giá trị trên người hai người tất cả đều bị lột xuống, Đại Hùng tướng quân cài chốt cửa từ bên ngoài, một câu cũng không nói liền xoay người bước đi.

Đại Hùng hướng ánh trăng, nhìn thấy trong hà bao của Ôn Thành có đặt một khối ngọc bài, ánh trăng chiếu xuống mặt trên một chữ "Ôn", nhếch miệng một cái, cơ hồ như đang ngâm nga hát từ từ đi xuống núi. Thì ra người này không phải là dã nam nhân gì, mà là đệ đệ của tức phụ, cũng không biết là lão Nhị hay là lão Tam? Dù sao đều là giống nhau, một nhà chính phòng kia dám đối với tức phụ y làm ra những chuyện như vậy, y thu thập bọn họ một trận, tức phụ khẳng định sẽ cao hứng.

Tức phụ cao hứng, tối hôm nay y có thể ngủ trên kháng đi? Trước kia cha chọc mẹ không thoải mái, mỗi lần đều chỉ có thể ngả ra đất nghỉ.

Đại Hùng vòng một vòng, lúc trở về liền có chút tối, nhìn Ôn Luân đã được hầu hạ rửa mặt xong, cũng không so đo vấn đề ba hồ ly tinh trong nhà không nhìn lệnh cấm của mình, y vội vàng thu thập một phen, phải đi đòi phần thưởng từ tức phụ.

Trong phòng thực xa xỉ điểm ngọn nến, trên chính diện ngọc bài hình chữ nhật có một chữ Ôn, mặt trái là hai chữ Long Châu, bốn phía vân văn đơn giản vây quanh, hạ đao sạch gọn, mỗi một đường văn đều không sai chút nào. Khối bài tử này được khắc rất sâu trong trí nhớ của nguyên thân, đó là tín vật của chủ nhân Huyện Bá phủ, hẳn là nguyên thân đã từng thấy trên người cha mình. Hiện tại cho dù cha không được, nhưng cũng là còn sống, chưa khai từ đường ngược lại đã rơi vào trong tay người khác.

Ôn Luân căn cứ theo trí nhớ, đem quan hệ trong Huyện Bá phủ chải vuốt một lần: "Đưa chăn qua đó đi, đừng để cho chết rét."

Phòng nhỏ trên núi Ôn Luân cũng từng đi qua, là phòng nhỏ của thợ săn trong truyền thuyết, đó là do cha Đại Hùng ở từng đời truyền xuống. Nơi đó đã tới vô cùng gần thâm sơn, thời điểm mùa đông thậm chí sẽ có dã thú qua lại, các thôn dân cũng không dám đi qua, cũng sẽ không biết phòng nhỏ tồn tại. Đại Hùng rời đi năm năm, phòng nhỏ cũng thiếu tu sửa, tình huống hiện tại vô cùng đáng lo ngại.

Thấy Ôn Luân rốt cục đồng ý nói chuyện với mình, Đại Hùng nhất thời cao hứng lên, tùy tiện lấy một cái chăn liền đi ra ngoài. Một bước mới vừa bước ra ngoài cửa, y lại quay đầu tha thiết dặn dò: "Ta thực mau trở về. Đừng làm cho ta nhìn thấy hai hồ ly tinh kia đến trong phòng. Có chuyện gì liền kêu Lý Nhị." Ngẫm lại vẫn cảm thấy lo lắng, gương mặt của tiểu tử Lý Nhị kia so với nữ nhân cũng không kém, nhất thời liền sửa lời nói, "Ngoan ngoãn đọc sách, chờ ta trở lại, ai cũng đều không cho gặp." Y xoay người dọn một chồng sách, ngẫm lại lại dọn thêm một chồng, đặt ở bên gối Ôn Luân, mới ba bước quay đầu lại nhìn một lần mà đi ra ngoài.

Ôn Luân không đọc sách, mà là đem đống đồ Đại Hùng "trộm cướp" được lấy ra. Từ thay quần áo đến chén trà sứ nhỏ, quạt xếp vải lanh, ba khối ngọc bội —— tổng kết, đều là đạo cụ trang X.

Mặt khác còn có hai xâu đồng tiền nặng trịch, cùng hai mảnh vàng lá được lấy ra từ trong hà bao—— đây mới là đồ vật thật sự.

Đại Hùng tốc độ dù có mau đi nữa, đi vào trong núi một hồi cũng tiêu phí không ít thời gian, sau đó vào cửa liền nhìn đến ba hồ ly tinh vây quanh ở đầu giường đặt gần lò sưởi!

Giặc! Nhà! Khó! Phòng!

Đại Hùng ánh mắt lập tức tròn lên, chợt nghe Ôn Luân hỏi: "Đại Hùng, ngươi thiếu vật gì muốn mua?"

Đại Hùng lăng lăng lắc đầu, hai lần xuống núi đều mua đủ, không có đồ vật gì muốn mua.

Ôn Luân cũng không hỏi nhiều, trực tiếp dừng bút: "Lý Nhị, ngày mai đi đem danh sách này, đưa đi Huyện Bá phủ, nhớ rõ trực tiếp giao cho phu nhân."

Lý Nhị nhanh chóng đem văn phòng tứ bảo cất kỹ. Thúy Liên Bích Hà một người cầm một đầu, thật cẩn thận mà chờ tờ danh sách dài thật dài hong khô mực nước. Ba người tất cả đều cúi đầu, không nói được một lời. Từ sau khi Đại Hùng phát một lần uy, bọn họ thấy cũng không dám lỗ mãng. Phu gia có thể so với đại thiếu gia hung hơn nhiều.

Lý Nhị cho dù là bị phái đi trực tiếp đối mặt đương gia chủ mẫu của Huyện Bá phủ, cũng nhất thời cảm thấy chủ mẫu không có gì đáng sợ.

Ngày hôm sau, Lý Nhị lần đầu tiên bị gọi đến đại sảnh Huyện Bá phủ, một trong ba cái tách trà có nắp lập tức ném vỡ ở bên chân Lý Nhị. Lý Nhị lông mày cũng không động một chút, an tĩnh giống như người gỗ.

Lưu thị bên tay cầm một bức tranh, mặt trên là đồ án hai mặt trái phải ngọc bài, đơn giản đến vừa xem liền hiểu ngay. Ôn gia tam thiếu gia Ôn Vũ Trạch cùng Ôn gia cô nương Ôn Bảo Thục ở một bên đứng nhìn. Chén trà kia là Ôn Bảo Thục ném.

Thấy Ôn Bảo Thục muốn lên tiếng, Ôn Vũ Trạch nhanh chóng kéo một phen, nháy mắt ra dấu.

Ôn Bảo Thục cắn chặt răng, dậm chân oán hận nhìn chằm chằm Lý Nhị.

Âm thanh Lưu thị ngược lại nghe rất bằng phẳng, cũng không đề cập tới chuyện ngọc bài, ngược lại là hỏi hai câu tình hình Ôn Luân ở trong núi gần đây.

Lý Nhị nhất nhất đáp lại.

Lưu thị mỉm cười gật đầu: "Trong núi cũng kham khổ một ít. Dầu gì cũng là con cháu của Ôn gia chúng ta, có cái gì không tiện, cứ việc nói với trong phủ. Tam lang, mang Lý Nhị đi tìm quản gia."

"Vâng." Ôn Vũ Trạch bộ dáng giống như Lưu thị, thân thiết hiền lành, nhìn Lý Nhị trong mắt lộ ra một tia nghiền ngẫm, thẳng đến lúc Lý Nhị xuất ra tờ danh sách kia, chút biểu tình hiền lành trúc trắc trên mặt nháy mắt nổ tung: "Điên rồi! Ôn Luân sao có lá gan… Khụ, đây đều là chủ ý của đại ca?"

Lý Nhị cúi thấp lưng thấp hơn: "Trên núi chọn mua không tiện, đại thiếu gia nói…"

Ôn Vũ Trạch vỗ lên bàn thật mạnh một cái: "Ngươi ở chỗ này chờ!"

Một lát sau, đại sảnh lại một lần nữa truyền đến âm thanh đồ sứ vỡ vụn.

Gương mặt đoan trang của Lưu thị hung hăng vặn vẹo: "Thật to gan! Khẩu vị thật lớn!"

Ôn Vũ Trạch nhỏ giọng hỏi: “Nương, cái kia…”

“Cấp!” Lưu thị phất tay quét rơi một cái bình hoa, bình ổn hô hấp, “Gọi người đến khố phòng lấy đôi bình hoa mai mang lên.”

Ôn Bảo Thục không rên một tiếng, bước nhanh ra bên ngoài. Nương vừa rồi thật dọa người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tình cảnh kịch: Một đêm kinh hồn

Cảnh tượng: Phòng rách trong núi

Người kí tên đầu tiên trong văn kiện diễn viên chính: Ôn Nhị thiếu gia, Tiểu Phúc

Khách mời hữu nghị: Chim cú

Chuột đồng kiếm ăn

Ôn Nhị thiếu gia: Um um um! (có con chuột!)

Tiểu phúc: Um um. (là chuột đồng.)

Chim cú phát hiện chuột đồng : Ha ha ha ha

Ôn Nhị thiếu gia & Tiểu Phúc sắc mặt trắng bệch run rẩy sợ hãi

Chim cú bay qua : Ha ha ha ha

Ôn Nhị thiếu gia & Tiểu Phúc trừng mắt : Um!

Chim cú phát hiện hai người bay đi : Ha ha ha ha

Tỏ ý cảm ơn: Chuột đồng (đã tử vong)

****

*Ngựa chân lùn: không biết phải giống ngựa này không, đáng yêu lắm =)))

12. Chương 12: Đắn Đo

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Tại thời điểm có yêu cầu, cho dù là một quý tộc sa cơ thất thế như Huyện Bá phủ, cũng có thể phát huy ra hoàn toàn hiệu suất. Trước khi trời tối, năm chiếc xe ngựa năm chiếc xe lừa, đều đuổi kịp đem thùng lớn thùng nhỏ dọn vào Hùng gia. Trong tường viện cao cao, lại một lần nữa chất đầy vật phẩm.

Thúy Liên cùng Bích Hà thập phần đau lòng mà nhìn rau mầm trong viện. Các nàng tuy rằng không trồng qua rau, nhưng mấy luống rau này luôn được mọi người xem như danh hoa tỉ mỉ chăm sóc, mọc lên cũng thập phần không kém.

Ôn Luân nhìn thoáng qua: "Đi nhổ rau, làm chút canh nóng cho bọn họ đi."

Người khuân vác đồ vật lên núi, đều là hạ nhân làm trong những sản nghiệp của Huyện Bá phủ. Luận địa vị, so với người làm việc ở trong phủ thấp hơn một ít. Bình thường nếu như nhìn thấy được quản gia trong quý phủ này, đều là chuyện vui vẻ có thể ở bên miệng treo lên ba ngày.

Ôn Luân mặc dù ở quý phủ địa vị không cao, nhưng ở trong mắt nhóm người này, cũng đã là đại nhân vật đủ cao để ngước nhìn, hiện tại nghe được Ôn Luân vừa nói như thế, bọn họ nhanh chóng mồm năm miệng mười ngăn cản.

"Đại thiếu gia, không cần vội."

"Đúng vậy, chúng ta có mang cơm."

Ôn Luân cau mày, nhìn bọn họ một đám xuất ra túi giấy dầu, bên trong bất quá là một cái nửa bánh mì loại lớn khô cứng: "Ta không vội gì cả."

Đại Hùng vẫn luôn canh giữ bên cạnh tức phụ, nhìn thấy ngược lại cũng không cảm thấy cái gì. Y năm đó đi theo cha xuống núi bán con mồi, phụ tử hai người trên tay cũng chỉ là một người một cái bánh bột ngô.

Lý Nhị cũng đi theo đồng thời trở về, bất quá hắn là ngồi trên xe, cũng không chịu mệt như thế nào. Vừa về tới nhà, hắn nhanh chóng đem chậu rửa mặt của mình ra, đặt ở bên giếng, tiếp đón: "Trước lại đây rửa cái mặt."

Vài người thay phiên múc nước rửa mặt, Lý Nhị đã nấu một bình thô trà cực lớn, chào hỏi mỗi người đổ một chén lớn.

Thúy Liên cùng Bích Hà động tác nhanh nhẹn, làm một nồi canh rau theo lời Ôn Luân, còn cắt vài miếng thịt mặn thả vào. Vài người bẻ bánh bột ngô ngâm trong canh, ăn đến cơ hồ đem đầu chôn vào bát.

Lý Nhị đem chính mình phòng ở thu dọn lại, mười mấy người ngả ra đất nghỉ, ngủ đến tiếng ngáy ngất trời.

Ôn Luân thính lực quá tốt, ngủ không được, thay đổi phương hướng, vẫn là ngủ không được.

Đại Hùng ngủ ở mép kháng, thiếu chút nữa bị Ôn Luân một cước đá xuống đất, nhất thời bừng tỉnh lại. Hắn cuối eo nắm mắt cá chân cậu, xoa xoa, có chút lạnh: "Ngày mai ta đi xuống núi, bốc cho ngươi thang thuốc ấm người."

Ôn Luân dùng một cái chân khác chọt chọt eo Đại Hùng: "Không uống." Trung dược cái gì, liền cho người khác uống đi.

Đại Hùng thẳng thắn nắm cả hai chân cậu: "Nghe lời."

Hai chân đều rơi vào tay địch, không thể xoay người thật khó chịu. Ôn Luân nôn nóng xoay xoay: "Buông tay." Ngay sau đó, cậu liền cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, bị Đại Hùng kéo đến ôm vào trong ngực.

Ôn Luân cả người cứng đờ, bỗng nhớ đến buổi tối kia, ngay cả tiếng ngáy bên tai liên tiếp như hòa âm đều xem nhẹ.

Đại Hùng vỗ vỗ lưng cậu, một tay vòng qua gáy cậu, che lỗ tai lại: "Ngủ đi." Nhìn đến mấy thứ đưa lên núi, y càng ngày càng cảm thấy đại thiếu gia nhà y không đơn giản.

Lần trước đi một chuyến thung lũng sau, Ôn Luân tựa hồ không nói gì tiếp, lại không nghĩ rằng cậu thế nhưng có thể thừa dịp cơ hội này, để người đưa nhiều như vậy đồ vật lên núi. Trừ bỏ chút ít đồ dùng sinh hoạt ra, đại bộ phận đều là nông cụ. Số lượng lớn như vậy, phỏng chừng nông cụ của toàn bộ thị trấn trong một lúc là cung ứng không đủ.

Trên núi cái gì cũng thiếu. Có công cụ nhiều như vậy, đủ để khai phá đỉnh núi mở ra một phần gieo trồng vườn trà. Giống trà trừ bỏ có sẵn, xung quanh Long Châu huyện cũng có vài cái trà trang, đến lúc đó cũng có thể nghĩ biện pháp đi xách một đám…

Sáng sớm hôm sau, mọi người ăn một chén mì nước nóng, liền đi xuống núi.

Đại Hùng đi một chuyến đến ngọn núi, đem hai người sớm đã hoàn toàn thay đổi bỏ vào trong xe lừa, đến cửa Huyện Bá phủ cũng không vào cửa, trực tiếp đem Ôn Thành cùng Tiểu Phúc hai người bỏ lại trên xe, đi thẳng.

Y mới lười ứng phó những người này. Người Ôn gia nếu như thức thời, tốt nhất chính là đừng đến phiền bọn họ, lại muốn ồn ào cái thiêu thân gì đó, đừng trách y gộp cả vốn lẫn lời cùng tính một lượt. Y cũng không giống vị trong nhà kia, tính tình tốt như vậy.

Đại Hùng mấy ngày nay chịu khó xuống núi, lại mua sắm rất nhiều đồ vật. Phụ cận chủ quán cũng đã sớm nhận thức người miền núi hào phóng này, sôi nổi nhiệt tình mà tiến lên giới thiệu đồ vật đẩy mạnh tiêu

thụ. Thương nhân đều là nhân tinh, dựa vào Đại Hùng trước mấy lần mua sắm đồ vật, cũng đều biết thứ y yêu thích, một là thư điếm, đưa lên bộ sách Đại Hùng lật hai trang, còn thật có thể là thứ Ôn Luân mong muốn.

Đầu năm nay người đến mua sách, căn bản là không có bao nhiêu. Thư điếm sinh ý rất là quạnh quẽ. Chưởng quầy đem hơn mười quyển sách, thật cẩn thận mà cất vào trong một cái tráp, mới đưa tới, bộ dáng thập phần trân trọng.

Đại Hùng cũng không khỏi giả bộ ba phần văn nhã. Y đang định xuất môn, đã thấy ba thanh niên hi hi ha ha đi đến.

"Phốc ha ha ha! Nhẫn đến quá cực khổ! Các ngươi nhìn đến không?"

"Như thế nào không thấy được? Lừng lẫy nổi danh Ôn Nhị thiếu gia đi, làm sao có thể không nhận biết!"

"Thiếu chút nữa bị người gác cổng nhà mình quét đi ra ngoài!"

"Cả ngày thấy hắn hận không thể đem cái mũi ngước lên tận trời, cũng chỉ có thể ở cái địa phương nhỏ của chúng ta làm mưa làm gió mà thôi."

"Đúng vậy, lúc này còn không biết là đắc tội người nào."

"Bất kể là ai. Vị 'Đại hiệp' này tiểu sinh cũng bội phục được ngay."

Lúc nói mấy câu, Đại Hùng đã chạy tới cửa.

Chưởng quầy tiến lên đón: "An thiếu gia, Vương thiếu gia, Lưu thiếu gia, như thế nào hôm nay có rảnh lại đây? Vừa lúc trong điếm có mấy bài sách luận của Phác Du tiên sinh…"

Cầm đầu một vị nhấc tay ngăn chưởng quầy nói, quay đầu nhìn về phía bóng dáng Đại Hùng, hỏi: "Người nọ là ai?"

Trong vòng luẩn quẩn đọc sách của thị trấn, bọn họ vài người không nói tất cả đều nhận được, nhưng nhiều ít đều có quen mặt một chút. Đại Hùng quân ngũ nhiều năm, bản thân xuất thân lại là thợ săn, trên người khí tức dũng mãnh gan dạ là như thế nào cũng sẽ không thể biến đến hào hoa phong nhã được; nói là hạ nhân vội tới thay chủ tử nhà mình mua sách, cũng sẽ không có người tin tưởng.

Chưởng quầy ngược lại từ lần trước Đại Hùng mua sách đôi câu vài lời biết được một ít, cũng thật sự là Long Châu huyện nơi này quá nhỏ, người đọc sách ít, vòng luẩn quẩn cũng chỉ lớn như vậy.

"Trong núi…"

"Ôn Luân!" Cầm đầu An thiếu gia đuổi theo, trên đường cũng đã không thấy thân ảnh Đại Hùng.

Vương thiếu gia cùng Lưu thiếu gia cũng chân trước chân sau theo đi ra ngoài, thấy thế tiếc nuối nói: "Đáng tiếc. Ôn đại thiếu gia sao lại đi trong núi?"

"Cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt đi? Trong núi thanh tĩnh, người nọ có thể cho Ôn đại thiếu gia mua sách, hẳn là đối đãi hắn không tồi." Dù sao mạnh hơn so với đám chính phòng kia.

An thiếu gia bỗng nhiên quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, sau đó bước đi.

Vương Lưu hai vị thiếu gia ngẩn người, nghe được chưởng quầy thư điếm tiếp đón mới hồi phục tinh thần lại, lắc lắc đầu: "Tâm tư của An Lan đối với Ôn đại thiếu gia…"

"Không nói nữa, vẫn là nhìn xem sách luận của Phác Du tiên sinh đi."

"Cái gì tiên sinh, không phải là ỷ vào một cái đương…"

"Hư! Nói cẩn thận!"

Đại Hùng đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, lại là một xe lừa đồ vật ở dưới mí mắt của các thôn dân kéo vào sân. Đêm qua, trong thôn có nhàn hán nhìn quen mắt, buổi tối lại đi trèo lên đầu tường, kết quả tay trực tiếp đâm vào cây gỗ rắn chắc, sâu đến thiếu chút nữa đâm xuyên qua. Nếu không phải là vào lúc ban đêm nhà Đại Hùng nhiều người, người này có thể đã trực tiếp treo luôn trên đó rồi. Sau khi trở về còn muốn chờ hừng đông rồi mới đến nháo, kết quả bị tức phụ nhà mình tát một cát bốp.

"Nháo nháo nháo! Ngươi lấy cái gì đi nháo?! A? Ngươi là đánh thắng được Đại Hùng, vẫn là có thể đắc tội đến Ôn thiếu gia? Ngươi muốn chết ta không ngăn cản, chúng ta trước ly hôn, ta lập tức mang theo con đi!"

Đầu mục trong núi cưới tức phụ không dễ, bên ngoài tuy rằng cũng là một bộ đại lão gia phái đoàn, về đến nhà liền giống như chim cút. Tức phụ gọi hướng đông, tuyệt đối không dám đi tây. Một hồi phong ba không nháo lên liền bình ổn, ngay cả vài người đều biết. Người bên ngoài còn kỳ quái sao vài ngày nay không gặp được người.

Đại Hùng vừa vào cửa liền nhìn đến Thúy Liên: "Đại thiếu gia đâu?"

Thúy Liên nhanh chóng chỉ chỉ một gian phòng ở: "Đại thiếu gia ở bên trong vội, nói là muốn dọn ra một gian làm khố phòng."

Lúc ấy phái người lên núi đến trùng tu phòng ở, mặc dù có người của Ngô thị, nhưng mà cũng không thể làm chủ được nhiều. Năm gian phòng gạch mộc lúc ấy đã là sửa theo hướng tốt nhất, dù sao thời gian lại eo hẹp như vậy. Nhưng mà khi người một dọn tiến vào, Ôn Luân lại có nhiều đồ vật, lập tức liền có vẻ chen lấn.

Đại Hùng đưa tay đem lừa tháo khỏi xe.

Tiểu mao lư liền tự mình đi bộ đến lều gia súc.

Nhóm gà con hiện giờ đã mọc nhiều lông cứng dài, hôm nay phát hiện mảng lớn đất trồng rau đã không còn, rất là thương tâm, tất cả đều vùi trong lều gia súc không chịu đi ra.

Đại Hùng ở trong phòng lôi kéo Ôn Luân còn đang chỉ huy ra bên ngoài: "Tức phụ, không vội. Chờ sang năm đầu xuân, chúng ta lại xây nhà ngói gạch xanh lớn."

Về điểm ấy, Ôn Luân cũng không phản đối: "Ân, vừa lúc có việc thương lượng với ngươi."

Đại Hùng nghe được hai chữ thương lượng này tỏ vẻ thực vừa lòng. Lúc trước, tức phụ nhà y cũng sẽ không thương lượng, đều là trực tiếp phân phó: "Nói đi."

Ôn Luân muốn cùng Đại Hùng thương lượng cũng là bất đắc dĩ. Cho dù ngay cả học sinh năm hai mới ra đời, ở Tề Quốc này cũng đã có thể thành gia lập nghiệp, thậm chí dựng môn lập hộ. Huống chi, nguyên thân này cũng phải chờ thêm năm mới tròn mười tám tuổi.

Bởi vì bên trong là một cái học bá, Ôn học tra không có chút nào dám khinh thường ý tứ của cổ nhân, đem quy hoạch của chính mình đối với vài cái đỉnh núi, tỉ mỉ nói cùng Đại Hùng.

Đại Hùng nhìn trên bàn một xấp giấy cao cao, mặt trên xoá và sửa không biết có bao nhiêu, biết thứ này tiêu phí rất nhiều thời giờ cùng tâm tư: "Ân, muốn trồng vườn trà cùng dược viên cũng không phải việc nhỏ. Chuyện thuế này có ta là đủ. Hoa lão thần y nói, nhất định muốn trồng vài loại thảo dược, hắn sẽ để con của hắn lại đây nhìn xem."

Ôn Luân không nghĩ tới, vườn thuốc này hiện tại vẫn còn là lý luận suông, cũng đã có một chuyên gia thầy thuốc đầu nhập, chẳng sợ không biết phương pháp gieo trồng cụ thể, nhưng đối với tập tính thảo dược cũng là hiểu biết quá mức rõ ràng, có thể tránh khỏi tốn nhiều nhân lực vật lực.

Ôn Luân lập tức mặt mày cong cong mà đem này một cái ghi chú hảo: "Được. Còn có một chút chính là người."

Vốn là, vô luận là vườn trà hay là dược viên, nếu mở trong thôn Đại Trà, tự nhiên hẳn là ưu tiên thuê thôn dân. Chính là tập tục thôn dân Đại Trà, thật sự là rất xấu.

Ôn Luân tuy rằng cũng biết đây là do nghèo mà ra, nhưng cũng không thể bởi vì nghèo, có thể để cậu đi tiếp thu những cái tập tục xấu đó.

Đại Hùng từ nhỏ sinh hoạt ở trong thôn Đại Trà, đức hạnh của người trong thôn, chính y hiểu biết đến so Ôn Luân còn muốn khắc sâu nhiều lắm. Cau mày, đột nhiên linh quang chợt lóe, cúi người đối với Ôn Luân kề tai nói nhỏ.

Hơi thở ẩm ướt kề bên tai, Ôn Luân cảm thấy ngứa chết, rụt lui bả vai, lại bị Đại Hùng càng tiến thêm một bước ôm đến trên đùi, vừa nói như vậy như vậy. Ôn Luân ánh mắt từng chút sáng lên, quay đầu mạnh mẽ vỗ bả vai Đại Hùng: "Ngươi rất xấu rồi! Bất quá ta thích!"

Đại Hùng trực tiếp quay đầu hôn qua.

Lý Nhị lại đây xin chỉ thị, thấy thế liền đem cửa phòng đóng lại, hoàn toàn không nhìn giãy dụa mỏng manh của đại thiếu gia nhà mình.

Đại Hùng bỗng nhiên bắt tay từ trong quần áo Ôn Luân đi ra: "Di? Ngọc bài này còn chưa trả lại?"

Ôn Luân bị hôn đến có chút não thiếu dưỡng khí, ba chân bốn cẳng mà đem một tay khác của Đại Hùng từ trong quần áo lôi ra.

Đại Hùng cúi đầu hôn cậu một hơi, chỉnh lý quần áo cho tức phụ đầu đang bốc hơi nước. Tức phụ thân thể còn chưa tốt, không thể xằng bậy.

Bên trong phủ Huyện Bá, rửa mặt chải đầu sạch sẽ Ôn Thành nhìn thấy Lưu thị, hốc mắt liền hồng, thiếu chút nữa rơi lệ: "Nương~"

Lưu thị vung tay lên, trong khoảnh khắc toàn bộ thiên thính liền dư lại hai người bọn họ. Phụ nhân vừa rồi đoan trang hào phóng, đột nhiên mày lá liễu dựng thẳng bước đi lại đây, đối mặt với nhi tử so nàng cao hơn một cái đầu, phất tay chính là từ trên xuống dưới tát một cái.

Ôn Thành bất ngờ không kịp đề phòng, cả người cảm thấy cổ đều xoay qua một vòng, bụm mặt không dám tin mà nhìn Lưu thị: "Nương?"

Lưu thị vỗ thật mạnh lên bàn, Ôn Thành cả người như là bị ai đó xách hướng lên trên một chút. Hắn thiếu chút nữa chết ở trên núi, mẹ hắn sinh khí cũng là nên đối với tên Ôn Luân kia, như thế nào sẽ đối hắn như vậy?

Lưu thị nhìn Ôn Thành trong mắt vẫn là mờ mịt, thở dài một trận trất buồn, ngã ngồi thật mạnh ở ghế trên: "Nghịch tử! Ai cho ngươi đem Long Châu Lệnh lấy ra đi?"

Long Châu Lệnh chính là khối ngọc bài hiện tại trên tay Ôn Luân, đại biểu chính là Huyện Bá phủ, trong đó còn có chút quan hệ khó lường, nhưng đây không phải là điều mà những tiểu bối như bọn họ biết được.

Ôn Thành biến sắc, lập tức lại có chút không cho là đúng nói: "Cha đều như vậy. Long Châu Lệnh không sớm thì muộn sẽ là của ta …"

Ôn Thành nói chưa kịp nói xong, Lưu thị đưa tay đã ném một cái chén trà qua.

Mảnh sứ vỡ vụn trực tiếp vạch ra một vết thương ở trên trán Ôn Thành, không đến một khắc, một vệt máu tiếp theo chảy ra. Ôn Thành cả người đều buồn bực.

Lưu thị lại ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái, gọi người tiến vào: "Mang Nhị thiếu gia đi từ đường chép kinh."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lừa mẹ

Chúng gà con: ma ma ~

Tiểu mao lư: (_)?

Chúng gà con: ma ma ~ người xấu nhổ hết vườn rau của nhóm oa rồi!

Con lừa: (_)?

Chúng gà con: ma ma ~ nê làm sao vậy?

Con lừa: (_)?

Vì cái gì đàn gà con này vẫn luôn đi theo sau lưng nó? Nó chỉ là muốn đi tìm địa phương thả phân thôi!

13. Chương 13: Ngọc Bài

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ngô thị đứng dưới hành lang. Mái nhà cong rộng lớn, gió thu hiu quạnh. Trong viện một mảnh đầy trời khô vàng, hai mắt bà vô thần mà nhìn xa xa, cánh cửa sau lưng đóng chặt.

Không bao lâu, Lưu thị liền đi ra, nhìn bà một cái, công đạo một câu: "Hảo hảo chiếu cố Bá gia."

Ngô thị đáp lời, hành lễ cung tiễn Lưu thị rời đi, xoay người bước vào trong phòng, lướt qua một người nhìn gần như trung niên ba mươi đứng phía trước. Bà không chớp mắt, đi thẳng vào bên giường lão Huyện bá.

Lão Huyện Bá sắc mặt tái nhợt dựa ở đầu giường, cúi đầu uống chén thuốc.

Ngô thị lấy chén thuốc đi, nghe được lão Huyện Bá ở sau lưng nói rằng: "Uyển nhi, ngươi ngược lại sinh hảo nhi tử."

Ngô thị cước bộ dừng một chút, cuối cùng cũng không nói gì thêm, hốc mắt lại lặng lẽ đỏ.

Người trung niên vừa rồi từ trong phòng lão Huyện Bá đi ra, cùng ngày liền xuất hiện ở tại Đại Trà thôn.

Ôn Luân nhìn người trung niên đưa tới hộp gỗ, đem ngọc bài ra, đặt ở trên mặt hộp gỗ đẩy trở về: "Cha giống như hiểu lầm cái gì. Nếu Hoàng chưởng quỹ đến, liền giúp ta đem đồ vật của cha mang về đi."

Hoàng chưởng quỹ nhìn Ôn Luân hữu ý vô tình lộ ra nụ cười khổ, khẽ cau mày, đem ngọc bài cẩn thận cất kỹ, liền muốn cáo từ: "Đại thiếu gia suy nghĩ nhiều."

Ôn Luân lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, tươi cười càng khổ: "Ban đêm đường núi khó đi, Hoàng chưởng quỹ hay là ngày mai lại đi."

Hoàng chưởng quỹ cầm hộp gỗ, bỗng nhiên nói: "Đại thiếu gia yên tâm, Bá gia thân thể đã khá nhiều. Ngô di nương cũng khỏe."

Ôn Luân mỉm cười, gật gật đầu.

Đại Hùng ở một bên không nói được một lời, chờ trở về phòng, mới vươn tay ôm Ôn Luân vỗ vỗ lưng: "Đừng khổ sở."

Ôn Luân vừa rồi hơn phân nửa là diễn trò, căn bản là không khổ sở, nhiều nhất cũng chính là vì nguyên thân cảm thấy không đáng giá mà thôi.

Tề Quốc này cùng cậu trước kia học qua lịch sử cổ đại bất đồng rất lớn. Người bình thường muốn vào triều làm quan, đại khái chia làm hai con đường: một loại là đề cử, một loại là khoa cử. Người Sĩ tộc quan lại đều là đề cử đệ tử vào triều làm quan, tham dự khoa cử đều là hàn môn đệ tử.

Đương nhiên, cùng loại thân phận như Ôn Luân vậy, tham dự khoa cử cũng không có cái gì; nhưng ở sĩ tộc xem ra, tổng là không có quy củ. Thế gia đại tộc căn cứ mỗi một cái thân phận học vấn đệ tử, sẽ đem người phát triển dựa theo gia tộc yêu cầu, xếp vào tại mỗi một địa phương bất đồng. Nguyên thân chính là đang chờ an bài. Nếu không, theo nguyên thân loại học bá như này, không nói cái gì Trạng Nguyên, tối thiểu cũng là sẽ có công danh trong người.

Sĩ tộc quy củ ở Ôn Luân xem ra quả thực chính là chó má. Nhà cậu thập phần dân – chủ, bất luận quyết định trọng đại gì đều là gia đình hội nghị thảo luận, cho dù cậu đề xuất ý kiến có ấu trĩ như thế nào, cha mẹ cậu cũng sẽ kiên nhẫn nghe xong ý kiến của cậu, mà còn hỏi lý do cậu muốn làm như vậy, cùng với nói ra nguyên nhân không thể làm như vậy. Hiện tại cậu quy hoạch vườn trà cùng dược viên, cũng không phải tiểu đánh tiểu nháo, dựa theo tính cách nguyên thân, cho dù là thực sự có ý tưởng này, cũng khẳng định sẽ trước hết xin phép cha mẹ mới có thể động thủ. Cái "Mẹ" này, vẫn là mẹ cả Lưu thị, chứ không phải thân nương của cậu Ngô thị.

Ôn Luân ở trong bụng nhẩm qua một lần quy củ sau, quả thực đã nghĩ ha hả. Chính là cậu có năng lực ha hả ai đó? Học tra tuy rằng không đủ thông minh, nhưng cũng biết cậu một người không thể một mình đấu một thế giới, chỉ có thể dưới điều kiện hữu hạn, tận khả năng mà làm cho mình sống đến dư dả một ít.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Luân cùng Đại Hùng tự mình tiễn Hoàng chưởng quỹ rời thôn.

Ôn Luân trên mặt mang cười, trong mắt vẫn là thần sắc ủ dột: "Ta đã gả ra ngoài, trong nhà còn có đệ đệ muội muội. Cha nếu là có tâm, liền cấp cho di nương đi."

Hoàng chưởng quỹ khom người cáo từ. Hắn đối đại thiếu gia hiểu biết không nhiều lắm. Ở trong Huyện Bá phủ, đại thiếu gia xem như làm người khiêm tốn nhất, trừ bỏ thuở nhỏ liền hiển lộ tài học ra, mà ngay cả nhân tế kết giao, cũng bất quá cực hạn với vài cái đồng học trong thị trấn. Hắn cúi đầu nhìn nhìn hộp gỗ, bên trong chính là tài vật đủ để người thường sinh hoạt ba đời. Hắn vốn đang cho rằng đại thiếu gia sẽ cầm ngọc bài là…

Hoàng chưởng quỹ ngồi ở trên lưng ngựa lắc lắc đầu. Quên đi, sự tình hào môn thâm trạch này, hắn làm hạ nhân, cũng không cần hiểu quá rõ.

Đại Hùng vừa muốn an ủi một phen, nghiêng đầu đã thấy Ôn Luân cười đến vẻ mặt không có hảo ý. Trên gương mặt ôn nhuận như ngọc kia lại đột nhiên lộ ra loại vẻ mặt này, thế nhưng lại dẫn theo một tia diễm sắc. Đại Hùng nhìn thấy mà đầu tim nhảy dựng, vẫn là âm thanh thôn dân dần dần tụ lại ở dưới cây trà to làm cho y bừng tỉnh.

Đại Hùng nắm tayÔn Luân: “Không phải nói muốn đi tìm thôn trưởng sao?”

Ôn Luân ngược lại không giãy ra: “Ừm, đi thôi.” Tầm mắt bốn phía dừng ở trên người cậu, khiến cậu cảm thấy hơi hơi không thoải mái. Còn có mấy tầm mắt mang theo một chút ác ý, khiến cậu quyết định sau khi trở về đem người hết thảy kéo vào sổ đen.

Quả nhiên, hai người còn chưa đi rất xa, chợt nghe đến các thôn dân nghị luận mở ra. Ý tứ trong lời nói, từ Ôn Luân ăn mặc, đến cảnh hai người dắt tay, cuối cùng kết luận cơ hồ đều nói là Ôn Luân không biết thận trọng.

Kỳ quái, cậu cùng Đại Hùng hai phu phu, sao dắt tay còn phải quan hệ đến hai chữ thận trọng chứ?

Ôn Luân nhĩ lực không cần phải nói, Đại Hùng là người tập võ, nhĩ lực cũng vượt xa thường nhân, quay đầu lại nhìn thoáng qua, đem mấy người nói xấu kia ghi tạc trong lòng, buông ra tay giữ chặt Ôn Luân, trực tiếp ôm bả vai cậu: “Không có việc gì, có ta.”

Ôn Luân ngẩng đầu nhìn Đại Hùng, không hé răng, đến nơi thôn trưởng cũng không nói chuyện.

Đại Hùng đem ý đồ đến đây nói với thôn trưởng.

Thôn trưởng nghe xong, trầm tư cười khổ: “Các ngươi nghĩ người trong thôn, cũng là các ngươi thiện tâm, chính là mua trà giống dược đều cần tiêu tiền. Trong thôn lại nghèo, các ngươi cũng biết, chỉ sợ…”

Đại Hùng tiếc nuối theo nói: “Là chúng ta suy xét không chu toàn. Vốn là cũng nghĩ người trong thôn nghèo, có thể trồng cây trà, hàng năm tốt xấu nhiều chút tiền thu.”

Thôn trưởng thấy người muốn đi, nhanh chóng ngăn lại: “Đại Hùng, Ôn đại thiếu gia, các ngươi trước chớ đi. Ta biết các ngươi có tâm, ở đây có một đề nghị, các ngươi nghe một chút không biết có thể hay không?”

Ôn Luân lộ ra mấy cái cười lạnh không thể nhận rõ. Thôn trưởng tính toán, cậu đại khái có thể đoán được, không ngoài gì một kiểu tay không bắt bạch lang mà thôi.

Kế tiếp, thôn trưởng quả nhiên nói rằng: “Các ngươi mở vườn trà này, cũng không phải vài người có thể hoàn thành. Người trong thôn đều là có sẵn. Các ngươi cũng biết tình huống trong thôn này, thời gian nhàn rỗi rất nhiều, không bằng để người trong thôn đi vườn trà các ngươi xuất một phần khí lực, các ngươi hàng năm nhìn cho vài đồng tiền, thế nào?”

Lúc này Đại Hùng không nói chuyện, Ôn Luân nói thẳng: “Ta thấy không được tốt lắm.”

Thôn trưởng không dự đoán được Ôn Luân trực tiếp cự tuyệt như vậy, lập tức liền nghẹn trụ. Vốn là tại hắn xem ra đây là phương pháp vẹn toàn đôi bên, so với bọn họ đề nghị để người toàn thôn đồng thời trồng

cây trà muốn đáng tin hơn nhiều lắm.

Ôn Luân giương mắt nhìn nhìn thôn trưởng, dáng vẻ đại thiếu gia gần đây lòe ra đến thập phần thuần thục: "Vốn là lời này ta cũng không muốn nói quá rõ. Ta Ôn Luân hiện tại cũng là người trong thôn Đại Trà, thấy trong thôn khốn khổ, nên nghĩ đến phương pháp lôi kéo một phen, vốn là cũng là bổn phận. Thế nhưng ta đây nghĩ vậy, người khác lại không nghĩ như vậy. Chuyện lão Hoàng trải qua ta cũng không muốn nhắc lại, thôn trưởng nếu là có hứng thú, ngược lại có thể nhìn xem nhà của ta nuôi kia một đám gà. Có thể lấy ra nhiều con gà trống như vậy, thật đúng là bỏ một phen tâm tư. Để ta dùng người trong thôn, thôn trưởng, xảy ra chuyện, ngươi bồi tổn thất cho ta?"

Thôn trưởng lúc này không chỉ yết hầu nghẹn trụ, trong tim đều nhanh nghẹn trụ. Chuyện gà trống con này, muốn nói hắn hoàn toàn không biết, đó là không có khả năng. Ở địa phương như Đại Trà thôn này, chỉ cần đánh rắm lớn một chút, chưa bao lâu thì tin tức đã sớm truyền quanh một vòng. Vốn là người trong thôn còn nói này đại thiếu gia ở trong thành, cái gì cũng đều không hiểu, người ngốc nhiều tiền thật dễ lừa; hiện tại xem ra, người ta chỗ nào là ngốc, rõ ràng là bọn họ người trong thôn ngốc nha.

Thôn trưởng đã từng thấy qua trà trang. Mấy vườn trà đều trên đỉnh núi, đến mùa hái trà, nữ hái trà càng là muốn lâm thời mướn nhiều nhất mấy chục người. Vốn là loại việc này, khẳng định đều là thuê người gần đây, nhưng bây giờ người ta có tiền, mướn người ở nơi nào không được, cần gì phải mướn người không cho mình sắc mặt? Thôn trưởng để tay lên ngực tự hỏi, đổi lại chính mình cũng mặc kệ.

Đại Hùng lúc này ngược lại nói một câu, chính là để thôn trưởng càng là tâm tắc: "Thôn trưởng, Ôn Luân nói chuyện thẳng một chút. Bất quá chuyện này cũng không khó giải quyết. Chúng ta không phải mua đỉnh núi sao? Hiện tại về trong thôn kia bộ phận cũng nên xuống dưới đi? Đến lúc đó lấy ra, cho nhà nhà mua vài hạt giống trà không được sao, hạt cũng không bao nhiêu."

Thôn trưởng trợn tròn mắt, nhìn hai phu phu tay trong tay đi ra ngoài, cơ hồ một hơi không hoãn lại đây!

Phá đỉnh núi kia của mấy người vốn là không giá trị bao nhiêu tiền, chuyển đến đại trà thôn càng là không nhiều ít. Thôn trưởng vốn đang rối rắm, rốt cuộc là dùng để sửa đường, vẫn là cấp trong thôn thêm một đầu ngưu đâu, hiện tại nhưng hảo. Chờ đến vào lúc ban đêm, thôn trưởng cất bước đợt thôn dân thứ sáu chạy đến hỏi về chuyện giống trà, trong lòng hắn liền biết chuyện này không cần phải rối rắm nữa rồi.

Con dâu thôn trưởng giống như chim cút lui ở một bên. Chuyện giống trà này, chính là nàng cố ý truyền ra. Vì tính toán của thôn trưởng thường nhắc qua nhiều lần ở trong nhà.

Chính là sửa đường xong thì thế nào? Bọn họ có thể có nhiều ít đồ vật có thể đi vào thị trấn bán? Có năng lực có bao nhiêu tiền có thể đi vào thị trấn mua đồ? Một năm bất quá một hai lần, sửa hay không sửa đường, có thể kém nhiều ít?

Mua một đầu trâu ngược lại là tốt. Nhưng đất trên núi liền chỉ có một chút như vậy, người vất vả một chút cũng liền làm xong. Lại nói, hiện tại nhà Đại Hùng không là có một đầu con lừa sao, đến lúc đó bọn họ đi mượn, chẳng lẽ nhà Đại Hùng còn có thể không cho mượn? Đều là quê nhà hương thân, khẳng định ngại ngùng.

Giống trà liền coi như không giống. Đại Hùng nói được nhiều thứ có lý. Cho dù là trong nhà trước nhà sau viện trồng vài khối, cây trà dễ chăm sóc, hàng năm sao một chút lá trà, một chút ít cũng có thể cho trẻ con ăn một bữa thịt. Thô trà trong thị trấn đều bán hai ba mươi văn một cân đâu!

Thôn trưởng nhìn nhìn tôn tử nhỏ gầy, trên người mặc quần áo, còn là từ quần áo con mình sửa lại, rất nhiều chỗ đều vá đi vá lại. Lão bà thôn trưởng nói với thôn trưởng một chút, thôn trưởng thở dài, ngày hôm sau đem chuyện này nói cho người trong thôn.

Sự tình nhặt tiền không công, đương nhiên là đều đại vui mừng, nhưng vậy cũng có người nói: "Thôn trưởng, ngài xem chúng ta không cần giống trà, chiết thành tiền mặt được không? Sắp bắt đầu mùa đông, ngày khổ sở a."

Thôn trưởng hung hăng trừng qua liếc mắt một cái, đem người nọ trừng đến tự động cấm thanh: "Chuyện này còn không có định. Các ngươi muốn là không muốn trồng, vậy đều đừng trồng. Cuối cùng có giống trà hay không, có bao nhiêu giống trà, còn phải nhìn trong nha môn cho thôn chúng ta bao nhiêu tiền? Dù sao nhanh nhất cũng phải sang năm đầu xuân, nghĩ muốn tiền năm mới, bản thân trồng đi!"

Thôn trưởng bình thường không được các thôn dân để vào mắt, tại loại thời điểm này vẫn rất có uy nghiêm. Có ý kiến thôn dân nói thầm hai câu, cũng không dám nháo thật. Người muốn trồng cây trà vẫn là đại đa số. Cuộc sống nghèo, một đồng tiền đều hận không thể bẻ thành hai nửa. Chỗ tốt trồng cây trà, thôn trưởng vừa rồi cũng nói qua. Vài người trong nhà có hài tử, cũng đã bắt đầu tính toán, trồng nhiều vài khối cây trà, nói không chừng qua vài năm có thể cho tiền nhi tử đến thôn trên cưới vợ, có thể cho khuê nữ tích trữ đồ cưới.

Người trong thôn ban đầu cũng không phải không nghĩ trồng trà, nhưng cây trà hoang lấy ra từ trong núi trồng rất ít khi sống được. Cho dù trồng sống, sao ra trà cũng chút xíu như vậy, hương vị cũng là chỉ đủ cho nhà mình uống. Hiện tại có người trong thôn từ vườn trà khác thống nhất mua giống trà, còn có người chỉ điểm trồng trà, sao trà, quả thực giống như trên trời rơi tiền xuống.

Cùng ngày Đại Trà thôn đã thật lâu không có náo nhiệt như vậy.

Ôn Luân ỷ vào một đôi thiên lý nhĩ, nghe bát quái vui a. Nhà không nghĩ trồng trà cùng nhà tưởng trồng nhiều hơn vài cây trà, trong lén lút cũng đã liên hệ với nhau. Này cũng không có gì. Chỉ là nhà nghĩ bán trà trong một lúc lại hứa hẹn bán cho tận ba nhà, nhà nghĩ muốn mua trà thì trong tay nửa văn tiền cũng chả có.

Cùng ngày, Hoàng chưởng quỹ đem ngọc bài cùng hộp gỗ đều giao cho lão Huyện Bá, đem biểu hiện của Ôn Luân một năm một mười nói ra.

Lão Huyện Bá xoa ngọc bài trên tay, thật lâu không nói gì, phất phất tay để Hoàng chưởng quỹ đi xuống.

Ngô thị bưng chén thuốc tiến vào, lão Huyện Bá đem hộp gỗ đưa cho Ngô thị: "Mấy thứ này ngươi chính mình giữ tốt đi. Ngươi cũng theo ta nhiều năm như vậy, ta ngược lại sơ sót. Lúc này đây ta xem như thấy rõ. Ta có cái vạn nhất, chỉ sợ hai mẹ con các ngươi ở trong phủ cũng chẳng được nữa, ngược lại lúc đó

ngươi liền cầm thứ này một người sống qua cũng tốt, đi theo đại lang cùng nhau sống qua cũng được."

Ngô thị cầm hộp gỗ, tùy tay để ở một bên: "Bá gia nói lời này còn sớm quá. Uống dược đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác dụng của bàn tay vàng

Ôn Luân (v): oa có bàn tay vàng, đây là mở ra tiết tấu chinh phục thế giới nha!

Đại Hùng (_): tức phụ, nê suy nghĩ nhiều rồi.

Ôn Luân (v): oa có bàn tay vàng, đều chuẩn bị tham dự nghề nghiệp lợi nhuận kếch sù, tích lũy nguyên thủy tư bản có hay không (gào thét-ing)!

Đại Hùng (_): tức phụ, ngoan, đừng làm rộn.

Ôn Luân (v): oa có bàn tay vàng… Nghe bát quái dùng thực tốt, có hay không (gào thét-ing)!

Đại Hùng (3): ngoan, ngủ. Nghe một chút tất cả mọi người vận động chui ổ chăn, oa nhóm cũng đồng thời…

14. Chương 14: Tuyết Đầu Mùa

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Hai ngày sau Hoàng chưởng quỹ kéo theo hai xe than lên núi, còn đưa cho Ôn Luân một túi vải lớn: "Trên núi trời lạnh, Bá gia sai ta chuẩn bị than. Còn đây là quần áo mùa đông do Ngô di nương tự tay may."

Ngày hôm sau lúc Hoàng chưởng quỹ xuống núi, theo thường lệ thở ra một hơi. Trên núi thời tiết đã rất lạnh, một hơi này trực tiếp biến thành sương trắng. Hấn vỗ vỗ chiếc bình nằm trong hành trang, nghĩ đến những gì đại thiếu gia nói lúc trước, không kiềm được lộ ra một cái tươi cười.

"A? Đây là đại lang tự mình sao trà?" Lão Huyện Bá đang bệnh nghe vậy quả nhiên nhanh nhẹn một ít, gần đây bởi vì thời tiết chuyển lạnh, bệnh tình lại bắt đầu trở đi trở lại, giờ khắc này đều lộ ra một phần tinh thần, cười tủm tỉm đối với Ngô thị vẫy vẫy tay, "Mau tới, chúng ta lão nhân lão thái bà đến nếm thử trà do nhi tử sao."

Hoàng chưởng quỹ đi theo cười cười: "Đại thiếu gia nói, lần đầu tiên làm thử, sao không được tốt lắm."

Lão Huyện Bá xuy một tiếng: "Tự mình biết sao không tốt, còn lấy đến hiếu kính cha mẹ." Lời tuy nói như thế, nhưng mà chờ mong trong mắt ông lại hiện ra vô cùng rõ ràng.

Ngô thị ý cười dịu dàng: "Đại lang đến trên núi ngược lại nhàn rỗi."

Lời này người nói vô ý, người nghe có tâm. Biểu tình lão Huyện Bá nhất thời liền cứng ngắc một chút. Vài tử nữ của mình, tất cả ông đều nhìn ở trong mắt.

Đại nhi tử ưu tú, Nhị nhi tử bình thường, ông đều biết. Ông luôn nghĩ, tại sao hai người kia không thể đổi cho nhau một chút chứ? Nếu Ngô thị sinh một trưởng tử bình thường, ông còn có thể tẫn hết lòng yêu thương. Chờ mình sau trăm tuổi, thậm chí còn có thể sớm làm chuẩn bị, an bài mẫu tử hai người xuất phủ sống một mình, tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ chịu nửa điểm ủy khuất.

Ôn Luân ưu tú, ông đương nhiên cũng rất thích. Nhưng mà thích như vậy, đối với mẫu tử Ngô thị cùng Ôn Luân mà nói, lại không phải là chuyện tốt. Lúc này đây, nếu không phải bệnh tình của mình chuyển biến tốt đẹp, mẫu tử bọn họ chỉ sợ cũng đã đi theo sau bước chân mình rồi. Cũng mệt đứa bé kia không một tia oán hận, còn tìm được sắt lá phong đấu ngàn vàng khó mua đưa về nhà.

Về phần Huyện Bá phủ, vẫn là cần có một con trai trưởng ưu tú kế thừa. Ông tiêu phí rất nhiều tinh lực vào Ôn Thành, tổng cũng thấy xa xa vượt qua vài tử nữ khác, cho dù là Long Châu Lệnh quan trọng như thế, ông cũng sớm lén lút giao cho Ôn Thành. Tương lai của huyện Bá phủ này đều là của Ôn Thành.

Chỉ là Ôn Thành này lại làm cái gì? Khi vừa được báo cho biết Long Châu Lệnh rơi vào tay Ôn Luân, trong nháy mắt, ông thậm chí đã sinh ra suy nghĩ như vậy cũng tốt. Đáng tiếc, luật pháp Tề Quốc đối với quyền kế thừa có quy định rất rõ ràng, thứ tử tuyệt đối không thể kế thừa tước vị, cho dù một chi này của ông không có dòng chính, cũng chỉ có thể từ bàng chi cho làm con thừa tự kế thừa.

Ngô thị đem trà phao tốt, lão Huyện Bá còn lăng lăng xuất thần, thẳng đến hơi nước phủ đầy mặt, ông mới hồi phục lại tinh thần.

Thời tiết cuối thu, nước trà vàng nhạt càng nhìn càng khiến lòng người ấm áp, nước trà chảy vào cổ họng đầu tiên là đắng, xen lẫn một chút chát, tiếp theo là nhẹ nhàng khoan khoái như khí tức của đại sơn giây lát lướt qua người, cuối cùng mới là có chút ngọt vị.

Lão Huyện Bá đem chén trà đặt ở trong khay: "Trà là trà ngon, đáng tiếc…" lãng phí.

Ngô thị cũng đi theo uống một chén. Cho dù là nàng đã ở Huyện Bá phủ sinh hoạt nhiều năm, xuất thân cũng vô pháp thay đổi, dù trà tốt thế nào, nhưng khi nàng uống thì cũng chỉ có một hương vị mà thôi. Thời gian chính là để cho nàng học được tư thế cùng động tác. Chén trà này nàng lại cảm thấy là thứ tốt nhất nàng uống qua.

"Đáng tiếc cái gì, đại lang tự tay sao. Ngươi ghét bỏ, vậy tất cả thuộc về ta." Nói xong, Ngô thị liền đem bình lá trà mộc mạc kia bỏ vào trong tay áo.

Lão Huyện Bá trừng mắt nhìn, cũng không ngăn cản: "Ngươi thích thì lấy đi!" Một bình lá trà mà đã sứt sẹo thô nhám như vậy, trong núi ngày vô cùng kham khổ? Không phải đều đã chuyển vài chuyến đồ vật lên rồi sao?

Dưới chân núi là cuối mùa thu, trên núi thì đã nghênh đón trận tuyết đầu tiên.

Toàn bộ thế giới vô cùng an tĩnh…

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Nhị trướng đến đỏ bừng, gấp đến độ xoay quanh, cước bộ cứ như bay, ở trong phòng xoay vài vòng: "Đại thiếu gia, ngài nói như vậy không tốt đi? Lá trà kia là ta sao, chút bản lĩnh sao trà này, lão Bá gia…"

Ôn Luân còn chưa gặp qua cảnh tuyết xinh đẹp đến như này, hôm nay sáng sớm đã bắt đầu một lòng một dạ đắp tuyết tạo hình, nhưng hiện tại bên người như có ruồi bọ vo ve. Ôn Luân nhịn không được khoát tay đánh, nắm trụ áo Lý Nhị: "Cho lừa ăn rồi? Cho gà ăn chưa? Đồ chua nhà thôn trưởng đưa đến chưa? Phòng ở quét tước sạch sẽn chưa? Chữ ngày hôm qua ta dạy đều biết hết?"

Lý Nhị bị hỏi đến thẳng gật đầu, cuối cùng nói rằng: "Phu gia đi dọn bình đồ chua."

Lúc Đại Hùng trở về, liền nhìn thấy tức phụ nhà mình rất không nghe lời mà đứng ở dưới mái hiên: "Ngươi thân thể không tốt, đứng ở đây làm gì?"

Ôn Luân trực giác muốn cãi lại, nhưng khi nghĩ tới hậu quả mà bản thân phải nhận, cuối cùng cũng ngoan ngoãn cúi đầu đem lời nuốt vào. Thân thể là của mình, y lấy lý do gì cấm đoán mình chứ? Mình rõ ràng đều đã bọc như cái bánh bao rồi.

Đại Hùng đặt hai vò đồ chua vào phòng bếp. Cả mua đông ở nhà người bình thường, đều dựa vào vài vò đồ chua này để vượt qua. Nhà nào tốt một chút, thì thời điểm năm mới có thể ăn thêm một chút thức ăn mặn. Nếu có gà mẹ không đẻ trứng, đó là tốt nhất, làm thịt nấu canh, canh gà thơm nức mặt trên còn đóng một tầng dầu vàng óng ánh thật dày.

Đêm qua, sau khi tuyết bắt đầu rơi, trong phòng liền đốt kháng, thẳng đến bây giờ còn không tắt.

Đại Hùng ôm ngang Ôn Luân, nhanh gọn đem áo khoác trên người cậu bới ra, lập tức nhét vào trên kháng,

lấy chăn đắp lên.

Ôn Luân một chút nóng nảy cũng không có, nhìn Đại Hùng vội vàng vẩy chậu than, vội nói: "Ta ngủ một hồi, ngươi đừng vội."

Đại Hùng cũng rất vui lòng bồi tức phụ cùng nhau ấm ổ chăn, nhưng y còn phải đi quét tuyết, nên chỉ có thể gói kín ổ chăn. Lại dùng gối mềm đệm xếp vòng chung quanh. Sau một đoạn thời gian cùng giường, y liền phát hiện tướng ngủ của Ôn Luân không được tốt lắm.

Ôn Luân trước khi ngủ là tương đối nề nếp, xoay người đều cực nhỏ; một khi đã ngủ, quả thực giống như là đang khiêu vũ. Y cũng rất thích từ hai cái ổ chăn biến thành một, bị tức phụ nhà mình ôm cọ đến cọ đi lật tới lật lui, nhưng hiện tại y phải rời khỏi lâu như vậy…

Ôn Luân một chút cũng không thấu hiểu lo lắng của Đại Hùng nhà mình, một cước đá rơi xuống một cái gối đầu, thay đổi một tư thế thoải mái liền nhắm mắt lại.

Hùng đại tướng quân gia cố tốt vòng vây bị đột phá, cúi người hôn vài cái lên mặt Ôn Luân, mới lo lắng thấp thỏm mà đi ra ngoài.

Ôn Luân dùng mặt cọ cọ chăn, cảm thấy vô cùng trứng đau cúc khẩn. Cậu nghĩ mọi chuyện quá đẹp rồi, còn tưởng rằng Đại Hùng là một con gấu biết nói đạo lý, kết quả người ta quả thật là nói đạo lý. Nhưng tiền đề để nói đạo lý là, Ôn Luân cậu phải là tức phụ của Đại Hùng y nha.

Một khi cái tiền đề này có điều dao động, Đại Hùng lập tức liền từ tiểu gấu mèo lưu manh không có da mặt, biến thân thành đại gấu đen nổi giận, hoàn toàn sẽ không nói đạo lý. Trước kia còn có thể dùng thân thể rách nát làm cớ, hiện tại cậu không phải nên tắm rửa sạch sẽ trước?

Nội tâm Ôn Luân vô cùng rối rắm, dẫn đến tư thế đi ngủ của cậu cũng phá lệ rối rắm.

Chờ Đại Hùng quét xong tuyết đọng trên nóc nhà, Ôn Luân vừa vặn xoay người một cái, tay chân thật dài chụp đến trên tường, sau đó cả người như là một con thằn lằn dính vào vách tường. Đương nhiên, tay chân Ôn Luân không có giác hút, không vài giây liền từ trên tường trượt xuống dưới.

Đại Hùng chưa cho cậu cơ hội lần thứ hai tiếp đón vách tường, y nhanh chóng thoát áo khoác leo lên kháng, đem người nhét về ổ chăn. Lần này, Ôn Luân ngược lại thành thật, ôm lấy ấm lô nằm ở bên người cọ cọ, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Các loại âm thanh hỗn loạn tựa hồ lập tức rời xa. Màng nhĩ truyền tới là tiếng biển rộng sâu thẳm, gió êm sóng lặng mang theo mênh mông mãnh liệt cùng nguy hiểm, lại phá lệ khiến người an tâm.

Ôn Luân an tâm, Đại Hùng lại khổ.

Y cơ hồ ngược lại thả ra một hơi lãnh khí, đem Ôn Luân tay chặt chẽ siết chặt, nếu không nắm chặt, y đều nhanh đem quần áo cậu lột sạch!

Ôn Luân chỉ cảm thấy âm thanh biển rộng lập tức trào dâng như đánh trống, nhưng mà thời điểm dòng nước xiết vọt tới một chỗ đột nhiên vướng một chút. Ôn Luân mày nháy mắt liền nhíu lại, tay không động đậy, đầu dán đi qua, cọ cọ.

Vết thương cũ trên đầu vai Đại Hùng chịu khổ đau nhứt, nhất thời không khí lực chế trụ Ôn Luân, tay vừa mới buông lỏng, Ôn Luân một bàn tay liền đặt lên vết sẹo đầu vai y.

Ép buộc sờ soạng cho đến khi cảm giác âm thanh lưu loát một chút, cậu mới an tâm mà lâm vào ngủ sâu.

Hùng đại tướng quân an phận cẩn thận ôm chặt lấy người, hoặc có lẽ là tác dụng tâm lý, y thật sự cảm thấy đau đớn trên đầu vai cũng ít đi một chút.

Đại Hùng cảm thấy ngủ chưa được bao lâu, liền tới giữa trưa. Y thử gọi gọi cậu, căn bản là không đánh thức được, ngược lại là bị ném ba bốn cái gối đầu vào mặt, y ra cửa đối Lý Nhị nói: "Đem thức ăn hâm nóng."

Nông hộ mùa đông không có nhiều chuyện để làm. Nhưng mà Hùng gia thì không giống, đủ loại đồ vật đều cần phải thu thập. Thúy Liên ba người lại không quen thuộc sinh hoạt nơi sơn thôn, rất nhiều chuyện đều phải đi đường vòng. Bọn họ cùng những nhà khác cũng không quen, cũng không có người đến chỉ đạo bọn họ cái gì.

Đại Hùng ngược lại biết một ít, nhưng là vô cùng ít ỏi. Y còn muốn thường thường đi kiểm tra một phen Ôn Luân có lăn xuống giường hay không. Nhưng một buổi chiều này, Ôn Luân ngủ hết sức thành thật. Chung quanh một vòng con đê gối đầu, một chút cũng không có dấu hiệu vỡ đê.

Đại Hùng ngay từ đầu cũng không nghĩ nhiều, thẳng đến buổi tối đem người đánh thức vẫn là một bộ mơ mơ màng màng, mới cảm thấy sự tình có chút không đúng.

"Tức phụ? Tỉnh tỉnh, ăn cơm."

Ôn Luân miễn cưỡng nâng nâng mí mắt, bĩu môi liền chui vào trong ngực Đại Hùng.

Loại hành động này, lúc Ôn Luân tỉnh, tuyệt đối sẽ không xuất hiện, nên hiện tại trực tiếp đem Đại Hùng sợ choáng váng.

"Tức, tức phụ nhi?"

Ôn Luân bị phiền đến nhíu mày: "Đừng nháo, để ta ngủ."

Cuối cùng, Ôn Luân ngồi ở trên kháng, được Đại Hùng hầu hạ ăn cơm rửa mặt, toàn bộ quá trình mí mắt đều không mở ra. Chờ đến thời điểm Đại Hùng bò lên kháng, Ôn Luân nhanh chóng dán lên như trước, vô cùng tích cực mà cởi áo Đại Hùng, đem chính mình nhét vào trong ngực Đại Hùng.

Đại Hùng hít một hơi thật sâu, nhẫn đến ánh mắt đều có điểm đỏ lên: "Tức phụ thân thể còn chưa khỏe, thân thể còn chưa khỏe, thân thể còn chưa khỏe…" Tay chân như đã có ý thức tự mình mà giao triền đi qua, đem hai người cố định thành bánh quai chèo.

Ôn Luân trạng thái không đúng, Đại hùng cũng rõ ràng. Chính là thích thân cận y, tổng so với lúc trước đối y nhượng bộ lui binh tốt hơn nhiều.

Ngày hôm sau, thời điểm Ôn Luân thanh tỉnh, mặt trời đã lên cao. Nếu không phải Đại Hùng vẫn luôn kiên trì không ngừng cằn nhằn bên tai, cậu còn muốn ngủ thêm một chút nữa.

Trong phòng ngủ điểm chậu than, thực ấm.

Lúc ngồi dậy, Ôn Luân còn muốn học nữ chính trong ti vi tính ôm chăn thét chói tai. Y phục của cậu đâu? quần áo đâu? quần áo đâu? Còn có này một mảnh đất dâu tây* được khai khẩn cũng quá triệt để đi?

**Ngực = đất; Dâu tây = dấu hôn.*

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mùa đông phòng lạnh thi thố

Phu phu → Đại Hùng, Ôn Luân một cái ổ chăn.

Tỷ muội → Thúy Liên, Bích Hà một cái ổ chăn.

Phụ tử (?)→ con lừa, chúng gà con một cái lều gia súc.

?? → Lý Nhị,?? … Được rồi, ôm gối đầu đi.

15. Chương 15: Phong Sơn (đóng Núi)

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Từ trận tuyết đầu tiên bắt đầu, tám trăm dặm đại sơn liền tiến vào kỳ phong sơn. Núi rừng trùng điệp lập tức yên tĩnh.

Trong núi nháy mắt đã bị một tầng tuyết trắng bao trùm. Đại Hùng mỗi ngày đều giống như người trong thôn, dọn dẹp tuyết đọng trên nóc nhà cùng phòng ốc chung quanh.

Trong thôn cũng không còn có người tụ tập ở dưới cây trà lớn. Nhà Đại Hùng là phòng ở vừa sửa năm nay, còn có chút lo lắng sẽ bị tuyết đọng đè sụp. Chứ huống chi những phòng ở cũ lâu năm thiếu tu sửa của người trong thôn, thì càng thêm không chịu nổi. Ban ngày còn tốt, buổi tối đi ngủ cũng không dám.

Ôn Luân mấy ngày nay vẫn luôn ngủ đến mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên nghe được âm thanh có người đi lại ở bên ngoài, cũng không còn nghe được cái gì khác. Vốn thính lực của cậu bao phủ trong phạm vi toàn đại sơn, lập tức liền như dư lại chỉ chính mình một người.

Ôn Luân ngủ đến có chút không an ổn, chỉ có ở trong tiếng sóng biển, cậu mới có thể bình tĩnh trở lại.

Ôn Luân bình tĩnh, Đại Hùng nhưng nhanh sầu chết.

Nguyên bản nhà bọn họ tình huống so với thôn dân mà nói, phải tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà thời điểm này, tình huống của Ôn Luân rõ ràng là có vẻ không thích hợp lắm, Đại Hùng miệng nhanh chóng phồng rộp cả lên.

Ôn Luân một bộ tư thế ngủ không tỉnh. Đại Hùng muốn mang Ôn Luân đi đại phu, nhưng trời giá rét, đất đóng băng xe lừa căn bản đi không được, đại phu lại không có khả năng vào núi. Đại Hùng cũng nghĩ muốn cõng người đi thị trấn, nhưng trong loại thời tiết này, y sợ hãi còn chưa vào tới thị trấn, Ôn Luân đã chịu không nổi.

Luận về chiếu cố người, thì vẫn là Thúy Liên cùng Bích Hà chuyên nghiệp hơn. Hai ngày này Đại Hùng rốt cục cũng mở lệnh cấm đối với bọn họ, cho phép các nàng hầu hạ Ôn Luân.

Muốn nói Thúy Liên bọn họ, nguyên bản thời điểm đi theo Ôn Luân xuất phủ, căn bản chưa nói tới cam tâm tình nguyện, từng người còn dẫn theo không ít tâm tư nhỏ. Nhiều ngày trôi qua, ngược lại còn có chút thói quen sinh hoạt nơi sơn dã này rồi. Hùng gia vật tư sung túc, sinh hoạt cũng không quá khổ. Không như trong phủ nhiều nhân tế, quan hệ sôi nổi hỗn loạn như vậy, đại thiếu gia thế nhưng còn dạy bọn họ nhận biết viết chữ…

"Đại thiếu gia chỉ là ngủ hơi nhiều thôi, không có việc gì." Thúy Liên một bên nhỏ giọng an ủi, một bên đem một thìa táo đỏ cháo đút vào miệng Ôn Luân. Hạt táo đỏ đã được lấy ra, trong thìa là hạt gạo nở mềm, lộ ra táo đỏ tràn đầy thơm ngọt, cháo trong thìa bất quá bằng ngón tay, vậy mà vẫn có cháo tràn ra dọc theo khóe miệng.

Loại tình huống này cơ hồ cùng thời điểm Ôn Luân tại trong phủ cũng kém không nhiều lắm. Mới không vài ngày thời gian, nguyên bản sắc mặt đã có chút hồng nhuận, lại nhanh chóng tái nhợt đi, cả người nhìn qua đều gầy yếu thêm vài phần.

Non nửa bát cháo, đút gần nửa canh giờ.

Trong phòng điểm bếp lò, mặt trên hâm một chén thuốc sắt lá phong đấu. Dùng qua cháo sau, Bích Hà đem chén thuốc từng chút từng chút đút vào miệng Ôn Luân, động tác lại càng thêm cẩn thận hơn.

Lúc Đại Hùng bước vào, Bích Hà cũng mới vừa đút xong chén thuốc. Mấy ngày nay y không một ngày ngủ yên giấc, trong ánh mắt đã nổi lên tơ máu, vẻ mặt thoạt nhìn có chút hung ác. Nguyên bản ba người đối y có chút sợ sệt, nhìn đến y lúc này càng là cổ họng cũng không dám hừ một tiếng.

Thúy Liên cùng Bích Hà nhanh chóng thu thập đồ vật, rời khỏi cửa phòng.

Đại Hùng đứng bên cạnh chậu than, đem chính mình hơ ấm mới bò lên kháng.

Ôn Luân cơ hồ nháy mắt liền dán đi lên, nhưng mà hiện tại cậu đã không có đủ khí lực để cởi quần áo y, mềm nhũn rầm rì hai tiếng, mày nhăn chặt thể hiện sự bất mãn hết sức.

Đại Hùng tự giác đem áo cởi ra, để Ôn Luân dựa vào, nhìn Ôn Luân sau khi đem lỗ tai dán lên vết thương cũ trên đầu vai y, mày cậu lập tức liền giãn ra. Vết thương cũ giảm bớt thật không phải là ảo giác của y. Miệng vết thương tuy rằng dữ tợn như trước, nhưng cảm giác đau đến cơ hồ muốn đem bả vai dỡ xuống, như mùa đông năm trước thì đã không còn nữa. Thay thế vào đó chính là miệng vết thương có hơi hơi ngứa, như là vết thương đang rất nhanh khép lại vậy.

Nhắc tới vết thương lành lại cùng Ôn Luân không có nửa điểm quan hệ, Đại Hùng mới sẽ không tin tưởng. Ôn Luân đối với mình bài xích, y là xem ở trong mắt. Cố tình Ôn Luân còn trị thương cho mình, loại năng lực quỷ dị này, y chưa từng nghe nói qua. Chẳng lẽ Ôn Luân trong đáy lòng kỳ thật là thích y? Hay là Ôn Luân đối với mọi người đều là tử tế như thế?

Đại Hùng cúi đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Ôn Luân, nói thầm: "Như thế nào lại có lòng tốt như vậy đâu?"

Huyện Bá phủ chính phòng nhất mạch đối Ôn Luân không tốt, y biết đến, nhưng không nghĩ tới không tốt đến như vậy, còn mém hại đến mạng người. Nếu không phải Bích Hà nói lộ hết, y còn thật không biết.

Thiếu chút nữa, tức phụ của y sẽ chết! Loại nhận thức này nháy mắt đánh trúng trái tim Đại Hùng. Về phần Ôn Luân chết sau, Huyện Bá phủ có thể hay không khiến những người khác gả cho y, hoàn toàn không có trong vòng lo nghĩ của y. Tức phụ của y chính là Ôn Luân.

Thúy Liên cùng Bích Hà trở lại trong phòng của mình.

Thúy Liên đột nhiên sa sầm mặt: "Làm chi ở trước mặt phu gia nói cái chuyện này?"

Bích Hà hiển nhiên không để bụng: "Có cái gì không thể nói? Vạn nhất đại thiếu gia có chuyện không hay xảy ra, dù sao cũng phải để phu gia biết cứu nhân là ai."

Thúy Liên cắn chặt răng, hung hăng dậm chân: "Ngươi làm như vậy là tại hại phu gia! Phu gia biết thì thế nào, ngươi để y lấy cái gì đi theo mấy cái kia đấu?" Bọn họ hiện tại ở trong núi qua đến là không tồi, nhưng trong phòng ăn dùng, chỗ nào không là dựa vào Huyện Bá phủ? Phu gia là làm binh, có một người đầy khí lực, nhưng mà Huyện Bá phủ còn thiếu người có khí lực? Đám hộ viện kia cũng không phải ăn chay.

Bích Hà leo lên kháng ngồi, cầm lấy cái giỏ thêu để ở một bên, bắt đầu thêu một cái hà bao mang hình dáng bảo bình, ngữ khí không chút để ý lộ ra một phân tàn nhẫn: "Thì tính sao? Đại thiếu gia nếu như đi, có phu gia xuống dưới cùng cũng không tịch mịch."

"Ngươi…" Thúy Liên cả kinh, lại nói không ra lời.

Ở Huyện Bá quý phủ, bọn họ ba người cũng không có làm chung một chỗ. Lý Nhị là ở thư phòng đang làm nhiệm vụ không đề cập tới, Thúy Liên vốn là đại nha đầu bên người Lưu thị, Bích Hà lại là đại nha đầu bên người tứ thiếu gia Ôn Cảnh Thịnh. Bọn họ ba người cùng xuất hiện không nhiều lắm, trong đám hạ nhân xem như người phong cảnh thể diện, nội tâm khổ sở nhưng cũng nhiều nhiều lắm.

Bích Hà đi chỉ cực nhanh, lại một chút đều không chậm trễ nói chuyện: "Thúy Liên tỷ tỷ, ngươi chính là tâm địa rất mềm. Chúng ta hiện tại đi theo đại thiếu gia, muốn là theo đại thiếu gia, tính tình mềm yếu là không thể được."

Thúy Liên như thú bị vây nhốt chuyển hai vòng, hốc mắt hơi hơi hồng: "Hiện tại nói cái gì đều là quá sớm. Rãnh núi này thật là không tốt, ngay cả đại phu đều không có."

Bích Hà kim dừng dừng, thở dài. Nàng vốn là đã cảm thấy đại thiếu gia lúc ấy đều bệnh thành như vậy, như thế nào vào núi lại đột nhiên chuyển biến tốt? Phải biết ở quý phủ tốt xấu còn có đại phu làm làm bộ dáng, ở trong núi có thể có cái gì? Ngay cả những chén thuốc tốt nhất đó, đều vẫn là thuốc chưa kịp dùng xong khi còn ở quý phủ nha.

Thời điểm thân thể Lão Huyện Bá còn tốt, yêu thương đối với đại thiếu gia đó là rõ như ban ngày. Đại thiếu gia mặc dù là thứ xuất, nhưng chưa từng chịu cái gì ủy khuất, nháy mắt lại bị gây sức ép thành như vậy, đại thiếu gia làm sao có thể chịu đựng được?

Dù sao đại thiếu gia không có, bọn họ cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, không bằng liều mạng một phen, nói không chừng còn có thể có thù báo thù.

Ngay tại thời điểm Đại Hùng sắp phát điên, Hùng gia có khách nhân. Là do thôn trưởng mang đến.

Đừng nói hiện tại loại thời tiết này, chính là ba mùa khác, Đại Trà thôn một năm đều không nhất định có thể có ngoại nhân đến. Nhà thôn trưởng ngay tại cửa thôn, bị người tìm tới cửa thời điểm sợ hãi nhảy cả lên.

Ngay cả người sống trên núi đều hận không thể trốn vào trong phòng không ra, hai khách nhân này lại chỉ mặc áo bông mỏng manh, trên trán còn có một tầng mồ hôi mỏng.

Khách nhân tính tình không tồi, thôn trưởng nhưng vẫn dùng một loại thái độ trong lòng run sợ đối với hai người, như là hai người tùy thời sẽ bạo phát đả thương người vậy.

Thôn trưởng vừa thấy Đại Hùng mở cửa, tựa như vứt cái khoai lang phỏng tay, vội vã chạy đi rồi.

Hai người bất đắc dĩ mà liếc nhau, đối với Đại Hùng chắp tay thất lễ: "Bái kiến đại nhân."

Đại Hùng thấy người tới, trước mắt sáng ngời, kéo một người liền hướng trong phòng chạy: "Quân sư, ngươi mau đến xem xem tức phụ của ta!"

Một hán tử cao lớn khác thấy thế, bất đắc dĩ hít hít cái mũi cười khổ một chút.

Lý Nhị nhìn đại đao sau lưng hắn, trong lòng run run, bất quá tốt xấu so thôn trưởng mạnh hơn nhiều, đem một chén trà bát bảo để tới trên bàn, tiếp đón người ngồi xuống, lại dọn chậu than vào nhà đốt.

Thời tiết lạnh, không thích hợp uống trà xanh. Lý Nhị liền nấu trà bát bảo. Trong núi vật tư thiếu thốn, không có chú ý nhiều như dưới chân núi, bình thường đều có cái gì để cái đó, trừ bỏ băng đường, táo đỏ, cẩu kỷ ra còn bỏ thêm mấy thứ quả khô, nguyên bản hương vị ngọt nị dùng trà đắng áp chế, bất luận là ai đều có thể uống hai ngụm.

Hán tử không thích ăn ngọt, nhìn đến trong trà bát bảo tràn đầy đồ vật, trực giác nhíu nhíu mày. Nhưng bọn họ là một đường chạy tới, xác thực lại đói lại khát, liền cầm bát trà lên uống một hơi, nhất thời cảm thấy coi như không tồi, ừng ực lập tức uống hết.

Lý Nhị nhìn một chén trà bát bảo nhanh chóng biến mất, lại vừa thấy ánh mắt sáng trông suốt của hán tử, thăm dò nói: "Lại đến một chén?"

Hán tử hé ra một hàm răng trắng, đem bát trà đẩy đến trước mặt Lý Nhị: "Đa tạ."

Ở trong phòng một hán tử khác thì không có đãi ngộ này. Hắn ban đầu là chạy xuất một thân mồ hôi nóng, trong phòng cũng nóng, nhưng không chịu nổi ánh mắt Đại Hùng như muốn xuyên qua người hắn.

Đại Hùng thấy hán tử buông cổ tay Ôn Luân xuống, nhanh chóng bắt tay nhét vào ổ chăn: "Tức phụ của ta rốt cuộc thế nào?"

Hán tử lau ót, thoáng có chút lúng túng nói: "Không có việc gì, chính là thân thể hao tổn đến lợi hại."

"Hao tổn?" Đại Hùng trừng mắt to, nhất thời nghĩ đến Ôn Luân ở Huyện Bá quý phủ tao ngộ những cái đó.

Hán tử gật gật đầu: "Ân, hao tổn. Đại nhân, ngài, cái kia a, buổi tối chuyện phòng the tốt nhất kiềm chế chút."

Đại Hùng hơn phân nửa tâm tư còn đắm chìm tại như thế nào trả thù mấy người Huyện Bá quý phủ, nghe vậy có trong nháy mắt không kịp phản ứng. Sau đó, y trừng lớn ánh mắt, đưa chân đá một cái.

Hán tử lảo đảo đi ra khỏi phòng, cũng may không lăn ra, chóp mũi ngửi được một hương vị thơm ngọt, lực chú ý tức thì bị tiếng người ừng ực uống trà hấp dẫn: "Hác đại nhân, ngài uống gì?"

Hác đại nhân đem bát trà uống đến cạn sạch buông xuống, cười đến vẻ mặt sáng lạn: "Uống trà nột, Cổ quân sư."

Nghe đến một tiếng đại nhân, Lý Nhị còn ở ngoài cửa ngã sấp xuống. Vừa rồi bọn họ gọi phu gia đại nhân, hắn còn có thể nói là nghe nhầm, nhưng một tiếng đại nhân này gọi đến chân chân thật thật. Có thể trở thành đại nhân đều là quan nha! Phu gia nhà bọn họ không là cái hán tử quân xuất ngũ sao? Tại sao có thể được gọi là đại nhân? Còn chạy tới nơi chim cũng không thèm thả phân này sống qua ngày?

Lý Nhị tại đang hồ nghi, lại nghe thấy lại có người gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, thôn trưởng đã là hai đùi run run, thấy cửa vừa mở lập tức liền lảo đảo đi rồi, lưu lại năm người ở tại chỗ. Này đều phong sơn, như thế nào còn có thể có người đi vào trong núi? Rốt cuộc là người hay là quỷ a?

Cầm đầu một vị mặt trắng không râu, phía sau bốn người là một thân nhung trang.

"Vị tiểu ca này, xin hỏi nơi này là quý phủ của Hùng tướng quân?"

"Hùng… Tướng quân?" Lý Nhị chớp chớp mắt, không biết làm sao.

Cầm đầu người nọ còn muốn hỏi, ở trong phòng Hác đại nhân cùng Cổ quân sư nghe được âm thanh đã đi

ra. Song phương hiển nhiên nhận thức.

“Thái công công, như thế nào phiền ngài đại giá?”

Hai người vừa nói, một bên đem người đón tiến vào. Cổ quân sư nhỏ giọng bảo Lý Nhị đi gọi Đại Hùng đi ra.

Trong phòng, Ôn Luân mơ mơ màng màng nghe được. Hùng Tướng quân? Đó là cái quỷ gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Giáo dục tức phụ phần đầu tiên —— vô độc bất trượng phu

Hùng Tướng quân(_)#: Người khác đánh ngươi một chút, ngươi liền đi đâm người khác một đao!

Ôn Luân (_): Phải tự đánh?

Hùng Tướng quân (_)#: Ngươi đứng, để thủ hạ đi đâm!

Ôn Luân (_): Nga.

Hùng Tướng quân (_)#: nghe rõ?

Ôn Luân (v): Ân. Tiểu gấu mèo, lên!

16. Chương 16: Hùng Đại Nhân

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thái công công rất hòa thuận, đối mặt với Đại Hùng cười đến thập phần hiền lành, chẳng sợ Ôn Luân hiện tại đang trong cái trạng thái này, ngay cả mở to mắt đều phải cố hết sức, nhóm người Thái công công cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt mà tuỳ cơ ứng biến.

Ở trên núi trụ một đêm, nhóm người Thái công công bước đi. Bốn tùy tùng từ đầu đến cuối đều không nói một câu, trừ ăn cơm uống nước ra, ngay cả miệng đều không có động qua. Tuyết đọng thật dày không mang đến cho bọn hắn bất luận trở ngại gì, trong tuyết chỉ để lại dấu chân nhợt nhạt.

Hác đại nhân cùng Cổ quân sư nhìn thân ảnh biến mất trong tuyết kia, đồng thời thở ra một hơi.

Hác đại nhân quay đầu hỏi Đại Hùng: "Đại nhân, ngài vẫn là không quay về sao?"

Đại Hùng liếc mắt nhìn hắn, xoay người vào nhà: "Trở về làm chi?" sự tình trên triều đình có thể phiền chết người. Y một thân vết thương cũ, đấu tranh anh dũng cũng không sánh bằng người khác; trong bụng chỉ có chút tri thức, cũng đấu không lại bất cứ một ngón út quan văn nào.

Hác đại nhân nghẹn một chút, nhất thời không biết nói gì.

Ngón tay Cổ quân sư xẹt qua miệng bát trà, giương mắt nhìn Đại Hùng, đột nhiên đứng dậy hành lễ: "Đại nhân, bọn thuộc hạ tới vội vàng, còn chưa chúc mừng ngài."

Hác đại nhân sửng sốt một chút, cũng kịp phản ứng: "Chúc mừng đại nhân đón dâu."

Nói đến đây sắc mặt Đại Hùng cũng dịu xuống, gãi gãi cái ót cười cười, nghĩ đến tình huống của Ôn Luân, sắc mặt lại ảm đạm xuống. Bất quá ngẫm lại, Cổ quân sư đều nói không vấn đề gì, hẳn là vấn đề quả thật không lớn.

Làm chiến hữu, đồng thời cùng ở chiến hào lăn lộn đánh đấm năm năm, không người nào so với bọn hắn rõ ràng hơn năng lực của Cổ quân sư. Cổ quân sư xem như là điển hình của vứt bút tòng quân, thân thế của hắn so Lâm lão nhị còn khúc chiết một ít, là bị huynh đệ ném tiến quân doanh. Mở đầu một đoạn thời gian, nếu không có một đám đồng bào chiếu cố, hắn đã sớm chết nhiều lần. Có thể coi là có đồng bào chiếu cố đi, nhưng nếu như hắn thật không có vài phần năng lực, loại chiến trường một giây sinh một giây tử này, ai thật có thể chiếu cố đến ai? Năm đó ở trên chiến trường, đồng bào sống sót dựa vào một tay y thuật của Cổ quân sư, nhiều đến đếm không hết.

Cổ quân sư tuy rằng hiện tại đã luyện thành một thân hảo võ nghệ, trong khung vẫn là mang theo nét quanh co lòng vòng của văn nhân, hai ba câu lại xoay chuyển đề tài đến thân phận của Ôn Luân.

"A? Tẩu phu nhân là Huyện Bá quý phủ..." Thứ trưởng tử ba chữ nuốt đi xuống, Cổ quân sư sắc mặt có chút mất tự nhiên, cảm thấy thượng cấp mình thua thiệt. Loại thân phận thứ trưởng tử này, để chỗ nào ở nhà cũng là chuyện không lên nổi mặt bàn. Cổ quân sư không cần biết tiền căn hậu quả, có thể biết cái đại khái.

Hác đại nhân ngược lại cùng Cổ quân sư suy xét khác nhau: "Tẩu phu nhân nhất định là người tốt." Ở bên trong kinh thành không ít thiếu gia danh viện đều đối Hùng Tướng quân ái mộ không thôi, cũng không nghe đến Hùng Tướng quân đối ai từng có đặc biệt tỏ vẻ. Lúc này mới trở lại sơn thôn không bao lâu, này rõ ràng chính là một bộ đem người để ở trong lòng, muốn nói nếu như này chỉ là xuất phát từ danh phận

vợ chồng, khẳng định sẽ không đến mức như thế.

Ôn Luân còn chưa triệt để tỉnh táo lại, chợt nghe đến chính mình được phát thẻ người tốt. Tẩu phu nhân là cái quỷ gì?

Từ buổi chiều hôm qua bắt đầu, cậu liền lục tục cảm giác thanh tỉnh một ít. Trên thực tế, cậu cũng không biết chính mình ngủ bao lâu. Giống như trong nhà có khách nhân đến? Ôn Luân ở trên kháng giật giật, vẫn là cảm thấy rất khó khăn.

Lý Nhị canh giữ ở bên cạnh chú ý tới động tĩnh, bước tiến lên nhỏ giọng nói: "Đại thiếu gia?"

Ôn Luân mở to mắt, phát ngốc một hồi rồi mới hỏi: "Trong nhà có khách nhân đến?"

Lý Nhị kích động âm thanh đều phát run: "Vâng. Khách nhân đến, lại đi rồi, còn có một nhóm không đi."

Ôn Luân nhíu nhíu mày, nói năng lộn xộn là đang nói cái gì?

Trong phòng đốt chậu than, cũng không lạnh. Ôn Luân không hề chướng ngại mà chui ra ổ chăn.

Lý Nhị nhất thời sợ hãi quá mà khuyên can: "Đại thiếu gia, ngài vẫn là đừng ngồi dậy. Được được được, ngài đừng động, ta đây liền đi gọi… Đại… Phu gia, ngài đã tới!"

Ôn Luân mày vừa nhíu. Đại phu gia là cái quỷ gì?

Đại Hùng hiển nhiên so Lý Nhị còn kích động hơn, bất quá y có kích động cũng nhớ rõ đem Lý Nhị cấp trừng đi ra ngoài.

Từ khi biết quan hàm Đại Hùng sau, Lý Nhị hoàn toàn biến thành một con chim cút, lui cổ nhuyễn chân liền đi ra ngoài.

Ôn Luân tự thân cảm thấy trừ bỏ tay chân có chút bủn rủn ra, ngược lại không có dị thường gì khác. Mấy ngày này, cậu được người hầu hạ quen rồi, giờ đổi thành Đại Hùng mặc quần áo rửa mặt cho, cậu cũng không cảm thấy không được tự nhiên: "Có khách nhân?" Không phải tuyết rơi sao? Lúc này người sống trên núi còn không dám xuất môn, như thế nào còn có người có thể đi vào trong núi?

Đại Hùng một đôi thô tay lại phá lệ cẩn thận: "Ân. Cũng không tính là khách nhân, chỉ là hai cái đồng đội thôi."

Ôn Luân gật gật đầu: "Cùng đi ra nhìn xem."

Ôn Luân này vừa ra tới, ngay cả Cổ quân sư xem mạch cho cậu đều có chút ngoài ý muốn. Theo lý thuyết, Ôn Luân lúc này có thể tỉnh đã là không tồi rồi, thời điểm tuyên chỉ ngày hôm qua, cậu ngay cả ánh mắt còn không mở ra được đâu. Như thế nào chỉ chớp mắt bộ dáng tựa hồ như chỉ là hơi chút hư nhược thế này?

Hác đại nhân là lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Luân. Ngày hôm qua lúc tuyên chỉ, Ôn Luân được Đại Hùng bọc đến nghiêm nghiêm thực thực, hắn một chút đều không gặp, chỉ mơ hồ cảm thấy làn da trắng noãn. Trước mắt thấy được chính mặt, quả nhiên ôn nhuận như ngọc, khí chất ưu tú. Mặc dù là văn nhân, nhưng không phải là loại người sẽ lên giọng lên điệu.

Mấy người một phen ngắn gọn hàn huyên sau, Ôn Luân ngược lại không nói nữa, ở một bên an tĩnh nghe bọn hắn giảng thuật thế cục triều đình cùng biến hóa, giảng đến tình hình gần đây, Hác đại nhân bỗng nhiên nói rằng: "Năm sau, ta cùng quân sư hai người bị phái thủ Long Môn Quan."

Cổ quân sư cũng đi theo ngại ngùng mà cười cười: "Vốn không biết đại nhân đã thành thân, muốn quấy rầy một phen, hiện tại…"

Đại Hùng quay đầu nhìn Ôn Luân.

Ôn Luân ngược lại không có gì, nói tiếp: "Hiện tại cũng không ngại, nếu không chê ốc xá đơn sơ, cứ việc ở lại." Coi như ở kí túc xá thôi, chẳng lẽ trời đại tuyết như thế này còn để người ta bất chấp tuyết xuất môn? Hai người này có thể bất chấp tuyết lên núi, đủ thấy cùng Đại Hùng quan hệ không bình thường, có thể có đồng đội như vậy, Ôn Luân cũng hơi hơi hâm mộ.

Cơm chiều, khách và chủ tẫn hoan.

Hác đại nhân cùng Cổ quân sư cũng không chú ý gì nhiều, buổi tối liền cùng Lý Nhị ngủ ở một cái kháng. Phòng ở này lúc trước vừa tạo, trừ bỏ phòng Đại Hùng cùng Ôn Luân hiện tại trụ ra, phòng Lý Nhị cùng phòng Thúy Liên Bích Hà cũng có giường kháng, chỉ là hơi nhỏ một chút. Lý Nhị bình thường một người ngủ dư dả vô cùng, hiện tại nhiều hai tráng hán, cũng so giường chung ở trong phủ muốn mạnh hơn một ít.

Hác đại nhân cùng Cổ quân sư đều là xuất thân binh nghiệp, căn bản không chú ý nhiều như vậy. Nguyên bản song phương còn có chút ngăn cách, chờ đến Cổ quân sư nói hai câu chuyện lý thú trong quân sau, triệt để hấp dẫn hứng thú tên tiểu tử choai choai Lý Nhị này.

Ôn Luân nghe Lý Nhị truy vấn Cổ quân sư, Cổ quân sư treo khẩu vị Lý Nhị, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười, quay đầu đối với Đại Hùng cũng là vẻ mặt ôn hòa.

Đại Hùng nguyên bản còn cười hì hì muốn dán đi lên, nhưng trực giác dã thú (?) nói cho y biết sự tình không ổn, sau lưng lông tơ lập tức liền dựng thẳng đứng lên, theo bản năng mà chà xát tay: "Tức phụ?"

Ôn Luân ngáp một cái, hướng mép kháng ngồi xuống, phong phạm thầy giáo bưng đi ra: "Không có việc gì nói với ta?"

Đại Hùng hướng kháng sát đi qua dừng bước lại, lui về phía sau một bước: "Chuyện gì?"

Ôn Luân kéo kéo khóe miệng, cũng không lên tiếng, liền như vậy cười tủm tỉm mà nhìn Đại Hùng.

Đại Hùng nhếch môi, Đại Hùng ưỡng thẳng lưng, Đại Hùng trừng mắt dựng thẳng mi!

Ôn Luân tháo búi tóc, không chút để ý mà giương mắt: "Ân?"

Tóc đen dài như nước chảy xuôi xuống, dưới ánh nến càng lộ ra màu da oánh nhuận, mặt mày ẩn tình (lừa đảo).

Đại Hùng chân mềm nhũn, hướng kháng sát đi qua, ân cần mà đem người nhét trong ổ chăn: "Tức phụ, ta nói!"

Ôn Luân cầm một cái gối đầu ôm vào lòng, nâng nâng cằm: "Ân."

Đại Hùng ngẩng đầu nhìn thoáng qua tức phụ mềm nhũn, đầu óc nhất thời liền thành một đoàn tương hồ, bla bla đem chuyện tình mình nhập ngũ sau đó, từ đầu chí cuối kể ra.

Ôn Luân ngược lại càng nghe càng có hứng thú. Cậu từ nhỏ tiếp xúc đến giáo dục, chưa bao giờ thiếu miêu tả đối với chiến tranh tàn khốc, nhưng là cái loại văn tự nhẹ nhàng này, xa xa không bằng Đại Hùng thuật lại khiến người rung động.

"Năm thứ nhất xuống núi, vào binh doanh, đã bị tuyển ở Long Môn Quan. Sáng sớm thức dậy huấn luyện…"

"Năm thứ hai, tháng chín mười, biên quan phía bắc báo nguy, liền đi theo bộ đội đi phương bắc. Lần đầu tiên đánh giặc…"

Y chỉ vào vết thương cũ trên đầu vai: "Thay tướng quân chắn một mũi tên…"

Ôn Luân trố mắt nhìn Đại Hùng trên người từng vết lớn lớn nhỏ nhỏ vết sẹo. Chợt liếc mắt một cái nhìn qua làn da thì không thấy gì, nhìn kỹ lại thì cơ hồ không có một khối thịt lành. Chắc là đau lắm?

Đếm xong vết sẹo, Đại Hùng bắt đầu nói việc vào kinh, miệng đều là đầy oán giận: "Đám quan văn kia rất đáng ghét. Đầy miệng đều là bẫy rập, trả lời như thế nào đều không đúng, quả thực muốn xông lên đem bọn họ lần lượt từng người đánh một trận!"

Ôn Luân tính tính ngày: "Cho nên ngươi trở về?"

Đại Hùng một bên gật đầu, một bên đem chính mình cũng nhét vào ổ chăn: "Ân, cho nên ta trở về."

Ôn Luân có chút hiểu được, nhưng là có chút không rõ. Đại Hùng một người đại quê mùa, có thể ở cái tuổi này làm quan bái nhị phẩm, tuyệt đối xưng đến là tuổi trẻ tài cao, trong tay lại là nắm quân quyền, như thế nào có thể bỏ xuống được tiền đồ vinh hoa phú quý? Ôn Luân tự hỏi, đổi lại cậu khẳng định sẽ làm không được. Muốn cậu có thể ở hai mươi xuất đầu lên làm tướng quân, nói không chừng đầu óc nóng lên liền muốn làm bá chủ thiên hạ đâu?

Ôn Luân thở dài, tự đáy lòng bội phục cực kỳ: "Ngươi rất lợi hại."

Đại Hùng trước mắt sáng ngời, lôi kéo tay Ôn Luân đưa lên mặt đáp: "Tức phụ ~"

Ôn Luân cả người cứng đờ: "Ngươi làm chi?"

Đại Hùng mặt thô ửng đỏ mà cọ xát: "Tức phụ khen ta lợi hại."

Ôn Luân rút taykhông ra, nghiêm túc nói: "Chưa nói ngươi nơi nào lợi hại nha!"

Đại Hùng nhất thời không cao hứng, nghiêm mặt đem người đẩy ngã: "Dám nói tướng công của ngươi không lợi hại?" Phải để tức phụ hảo hảo kiến thức kiến thức!

Ngay tại thời điểm Ôn Luân cho là mình chạy trời không khỏi nắng, Đại Hùng ngược lại ngừng lại, đem người chặt chẽ siết chặt: "Chờ ngươi thân thể tốt lại nói tiếp."

Ôn Luân chớp mắt hai cái, mới an tâm nhắm mắt lại.

Kinh thành

Trong buồng đốt lò sưởi, thiếu niên không đến hai mươi, một thân hồ cừu làm nổi bật tăng thêm nét xinh đẹp, cộng thêm một chút anh khí của người niên thiếu, thời điểm khóe miệng kia gợi lên một tia tươi cười, cơ hồ khiến cho người đối diện thất thần.

Lâm Phác Du nhìn đến phản ứng của nam tử đối diện, hơi hơi rũ xuống mí mắt, đem một tia đắc ý dấu lại, tay cầm một chén trà, đưa tới: "Phác Du biết Điền đại ca lập tức liền muốn đi làm nhiệm vụ, không thể uống rượu. Tại đây liền lấy trà thay rượu, đa tạ Điền đại ca."

Nam tử họ Điền trên mặt nói năng thận trọng, biểu tình lại hơi hơi buông lỏng: "Đảm đương không nổi cái gì. Chính là Hùng Tướng quân nhìn đối phu nhân y quả thật thập phần để bụng, ngươi cũng chớ có..." Người này đúng là một trong những hộ vệ ngày đó đi theo Thái công công tiến đến tuyên chỉ.

Lâm phác du động tác hơi hơi khựng lại, thở dài một tiếng, cười khổ: "Điền đại ca, ngươi biết tâm ý của ta. Ta cũng không có ý gì khác, chỉ cần Hùng Tướng quân có thể hảo hảo sống qua ngày là được."

Nam tử họ Điền còn phải đi làm nhiệm vụ, không bao lâu liền bước đi.

Lâm Phác Du đứng ở trong tuyết, nụ cười trên mặt lại càng lúc càng tươi. Hắn đương nhiên không cần có ý tưởng gì khác. Hùng Tinh Vũ một lòng một dạ chạy trở về thú chính là lão bà chết nhanh, có cái gì cần phải vội vàng chứ? Hắn chỉ cần chờ người đã chết là xong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ôn Luân (_): Đại phu gia là cái quỷ gì?

Ôn Luân Σ(° °;) : Chẳng lẽ còn có tiểu phu gia gì sao?

Ôn Luân Σ(° °;) : Khổ cực bị một người nam nhân bạo cúc còn chưa đủ, chẳng lẽ còn phải có người thứ hai?

Hùng Tướng quân (_)#: Tức phụ, cái gì là người thứ hai?

Ôn Luân (? ‘): Không người thứ hai nào cả.

Hùng Tướng quân (_)#: Tức phụ, chúng ta đem chuyện nói ↑ rõ ↓ ràng ↑

17. Chương 17: Nhân Thủ Có Sẵn

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ngày đông sơn cư sinh hoạt vô cùng nhàn nhã. Sau khi nhiều thêm hai tên lao động cường tráng, ngay cả Đại Hùng cũng thanh nhàn.

Mỗi ngày buổi sáng, trừ bỏ Ôn Luân ra, sáu người khác đều sẽ trước luyện công, vốn chính là Đại Hùng cùng Hác đại nhân, Cổ quân sư; nhưng sau lại Thúy Liên ba người cũng gia nhập vào. Bọn họ đương nhiên

không như bọn Đại Hùng luyện chính xác từng quyền, chỉ là đánh một lần quyền hoạt động thân thể một chút mà thôi. Chờ đến khi thu công, ba hạ nhân liền đi làm điểm tâm, hai tráng hán đi quét tuyết, dư lại Đại Hùng thì đi đào tức phụ nhà mình từ trên kháng ra.

Đây là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ. Mùa đông không ngủ nướng, quả thực không khoa học!

Đại Hùng đến phải trải qua một loạt sự kiện cực kỳ tàn ác, bị tức phụ câu dẫn, mới có thể đem người hảo hảo sắp đặt ở trước bàn cơm.

Ôn Luân ăn điểm tâm rất ít. Cậu đã tỉnh, dạ dày nhưng còn chưa tỉnh lại, trừng mắt nhìn cái đầu đầy mồ hôi của Đại Hùng: "Rất nóng?"

Đại Hùng buồn bực cực kỳ. Nhìn đến tức phụ quần áo không chỉnh còn nhắm thẳng trên người mình cọ, y vừa phải can ngăn, vừa phải quy củ mà mặc quần áo cho cậu, đã vậy còn phải nhắc nhở chính mình về trạng huống thân thể của tức phụ, bây giờ tức phụ còn thần tình vô tội hỏi y "Rất nóng"?

Đại Hùng cảm thấy vô cùng nôn nóng, hơn nữa bên người tùy thời còn có đám người rãnh rỗi quấy nhiễu, càng là khiến y có chút hỏa cấp công tâm.

Ôn Luân nghe được Đại Hùng tim đập có chút dồn dập, kỳ quái mà nhìn y một cái.

Có loại bình tĩnh này chỉ có một mình Ôn Luân. Năm người kia tiếp thu lực uy hiếp của Hùng Tướng quân, cũng không dám thở mạnh. Vừa vặn có người gõ cửa, Lý Nhị cầm chén thả xuống: "Ta đi mở cửa!"

Lý Nhị chạy đến một nửa, đột nhiên nhớ tới lúc trước hai lần mở cửa, nhất thời động tác mở chốt cửa chậm lại. Lúc này ngoài cửa hẳn không phải là cái gì đại nhân đi?

Thôn trưởng lui cổ đứng ở ngoài cửa, lạnh đến dậm chân. Nhìn thấy Lý Nhị, thôn trưởng cũng không dám oán giận hắn mở cửa lâu, nhắc lên rổ tre đặt ở bên chân đặt vào trong ngực Lý Nhị: "Một ổ gà con, trước nuôi, chờ trong thôn có người lại có gà mái ấp, lại đưa cho các ngươi một chút." Nói xong, cũng không chờ Lý Nhị phản ứng, thôn trưởng liền nhanh như chớp đi mất.

Hai ngày trước qua tới hai nhóm người làm thôn trưởng bị dọa sợ. Tám trăm dặm đại sơn dân phong xưa nay bưu hãn, các nhà các hộ có nghèo như thế nào, nhưng dao phay thì nhà nào cũng có. Tiểu hài nhi năm sáu tuổi đều biết tự mình làm cung tên bắt con thỏ. Nhưng mà hai nhóm người vừa đến kia, trên người đều mang kiếm dài như vậy, thôn trưởng cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua. Kia so với đao trên thắt lưng bọn nha dịch trong huyện nha còn muốn uy phong hơn nhiều. Lại nói, cái gọi là đại tuyết phong sơn này, cũng không phải do bọn họ người trong tám trăm dặm đại sơn chính mình tùy tiện nói nói. Ngày đông lạnh, có thể đi vào trong núi, cần có bao nhiêu năng lực a? May mà thôn trưởng không nghe đến tuyên chỉ, nếu không có khi còn bị dọa đến liệt giường cũng không chừng.

Lý Nhị vén cái chăn bông đắp trên rổ, lộ ra mười con gà con nhét cùng một chỗ.

Ôn Luân xem qua, để nuôi trong lều gia súc. Dân quê sử dụng giữ ấm, loại này gà con giống nhau đều nuôi tại phòng bếp, thậm chí phòng ngủ. Nhưng là Ôn đại thiếu gia không thiếu tiền, nhà cậu củi lửa cùng than củi đều đầy đủ, trong lều gia súc cũng có thể cam đoan đủ ấm.

Nuôi qua một sóng gà con bọn hạ nhân cũng đã có chút kinh nghiệm. Nhóm gà con so với bọn hắn càng có kinh nghiệm, chờ người đi rồi sau, liền nghiêng ngả lảo đảo mà từ trong rổ đi ra, chui vào ngồi xổm dưới cái bụng gà trống.

Xem qua gà con, Ôn Luân cuối cùng là thanh tỉnh, nhìn Đại Hùng ba người thu thập trang bị, tò mò mà lấy dao nhỏ đặt lên bàn.

Loại dao nhỏ này cũng không phải là hàng mỹ nghệ, Ôn Luân trước kia đã từng gặp qua, là lợi khí thật dùng để giết người. Ôn Luân cầm ở trong tay chỉ cảm thấy nặng trịch, không đầy một lúc liền thả lại trên bàn. Cậu lại cầm lấy cung đến, lôi kéo, không kéo động.

Đại Hùng cười mị mị mà lại đây dạy tức phụ: "Đứng vững, chân tách ra, dùng lực eo…" Hai chỉ bàn tay to nói đến chỗ nào liền mò tới chỗ đó.

Lúc học tra Ôn Luân nghe được dùng lực thắt lưng, liền nháy mắt chập mạch. Kéo cung không là dùng tay kéo sao? Như thế nào muốn dùng lực thắt lưng? Xoay một chút sao?

Cổ quân sư quay đầu nhắc nhở: "Đại nhân, chúng ta nên xuất phát."

Đại Hùng vô cùng tiếc nuối mà dừng tay, lôi kéo Ôn Luân tha thiết dặn, lại đối một đám ba hạ nhân dùng ánh mắt hung tàn quét một lần, lúc này mới võ trang đầy đủ mà vào núi.

Mùa đông khắc nghiệt trong nhà không có cái ăn mới mẻ. Đồ ăn là đồ chua, thịt cũng là thịt muối. Ôn Luân ăn nửa tháng, cảm giác mình người đều nhanh thành dưa muối thịt khô, mấy ngày nay chính là uống chút cháo hoa phối dưa muối cái gì.

Đại Hùng nhớ kỹ Cổ quân sư nói muốn bồi bổ, liền quyết định lên núi chuẩn bị món ăn thôn quê.

Hác đại nhân cùng Cổ quân sư cảm thấy lão lãnh đạo rất phiền toái.

"Lộc rất bổ." Đại Hùng nhổ tên xuống, chém thêm một kiếm lộc liền mất mạng, quay đầu bước đi.

Bộ hạ cũ tha lộc theo sau.

"Lợn rừng, con này quá lớn, thịt thô." Đại Hùng xoay người ngắm chuẩn một đầu lợn rừng con bảy tám chục cân.

Bộ hạ cũ xử lý lợn rừng lớn.

"Chim trĩ, cái này tốt, cho tức phụ hầm canh uống." Đại Hùng dễ dàng mà xách một chuỗi chim trĩ, một con lợn rừng con xuống núi.

Hai bộ hạ cũ kéo lộc cùng lợn rừng lớn ở phía sau đuổi theo.

Ba người sau khi vào cửa, Ôn Luân đang mang theo ba hạ nhân làm nỏ liên phát. Cậu đọc được nó từ một thiên văn tự nằm trong đống tạp thư nhà mình, hơn nữa chính mình lại có một chút ham mê quân sự, liền cân nhắc vẽ ra một tấm bản vẽ mèo quào.

Đại Hùng cùng Hác đại nhân đều nhìn không hiểu lắm, Cổ quân sư lại càng xem ánh mắt trừng càng lớn, cuối cùng ngay cả tay đều có chút run lên.

Hác đại nhân thấy không đúng, nhanh chóng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cổ quân sư nuốt một ngụm nước bọt, như gặp quỷ trừng Ôn Luân: "Ôn tiên sinh, đây là nỏ liên phát?" Tiên sinh không phải là gọi không, cũng không phải mỗi người đọc sách đều có thể được đến hai chữ tiên sinh. Cổ quân sư hiện tại mặc dù là cái quân hán, nhưng trong khung vẫn là có một phần thanh cao của người đọc sách. Hắn ở Hùng gia trụ vài ngày, nhìn Ôn Luân dạy vài người đọc sách biết chữ, trong lòng tuy rằng bội phục Ôn Luân dạy không trừ ai, nhưng là ẩn ẩn cảm thấy Ôn Luân làm như vậy có chút…nhục nhã.

Luận võ khí, ba quân hán hiểu biết đều không ít. Chẳng sợ xem không hiểu bản vẽ, tên nỏ liên phát vừa phát ra, hai người khác cũng mở to hai mắt nhìn. Ba hạ nhân ngược lại hiểu biết không nhiều lắm, cũng không cảm thấy có bao nhiêu giỏi lắm.

Nỏ, cung là có. Bởi vì chỉ có thể một phát, lên dây cung quá lâu, ở trên chiến trường sở dụng không nhiều lắm. Càng nhiều là trên tường thành dùng cho thủ thành cùng công thành cung nỏ to lớn, uy lực vô cùng kinh người.

Liên nỏ chính là một cái khái niệm, phần lớn đều xuất hiện ở trong một ít tiểu thuyết dã sử chí quái. Trong hiện thực, vô luận là cục quân khí của triều đình, hay là những cái gọi là thế gia đại tộc, tất cả đều chưa bao giờ dừng nghiên cứu liên nỏ.

Ôn Luân là ai? Bất quá là một thứ tử của Huyện Bá phủ mà thôi. Thế lực Huyện Bá phủ, cũng bất quá ở Long Châu huyện xưng vương xưng bá, thế gia đại tộc à, ngay cả nói đều chưa được nói tới. Chỉ bằng một tờ văn tự nói không tỉ mỉ, cậu liền có thể làm ra liên nỏ?!

Ôn Luân còn chưa cảm thấy có cái gì không đúng, cả hôm nay cậu đều chỉ đang rối rắm với cái ngoạn ý này: "Trên sách này nói không đúng, chiếu làm ra đến, căn bản không được." Vẫn là hình phân giải trước kia mình nhìn thấy đáng tin hơn nhiều, nhưng mà tài liệu kỹ thuật lại không qua cửa, nếu không, có một cái liên nỏ, nói không chừng cậu cũng có thể đi săn đâu?

Ba người mặt mày quỷ dị nhìn cuốn sách kia. Kia bất quá là một quyển câu chuyện truyền kỳ, đương nhiên sẽ không thực sự có phương pháp chế tác vũ khí cao thâm như vậy.

Đại Hùng sắc mặt đều lập tức biến đến nghiêm túc: "Tức phụ, đừng đùa cái này." Y tuy rằng không có học vấn gì, nhưng là đối vũ khí độ mẫn cảm cũng là có. Không nói bản vẽ, chính là trên bàn một đống linh kiện này, cũng có thể nhìn ra tính khả thi không nhỏ, càng miễn bàn trên tay Ôn Luân đang tại tổ kiến một cái mô hình đầy đủ.

Ôn Luân ngẩng đầu vừa thấy sắc mặt ba người, chỉ biết sự tình không ổn, biết nghe lời phải phải đem tất cả vật thu thập lại, nộp lên cho Đại Hùng, sau đó dường như không có việc gì hỏi: "Các ngươi nhanh như vậy đã trở lại, bắt được cái gì?"

Đại Hùng nhất thời lộ ra tươi cười, lôi kéo Ôn Luân triển lãm chiến lợi phẩm.

Cổ quân sư cùng Hác đại nhân đồng thời đem đồ vật cất kỹ.

Thúy Liên ba người vốn rất có ánh mắt. Tình huống này nhìn cùng trong Huyện Bá phủ bất đồng, lập tức đi theo cùng nhau ra cửa, giúp đỡ giết con mồi. Chờ đến thời điểm chân chính giết, ba người chỉ có thể làm trợ thủ.

Chim trĩ lớn lên rất xinh đẹp, bị Ôn Luân sờ sờ mà nhổ hói đầu. Cậu cầm lông chim còn dính tơ máu tìm Bích Hà làm chổi lông gà cùng quả cầu. (như phim kinh dị =)))

Trong viện, ba tráng hán vội đến khí thế ngất trời.

Cổ quân sư nhìn bóng dáng Ôn Luân, cảm thán: "Tiên sinh đại tài." Lại nhìn thoáng qua Đại Hùng, lắc lắc đầu, thở dài.

Đại Hùng trừng mắt, đây là có ý tứ gì? Đại Hùng y còn không xứng với tức phụ của mình?

Cơm chiều rất phong phú. Ôn Luân còn để Lý Nhị mở một vò rượu. Trừ cậu không thể uống ra, ba hạ nhân đều từng người uống một chung, ba tráng hán càng là uống đến thần tình đỏ bừng.

Uống rượu nhiều, nói tự nhiên đi theo cũng nhiều hơn.

"Đại nhân, ngài hồi gia còn có cái tức phụ, chúng ta rất nhiều huynh đệ hồi gia, ngay cả cái cửa nhà cũng bị mất."

"Đúng vậy, Hà Tam Nhi còn nhớ rõ không? Cái người thiếu chút nữa sắp chết đấy."

“Nhớ rõ, tiểu tử kia mạng thật lớn.”

“Hắc! Hắn trở về, bà nương hắn đã cùng người chạy. Trong nhà lão mẫu chết đều không người xử lí hậu sự.”

“Trương Cẩu Tử trước kia lớn lên không phải rất tuấn tú. Trở lại trong thôn, tức phụ trực tiếp xin hòa ly.”

“Ai, Trương Cẩu Tử kia mặt xem như hủy.”

Ôn Luân nghe xót xa trong lòng. Giống Đại Hùng cái này tuổi có thể xuất ngũ chính là số ít. Đại bộ phận quân hán chờ đến tuổi xuất ngũ, cũng đã hơn ba mươi. Ở Tề Quốc, hơn ba mươi tuổi, sớm cũng đã có thể làm gia gia. Những người này mười bảy mười tám tuổi nhập ngũ, có chút thậm chí càng nhỏ hơn liền vào quân doanh, vừa đi liền hơn mười năm, hồi gia ngay cả cửa nhà ở nơi nào cũng không biết.

Buổi tối Ôn Luân lăn qua lộn lại ngủ không được.

Đại Hùng rõ ràng đem người lôi kéo vào trong ngực: “Làm sao vậy?”

Ôn Luân cảm thấy chính mình có chút bệnh thánh mẫu, nhưng không nói ra rối rắm thực sự: “Những đồng bào đó của ngươi, có thể để cho bọn họ tới vườn trà làm việc không? Ngươi xem, bọn họ không có chỗ để đi, vừa lúc vườn trà chúng ta thiếu người.”

Đại Hùng đột nhiên mở to mắt, ấn gáy Ôn Luân liền hôn lên. Miệng lưỡi cường ngạnh mà cạy mở môi răng Ôn Luân, bá đạo mà cường bách cậu đáp lại, không cho cậu trốn tránh, một chút góc đều không để lại cho cậu!

Ôn Luân cũng không thèm giãy dụa một hai cái. Khí lực là một, về cái khác là…âm thanh miệng lưỡi giao triền, trong thính lực của cậu phóng đại quả thực mất thể diện. Cảm giác ngại ngùng chiếm thượng phong, huống chi… Cảm giác còn giống như khá tốt.

Âm thanh máu lưu động so thường ngày càng kịch liệt một ít, như là biển rộng xé đi ngụy trang bình tĩnh, nháy mắt biến thành ba đào mãnh liệt lên.

Đại Hùng nhìn Ôn Luân khó được thuận theo, bỗng nhiên có chút hiểu được Cổ quân sư thở dài. Một người tại sao có thể tốt như vậy đâu? Người tốt như vậy thế nhưng lại gả cho y, còn cùng y đồng thời quy ẩn núi rừng, như vậy tốt sao? Rõ ràng Ôn Luân có thể dựa vào tài học cùng khí độ, càng thích hợp ở trong triều đình kia, so với nhiều người càng thích hợp ở trong triều đình nha!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kế mẫu/phụ

Gà con: Chíp chíp? Cơm đâu?

Gà trống mổ thóc uy đồ ăn.

Gà con: Chíp chíp. Buồn ngủ.

Gà trống thật cẩn thận mà đem gà con ấp tốt, nghiệp vụ không thuần thục, bị gà con hành hung.

Gà trống : Ta không là ma ma, cũng không phải ba ba.

Quần chúng vây xem o(*) : Ân ngang ân ngang~

18. Chương 18: Văn Bất Thành, Võ Bất Tựu

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sáng sớm, Hùng đại tướng quân mang chuyện Ôn Luân đề nghị ra nói cùng hai người kia, ngay cả bình thường vẫn luôn một bộ biểu tình cười ngây ngô của Hác đại nhân, cũng giật mình mà há to mồm. Cổ quân sư hốc mắt nháy mắt liền đỏ.

Hai tráng hán "Bộp bộp" quỳ xuống đất. Trong thanh âm của Cổ quân sư khó nén nghẹn ngào: "Đại nhân, tiên sinh, đại ân không thể hồi báo, ta trước thay các huynh đệ đa tạ hai vị."

Ôn Luân vẫn là lần đầu tiên được người ta quỳ gối, nháy mắt liền mộng. Hùng đại tướng quân giữ vững cậu ngồi thẳng ghế, rất là đúng lý hợp tình mà tiếp nhận một quỳ này.

Hác đại nhân lau mặt, hít sâu một hơi nói: "Thuộc hạ bây giờ xuống núi."

Cổ quân sư cũng là gật đầu một cái, liền xoay người vào phòng thu thập hành lý, vô cùng rõ ràng lưu loát.

Ôn Luân lúc này cũng tỉnh mộng, nhanh chóng ngăn cản: "Từ từ, ngày mai lại xuống núi." Tuy rằng bọn họ vài người võ công thật sự rất lợi hại, tuyết lớn như vậy đều có thể đi vào trong tám trăm dặm đại sơn này, cũng không đại biểu hai người này có thể lợi hại đến không gì làm không được.

Cổ quân sư hiện tại đối Ôn Luân tôn kính phi thường, giờ phút này đối mặt cậu ngăn cản rất khó xử: "Tiên sinh?" Vườn trà không cần nói, đầu xuân liền phải khởi công. Quân hán xuất ngũ thiên nam địa bắc còn muốn liên hệ từng người, tính xuống như vậy, thời gian đã là rất gấp.

Ôn Luân khoát tay áo, gọi Thúy Liên ba người lại đây, đi làm lương khô cho hai người.

Bánh ngũ cốc nhân thịt cực lớn, hai mặt vàng óng ánh, bên trong lớp da xốp giòn là thịt băm vụn cùng dưa chua. Này đối Ôn Luân mà nói cũng không tính là cái thứ tốt gì, nhưng mà đối với hai quân hán hàng năm rời nhà mà nói, đã thật lâu không có được loại quan tâm như thế này. Quần áo rách cũng được cẩn thận may vá lại, thậm chí mỗi người còn được nhét thêm một bình lá trà.

Lá trà loại đồ vật này, vẫn luôn là hàng tặng lễ cao cấp. Đại Hùng cùng hai người này thân cận, Ôn Luân cũng không phá hỏng. Hai đoạn ống trúc làm thành bình lá trà, nhét tràn đầy hai bình. Trúc thứ này tuy rằng chưa nói tới đậy kín, cũng không phải cái dụng cụ thích hợp để lá trà, nhưng thắng ở sức nén không dễ hư. Dù sao hiện tại lá trà này cũng nhanh biến thành trần trà*, cũng không phải vật tốt gì cho lắm.

(* Trà để đã lâu lên men giảm đi vị đắng)

Ở trong này Ôn Luân bất quá chỉ là động động miệng lưỡi mà thôi, nếu bắt cậu tự thân động thủ, đó là tuyệt đối không có khả năng. Chính là phần cảm kích này lại chân chân thật thật tính ở trên đầu Ôn Luân, thực tế động thủ Thúy Liên Bích Hà hai người ngay cả ánh mắt cảm kích đều không có được.

Người một nhà tiễn bước Hác đại nhân cùng Cổ quân sư, Ôn Luân có chút không yên lòng. Cậu hiện tại đang tự hỏi một vấn đề rất nghiêm túc—— mình có phải hay không là cong a? Đêm qua hôn đến rất thích, thiếu chút nữa lăn giường luôn nha (gào thét -ing)!

Nam nhân quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới đi? Chỉ cần thích, vô luận đối tượng là nam hay là nữ đều được?

Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đại Hùng. Sách, một con gấu 360° không góc chết, được rồi, là một con gấu có chút đẹp trai. Nhìn nhìn, hơi thuận mắt chút.

Đại Hùng quay đầu nhìn thấy tức phụ nhìn mình không chuyển mắt, liệt miệng cười đắc ý: "Tức phụ~"

Ôn Luân cúi đầu nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu đối với Đại Hùng lại liếc liếc mắt một cái, lời nói đến bên miệng liền chuyển thành: "Dạy ta đánh quyền."

Đại Hùng đối yêu cầu này là tuyệt đối gật đầu một vạn cái, bất quá: "Bên ngoài gió lớn, chúng ta vào nhà."

Vào phòng, Đại Hùng trực tiếp lôi kéo người trở lại phòng ngủ.

Hai người bọn họ phòng ngủ cũng không đơn giản là phòng ngủ, còn kiêm luôn thư phòng cho Ôn Luân, diện tích là lớn nhất trong mấy gian phòng, lại còn điểm chậu than nên cực kỳ ấm áp.

Ôn Luân vừa vào cửa đã nghĩ nhào lên kháng, nhưng nghĩ tới mộng võ hiệp của mình, lại nhịn được, giương mắt chờ Đại Hùng dạy võ nghệ. Ngày nào đó cậu học thành, vào núi đánh lợn rừng, đánh gấu chó, đánh lão hổ!

Đại Hùng bị tức phụ ánh mắt sáng trông suốt, nhìn đến tim đập thình thịch, trên mặt thực nghiêm túc: "Trước đem áo khoác cởi ra, đánh quyền không tiện."

Ôn Luân cảm thấy có đạo lý, hơn nữa bên trong nhà độ ấm so bên ngoài cao nhiều lắm, vốn là không cần bọc từ đầu đến chân khoa trương như vậy. Ôn Luân đem áo khoác cởi ra, cảm thấy quần áo vẫn rất rườm rà, có tâm nghĩ phải cởi hai kiện, nhưng đột nhiên phát hiện… Cậu xuyên qua đến hiện tại ngay cả kiện quần áo đều không phải tự mình mặc! Hiện tại ngay cả cởi cũng sẽ không biết cởi!

Đại Hùng liếc mắt một cái liền nhìn thấu quẫn bách của Ôn Luân, tiến lên cởi đi hai tầng áo khoác cho cậu: "Được rồi."

Ôn Luân nhớ kỹ các bước Đại Hùng cởi quần áo, cảm thấy cũng không khó, ngày mai muốn tự mình mặc quần áo. Cậu hoạt động hai cái, quả nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều, ý bảo Đại Hùng bắt đầu lên lớp.

Vì thế…

"Mủi chân không được hướng ra bên ngoài, đúng, cứ như vậy." Sờ sờ chân nhỏ.

"Thắt lưng đứng thẳng, không được cong." Sờ sờ thắt lưng sờ hông phía sau lưng.

"Nắm tay đi ra ngoài, cánh tay không cần duỗi thẳng như vậy, lưu một chút lực, nếu không dễ dàng thương tổn đến chính mình." Sờ sờ cánh tay nhỏ bé.

Ôn Luân học được thực nghiêm túc, trên trán đều có một tầng mồ hôi mỏng, đắm chìm ở chính mình quyền đánh lão hổ chân đá ngạ lang não bổ đến không thể tự kềm chế.

Đại Hùng nhìn cậu toát mồ hôi, liền hô dừng: "Trước như vậy đi. Lần đầu tiên trước thích ứng một chút, về sau từ từ sẽ đến."

Xuất mồ hôi sau, tự nhiên muốn tắm rửa nha. Đại Hùng nghĩ đến rất đẹp, nhưng vẫn là bị Ôn Luân đẩy đi ra ngoài. Nói giỡn, mặc quần áo còn chưa tính, tắm rửa cậu vẫn là tự mình tẩy.

Dư lại hai kiện quần áo, Ôn Luân tự mình cởi xuống. Thời gian dài như vậy vẫn luôn đều chỉ lau người, tuy rằng cũng sạch sẽ, nhưng mà cảm giác toàn thân ngâm mình ở trong thùng gỗ lớn, quả thực sảng khoái

hơn rất nhiều.

Duy nhất không tốt, chính là dùng bố khăn không thoải mái bằng khăn mặt.

Đại Hùng canh giữ ở ngoài cửa phòng, không bao lâu liền nhìn đến tức phụ như hoa sen mới nở của mình đi ra, nháy mắt liền dán đi lên, vừa lau tóc, vừa mát xa người: "Tóc phải lau khô, không thì sẽ đau đầu biết không?" Đem đầu lau khô một nửa, lại đem người đổ lên kháng nằm úp sấp.

Ôn Luân cảnh giác mà quay đầu: "Làm chi?"

Đại Hùng vẻ mặt chính trực: "Ngươi lần đầu tiên luyện công, ta đến xoa bóp cho ngươi, không thôi ngày mai sẽ đau nhức cả người."

Ôn Luân lúc đến trường vẫn luôn thuộc loại tứ chi không chuyên cần. Đại học khóa thể dục chọn môn học bóng rổ, mỗi lần đánh xong giống như là bị bóng rổ đánh một trận, cực kỳ có thể hiểu được cái loại thống khổ này. Lập tức cậu gật đầu thật mạnh: "Vậy làm phiền ngươi." Lúc trước chọn nông đại tuy rằng điểm số thấp, nhưng là mùa đông buổi sáng phải chạy bộ cũng rất nghiêm khắc. Trường học khác đều có chạy thay, nhưng trường học của bọn họ thì hoàn toàn không được, ngẫm lại chính là một phen xót xa lệ trong lòng. Khi đó cậu cỡ nào muốn có khinh công, xoẹt một cái là đến đích.

Trên kháng ấm, trên người Ôn Luân chỉ có quần áo sát người, chính mình ăn mặc còn lệch bảy xoay tám.

Đại Hùng bàn tay thô dày hỏa nóng dán đi lên, một đường từ đầu vai ấn đến bàn chân, thoải mái đến Ôn Luân rên hừ hừ.

"Tức phụ?"

"Ân?"

"Đến, trở mình một cái."

"Ngô." Ôn Luân trở mình, sau đó đã bị đại hắc hùng gặm.

Này rõ như ban ngày, giống như có chút không tốt. Cái này gọi là cái gì? Đúng rồi, ban ngày tuyên dâm.

Ôn Luân tượng trưng mà giẫy dụa một cái, nháy mắt bị Đại Hùng phản ứng quá độ ngăn chặn. Miệng bị buông ra sau, âm thanh đều biến điệu. Ôn Luân hoàn toàn không lo lắng, bị Đại Hùng một đường dẫn theo đi qua, sau đó đột nhiên cảm thấy cái mũi có chút ngứa.

"Hắt xì!"

Đại Hùng động tác lập tức dừng lại.

"Hắt xì!" Ôn Luân lại đánh hắt xì.

Đại Hùng nhanh chóng đem người nhét kín trong ổ chăn, sau đó chui đầu vào hõm vai Ôn Luân thở gấp.

Ôn Luân bao phủ ở trong chăn, trên mặt dần dần đỏ lên. Da thịt cùng dán cảm giác với cậu mà nói có chút kích thích. Quần áo đã sớm không biết đi nơi nào, quần? Ngô, bắt tại cổ chân nơi ấy.

Ôn Luân đột nhiên nghĩ đến một từ —— thâm quỹ*. Cậu này tuyệt bức là cong! Cha mẹ, nhi tử bất hiếu, không thể có đời sau a! Không đúng, cũng không biết thân thể lúc đầu của cậu thế nào? Là chết, hay là giống cậu như bây giờ bị người khác chiếm thân? Nếu như là bị người khác phụ thân vậy cũng tốt, hy vọng có thể thay thế cậu tẫn hiếu, ít nhất không để ba mẹ cậu thương tâm. Tuy rằng ba mẹ cậu nói cậu không tiền đồ, nhưng là đối cậu yêu thương cũng không có thiếu một phân, biết cậu học nông sau, thậm chí còn thương lượng đi về quê nhà trồng trọt.

**thâm quỹ: Thâm quỹ hình như là gay ẩn, dạng mà đến lúc cọ ra lửa mới biết mình gay (hoặc song tính), ngược lại với những người tự biết mình gay (cám ơn thím Yami Ryu đã chỉ <3)*

Đại Hùng sắc bén mà nhận thấy được cảm xúc Ôn Luân suy sụp, xê dịch vị trí, để Ôn Luân tựa vào đầu vai y: "Làm sao vậy?"

Ôn Luân lắc lắc đầu, thật lâu sau mới nói: "Có chút nhớ cha mẹ… Di nương." Nếu thân thể lúc đầu của cậu có thể làm cho nguyên thân đến phụ thân vào thì tốt rồi, nguyên thân là một học bá, tuy rằng chuyên nghiệp không giống, nhưng như thế nào cũng so với cậu có tiền đồ hơn. Vô luận nguyên thân còn ở hay không, cậu ở trong này sẽ thay nguyên thân tẫn hiếu, coi như là việc làm duy nhất có thể làm thay nguyên thân. Về phần mấy cái đệ đệ muội muội đầy mình ý nghĩ xấu kia, cũng sẽ thuận tiện thu thập thu thập một chút.

Đầu năm nay mọi người đều nói đồng khí liên chi*. Cậu thà bản thân tự động thủ thu thập bọn họ, còn hơn để mấy đứa không bớt lo kia bị người khác thu thập, quay đầu lại còn phải liên lụy tới cậu.

**Đồng khí liên chi: ý nói quan hệ anh chị em cùng huyết thống.*

Đại Hùng nghe Ôn Luân nhắc tới, nghĩ đến một phòng người kia, trong lòng cũng là có một phen tính toán.

Nhưng mà hiện tại hai người trong lòng có tính nạp vào ba mươi sáu kế cũng sẽ không có hữu dụng. Ôn Luân mỗi ngày vẫn ở trong phòng đánh quyền, tự cho là có hi vọng thành võ lâm cao thủ, thẳng đến có một buổi sáng cậu khó được dậy sớm (từ trên kháng lăn xuống đất mà tỉnh), nhìn đến trong viện Thúy Liên ba người đang tại ra chiêu.

Bộ dáng Bích Hà thoạt nhìn nhất mảnh mai nhưng lại lợi hại nhất, Thúy Liên cùng Lý Nhị liên thủ đều

không bắt được nàng. Ngược lại bị nàng bắt lỗ hổng tiêu diệt từng bộ phận.

Kia vù vù ô ô, quyền cước sinh phong, kia mới gọi là võ công a!

Cậu mấy ngày nay học chính là cái gì? Tập thể dục theo đài sao?

Ôn Luân rất bất mãn. Thời điểm Đại Hùng dán đi lên, bị cậu không chút khách khí đẩy ra.

Đại Hùng nóng nảy. Rõ ràng mấy ngày nay thái độ tức phụ đều mềm hoá rất nhiều, còn kém chỉ chờ tức phụ thân thể khỏe lên là có thể hạ nồi… Không đúng, là hạ miệng. Như thế nào lúc này lại không cho thân cận rồi? Ăn không đến thịt, ngay cả canh cũng không cho uống?

Không đợi Đại Hùng hỏi rõ, cửa viện đột nhiên ầm ầm một cái, như là bị vật nặng đập vào.

Thúy Liên bọn họ còn ở trong sân. Mấy ngày nay bọn họ luyện công tự giác có chút sở thành, kẻ tài cao gan cũng lớn. Lý Nhị vén tay áo vớ cây côn gỗ liền đi mở cửa.

Cửa viện vừa mở ra, một đứa bé trực tiếp ngã sấp xuống vào trong cửa.

Bích Hà cước bộ nhắc tới, đã đuổi theo.

Chờ đến lúc Ôn Luân đi theo ra cửa, chỉ nhìn đến dấu chân tán loạn đang dần biến mất tại vách núi. Cậu kinh ngạc mà dừng bước lại, nhìn tiểu hài nhi bất tỉnh nhân sự bị Thúy Liên nâng dậy đến.

Tiểu hài nhi bẩn hề hề bọc quần áo không hợp thân, lộ ra tới làn da đen tím, cũng không biết sống hay chết.

Ôn Luân đột nhiên đi ra ngoài hai bước, trong lòng lửa giận dâng cao. Cha mẹ này xem như là cái gì? Ngày qua quá khổ, như thế nào có thể nhẫn tâm đem nhi tử nhỏ như vậy ném đến trước cửa nhà người khác? Bọn họ cho là họ sẽ chết, nên Ôn Luân cậu liền đến giúp bọn họ dưỡng nhi tử?

Bọn họ làm phụ mẫu đều không gánh trách nhiệm, dựa vào cái gì Ôn Luân cậu phải đến gánh vác?

Đại Hùng quay người lại, nghe được Ôn Luân lạnh lùng đối với Thúy Liên nói: “Cứu tỉnh, đưa đi nhà thôn trưởng.”

19. Chương 19: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Hài tử trong núi chắc nịch. Tiểu hài nhi cùng với nói là bị lạnh bất tỉnh, không bằng nói là đói bất tỉnh. Một chén cháo nóng đã đem người cứu trở về. Sau đó, không đợi tiểu hài nhi phục hồi lại tinh thần, đã bị Đại Hùng xách đi nhà thôn trưởng.

Tiểu hài nhi tuy rằng đáng thương, nhưng mà chuyện này nhà bọn họ thật là không thể ôm vào người. Tình huống người trong thôn đều không khác nhau cho lắm, một khi nhà bọn họ mở cái cửa này, với đức hạnh của người trong thôn, lập tức liền sẽ nói cho cậu biết cái gì gọi là được một tấc lại muốn tiến một thước.

Tiểu hài nhi thoạt nhìn còn có chút ngây thơ. Đại Hùng dẫn theo đi đến nửa đường, đột nhiên như là tỉnh ngộ lại kêu lại khóc muốn tìm cha mẹ mình, còn ý đồ hướng trên người Đại Hùng đá đánh.

Đại Hùng cánh tay duỗi ra, kiềm chế hai cái cánh tay tiểu hài nhi, cũng không quản mặt nước mũi nước mắt, đập cửa nhà thôn trưởng.

Thôn trưởng nghe Đại Hùng nói vài lời đem tiền căn hậu quả nói hết ra, hai con mắt trừng lớn thành chuông đồng.

Đứa bé kia vừa nghe cha mẹ nhà mình nhảy xuống núi tự sát, nhất thời liền ngốc, không khóc cũng không gào.

Chưa đến một khắc, có thôn dân chạy tới: "Thôn trưởng, không tốt! Phòng ở Nhị Căn gia bị tuyết chôn!"

Nhị Căn gia chính là cha đứa bé kia.

Nguyên bản tiểu hài nhi sửng sốt vừa nghe, nhất thời giống bị ấn chốt mở, gân cổ họng khóc la: "Đều là ngươi! Là ngươi giết cha mẹ ta! Ngươi giết cha mẹ ta! Ta giết ngươi!"

Thôn trưởng vừa nghe nhất thời liền phát hỏa: "Câm miệng!"

Thôn dân vào cửa báo tin cũng là sửng sốt: "Phát sinh chuyện gì? Nhị Trụ tử, ngươi như thế nào ở chỗ này? Cha nương ngươi đâu?"

Nhị Căn tử bị thôn trưởng hung dữ dọa đến, khóc nấc, lúc này nấc một cái, chỉ vào Đại Hùng nói rằng: "Hắn, hắn… hức mà… Đem cha mẹ ta… hức mà…"

Thôn trưởng một bàn tay vỗ Nhị Căn tử té ngã: "Xú tiểu tử, nói nhảm cái gì? Người này đã cứu mạng nhỏ của ngươi!"

Nhị Trụ tử đứng lên, nhất thời liền mặc kệ, một cước đá ngã ghế đá bên cạnh, cũng không đánh nấc.

"Ngươi nói bậy! Hai người các ngươi thông đồng! Chính là các ngươi đem cha mẹ ta giết!"

Đại Hùng nhìn sốt ruột chết, hoàn toàn không muốn tham dự chuyện này. Tiểu tử này muốn là con nhà y, nhìn nó không bị y đánh chết mới lạ! Buổi sáng một chén cháo kia coi như là uy cẩu… Uy cẩu có thể thấy cẩu lắc lắc cái đuôi!

Đại Hùng cùng thôn trưởng chào một tiếng rồi đi, cũng không nghe đứa bé kia phía sau quỷ rống quỷ gọi. Y nguyên bản còn nghĩ nhà mình cũng không thiếu một bát cơm, nêu thật tiểu tử này trong nhà thật sự không người, y trong âm thầm chiếu cố một chút cũng có thể. Hiện tại xem ra, quả nhiên vẫn là tức phụ có dự kiến trước.

Ôn Luân nghe được Đại Hùng một năm một mười báo lại, nguyên bản mày nhăn ngược lại buông lỏng ra. Cậu tuy rằng lúc ấy nói như vậy, trong lòng còn có một phần áy náy, hiện tại xem ra cũng chẳng việc gì: "Người nhà của nó đâu?"

Đừng nói Đại Hùng đã rời đi trong thôn tận năm năm, chính là không rời đi trong thôn trước, y đều cùng người trong thôn không quen.

Ngược lại Lý Nhị mấy ngày nay chạy chịu khó, lại là trong Huyện Bá phủ rèn luyện một phen ra tới, đem chi tiết toàn thôn nói đến rõ ràng: "Vợ chồng Nhị Căn nhảy vực, còn có đại nhi tử gọi Đại Trụ Tử, nghe nói lúc đầu ở trong tửu lâu thị trấn làm tiểu nhị."

Ôn Luân nhướng mày: "Lúc đầu?"

Lý Nhị gật đầu: "Vâng. Hắn đi năm đó lừa gạt nữ nhi Đông gia, bị Đông gia đánh gãy chân, ném vào trong rừng sâu núi thẳm. Đông gia tìm người trực tiếp đập nhà bọn họ, còn ép bọn họ ký xuống giấy nợ, nghe nói con số còn không nhỏ."

Ôn Luân như nghe cố sự. Cậu trước kia nghe cố sự lịch sử đều là nói, nữ tử bị hủy danh tiết đại đa số đều là gả cho người thủ đoạn độc ác, cơ hồ tất cả nữ tử bất hạnh đều không có kết quả tốt gì. Đông gia tửu lâu này ngược lại lợi hại, nhưng loại chuyện này không phải quan phủ quản sao? Dù sao cũng là một mạng người. Bất quá chuyện này dù sao cũng là Lý Nhị hỏi thăm tới, khả năng cùng chân tướng kém cách xa vạn dặm.

Ôn Luân cũng là nghe qua liền bỏ, buổi sáng điểm xấu xem như đi qua, lúc này liền thèm bánh mật.

Đại Hùng không hai lời, vén tay áo làm bánh mật.

Làm bánh mật rất tốn sức. Ôn Luân một người bưng một chén trà táo nhìn bốn người khác bận việc.

Phụ cận Long Châu huyện bánh mật làm đúng chỉ có một loại, đại bộ phận đều là chưng ăn. Điều kiện tốt một chút, liền dính thêm chút đường trắng ăn mà thôi.

Ôn Luân không quá thích bánh mật ăn cùng với đường. Quá ngọt, cậu cũng chỉ bất quá có thể ăn một chút rượu nhưỡng bánh mật, không để đường, ở trong bát rót chút mật hoa quế trộn trộn là được; nhưng mà hiện tại ngay cả rượu nhưỡng đều không có.

Thúy Liên ở dưới sự chỉ huy của Ôn Luân, đem bánh mật cắt thành mảnh nhỏ, bên trong tùy tiện thả rau dưa thịt. Bản thân bánh mật trừ bỏ mùi gạo đậm đà ra, căn bản chính lương thực đơn sơ, cùng cái gì cũng có thể phối hợp lên.

Thúy Liên khuấy bột bánh mật sau, lại vô sự tự thông làm đủ các loại xào rang bánh mật.

Ngay tại người một nhà đều đem tràng ngoài ý muốn kia buông xuống sau, thôn trưởng tìm tới cửa.

Thôn trưởng bộ dáng giống như Tường Lâm tẩu*, lăn qua lộn lại nói xong các loại hiện thực khách quan: "Nhị Trụ Tử mới sáu tuổi, trong nhà không cái người lớn… Hiện tại lại là cái thời tiết này, ngay cả phòng ở cũng bị mất… Chúng ta cũng không thể nhìn tiểu hài nhi đói chết…"

**Tường Lâm tẩu: một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc Phúc của Lỗ Tấn, là một người phụ nữ nông thôn thời xưa điển hình, chịu nhiều nạn tai khổ cực cho đến khi chết.*

Ôn Luân nhướng mày, nếu không phải vì cậu còn biết bưng khí khái văn nhân kia, cậu đều muốn đập bàn mắng chửi người. Có phiền hay không? Còn chưa xong?

Đại Hùng trước vỗ bàn một cái, không quá dùng sức, nếu không cái bàn đã nát.

Thôn trưởng hoảng sợ. Thôn trưởng hắn mặc dù ở trong thôn dân uy tín không nhiều lắm, nhưng tốt xấu cũng không có người nhìn mặt hắn mà không khách khí như vậy.

Đại Hùng trừng hai mắt: "Tiểu tử kia luôn miệng nói ta giết cha nương hắn, thôn trưởng, đổi là ngươi, ngươi cứu hắn?"

Thôn trưởng nghẹn. Tiểu tử kia thật sự là chọc người ghét. Vốn là toàn thôn không một người muốn thấy, ban đầu đại ca của hắn không thành sự, vợ chồng Nhị Căn hai người liền toàn trông cậy vào một đứa nhỏ như vậy, bị nuông chìu đến vô pháp vô thiên. Nhưng trừ bỏ đứa nhỏ trong nhà thì ai lại đi nhận hài tử lưu manh như vậy?

Hiện tại hài tử lưu manh này chơi xấu trong nhà bọn họ, quả thực có thể mỗi ngày nháo đến lật nóc. Lúc

này, không chỉ Đại Hùng thành hung thủ giết cha nương hắn, ngay cả một nhà bọn họ đều thành hung thủ giết người. Khỏi cần chờ đến đầu xuân, người toàn thôn đều tham dự giết toàn gia hắn.

Ai có thể thật có thể cùng một hài tử nhỏ như vậy so đo?

Ôn Luân nghe phiền: "Chờ đầu xuân, đưa đi Dục Anh đường trong thị trấn đi."

Dục Anh đường không là cái địa phương tốt gì, bất quá tốt xấu có thể đem những cô nhi này nuôi đến lớn, về phần chờ bọn hắn đi ra ngoài là trộm hay là cướp, Dục Anh đường cũng không quản.

Thôn trưởng có chút không đành lòng, nghĩ trái nghĩ phải, nhưng cũng chỉ có một biện pháp như vậy.

Ôn Luân gõ gõ cái bàn: "Trong nhà Nhị Căn hiện tại liền dư lại một đứa Nhị Trụ Tử, đến đầu xuân ăn dùng…"

Thôn trưởng lắc lắc đầu, than thở: "Cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?" Nhà hắn cũng không giàu có, ai đều eo hẹp một ngụm thóc. Đừng nói hài tử nhỏ như vậy một chút ăn không bao nhiêu. Tiểu tử choai choai ăn nghèo lão tử, Nhị Trụ Tử lại hung ác. Một lần ngồi trên bàn ăn sau, nhà bọn họ liền đem bát cơm Nhị Trụ Tử tách ra, nếu không người khác đều không cần ăn cơm.

Hiện tại trong nhà thôn trưởng người đối thôn trưởng ý kiến rất nhiều. Không có việc gì đi nhặt tiểu tử như vậy trở về làm chi? Thôn trưởng hiện tại quả thực hai phía đều không đúng.

Thôn trưởng than thở đi rồi.

Đại Hùng nhìn bộ dáng Ôn Luân cười tủm tỉm, trực tiếp hỏi: "Đánh cái bàn tính gì đâu?"

Ôn Luân vươn tay đem Đại Hùng đẩy ra một khoảng, y luôn ỷ vào lớn lên cao đi đoạt dưỡng khí của cậu.

Lý Nhị rất có ánh mắt mà lại đây phao một bình trà, đi theo Thúy Liên Bích Hà đồng thời lui ra ngoài, đem không gian tặng cho chủ tử nhà mình.

Ôn Luân thấy người đều đi ra ngoài, cũng không lôi thôi, kéo Đại Hùng nói tính toán nhỏ nhặt của mình với y: "Sang năm đầu xuân không phải có người muốn đến, nhà chúng ta không nhiều chỗ ở như vậy."

Đại Hùng không nghĩ tới điểm này. Vô luận là trong thôn hay là chiến trường, đối với bọn họ những người này mà nói, có một địa phương ngủ là xong.

"Ta vốn là tính toán ở trong núi xây phòng ở, bất quá trong núi xây phòng rất nhiều đồ vật muốn vận đi vào rất khó. Hiện tại có sẵn nền nhà, không phải tốt lắm sao. Chúng ta cũng không phải đoạt không, chiết

thành thuế ruộng đưa cho Nhị Trụ Tử." Ôn Luân nói xong âm thanh thấp xuống, giương mắt nhìn Đại Hùng, "Ta đây làm có phải không nên hay không?" Cho dù chiết thành thuế ruộng, để Nhị Trụ Tử một mùa đông có thể không lo ăn uống, còn có thể có một khoảng tiền dư trên tay; chính là Nhị Trụ Tử một hài tử nhỏ như vậy, có thể hiểu cái gì? Nói không chừng liền lung tung dùng hết, hoặc là bị người lừa đi rồi.

Đại Hùng một chút đều không cảm thấy tức phụ nhà mình tâm ngoan, ngược lại là cho rằng: "Tức phụ, lòng ngươi mềm yếu."

A? Ôn Luân không hiểu.

Đại Hùng đối cậu giải thích: "Đừng nói Nhị Trụ Tử phải đi Dục Anh đường, chính là không đi, ngươi cho là Nhị Trụ Tử một đứa bé có thể sống đến mấy tuổi?" Nếu Nhị Trụ Tử tính cách nhu thuận vui vẻ một ít, nói không chắc còn có thể hỗn cơm bách gia, nhưng Nhị Trụ Tử cái tính kia, trừ thân cha mẹ hắn ra, ai sẽ không có việc gì tìm cái tổ tông?

Tám trăm dặm đại sơn, loại này "Lạc đường" hài đồng không biết có bao nhiêu, ai gặp qua tra ra đến rõ ràng?

Nền nhà kia rất nhanh có thể trở thành địa phương vô chủ. Đến lúc đó lại từ trong thôn mua lại, giá tiền dễ thương lượng không ít.

Nguyên thân là một con mọt sách một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, tuy rằng sinh hoạt ở dưới chân tám trăm dặm đại sơn, nhưng trong trí nhớ chỉ có một câu dân phong bưu hãn, cụ thể một cái bưu hãn như thế nào, nguyên thân cũng không biết.

Ôn Luân lại là loại học tra đến từ niên đại hòa bình, đừng nhìn thích những tiểu thuyết đánh đánh giết giết, lại say mê vũ khí, lại mê quân sự, nhưng thực tế đâu? Đừng nói để cậu động thủ giết chết một hài tử, chính là để cậu mắt mở trừng trừng nhìn một cái hùng hài tử đi chịu chết, nghĩ cũng sẽ không nghĩ.

Đại Hùng còn có một câu chưa nói. Hai vợ chồng Nhị Căn đi lần này, tuyệt đối sẽ có người mật báo cho Đông gia tửu lâu kia, đến lúc đó Nhị Trụ Tử làm sao có thể sẽ có ngày lành? Lại nói, Nhị Trụ Tử cái loại tính tình lang sói này, đừng nhìn mới mấy tuổi, thật gặp phải rắc rối, mới sẽ không như người lớn nói chút đạo lý nào. Năm đó một nhà tiểu hài tử ở thôn bên, bởi vì một chút việc nhỏ, buổi tối liền một cây đuốc trực tiếp thiêu chết một nhà người ta không tính, đại hỏa còn suýt chút lan tràn vào trong núi. Một đỉnh núi ánh lửa kia, Đại Trà thôn bọn họ đều có thể nhìn thấy.

Quên đi, tức phụ mềm lòng có y ở, sẽ không xảy ra cái sự cố gì.

Không qua hai ngày, thôn trưởng lại tới cửa, gương mặt nhăn đến càng khổ: "Thật sự không có biện pháp. Trong thôn chỉ nhà các ngươi còn có thể nhiều thức ăn. Nhị Căn bọn họ cũng đi, chỉ có về cái nền nhà này cùng ba mẫu ruộng. Ta thương lượng nếu không đổi thành thuế ruộng, để cho Nhị Trụ Tử…" Thôn trưởng nói xong, chính mình cũng có chút nói không được.

Hùng gia dựa lưng vào đại sơn, nếu không cách núi thật sự quá gần, vạn nhất đem dã thú xuống, thứ nhất gặp tai ương chính là Hùng gia, nền nhà tốt nhất toàn thôn liền thuộc Hùng gia nơi này. Năm gian đại ốc, sân rộng thoáng, đây cũng không phải là có tiền có thể tạo lên, còn phải san bằng địa phương lớn như vậy mới được. Toàn thôn không thiếu phòng ở nhất chính là Hùng gia. Hiện tại hắn muốn đem Nhị Căn gia cái loại nền nhà xó góc này bán cho Hùng gia, quả thực có chút ý tứ ép bán.

Ôn Luân nghe qua Đại Hùng giáo huấn giá trị quan, lúc này cũng không biết là đuối lý, đối với thôn trưởng cũng không nói tiếp.

Đại Hùng trầm mặc một lúc lâu sau, cùng thôn trưởng trao đổi giá cả, đã đem chuyện này quyết định xuống. Về phần ý kiến Nhị Trụ Tử? Đó là người có thể thương lượng công việc sao?

Học tra dự thính đầy đủ quá trình đàm phán, cúi đầu nghĩ tiền mình lúc ấy mua đỉnh núi, giống như có chút chịu thiệt.

Đại Hùng tiễn bước thôn trưởng, vào nhà nhìn thấy tức phụ nửa ngày không lên tiếng: "Nghĩ cái gì đâu?"

Ôn Luân sĩ diện, không nói chính mình năng lực đàm phán số âm, bày ra một bộ tư thế đương gia: "Ngô, ta suy nghĩ đến đầu xuân muốn chuẩn bị nhiều ít đồ vật." Lời ra khỏi miệng sau, cậu đột nhiên phát hiện, trừ bỏ bắt chẹt, sai, là Huyện Bá gia đưa tới một ít đồ vật ra, nhà bọn họ giống như chỉ xuất ra không thu vào, chi tiêu không nhỏ nha.

Hơn nữa vườn trà cũng không phải nói mở ra là có thể mở ra. Mầm trà trong thung lũng khẳng định không đủ dùng, còn phải đi địa phương khác nhập một ít mầm trà chất lượng tốt. Thứ mầm này, bên trong quanh quanh quẩn quẩn rất nhiều. Lý Nhị tuy rằng hiểu một ít, chỉ là cũng có hạn. Hơn nữa dược viên, giai đoạn trước nhất định là một cái trò chơi đốt tiền.

Như vậy tính toán...thậm chí cảm thấy hình như có chút thiếu tiền?!

20. Chương 20: Một Đống Hỗn Loạn

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đại Hùng phát hiện gần đây tinh thần của tức phụ nhà mình có chút hoảng hốt. Y vừa định hỏi, đã bị Ôn Luân một kéo đến trên kháng: "Đồng bào ngươi xuất ngũ, số lượng nhiều sao?"

Ôn Luân càng nghĩ càng cảm thấy sốt ruột. Đại Hùng tốt xấu cũng là một tướng quân. Ở trong sách lịch sử Ôn Luân từng xem qua, tất cả đều là chiến dịch này mấy chục vạn người, chiến dịch kia lại cũng mấy

chục vạn người, vừa động cũng liền là trăm vạn hùng binh. Tưởng tượng như vậy, cậu chỉ có vài ngọn núi nhỏ, có khả năng giúp được cái gì a?

Đại Hùng lắng nghe rồi ngã xuống nằm ngang, nháy mắt liền hiểu được Ôn Luân rối rắm: "Như thế nào? Tiền không đủ sao? Hay là thiếu chỗ nào?"

Ôn Luân trở mình, đem mình vùi vào ổ chăn, mạnh miệng: "Không. Ta có tiền." Cậu còn có hai cái thỏi vàng đâu!

Đại Hùng kéo người vào trong ngực, từng chút từng chút vỗ lưng cậu: "Vậy chỗ nào có vấn đề?"

Ôn Luân buồn nửa ngày: "Trên núi cái gì cũng thiếu, phòng ở cũng phải xây." Khác không đề cập tới, lương thực giữ trong nhà, bọn họ vài người ăn là vô cùng có dư, nhiều người hơn nữa, cũng không có vấn đề. Nhưng mà những quân hán xuất ngũ này, tới mười người liền đủ sao? Cho dù đến cái năm sáu chục người, Ôn Luân cũng không ngạc nhiên.

Đại Hùng cũng lo lắng. Mình đây là làm chuyện tốt không giả, nhưng cũng không có tính toán đem cả thân gia tức phụ mình toàn đáp lên. Tức phụ có ý tưởng là chuyện tốt. Nhưng tức phụ là một đại thiếu gia, cùng tiểu thư khuê các không khác nhau lắm, có thể hiểu nhiều ít công việc vặt? Việc này cần phải tự mình đến trấn, Cổ quân sư cùng Hác đại nhân cũng không phải là người keo kiệt gì.

Thật luận đến đồng bào, vậy nhóm đồng bào của y cũng có đến ngàn ngàn vạn. Nhưng chân chính có thể chiếu cố, cũng chỉ là một phần nhỏ bình thường quen thuộc, còn muốn suy xét đến các loại vấn đề khoảng cách gần xa linh tinh. Y ở phương khác còn có một ít sản nghiệp, đều là triều đình phong thưởng. Y nguyên bản cũng không tính toán thế nào, sau lại tức phụ nói ra ý tưởng sau, ngược lại cũng có thể an trí một số người.

Quân hán xuất ngũ, đối với đổ nát nghèo nàn cũng không tính là cái gì; nhưng trên chiến trường đi ra, đại bộ phận đều là thiếu tay gãy chân. Đại Trà thôn lại là địa phương nào? Ở chỗ sâu trong tám trăm dặm đại sơn, ngay cả người kiện toàn muốn vào, đều mệt mỏi quá sức. Những người này đó là có thể tiến vào, vậy có khả năng sống sao? Tức phụ còn trông cậy vào bọn họ kiếm tiền đâu!

Đại Hùng hôn hôn ót Ôn Luân: "Không cần lo lắng, có ta."

Ôn Luân có chút muốn nói, có ngươi có gì dùng; nhưng nhìn mặt Đại Hùng gần đây càng xem càng thuận mắt, khó hiểu liền tự động im lặng.

Kế tiếp một đoạn thời gian, liền có người lục tục đến. Một đám tất cả đều thân cường thể tráng, diện mạo hung ác, có mấy người chỉnh khuôn mặt cũng giống như là bị vết sẹo xuyên qua, thập phần khủng bố.

Thôn trưởng một ngày trời làm người dẫn đường, có đôi khi một ngày mang đến hai ba lượt, sợ tới mức hai đùi run rẩy. Mà ngay cả Nhị Trụ tử gởi nuôi ở nhà bọn họ, cũng so bình thường thuận theo rất nhiều.

Đại Hùng ngay từ đầu còn có chút lo lắng, mặt bộ hạ cũ của y sẽ dọa đến Ôn Luân. Kết quả không nghĩ tới Ôn Luân chỉ là có chút giật mình. Trong nhà ba hạ nhân trong lòng hơi có một phần thấp thỏm, nhưng nhìn chủ tử đều bình tĩnh như vậy, bọn họ cũng phải cấp mặt mũi cho chủ tử.

Theo người dần dần nhiều lên, đủ loại vấn đề cũng lộ đi ra.

Ôn Luân hiện tại đã không còn là đại thiếu gia bình tĩnh, mỗi ngày đều ở trong phòng xoay quanh. Kết quả lại giống như Đại Hùng nói qua, có Đại Hùng ở là tốt.

Ở dưới sự chỉ huy của Đại Hùng, những đồ cưới xếp thành núi của Ôn Luân, rốt cục bị thanh lý ra. Số lượng nhiều nhất chính là các loại bộ sách cùng văn phòng tứ bảo. Chăn bông cái gì vừa vặn hiện tại có thể dùng. Nhiều cái rương hợp lại, phía trên để them tấm ván thành cái giường. Tuy rằng đơn sơ một ít, nhưng so với quân đội tốt hơn nhiều lắm.

Đại hán mặt đen lỗ tai đỏ bừng: "Tiên sinh, ở đây đủ tốt. Còn có chậu than, chăn cũng dày!"

Ôn Luân nhìn đại hán thật thà chất phác này, tính cách quả thực hướng nội đến y như tiểu cô nương.

Ngày hôm qua trong núi lao xuống đến một đàn lợn rừng nhỏ, cũng may những người này ở, nếu không chỉ dựa vào vài người vốn có ở trong nhà này, tuyệt đối là quá sức. Hiện tại khen ngược, thức ăn đưa lên tận cửa, không chỉ đem một phòng người ăn được cái bụng tròn vo, còn đưa bán khối thịt heo cho thôn trưởng.

Thôn trưởng mấy ngày nay dẫn đường bị sợ hãi, ăn chút thịt áp an ủi.

Mặt khác bọn họ còn chỉnh một đầu lợn rừng, giao cho thôn trưởng, cho người trong thôn một người phân xuống một chút, một năm liền sẽ sống dễ chịu hơn, cũng là thông tri nhóm hán tử này sẽ ở tại Đại Trà thôn.

Cấn người miệng ngắn. Những thôn dân nhìn đại hán này sợ hãi thì sợ hãi, nhưng thịt đến miệng mới là thật sự. Càng là tới gần thời điểm đầu xuân, các thôn dân ngày càng là gian nan. Rất nhiều người nhà cũng đã đem số ít thức ăn chia đến vài ngày. Chờ đầu xuân, trên núi có rau dại, một nhóm người cũng có thể xuống núi tìm làm công nhật làm, lại đổi chút gạo ăn tỉnh điểm có thể chống đến thu hoạch vụ thu.

Trên núi ruộng cằn cỗi, sản xuất có hạn. Nhưng thu thuế cũng mặc kệ bạc màu ít nhiều, đến đều phải giao lương thực như cũ. Các thôn dân quanh năm suốt tháng căng thẳng sống qua ngày, đột nhiên trời giáng một miếng thịt! Còn có huyết heo đến xương heo cái gì, phân đến nhà nhà trên đầu tuy rằng không mấy cân, nhưng xác thực khiến người mặt mày hớn hở.

Nhưng luôn có chút không mặt mũi không da …

"Nhà của ta sáu miệng ăn, sao cùng bọn họ gia năm miệng ăn cấp giống nhau? Không được, thôn trưởng ngươi đến cho ta thêm một chút. Ta xem gan heo này không tồi…"

"Phi! Không biết xấu hổ! Nhà ngươi là sáu miệng ăn. Nhà của ta tức phụ trong bụng hoài thai đâu! Đều là sáu miệng! Ta không lấy nhiều một phân, ngươi tính cái gì vậy?"

Thôn trưởng bộp một tiếng, cán đao giết heo đi xuống không thương tiếc, theo sát mà "Phập" một tiếng khảm vào trong cái thớt gỗ: "Nháo cái gì nháo? Lại nháo, hết thảy không có! Lăn qua một bên, không thấy được người khác còn chưa lĩnh sao?"

Đừng nhìn bình thường người trong thôn không đem thôn trưởng để vào mắt, nhưng thôn trưởng một khi ra uy đến, kia cũng khiến người e sợ. Hai người hùng hùng hổ hổ nhất thời ngậm miệng không nói. Dư lại vài người tính toán đi theo ồn ào, cũng đem lời nuốt xuống bụng.

Vào lúc ban đêm, toàn thôn bay lên mùi thịt.

Đại Hùng để lại nhà mình đều cố ý chọn lợn rừng tuổi còn nhỏ. Cái đầu không lớn, thịt cũng không cứng. Thúy Liên Bích Hà chỉ huy vài tráng hán trợ thủ, phát huy hoàn toàn trù nghệ.

Nhóm tráng hán nhìn hai tầng bàn ăn cao cao, rõ ràng là chậu lớn, nhìn cùng trong quân doanh cũng không kém nhiều lắm. Nhưng hương vị còn chưa ăn vào miệng, chỉ là nhìn cũng đủ trố mắt. Vài miếng thịt sao có thể bày ra một đóa hoa? Thứ này có thể ăn? Đây là cho bọn hắn ăn?

Trong quân doanh hỏa đầu lính nấu cơm, bọn họ có thể thấy được. Nồi lớn như bồn tắm, trực tiếp dùng cái xẻng lật xào, cũng không biết có rửa qua hay không, tóm lại chín là được. Canh cũng giống nhau là nồi lớn, có cái gì thả cái đó. Không có liền một nồi nước nóng phao bánh bột ngô. Nếu là trên chiến trường, ngay cả thời gian an ổn ăn cơm còn không nhất định có.

Lý Nhị cũng mặc kệ nhóm tráng hán ngẩn người hay là sững sờ. Hắn cái này tuổi đúng là thời điểm thân thể trưởng thành, một ngày ăn năm bữa không nhất định có thể no. Đôi đũa xiêng cá gấp thịt, nháy mắt liền biến mất ở trong miệng. Thúy Liên Bích Hà đã sớm để lại đồ ăn cho mình, ở một bên từ từ nhai chậm nuốt.

Đại Hùng cùng Ôn Luân vẫn luôn là một mình một bàn. Thức ăn mặc dù là từ trong một cái nồi ra tới, nhưng bày ra càng tinh tế.

Thúy Liên trong khoảng thời gian này cũng dần dần theo đúng khẩu vị Ôn Luân, chay mặn phối hợp, không thích nhiều dầu. Phương diện khác cũng không phải chú ý. Trong một đám chủ tử, Ôn Luân xem như dễ dàng hầu hạ. Chỉ là, trong sơn cốc, ngày đông lạnh nào có rau dưa mới mẻ? Mỗi ngày chính là rau cải trắng rau cải trắng rau cải trắng. Thúy Liên lo lắng đại thiếu gia nhà mình, người ăn sắp thành rau cải trắng luôn rồi, chỉ đành phải mỗi ngày đổi cách làm đa dạng.

Đại Hùng rõ ràng nhất trên người tức phụ mình có bao nhiêu thịt. Có đôi khi y nghĩ, tức phụ nhà y hẳn là cùng y ở kinh thành ăn mỹ thực ở nhà cao cửa rộng, mà không nên đi theo y ở trong sơn cốc chim không thèm ỉa này.

Đại Hùng nhìn Ôn Luân chưa ăn vài miếng liền buông bát đũa, mày liền nhíu lại: "Tức phụ, lại ăn hai miếng?"

"Ăn no." Ôn Luân ngược lại không cảm thấy cái gì. Cậu ăn rất ít, không phải bởi vì khẩu vị không tốt, mà là mỗi ngày lượng vận động hữu hạn tiêu hao ít. Thúy Liên trù nghệ có kém như thế nào, chẳng lẽ còn có thể kém hơn căn tin trường học? Trù nghệ của Thúy Liên, so với mẹ cậu còn tốt hơn, tuyệt đối có trình độ mở tiệm cơm nhỏ.

Đại Hùng nhìn bát cơm của tức phụ, mày nhăn càng chặt hơn: "Ngươi ăn còn không bằng con lừa ăn. Gà con ăn so ngươi còn nhiều hơn."

Ôn Luân trừng mắt. Làm chi đem cậu cùng con lừa so? Cũng không nhìn nhìn con lừa kia qua một mùa đông đều phì thành cái dạng gì? Gà con, cũng không nhìn nhìn hiện tại có bao nhiêu gà con? Cậu một người còn có thể ăn hơn một đám gà?

Lý Nhị thấy Ôn Luân ăn cơm xong, nhanh chóng đem bát cơm mình để một bên, đi phòng bếp nấu nước trà cho Ôn Luân. Một chén nước ấm súc miệng, một chén trà ấp tay.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Đại Hùng vẫn cảm thấy Ôn Luân thân thể không tốt. Ôn Luân tay chân dễ lạnh, cho dù là buổi tối ngủ ở trên kháng, tay còn ôm đến ấm, đôi chân nếu thả không quản, không bao lâu có thể y như khối băng.

Cho dù bỏ qua một bên việc đó không đề cập tới, nam nhân buổi sáng nên có phản ứng, Ôn Luân cũng không có. Gần đây một đoạn thời gian, tức phụ ở trên kháng đối với y không nói là ngoan ngoãn phục tùng, nhưng mà ỡm ờ vẫn là phải có. Kết quả đến hiện tại, Đại Hùng cũng đem mắt mình nghẹn đến ánh xanh, còn chỉ có thể uống đến một hơi canh.

Di? Đại Hùng phát hiện tức phụ tầm mắt không đúng: "Tức phụ, ngươi nhìn gì đâu?"

Ôn Luân nghe vậy cũng không dời ánh mắt, cười tủm tỉm nói: "Nhìn trò chơi." Trước cái gì âm thanh lưu loát không lưu loát, cậu còn cho là mình nằm mơ. Sau lại nhìn đến vết thương cũ của Đại Hùng, hơn nữa còn bị Đại Hùng một phen tìm từ nghiêm khắc mà cảnh cáo, mới hiểu rõ bàn tay vàng của mình. Lúc này cùng này những tráng hán chung sống một phòng, bọn họ trên người những vết thương cũ đó chỉ cần nghe một chút liền nhất thanh nhị sở, cảm giác rất kỳ diệu.

Đại Hùng nheo lại ánh mắt. Tức phụ nhà mình thế nhưng không nhìn chính mình, lại đi nhìn dã nam nhân khác! Phải hảo hảo thu thập!

So với việc trên núi hòa bình, thị trấn Long Châu dưới chân núi thế nhưng không khí quỷ dị nhiều lắm.

Ở người miền núi nhóm xem ra, thị trấn chính là một địa phương náo nhiệt nhất đẳng. Nhưng ở trong mắt một ít người thấy qua cảnh đời, Long Châu Huyện cũng bất quá là một cái địa phương thâm sơn cùng cốc giống nhau. Mấy ngày này, nhóm tráng hán lui tới vào núi nhưng không che giấu tung tích, hơn nữa diện

mạo ghê tởm, lại tự mang kỹ năng phản trinh sát. Nha dịch trong huyện cũng tốt, nhãn tuyến Huyện Bá phủ cũng được, tất cả đều không thám thính ra cái nguyên cớ đến. Bọn họ có lòng dò xét đến tột cùng, chính là tráng hán này đặc thù mặc dù rõ ràng, lại giống như cá bơi vào biển, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Song phương chạm trán, nhất thời liền phạm phải tật xấu của người thông minh—— suy nghĩ nhiều.

21. Chương 21: Xuân Hàn (cái Lạnh Đầu Xuân)

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thời điểm ngày khó khăn dần qua, thời tiết rảo bước tiến vào mùa xuân.

Tuyết bắt đầu tan dưới những cơn mưa, thời tiết trên núi càng thêm vài phần rét lạnh.

Đại Hùng mang theo một đội nhân mã xuống núi, chỉ còn lại có bốn tráng hán lưu thủ đại bản doanh. Lúc này đây nhiệm vụ của bọn họ rất nặng, cho dù là người thường, nhiều nhân khẩu như vậy, còn phần lớn là nam nhân thành niên, riêng đồ ăn cũng đã không ít. Huống chi, bọn họ đều là người tập võ, mà ngay cả trình độ tập thể dục theo đài như Ôn Luân, đều kiên định cho là mình đang trên con đường bước tới võ lâm cao thủ, từ sáng tới tối nằm mơ đều mơ thấy mình đánh lão hổ, nhưng luôn luôn bị con gấu canh chừng ở bên cạnh đánh tỉnh.

Người tập võ mỗi ngày tiêu hao, không chỉ là thức ăn, mà quần áo mài mòn cũng nhiều. Công thêm một ít đồ dùng sinh hoạt, trong khoảng thời gian ngắn còn có thể được thông qua, nhưng trường kỳ lại không được.

Ôn Luân liệt thật dày một xấp danh sách. Vài tráng hán nhìn tất cả đều đỏ bừng mặt già. Trên người bọn họ tuy rằng cũng có vài đồng tiền, nhưng mà Đại Hùng kiên quyết không muốn. Ôn Luân cũng không nói. Cậu không phải là kẻ ngốc, chỉ là cảm thấy nhóm tráng hán này vốn là chưa từng ăn cơm trắng*. Tới đây cũng đã vài ngày, đều lên núi không biết bao nhiêu lần, trong nhà con mồi đều nhanh xếp thành núi nhỏ. Cậu đối giá hàng không thế nào hiểu biết, nhưng là dùng đầu gối nghĩ cũng biết, thịt này có thể đổi lấy đủ chi phí để nhóm tráng hán tự nuôi thân.

**Ăn cơm trắng: đại loại như ăn không uống không, không làm gì đền đáp người ta.*

Thôn trưởng cũng mang theo Nhị Trụ tử nhờ xe đi theo.

Thời điểm tuyết mới vừa tan, là thời điểm sơn đạo khó đi nhất. Vốn là thôn trưởng còn muốn qua một

đoạn thời gian mới xuống núi, nhưng Nhị Trụ Tử thật sự là không bớt lo, một chút đều không có yếu thế khi sống nhờ dưới mái hiên nhà người khác, đập bàn ném bát mọi thứ đều làm rất lưu loát, bị đánh một chút có thể khóc đến xốc nóc. Tổ tông như vậy, thôn trưởng thật sự lưu không nổi, liền đi theo Hùng gia một chuyến xuống núi.

Nhị Trụ tử rốt cuộc vẫn là một tiểu hài nhi không có kiến thức gì, bị một đám tráng hán diện mạo hung ác vây, nhất thời lui thành con chim cút. Thôn trưởng vốn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ vẫn không phát huy công dụng, cũng thở ra một hơi.

Nhị Trụ tử nhốt mình trong góc xe lừa, âm thầm kéo túi áo. Một đôi tay nhỏ bé tối như mực nắm chặt đến khớp xương trắng bệch, bên trong là tiền hắn lần đầu tiên trong đời bắt được.

Đến trong thị trấn, nháy mắt liền thể hiện ra tác phong quân đội. Vài tráng hán không rên một tiếng, trực tiếp liền cầm danh sách của mình, hướng phương hướng đã thám thính tốt từ trước, từng người đi mua sắm vật phẩm.

Thôn trưởng mang theo Nhị Trụ tử đi Dục Anh đường, Đại Hùng cùng Ôn Luân cùng bọn họ có tiện một đoạn đường, sẽ mang hộ đi một đoạn. Nhị Trụ tử lúc này cũng không cúi đầu, ánh mắt chuyển cũng không chuyển mà nhìn thị trấn náo nhiệt. Phòng ở xinh đẹp như vậy, trời lạnh như thế, còn có thể nhìn đến hoa lộ trên đầu tường. Thời tiết rét lạnh, trên đường người đi đường không nhiều lắm, nhưng đa số còn mang theo không khí tân niên vui mừng, trên người tất cả đều bao bọc vững chắc, mặc quần áo đủ mọi màu sắc. Hết thảy mọi thứ, đều cùng cái tiểu tiểu sơn thôn kia bất đồng.

Nhị Trụ tử tay nắm chặt túi áo chặt hơn. Tầm mắt dừng ở đôi tay bẩn hề hề của mình cùng vài cái miếng vá may phía dưới quần áo, nhất thời xấu hổ đến lỗ tai đều đỏ.

Trong thôn người nói đến Dục Anh đường có cỡ nào đáng sợ, trong lòng Nhị Trụ tử lại thấy không đáng sợ như vậy. Hắn sau này sẽ là người trong thành, hắn cũng có thể trụ phòng ở xinh đẹp như vậy, mặc vào quần áo xinh đẹp như vậy.

Xe lừa đi không bao lâu, thôn trưởng đã bắt Nhị Trụ tử xuống xe. Dục Anh đường ở tại địa phương tận cùng trong thị trấn.

Đại Hùng quay đầu xoa xoa tay Ôn Luân, quả nhiên lạnh lẽo một mảnh. Hiện tại xe lừa này bất quá là xe ba gác, dùng cho chở nhiều hàng nhiều người. Những người khác không hề gì, nhưng mà tức phụ nhà mình là trong nhà cao cửa rộng nuông chiều lớn lên, tại sao có thể chịu khổ này?

Ôn Luân nhìn Đại Hùng mày lại nhíu lại, không để bụng mà bĩu môi. Theo nhận thức càng sâu, càng nghĩ ra một câu nói, ngậm trong miệng sợ tan. Cha mẹ cậu đều không như Đại Hùng đối cậu như vậy… Khụ, yêu thương.

Đại Hùng nhảy xuống xe lừa, xoay người đem Ôn Luân từ trên xe bế lên, cũng không để xuống, trực tiếp ôm tư thế công chúa, đi vào quán trà ở ven đường. Quán trà sinh ý trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Điếm tiểu nhị vừa thấy có khách nhân, lập tức liền ân cần mà tiếp nhận lừa, dắt đi lều gia súc.

Chưởng quầy hai mắt phát sáng, một đôi râu chuột quả thực muốn bay đến cái mũi phía trên: "Hai vị khách quan mau vào trong, con lừa cứ yên tâm giao cho chúng ta. Đến nhã giang trên lầu sao? Hai vị muốn dùng gì?"

Đại Hùng lấy vài đồng tiền ném cho chưởng quầy: "Thức ăn gia súc phải tốt, một nắm đậu. Chúng ta ngồi trên lầu."

Chưởng quầy bắt tiền, ánh mắt đều mị thành hai sợi chỉ, tự mình xung phong làm tiểu nhị mời khách, lời hay từng sọt từng sọt nói ra, một hơi đem Ôn Luân khen từ đầu đến chân.

Ôn Luân mặt dày đỏ lên, vỗ vai Đại Hùng hai cái, ý bảo tự mình xuống dưới đi.

Đại Hùng cau mày, thật cẩn thận đem người thả xuống: "Cẩn thận, chân đã tê rần phải không?"

Ôn Luân vịn đầu vai Đại Hùng không hề động: "Có một chút."

Đại Hùng đỡ Ôn Luân từng bước một chậm rãi đi.

Chưởng quầy mãn nhãn hâm mộ mà nhìn một đôi phu phu này. Ôn Luân trong thị trấn đại danh đỉnh đỉnh đại thiếu gia Huyện Bá phủ, bởi vì trong ngày thường ru rú trong nhà, chưởng quầy cũng không nhận ra, nhưng này một thân phong độ của người trí thức nhưng giấu không được. Chưởng quầy ánh mắt độc ác, sao không rõ một thiếu gia trong sạch gả cho một anh chàng lỗ mãng. Nhưng nhìn bộ dáng hai người, ngược lại còn cảm giác gả thật đúng.

Quán trà không gian không lớn, thang lầu không cao. Đại Hùng nhìn nhìn, đối với chưởng quầy phân phó: "Chúng ta an vị dưới lầu, phiền toái điểm hai cái chậu than lại đây." Nói xong liền hướng một góc đi đến.

Chưởng quầy tự nhiên gật đầu nói vâng.

Vị trí góc tất nhiên sẽ không thật tốt, nhưng dưới loại thời tiết này ngược lại liền không tồi. Chậu than một đốt, độ ấm lập tức cao đi lên.

Đại Hùng chà xát nóng bàn tay, cho Ôn Luân che lỗ tai mũi mặt.

Ôn Luân kéo tay gấu xuống, trừng qua: "Đừng làm rộn."

Đại Hùng bị trừng đến tim đều run rẩy, hận không thể lập tức đem tức phụ ôm lấy hung hăng mà…hôn, chỉ có thể hôn. Đại Hùng âm thầm tính toán, trong chốc lát còn phải đi bái phỏng Hoa lão thần y một chút, hảo hảo làm chút dược cho tức phụ điều trị điều trị. Tức phụ không thích uống dược không sao, đến lúc đó y có chính là biện pháp bắt cậu uống xuống.

Điểm trà rất nhanh liền lên đây. Bên trong đủ loại, nhiều thứ giống như là cháo bát bảo.

Ôn Luân uống một hơi, lập tức vị giác đã bị trùng kích cực đại, ót như là bị cây búa gõ mạnh một phát. Cái trà bát bảo do Ôn Luân đặt tên này, thật sự là quá ngọt. Quán cơm đại trù sư phụ chắc là ở đây!

Đại Hùng thấy Ôn Luân đem bát trà đẩy đến rất xa, liền biết cậu không thích uống. Ôn Luân bình thường không kén ăn, Lý Nhị về điểm này trà nghệ cũng đơn giản. Đại Hùng còn tưởng rằng là Ôn Luân luôn luôn ở trên núi chịu khổ, hiện tại xem ra cậu là thật thích uống những thứ trà đơn giản. Tức phụ quá dễ nuôi sống, làm tướng công không chỗ để biểu hiện.

Điếm tiểu nhị đưa đĩa trái cây lên, Đại Hùng phân phó một câu: "Đổi một bình trà gừng đến."

Điếm tiểu nhị lên tiếng trả lời rời đi.

Ôn Luân tầm mắt dừng ở ngoài cửa.

Đối diện quán trà là một gian tửu lâu, cũng là vắng vẻ. Tửu lâu mái hiên rất rộng, thập phần khí phái. Dưới góc mái hiên, xếp một cái bàn, hai cái "tiểu sừng" ở trên góc mặt bàn, lay lay.

**Mấy thím có coi Na Tra không? Mấy đứa bé thời cổ thường hay được búi tóc như 2 cái sừng ấy, nhìn rất dễ thương.*

Điếm tiểu nhị đem nấu xong trà gừng bưng lại đây, theo tầm mắt Ôn Luân nhìn qua, cảm thán một tiếng: "Đó là tôn tử Diêu Đại tiên sinh, còn tuổi nhỏ..." Đột nhiên ý thức được hai vị này không phải là đối tượng nên bát quái, điếm tiểu nhị lập tức đeo lên vẻ mặt tươi cười, chính mình đánh mặt một chút, "Ôi, ta nói lời này làm chi đâu? Hai vị còn có cái gì phân phó, cứ việc gọi tiểu nhân."

"Từ từ. Ngươi nói đây là tôn tử Diêu Đại tiên sinh? Diêu Đại tiên sinh làm sao vậy?" Long Châu huyện địa phương mặc dù nhỏ, chính là có hai đại cao nhân, một vị là thần y có danh xưng Hoa Mậu; một vị khác chính là đào lý thiên hạ đại gia, nhân xưng Diêu Đại tiên sinh Diêu Cẩm. Thầy dạy nguyên thân chính là Diêu Cẩm. Ôn Luân tuy rằng không được sư ân kia dạy, nhưng mà từ trong trí nhớ nguyên thân xem ra, Diêu Đại tiên sinh đối học sinh của hắn đều rất tốt là không thể nghi ngờ. Diêu Đại tiên sinh người cũng không cổ hủ, còn có thể nhằm vào mỗi đặc điểm học sinh bất đồng, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy.

Ôn Luân là một học tra không tồi, từ nhỏ đến lớn cũng gặp được lão sư giỏi, chính mình cũng có gia giáo, nhiều ít hiểu rõ một chút làm lão sư không dễ dàng. Diêu Đại tiên sinh làm người không cần phải nói, như thế nào sẽ ở trời rất lạnh để cho mình tôn tử ra bên ngoài bày quán?

Ở trong quán trà làm điếm tiểu nhị, tự nhiên biết rất nhiều bát quái. Diêu Đại tiên sinh mất, mà ngay cả phủ thành đều chấn động, chớ nói chi là chuyện xảy ra ở thị trấn này.

Diêu gia nhân số không vượng. Bạn già Diêu Đại tiên sinh sau khi sinh hạ con trai độc nhất, không vài

năm liền đi. Diêu Đại tiên sinh vừa làm cha lại làm mẹ mà đem con trai độc nhất nuôi nấng lớn lên, thành gia lập nghiệp sau, lại là một hồi người đầu bạc tiễn người đầu xanh, lưu lại tôn tử Diêu Thanh, cùng diêu Đại tiên sinh ở Long Châu huyện sinh hoạt. Hiện tại Diêu Đại tiên sinh đi. Long Châu huyện xa xôi, lại là ngày đông tin tức không thông, vẫn có không ít học sinh tới rồi vội về chịu tang.

"Không ít vị tiên sinh đại nhân muốn thu dưỡng tôn tử Diêu Đại tiên sinh, chính là tiểu hài nhi bản thân không nguyện ý, hiện tại ngay ở nơi này thay người viết thư." Điếm tiểu nhị nói xong, chính mình hốc mắt đều có chút hồng.

Ôn Luân mày nhăn đến so Đại Hùng còn chặt hơn, nhắc tay đổ ra hai chén trà gừng, đem mấy đĩa trà bánh mềm mại cùng quả vỏ cứng ít nước ghép lại, hợp với trà gừng đồng thời giao cho điếm tiểu nhị: "Đi cho Diêu Thanh, nói là khách nhân chưa ăn, không dùng cũng vứt."

Điếm tiểu nhị nghe được tên Diêu Thanh, nhất thời liền giật mình một chút. Khóe miệng kéo ra tươi cười: "Tiểu nhân hiểu được, khách quan ngài yên tâm." Khách quan này hiển nhiên nhận thức tôn tử Diêu Đại tiên sinh.

Ôn Luân nhìn điếm tiểu nhị bưng trà cùng điểm tâm, còn giả thành bộ dáng chưởng quầy lừa gạt, diễn xuất kiêu ngạo mà chạy đến kia cái bàn bên cạnh.

Tiểu sừng quơ quơ, như là không tiếp thu.

Điếm tiểu nhị giả thành bộ dáng chưởng quầy sợ hãi bị phát hiện, đem trà gừng nóng hầm hập đổ vào chén lớn trên bàn, lại đem điểm tâm từng món đặt tại trên bàn.

Tiểu sừng ngốc lăng lăng, qua một hồi tiểu hài nhi mới bước ra, thân cao không bằng cái bàn, hướng về phương hướng điếm tiểu nhị quy củ mà thi lễ, nhìn trà gừng trong bát nhanh chóng nguội đi, ôm bụng xoa xoa, rốt cục vẫn bưng lên uống hai miếng.

Hương vị trà gừng không phải vài tiểu hài nhi sẽ thích, nhưng mà bỏ thêm đường đỏ điểm điểm hương vị lại mất mùi gừng cay độc. Tiểu hài nhi từng chút từng chút mà uống.

Ôn Luân nhìn có chút mũi chua, đột nhiên ngẩng đầu ánh mắt hung ác mà nhìn Đại Hùng: "Mang về núi!" Đại Hùng nhiều đồng bào như vậy mình đều nuôi, mình dưỡng thêm cái tiểu hài nhi thì thế nào?

Đại Hùng vỗ vỗ lưng tức phụ: "Diêu Đại tiên sinh là tiên sinh của đệ?"

Ôn Luân gật đầu, như trước nhìn chằm chằm Đại Hùng không tha. Dám không đồng ý thử xem?

Đại Hùng vò đầu: "Tôn tử của tiên sinh đệ…Diêu Thanh đúng không? Nhìn qua bộ dáng như là muốn tự lực cánh sinh." Đại Hùng đối người đọc sách vẫn luôn không có cảm tình gì, vẫn là nhận thức tức phụ mình sau, mới chậm rãi thay đổi. Tiên sinh có thể đem tức phụ mình dạy thành như vậy, không thể nghi ngờ

cũng là đáng giá tôn kính. Đại Hùng không phản đối trong nhà nuôi thêm một đứa bé. Đứa nhỏ này so với Nhị Trụ tử, quả thực một cái trên trời một cái dưới đất.

Ôn Luân trực tiếp động thủ nhéo vạt áo Đại Hùng: "Cái này ngươi đừng động. Ngươi chỉ cần gật đầu thì tốt rồi."

Đại Hùng đương nhiên chỉ có thể gật đầu.

Ôn Luân nhất thời cười, vỗ bả vai Đại Hùng: "Đi thôi, chúng ta ghé trong phủ ở một đêm, ngày mai lại trở về."

22. Chương 22: Tiểu Tiên Sinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân gả vào trong sơn cốc sau, thật không ngờ chính mình còn sẽ có một ngày lần nữa bước vào Huyện Bá phủ. Không chỉ bản thân cậu không nghĩ tới, mà ngay cả Huyện Bá quý phủ đều không một người nghĩ đến.

Thời điểm người gác cổng nhìn đến Ôn Luân, cùng như thấy quỷ vậy, sắc mặt xanh xanh trắng trắng, ấp úng mà gọi một tiếng: "Đại thiếu gia? Đại thiếu gia, ngài đã về rồi?" Từ khi lão Huyện Bá bệnh không nổi sau, đại thiếu gia ở quý phủ địa vị xuống dốc không phanh, là chuyện mà người người đều xem ở trong mắt. Nhưng tuy nói cậu hiện tại không giống ngày xưa, lão Huyện Bá đến bây giờ vẫn còn đang ngạnh chống. Hắn một người gác cổng nho nhỏ, cũng không dám chậm trễ.

Ôn Luân nhìn thoáng qua người gác cổng, một phen kéo qua Đại Hùng: "Tới gặp qua phu gia."

Đại Hùng vừa nghe lời giới thiệu này, lại nhìn nhìn lỗ tai đỏ rực của tức phụ, trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả, trên mặt còn nhớ bày ra bộ dáng uy nghiêm, xuất ra khí phách tướng quân, nhất thời gương mặt muốn cười nhưng không cười được, nhìn thập phần phấn khích.

Người gác cổng thật cẩn thận mà ngẩng đầu nhận mặt, nháy mắt đã bị dọa ra nước tiểu, run rẩy nhỏ giọng kêu một tiếng phu gia, ngay cả Đại Hùng cho tiền thưởng đều không dám tiếp.

Đại Hùng chỉ có thể thu hồi tiền thưởng, còn tưởng rằng đây là quy củ trong nhà Huyện Bá phủ.

Ôn Luân ỷ vào ký ức từ nguyên thân, trực tiếp mang theo Đại Hùng vào cửa, còn chưa trở lại sân của mình, liền thấy một cái gã sai vặt bước nhanh đến nghênh đón: "Đại thiếu gia, phu gia."

Này gã sai vặt mười lăm mười sáu tuổi, là nhi tử của đại quản gia, cánh tay duỗi ra mang theo hai người hướng phía khác vừa đi: "Bá gia nghe nói ngài cùng phu gia trở lại, bảo hai vị đi qua uống trà."

Ôn Luân cùng Đại Hùng liếc nhau, đi theo gã sai vặt. Trong phủ việc nhà là do đương gia chủ mẫu quản hạt, nhưng thật ra người đương gia vẫn là lão Huyện Bá.

Ôn Luân thính lực đã mở ra, Đại Hùng là người tập võ ngũ giác cũng so thường nhân sắc bén hơn nhiều. Trong viện Ôn Luân tiếng người hỗn loạn như vậy, cũng không phải là bộ dáng không có người ở. Hiển nhiên, Ôn Luân được mang ra phủ sau, trong phủ sẽ không còn có địa bàn nào là của Ôn Luân.

Đại Hùng nhướng mày, nắm tay Ôn Luân thật chặt. Người một nhà này, rốt cuộc đối Ôn Luân cái đại thiếu gia này có bao nhiêu không muốn thấy? Ôn Luân ở quý phủ rốt cuộc chịu bao nhiêu ủy khuất?

Ôn Luân cũng không thèm để ý. Chẳng sợ từ trong trí nhớ nguyên thân đến xem, trừ bỏ lão Huyện Bá bị bệnh mấy ngày nay ra, nguyên thân luôn luôn bị lão Huyện Bá bồi dưỡng trở thành một con mọt sách, trừ cái này ra quả thực có cầu tất ứng. Chỉ nhìn một cách đơn thuần có thể thỉnh đến Diêu Đại tiên sinh làm lão sư, liền có thể thấy được một điểm này.

Về phần Ôn Luân bản 2.0 này, càng là thêm không thèm để ý. Cậu đối với thân phận của nguyên thân có cảm giác thực kỳ diệu. Cậu nguyên bản chính là con một trong một gia đình thập phần đơn thuần, gia đình hòa thuận, ngoại giới cái gì tiểu tam tiểu tứ xuất quỹ leo tường, tất cả đều là coi như bát quái mà nhìn. Hiện tại đột nhiên liền biến thành nhi tử của tiểu tam, cảm giác này quả thực vi diệu đến không được.

Được rồi, cậu chính xác là làm nhi tử của người ta, không được nói thân nương là tiểu tam. Đầu năm nay thiếp cũng là có nhân quyền. Nhưng mà xuyên qua đến sau, có thể không cần đối mặt người kia, cậu cũng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngô thị canh giữ ở ngoài cửa viện, nhìn thấy Ôn Luân hai mắt liền hàm lệ, khẽ cười một chút, nhìn gã sai vặt, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Bá gia tỉnh, đi theo ta."

Gã sai vặt nghe vậy, dừng chân ở ngoài cửa viện.

Ôn Luân mang theo Đại Hùng đi theo Ngô thị đi vào, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Nương." Lôi kéo Đại Hùng đến nhận thức, "Đây là Đại Hùng."

Ngô thị đè khóe mắt, vươn tay như muốn kéo Ôn Luân, nhưng lại rũ tay xuống: "Di nương vô dụng. Hai người các ngươi, hảo hảo sống qua ngày." Đại Hùng trước kia vào phủ có lặng lẽ mang theo rất nhiều thiết bì phong đấu, Ngô thị biết, nhưng người vẫn là lần đầu tiên thấy, nhìn bộ dáng hai người, trái tim luôn treo trên cao rốt cục cũng buông xuống.

Đại Hùng giữ chặt tay Ôn Luân, đè thấp âm thanh: "Di nương yên tâm."

Vài bước đường, nói mấy câu. Ba người rất nhanh tới đến trước cửa phòng lão Huyện Bá, đẩy cửa, tràn đầy mùi thuốc đông y.

Lão Huyện Bá ngồi dựa trên giường, trên tay cầm một quyển sách, thấy người vào cửa, không tự chủ được cười: "Đều lại đây ngồi."

Đại Hùng đi dọn ghế.

Ngô thị lấy đi sách trên tay lão Huyện Bá, lại đi rót trà nóng.

Ôn Luân ngồi trên băng ghế, mộc lăng lăng mà nhìn lão Huyện Bá, nửa ngày mới gọi một tiếng: "Cha."

Lão Huyện Bá biểu tình cương một chút, thở dài: "Cha biết ngươi trong lòng có khí. Cha cũng là không có biện pháp." Ôn Luân là hài tử thứ nhất của hắn, lại là trưởng tử, còn là do nữ nhân mình yêu sinh hạ, người lại thông minh. Lão Huyện Bá như thế nào sẽ không thích? Nhưng thứ xuất dù sao cũng là thứ xuất, "Ngươi hiện tại coi như là tự lập môn hộ."

Ôn Luân có chút đứng ngồi không yên, không biết trả lời như thế nào. Trong giá trị quan bình thường của Ôn Luân, gặp mặt lão Huyện Bá loại tra nam này, chưa đầy phút liền khiến cậu đơ cả mặt. Không có biện pháp cái quỷ a! Đều có biện pháp có thứ trưởng tử rồi đây này!

Lão Huyện Bá lại thở dài, đem đề tài kéo đến trên người Đại Hùng.

Đại Hùng hành lễ, lão Huyện Bá cho tiền lì xì: "Người tới trong thị trấn, nghe nói là đồng bào của ngươi?"

Đại Hùng mặt không đổi sắc, gật đầu lộ ra một cái cười ngây ngô: "Vâng. Vườn trà vừa lúc thiếu nhân thủ."

Lão Huyện Bá gật gật đầu: "Ân. Huyện lệnh nơi đó cha đi chào hỏi, các ngươi cứ việc buông tay đi làm. Thiếu cái gì, trực tiếp đi tìm Hoàng chưởng quỹ."

Ôn Luân không rõ, vườn trà cậu tuyển công nhân như thế nào liền nhấc lên Huyện lệnh?

Đại Hùng ngược lại nghe một chút liền thông: "Ta đây về sẽ kêu bọn họ đem lộ dẫn đến giao cho huyện nha." Bọn họ hành quân nhiều năm, Ôn Luân một đại thiếu gia không biết cũng phải đạo, y làm một tướng quân, như thế nào liền quên điểm mẫn cảm trong đó. Dừng ở trong mắt người có tâm, lúc này triệu tập bộ hạ cũ là muốn làm gì?

*Lộ dẫn: Những năm thời Minh có một quy định: người nào ở xa nhà ngoài trăm dặm, đều cần phải có một loại tương tự thơ giới thiệu từ địa phương chánh phủ ngành phát cho thông hành chứng các loại công văn, gọi là "lộ dẫn", nếu không có" lộ dẫn" hoặc người cùng trên đó khác nhau, là muốn theo luật trị tội. "lộ dẫn" trên thực tế chính là ly hương chứng minh. (baike.baidu)

Lão Huyện Bá rốt cuộc thân thể còn chưa khỏe. Thiết bì phong đấu có là tiên thảo như thế nào, cũng bất quá chỉ là điều trị đỡ, hiệu quả thì còn phải thong thả chờ.

Hai người thấy mí mắt lão Huyện Bá cúi dần khép, liền chủ động cáo từ.

Lão Huyện Bá cố chống mí mắt phân phó: "Hai người các ngươi liền ở sương phòng cách vách ta. Tối mai lại đi."

Hai người ứng hạ, thoáng nghỉ ngơi một hồi, nhìn xem sắc trời liền lại ra cửa phủ.

Đại Hùng đi theo Ôn Luân bảy quải tám cong đi đến một chỗ dưới tường. Ôn Luân nhảy lên trên, ngay cả biên tường đều không với tới; lại nhảy một chút, cách mặt đất khoảng cách còn không đến 10 cm?

Ôn Luân: "…" Quay đầu nhìn Đại Hùng đang cười cong cả người, nhấc chân liền đá qua.

Đại Hùng nhanh nhẹn mà bắt trụ cái chân vốn cũng không có bao nhiêu khí lực kia, thẳng đứng dậy xuất ra khí thế của tướng quân, ôm ngang Ôn Luân, thả người nhảy lên, mủi chân hướng đầu tường một chút, liền dễ dàng vọt vào bên trong.

Phòng ở không lớn, sân nhỏ mà tinh xảo. Bọn họ tiến – nhập này một góc hòn non bộ*, kiêm một hồ nước nho nhỏ, nhìn ra được xử lý đến thập phần tỉ mỉ. Hai người tránh ở sau núi giả, không bao lâu chợt nghe thấy cửa viện mở ra.

*Là cái này:

Từ tầm mắt của Ôn Luân, liền nhìn thấy hai cái sừng nhỏ không ngừng đung đưa.

Tiểu sừng hiển nhiên về nhà còn có rất nhiều chuyện phải làm. Ôn Luân nghe trong phòng không gián đoạn binh lách cách bộp, mày nhảy lên. Qua cả buổi, Tiểu sừng lắc lư đến trước bờ ao nhỏ, đập nát miếng băng mỏng, cầm điểm tâm nghiền nát đổ vào bên trong: "Tiểu ca ca tốt bụng đưa điểm tâm, ăn thật ngon."

Ao nhỏ truyền đến âm thanh cá con đoạt mồi đập vào mặt nước.

"Hôm nay nấu cháo có chút cứng. Ngày hôm qua bỏ nhiều nước. Ngày mai ta biết nên bỏ bao nhiêu nước rồi."

"Đáng ra hôm nay ta nên giặt quần áo. Nhưng trời sắp tối rồi, ngày mai lại giặt đi. Nước giếng rất lạnh… Không đúng, A Thanh không sợ lạnh. A Thanh không phải sợ lạnh, là trời sắp tối rồi. Là quân tử phải biết tự lập, tự mình cố gắng!"

Ôn Luân nghe theo tiểu hài nhi vừa nhớ kỹ tự lập tự mình cố gắng vừa đi vào nhà, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi ra ngoài."

Đại Hùng cũng là vẻ mặt phức tạp, ôm Ôn Luân nhảy ra tường viện, lại lách đến đại môn mới gõ cửa.

Diêu Thanh một lát sau mới chạy chậm đi ra mở cửa, nhìn thấy người tới, trước mắt liền sáng ngời: "Tiểu sư huynh!"

Diêu Thanh từ nhỏ đi theo Diêu Đại tiên sinh ở trong thị trấn sinh hoạt. Diêu Đại tiên sinh ở trong thị trấn thu học trò chính thức duy nhất cũng chỉ có một mình Ôn Luân. Tình cảm Diêu Thanh đối Ôn Luân, tự nhiên cùng sư huynh khác không giống. Ánh mắt nhìn đến Đại Hùng đang đứng một bên, biểu tình lập tức câu nệ.

Ôn Luân vỗ vỗ hai cái sừng nhỏ trên đầu Diêu Thanh, thay hai người giới thiệu một phen: "A Thanh gọi Hùng đại ca là được."

Diêu Thanh ngoan ngoãn gọi một tiếng.

"Linh đường tiên sinh ở nơi nào? Tiểu sư huynh ở trên núi, cũng không biết tin tức."

Diêu Thanh cúi đầu hít hít cái mũi, yên lặng mang theo hai người vào nhà.

Trong phòng trang trí rất đơn giản, cũng chỉ là không đến mức nhìn nhà chỉ có bốn bức tường. Người đọc sách là nổi danh với việc không để ý tới công việc vặt. Văn phòng tứ bảo đều là chịu chi ra một số lớn. Diêu Đại tiên sinh từ phủ thành dọn đến thị trấn, cũng là suy xét đến phương diện tài vật. Ở trong trí nhớ của nguyên thân, Diêu Đại tiên sinh sinh hoạt có thể nói nghèo khó, rõ ràng tùy tiện một bộ tranh chữ đều có thể trở thành trân quý đối với người khác, nhưng lại cho tới bây giờ đều chỉ dùng làm quà tặng giao lưu, không làm tài vật.

Tế bái Diêu Đại tiên sinh xong, Ôn Luân xoay người đi theo Diêu Thanh đi ra ngoài, nhìn Diêu Thanh muốn vội vàng chiêu đãi, vội nói: "Không vội. A Thanh lại đây ngồi."

Diêu Thanh ngồi ở trên băng ghế, trong mắt mang theo một phần quật cường, như là chờ Ôn Luân nói ra muốn dẫn hắn trở về nuôi, hắn có thể lập tức cự tuyệt.

Ôn Luân đáy lòng vừa động, đầu tiên là ai thán một tiếng, đem khốn khổ trong núi thêm mắm dặm muối nói một lần, không chỉ đem Diêu Thanh nói đến nhíu mày, mà ngay cả Đại Hùng cũng dựng mày: điều kiện trong núi nào có kém như vậy!

Diêu Thanh nhiều ít biết một chút, tiểu sư huynh này của hắn bị gả đi vào núi, nhưng không nghĩ tới tiểu sư huynh luôn cẩm y ngọc thực của mình, thế nhưng sinh hoạt lại trôi qua khổ như vậy!

Ôn Luân còn nói thêm: "Người miền núi nhiều ngu muội, không chịu giáo hóa, lời nói và việc làm thô bỉ bất kham. Ôn Luân chịu tiên sinh dạy bảo, có tâm giáo hóa người miền núi, bất đắc dĩ thế đơn lực cô, thật sự lực bất tòng tâm."

Đại Hùng đè thái dương, nhìn tức phụ nhà mình nghiêm trang chững chạc mà gạt người.

Diêu Thanh là một tiểu hài nhi đem mình xem thành đại nhân, thời thời khắc khắc lấy tiêu chuẩn quân tử yêu cầu bản thân, nhất thời nhảy xuống ghế, nghiêm trang chững chạc mà thở dài chờ lệnh: "Diêu Thanh lực mỏng, nguyện theo tiểu sư huynh vào núi, giáo hóa người miền núi."

Sau khi nói xong, Diêu Thanh thấy Ôn Luân vẻ mặt khó xử, nhất thời nóng nảy, luôn mãi khẩn cầu.

Ôn Luân luôn mãi từ chối, cuối cùng đành "Bất đắc dĩ" đáp ứng. Hai người hẹn ngày mai giữa trưa tới đón Diêu Thanh, để thời gian cho Diêu Thanh đi thu thập hành lý.

"Tiểu sư đệ cứ để tòa nhà cho Huyện Bá phủ trông nom, đừng lo lắng." Ôn Luân nói xong, lại là vẻ mặt tự trách, "Làm phiền tiên sinh không được an bình, phải đi theo học trò bất tài lên núi."

Diêu Thanh nhanh chóng lắc đầu: "Có thể giáo hóa người miền núi, tổ phụ nhất định cũng vui sướng. Buổi trưa ngày mai, tiểu sư huynh chớ nên nuốt lời."

Ôn Luân lại công đạo hai câu, mới cùng Diêu Thanh nói lời từ biệt.

Đại Hùng nhìn tức phụ quay người lại liền lộ ra đắc ý cười xấu xa, đột nhiên cúi đầu gặm một hơi.

Bị đánh bất ngờ, Ôn Luân hoảng sợ, đá Đại Hùng một cước. Kết quả đương nhiên là không đá trúng, vì thế Ôn Luân liền đuổi theo, thấy vậy Đại Hùng liền nhấc chân bỏ chạy.

Cuối cùng Ôn Luân đem mình mệt ngã, bị Đại Hùng nửa đỡ nửa ôm trở lại Huyện Bá quý phủ, hồi tưởng lại vừa rồi truy truy chạy chạy nháy mắt đem mình lôi ngã. Cái loại này như trong phim vừa chạy bên bờ biển vừa "Ha hả a, đến truy oa nha~" "Oa đến truy nha~" là xảy ra chuyện gì? Đoạn ký ức này phải cắt bỏ, không, phải format hết! (nguyên văn đó =))), ổ cứng khi format sẽ mất sạch)

Thời gian cách cơm chiều còn sớm. Có hai người tại đại sảnh nhỏ chờ Ôn Luân cùng Đại Hùng.

Hai người này chính là Hoa lão thần y cùng nhi tử Hoa lão thần y Hoa Vĩnh.

Đơn giản hàn huyên qua đi, đề tài liền chuyển tới trên dược viên. Hai vị nhân sĩ chuyên nghiệp, đối với chuyện khai phá dược viên ở trên núi rất xem trọng.

Ôn Luân nhất thời cũng không đau lòng tiền. Vườn trà muốn đầu nhập phát triển tốt, còn cần thời gian. Mà thảo dược thì không giống, tuy rằng cũng có rất nhiều chủng loại đối thời tiết yêu cầu rất cao, nhưng càng có nhiều chủng loại sống cùng thời tiết. Ích lợi ngắn hạn là đều thập phần cần xem trọng.

Một phen nói chuyện với nhau sau, Ôn Luân nghe nghe, rõ ràng cầm vở nhỏ ghi lại, đem một ít yếu điểm dược viên chú ý nhất nhất ghi nhớ, cuối cùng còn cùng hai người thẩm tra đối chiếu một lần.

Hoa lão thần y cười tủm tỉm mà dẫn nhi tử cáo từ, ước định thời gian cùng Hoa Vĩnh lên núi, trước khi đi còn lưu lại một tờ phương thuốc.

Ôn Luân mắt mở trừng trừng mà nhìn, phương thuốc thật dài bị Đại Hùng giấu đi.

Ôn Luân chớp mắt: Không trị bệnh được không?

Đại Hùng nhe răng: Chuyện này liên quan đến vấn đề ăn canh hay là ăn thịt, nhất định không được!

23. Chương 23: Một Kích Vào Đầu

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ngày hôm sau lúc rời đi Huyện Bá phủ, Ôn Luân không nghĩ tới lão Huyện Bá lại cho cậu một kinh hỉ lớn như vậy—— vài xe mầm trà thượng đẳng, đều là được chọn lựa tỉ mỉ từ Tuấn Hiền trà trang. Nếu chăm sóc tốt, năm nay nhập thu liền có thể thử trồng một chút.

Đại Hùng nhìn Hoàng chưởng quỹ, lại nghiêng đầu nhìn Ôn Luân, tâm tình thoáng phức tạp. Tuy rằng nguyên nhân bất đồng, nhưng là y cùng lão Huyện Bá ý nguyện là nhất trí —— không hy vọng Ôn Luân vào triều làm quan, y biết rõ Ôn Luân so đại đa số người còn thích hợp hơn…

"Ở trên núi hảo hảo trồng trà, trồng thảo dược." Đại Hùng cúi đầu.

Ôn Luân không hiểu mà ngẩng đầu. Ngoài hai chuyện này ra, cậu còn có thể làm gì? Làm cáo mệnh phu

nhân sao? Phu nhân rất nghẹn khuất có được hay không?

Diêu Thanh ở một bên nghiêm túc bổ sung: "Tiểu sư huynh, Hùng đại ca, còn phải giáo hóa người miền núi!"

Ôn Luân nghiêm túc gật đầu: "Đúng. Người đọc sách chúng ta nên có trách nhiệm."

Nguyên bản chính là Ôn Luân làm bộ nghiêm túc, nghĩ đến một đống chuyện trên núi kia, bỗng nhiên thật sự nghiêm túc. Mầm trà có lão Huyện Bá chuẩn bị cho cậu, nếu không ngay cả mầm trà cơ bản nhất cậu cũng sẽ không suy xét đến. Như vậy, cái khác đâu? Cậu còn có bao nhiêu thứ không suy xét đến?

Thứ hiện tại cậu có, có người, có mầm trà, có công cụ, có hậu trường, đến tột cùng còn thiếu cái gì đâu? Tiền mặc dù có chút eo hẹp, nhưng có thể lấy trà trong thung lũng, tìm cái mánh lới bán giá tiền tốt hẳn là không khó, miễn cưỡng hẳn là đủ duy trì.

Nhưng mà, hiện thực rất nhanh liền cho Ôn Luân một kích vào đầu.

Hiện thực kinh doanh không phải đi từng nhà là xong, cũng không phải chơi game kinh doanh trên máy tính. Lá trà hoang dại trong thung lũng có số lượng rất thưa thớt, ngắt lấy không đủ, trí mạng nhất chính là chế trà thất bại.

Một hơi muốn ăn một bàn đầy, quả nhiên chỉ có thể đem chính mình nghẹn chết. Cứ nghĩ rằng chế trà chính là tùy tiện sao hai ba cái như cho bản thân, mộng thật sự là quá ngọt nha.

Lý Nhị mấy ngày nay đã xấu hổ đến không dám xuất môn.

Ôn Luân đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cũng không lo lắng đi an ủi hắn.

Thời điểm Đại Hùng bưng chén thuốc vào nhà, liền nhìn thấy Ôn Luân cầm một quyển sách ngẩn người. Ánh mắt y lóe lóe, rút sách ra, cầm chén thuốc đặt ở trước mặt Ôn Luân: "Tức phụ, uống thuốc."

Ôn Luân không nói hai lời, một hơi đem thuốc uống xuống. Hương vị tiêu hồn rốt cục kéo cậu ra khỏi cõi thần tiên, nhăn mặt, được nhét một viên mứt hoa quả vào miệng chậm rãi ngậm.

Đại Hùng cúi đầu liếm nước thuốc ở khóe miệng tức phụ, xong rồi mới tiến lên liếm miệng.

Ôn Luân nhìn Đại Hùng cắn mứt hoa quả trong miệng mình "Lôi" ra, cũng không biết bị chọt trúng dây thần kinh nào, đột nhiên kích động, nhào lên trực tiếp gặm.

Đại Hùng khóe miệng tê rần, sau đó là hai má, cằm, cổ…

"Tê…" Đại Hùng nhìn tức phụ nửa quỳ ở ghế trên, hít một hơi lãnh khí. Kỹ xảo kém muốn chết, xem ở trong mắt quả thực muốn mạng người mà!

Đại Hùng đem người ôm ngang lên trên kháng, từng ngụm từng ngụm nhỏ mà hôn: "Tức phụ, rõ ràng chúng ta nhìn xem đều cùng một sách, từ sáng tới tối ta cũng thực hành ở trên người của đệ…còn bị cắn đến chảy máu."

Nghĩ đến cái sách kia, Ôn Luân nghẹn một cục máu ở cổ họng, hất hàm cắn lên một hơi, lại cắn ra máu.

Sau đó, Ôn Luân đã bị Đại Hùng làm đến chịu không nổi.

Ôn Luân ghé vào trên kháng, mạn vô mục tiêu mà nghĩ, đây là lấy một trả một sao? Sách, Đại Hùng đáng chết, còn nói mình kỹ thuật kém, y cũng không khá hơn chút nào! Lại nói, phương thuốc Hoa lão thần y đưa cho như thế nào thần kỳ như vậy? Không phải nói trung dược thấy hiệu quả chậm sao? Cậu uống không đến vài ngày, mà đã có thể trọng chấn hùng phong, quả thực là không khoa học. Lão Huyện Bá uống lâu như vậy, còn chưa xuống giường được đâu!

Đại Hùng cần cần cù cù mà ấn thất lưng cho tức phụ, nếm đến vị thịt nam nhân híp mắt tính toán: "Tức phụ, chúng ta ngày hôm qua ngay cả một tư thế trong quyển sách còn chưa thử xong."

Ôn Luân quay đầu đi, quá mệt mỏi, không muốn nói chuyện.

Đại Hùng từ đống sách thật cao rút ra một quyển, đặt ở trước mặt tức phụ mở ra: "Hôm nay thử cái này. Cái này, cái này… Di? Cái này cũng không tồi."

"Hôm nay không được." Ôn Luân phiêu liếc mắt một cái, hữu khí vô lực mà đưa tay, "Cái này không được."

"Vì sao không được?" Đại Hùng không vui. Y làm tướng công quá nghẹn khuất!

Ôn Luân đóng sách lại: "Khó khăn quá lớn." Dù sao cậu cũng không phải không thích, về sau đa dạng chút là không tồi, nhưng cũng không đại biểu cậu có thể xoay thành bánh quai chèo được không? *(tui bỏ qua khúc nào rồi à, 2 anh lăn giường lúc nào thế???? Giời ạ)*

TrinhTrinh: 2 a ý lăn trong 1 nốt nhạc =)) Sau này cũng vậy, thím khỏi chờ mong nha =))

Đại Hùng cất kỹ sách, cúi đầu nghĩ nghĩ, tổng kết ra hai điểm.

Thứ nhất: "Tức phụ, mỗi ngày phải kiên trì đánh quyền."

Ôn Luân gật đầu. Mỗi ngày tập thể dục theo đài không thành vấn đề, chỉ cần mỗi ngày không phải chạy

xa.

Thứ hai: “Tức phụ, dược không thể dừng!”

Ôn Luân: “…”

Đại Hùng thấy tức phụ không hé răng, coi như là chấp nhận.

“Hoa thúc lúc nào lên núi?” Hoa thúc chính là Hoa Vĩnh, tính tính ngày, cũng đã đến lúc có thể lên núi rồi. Trừ bỏ sao trà thất bại ra, công tác dược viên cùng vườn trà giai đoạn trước đều tiến hành thuận lợi, nhưng công tác càng cụ thể vẫn phải chờ nhân sĩ chuyên nghiệp đi lên.

“Ngày mai sẽ có người đi tiếp, thuận tiện mua chút đồ vật đi lên.” Trên núi mua đồ không dễ dàng. Nhà bọn họ nhân khẩu nhiều, tiêu hao rất nhanh, cách vài ngày phải xuống núi đi một chuyến. Tiểu mao lư nuôi cả mùa đông phì nhiêu không ít, lại nhanh chóng bị đánh về nguyên hình, gần đây ngay cả mắt nhỏ nhìn cũng như đang khóc hu hu.

“Hai ngày này còn có người đến mượn lừa?” Những thôn dân thật sự là khiến Ôn Luân không còn lời nào để nói. Cậu tự nhận mình không là người nhẫn tâm gì, nhưng các thôn dân sở tác sở vi vẫn thường xuyên đột phá sức tưởng tượng của cậu. Hơn nữa từ khi cậu mở rộng thính lực, thường xuyên đều có thể nghe được một ít nghị luận sau lưng.

Các thôn dân cũng đã lĩnh mầm trà, tất cả đều đã trồng hoàn tất. Chính là thôn trưởng mua sắm mầm trà, vẫn còn không thể ngắt lấy. Cùng trong tưởng tượng lập tức có thể đổi đồng tiền của các thôn dân thực không giống. Lúc ấy còn vì mầm trà của hai nhà khác nhau, mà các thôn dân lại náo loạn một hồi. Hùng gia ba ngày nay từng xe từng xe hướng trên núi kéo đồ vật, đem các thôn dân ánh mắt đều đốt đỏ. Hiện tại nhìn bọn họ chế trà thất bại, sau lưng cũng đầy các loại vui sướng khi người gặp họa, quả thực như đang chém một đao lại thêm một đao ở trong tim Ôn Luân.

“Không có.” Đại Hùng đã rút ra kinh nghiệm, trực tiếp để đồng bào bước ra dọa người đi. Y có chút tiếc nuối, như thế nào vết sẹo của mình không có ở trên mặt? Như vậy người trong thôn nhìn đến y hẳn là sẽ không vẻ mặt đúng lý hợp tình, trực tiếp liền sẽ hụt hơi chột dạ đi? “Tức phụ, ngươi nói trên mặt ta có một vết sẹo thế nào?”

Ôn Luân đẩy ra tay Đại Hùng, ý bảo y không cần xoa bóp: “Lớn lên đã đủ xấu, lại xấu nữa ta đây liền không cần.”

Đại Hùng vốn là nói giỡn, không thể tưởng được hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, không biết như thế nào còn cho là thật: “Ngươi đã là người Hùng gia ta, chỗ này chỗ kia cũng đều là của ta!” Trên chiến trường có thể có mạng trở về đã là rất may, trên mặt có cái sẹo đều là chuyện đáng giá kiêu ngạo. Này đại biểu may mắn trong hiểm tử còn sinh. Nhưng y quên, tức phụ không phải đồng bào của y, người bình thường quả nhiên vẫn sẽ cảm thấy có sẹo sẽ rất xấu đi?

Chỗ này chỗ kia là chỗ nào? Ôn Luân não bổ một phen, nháy mắt lỗ tai liền đỏ, không kiên nhẫn nói: "Biết."

Đại Hùng vẫn có chút không hài lòng: "Ngươi là cáo mệnh phu nhân trong danh sách triều đình đăng ký, khắp thiên hạ cũng biết ngươi là của ta." Đừng nói trên mặt y không sẹo, cho dù có mười bảy mười tám vết sẹo, Ôn Luân đời này cũng sẽ là của y.

Ôn Luân không để ý đến y. Có thể không đề cáo mệnh phu nhân chữ này được không? Chẳng lẽ còn trông cậy vào mình một người nam nhân được xưng là phu nhân có thể cao hứng?

Đại Hùng còn muốn bắt cậu cam đoan, lại nghe thấy cửa phòng bị gõ vang.

Nặng nhẹ nhất trí hai tiếng, tiếp theo là âm thanh quy củ của tiểu hài nhi: "Tiểu sư huynh, ta có thể đi vào không?"

Đại Hùng nhìn thoáng qua tức phụ, xoay người đi mở cửa: "Vào đi."

Diêu Thanh gọi một tiếng Hùng đại ca, mới đi vào cửa phòng. Trên núi điều kiện quả nhiên giống như tiểu sư huynh nói. Tiểu sư huynh thế nhưng ngay cả thư phòng cũng không có. Nhưng mà, sau khi hắn đến Đại Trà thôn, ngược lại là một bộ quần áo cũng không cần tự mình giặt sạch, đều từ đám kia học trò của hắn thay nhau làm.

Tiểu sư huynh nói, đó là có việc cho đệ tử làm, hiếu kính tiên sinh là thuộc bổn phận của mỗi cái học trò. Diêu Thanh ẩn ẩn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không có đạo lý nào để phản bác.

Ôn Luân đối Diêu Thanh ngược lại thật là nhìn với cặp mắt khác xưa. Nguyên thân nếu như là học bá, cái này Diêu Thanh tuyệt đối là thuộc loại nhân vật một bậc học thần. Nguyên bản để tiểu hài nhi lên núi, chẳng qua là dùng thủ đoạn lừa tiểu hài tử, nhưng cậu thật không nghĩ tới, Diêu Thanh thế nhưng thật sự mang theo một đám tráng hán dạy đọc sách biết chữ. Ôn Luân đi bàng thính mấy lần, thậm chí còn có một hai phân phong vận của Diêu Đại tiên sinh, hoàn toàn không là cái loại như tiểu hài tử học làm theo gia gia.

Diêu Thanh cung kính mà đứng ở bên kháng, hướng Ôn Luân thỉnh giáo một đám vấn đề. Trong đó có khó khăn hắn bình thường đọc sách gặp được, cũng có vấn đề khi dạy học gặp được, thậm chí có một chút là trong ngày thường nhìn đến không hiểu.

Ôn Luân nhẫn nại trả lời từng câu, thường thường còn phải biện luận một phen. Nếu không phải Diêu Thanh tuổi còn nhỏ, trong đầu cậu lại có trí nhớ của học bá, chỉ sợ cũng bị hỏi đến bại toàn tập. Dù vậy, cậu cũng có chút lo lắng, Diêu Thanh đi theo mình ở trên núi, tuy rằng sinh hoạt không lo, nhưng đối học vấn của Diêu Thanh có trợ giúp sao? Hoàn cảnh học tập rất trọng yếu, trên núi có được bầu không khí học tập sao?

Diêu Thanh không hiểu tiểu sư huynh ưu tư, giải đáp tất cả vấn đề trong giai đoạn gần đây sau, cung kính

đến cúc cung cảm tạ, lúc gần đi lại dặn dò: “Tiểu sư huynh, trên núi hàn khí nặng. Ngươi thân thể không tốt, hẳn là càng nên chú ý nhiều hơn. Trên sách nói, lá cây sơn trà pha nước uống có thể trị ho…”

Ôn Luân đỏ mặt già nghe tiểu hài nhi niệm một đống y lý dưỡng sinh, hổ thẹn tiếp thu.

Cậu có thể nói cổ họng mình ách, không phải là vì thụ hàn sao?

Cậu có thể nói mình dậy không được, không phải vì thụ hàn sao?

Ôn Luân rối rắm, cũng không muốn ngủ nữa, lôi kéo Đại Hùng tính toán: “Muốn thỉnh vài người làm qua vườn trà đến làm việc, trồng trà, chế trà, quản sự đều cần. Tiền này không thể tiết kiệm. Hiện tại tất cả đều cần tiền, cũng không biết dược viên cần xài bao nhiêu tiền?”

Đại Hùng thật sự nhịn không được liền nhắc: “Tức phụ, không cần lo lắng tiền. Chúng ta có tiền.”

Ôn Luân hiển nhiên chấp mê bất ngộ: “Không được đem vàng thỏi của ta đổi thành đồng tiền.”

Đại Hùng dở khóc dở cười: “Không cần đổi vàng, chúng ta thật sự có tiền.”

Ôn Luân nghi hoặc mà nhìn Đại Hùng, bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng a. Có phải còn có triều đình phong thưởng hay không?” Lúc ấy cậu mơ mơ màng màng, cũng không rõ lắm, nhưng theo kinh nghiệm xem ti vi, hẳn là sẽ cho chút đồ vật đi?

Đại Hùng vô lực gật đầu: “Đúng đúng đúng, có rất nhiều tiền đâu. Yên tâm, đừng nói một cái vườn trà nho nhỏ cùng dược viên, nhiều hơn nữa vài cái cũng thành. Không cần lo lắng chuyện tiền bạc, ân?” Tại sao tức phụ luôn đem trách nhiệm kiếm tiền đổ lên người mình chứ? Y là không thể so cùng đám đại quan trong triều, không có gì tích lũy. Nhưng so sánh với nhà người bình thường, y cũng coi như là người có tiền. Chẳng sợ y hiện tại giải giáp quy điền, vừa vặn phẩm cấp còn ở, có bổng lộc xa xỉ như trước.

Ôn Luân nhìn khuôn mặt tin cậy của Đại Hùng, cảm thấy như thế nào cũng so với chính mình đáng tin, liền hào phóng cho y kinh tế quyền to: “Được, về sau tiền giao cho ngươi. Bất quá ngươi cũng đừng cứng rắn chống đỡ.” Không được nói, cùng lắm thì mình mặt dày mày dạn đi cầu lão Huyện Bá.

Đại Hùng gật đầu, trong lòng tính toán mua thêm một đầu đại gia súc. Một đầu lừa hiển nhiên không đủ dùng. Hay mua them một đầu lừa đây? Hay dứt khoát mua một con ngựa, hoặc là mua một đầu trâu cũng không tồi?

Chúc mừng sinh nhật Rei

:: .:: ’ ( ))♪clap clap♪(( ) ’ ::. ::

Hôm nay sẽ cố gắng cày nhiều nhất có thể, yêu cưng)

24. Chương 24: Quanh Co

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân tu dưỡng thân tâm cả ngày, ngày hôm sau thời điểm Hoa Vĩnh lên núi, rốt cục có thể sử dụng tư thái tương đối khỏe mạnh tới đón tiếp tổng giám kỹ thuật dược viên.

Hoa Vĩnh y thuật cũng không tồi, nhưng cái không tồi này, là so sánh với đại phu khác mà nói ra. Còn so với phụ thân hắn, thì lập tức liền ảm đạm thất sắc. Cho nên huyện Long Châu vẫn luôn chỉ có Hoa lão thần y, mà không có Hoa thần y.

Hoa Vĩnh cười tủm tỉm mà xem mạch cho Ôn Luân, lại cười tủm tỉm đề nghị: “Thân thể còn chưa tốt, chuyện phòng the không cần quá mức thường xuyên.”

Ôn Luân quay đầu liền trừng Đại Hùng.

Đại Hùng oan chết. Y mới ăn có một chút thịt, sao lại thành thường xuyên rồi?

Hiển nhiên, ai cũng không tính đem chuyện phòng the trở thành một cái đề tài tán gẫu.

Ôn Luân ho khan hai tiếng sau, bắt đầu thỉnh giáo Hoa Vĩnh về tác dụng của lá trà. Lá trà vẫn luôn là nghề lãi kếch sù, các loại công hiệu tức thì bị thổi đến vô cùng kì diệu. Cái gì dưỡng nhan, bài độc, chống lão hóa, kéo dài tuổi thọ, phòng ung thư, phàm là chuyện có chút chỗ tốt, đều có thể cùng lá trà nhấc lên liên quan, quả thực là các loại thần kỳ.

“Di?” Ôn Luân cùng Hoa Vĩnh trò chuyện đến trò chuyện đi, đột nhiên liền ngộ đạo.

Hoa Vĩnh cũng cười mị mị mà không có cảm thấy chính mình bị chậm trễ, ngược lại cùng Đại Hùng đồng thời tán gẫu xây dược viên.

Đại Hùng hiển nhiên càng trọng thực hành.

Hai người nói nói, rõ ràng liền đứng dậy trực tiếp đi thực địa nhìn một cái, công đạo Thúy Liên cùng Bích Hà trông coi Ôn Luân, đừng để cho người quấy rầy.

Đại Hùng vốn còn lo lắng Hoa Vĩnh một đại phu, leo núi có thể sẽ mệt, kết quả lại phát hiện: "Hoa thúc thật sự là thâm tàng bất lộ." Y là từ nhỏ ở trong núi lớn lên, lại là quân hán từ trên chiến trường ra tới, đều suýt nữa bị Hoa Vĩnh vứt lại.

Hoa Vĩnh khoát tay áo: "Ta đây không tính cái gì. Luyện đã bao nhiêu năm, cũng chính là đi đứng linh hoạt một ít."

Tám trăm dặm đại sơn là một tòa bảo khố. Tất cả mọi người biết bên trong trải rộng các loại bảo bối không thể nào tưởng tượng được. Hoa Vĩnh làm một đại phu, từ nhỏ đã bị Hoa lão thần y mang theo vào núi hái thảo dược. Thảo dược trân quý đều sinh trưởng ở nơi có hoàn cảnh ác liệt, tựa như Đại Hùng ngắt lấy những cái thiết bì phong đấu đó, là chỉ sinh trưởng ở trên vách đá huyền nhai.

Trừ bỏ hoàn cảnh tự nhiên ra, còn có các loại mãnh thú uy hiếp. thân công phu này của Hoa Vĩnh, hơn phân nửa đều là bị bức ra tới. Ở chỗ sâu trong tám trăm dặm đại sơn, chính là địa phương đến cả đại bộ phận người miền núi cũng không dám đi vào.

Đại Hùng nghe Hoa Vĩnh nói đến nhớ năm đó, cũng không khỏi nhớ tới lão cha nhà mình năm đó cũng là dẫn y vào núi. Hiện giờ ngẫm lại, nếu năm đó không bị các loại mãnh thú đuổi theo chạy luyện ra tốc độ, y còn thật không nhất định có thể từ trên chiến trường còn sống trở về.

Dược viên quy hoạch ở trong một thung lũng kéo dài đi qua một cái khe núi. Thanh lý qua đi, liếc mắt nơi đó liền phát hiện một dòng suối.

Hoa Vĩnh ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra một phen: "Ân, chờ ta hôm nay trở về nghĩ một chút, hẳn là có thể bớt không ít khí lực."

Hai người lần nữa về đến nhà, Ôn Luân cũng đã "Tỉnh", ở trong phòng xoay quanh, kích động đến mặt mày đỏ bừng.

Ôn Luân vừa nhìn thấy hai người, liền vọt lại đây.

Đại Hùng nhanh chóng đi đón lấy, không thể tưởng được Ôn Luân liền quay thân kéo tay Hoa Vĩnh: "Hoa thúc, ngài thật sự là quá lợi hại!"

Đại Hùng cả người đều không tốt, nhìn tức phụ càng nói càng hưng phấn, Hoa Vĩnh vốn bình tĩnh, ánh mắt cũng thay đổi đến càng ngày càng sáng. Đại Hùng trừng đôi tay hai người vẫn còn nắm chặc như trước, ánh mắt cơ hồ muốn đem nơi ấy đốt thành cái động! Nói chuyện thì nói chuyện, tay có thể buông ra không?

Hai người hoàn toàn không hiểu Đại Hùng rối rắm, tay cầm tay vào phòng, tiếp tục thảo luận.

Đại Hùng đuổi theo vào cửa, vui mừng phát hiện tay rốt cục buông ra, chính là đầu càng sát càng gần là làm chi?

Ngay tại thời điểm Đại Hùng chuẩn bị bão nổi, Ôn Luân đột nhiên vỗ tay: "Thúy Liên! Thúy Liên, tiến vào!"

Thúy Liên bị đại thiếu gia nhà mình trước nay chưa từng có lớn giọng gọi làm hoảng sợ, nhanh chóng vọt vào phòng, một đôi tay vẫn ẩm ướt: "Đại thiếu gia, có gì phân phó?"

Ôn Luân hướng phía Thúy Liên vẫy vẫy tay, sau đó tụ cùng một chỗ đầu biến thành ba cái.

Đại Hùng sốt ruột chết, nhưng lại không thể quét hứng thú của tức phụ. Đại Hùng rất là gian nan nghĩ: bỏ đi, trừ bỏ sát đến gần một chút, cũng không có chuyện gì. Ai, tức phụ thật vất vả mới cao hứng lên.

Sau vài ngày, loại này nhiệt độ kỳ dị vẫn như trước. Bất quá Ôn Luân hiển nhiên đã bị gạt ra bên ngoài.

Hoa Vĩnh cùng Thúy Liên xuống núi lên núi nhiều lần, lục tục mua một ít đồ vật trở về.

Ôn Luân hiển nhiên cũng không nhàn rỗi, chính mình đi quanh hai vòng sau, liền đào ra cả người tối tăm đến mọc nấm Lý Nhị, đem những lá trà làm thất bại cũng thanh lý ra.

Lý Nhị bị Hoa Vĩnh bắt đi trợ thủ.

Sau đó, từng ngày từng ngày đi qua, nấm trên người Lý Nhị rõ ràng mà bị bứt ra.

"Thành!"

Trong chén trà men trắng, trà màu xanh nhạt, trong suốt lóe sáng, mùi tươi mát, vào miệng hơi đắng, xuống yết hầu hơi ngọt, có mùi hương tùng.

Một chén trà khác màu mai hồng, đồng dạng nhan sắc sáng trong, có mùi hoa tự nhiên, vào miệng hơi chua, có vị quả. Cái khác cũng cho chút mật ong để uống.

Trên bàn còn có điểm tâm lá trà, bột trà lục sắc phối hợp bánh ngọt ngọt nị, quả thực chính là vẽ rồng thêm mắt.

Ôn Luân uống trà ăn chút điểm tâm, híp mắt nghĩ kiếm tiền đếm tới tay rút gân. Không đúng, hiện tại không cần tiền giấy. Ân, về sau tiền kiếm nhiều, đắc dụng xe xếp, một xe chở không đủ, còn phải kéo mấy xe, từ đầu này thị trấn xếp đến đầu kia thị trấn, chắn Huyện Bá phủ ba ngày, để những đệ – đệ muội muội hảo hảo nhìn xem.

Có sản phẩm đầu tay, thì phải nghĩ biện pháp tiêu thụ ra ngoài.

Ôn Luân vào lúc đó lại bị cái trì độn của chính mình chạy ra khoe một lần, may mắn linh quang chợt lóe: "Bích Hà, ngươi dùng vải vụn may cái túi nhỏ như vậy, trước may vài cái thử xem."

Bích Hà không rõ lí do, nhưng như trước làm theo. Thứ này cực kỳ đơn giản, cho dù là bên trong muốn để lá trà, tốc độ cũng rất nhanh.

Vài người thí nghiệm mấy lần, rốt cục xác định một cái phương án.

Ôn Luân phân phó: "Bích Hà, ngươi nghĩ biện pháp may một ít túi như vậy. Lý Nhị, ngươi phụ trách đem lá trà ấn phân lượng phân cho Bích Hà. Có thể tìm một số người hỗ trợ, bất quá chất lượng phải cam đoan."

Hai người đáp ứng.

Ôn Luân quay đầu lôi kéo Đại Hùng: "Chúng ta cần một cái cửa hàng."

Muốn cửa hàng quá đơn giản, Đại Hùng không thiếu tiền, lập tức quyết định đi mua mua mua.

Ôn Luân quay đầu mới vừa đi vài bước, đột nhiên dừng chân: "Không cần mua, ta có cái cửa hàng, trong phủ thành."

Đại Hùng sửng sốt. Cửa hàng trong phủ thành cũng không dễ, Ôn Luân tại sao có?

Ôn Luân còn sợ chính mình nhớ lầm, lần nữa tìm tờ khai đồ cưới ra, quả nhiên tìm được biên bản: "Ta đã nói ta có, chính là hẳn là sẽ có vấn đề." Đồ cưới của cậu là do Lưu thị chuẩn bị, bên trong không miêu nị mới là lạ.

Đại Hùng cũng cho là như thế: "Có vấn đề gì, chờ chúng ta đi thực địa nhìn lại nói. Ở nhà nghĩ cũng là không rõ."

Ôn Luân cũng nghĩ vậy: "Nếu thật sự không thích hợp, liền trực tiếp đến nơi khác trong phủ thành thuê cái mặt tiền cửa hiệu là được."

Sản phẩm thứ nhất mới mở rộng, cùng đánh giặc cũng không có khác nhau là mấy. Phát triển lộ tuyến là nông thôn vây quanh thành thị, hay là thành thị vây quanh nông thôn, chỉ cần trong nháy mắt có thể thành lập ra một sản phẩm cao cấp là được. Ấn theo ý tưởng của Ôn Luân, đó là hận không thể trực tiếp đem tổng điếm mở vào trong hoàng cung, nhưng cậu ngay cả kinh thành còn chưa mở được, nói chi tới hoàng cung.

Thành An Giang dầu gì cũng là phủ thành, còn là một phủ thành xếp loại cao trong toàn bộ thành Tề Quốc. Mấu chốt là, dưới điều kiện hữu hạn như hiện nay, Ôn Luân cũng chỉ có thể cố gắng chưởng khống ra một khởi đầu tốt nhất mà thôi.

Nói thật, cho dù tài lực bối cảnh của cậu đầy đủ, tay cậu cũng không dài đến mức có thể duỗi đến kinh thành. Nơi sinh hoạt còn ở Đại Trà thôn đâu! Hiện tại điều kiện giao thông cùng điều kiện bảo tồn, chỉ thời gian đi đường thôi đã phải hao phí bao lâu?

Phủ thành cách thị trấn cũng bất quá một ngày lộ trình. Ôn Luân cảm khái: "Đường sửa thật tốt."

Long Châu huyện nói là ở dưới chân tám trăm dặm đại sơn, như thế nào cũng coi như là trong phạm vi đại sơn, dọc theo đường đi con đường cũng sẽ không bằng phẳng ra sao. Nhưng mà đường đi thông An Giang Thành lại sửa đến vô cùng tốt. Ôn Luân ngồi ở trên xe lừa, cơ hồ không cảm thấy xóc nảy quá lớn.

Đại Hùng kể chuyện xưa cho Ôn Luân: "Vì sửa con đường này, mà triều đình hao phí rất nhiều năm, Huyện lệnh cùng tri phủ đều thay đổi ba nhậm. Sửa đường là ý tứ triều đình, lúc ấy chủ yếu là suy xét Long Môn Quan. Nhưng sau khi sửa đường xong, không nghĩ tới Long Châu huyện liền nhanh chóng phát triển đi lên. Hiện tại con đường này, hàng năm còn tiêu phí không ít người lực vật lực giữ gìn."

Ôn Luân hiểu được, muốn giàu trước phải sửa đường.

Đại Hùng cùng Ôn Luân vừa đi, các thôn dân nhàn thoại lại bắt đầu.

Nguyên bản các thôn dân còn ở trong tối vui sướng khi người gặp họa, nhưng nhìn Hùng gia mỗi người biểu tình, cái đuôi lông mày nhiễm đầy vui sướng, làm sao không biết… Được rồi, bọn họ đúng là không biết, Hùng gia đến tột cùng chuyện gì xảy ra, đó là…

"Tuyệt đối là có biện pháp kiếm đồng tiền lớn!"

"Còn cần ngươi nói, không nhìn một cái hai người kia, đều cười thành như vậy."

"Sách, ta nói Đại Hùng này cũng quá không phúc hậu, có biện pháp kiếm tiền còn giấu."

"Đại Hùng chúng ta nhìn lớn lên, người cũng không tệ lắm. Muốn nói ai sai, nhất định là tức phụ hắn không tốt."

"Có đạo lý a! Người trong thành chính là sẽ tính kế."

"Đúng nha. Không xem bọn hắn lúc vừa tới ấy, một hai món đồ ăn tiền đều phải so đo."

“Hắc! Nếu không ta trộm đi xem?”

“Ôi! Ngươi không muốn sống nữa!”

“Thiết, nhìn ngươi gan chuột. Đại Hùng cùng tức phụ hắn đều không ở, trong nhà có thể có ai đương gia làm chủ? Cho dù bị nắm chắc lại như thế nào? Chúng ta là lương dân, bọn họ đều là hạ nhân làm công cho Hùng gia, có thể bắt chúng ta thế nào?”

Mấy người khác bị người này vừa nói, tuy rằng không biết rõ, nhưng luôn cảm thấy chính mình nháy mắt giống như thành rất giỏi. Dưới cơn xúc động, vài người nghiên cứu làm ra kế hoạch “chu đáo chặt chẽ”, sau đó nháy mắt đã bị nhóm tráng hán cấp chế ngự.

“Ngươi, các ngươi là hạ nhân!”

“Đúng, các ngươi là hạ nhân!”

“Ta, chúng ta là lương dân!”

Một tráng hán đi tới, nhe răng nanh, vết sẹo trên mặt càng thêm dữ tợn, một bàn tay nắm một thôn dân lăn thành hồ lô: “Tới địa ngục đi lương dân! Lương dân đến chỗ chúng ta làm tặc?”

Lại một cước đá lăn một thôn dân khác: “Hạ nhân? Nào con mắt nhìn đến chúng ta là hạ nhân?”

Tráng hán nâng lên một chân khác, lại phát hiện đã không còn mục tiêu. Ngày xưa là đồng bào hôm nay là công nhân, sôi nổi thu hồi tay chân, thần tình tiếc nuối mà nhìn thịt người quay cuồng cùng một chỗ ở dưới sườn núi, kề vai sát cánh mà đi hết rồi.

“Ai, người quá ít.”

“Đúng vậy, năm đó thời điểm ta dọn dẹp chiến trường, thi thể xếp thành chồng…”

“Nha, kia cũng không thể so. Ngay cả tất cả người trong thôn cùng ngã xuống, cũng xếp không cao như vậy.”

“Ai, người quá ít.”

Nhóm tráng hán lượng hô hấp là ở trên chiến trường giết địch luyện ra, một chút đều không đè nặng giọng nói chuyện này.

Nguyên bản các thôn dân chính là chịu chút thương da thịt, nhất thời cảm thấy chỗ nào chỗ nào cũng không được bình thường, cố tình còn không dám lớn tiếng ôi a. Bọn sát phôi này, nhưng mà họ cũng chân chính đã gặp qua máu, không nghe thấy bọn họ nói cả đám thôn dân đều không đủ sao?

Vài cái tráng hán nhìn các thôn dân tè ra quần mà đi rồi, một đám bất đắc dĩ lắc đầu: "Cái này cuối cùng có thể thái bình vài ngày đi?"

Một người khác không ôm hy vọng: "Khó nói." Bọn họ đến trong thôn không bao lâu, nhưng một ít thôn dân cơ hồ đều có chuyện có thể làm ầm ĩ mỗi ngày.

Diêu Thanh thân thể nhỏ đứng đến thẳng tắp, khuôn mặt trẻ con béo tròn nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc: "Nhâm trọng, đạo viễn." Tiểu sư huynh nói, quả nhiên đều là thật sự.

**Nhâm trọng, đạo viễn: Chỉ trách nhiệm trọng đại, phải phấn đấu dài lâu.*

25. Chương 25: Vào Thành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân vốn đang cho rằng, An Giang thành còn có thể để cậu lãnh hội được một chút phồn hoa. Kết quả vô luận là cửa thành chính, hay là cửa thành phụ lầy lội, đều khiến Ôn Luân thất vọng.

Đại Hùng vốn đang tính toán mang theo Ôn Luân hảo hảo được thêm kiến thức, nhìn ánh mắt tức phụ hơi mang ghét bỏ, cũng liền buông tha tính toán, trước hết trực tiếp đi tìm khách điếm tìm nơi ngủ trọ.

Phòng ở khách điếm ngược lại cũng không tệ lắm, chỗ ở cũng đủ lớn. Ôn Luân dạo qua một vòng, cảm thấy còn được: "Ngày mai buổi sáng đi xem mặt tiền cửa hiệu."

Đại Hùng thay quần áo bẩn đi một đường ra, đợi lát nữa giao cho điếm tiểu nhị đi giặt. Chính y là không cảm thấy cái gì. Hiện tại thời tiết lại không nóng; chỉ là tức phụ y yêu sạch sẽ.

Đại Hùng còn chưa thu dọn xong, chợt nghe được điếm tiểu nhị gõ cửa: "Khách quan, nước của ngài đây." Thanh âm không cao, cũng không có kéo dài biến thành mọi người đều biết.

Ôn Luân đi qua mở cửa.

Ngoài cửa cũng không chỉ có một điếm tiểu nhị. Ba người nối đuôi nhau mà vào, đem bồn tắm đặt kỹ, đổ nước vào, kéo bình phong qua, cũng chỉ mất một lát.

"Khách quan nếu là muốn đổi nước, xin cứ việc phân phó."

Ôn Luân cảm thấy không tồi, đóng cửa quay đầu lại, Đại Hùng đã đem quần áo muốn thay chuẩn bị tốt, ngay cả mình đều thoát sạch sẽ không sai biệt lắm.

Ôn Luân trừng mắt: "Huynh muốn tắm trước?" Ngàn vạn đừng như cậu tưởng.

Đại Hùng trần truồng đi tới, đem người ôm ngang vác lên: "Nào có phiền toái như vậy? Cùng tắm đi."

Ôn Luân là lần đầu tiên bị người vác lên vai, khoảng cách thân cận quá, lúc cậu kịp phản ứng cũng đã bị buông xuống.

Đại Hùng thuần thục, liền đem tức phụ bóc sạch sẽ, nhét vào trong bồn tắm, chính mình cũng đi theo vào.

Bồn tắm rất lớn, nhưng mà sau khi nhét hai đại nam nhân, luôn tránh không được tứ chi chạm nhau, hơn nữa Đại Hùng còn liên tiếp dán lại đây: "Tức phụ, chuyển lại đây, ta chà lưng cho đệ."

Ôn Luân ngoan ngoãn chuyển thân lại, bỗng nhiên quay đầu thanh minh: "Về sau đừng khiêng, bả vai đỉnh dạ dày ta không thoải mái."

Đại Hùng nhíu mày tỉnh lại: "A. Tức phụ, là ta không tốt."

"Ân."

"Ta nhận lỗi với đệ."

"Ân… Không cần…"

"Nơi này à. Thoải mái sao?"

"Ân… Thoải mái…"

Vì thế, chờ đến ngày hôm sau Ôn Luân bước ra khách điếm, đã là giữa trưa.

An Giang thành cùng thành khác cũng không khác nhau nhiều lắm, bố cục cũng một dạng là Đông phú Tây quý Nam bần Bắc tiện. Cửa hàng trong đống đồ cưới của Ôn Luân, nằm ở nơi tương giao Đông Tây, tính ra cũng thuộc loại trung tâm thành. Có nói như thế nào, cũng không nên ngay cả một chút địa tô cũng không có.

Nhưng mà chờ hai người đến nơi vừa thấy, liền hiểu được. Nơi này chính là cái quỷ trạch a!

Mái nhà cong* rộng lớn giống như cẩu gặm, môn khẩu không có mở trên đường cái phồn hoa, mà là mở ở bên trong ngõ hẻm. Mấy cái đèn lồng bạch sắc rách nát còn đón gió phiêu lay động.

*Cái này

Chưởng quầy bố trang (bán vải) cách vách đi ra, nhìn hai người một bộ ngốc dạng, liền thân thuộc chạy tới bát quái: "Hai vị là tới nhìn mặt tiền cửa hàng? Nhà này cũng không thể muốn nha." Hán tử tráng kiện nhìn qua không đơn giản, chỉ sợ là hộ viện giữ nhà gì đó, còn không phải là hộ viện giữ nhà bình thường. Bên người nhã nhặn tuấn tú phải là thiếu gia nhà ai, ăn mặc tuy rằng giống nhau, nhưng khí độ không phải người bình thường có thể có.

Đại Hùng biết nghe lời phải mà áp sát qua: "Chưởng quầy nói như thế nào?"

Chưởng quầy ánh mắt nhíu lại, khuôn mặt tươi cười càng hiền lành một ít: "Trời rất lạnh, theo ta vào phòng ngồi một lát đi." Nói xong, hắn nhìn nhìn Ôn Luân.

Đại Hùng chú ý tới, từ chối hai câu: "Thật ngại. Chậm trễ việc buôn bán của ngươi." Cuối cùng không chịu nổi chưởng quầy nhiệt tình, mang theo Ôn Luân vào hậu viện bố trang.

Chưởng quầy tự mình xếp trái cây điểm tâm, nước trà nóng, vén tay áo bắt đầu giảng cổ: "Nhà đối diện kia trước kia cũng là chỗ tốt. Hai vị xem bố trang của ta thì biết, cửa hàng mặt tiền kề bên này chính là cầu cũng cầu không được."

Đại Hùng khen hai câu, hỏi: "Vậy như thế nào đối diện liền thành như vậy rồi?"

Chưởng quầy phiên cái xem thường: "Nghe nói là bởi vì nó lọt vào mắt hai vị Đại lão gia."

Lời này vừa ra, ngay cả Ôn Luân đều xoay đầu lại.

Chưởng quầy nói lời không giả, cửa hiệu mặt tiền nằm ở trung tâm thành, cho dù là chiếm một chỗ trống nhỏ ở vị trí như vậy, cũng đã đầy đủ. Cửa hàng đối diện kia nhìn thì khó coi, càng đừng nói phòng ở hiện tại chỉ cần sửa sửa là xong, cho dù là một khối đất trống, cũng có nhiều người muốn. Hiện tại nguyên nhân bị vứt đi, nghe nói là bởi vì trong phủ thành có hai tôn đại phật đồng thời nhìn trúng một cái cửa hàng này.

"A?" Đại Hùng cùng Ôn Luân đều cảm thấy thập phần hứng thú.

Chưởng quầy thấy hai người đều không hỏi là hai vị nào, liền cảm thấy hai người thập phần thức thời. Hắn nói cũng bất quá là đồn đãi, bên trong này đến tột cùng có bao nhiêu chân thật, bản thân hắn trong lòng biết rõ ràng. Đã có người vui lòng nghe, chưởng quầy tất nhiên vui lòng giảng tiếp.

Ba người đốt chậu than ở đại sảnh, ngồi cả một ngày mới kể hết câu chuyện. Cuối cùng chưởng quầy còn như ý do chưa hết.

Chờ đến khi Ôn Luân ra cửa nhìn cửa hiệu mặt tiền rách nát kia, trong đầu đã có một loại cảm khái đối đãi di tích lịch sử. Chưởng quỹ kia thập phần đắc chí, đổi ở hiện đại còn có thể lên làm một biên kịch tài ba. Một câu chuyện về gian cửa hiệu mặt tiền mà thôi, qua tay lão cơ hồ đã thành một bộ phim thương chiến phiên bản cổ đại kinh điển, còn dung hợp quan trường tranh đấu nhi nữ tình trường, quan hệ nhân vật rắc rối phức tạp, câu chuyện thoải mái phập phồng.

Đại Hùng ngược lại cảm thấy nghe đến tâm mệt: "Không phải chỉ là chuyện hai đại quan ngươi giết chết ta, ta giết chết ngươi thôi sao, cần gì phải giảng lâu đến như vậy?"

Ôn Luân lôi kéo Đại Hùng: "Đi vào dạo?"

Đại Hùng vừa gật đầu, chợt nghe đến một tiếng âm dương quái khí.

"Hừm! Đây không phải là đại ca đi? Như thế nào dùng hai cái đùi đi đường, ngay cả con lừa đều không có? Ai, cũng khó trách, gả vào thâm sơn rừng già, cũng khó cho ngươi còn có thể đến phủ thành. Nếu tiền không đủ dùng, không cần lo lắng, tiền huynh đệ mời các ngươi ăn bữa cơm vẫn phải có."

Ôn Luân nhìn lại, đó là Ôn Thành cưỡi con ngựa cao to, bên người còn vòng quanh vài phú gia đệ tử ăn diện không sai biệt lắm.

Đây là Ôn Luân lần đầu tiên thấy Ôn Thành. Trong trí nhớ của nguyên thân, hắn đối vài đệ muội con vợ cả tình cảm đều không sâu, hoặc là nói, là ba trưởng bối đều có ý, vô ý mà phòng ngừa bọn họ tình cảm thâm hậu.

Trong tử nữ, Ôn Luân cùng Ôn Thành hai người tuổi chênh lệch ít nhất. Trong ấn tượng của nguyên thân, Ôn Thành không sai biệt lắm chẳng khác nào ngu ngốc, hắn vừa thấy thứ gì liền hiểu thứ đó, đổi Ôn Thành đến dạy vài lần mới hiểu được.

Đổi Ôn học tra xem ra, nguyên thân tư tưởng là rất kéo cừu hận. Học bá đương nhiên sẽ không hiểu được thống khổ của học tra. Không phải học tra không muốn hảo hảo học tập, mà là sách giáo khoa thật tamp rất khó có thể lý giải.

Nhưng mà, khi cậu chân chính nhìn đến Ôn Thành, cậu hoàn toàn không muốn cùng Ôn Thành có tiếng nói chung, lãnh túc nhất trương mặt gọi: "Xuống dưới!"

Ôn Thành sửng sốt, biểu tình ngả ngớn cứng ngắc tại trên mặt, có vẻ thập phần buồn cười.

Ôn Luân cũng mặc kệ hắn ngẩn hay không ngẩn, âm thanh càng thêm nghiêm khắc ba phần: "Phóng ngựa giữa phố xá, bộ dáng giống cái gì!"

Cậu vừa thốt ra lời này, vài người bên người Ôn Thành cũng nhao nhao cảm thấy có chút không được tự nhiên. Bọn họ đến học ở Thông Hải học đường cách trung tâm thành khá xa, đi đường phải hơn nửa canh giờ. Cơ hồ mọi người xuất hành, đều thay bằng gia súc. Ở trong thành kỵ mã vốn cũng không tính là cái gì, bọn họ lại không phóng ngựa chạy như điên.

Diện mạo Ôn Luân vốn chính là thập phần tuấn mỹ, cho dù cười rộ lên cũng có thể khiến người cảm thấy áp lực, hiện giờ nghiêm mặt, Ôn Thành theo bản năng liền từ trên lưng ngựa trượt xuống dưới, thấp giọng nói: "Đại ca." Đột nhiên nghĩ nghĩ không đúng lắm, hắn làm chi phải nghe Ôn Luân, nhất thời lại cứng cổ, "Chúng ta lại không phóng ngựa chạy như điên!"

Ôn Luân cảm thấy Ôn Thành cái dạng này, quả thực giống như là trung nhị (có thể hiểu là tuổi nổi loạn =))) hút thuốc bị giáo viên chủ nhiệm bắt được lại liều mạng chống chế. Trong lòng buồn cười, trên mặt lại càng thêm nghiêm túc: "Các ngươi nếu phóng ngựa chạy như điên, có tin ta lập tức đưa các ngươi đi nha

môn chịu trượng hay không? Nhìn xem người khác, nhìn nhìn lại chính các ngươi! Trong thành này chỉ các ngươi có ngựa? Rất lợi hại?"

+ Trung nhị ( ) Xuất phát từ cụm từ "bệnh trung nhị" (gọi là chứng mồng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là "bệnh" nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào "bệnh tật". Ở Việt Nam, "bệnh trung nhị" có tên gọi khác là "bệnh tuổi dậy thì". Nguồn: Lam Ninh

Ôn Thành bị huấn đến cúi đầu. Hắn cùng vài người cùng trường khác quay đầu nhanh chóng nhìn xung quanh. Trung tâm thành người có ngựa không chỉ vài ngườibọn họ, tùy tiện quét mắt cũng thấy ba năm người, nhưng người ta đều là dắt ngựa đi, nhất thời cảm thấy trên mặt một trận nóng phừng phừng.

Đại Hùng vốn đang muốn ra tay, đem vài cái tiểu thỏ tể (thằng ranh con) này giáo huấn một trận, kết quả nhìn tức phụ nhà mình khẩu chiến bát phương, đem một đám thằng nhóc nói đến hận không thể chui xuống khe hở.

Ôn Luân nói mệt, phất phất tay: "Đi, trở về đem Tề luật chép ba lần, về sau đừng tái phạm."

Một đám tiểu tử như được đại xá, dắt ngựa chạy trốn so cưỡi ngựa còn nhanh hơn, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi bóng người.

Đại Hùng cúi đầu nhìn Ôn Luân: "Tức phụ, đi theo ta ủy khuất đệ rồi."

Ôn Luân một bàn tay đẩy Đại Hùng ra: "Ủy khuất làm cái nhị phẩm cáo mệnh phu nhân à?"

Đại Hùng vừa nghe, nhất thời mặt mày hớn hở: "Tướng công của đệ lợi hại đi?"

Ôn Luân không để ý tới, muốn đi mở khóa, lại bị Đại Hùng cướp chìa khóa: "Ta đến."

Khóa lớn cũng không biết đã bao nhiêu lâu không có mở, bên trong có chút gỉ sét. Đại Hùng dùng chút lực mới mở cửa được.

Hai người một trước một sau vào cửa, không chú ý tới một người đối diện như có điều suy nghĩ mà rảo bước tiến vào bố trang. Người này vừa vào cửa, liền có tiểu nhị vào cửa gọi chưởng quầy ra, vài khách nhân chọn lựa vải dệt cũng đều ở cửa, mang trên mặt một chút lấy lòng cười cùng kính sợ.

Chưởng quỹ bố trang cười tủm tỉm đi ra tự mình nghênh đón: "Đây không phải là Hoắc thiếu gia sao! Nghe nói ngài ở kinh thành, lần này trở lại?"

Thanh niên được xưng là Hoắc thiếu gia cười cười: "Trở về có một đoạn thời gian. Này không, vừa muốn thượng kinh, nhìn xem ngài nơi này có lụa mỏng tốt không."

Chưởng quầy một bên đem Hoắc thiếu gia nghênh đến vào trong, một bên lên tiếng trả lời: "Hoắc thiếu gia ngài nói lời này. Chỗ ta không có lụa mỏng tốt, chỗ khác sao có thể có?" Lụa mỏng xem như là đặc sản của An Giang thành, là lựa chọn tốt nhất của nhân gia phú quý dùng để làm quần áo mùa hè. Nữ quyến khéo tay còn thường dùng chất vải dư lại làm thành các loại quyên hoa trang điểm.

Đĩa trái cây trong đại sảnh còn chưa dọn xuống. Hoắc thiếu gia liền trêu ghẹo nói: "Chưởng quầy sinh ý thịnh vượng a." Xung quanh cửa hàng, sau lưng mỗi cái đều có hậu trường cứng, muốn vào thiên thính của chưởng quầy, khó khăn cũng không nhỏ.

Chưởng quầy vừa nghe lời này, chờ người lần nữa thay nước trà điểm tâm, một bên đem mấy cuộn lụa mỏng tốt nhất đặt thả ra, một bên đem chuyện Đại Hùng cùng Ôn Luân nói với Hoắc thiếu gia.

Hoắc thiếu gia một bên chọn lựa, một bên làm bộ như vô ý hỏi han: "A? Hai người này dĩ nhiên là một đôi?"

Chưởng quầy gật đầu: "Ta mới đầu còn tưởng rằng là chủ tớ đâu! Sau lại nhìn thấy không đúng." Đừng nói, tráng hán kia đối thư sinh kia chiếu cố, có thể so đại đa số người mạnh hơn nhiều.

Hoắc thiếu gia nhìn xem không sai biệt lắm, chỉ mấy cuộn vải: "Chỉ cần mấy loại màu này, mỗi dạng mười cuộn."

Chưởng quầy lập tức gật đầu xác nhận: “Được. Sẽ đưa đến quý phủ của ngài ngay lập tức.”

Thời điểm Hoắc thiếu gia đi ra bố trang, liền nhìn thoáng qua cửa hàng đối diện kia: “Họ Hùng? Quả nhiên là Hùng Tướng quân, người được Phác Du sư đệ nhìn trúng?” Không phải nghe nói phu nhân Hùng Tướng quân bệnh sắp chết sao?

26. Chương 26: Đe Dọa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Hình dáng bên ngoài là như quỷ điếm, nhưng bên trong dễ nhìn hơn nhiều. Ban đầu có lẽ là tửu lâu, bốn phía đều có lan can, ở giữa còn có một hoa viên không nhỏ.

Đại Hùng chuyên nghiệp mà gõ gõ chung quanh: “Dùng gỗ tốt, tu sửa một chút là được.”

Hai người thả nhẹ cước bộ, chuyển qua chỗ giữa. Phòng trong thập phần trống trải, cũng không có bao nhiêu chỗ có thể nhìn. Hai người từ một cửa hông khác đi ra ngoài.

Ôn Luân đi ra vài bước, bỗng nhiên chậm rãi đỏ mặt, nghiêng đầu thấp giọng nói câu: “Thực xin lỗi.”

Đại Hùng vốn đang tại cảm thấy nhà mình tức phụ nhi đỏ mặt bộ dáng thực xinh đẹp, đột nhiên cảm thấy cảm xúc của cậu không đúng lắm, đi theo phóng thấp giọng: “Làm sao vậy?”

Ôn Luân bĩu môi: “Ta… Ta một chút cũng không biết kinh doanh như thế nào, còn mù quáng chỉ huy, hại trong nhà tổn thất nhiều tiền như vậy.” Bày cửa hàng quá lớn, vạn nhất thất bại, cậu cũng không biết nên kết thúc như thế nào.

Đại Hùng nhẹ nhàng ôm Ôn Luân một cái, lại vỗ vỗ lưng cậu: “Đừng lo lắng, có ta ở đây, ân?” Một trà trang một dược viên, y vốn nghĩ chỉ là cho tức phụ mình chơi đỡ buồn, cũng không quá để bụng, luôn thấy tức phụ một lát cao hứng một lát lại uể oải chơi rất vui. Nhưng không nghĩ tới tức phụ sẽ coi trọng như vậy, càng thêm không nghĩ tới phân lượng của tức phụ ở trong lòng mình, cũng càng ngày càng nặng.

Ôn Luân không biết rõ, có Đại Hùng thì không cần lo lắng là logic như thế nào; nhưng có người chia sẻ cảm giác có lẽ sẽ không xấu đi. Cùng ngày về khách điếm cậu liền lôi kéo Đại Hùng cùng viết bản kế hoạch.

Ôn Luân học tra sao có thể viết ra bản kế hoạch gì, chỉ là nghĩ đến cái gì thì viết cái đó thôi.

Đại Hùng cũng là cái gà mờ, nhưng đối tình thế lại hiểu biết rất nhiều, ngay khi chuyện càng ngày càng phức tạp, Hùng Tướng quân đập bàn quyết định: “Đi tìm chưởng quầy, lại tìm cái người chuyên quản thu chi.”

Đại Hùng nói xong hai ngày sau, hai người liền thấy được Hoàng chưởng quỹ.

Hoàng chưởng quỹ vẫn một bộ nói năng thận trọng, bên người Hoàng chưởng quỹ mang theo một đứa trẻ cũng nói năng thận trọng.

"Đây là khuyển tử, Hoàng Chân." Hoàng chưởng quỹ nói xong, đem khế bán mình của Hoàng Chân đưa cho Ôn Luân.

Hoàng Chân thi lễ: "Gặp qua phu gia, đại thiếu gia."

Ôn Luân nhíu mày: "Không cần khách khí." Sau khi xuyên qua, cậu vẫn luôn tiếp thu rất nhiều người hầu hạ, nhưng mà khế bán mình… mấy tờ giấy mỏng manh đem quan niệm vốn có của cậu lại đánh nát một lần.

Đại Hùng thấy thế nhanh chóng đem khế bán mình cất kỹ.

Phụ tử Hoàng chưởng quỹ có chút thấp thỏm.

Hoàng Chân nhất căng mặt càng thêm nghiêm túc.

Hoàng chưởng quỹ cúi đầu nói rằng: "Khuyển tử tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng trên tay cũng đã quản một nhà tửu lâu một nhà quán trà, đối đại thiếu gia cùng phu gia hẳn là có thể giúp vội một chút. Nếu là… Hai vị có người chọn thích hợp hơn, vậy…"

Hoàng chưởng quỹ có chút nói không được nữa. Nói dễ nghe, thì hắn là tâm phúc của lão Huyện Bá; nói trắng ra một chút, hắn cũng chỉ là một con chó của lão Huyện Bá. Lão Huyện Bá nói để con hắn đi làm việc cho đại thiếu gia, đó là lão Huyện Bá đề bạt con của hắn; nhưng nếu là đại thiếu gia không nhận, chỉ sợ nhi tử hắn ở Huyện Bá quý phủ cũng ngốc không được nữa.

Đại Hùng ngược lại biết một chút môn đạo bên trong: "Hoàng chưởng quỹ nói nơi nào. Hoàng Chân tới là giúp chúng ta đại ân, vừa vặn muốn tìm chưởng quầy, chỉ là hiện tại cái gì cũng không có…"

Hoàng Chân lập tức cong lưng hai phân: "Mặc đại thiếu gia cùng phu gia phân phó."

Hoàng chưởng quỹ lúc này có chút không yên lòng, chính mình cũng ở lại phủ thành đi theo bận việc vài ngày. Không thể không nói, có một lão chưởng quầy đầy mình kinh nghiệm thì thật không giống.

Chuyện Ôn Luân cùng Đại Hùng xem ra thập phần phức tạp lộn xộn, ở trên tay Hoàng chưởng quỹ lập tức liền thông thuận, mấy chuyện hỗn loạn đâu vào đấy mà triển khai.

Đại Hùng cũng vì làm cho tức phụ mình an tâm, mang theo tức phụ đến Hối Thông ngân hàng tư nhân lấy tiền.

Ôn Luân ngồi ở trong ngân hàng tư nhân, chẳng sợ Đại Hùng ngàn vạn cam đoan bản thân có rất nhiều tiền, Ôn Luân cũng hiểu được có chút không yên lòng. Trong phủ thành chi tiêu không thể so thị trấn, lại càng không so Đại Trà thôn. Mở cửa tiệm cần tốn rất nhiều tiền! Ấn theo Ôn Luân nói, sớm biết tình huống cửa hàng thế này, còn không bằng tìm một nhà hoặc là mấy nhà đại lý thương lượng cho bớt việc. Hiện tại vừa muốn trang hoàng vừa muốn mua gia cụ vừa muốn thỉnh người, cậu mỗi ngày nhìn Hoàng chưởng quỹ lớn nhỏ dự toán ra con số, mí mắt cũng theo giật giật.

Ngân hàng tư nhân làm việc hiệu suất cực cao, có vài đại hán vừa nhìn liền biết thân mang võ có lực, gánh một gương gỗ lớn vào cửa, mở ra bên trong là tràn đầy đồng tiền.

Ôn học tra ánh mắt bị thiểm một chút, trong đầu hiện lên danh ngôn —— gia hữu thân huynh, tử viết Khổng Phương*! Tiền vuông bộ dáng rất đáng yêu có được hay không (gào thét -ing)! Hơn nữa từng cây tiền vuông cùng một chỗ, làm sao có thể manh vậy!

*Gia hữu thân huynh, tử viết Khổng Phương: Nhà có anh trai, người tên Khổng Phương (Khổng Phương nghĩa là lỗ vuông, ý chỉ tiền, chữ tiền được tạo thành từ "Kim,Qua,Qua", "Qua" đồng âm với "Ca", vì vậy còn được gọi là Khổng Phương ca [anh KP]) baike.baidu

*Tiền lỗ vuông:

Ôn Luân trong mắt người ở bên ngoài vẫn là một bộ thư sinh phái đoàn, trước khi đi Đại Hùng liên tục gọi hai tiếng mới hoàn hồn.

"Cái này không cần lo lắng thiếu tiền đi?" Đại Hùng đắc ý. Y rốt cục chứng minh được với tức phụ rằng mình cũng có thể nuôi gia đình, về sau tức phụ không cần lo lắng.

Ôn Luân gật đầu: "Cái này có thể kiếm càng nhiều tiền." Tiền vuông sinh tiểu tiền vuông, tiền vuông thế thế đại đại vô cùng vô tận.

Trang hoàng cửa hàng động tĩnh lớn như vậy là lừa không được người, hơn nữa cửa hàng này còn tại địa lý vị trí tốt như vậy. Một vòng đều là cự cổ hào phú, bình thường có chút gió thổi cỏ lay đều hận không thể dùng phim quay chậm để nhìn, hiện tại động tĩnh lớn như vậy, đã sớm hận không thể đào ra ba đời nhà người ta. Chính là bọn họ tìm hiểu đến tìm hiểu đi, chỉ tìm được một chút, thì phải là…

"Long Châu huyện! Chỗ nông thôn nào, chưa từng nghe qua!"

"Liêu ca, Long Châu huyện không phải dưới tám trăm đại sơn sao?"

"A, trong cốc a!"

"Cũng không hỏi thăm hỏi thăm An Giang Thành là địa phương nào? Cái gì cũng đều không hiểu, cũng dám tới nơi này mở cửa tiệm?"

"Đúng nha, còn chưa bái qua bến tàu đâu!"

"Dám không cho Liêu ca ta mặt mũi, biết Liêu ca ta là ai không?"

Đại Hùng cùng Ôn Luân đều không ngờ rằng thời điểm trở về, nhìn thấy sẽ là tình hình như vậy. Mười mấy tên côn đồ vây quanh cửa hàng. Hai bên còn có quần chúng ba tầng vây xem, đem một cái ngõ nhỏ vốn là không rộng, vây quanh chật như nêm cối.

Hoàng chưởng quỹ lớn nhỏ đứng ở bên trong, biểu tình còn mang theo chút kinh ngạc. Bọn họ đều là người Huyện Bá phủ. Sản nghiệp Huyện Bá phủ đại bộ phận tại Long Châu huyện, tại trong thị trấn bọn họ không đi tìm người khác phiền toái, người khác đã là đốt nhan cao, cho tới bây giờ còn chưa nghĩ tới sẽ có người khác tìm đến bọn họ phiền toái.

Huyện Bá phủ bọn họ có nghèo túng như thế nào, cũng là quý tộc có phong hào đứng đắn, nếu là đại quý tộc khác tìm tới cửa, vậy bọn họ cũng nhận thua, nhưng trước mắt vài tên côn đồ này là xảy ra chuyện gì? Bọn họ cũng thật muốn theo vài tên côn đồ này lên tiếng hét lại một câu —— biết bọn họ là ai sao?

Ôn Luân đảo mắt qua, nhìn đến vài nha dịch tuần tra cũng đứng ở một bên xem kịch vui, chọt chọt Đại Hùng, hất hàm qua.

Đại Hùng lập tức hiểu ý, đẩy ra bức tường người.

Có lão thái thái hảo tâm còn kéo Đại Hùng một phen, thấp giọng nói: "Tiểu hỏa nhi đừng động, Liêu ca kia sau lưng có người."

Đại Hùng tránh tay lão thái thái, thấp giọng nói câu: "Không có việc gì."

Sau đó đám người nhìn mười mấy tên côn đồ giống như tờ giấy, ba đấm hai cước đã bị Đại Hùng đánh ngã. Vài nha dịch xem kịch vui lúc này mới kịp phản ứng, tay cầm chuôi đao, tưởng muốn "Trừ bạo an dân", bước chân lại như thế nào cũng bước không ra: "Ngươi là người nào! Dám ở phố xá sầm uất hành hung!"

Đại Hùng cười hắc hắc, bàn tay to duỗi ra, đem vài nha dịch cũng lược ngã vào một bên. Nha dịch tổng cộng cũng chỉ có ba người, luận thân thủ cũng không thấy so vài tên côn đồ tốt hơn chỗ nào, nhưng dù sao thân phận đại biểu không giống. Tất cả mọi người thật không nghĩ tới, thế nhưng còn có người có thể quang minh chánh đại mà giáo huấn nha dịch như vậy.

Quần chúng vây xem một trận ồ lên, nhìn hán tử kia tuy rằng cao cao tráng tráng, khá vậy không giống như là tên côn đồ bộ mặt hung ác a?

Hoàng chưởng quỹ lớn nhỏ tiến lên thi lễ: "Phu gia."

Ôn Luân lúc này mới đi ra phía trước: "Đem người trói lại."

Phen biến hóa này, quần chúng vây xem tỏ vẻ quá mức nghiện. Nhất là chưởng quỹ bố trang đối diện nhiệt tình yêu thương bát quái kia, quả thực hận không thể dọn băng ghế cắn hạt dưa ngồi ở trong ngõ hẻm. Hắn đã nói mà, tìm hiểu không ra tin tức, mới chân chính là người có núi dựa lớn. Nhân gia trong thị trấn tới thì sao? Hắn khi đó vừa thấy được hai người này liền biết không đơn giản. Khí độ kia là người bình thường có thể có?

Chưởng quỹ bố trang rung đùi đắc ý cười nhẹ: "Xuy! Đe dọa? Còn không biết là ai đe dọa ai?" Liêu ca cũng được, vài nha dịch cũng tốt, một bước này của người đứng sau lưng cũng vậy, đừng vì một bước mà đem chân té gãy nha!

Quần chúng vây xem rất nhanh đã bị bị xua tan. Bởi vì có đại nhân vật đến, đại nhân vật bị chê cười không phải người bình thường có thể nhìn, ngay cả chưởng quỹ bố trang đều rút về trong cửa hàng nhà mình, chỉ dám nhìn qua khe cửa.

Hai đỉnh cỗ kiệu một trước một sau dừng ở trong ngõ hẻm. Hai phe kiệu phu đều hận không thể biết bay, thời điểm hạ kiệu thiếu chút nữa còn đánh trúng nhau, hai cái đại nhân vật không sai biệt lắm đều là lăn xuống, cũng may hạ nhân bên người được huấn luyện nghiêm chỉnh mà tiến lên giúp đỡ một phen, mới không xuất đại xấu hổ.

Hai người liếc nhau, cũng cố không hàn huyên, biểu tình trên mặt cũng không phải thực xinh đẹp. Bọn họ không biết người kia là ai. Giáo huấn tên côn đồ, cho dù là giết tên côn đồ cũng không phải chuyện lớn gì; nhưng mà dám đánh nha dịch, đánh người không tính, còn dám trực tiếp giam lại, này tuyệt đối không phải vấn đề lá gan lớn hay không.

Chuyện, nháo lớn! Cố tình thời gian này, bọn họ còn không biết người đối đầu là ai, đây mới là vấn đề lớn!

Ôn Luân cùng Đại Hùng nhìn hai người trung niên một béo một gầy ăn mặc không tầm thường, được vài hạ nhân vây quanh tiến vào. Mập mạp kia một chân sải bước qua ngạch cửa, một chân khác liền dừng lại không động.

"Hoàng chưởng quỹ." Thanh âm đều hẫng đi một nhịp. Vị này chính là tâm phúc của vị Bá gia kia, như thế nào liền không người nhận ra được? Đây là người dễ đắc tội sao?

Ôn Luân nhìn thoáng qua Hoàng chưởng quỹ.

Hoàng chưởng quỹ trên mặt vẫn như trước mặt không đổi sắc: "Uông đại nhân, Hoàng mỗ mới mấy tháng không vào phủ thành, cũng không biết phủ thành thay đổi quy củ a." Lời này bên trong có móc câu, quả thực đem mặt Uông đại nhân đào ra cái hố.

Một vị người gầy khác ngược lại so Uông đại nhân kiên cường một ít, giương mắt trừng Hoàng chưởng quỹ một cái, lại quét về phía Ôn Luân cùng Đại Hùng: "Việc hôm nay, không biết hai vị nên giải thích như thế nào?" Lời này có chút nhuyễn, hơn nữa còn là rất nhuyễn.

Ôn Luân đặt chén trà xuống, chậm rãi nói: "Vị này… Đại nhân? Muốn giải thích cái gì? Nếu chúng ta là dân chúng bình thường, bị vô lại quấy rầy, nha dịch vây xem không cứu, là nha dịch thất trách. Chúng ta tự cứu sau, nha dịch ngược lại đến công kích chúng ta… Không biết này vài nha dịch lương bổng là lĩnh từ nha môn, hay là lĩnh từ du côn vô lại?"

Người gầy nghe được trên mặt trướng đến đỏ bừng: "Ngươi lớn mật!"

Ôn Luân nửa điểm không tức giận, vứt cho một ánh mắt ra hiệu: tiểu hoán hùng, lên!

Đại Hùng lấy khí thế cầm quân xung phong ra trận liều chết: "Lớn mật là ngươi! Dưới ban ngày ban mặt, ngang nhiên công kích mệnh quan triều đình, ta cho dù đem tất cả bọn họ đều giết chết! Đó cũng là An Giang Thành các ngươi thất trách!"

Người gầy trên mặt như trước đỏ bừng.

Chân khác của mập mạp thật vất vả bước vào đại môn, nhất thời liền mềm nhũn, vội vàng đỡ khung cửa: "Mệnh quan triều đình?"

Đại Hùng quắc mắt nhìn trừng trừng: "Mỗ là Trấn Nam tướng quân!"

Phù phù phù phù… Béo gầy hai đại nhân, tính cả chúng hạ nhân theo vào, tất cả đều quỳ xuống. Trấn Nam tướng quân, bọn họ như thế nào trêu chọc phải tôn sát thần này?

27. Chương 27: Sát Thần?

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân cảm thấy tức phụ mình đây… Khụ khụ, có chút làm không xứng chức. Cậu biết Đại Hùng là tướng quân, còn là quan lớn nhị phẩm rất lợi hại. Đương nhiên, cái quan lớn nhị phẩm này cũng thật nghèo túng, thủ hạ chỉ có vài đại binh xuất ngũ.

Nhưng mà, danh hào Trấn Nam tướng quân này, cậu cho tới bây giờ đều chưa nghe Đại Hùng nói qua, cho dù là thời điểm nghe y nói về vết sẹo những trên người, cũng không nghe y nói gì thêm.

Đại Hùng đối với dao động cảm xúc của tức phụ nhà mình xưa nay rất sắc bén. Rõ ràng Ôn Luân ngay cả mí mắt cũng không nâng, nhưng lông tơ sau lưng Đại Hùng nháy mắt liền dựng lên, trên mặt cũng càng thêm uy nghiêm: “Chuyện này, các ngươi chính mình nhìn làm!” Nói xong, y mang theo tức phụ đi ra hậu viện.

Mọi người bị bỏ lại đại sảnh, vất vả ổn định đứng lên trong đống bụi gỗ vụn, hai mặt nhìn nhau. Chính mình nhìn làm? Bọn họ có thể làm như thế nào?

Trấn Nam tướng quân, đây chính là một pho tượng sát thần a! Tuy rằng bọn họ cũng nghĩ qua là mình đã đá đến thiết bản, thậm chí nếu như loại du côn lưu manh như Liêu ca này bị giết chết, mí mắt bọn họ cũng sẽ không chớp lấy một cái, nhưng trăm triệu lần lại không nghĩ tới, một cước này đã có thể đem mặt mình đá đến sưng vù.

Hai đại nhân béo gầy phất phất tay, vài tùy tùng hiểu ý, từ phụ cận cửa hàng đi mượn ghế dựa đến, đưa đến cho hai vị đại nhân ngồi xuống. Gia cụ trong điếm, bọn họ cũng không dám động.

Mập mạp Uông đại nhân cầm một cái khăn mặt, không ngừng lau mồ hôi trên trán: "Một người Huyện Bá Long Châu… Một người Trấn Nam tướng quân…"

Người gầy đại nhân xanh mặt, trừng mắt liếc Uông đại nhân một cái: "Long Châu Huyện Bá không phải vấn đề, vấn đề là Trấn Nam tướng quân kia kìa." Tề quốc người nào không biết, toàn bộ Nam Cương cơ hồ chính là Trấn Nam tướng quân bình định. Năm năm trước, Nam Cương Ly vương phản loạn, một lần thậm chí đánh tới kinh đô và vùng lân cận phụ cận, lúc ấy kinh thành nhân tâm hoảng sợ, hơn phân nửa triều thần đề nghị dời đô, cơ hồ muốn thay đổi địa vị. Nếu không phải trước có Thành vương, sau có Trấn Nam tướng quân, hiện tại người ngồi trên long ỷ còn không biết là ai đâu.

Uông đại nhân nghe vậy, ngay cả tay lau mồ hôi đều ngừng lại, cười lạnh: "Long châu Huyện Bá không phải vấn đề? Liên đại nhân, ngài là người do kinh thành phái tới, đối địa đầu xà không quen, làm việc nên nhiều tâm nhãn chút."

Liên đại nhân sắc mặt càng âm trầm vài phần. Ngàn dặm làm quan chỉ vì tài. Toàn gia cung cấp nuôi dưỡng hắn thi đậu Tiến sĩ, hắn không có tư lịch ở lại kinh thành ngao, ngược lại chỉ có thể thả ra ngoài làm ngoại quan, còn không phải bởi vì tiền. Văn nhân quan hệ rắc rối phức tạp, hắn cùng đồng môn tùy tiện bện một chút nhân tế quan hệ, tại phủ thành này không ai dám đắc tội như thế nào, xuôi gió xuôi nước mà qua đã nhiều năm, quan chức cũng từ thất phẩm lên tới lục phẩm. Cố tình lại có một đồng nghiệp như vậy, ỷ vào mình là địa đầu xà, phẩm cấp so với hắn thấp hơn, còn có lá gan luôn cùng hắn đối nghịch.

Cửa hàng này cũng như vậy, ai cũng muốn, vậy dứt khoát ai cũng không được! Khế ước thuê mướn gian cửa hàng này luôn luôn trăn trở trên tay hai nhà, nhưng mà thời gian lâu như vậy, bọn họ ngược lại là chưa từng nghĩ tới chủ nhân cửa hàng này là ai. Đơn giản là chủ nhân cửa hàng này vẫn luôn không lên tiếng, bọn họ cũng coi như là một quả dưa, hoàn toàn không nghĩ tới đó chính là con cá sấu một vùng.

Thế lực gia tộc quyền thế địa phương có bao nhiêu cường? Liên đại nhân đã sớm từ trên người Uông đại nhân lãnh hội một phần, hiện giờ nhân vật ngay cả Uông đại nhân đều phải kiêng kị, Liên đại nhân ở trong lòng quay cuồng hai lần, rốt cuộc có chút ngồi không yên.

Du côn, nha dịch cùng tạp vật xếp chồng bên trong lăn thành một đống, hai vị đại nhân đều ăn ý mà không nhìn. Đám người kia từ lúc tên Trấn Nam tướng quân vừa xuất ra, mắt liền đã choáng váng.

"Trấn Nam tướng quân?"

Bố cục cửa hàng là một chữ "Nhật" ( ), bất quá mặt tiền là hình vuông, phía sau là hình chữ nhật chật hẹp. Bộ phận hình vuông dùng làm cửa hàng, bộ phận hình chữ nhật là trù phòng, phòng thu chi vân vân, còn phải thu thập một gian phòng cho Ôn Luân nghỉ ngơi.

Trước mắt, phòng ở này ngược lại vừa lúc dùng để tra hình bức cung.

Đại Hùng ân cần bưng trà dâng nước, bóp vai đấm chân, làm bộ không nghe tức phụ nói, quả thực vội muốn chết.

Ôn Luân cảm thấy Đại Hùng như vậy rất thú vị. Cậu chỉ là muốn nghe kể chuyện, như thế nào Đại Hùng liền có phản ứng này? Chẳng lẽ bên trong này còn có hắc lịch sử gì nhận không ra người?

Ôn Luân dùng ngón tay gõ gõ cái bàn: "Trấn Nam tướng quân chính là đại đại anh hùng, có cái gì không dễ nói?"

Đại Hùng da mặt ngăm đen nháy mắt bạo hồng, nói quanh co: "Không, không có gì!"

Ôn Luân đưa qua tay, như lưu manh nâng cằm Đại Hùng, kề mặt qua: "Nói cho ta biết, ân?" Trấn Nam tướng quân là ai, cho dù là nguyên thân một con mọt sách vùi đầu vào biển sách, cũng đã từng được nghe nói qua uy danh của Trấn Nam tướng quân. Các loại đồn đãi đổi thành niên đại của Ôn luân ở nước A, hoàn toàn có thể tâng bốc thành đống lớn chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

Trấn Nam tướng quân xuất thân không tốt, nhưng võ nghệ cao cường, sau lại được Thành vương coi trọng…

Đại Hùng chỉ vào vết thương cũ trên vai mình: "Đây là chắn cho Thành vương. Thành vương dạy ta võ nghệ cùng binh pháp, sau lại Thành vương vết thương cũ tái phát, không thể tiếp tục ở tiền tuyến, liền hướng triều đình tiến cử ta." Y trụ cột không tồi, nhưng cái đó là công phu của thợ săn, đối với chiến trận xung phong liều chết còn kém hơn rất nhiều. Thân bản lĩnh hiện tại của y, hơn phân nửa đều là Thành vương dạy.

Đại Hùng âm thanh càng nói càng thấp. Lúc ấy ở trên chiến trường không có gì, nhưng mà nếu trực tiếp cùng tức phụ nói mình là Trấn Nam tướng quân… đồn đãi về Trấn Nam tướng quân rất xấu, nửa nọ nửa kia, có khả năng lời đồn xấu về mình còn nhiều chứ không ít.

Ôn Luân để sát vào, mặt Đại Hùng sắp bốc hơi nước: "Ưm… Sát thần?"

Đại Hùng nghe tiếng nhất thời nhiệt độ trên mặt lui đi, mí mắt đang hạ nháy mắt nâng lên.

Ôn Luân bị y nhìn đến ngửa mặt ra sau, bị Đại Hùng nháy mắt giữ chặt, ánh mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Ôn Luân vẫn không nhúc nhích: "Ôn Luân, đệ sợ?" Ở trên chiến trường, không phải ngươi tử chính là ta vong. Đại Hùng giác ngộ rất cao, từ ngày đầu tiên ra chiến trường, y liền không ngừng thu gặt mạng người. Y không muốn chết, cũng không muốn thấy loạn quân đồ hại dân chúng. Nhưng, chờ đến khi y khải hoàn về triều, mới phát hiện trong mắt người bình thường, đối y kính sợ quá đáng. Y là Trấn Nam tướng quân bảo vệ quốc gia, cũng là sát thần giết người không chớp mắt.

Đây là lần đầu tiên Đại Hùng gọi tên đầy đủ của Ôn Luân, Ôn Luân thế nhưng cảm thấy lỗ tai một trận tê dại. Tê dại còn mang theo một chút ngứa, một đường câu đến đầu tim của cậu.

Đại Hùng nhìn Ôn Luân cúi đầu không nói, trong lòng lộp bộp một chút, nhất thời sắc mặt trắng nhợt: "Đệ sợ." Sát thần không phải thanh danh tốt gì, cho nên y mới không muốn để cho Ôn Luân biết. Vừa rồi hai tên hề nhảy nhót kia, rõ ràng bằng vào thế lực Huyện Bá phủ, hẳn là cũng có thể giải quyết hết. Hoàng chưởng quỹ bị tìm ra gốc, ngay cả sắc mặt cũng không biến một chút. Y vội vã xuất đầu như vậy làm gì?

Hai người kề sát quá gần, Ôn Luân vừa nhấc đầu trực tiếp gặm cằm Đại Hùng một hơi: "Ta làm chi sợ huynh?" Trong lòng nam nhân luôn có một chút anh hùng tình kết. Tướng công của mình là một đại anh hùng cái gì, quả thực không thể khốc huyễn hơn!

Đại Hùng bị Ôn Luân không nhẹ không nặng mà cắn ra một vòng dấu răng. Tức phụ của mình nhi chỗ nào cũng tốt, chỉ là… Đại Hùng đẩy Ôn Luân ra một chút, cúi đầu thật mạnh hôn lên, nếu không phải địa phương không đúng, thiếu chút nữa đã tử hình người ngay tại chỗ rồi: "Rõ ràng đã làm qua nhiều lần như vậy, như thế nào còn giống như tiểu cẩu thích cắn người đâu?" Y như trút được gánh nặng, tức phụ không sợ y, là y suy nghĩ nhiều. Tức phụ của y sao có thể so sánh với đám toan hủ trên triều đình?

Ôn Luân nghĩ đến trên người Đại Hùng có dấu răng không phai, hồng lỗ tai ngẩng đầu nhìn trần nhà. Nội tâm có học bá thì thế nào, năng lực học tập của học tra chính là… Thấp.

Hai người tại trong phòng ngươi nông ta nông, đem mọi người trong đại sảnh đứng ngồi khó an, hoàn toàn vứt ra sau đầu. Hoàng Chân đi nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa bị đại thiếu gia cùng phu gia nhà mình chói mù mắt chó, căng gương mặt không một biểu tình, đi ra cùng cha của hắn nói hai câu.

Hoàng chưởng quỹ nghĩ nghĩ: "Những người trong đại sảnh này, ngươi tới đuổi."

Hoàng Chân sửng sốt. Hắn tuy rằng cũng đã có thể một mình đảm đương một phía, nhưng mà tiếp xúc đến nhân vật dù sao đều so cha mình kém một cấp bậc. Bên ngoài những du côn nha dịch đó tạm thời không đề cập tới, hai vị đại nhân kia đều là viên chức đứng đắn, hắn một hạ nhân, đuổi như thế nào?

Hoàng chưởng quỹ nhìn nhi tử bộ dáng này, đưa tay gõ đầu: "Như thế nào? Về sau đại thiếu gia cùng phu gia không ở, ngươi cũng đứng ngốc như vậy?"

Hoàng Chân trong lòng rùng mình, trong đầu chuyển quá cong đến, trên mặt vẻ mặt càng nghiêm túc: "Vâng."

Uông đại nhân cùng Liên đại nhân không nghĩ tới chờ được chính là Hoàng Chân. Hoàng chưởng quỹ chính là tâm phúc lão Huyện Bá, Uông đại nhân còn có thể cho ba phần mặt mũi. Nhưng mặt mũi thứ này là lẫn nhau cho, theo thân phận của bọn họ có thể cùng Hoàng chưởng quỹ nói chuyện, cũng là đã cho Hoàng chưởng quỹ mặt mũi. Hiện tại phái ra một hạ nhân không biết tính danh, đây chính là vẽ mặt chói lọi!

Uông đại nhân sắc mặt nháy mắt trướng đến đỏ bừng, nhưng nháy mắt sau đó sắc mặt lại trắng bệch. Hạ nhân bên người đi theo thấy thế, lập tức lại đây xoa ngực cho Uông đại nhân.

Liên đại nhân dùng khóe mắt nhìn thoáng qua, hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Chân hướng hai vị đại nhân quy củ mà hành lễ, rồi sau đó tự giới thiệu một phen: "Sau này Hoàng mỗ chính là chưởng quầy trà lâu này, mong rằng hai vị đại nhân quan tâm nhiều hơn. Hôm nay hiểu lầm một hồi, ngược lại chậm trễ hành trình của hai vị đại nhân. Không bằng hôm nay Hoàng mỗ làm chủ, mặt dày thỉnh hai vị đại nhân đến Vân Lai tửu lâu hội tụ?"

Hoàng Chân nói chuyện làm việc, đều tìm không ra sai lầm, trong lời nói lại là cấp mặt mũi cho hai người.

Hai người này nghe cũng là trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Uông đại nhân thở dốc còn không có dừng, liền vội vã xua tay: "Không cần… Ôi… Không cần."

Liên đại nhân trên mặt tối tăm cũng là ngạnh bài trừ một nụ cười: "Một hồi hiểu lầm, chậm trễ Hoàng chưởng quỹ kỳ hạn công trình, còn là chúng ta làm việc lỗ mãng. Hùng Tướng quân đại lượng, may mà việc làm của những người này còn chưa tạo thành tổn thất đến quý trà lâu, không bằng để cho bọn họ lấy công chuộc tội?"

Hoàng Chân nheo mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Như thế, cũng được." Liên đại nhân này… Nếu hắn dám vứt, hắn sao không dám tiếp? Phu gia nhà bọn họ chính là Trấn Nam tướng quân đấy!

Liên đại nhân không dự đoán được Hoàng Chân tiếp được sảng khoái như vậy, trong tim buồn phiền, cũng không tâm tư lưu lại, ngoài cười nhưng trong không cười mà cáo từ rời đi.

Uông đại nhân ngược lại cùng Hoàng Chân nói tốt một phen, quả thực hận không thể xưng huynh gọi đệ, nhiệt tình khiến Hoàng Chân cảm thấy quái dị.

Chờ hai vị đại nhân đi rồi, một phòng du côn cùng nha dịch cũng bị lệnh cưỡng chế sáng mai lại đây hỗ trợ, đi không còn một mảnh. Hoàng chưởng quỹ đi ra, vỗ vỗ nhi tử bả vai: "Uông đại nhân kia không đơn giản. Liên đại nhân không cần nhiều để ý tới."

"Vâng."

Oành!

Hoàng chưởng quỹ lớn nhỏ cả kinh, đã thấy cửa đối diện chưởng quỹ bố trang ngã trên mặt đất, đau đến kêu to ôi ôi.

Chưởng quỹ bố trang nhìn thấy Hoàng chưởng quỹ lớn nhỏ, lập tức dừng lại tiếng kêu thảm thiết, lộ ra một tươi cười ngại ngùng. Xem cuộc vui xem đến mê mẩn, thế nhưng giữ cửa đẩy ngã… Không đúng, nhất định là vừa rồi chốt cửa chưa đóng!

Kinh thành Lâm gia, Lâm lão nhị phụng mệnh đi gọi lão yêu* nhà mình, người còn chưa vào sân, chợt nghe đến một trận tiếng đồ sứ đổ vỡ.

**Nói lại 1 lần, lão yêu là chỉ con út được cưng chiều trong nhà.*

Lâm lão nhị hoảng sợ, đi vào phòng ở đã thấy đầy đất đồ sứ vỡ nát, nhìn lão yêu sắc mặt trắng bệch, không khỏi nhíu mày: "Hảo hảo, đây là có chuyện gì?" Tuổi còn nhỏ đập đồ vật, ở đâu học được phá hư quy củ này?

Lâm Phác Du mãnh liệt giương mắt, âm trầm nói: "Chỗ nào hảo hảo?"

Lâm lão nhị thấy hốc mắt ửng đỏ của lão yêu liền sửng sốt, không khỏi thả nhẹ âm lượng: "Ngươi là chỗ nào không thoải mái?"

Lâm Phác Du một tay chống trên bàn nắm chặt, dưới tay lá thư bị vò thành nắm: "Ta không sao." Không phải nói phu nhân Hùng Tướng quân sắp bệnh chết rồi sao? Tại sao có thể vui vẻ mà xuất hiện tại An Giang Thành? Không được, hắn không thể ở kinh thành chờ như vậy. Hắn phải đến An Giang Thành!

28. Chương 28: Khai Trương

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Trà lâu trong sự duy trì của "các giới xã hội" mà dần to lớn, kỳ hạn công trình tiến độ cực nhanh. Đừng nhìn mấy tên du côn và nha dịch hoàn toàn đều là người thường, nhưng một nhóm người đều có khí lực lớn, bị uy danh sát thần Trấn Nam tướng quân chấn nhiếp, bọn họ quả thực dùng tẫn hết khí lực, hoàn toàn không dám nhàn hạ.

Vài công tượng phụ trách sửa chữa trang hoàng, nguyên bản còn có chút lo lắng đề. Bọn họ đều là ở An Giang Thành kiếm ăn, chỗ nào không biết những người này khó chơi, nào dám sai sử mấy người đó? Kết quả Đại Hùng hừ cũng không hừ một tiếng, những người này liền toàn bộ ra sức làm cu li.

Ôn Luân đối bản lĩnh của Đại Hùng càng nhìn cao hơn một chút: "Có thể đổi một bộ công phu dạy ta không?"

Đại Hùng trên cơ bản đối tức phụ vẫn là nói gì nghe nấy, nhưng yêu cầu này hiển nhiên thực khó xử: "Muốn luyện kiến thức cơ bản rất vất vả." Tức phụ ngay cả một bộ dưỡng sinh quyền còn đánh đến thất linh bát lạc, đổi một bộ? Y không có bộ nào đơn giản hơn so với bộ dưỡng sinh quyền kia.

Thực vất vả? So sáng sớm đứng lên chạy vòng vòng còn vất vả sao?

Đại Hùng nhìn ánh mắt tức phụ nghiêm túc, không khỏi cố gắng thuyết minh: "Cần phải dậy từ sáng sớm."

Ôn Luân cảm thấy dậy sớm không phải vấn đề: "Ta hiện tại cũng đã dậy sớm. Ta không phải buổi sáng mỗi ngày đều đứng lên đánh quyền sao?" Thân thể là của mình, đây là xã hội chữa bệnh đều dùng trung dược, cậu vẫn là thực bảo trọng chính mình.

"Không, đệ phải thức dậy sớm hơn." Đại Hùng cảm thấy vẫn là dùng hành động thực tế, đánh tan suy nghĩ của tức phụ càng dễ hơn. Y cũng không tin mỗi ngày buổi sáng tức phụ đều ỷ vào giường nướng, có thể trời chưa sáng liền thức dậy được.

Đại Hùng đúng.

Ôn Luân ngày hôm sau trực tiếp liền thừa nhận sai lầm, nhưng vẫn không chịu buông tha luyện võ: "Thời điểm nào luyện mà không giống nhau? Vì cái gì nhất định phải luyện sớm như vậy?" Trời đều còn chưa sáng đâu, vừa ra khỏi cửa trực tiếp đông thành cún, như vậy cũng có thể luyện võ?

Đại Hùng biết nghe lời phải: "Tạm thời vẫn ở trong phòng đánh đánh quyền thôi, chờ sau khi trời ấm, chúng ta luyện cái khác?" Trước kéo dài, chờ đến lúc đó tuyệt đối khiến tức phụ quên luyện võ! Ân, cùng lắm thì mỗi ngày buổi sáng y sẽ làm tức phụ không rời giường được!

Mắt Đại Hùng sáng lên, đó cũng là một biện pháp tốt!

Ôn Luân không phát hiện tiểu tâm tư của Đại Hùng, chỉ có thể bất đắc dĩ mà tiếp tục một người ở trong phòng luyện tập thể dục theo đài, hoàn toàn tìm không thấy khoái cảm làm võ lâm cao thủ, càng luyện càng không có sức.

Đại Hùng nhìn tức phụ đem một bộ dưỡng sinh quyền, từng ngày từng ngày liên tục đánh quyền cũng không nhẫn chỉ ra chỗ sai. Mấy ngày nay chuyện của tức phụ rất nhiều, những trà bao trên núi đưa xuống dưới, thiết kế trà lâu cơ hồ tất cả đều là chủ ý của Ôn Luân, yêu cầu cậu lúc nào cũng khắc khắc nhìn chằm chằm.

Vốn là vài công tượng đối Ôn Luân người này thường thường bức bách nhìn chăm chú người, ý kiến còn vô cùng nhiều, trong lòng đều có chút không thoải mái. Nhưng mà ngại một pho tượng sát thần đứng ở bên, bọn họ cũng không dám hé răng. Ai có thể sau lưng không nói thầm vài câu?

Những người này đều là Hoàng chưởng quỹ tìm tới, toàn bộ đều là công tượng nổi danh trong phủ thành, tửu lâu quán trà khách điếm xuất từ tay bọn họ đếm không hết, đều có một bộ lưu trình cùng bộ lộ. Ôn Luân sở đề xuất, nhiều ít dẫn theo một chút bóng dáng người hiện đại, trong mắt nhóm công tượng xem ra đều là thập phần không quy củ.

"Trà lâu nên có một bộ dáng trà lâu, hiện tại này thành cái dạng gì?"

Ôn Luân thiết kế trà lâu, hoàn toàn không có bộ dáng trà lâu, ngược lại có chút như là thư phòng cùng tú lâu.

Không khí Tề quốc coi như cởi mở. Đối nữ tính ước thúc cũng không lớn, thậm chí có nhiều châu quận còn có nữ quan. Nam nữ chi phòng cũng không có nghiêm trọng cỡ nào. Tại Ôn Luân xem ra, tiền nữ nhân cùng tiểu hài nhi là dễ kiếm nhất. Buông tha thị trường nữ tính căn bản là không có khả năng.

Hoa Vĩnh nghiên cứu chế tạo ra tới phối phương trà bao, nói trắng ra chính là dưỡng sinh giảm béo trà ở hiện đại. Xinh đẹp, trường thọ, đây là cộng đồng nhân loại theo đuổi. Đương nhiên, không thể nói đến trắng ra như vậy, cần được nâng cao một chút.

Trang hoàng xong gia cụ toàn bộ được chà lau sạch sẽ, trang hoàng đơn giản đến qua quýt, Ôn Luân tự mình mang lên một bộ sách, đem một chậu dã trà đào từ trong núi cùng phong lan mang lên, nhất thời liền bày biện ra kiểu dáng thảnh thơi. Bàn không nhiều lắm, hoàn toàn không có cái loại trà lâu có thể cho một đám người ngồi nghe thuyết thư hoặc là nghe diễn.

Mặt khác một bên lại là phủ kín các loại… Bích Hà đem một cái đệm dựa con gấu bản Q (chibi) để xuống, lại chộp vào tay xoa bóp, nhìn xem trái phải không người, nhảy lên đệm mềm một cái…

"Bích Hà?" Ôn Luân đi tới, không thấy được bóng người Bích Hà cảm thấy hết sức kỳ quái, vừa mới rõ ràng nhìn đến người vào đây a?

Đệm mềm trong góc phòng run run rẩy rẩy, Bích Hà mặt đỏ bừng từ bên trong đi ra: "Đại thiếu gia."

Ôn Luân nhếch môi, ho khan một tiếng: "Ngươi chậm rãi bố trí, chuẩn bị cho tốt rồi bảo ta."

Bích Hà khom người: "Vâng." Xoay người kéo lấy lỗ tai một con thỏ bản Q, khiến nó lắc lắc. Rõ ràng con thỏ không sinh thành như vậy, thấy thế nào vẫn đều nghĩ là cái con thỏ đâu? Ân, thứ này nhìn rất dễ thương, quay đầu lại chính mình cũng làm vài cái. Nàng nhìn lão hổ bằng vải bố dài chấm đất bên kia, giương tay sờ sờ cái đuôi tròn vo, quay đầu lại xách xách cún con phì đô đô… Như thế nào chơi vui như vậy?

Trong khoảng thời gian này chưởng quỹ bố trang cười đến vẹo miệng. Sát thần hay không sát thần, hắn cũng mặc kệ. Hắn chỉ quản là có thể kiếm được tiền! Mấy ngày nay trà lâu cách vách từ chỗ hắn đặt không ít vải dệt, còn trực tiếp để cho tú nương của bố trang bọn họ chế tạo gấp gáp nhiều đồ vật như vậy. Vài thứ kia không khó làm, giá tiền cũng thoải mái, yêu cầu duy nhất chính là trước khi trà lâu khai trương, bọn họ không thể đem thứ này bán ra.

Loại này yêu cầu đối chưởng quỹ bố trang mà nói, quả thực không phải yêu cầu. Cơ hồ tất cả nhân gia nhà giàu, bao gồm cả nhà giàu mới nổi, tất cả đều có một bộ quy củ của mình. Những quy củ này bao gồm các loại quần áo đồ dùng hoa văn đồ án. Tú nương cũng khó nhận được việc thoải mái như vậy, tất cả đều vui vẻ ra mặt.

Trừ bỏ những người này ra, Ôn Thành cùng đám bạn cùng trường của hắn cũng đều cười liệt miệng.

Từ khi lần trước bọn họ bị Ôn Luân trấn trụ, mạc danh kỳ diệu sao ba lần Tề luật , liền đối Ôn Luân nhớ thương không quên. Đám người bọn họ ở trong thư viện, thuộc loại học trò bị nhóm tiên sinh đã nửa

buông tha, nhưng từ sau khi đột nhiên thu được kia ba lần Tề luật , nhóm tiên sinh liền sửa cách nhìn đối bọn họ.

"Biết sai có thể thay đổi, thiện mạc đại yên (biết sai lầm và có thể sửa, không gì tốt đẹp hơn)." Vì thế, nhóm tiên sinh đối bọn họ một đám người này nhất thời yêu cầu nghiêm khắc lên.

Đám người Ôn Thành bị trói buộc ở thư viện, rời đi trung tâm thành đã lâu, nhiều ngày đi qua như vậy, thế nhưng hoàn toàn không biết sự kiện sát thần được thượng tầng trung lưu truyền đến ồn ào huyên náo. Bọn họ phái ra vài người đều là thân phận hạ nhân, cũng không tìm hiểu được tình hình cụ thể.

Lúc này bọn họ nhìn trúng ngay ngày trà lâu khai trương, hướng nhóm tiên sinh xin nghỉ: "Gia huynh quá hiếu, thật sợ gia huynh làm lụng vất vả, hôm nay trà lâu khai trương, có nhiều việc sợ là rất vất vả…"

Nhóm tiên sinh đối biểu hiện trong những ngày gần đây của đám người ăn chơi trác táng này coi như vừa lòng, lập tức không chờ Ôn Thành nói xong, liền hào phóng mà cho nghỉ, còn nói: "Cùng đi!"

Ôn Thành vì xin phép có thể nói dùng bất cứ thủ đoạn nào, đối Ôn Luân hiếu thảo không tiếc vì cha đi xung hỉ khen thêm. Hoàn toàn không nghĩ tới tiên sinh thế nhưng hưng trí như vậy! Xem ra hắn cũng không thể quá tỏ vẻ cái gì, chỉ có thể chống khuôn mặt tươi cười mang theo vài vị tiên sinh cùng đi. Vài vị tiên sinh trên đường hỏi học vấn của Ôn Luân, Ôn Thành cũng chỉ có thể nuốt nước đắng nói tốt.

Nhóm tiên sinh còn chưa tới trà lâu, trong lòng liền đối Ôn Luân có ba phần ấn tượng tốt.

Chờ đến trước trà lâu, Ôn Thành bọn họ còn chưa thế nào, vài tiên sinh ngược lại sợ ngây người.

An Giang Thành thân là phủ thành, lưng tựa sông Bình Phục, thập phần giàu có và đông đúc, văn nhân mặc khách tuyệt đối không ít. Nhưng có thể xưng trên có danh vọng, thậm chí có thể xưng đến đại gia, đương thời cũng không vài người.

Nhưng hiện tại, vài vị đại gia này thế nhưng tất cả đều tụ tập ở cửa trà lâu! Hơn nữa khi bọn hắn nhìn đến vị lão thái thái cười đến vẻ mặt hiền lành đứng phía trước, miệng cũng nhịn không được nới rộng ra.

"Đó là Lăng Thanh bà bà?" Canh Lăng Thanh, xuất thân đại tộc kinh thành, sau lại gả đến danh môn ở An Giang Thành, một thân họa kỹ lúc chưa lấy chồng khiếp sợ toàn bộ giới hội hoạ. Theo tuổi tác nàng càng cao, đã rất ít có họa tác đưa ra. Nhưng hôm nay có không ít mấy bức họa, đã có thể nói kỹ tiến hồ đạo, tuyệt đối là đại gia trong giới hội hoạ. Cùng nàng họa một dạng nổi danh, đó là nàng xấu tính.

Cười thành như vậy nhất định không phải Lăng Thanh bà bà!

Giống như Lăng Thanh bà bà, các lão tiên sinh bình thường nói năng thận trọng cũng đang xoay người nói chuyện trong đám người hỗn loạn, Diêu Thanh cơ hồ bị bao phủ.

Trà lâu khai trương, Ôn Luân nhờ người đem Thúy Liên, Bích Hà, Lý Nhị cùng Diêu Thanh tất cả đều đưa hộ xuống núi.

Ôn Luân mời vài đại gia cũng không có ý tứ gì khác, trên thực tế, cậu cũng không có nhận tri quá nhiều về địa vị của những người này. Trong ấn tượng của nguyên thân, những người này là bạn bè của Diêu Đại tiên sinh. Diêu Đại tiên sinh mất, cậu liền nhân cơ hội này muốn cho bọn họ gặp mặt Diêu Thanh. Loại học thần như Diêu Thanh này, đi theo cậu là hoàn toàn lãng phí, nếu như có thể được bọn họ coi trọng, Diêu Thanh học tập liền không thành vấn đề.

Nghi thức đơn giản qua đi, tất cả mọi người vào trong điếm. Các loại bài trí khiến những văn nhân mặc khách cảm thấy thập phần thư thái.

"Thật không hổ là Diêu Đại tiên sinh cao túc."

"Trà là phong nhã vật, vốn là nên như thế!"

"Những thuyết thư hát hí khúc, mặc dù cũng giải quyết một phần, rốt cuộc không bằng lão hữu chúng ta đàm luận văn vẻ tới sảng khoái."

Đối phương kinh ngạc: "Di? Đây là dã trà trăm năm sở chế?"

Thị giả trả lời: "Vâng, sinh trưởng ở sơn cốc tuyệt địa, người ở tuyệt tích, cũng không biết có mấy trăm năm, vẫn là chủ nhân gia ngẫu nhiên phát hiện."

Trà thang trong veo cùng bọn họ đã từng sở ẩm có khác biệt rất lớn, chỉ là "Mấy trăm năm" vừa ra, nhất thời đã đem những ánh mắt sáng như sao hấp dẫn đi. Có thành tựu như vậy, hiện giờ bọn họ tuổi cũng không nhỏ, đối với dưỡng sinh trường thọ việc này rất là coi trọng. Thứ nào tuổi tác kéo dài sẽ làm cho bọn họ cảm thấy chính mình cũng có thể dính vào một chút phúc trạch.

Vài vị tiên sinh đi theo Ôn Thành mà đến giờ phút này đã là trợn mắt há hốc mồm. Vốn là lấy địa vị của bọn họ, ở trong An Giang Thành cũng có thể coi như là uyên bác chi sĩ. Bọn họ nghe Ôn Thành nói xong, cảm thấy Ôn Luân này không tồi, nghĩ dựa vào địa vị của bọn họ, cũng không phải không thể giúp đỡ một phen. Nhưng nhìn nhìn nhân gia nào yêu cầu mình giúp đỡ, mình yêu cầu cậu ta giúp đỡ còn kém không nhiều lắm đâu!

Đám người Ôn Thành vốn đang không rõ, nghe nhóm tiên sinh giải thích. Một cái lại một cái tên, thẳng đem bọn họ đánh đến đầu đầy sao.

Giả đi? Ôn Luân, ca của hắn nào có lợi hại như vậy? Ca của hắn, hắn còn không biết, ngay cả thị trấn đây cũng là lần đầu tiên đi ra nha!

29. Chương 29: Oanh Động

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Thành cảm thấy bất lực cô độc cực kỳ!

Đồng môn của hắn ít nhiều đều biết chuyện Ôn gia, nhưng sau khi trải qua sự kiện chép phạt, trong lòng Ôn Thành đối với sự lợi hại của ca ca vẫn luôn có điểm bỡ ngỡ. Hiện tại bọn họ liền thấy, Ôn Luân sắc mặt như thường đứng nói chuyện cùng nhiều đại nhân vật bình thường không thể tiếp xúc đến, nhất thời cả bọn đều tâm sinh hướng tới.

"Ôn ca ca thật là lợi hại a."

"Tê… Ôn ca ca thế nhưng lại là quan môn đệ tử của Diêu Đại tiên sinh!"

"!"

Ôn Thành bị đồng học mang thần tình dấu chấm than mà nhìn mình, da mặt co rút. Hắn lén lút đối với bạn tốt, đồng học oán giận vài câu chuyện trong nhà cũng thôi, nhưng trong trường hợp này, hắn cũng không thể giáp mặt tước mặt mũi Ôn Luân. Ở trước mặt nhiều đại gia tiên sinh như vậy, vô luận là Ôn Thành hay là Ôn Luân, đại biểu đều là Ôn gia.

Ôn Thành trong lòng cứ việc nín thở, lúc này cũng không thể không bày ra một chút tư thái vui sướng. Nhưng mà trước mắt trong trà lâu người đến người đi, ai không phải là nhân tinh nha. Điểm ấy mặt ngoài công phu của Ôn Thành, cùng không làm quả thực cũng không có gì khác nhau.

Trà lâu bố trí nhìn rất tùy ý, nhưng trên thực tế thập phần trộn lẫn hứng thú, mỗi một góc tự thành nhất thể, tiện cùng bạn tốt một cái vòng tròn ba năm người gặp nhau một đường.

Thị giả đưa Ôn Thành dẫn tới trước một vòng tọa ỷ. Ôn Thành cùng đồng học ngồi xuống, tùy tay cầm một quyển thư tịch lật xem, so trong nhà còn tùy ý ba phần, mới vừa nhìn không bao lâu, liền cười đến đầu vai run rẩy.

Một đồng học khác nhìn đến, sát lại nhìn thoáng qua, nhanh chóng che miệng lại, ôm bụng buồn cười.

Ôn Thành thấy thế, đem vài cuốn sách bên tay tùy ý lật lật, phát hiện không phải cái gì cổ kim tạp thuyết, chính là một ít dật sự tin đồn thú vị, câu chuyện nhỏ bé nhanh nhẹn, rồi lại khôi hài thú vị. Ôn Thành

không tự giác mà lật ba trang, nhờ thị giả nhẹ giọng nhắc nhở vài lần mới hồi thần.

Đan tử nước trà làm thành một quyển thẻ tre, mặt trên là chủng loại nước trà cơ bản giống các trà lâu khác, chỉ có một thứ hắn chưa nghe nói qua: "Quân tử trà?"

Thị giả nhẹ giọng nói: "Vâng. Quân tử trà này là trà đặc sản của trà lâu chúng ta, chọn dùng lá trà của cổ trà hoang dại trăm năm, thêm mấy vị thảo dược nghiêm khắc điều phối chế thành, có công hiệu dưỡng sinh. Bởi vì cổ trà ra lá trà rất thưa thớt, lượng không nhiều lắm, cho nên mỗi ngày số lượng có hạn."

Số lượng ít = thứ tốt!

Thứ tốt, cũng tự nhiên có một giá cả tốt. Bất quá một hồ tiền trà, mấy vị đang ngồi cũng không thiếu, gọi đến thập phần sảng khoái. Một vị đồng học khác lại từ một mặt khác trên quyển thẻ tre chọn ra mấy thứ trà bánh: "Trà lâu các ngươi cũng không phải đơn giản, vài dạng ta đều chưa thấy qua, nhưng đừng là thay đổi cái tên."

Thị giả mỉm cười, cũng không đáp lời, đem đan tử cùng mấy người xác nhận qua, chỉ chốc lát sau liền bưng lên trà cụ cùng trà bánh. Tất cả vật đều đơn giản mộc mạc, rồi lại tại chi tiết nơi nơi tỉ mỉ.

Bàn bên vài vị lão tiên sinh đã nhẹ giọng tán thưởng: "Phong nhã, đại diệu!"

Mấy người nhìn nhau. Hương vị nước trà là cái gì, bọn họ lúc này thật không có không nhấm nháp. Những người ở trước mắt đối bọn họ mà nói, quả thực tương đương với một cái thang trời!

Giữa người đọc sách quả thật có lẽ có chút yêu nói thơ luận phú, ẩn sĩ tán gẫu gửi gắm tình cảm; nhưng bọn hắn đều là muốn vào triều, thanh niên trong tâm đều ôm ấp nhất triều phong hầu bái tướng. Dùng Ôn Luân mà nói, tất cả đều là một trung nhị đế tự cho mình rất cao.

Có thể cùng Ôn Thành xen lẫn với nhau, tất nhiên xuất thân cũng sẽ không kém, nghĩ muốn thượng vị, thì là phải kháo tiến cử. Phân lượng người tiến cử, trực tiếp quan hệ đến bọn họ ở quan trường khởi điểm cao thấp, thậm chí có thể ảnh hưởng đến con đường làm quan của bọn họ. Những người trước mắt này, vô luận là ai đồng ý tiến cử bọn họ, chẳng sợ chính là thay bọn họ nói một hai lời, đó cũng là chuyện khó có được.

Ôn Thành so vơi Ôn Luân còn muốn ngốc hơn, so sánh với đám đồng học cũng không kém. Đồng học của hắn có thể nghĩ được, hắn đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, hơn nữa hắn còn càng suy nghĩ nhiều hơn một phần —— Ôn Luân, chính là ca của hắn!

Ôn Luân không biết tính toán của Ôn Thành, mang theo Diêu Thanh trước mặt vài vị đại gia lăn làm quen. Vài vị lão tiên sinh khảo giáo một phen, nhất thời đối Diêu Thanh khen không dứt miệng.

Diêu Thanh rốt cuộc còn nhỏ tuổi, mấy ngày nay vào phủ thành, Đại Hùng có thời gian rảnh, mỗi ngày mang theo tiểu hài nhi đi chơi. Diêu Thanh chỉ trả lời mấy vấn đề liền hiện ra có chút mệt nhọc. Trong

khoảng thời gian ở trên núi này, hắn đi theo tiểu sư huynh của hắn khác không học được, ngược lại dưỡng thành thói quen ngủ trưa, đến giờ liền tự động không giữ được mắt.

Ôn Luân thấy thế, dắt tay tiểu hài nhi, hướng vài vị sư trưởng cáo lui.

Vài lão tiên sinh nhìn hai người rời đi, Ôn Luân ngồi xổm người xuống muốn ôm Diêu Thanh, lại bị Diêu Thanh ấn bả vai cự tuyệt.

"Thật không hổ là tôn tử của Diêu Đại tiên sinh."

"Cũng may có tiểu sư huynh như Ôn Luân vậy."

"Tiểu sư huynh mang hài tử thật lưu loát." Một lão tiên sinh nghĩ đến những đời con cháu nhà mình, quả thực đau đầu.

"Ta ngược lại nghe nói. Ôn Luân xung hỉ cho cha hắn, kết quả gả vào trong tám trăm đại sơn?"

"Ôn Luân thật là hiếu thuận, nghe nói thời điểm cỗ kiệu nâng xuất phủ, bản thân hắn trong lòng còn nhớ phụ thân, cũng đã bi thương quá độ."

"Phụ thân Ôn Luân… Không là Huyện Bá Long Châu? Không nghe nói có đại sự gì phát sinh a." Lão Huyện Bá đối một ít tân quý mà nói, khả năng chính là lão quý tộc không có thực quyền gì, nhưng bọn họ những người này còn không rõ? Vị kia cũng không đơn giản nha.

Đừng nhìn vài vị lão tiên sinh trong ngày thường ru rú trong nhà, bên người truyền lời cũng không ít, hai ba câu bới móc, đã bóc sạch Ôn Luân. Nguyên bản bọn họ cũng biết Ôn Luân. Diêu Đại tiên sinh thu đồ đệ chính là đại sự, còn là quan môn đệ tử, tự nhiên dẫn tới chú ý của các giới. Cố tình quan môn đệ tử này đúng là thứ trưởng tử của Huyện Bá Long Châu, loại thân phận không thể diện này, lúc ấy vòng luẩn quẩn trong còn đồn đãi Diêu Đại tiên sinh khí tiết tuổi già khó giữ được. Thẳng đến sau này, Ôn Luân học có chút thành tựu, chảy ra một ít văn vẻ thi họa, mới đem đồn đãi áp xuống.

"Ai, đứa nhỏ này thật đáng tiếc." Lão tiên sinh lắc lắc đầu, nghĩ đến vừa rồi Ôn Luân cự tuyệt, cảm khái vạn phần.

"Học sinh tâm không chí lớn, cuộc đời này gửi gắm tình cảm nơi núi rừng." Ôn Luân lúc ấy đường hoàng nói xong, mang theo Diêu Thanh trở lại khách phòng nghỉ ngơi.

Hiện tại khách phòng cũng không đơn sơ như trước, bố trí rất là thoải mái. Đại Hùng đang ngồi trên ghế nằm, uống lão nhân trà, cầm một quyển thư, xem hứng thú nồng hậu. Thấy hai người tiến vào, Đại Hùng buông thư xuống: "Không thể tưởng được người đọc sách còn viết loại này." Mấy quyển này, đều là Ôn Luân bình thường nhìn từ trong sách giải trí chỉnh lý ra. Sao chép thành sách, Ôn Luân cùng Diêu Thanh đều mất khí lực thật lớn.

"Người đọc sách cũng sẽ nói chê cười." Ôn Luân tùy ý trả lời, gọi Lý Nhị đưa nước vào.

Lý Nhị đi tới đưa nước. Diêu Thanh đã tự lo được, lau đơn giản, liền bò lên giường, một tay còn kéo vạt áo Ôn Luân: "Tiểu sư huynh?"

Ôn Luân cúi đầu hôn hôn ót hắn, đắp chăn cho hắn: "A Thanh hôm nay tự mình ngủ, ân?"

Diêu Thanh gật gật đầu, chờ Ôn Luân đi ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn mãnh liệt vùi vào gối đầu, bưng ót, lỗ tai bạo hồng. Tiểu sư huynh, thế nhưng…

Ôn Luân vừa ra khỏi cửa phòng đã bị Đại Hùng kéo đến nằm úp sấp trên người. Ôn Luân hoảng sợ, khẩu khí không tốt lắm: "Làm chi?"

Đại Hùng khẩu khí càng thêm không tốt: "Ta nhìn thấy!" Thấy Ôn Luân không rõ, y cường điệu, "Ta nhìn thấy đệ hôn A Thanh!"

Ôn Luân trợn to mắt, chần chờ nói: "Huynh sẽ không ăn dấm A Thanh là một hài tử nhỏ như vậy đi?"

Đại Hùng mặt già đỏ lên, lập tức lại cứng cổ: "Không quản, đệ cũng phải hôn ta."

Ôn Luân cười tủm tỉm kéo ót Đại Hùng hôn chụt một cái.

Đang lúc Đại Hùng nghĩ để tức phụ hôn thêm vài cái, Lý Nhị ở ngoài phòng gõ gõ cửa: "Đại thiếu gia, phu gia, nữ quyến bên kia đã xảy ra chuyện."

Có chuyện? Đại Hùng cùng Ôn Luân liếc nhau, cố không nị oai nữa nhanh chóng sửa sang lại quần áo đứng lên.

"Là Hoắc gia Thiếu phu nhân." Lý Nhị một bên dẫn đường, vừa nói, "Sau khi uống dưỡng nhan trà, tiêu chảy, đã phái người đi thỉnh đại phu."

"Hoắc gia?"

"Hoắc gia là đại tộc phủ thành, Hoắc gia Đại lão gia là tứ phẩm đại quan, Hoắc thiếu gia là cao túc* Lâm Thượng thư."

**Cao túc: tôn xưng học trò của người khác.*

"Lâm gia?" Đại Hùng nhăn mày.

Ôn Luân thấy thế, nghi hoặc: "Ngươi nhận thức?"

Đại Hùng nhớ tới chuyện Lâm lão nhị, nói: "Bất quá Lâm lão nhị ở Lâm gia bọn họ cũng… Bỏ đi, đám người đọc sách tâm nhãn chính là nhiều."

Ôn Luân thân là người đọc sách, lúc này nằm cũng trúng tên, nhưng hiển nhiên lúc này không so đo được. Chờ ba người đi vào phòng nữ quyến, tình huống hiển nhiên không như bọn họ sở liệu.

Hoắc Thiếu phu nhân sắc mặt thoáng có một chút tái nhợt, trên mặt ngược lại mang theo một phần cười: "Hạ nhân không hiểu chuyện, khiến các vị phu nhân sợ hãi." Dứt lời, vịn cánh tay nha hoàn đứng lên, cước bộ bất ổn, nửa thân mình trọng lượng đều đặt trên người nha hoàn kia.

Khuôn mặt Bích Hà khẩn thiết dẫn đại phu đi tới, trực tiếp thuận thế đem Hoắc thiếu phu nhân đẩy lên trên người mình, ấn trở lại chỗ ghế mềm: "Hoắc thiếu phu nhân, đừng đi vội. Đại phu đến, vẫn là xem rõ ràng lại nói."

Dùng lời Đại Hùng mà nói, Bích Hà là một kỳ tài luyện võ khó được, đáng tiếc tuổi đã lớn, nếu là từ nhỏ tập võ, tuyệt đối có thể trở thành cao thủ. Bích Hà trong âm thầm làm động tác, ai cũng không thấy rõ ràng, mà ngay cả Hoắc thiếu phu nhân cùng nha hoàn kia cũng chỉ là cảm thấy hoảng hốt, người lại ngồi trở về.

Đại phu đã ngồi trên băng ghế Lý Nhị dọn tới.

Hoắc thiếu phu nhân buông xuống tia tối tăm hiện lên trong mắt, nhưng chỉ có thể đem cổ tay giao cho đại phu.

Bên cạnh ngồi vài phụ nhân già trẻ, một chút cũng không biến hóa, nên uống trà vẫn uống trà, nên nói cười vẫn nói cười. Dưỡng nhan trà bị nha hoàn kia nói thành "Uống hỏng thiếu phu nhân", cũng từ miệng một hơi uống đi xuống.

Đại phu rất khoái chẩn xong mạch, cười tủm tỉm nói: "Phu nhân không ngại, chính là tì vị hơi có chút không điều."

Nha hoàn kia lập tức kêu lên: "Ngươi nói bậy! Tì vị không điều, thiếu phu nhân nhà của ta sẽ đau thành như vậy?! Nhất định là uống cái gì dưỡng nhan trà xảy ra vấn đề!"

"A Hương!" Hoắc thiếu phu nhân quát chói tai, lập tức nói với Ôn Luân cùng Đại Hùng, "Hạ nhân không hiểu chuyện…"

"Cái gì hạ nhân không hiểu chuyện, ta xem là ngươi cái này làm chủ nhân không hiểu chuyện."

Hoắc gia được cho là gia đình có hạng trên ở toàn bộ phủ thành, Hoắc thiếu phu nhân xuất thân cũng không kém, sao từng bị người trách móc như vậy, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn qua, vừa thấy rõ ràng người tới, lập tức cúi đầu: "Tri phủ phu nhân giáo huấn đúng."

Vài cái quan thái thái lục tục đi theo tri phủ phu nhân tiến vào, đều dùng một loại ánh mắt xem kịch vui nhìn Hoắc thiếu phu nhân.

Thân phận Đại Hùng là ai, mặt mũi đều không cần bán, lập tức ngay thẳng nói: "Hoa lão thần y phối trí phương thuốc, xem ra ngươi không thích hợp. Sau này Hoắc thiếu phu nhân vẫn là đừng đến. Thể chất của ngươi xem ra rất đặc biệt, tì vị không điều cũng có thể đau thành như vậy, vẫn là ở nhà tĩnh dưỡng đi."

Tri phủ phu nhân thuận miệng nói tiếp: "Hùng Tướng quân nói rất đúng. Hoắc thiếu phu nhân thân mình hư, về sau vẫn là đừng đi ra."

Hoắc thiếu phu nhân bị một trận trách móc, vốn sắc mặt tái nhợt càng thêm không có huyết sắc. Giữa các quý phu nhân cũng có vòng luẩn quẩn, hôm nay lời này là muốn chứng thực, nàng chẳng khác nào bị toàn bộ quý phụ trong vòng luẩn quẩn ở phủ thành đá ra. Về sau nàng sao sống yên?

Nhưng mà trước mắt, không ai cho nàng có bất luận hối hận đường sống gì, tất cả mọi người giống như đang xem cuộc vui, không người thay nàng ra tiếng nói một câu nói.

Nói giỡn, Hoắc gia bọn họ ôm đùi Lâm gia không giả, nhưng Lâm gia núi cao nước xa, ở An Giang Thành có thể sử dụng bao nhiêu phần khí lực? Vị kia nhà bọn họ cũng là ngoại phóng quan. Chẳng qua là có điểm thân phận địa vị ấy, những nữ quyến gia đang ngồi đây, còn thật ai sợ ai? Chẳng lẽ chỉ mỗi Hoắc gia có núi dựa?

Lăng Thanh bà bà lúc này cười nói: "Thì ra là Hoa lão thần y ra tay, lão bà tử ta đây uống xong cảm giác trẻ ra mấy tuổi nha."

Tất cả nữ quyến đang ngồi, không có người địa vị có thể so sánh với Lăng Thanh bà bà cao. Lập tức tất cả đều phụ họa ngươi một lời ta một ngữ hàn huyên mở ra.

Hoắc thiếu phu nhân chỉ cảm thấy vô tri vô giác, thẳng đến bị đỡ lên cỗ kiệu nhà mình, mới hồi thần. Nàng vốn tưởng rằng, Trấn Nam tướng quân có uy danh hiển hách như thế nào, hiện giờ chẳng qua một tướng quân không phẩm cấp không thực quyền; một Huyện Bá, đó cũng là co đầu rút cổ trong một cái tiểu thị trấn sa cơ thất thế. Nàng cũng không nghĩ muốn khiến bọn họ như thế nào, chỉ là muốn để người lưu lại cái ấn tượng xấu mà thôi, không thể tưởng được hậu quả lại biến thành như vậy.

Hoắc thiếu phu nhân về đến nhà. Hoắc thiếu gia đã biết được tin tức, chờ.

Hoắc thiếu gia cũng không nói nhiều, thở dài nói: "Đành vậy. Việc này, ngày mai ta tự mình đi qua một chuyến."

30. Chương 30: Hảo Bàn Tính (tính Toán Thật Tốt)

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Chuyện đã xảy ra bên nữ quyến, nam tân bên này còn không rõ ràng lắm. Ít nhất là Ôn Thành còn không biết.

Ôn Thành hiện tại rất bận, vội vàng nhận thức làm quen. Vừa rồi phần phật đến một đám đại nhân, nhìn kỹ lại đều là một ít quan to trong phủ thành.

Đối Ôn Thành những người này mà nói, trên cơ bản từng nhà trong nhà đều là có người trong triều, muốn gặp một quan viên, cũng không khó khăn như bình dân dân chúng. Nhưng mà, cũng tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Bình thường có ai lui tới, gia trưởng phần nhiều là đem đệ tử có tiền đồ giữ lại còn lại thì đều phải lui ra, nói chi đám Ôn Thành còn thuộc loại nhân vật bị ghẻ lạnh.

Trước mắt cơ hội tốt như vậy…

Vài người liếc nhau, cơ hồ đứng lên cùng lúc, lại nhìn nhìn vài vị tiên sinh cùng bọn họ đi vào.

"Nhìn, nhóm tiên sinh đều đang cúi đầu khom lưng nha! Chúng ta đi qua cũng không có việc gì."

"Đúng nha, chúng ta chính là hướng các tiền bối biểu đạt một chút kính ngưỡng."

"Đi…?" Ôn Thành người còn chưa bước ra, liền cảm thấy áo mình bị kéo căng, quay đầu lại đã thấy Ôn Luân đang cau mày.

"Muốn đi chỗ nào?" Ôn Luân buông tay xuống, biểu tình thập phần không kiên nhẫn, "Hiện tại đã giờ nào? Còn không mau chạy về thư viện?"

Ôn Thành đối Ôn Luân vốn là liền có điểm bỡ ngỡ, lại vừa thấy Đại Hùng bên người Ôn Luân, lập tức ánh mắt trừng lớn thành chuông đồng, há to miệng nói không ra lời. Người này không phải là thôn phu ném hắn ở trong phòng nghỉ của thợ săn trên núi sao? Lại nói tiếp, lần trước ở trong ngõ hẻm, người này cũng đi theo bên người Ôn Luân!

Di? Ôn Thành tròng mắt vừa chuyển. Đừng nói Ôn Luân không nghĩ chờ trong khe suối, ngược lại còn thông đồng cái gì dã nam nhân tại… Bốp!

Đại Hùng nhìn biểu tình biến đổi trên mặt Ôn Thành, chỉ biết trong lòng hàng này đang suy nghĩ gì. Y xách Ôn Thành bị đập đến đầu óc choáng váng lên, đối tức phụ nói rằng: "Thời gian không còn sớm, ta đưa bọn họ đi ra ngoài. Đệ chào hỏi khách khứa đi."

Ôn Luân gật gật đầu. Hôm nay tân điếm khai trương, cậu không thể rời đi.

Số lượng quân tử trà cùng dưỡng nhan trà, sau khi được dán lên danh hào của Hoa lão thần y, lập tức liền được nhiều người yêu thích. Dùng bột trà làm thành trà bánh, cũng rất được hoan nghênh. Mặt khác, bởi vì đông đảo khách nhân thuộc loại văn nhân mặc khách, những người này thi hứng đại phát, hoặc là họa tính đại phát, hoặc là thời điểm linh quang chợt lóe, đều sẽ đề bút viết viết họa họa. Trà lâu cung cấp phục vụ tốt nhất, khiến nhóm đại gia có thể tùy thời lấy dùng văn phòng tứ bảo, chỉ lấy lấy một chút phí dụng mang tính tượng trưng.

Vài đại sư nhìn Ôn Luân vội trong vội ngoài, Đại Hùng lại không thấy bóng người, nhỏ giọng nói rằng: "Haizzz, quả nhiên không có nữ nhân không được."

"Hồng sư phụ lời ấy sai rồi. Ôn tiểu hữu cùng Hùng tướng quân hai người cầm sắt hài hòa, không cần ngoại nhân chen chân đi?"

"Vấn đề con nối dòng luôn phải suy xét."

"Điều này cũng đúng. Thân phận bọn họ như vậy, cũng không sợ không người cho bọn hắn mượn bụng sinh con."

Ngày đầu tiên trà lâu khai trương, người ra ra vào vào, cứ thế khiến người không biết chuyện cũng không dám vào cửa. Trong phủ thành người có rảnh rỗi còn có tiền cũng không ít, nhìn thấy có gia điếm mới khai trương, nào có đạo lý không đi vô giúp vui.

Nhưng mà nhìn xem người lui tới đều là ai a? Không phải đại gia chính là đại quan, trong túi bọn họ dù có bao nhiêu tiền, cảm giác như thế nào cũng lo lắng là không đủ.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Chân ra mặt, thỉnh chưởng quỹ bố trang vào trong, chung quanh xem như một vòng hàng xóm, vào trà lâu thể nghiệm một hồi. Vài chưởng quầy tự giác mở rộng tầm mắt, rất là thức thời cảm kích, không vài ngày đã tản tin tức trà lâu ra.

Lá trà trong trà lâu, trừ bỏ chiêu bài là quân tử trà cùng dưỡng nhan trà ra, còn lại đều là xuất phẩm của Tuấn Hiền trà trang, trong phủ thành cũng khó gặp, nhất thời hấp dẫn rất nhiều trà hữu.

Các loại bố trí nữ quyến bên kia, nhất là những cái đệm dựa gấu bông mềm mềm, dần dần thành lưu hành trong vòng luẩn quẩn giới thượng lưu phủ thành. Chưởng quỹ bố trang lại đây cùng Hoàng Chân thương lượng một phen, dùng những bản vẽ đó chế tác rất nhiều gấu bông tinh mỹ, đặt trong bố trang buôn bán, sinh ý vô cùng thịnh vượng.

Thời điểm sinh ý trà lâu vào quỹ đạo, Hoàng Chân cho Ôn Luân một phong thư.

Nội dung trong thư thập phần đơn giản, chính là khiến Ôn Luân trở về Huyện Bá phủ một chuyến.

Ôn Luân nhìn hết, ngẩng đầu hỏi: "Không nói chuyện gì?" Khẳng định không phải lão Huyện Bá bệnh tình có biến, nếu không sẽ không thái bình như vậy. Hơn nữa, nét chữ này…

Hoàng Chân lắc lắc đầu. Quy củ trong phủ, chuyện chủ nhân tự mình không nói, hạ nhân không thể tham dự, đây là kiêng kị.

Ôn Luân cũng kịp phản ứng chính mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn, liền để Hoàng Chân đi xuống.

Đại Hùng mang theo Diêu Thanh vừa học xong văn khóa cùng vào cửa, liền thấy đưa thư lại đây: "Ân? Cũng là thời điểm nên đi trở về." Tính tính ngày, bọn họ đi một chuyến này cũng đủ lâu. Trà lâu bên này cũng đã vào quỹ đạo, "Vườn trà cùng dược viên bên kia tiến triển không biết như thế nào rồi?"

Đầu học tra không thể làm một lúc hai việc. Cậu bên này một lòng một dạ mà vội vàng trà lâu, đem vườn trà cùng dược viên tất cả đều ném ra sau đầu, nhất thời lại cảm thấy chính mình làm lão bản không hợp cách: "Lần này đi Huyện Bá phủ, lại hỏi rõ ràng có chọn được người thích hợp hay không, có thể theo chúng ta lên núi."

Diêu Thanh tự lau mặt mình, xung phong nhận việc nói: "A Thanh cũng có thể học."

Diêu Thanh là trình độ học thần, trong ngắn ngủn vài ngày lại đem tam quan Ôn Luân xoát mới một lần. Cậu mấy ngày nay cơ hồ tận hết sức lực mà dẫn dắt Diêu Thanh, ở trước mặt đại gia danh sĩ phủ thành xoát quen mặt. Diêu Thanh cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, các loại cử một phản mười. Vài sư trưởng đều có ý nguyện truyền thụ học vấn, cuối cùng lại không chịu nổi Diêu Thanh cho là mình có "công việc" ở trên núi, không thể từ chức mà từ bỏ, chỉ phải ước định gửi thư lui tới.

Ôn Luân xem ra, Diêu Thanh gì không thể học a? Ngay cả võ công cũng theo Đại Hùng học được, thập phần tượng mô tượng dạng, ít nhất so với cậu tập thể dục theo đài tốt hơn nhiều.

Toàn gia đều là người sảng khoái, lập tức thu thập hành lý, ngày hôm sau liền xuất phát. Thúy Liên bị giữ lại, vài món trà bánh vẫn chưa hoàn toàn dạy hết cho đầu bếp nữ mới mời đến, lại nói đầu bếp nữ nhân phẩm cũng còn cần khảo nghiệm, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lên núi. Một nhà ba người, mang theo Lý Nhị cùng Bích Hà cùng lên đường, lên xe lừa hướng Long Châu huyện đi.

Chờ đến khi Hoắc thiếu gia nhận được tin tức, thời điểm chạy tới trà lâu, một nhà Đại Hùng đã sớm ra khỏi cửa thành.

Hoàng Chân biết ý đồ Hoắc thiếu gia đến, cũng không đại biểu phải cho Hoắc thiếu gia mặt mũi: "Không biết tôn phu nhân bệnh tình có sao hay không? Mấy ngày nay có tốt không?" Dám ở thời điểm mở cửa

tiệm, trước mặt nhiều khách quý như vậy hắt bát nước bẩn lên trên người trà lâu bọn họ, cũng may bọn họ cho Hoắc gia vài phần thể diện, nếu không nào còn có Hoắc thiếu gia đến hôm nay mới đăng môn?

Đúng vậy, trước đó Hoắc thiếu gia nói ngày hôm sau sẽ đăng môn giải thích, khoảng cách khi đó đã qua vài ngày. Cũng không phải hắn có ý kéo dài, mà là: "Trong nhà lâm thời khách quý đến, không thể tránh đi, ngược lại chậm trễ quý trà lâu."

Hoàng Chân liên tục nói không dám.

Hai người đứng ở môn khẩu ra sức khước từ mà đánh Thái Cực quyền, cuối cùng Hoắc thiếu gia ôm tức giận trong lòng, lại chỉ có thể cường chống khuôn mặt tươi cười rời đi.

Hoắc gia không phải loại người không biết ba bốn bên ngoài, đối năng lực của Huyện Bá Long Châu đại thể còn có sổ. Quả thật, vô luận là dựa vào phân lượng Huyện Bá Long Châu, hay là phân lượng Trấn Nam tướng quân, trà lâu đều không cần cho Hoắc gia bọn hắn mặt mũi. Nhưng mà không phải đã có lời đồn lão Huyện Bá đã sớm không được, hiện tại bất quá là treo một hơi không đi, chờ tước vị truyền cho tên Ôn Thành không học vấn không nghề nghiệp kia? Lúc đó Huyện Bá phủ bại còn nhanh hơn, chớ nói chi là có chút địa vị như bây giờ.

Về phần vị Trấn Nam tướng quân kia, vậy càng là một hồi chê cười. Một tướng quân không có phẩm cấp, thủ hạ một binh lính cũng không có, có thể bị cho là cái gì? Người khác sợ y, Hoắc gia bọn họ cũng không sợ.

Một nhà Đại Hùng ngồi trên xe lừa.

Xe lừa hiện tại, tiểu mao lư vẫn là một đầu kia, nhưng mà xe đã từ xe ba gác chở hàng, thăng cấp trở thành phòng xe có mui buồm.

Lý Nhị ngồi ở phía trước đi theo Đại Hùng học đánh xe, Diêu Thanh cũng gục ở chỗ này nhìn.

Ôn Luân ôm chăn ngủ đến mơ mơ màng màng, Bích Hà ở một bên nhìn, phòng ngừa cậu va chạm, quả thực không thể phớt lờ một khắc.

Diêu Thanh nhìn đầu lừa nho nhỏ, lại nhìn bọn hắn nhiều người như vậy, cảm khái: "Tiểu mao lư khí lực thật lớn a!"

Tiểu mao lư run rẩy run rẩy lỗ tai: "Ân ngang ~" Đương nhiên!

Diêu Thanh rốt cuộc là tiểu hài tử, nhất thời cảm thấy thập phần thú vị, còn thật cùng tiểu mao lư đối thoại ngươi một câu ta một câu.

Lý Nhị mười bốn tuổi thiếu niên tỏ vẻ: Ấu trĩ!

Đại Hùng hoàn toàn không biết hiện tại tiểu hài tử trong lòng đang suy nghĩ gì, theo Diêu Thanh nói nói: "Lần này trở về, chúng ta đi chợ nhìn xem, mua thêm một đầu lừa. A Thanh muốn kỵ mã hay không? Chúng ta mua thêm một con tiểu mã?"

Diêu Thanh giờ phút này đối tiểu mao lư nhiệt tình đầy điểm, lập tức lắc đầu nói: "Không cần, ta muốn tiểu mao lư. Chúng ta mua thêm chút gà con được không?"

Cái này có thể. Trong thôn dưỡng gà vốn chỉ một chút như vậy, ấp số lượng cũng không nhiều lắm. Hiện tại trong núi nhiều người, nuôi nhiều gà chút, cũng có thể cải thiện một chút khẩu vị. Cũng không thể để tức phụ cả trứng gà cũng không có ăn.

Đại Hùng nhìn thoáng qua trong xe, nhất thời cảm thấy nhà mình tức phụ cùng mình ở trên núi là chịu khổ.

Trong phủ Huyện Bá, Ôn Thành giờ phút này vốn nên ở phủ thành, đang ngồi ở đại sảnh, thần tình hưng phấn: "Nương, Tam đệ, Tứ đệ, các ngươi không gặp tình cảnh lúc ấy. Hồng đại sư, Âu Vĩnh Trinh tiên sinh, Dương Thành tiên sinh…" Ôn Thành liên tiếp báo tên mười người, bọn họ đều là cự tượng trong lĩnh vực của từng người, "Đều đứng ở trước mặt ta."

Ôn Vũ Trạch trên mặt cũng là hướng tới, nhưng trong lòng nghĩ, như thế nào cơ hội tốt như vậy, lại cho Ôn Thành tên ngu ngốc này gặp? Trong vài huynh đệ, luận tài trí, Ôn Thành là không thể nghi ngờ ngồi ghế hạng bét, cố tình sinh so với bọn hắn sớm vài năm.

Ý tưởng của Ôn Cảnh Thịnh cũng là như thế, nhưng tuổi hắn còn nhỏ, lúc này nhào qua qua lôi kéo vạt áo Ôn Thành làm nũng: "Đại ca, lần sau mang ta cùng đi thêm kiến thức đi? Ta còn chưa ra khỏi thị trấn nha!"

Ôn Cảnh Thịnh vừa nói, Ôn Vũ Trạch trong lòng cũng lộp bộp một chút, đột nhiên phát hiện mình cũng chưa bao giờ ra khỏi thị trấn. Lúc Ôn Thành bằng tuổi hắn, cũng đã sớm được đưa đi thư viện phủ thành.

Lưu thị thấy thế, cười trấn an nói: "Không vội, sẽ có cơ hội vào phủ thành. Chờ đại ca các ngươi trở lại, để hắn mang bọn ngươi đi." Con trai của mình tự mình biết. Ôn Thành đầu óc cũng không quá ngốc, chỉ cần người nâng một phen.

Trước mắt tuy rằng còn không tính điều kiện thành thục, nhưng xem như thời cơ không tồi. Ôn Thành hiện tại đi làm quan là không thành, nhưng cũng không cần làm cái gì lớn, cho dù là đi theo bên người đại ca hắn, cùng những nhân vật nổi tiếng hỗn quen mặt, đối tương lai phát triển của hắn cũng có tác dụng không nhỏ.

31. Chương 31: Tranh Luận

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân lần này trở về, như trước cùng Đại Hùng hai người ở trong viện của lão Huyện Bá.

Lúc này đây ngược lại còn biết, sân lúc trước Ôn Luân trụ, bị lão Tam lão Tứ đổi thành thư phòng. Nghe nói, vì thế Ôn Bảo Thục còn náo loạn một hồi.

Ôn Luân nhìn hạ nhân báo tin, mí mắt cũng không nâng. Những cái đó là thị thị phi phi của nguyên thân, cậu luôn cảm thấy cách mình một tầng. Nguyên thân là bị đệ đệ muội muội hại chết, cậu ngược lại cũng muốn tìm bọn họ phiền toái, nhưng cậu cũng không thể đem ba con tiểu ác quỷ này đánh bộp bộp được. Một đoạn thời gian trước, cậu thật vất vả đều nhắm mắt làm ngơ, cố tình lúc này bọn họ chưa từ bỏ ý định đến tìm tồn tại cảm. Sách, còn tưởng rằng cậu là nguyên thân con mọt sách kia sao?

Ôn Luân cùng Đại Hùng không nói lời nào, hạ nhân kia tự giác không thú vị, ngược lại yên tĩnh, hầu hạ rửa mặt dùng cơm.

Chờ đến trong phòng chỉ dư lại hai người bọn họ, kết quả miệng còn chưa mở ra, đã có người tới thỉnh: "Đại thiếu gia, phu gia, phu nhân cho mời."

Đại Hùng nhăn mày, đối với hạ nhân trừng mắt liếc một cái. Tuy nói hiện tại mới giữa trưa, nhưng bọn họ một đường từ phủ thành lại đây, về tình về lý như thế nào cũng nên nghỉ ngơi một ngày. Sự tình gì gấp như vậy, cần phải vội vàng hiện tại liền nói?

Hạ nhân kia ngẩng đầu, thấy ánh mắt Đại Hùng, nhất thời hai chân mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống, lại vẫn kiên trì đứng ở cạnh cửa chờ.

Ôn Luân kéo kéo khóe miệng: "Đi thôi." Cậu xuyên qua đến hôm nay, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã hiểu được một ít giá trị quan của thời đại này, hoặc là nói là giá trị quan của cái gia đình này. Một thứ tử, chỉ sợ địa vị cũng chỉ cao hơn hạ nhân một ít mà thôi. Chẳng sợ nguyên thân đã từng bị tử nữ con vợ cả hại chết, nhưng bọn họ trong lòng không có áy náy gì, càng thêm không có bị trừng phạt gì.

Đại Hùng bị Ôn Luân kéo, chỉ có thể bước theo đi ra: "Trong chốc lát đừng sợ."

Ôn Luân âm thầm phiên cái xem thường, cậu lúc nào thì sợ?

Đại Hùng thấy tức phụ không lên tiếng, cường điệu một câu: "Mọi việc có ta ở đây."

Ôn Luân giương mắt nhìn qua, vỗ vỗ tay gấu của y: "Ta không sao. Sớm một chút giải quyết, chúng ta ngày mai còn muốn đi mua con lừa đâu!"

Long Châu huyện có mã thị, chủ yếu bán đại gia súc, ngẫu nhiên còn có thể nhìn ngựa đến từ Long Môn Quan tới. Phủ thành có rất nhiều nhân gia nhà giàu, phái người ở trong này giữ lấy hảo ngựa. Mã thị phát triển đến nay, chất lượng so với phủ thành tốt hơn nhiều lắm, giá cả còn rất tiện nghi.

Hạ nhân ở phía trước dẫn đường khóe miệng hung hăng kéo. Trong phủ Huyện Bá, đại thiếu gia địa vị tuy rằng không cao, nhưng được công nhận là chủ nhân dễ hầu hạ nhất, là nhân vật phong cảnh tế nguyệt, lúc nào thì có thể nghiêm trang chững chạc mà nói mua con lừa loại này tục vật? Từ trong lời nói của bọn họ, đối phu nhân lại nửa câu đều không đề cập tới, này thật sự là… Chẳng lẽ mua con lừa, có thể so sánh với phu nhân còn trọng yếu hơn?

Ở trong lòng Ôn Luân cùng Đại Hùng, hạ nhân phỏng đoán chính là sự thật.

Cho nên, Lưu thị đang cùng Đại Hùng vị này tân phu gia khách sáo hàn huyên qua đi, mệnh lệnh của bà nghe vào tai họ liền phá lệ vớ vẩn.

Ôn Luân ánh mắt đều nở nụ cười: "Mẫu thân có mệnh, đại lang không dám không từ. Chỉ là…"

Lưu thị nghe được Ôn Luân nói, sắc mặt vừa mới hiền lành một ít, chợt nghe đến biến chuyển, không khỏi nghiêm sắc mặt: "Chỉ là cái gì?"

"Chính là nhị đệ học vấn thật sự là…" Ôn Luân lắc lắc đầu, "Ta sợ nhị đệ ở trước mặt tiên sinh không chiếm được tốt, ngược lại hạ xuống ấn tượng xấu, liền mất nhiều hơn được."

"Đại lang, ngươi có ý kiến cứ việc nói, nhị đệ ngươi học vấn làm sao vậy?" Ở trong lòng nương, con trai của mình luôn là ngàn hảo vạn hảo. Ôn Thành học vấn so ra kém Ôn Luân, nhưng mà ở trong thị trấn cũng không tính kém, như thế nào liền hạ xuống ấn tượng xấu?

Đại Hùng đối với Ôn Thành đã muốn giơ chân hừ hừ, Ôn Thành lập tức liền am thuần. Y nhìn qua Lưu thị, trực tiếp nói rằng: "Nhạc mẫu, lời này vốn không nên là ta nói. Chỉ là chúng ta ở phủ thành mấy ngày nay, nghe nói những hành vi của nhị đệ, thật sự là… Còn để cho chúng ta làm người hay không?"

Lưu thị đối con mình tóm lại vẫn là biết một ít, nhưng không nghĩ tới sẽ bị tân phu gia không chút khách khí mà chỉ ra như vậy, lập tức trên mặt liền khó coi.

Đại Hùng cũng mặc kệ, nói cũng là càng nói càng không khách khí: "Ta xem nhị đệ tuổi cũng không lớn, cả ngày đi theo một đám ăn chơi trác táng, không học vấn không nghề nghiệp cũng thôi, còn cả ngày uống hoa tửu đi dạo kỹ viện… tức phụ nhà của ta làm người, ta bản thân rõ ràng, nhưng đổi trong mắt người khác thì sẽ thấy thế nào? Tức phụ ta còn không cần làm người? Hùng gia ta còn có mặt để xấu hổ hay không?"

Lời này, trước cũng nói qua ở Tề quốc tuy rằng không cấm hôn nhân đồng tính, nhưng mà đối với người mang thân phận làm tức phụ, trên đạo đức yêu cầu rất cao, cho dù có ý không tranh thì đó cũng là sự thật. Tiểu thúc tử cả ngày ở bên ngoài ăn uống phiêu đổ, trong lòng người khác có chút ý nghĩ lên không được mặt bàn cũng là bình thường, làm phu gia khẳng định sẽ bị người nhìn thấp một chút. Nếu phu gia cường thế một ít, nói không được liền nháo tới cửa thôi. Nghiêm trọng hơn một chút, bỏ vợ hoặc là đoạn tuyệt lui tới cũng không phải không có.

Đại Hùng nói một đoạn này, khiến Lưu thị trên mặt lúc trắng lúc xanh. Nếu Đại Hùng chỉ là thôn phu, dân trong thôn, nàng lập tức liền muốn sửa trị như thế nào đều được; nhưng Đại Hùng là Trấn Nam tướng quân… thôn phu trong sơn cốc trên núi, dân trong thôn, như thế nào liền biến thành Trấn Nam tướng quân!

Ôn Thành vốn tưởng rằng lần này để Lưu thị xuất đầu, là chuyện nắm chắc, nhưng không nghĩ tới chuyện sẽ có biến chuyển. Mẹ cả bảo thứ tử làm việc, thứ tử thế nhưng còn dám không theo?

Ôn Thành không nói chuyện, Ôn Bảo Thục cũng đã kêu lên: "Mẫu thân cho ngươi làm việc, ngươi còn dám tranh luận? Cái gì vậy!"

Ôn Luân đối với Ôn Bảo Thục nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: "Mẫu thân, muội muội tuổi lớn, còn tiếp tục như vậy, cũng không dễ tìm nhân gia."

Ôn Bảo Thục nghe vậy, tức giận đến ánh mắt cũng bốc hỏa.

Ôn Vũ Trạch nhanh chóng kéo nàng một phen, thấp giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, đó là Trấn Nam tướng quân."

Ôn Bảo Thục thấp giọng oán hận nói: "Cái gì Trấn Nam tướng quân, còn không phải trong sơn cốc đi ra."

Đại Hùng cũng mặc kệ, dẫn bát trà thật mạnh, cười lạnh một tiếng: "Hùng mỗ xuất thân kém, khá vậy chưa từng nghe nói qua có nhà nào có quy tắc giống như vậy. Tức phụ, chúng ta đi."

Ôn Luân giả thành tiểu tức phụ đứng lên, đối với Lưu thị hành lễ, liền đi theo Đại Hùng ra cửa.

Lưu thị nhìn bóng dáng hai người, nháy mắt một hơi nghẹn ở ngực.

Vài tử nữ thấy Lưu thị bưng ngực, ngã ở trên bàn, trong lòng giật mình, nhanh chóng đi lên đỡ, bị Lưu thị đẩy ra.

Lưu thị mãnh liệt đứng lên, vỗ bàn: "Vô liêm sỉ! Tất cả đều là thứ không nên thân!"

Lưu thị bình thường rất ít phát hỏa, cho dù sinh khí, cũng ít có xả giọng. Lần này trực tiếp dọa sợ tử nữ, một đám đều bộp bộp quỳ rạp xuống đất, ngay cả Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh tự giác không phạm

sai lầm cũng theo quỳ xuống, trong đầu nghĩ mình gần đây có phạm cái gì sai hay không.

Hạ nhân canh giữ ở môn khẩu, càng sợ tới mức cả bả vai đều rụt lại.

Lưu thị cúi đầu nhìn tử nữ, nghĩ đến lời Đại Hùng nói, trên mặt như bị người tát cho một bàn tay nóng rát: "Đều đi từ đường chép tộc quy cho ta!"

Ôn Cảnh Thịnh cảm thấy có loại huynh tỷ này quả thực nhân sinh đại bất hạnh, cúi đầu đi theo phía sau bọn họ, ánh mắt giận đến đỏ bừng.

Vài người đi rồi, Lưu thị gọi quản gia tiến vào: "Đi điều tra rõ ràng cho ta, nhị lang ở trong phủ thành rốt cuộc làm cái gì." Nàng đương nhiên sẽ không chỉ bằng lời nói của một bên Đại Hùng liền tin tưởng con mình không đúng. Người trẻ tuổi ở nơi phồn hoa, bị bằng hữu hư hỏng mang đi ra ngoài thêm kiến thức, Lưu thị tin tưởng là có. Nhưng cả ngày đều không làm việc đàng hoàng, nàng tuyệt không tin tưởng đó là con mình!

Ôn Thành muốn làm quan, đối phẩm tính yêu cầu thực nghiêm khắc. Có quan chức thực quyền trong người, lại tập tước, phân lượng này nặng hơn đơn thuần tập tước nhiều lắm. Huyện Bá phủ này, cũng không thể ở đời này liền phải xuống dốc nghèo túng đi.

Quản gia tròng mắt vừa chuyển: "Muốn tiểu nhân đi đem tiểu Phúc gọi tới hay không? Hắn là thư đồng của nhị thiếu gia, hẳn là biết một ít."

Lưu thị nghĩ nghĩ thấy cũng có đạo lý, khoát tay áo: "Ân, đi đem người mang đến."

Ôn Thành còn không biết chuyện mình sắp gặp, Ôn Luân ngược lại hiểu rất rõ. Cậu nghe được nha!

Đại Hùng nhìn Ôn Luân cười tủm tỉm, hiếm lạ đến hận không thể ngay tại chỗ đẩy ngã cậu, nhưng hiện tại chung quanh người nhiều mắt tạp, chỉ có thể đè xuống tâm tư kéo tay nhỏ bé một phen. Tay Ôn Luân bởi vì hàng năm cầm bút, trên tay có bút kiển. Ngón tay Đại Hùng xoa đến xoa đi bút kiển.

Ôn Luân cảm thấy không được tự nhiên, lắc lắc tay, trừng mắt ý bảo: buông tay.

Đại Hùng kéo chết không tha, ánh mắt trừng so Ôn Luân còn lớn hơn: không thể đẩy ngã coi như xong, cả cái tay nhỏ bé cũng không thể kéo sao?

Bình thường mà nói, Hùng Tướng quân uy vũ khí phách của chúng ta chỉ cần trừng mắt, lập tức liền có hiệu quả trấn trạch, lương dân bình thường tới một người dọa nằm úp sấp một người, nhưng mà Ôn Luân thân là tức phụ của Hùng Tướng quân nha, hoàn toàn miễn dịch với hiệu quả uy hiếp này, cậu tiếp tục trừng mắt trở về: buông hay không?

Không buông thì sao nào? Tức phụ liền không nên chiều, muốn lật trời rồi! Đại Hùng trừng càng hung ác, sau đó dần dần dần dần buông tay ra: được rồi, không kéo thì không kéo, buổi tối y không muốn chính mình ngủ một cái ổ chăn đâu.

Hạ nhân đem hai người mang về đến trước sân lão Huyện Bá, sau lưng quần áo đều bị mồ hôi lạnh thấm sũng nước, luôn cảm thấy hai vị sau lưng kia thập phần có quyết đoán.

Đại Hùng cùng Ôn Luân cũng mặc kệ hạ nhân nghĩ như thế nào, lúc đi vào sân, thế nhưng gặp lão Huyện Bá đang ngồi ở trong sân.

Diêu Thanh đang vê con cờ tự hỏi bước đi tiếp theo, thấy hai người tiến vào, liền nhảy xuống ghế đá hành lễ.

Đại Hùng cùng Ôn Luân cũng cấp lão Huyện Bá lễ gặp qua.

Lão Huyện Bá tuổi kỳ thật không lớn, hơn ba mươi còn không đến bốn mươi, lớn lên bộ dáng điển hình bạch diện thư sinh, hàng năm sống an nhàn sung sướng quý khí mười phần.

"Cha thân thể khỏe hơn rồi? Khi nào có thể xuống đất?" Ôn Luân đối với cha tra này chưa nói tới tình cảm, nhưng cậu những ngày này, làm chuyện gì đều được ông trợ giúp rất lớn, tốt xấu cũng nặn ra được hai câu quan tâm.

Lão Huyện Bá nhìn thấu Ôn Luân đối với mình xa cách, trong đầu thở dài, trên mặt vẫn là thập phần thân thiết: "Nhờ có hai người các ngươi đưa tới tiên thảo, đã khá nhiều."

Phụ tử hai người khô cằn nói hai câu. Lão Huyện Bá rốt cục lộ ra một phần bất đắc dĩ: "Đã lâu không trở lại, ở thêm vài ngày đi."

Ôn Luân lắc lắc đầu: "Ngày mai đi mã thị, thuận lợi mà nói, ngày kia trở về trên núi."

Lão Huyện Bá ngẩn ra, thở dài: "Mẫu thân ngươi nơi đó đừng động. Ngươi đã gả ra ngoài, Ôn gia đệ đệ muội muội, không quan hệ với ngươi, biết không?"

Ôn Luân ngẩn ra: "Vâng." Lời này nói được thật sự rất sáng tỏ! Sáng đến như là không phải lời mà một nhất gia chi chủ nên nói.

Khai chi tán diệp, như tay với chân. Ai cũng muốn giữa huynh đệ tỷ muội có thể giúp đỡ lẫn nhau, lão Huyện Bá như thế nào sẽ nói ra những lời như thế? Ôn Luân vừa muốn hỏi rõ ràng thì đã thấy lão Huyện Bá lại quay đầu dạy Diêu Thanh chơi cờ.

32. Chương 32: Vi Phụ (làm Cha)

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Xế chiều hôm đó, Ôn Luân lần đầu tiên thấy Lưu thị vào phòng lão Huyện Bá.

Ngay từ đầu cậu còn cảm thấy có chút xấu hổ, sau lại nghĩ đến thân thể lão Huyện Bá, có thể xuống đất đã xem như không tồi, hiện nay sẽ không có khả năng có cái sinh hoạt vợ chồng gì đó đâu nhỉ, ngược lại tâm tư bát quái lại bốc lên.

Đại Hùng nghe hô hấp của tức phụ, chỉ biết cậu không ngủ: "Không mệt?"

Ôn Luân làm điệu bộ thủ thế, khiến y an tĩnh. Tuy nói là chạy đi, cậu cũng chỉ có chút không tiện ở phương diện rửa mặt chải đầu mà thôi. Đại Hùng còn muốn đánh xe, cậu chỉ phụ trách ở trong xe đi ngủ, có thể mệt đi nơi nào?

Cách vách Lưu thị thanh âm nghe có chút gian nan, đem chuyện Ôn Thành tại trong phủ thành không học vấn không nghề nghiệp nói.

Lão Huyện Bá không có hé răng.

Lưu thị nói tiếp: "Ta đã đuổi Tiểu Phúc thư đồng của nhị lang ra phủ. Kế tiếp…"

Ôn Luân nghe đến đó, trong lòng giật mình. Làm như thế nào sai cũng chính là Ôn Thành, bị phạt ngược lại là Tiểu Phúc làm hạ nhân sao? Chẳng lẽ Ôn Thành muốn đi tìm đường chết, Tiểu Phúc còn có thể ngăn được? Ăn khớp chỗ nào nha?

Lão Huyện Bá hiển nhiên không cảm thấy làm như vậy có vấn đề gì, trầm ngâm một hồi nói: "Ân. Nhị lang tuổi tác không sai biệt lắm, cũng nên học quản sự. Để tam lang cùng tứ lang đi phủ thành đọc sách đi."

Lưu thị đứng không đầy một lúc liền lui ra.

Ôn Luân lúc này có chút hậm hực, tiếp chợt nghe đến các loại chuyện về Tiểu Phúc. Các loại sự tích khi thiện sợ ác ỷ thế hiếp người, cuối cùng cả lấy sắc hại người đều nói ra.

Nguyên thân của Ôn Luân bị hại đến chết, nhưng loại chuyện này dù sao xem như số ít. Giữa hạ nhân đấu đá còn lợi hại hơn. Tiểu Phúc lại làm mưa làm gió như thế nào, cũng bất quá là một hạ nhân bên người Ôn Thành, cũng mới mười mấy tuổi, lại hàng năm đi theo Ôn Thành ở trong phủ thành, cho dù làm sai chuyện, năng lực liền có bao nhiêu? Nhưng mắt thấy Tiểu Phúc bị đuổi ra phủ, những hạ nhân trong miệng

nói ba xạo truyền đi, nháy mắt đã đem Tiểu Phúc nói thành tội ác tày trời.

Đại Hùng tai thính mắt tinh, nhưng dù sao cũng không có biến dị thính lực như Ôn Luân, thấy cậu còn không nghỉ ngơi, liền che lỗ tai cậu lại, kéo người ôm vào trước ngực, nghiêm túc mệnh lệnh: "Đi ngủ."

Ôn Luân cọ cọ, đầy lỗ tai chỉ có thanh âm máu trong thân thể Đại Hùng lao nhanh, nhất thời ngáp một cái: "Ân."

Diêu Thanh ngủ ở bên kia Đại Hùng, cũng đã sớm không biết phải trái. *(ý nói ngủ say)*

Đại Hùng nhìn một lớn một nhỏ bên người, cũng an tâm nhắm mắt lại.

Thời điểm thiếu niên, y một lòng muốn ra chiến trường lập công lớn, sau lại thật sự lập công lớn còn làm tướng quân, lại rơi xuống một thân vết thương cũ. Ở kinh thành sinh hoạt tràn ngập lục đục với nhau, nhưng khi đó y cũng coi như chạm tay có thể bỏng, người tiến đến làm mai nối liền không dứt. Nói thật, y khi đó cũng sớm đã quên, trên người mình còn có một phần hôn ước.

Cũng may mắn y chịu không nổi không khí kinh thành mà trở về, nếu không như thế nào sẽ gặp một tức phụ tốt như vậy? Ân, còn có một hảo… nhi tử.

Có Diêu Thanh là có thể đi? Cho dù Diêu Thanh không họ Hùng, cũng không họ Ôn, nhưng bọn họ coi Diêu Thanh dưỡng như nhi tử không được sao. Y thật không chú ý mấy thứ này. Ôn gia có nhiều nhi tử như vậy, cũng không tới phiên Ôn Luân nối dõi tông đường. Cho nên, bọn họ liền như vậy đồng thời qua cả đời đi.

Đại Hùng không nghĩ tới sau khi dùng qua bữa cơm chiều, Ôn Luân liền trở mặt (không hề)!

Không phải thời gian ngủ trưa, Diêu Thanh kiên trì một mình ngủ một phòng, hiện ở trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Mắt Đại Hùng đều sung huyết: "Đệ có ý tứ gì?"

Ôn Luân bị bộ dạng này của Đại Hùng làm hoảng sợ, trực giác liên tưởng đến lần đó bị Đại Hùng đè nặng răn dạy một phen.

Đại Hùng thấy Ôn Luân không lên tiếng, nhất thời càng thêm tức giận. Bàn tay to duỗi ra, đè lại đầu vai Ôn Luân, trầm giọng nói: "Ôn Luân, ta cho đệ biết, đời này chỉ cần ta sống, đệ nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Y tưởng mình làm cái gì? Ôn Luân đầu đầy mờ mịt: "Đau, buông tay." Bả vai sắp bị nắm xanh đi? Con gấu này biết mình có bao nhiêu khí lực không?

Đại Hùng nhấp nhấp môi, tay ngược lại buông lỏng ra, phương hướng vừa chuyển liền cởi y phục của cậu, thấy trên vai trắng nõn quả nhiên có dấu hồng, không khỏi ngoài mạnh trong yếu: "Về sau không cho phép nói chuyện mượn bụng sinh con nữa, nếu không đệ coi chừng ta!"

Ôn Luân phiên cái xem thường. Cậu chỉ là muốn cùng Đại Hùng nói chuyện phong thổ, tâm sự bát quái, cũng không phải cậu muốn đi tìm nữ nhân sinh con nha. Từ từ, ánh mắt Ôn Luân nhíu lại, nhéo vạt áo Đại Hùng: "Huynh cũng không cho phép!" Mình cũng đã cong, Đại Hùng đừng nghĩ song trọng tiêu chuẩn, nếu không cậu liền cho y biết cái gì gọi là bất ngờ!

Biểu tình Đại Hùng lúc này mới tốt một chút, cúi đầu nhìn tức phụ bị mình kéo quần áo ra, rõ ràng liền tiếp tục cởi sạch sẽ thả lên giường, người trực tiếp áp lên.

Ôn Luân chết sống đều lộng không rõ, tốc độ cởi quần áo của con gấu này tại sao có thể nhanh chóng như biến ma thuật vậy. Có biết làm rõ ràng trạng huống hay không a, bọn họ hiện tại cùng lão Huyện Bá chỉ cách một bức tường có biết không! Phòng ở nơi này có thể nói đến hiệu quả cách âm sao?

Đại Hùng đối tức phụ chống đối rất là bất mãn. Chẳng qua điểm kháng cự ấy của tức phụ, hoàn toàn không có trở ngại gì đối với y, hai ba cái đã đem người chế phục, ép tới người chỉ còn có khí lực hừ hừ.

Ván đã đóng thuyền, Ôn Luân ý đồ duy trì hạn cuối: "Chỉ có thể một lần."

"Được."

Một lát sau…

"Còn muốn sao?"

"… Ân… Muốn…"

Ngày hôm sau, Đại Hùng một mình mang theo Diêu Thanh, đi phòng ở của Diêu gia. Huyện Bá phủ phái một đôi lão phu thê trông coi, chăm sóc rất thỏa đáng.

Chờ hai người hồi phủ, Đại Hùng mới đem Ôn Luân từ trong ổ chăn ra, cùng đi mã thị.

Đến hiện trường sau, Ôn Luân phát hiện mình tưởng quá ngọt rồi. Đại lý ô tô 4S phiên bản cổ đại này, có hoàn cảnh thực… Phì nhiêu. Từng đống tiện tiện mới mẻ xuất lò, còn nóng hôi hổi, tản ra mùi hương thiên nhiên nguyên thủy nhất.

**4S: là 4 tiêu chuẩn toàn cầu của các hãng xe, bao gồm phòng trưng bày (showroom), xưởng dịch vụ (service), phòng phụ tùng (spare room) và hệ thống kết nối mạng toàn cầu (system global networking).*

Ôn Luân nhìn mã thị, thâm cảm nhận được một cái từ ngữ —— bước đi khó khăn.

Trái lại Đại Hùng lông mày cũng không động một chút, Diêu Thanh cũng chỉ là sắc mặt hơi hơi nghiêm túc một chút. Cũng may hai người đều đối Ôn Luân thập phần chú ý, vừa thấy thần sắc Ôn Luân, đã đem Ôn Luân đẩy vào trong quán trà phụ cận ngồi.

Ôn Luân cảm thấy mình quá phế sài, nhưng thật sự cậu thật không có dũng khí bước vào đó.

Ôn Luân một hồ trà còn chưa uống xong, hai người liền đi ra, một người dắt một đầu lư. Đại Hùng dắt một đầu tiểu mao lư nhìn qua giống nhau như đúc với con trong nhà, Diêu Thanh thì trên tay dắt một đầu lừa con.

Họa phong đối lập quá mãnh liệt, Ôn Luân suýt nữa phun ra một miệng trà.

Đại Hùng kéo Ôn Luân cáo trạng: "Ta muốn mua cho A Thanh một con ngựa con, hắn khen ngược, chọn một đầu lừa con."

Diêu Thanh lần đầu tiên có biểu hiện cố chấp, gắt gao kéo dây cương của lừa con nhỏ, như đang kéo chiến hữu: "Lừa con chơi thật khá!" Lừa con là màu đen, đôi mắt có vẻ càng trắng một ít, cong cong mắt nhỏ thập phần thú vị, nhưng mà thoạt nhìn chủng loại cùng hai đầu lừa thành niên không quá giống nhau.

Ôn Luân cúi đầu nhìn hai cái tiểu sừng, gật đầu: "Ân, lừa con chơi thật khá." *(bạn Ôn nhìn 2 cái sừng tóc của thằng bé rồi nói lừa con chơi thật khá =)) cứ như đang nói thằng bé)*

Diêu Thanh ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt "Xem đi, Tiểu sư thúc cũng nói lừa con chơi thật khá" cùng "Ta thắng" nhìn Đại Hùng.

Đại Hùng sờ cái mũi nhận thua, mang theo tức phụ cùng tiểu hài nhi cùng nhau trở về: "Ngày mai chúng ta trở về nhà, ngẫm lại còn muốn mua gì thì mua luôn."

Trên núi đồ vật vĩnh viễn sẽ không có không thiếu, ba người tùy ý nghĩ nghĩ, lại mua thêm vài thứ.

Ngày kế, người người đều nhìn Huyện Bá quý phủ vài người, giống như chạy nạn mà lôi kéo đống lớn đồ vật lên núi.

Ôn Luân tâm khoan không có phát hiện cái gì dị thường, nhưng mà Đại Hùng phát hiện, trên đường trở về liền cùng Ôn Luân bát quái: "Cha đệ đang giả bộ bệnh."

Ôn Luân đột nhiên ngẩng đầu: "Ân?" Lão Huyện Bá ở trước mặt bọn họ biểu hiện thực bình thường a, đều có thể xuống đất đi đường, đều có thể dạy Diêu Thanh chơi cờ, điều này sao là biểu hiện của một người giả bộ bệnh nên có?

Diêu Thanh vỗ tay một cái: "Trách không được Ôn gia gia nhìn thấy người khác liền trốn trở về phòng."

Ôn Luân cúi đầu nhìn Diêu Thanh. Loại cảm giác chỉ có mình mình một người là ngu xuẩn dắt lừa thuê này thật không thích chút nào!

Diêu Thanh cúi đầu nghĩ nghĩ: "Nhưng mà, Ôn gia gia làm chi lại muốn giả bộ bệnh nha?"

Đại Hùng đối những chuyện quanh co lòng vòng thật sự không am hiểu; Diêu Thanh rốt cuộc tuổi còn nhỏ, với đạo lí đối nhân xử thế càng là thật không minh bạch; dư lại một Ôn Luân càng thêm mơ mơ hồ hồ.

Sau khi bọn họ đi không lâu, Huyện Bá phủ lại chạy ra hai giá xe ngựa.

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh bị đưa đi phủ thành đọc sách. Có xét thấy Ôn Thành loang lổ việc xấu, lúc này đây cùng đi theo hai người bọn họ, trừ bỏ hai thư đồng bằng tuổi bọn họ ra, còn phân biệt từng người mang theo hai tên tùy tùng mang võ có lực.

Hai vị tùy tùng trước mặt lão Huyện Bá lĩnh "Thượng phương bảo kiếm", một khi phát hiện hai vị thiếu gia có hành vi không đúng, có thể liền ngay lập tức ngăn lại, cũng sẽ báo quý phủ đúng lúc xử lý.

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh lúc ấy nghe xong da mặt đều run rẩy. Quá đáng! Nhưng khi nhìn thấy cha mình vẻ mặt thần sắc mang bệnh, bọn họ lại không dám nói phản kháng. Bọn họ đi chuyến này, còn không biết có thể hay không tái kiến lão Huyện Bá.

Thời điểm xe ngựa Huyện Bá phủ đến thư viện, có hai chiếc xe ngựa khác cũng vừa đến.

Ôn Vũ Trạch nhìn đến phía sau xe ngựa tất cả đều chất đầy hàng hóa. Ngựa kéo xe cũng là thần tuấn phi thường. Nhất là con phía trước, toàn thân cả vật thể tuyết trắng, thế nhưng tìm không ra một tia tạp sắc! Ôn Vũ Trạch tự nhận từ nhỏ đến lớn xem qua hảo mã không ít, nhưng chưa từng có gặp qua xinh đẹp như vậy, nhất thời liền dừng cước bộ.

Ôn Cảnh Thịnh cũng xuống xe ngựa, thấp giọng nói: "Là ai a? Quá phô trương." Trong toàn bộ thị trấn, Huyện Bá phủ nói một không hai. Hiện tại bọn họ mới vừa ra thị trấn, lập tức đã bị người so, Ôn Cảnh Thịnh cảm giác thật khó chịu.

Ôn Vũ Trạch thấp giọng nói: "Nhìn xem, cho dù không thể kết giao, cũng không có thể đắc tội."

Ôn Cảnh Thịnh "Ân" một tiếng.

Như vậy hai câu nói công phu, người trên xe ngựa đã đạp ghế đi xuống. Một thân quần áo tuyết trắng, tại trong bầu trời hạ ám sắc này thế nhưng sáng đến chói mắt. Người nọ chậm rãi xoay đầu lại, nhìn đến hai huynh đệ Ôn gia, lộ ra một cái tươi cười hữu hảo.

Ôn Vũ Trạch đầu óc trong nhất thời ầm ầm rung động, chỉ nghĩ đến bốn chữ —— mỹ nhân như ngọc! Lý Nhị kia đi theo Ôn Luân lên núi thì tính là cái gì, đây mới gọi là đẹp. Người như vậy mới có thể nhận được hai chữ mỹ nhân, nếu như có thể cùng mỹ nhân như thế…

Ôn Cảnh Thịnh ỷ vào chính mình tuổi còn nhỏ, sôi nổi đến bên người mỹ nhân, chấp hai tay ngưỡng đầu: "Ca ca, ngươi thật xinh đẹp nha! So với tỷ tỷ của ta còn dễ nhìn hơn nhiều!"

Mỹ nhân cười vỗ vỗ đầu Ôn Cảnh Thịnh: "Tiểu hài nhi nhà ai, nói chuyện thật ngọt."

Ôn Cảnh Thịnh cọ bàn tay mỹ nhân, cười đến ánh mắt đều mị lên, giấu đi khinh thường trong mắt. Một nam nhân, lớn lên xinh đẹp như vậy làm như thế nào?

Đáp vài câu, ba người liên hệ tính danh.

Ôn Vũ Trạch nhất thời khom người nói: "Thì ra là Phác Du tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh. Hôm nay vừa thấy, Phác Du tiên sinh không chỉ văn chương phong lưu, nhân vật càng là anh tuấn kiệt xuất."

Lâm Phác Du xưa nay rất tự tin đối với diện mạo của mình, đối Ôn Vũ Trạch biểu hiện cũng không có tỏ vẻ phản cảm, ngược lại là tiếp tục bắt chuyện. Hùng Tướng quân tại Long Châu huyện, trong nhà chỉ đồng ý hắn đến An Giang Thành du học, hắn phải lấy cớ đi Long Châu huyện mới được.

"A? Ôn huynh thì ra là xuất thân tại Long Châu huyện? Phác Du đối với phong cảnh của tám trăm dặm đại sơn rất là hướng tới, vẫn luôn muốn đến…"

33. Chương 33: Cây Công Nghiệp

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Không giống với mấy lần trước, lúc này đây lên núi, thời tiết thật ấm áp. Ôn Luân phát hiện còn có không ít người ra vào núi, nam nữ già trẻ đều có.

Đại Hùng liền bớt thời giờ giải thích cho Ôn Luân: "Những người này là đến hái thuốc."

Trong tám trăm dặm đại sơn tài nguyên tự nhiên phi thường phong phú, dù cho nguy hiểm cũng không ngăn cản được dân chúng đang sống không nổi. Nửa số người hái thuốc đều là người miền núi, chỉ có một phần nhỏ là đại phu. Giống Hoa lão thần y và Hoa Vĩnh, trước kia cũng thường xuyên tự mình lên núi hái thuốc.

Hái thuốc không là chuyện một hai ngày. Những đại phu ngẫu nhiên sẽ ở lại trong núi, ngủ lại trong thôn, dùng y thuật để đổi lấy ăn ở, cũng sẽ dạy thôn dân phân biệt một ít thảo dược thông thường vân vân.

Giống thôn dân Đại Trà thôn, hàng năm thu thập thảo dược đối với thôn dân mà nói, cũng là hạng nhất thu vào trọng yếu của gia đình.

Năm nay đối với thôn dân Đại Trà thôn cùng vài toà thôn phụ cận mà nói, tình huống muốn tốt hơn nhiều, bởi vì bọn họ có Hoa Vĩnh tọa trấn. Các thôn dân có đau đầu nhức óc, cũng không cần bản thân chịu khổ, cầm lên một ít thảo dược chỉ định, liền có thể nhìn chẩn mạch.

Hoa Vĩnh chỉ định thảo dược trong tám trăm dặm đại sơn không nói nơi nơi đều có, nhưng cũng không hiếm thấy. Các thôn dân đối Hoa Vĩnh cảm kích, cơ hồ nhanh bắt kịp Bồ Tát sống. Nhưng luôn có vài tên thích phá hư quy củ.

"Hoa đại phu, van cầu ngài nhìn xem đi! Oa nhi đã sắp ba ngày chưa ăn thứ gì … Hài tử mới lớn một chút như vậy, mắt thấy liền sắp đi a! Ông trời ơi!" Phụ nhân ôm tiểu hài nhi chừng năm sáu tuổi, khóc đến đầy trời đen kịt.

Một bên nam nhân ngăm đen chính là dập đầu bộp bộp.

Hai tráng hán đứng ở bên người Hoa Vĩnh, mày ụ thành núi.

Hoa Vĩnh thần tình khó xử: "Đứa nhỏ này không nghiêm trọng như vậy, làm chút trần bì ngậm thì tốt rồi."

Nam nhân kia thần tình không thể tin: "Hoa đại phu, ngài vậy mà gạt người! Chúng ta mặc dù nghèo, cũng không thể lừa gạt chúng ta như vậy. Ngài là Bồ Tát sống, có thể thưởng xuống chút tiên thảo…"

"Phi!" Nam nhân nói còn chưa nói xong, bên cạnh đã bay tới một cước liền đá người lăn trên mặt đất. Tráng hán nhảy qua hướng bên cạnh, tránh thoát phụ nhân kia đâm vào, thân thủ linh hoạt vô cùng.

Trái lại phụ nhân kia lại ngã trên mặt đất, oa nhi ôm vào trong ngực đều ngã văng ra ngoài, ủ rũ khóc như tiểu miêu.

Phụ nhân kia rõ ràng không đứng dậy, quỳ rạp trên mặt đất một phen khóc rống.

Tráng hán hắc hắc cười lạnh: "Đổng nhị cẩu tử cùng tức phụ ngươi, ở đây cũng không phải là Đổng gia thôn các ngươi! Nghĩ đến Đại Trà thôn chúng ta nháo sự, có phải ngứa da hay không?"

Phụ nhân kia giọng càng thêm khóc lớn hơn.

Ôn Luân thật xa chợt nghe được, bị thanh âm kia đâm vào ót đau. Lư xe đến phụ cận vừa thấy, phụ nhân kia đã bị vài phụ nhân trong thôn vây quanh.

Đừng nhìn người trong thôn quanh năm suốt tháng ăn không đến mấy lần cơm no, nhưng mà thời điểm đánh nhau mắng chửi người, khí lực tuyệt đối lớn mạnh. Tức phụ Đổng nhị cẩu đã khóc kêu không ra hơi.

Người Đại Trà thôn còn tại hùng hùng hổ hổ: "Chỉ có nhà ngươi có oa nhi, nhà khác không có?"

"Nhà ngươi oa nhi nhiều quý cỡ nào, còn xin tiên thảo!"

"Đem toàn gia ngươi đều bán, cũng mua không nổi tiên thảo!"

"Còn trông cậy vào Hoa đại phu cho không, người nào a?"

"Không phải là ỷ vào bản thân nghèo đi!"

Phụt. Ôn Luân nghe được mỉm cười, ngẫm lại cảm thấy rất có đạo lý.

Diêu Thanh nghe được liên tục gật đầu: "Thì ra là thế. Nghèo, cũng là thế. Cái gọi là ỷ thế hiếp người, bọn họ liền ỷ vào chính mình nghèo, đến hiếp bức Hoa đại phu thiện tâm."

Ôn Luân sờ sờ đầu Diêu Thanh: "Quả thật như thế. Nhưng mà bọn họ cho tới bây giờ cũng không nghĩ, nguyên nhân bọn họ nghèo là bởi vì bản thân bọn họ, Hoa đại phu cũng không thiếu bọn họ cái gì. Huống chi, họ còn đòi lấy tiên thảo, quả thực là không biết liêm sỉ."

Lần biểu hiện này của các thôn dân Đại Trà thôn, ngược lại ra ngoài Ôn Luân đoán trước. Loại chuyện này khả năng không phải là lần đầu tiên, nếu không bên người Hoa Vĩnh sẽ không mang theo hai tráng hán.

Đại Hùng không kỳ quái: "Trong thôn mình có nhìn nhau không vừa mắt như thế nào, cũng là chuyện trong thôn mình. Thôn khác khi dễ tới cửa là không thể được."

Vừa nói như thế, Ôn Luân liền hiểu. Thì ra Đại Trà thôn cái thôn tạp họ như này còn rất đoàn kết nha.

Người trong thôn thấy Đại Hùng một chuyến trở lại, nhất thời cũng cố không làm ầm ĩ, sôi nổi xông tới, đối với đại lư tiểu lư, ánh mắt đều hâm mộ đỏ. Bất quá bọn hắn đỏ mắt thì đỏ mắt, tối thiểu giáp mặt không nói gì không giữ lời, nhìn ra được là đang nghĩ muốn lấy lòng, nhưng cứ xoa xoa tay mãi cũng không biết nói cái gì.

Hiện tại trong thôn nhiều người, các thôn dân ngày cũng tốt hơn rất nhiều. Vườn trà cùng dược viên sắp mở ra, đối Ôn Luân mà nói cũng chính là một câu nói, nhưng thời điểm cụ thể thực thi, tuyệt đối sẽ không

lướt nhẹ như vậy.

Ôn Luân trở lại nhà, nghe được nhóm tráng hán cùng Đại Hùng hội báo công tác trong khoảng thời gian này, mới chậm chạp hồi thần.

Cây trà cũng tốt, thảo dược cũng thế, không phải tùy tiện có một ngọn núi là có thể trồng. Phía sau núi đá nhiều, chỉ xử trí những phiến đá đó, cũng không phải là một chuyện nhỏ, còn phải đem vùng núi khai khẩn xong, hạ phân, vận chuyển mầm trà tới trong khoảng thời gian ngắn trồng xuống... Ôn Luân phủi tay chưởng quầy, Đại Hùng lại không ở, nhóm tráng hán sầu hỏng.

Đại Hùng hướng Hoa Vĩnh thi lễ: "Nhờ có Hoa thúc."

Hoa Vĩnh cười tủm tỉm mà xua tay: "Chỗ nào chỗ nào. Vừa lúc các thôn dân hình như muốn ra ngoài làm công, dứt khoát liền để cho bọn họ ở trong thôn làm việc thôi."

Thời gian rất khẩn, Hoa Vĩnh liền làm chủ để các thôn dân vào vườn trà cùng dược viên công tác. Đức hạnh của thôn dân, đừng nói là Đại Hùng, đến Ôn Luân cũng có thể biết, làm cho bọn họ thành thành thật thật làm công, cơ hồ là chuyện không thể nào. Vậy trong đó Hoa Vĩnh nhất định là đã dùng chút thủ đoạn.

Hoa Vĩnh tiếp giảng đến một người: "Chuyện này ta ngược lại là chính mình làm chủ, thay vườn trà mua người."

"Mua người?" Ôn Luân có chút kỳ quái, Hoa Vĩnh lại không xuống núi, trong núi này như thế nào mua người? Chẳng lẽ là giống thằng nhóc Nhị Trụ tử kia cứng rắn nhét tới?

Đại Hùng nhìn biểu tình của Ôn Luân, vỗ vỗ lưng cậu: "Xảy ra chuyện gì?"

Hoa Vĩnh cười tủm tỉm mà nói: "Người này gọi Lý Thổ Sinh. Các ngươi sau khi xuống núi không cách vài ngày, cũng không biết từ nơi nào hỏi thăm tới, biết chúng ta ở đây muốn mở vườn trà. Hắn liền gánh hai khuông mầm trà đi lên bán. Mầm trà tuy rằng nhỏ một chút, nhưng lớn lên thật không tệ."

Chuyện này, còn mệt đến Hoa Vĩnh ánh mắt lợi hại, nếu không liền mệt lớn. Hoa Vĩnh là từ trong đống thảo dược lớn lên, đối với việc nhận thảo dược đã thành bản năng. Rất nhiều thảo dược cùng độc thảo thường thường chỉ có khác biệt phi thường rất nhỏ, Hoa Vĩnh ở phương diện này tuyệt đối sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn thấu bộ dáng những mầm trà kia, cùng Tuấn Hiền trà trang đưa tới mầm trà có khác biệt rất nhỏ.

Nguyên bản giá cả mầm trà, thuần túy là kiếm đồng tiền vất vả, chính là này khác biệt vừa ra tới, chuyện liền không đúng. Nếu không có Hoa Vĩnh ngăn cản, Lý Thổ Sinh thiếu chút nữa bị nhóm tráng hán đánh chết.

Hoa Vĩnh nói tới chỗ này, cả khuôn mặt đều cười lên: "Hắc hắc, thật đúng là chúng ta số đỏ. Lý Thổ Sinh

này trước kia là lão nông dân trồng trà ở Tuấn Hiền trà trang, đối chuyện trồng trà rất rõ."

Trước kia? Ôn Luân nghe ra không đúng: "Như thế nào từ Tuấn Hiền trà trang ra tới?"

"Nghe nói là nhiễm nghiện cờ bạc, đánh thua đến bán cả con mình, tức phụ cùng hắn hòa ly, hắn cũng bị Tuấn Hiền trà trang đuổi."

Ôn Luân nghe đoạn này, luôn cảm thấy có chút quen tai. Mới nghĩ hình như ở chỗ nào nghe rồi, chợt nghe thấy thanh âm Lý Nhị đè ép phẫn nộ: "Ngươi như thế nào tới đây?"

"Nhị, Nhị oa."

Ôn Luân cùng Đại Hùng liếc nhau, thật sự là vô xảo bất thành thư. Lý Thổ Sinh này dĩ nhiên là cha Lý Nhị?

Sau khi khung cảnh phụ tử quen biết nhau hỗn loạn rốt cục kết thúc, Ôn Luân cùng Đại Hùng gặp được Lý Thổ Sinh.

Nói thật ra, Lý Thổ Sinh này lớn lên thật sự không giống như là nông dân trồng trà, tuy rằng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng diện mạo như vậy tuyệt đối đảm đương được bốn chữ nhân vật phong lưu, đem đầy đủ những danh môn đệ tử tự xưng là ngọc thụ lâm phong bỏ xa tám con phố. Không khó nhìn ra tướng mạo Lý Nhị là giống ai.

Người này dù sao cũng chính là một nông dân trồng trà, mặc một thân vải thô quần áo đắp mụn vá, tư thái pha trà lại giống như đại gia, tuyệt đối là dung mạo thêm phân.

Bất quá, trà này phao thật tâm không tồi.

Ôn Luân một thân kiến thức cùng phẩm vị đều là nguyên thân mang đến, gặp qua cùng đã dùng qua thứ tốt, chỉ nhiều không ít. Ôn Luân đặt chén trà xuống, bất động thanh sắc: "Mang ta đi nhìn xem những mầm trà đó." Không quan hệ đến nghiện cờ bạc, trên núi này không có chỗ bài bạc. Nếu thực sự có cái gì tật xấu, nhóm tráng hán thu thập còn không phải chỉ như một bữa ăn sao. Ôn Luân một chút cũng không lo lắng.

Mầm trà này chỉ đương nhiên là những cái Lý Thổ Sinh mang đến. Thời điểm hắn gánh tới trên núi nhiều đến nỗi có chút cố sức, nhưng so với đỉnh núi liên miên này mà nói, thì mầm trà này chỉ có chiếm một góc mà thôi. Dù sao đất đai mở ra cũng đủ, Hoa Vĩnh liền làm chủ khiến hắn đem những mầm trà quái dị này trồng trên một cái sườn núi nhỏ.

Chỗ kia có chút xa. Nửa đoạn trước Ôn Luân còn có thể kiên trì tự mình đi, đoạn sau liền bị Đại Hùng ghét bỏ đi quá chậm, trực tiếp cõng đi qua.

Đến đích, Ôn Luân trước mắt sáng ngời: "Cây dầu trà!" Cậu tốt xấu cũng học hai năm nông khoa, tuy rằng nhận thức thu hoạch còn không bằng đồng học xuất thân nông thôn, nhưng thi thố vẫn là gánh được. Được rồi, đại bộ phận đều trả lại cho lão sư. Cậu nhớ rõ cây dầu trà, còn bởi vì một đề mục thiếu chút nữa hại cậu oanh liệt tại trường thi, quả thực là loại khắc cốt minh tâm.

Cây dầu trà là hảo vật.

Lý Thổ Sinh không hiểu, nhưng không ngại hắn đoán được từ biểu tình của chủ gia, vội nói: "Nơi ta phát hiện, còn có rất nhiều. Nếu đại thiếu gia yêu cầu, hiện tại còn kịp dời đi."

Ôn Luân quả thực không chút nghĩ ngợi đã gật đầu.

Đại Hùng ngăn cản một phen, hỏi rõ ràng địa phương, số lượng cây sơn trà, lớn nhỏ, yêu cầu công cụ cùng nhân thủ, lại tìm một người tráng hán hỏi lượng công việc gần đây của vườn trà cùng dược viên, mới chọn lựa vài người, tính toán ngày hôm sau liền đi đem cây sơn trà vận đến.

Ôn Luân quả thực muốn che mặt. Chuyện gì cũng không đơn giản, cậu còn cần phải học hỏi hơn nhiều.

"Cây dầu trà là có thể ép dầu?" Đại Hùng căn cứ theo tên như ý nghĩa mà liên tưởng.

(Chỗ này có điều cần nói, cây này qt dịch là cây dầu sở thụ – tìm trên gg sẽ cho ra sơn trà, tên tiếng anh của hoa là Camellia Oleifera Abel, hạt hoa cho ra dầu và ăn được, ở Nhật có bán mỹ phẩm tinh dầu này)

TrinhTrinh: vì câu trên có nói Hùng ca từ tên mà liên tưởng ra tác dụng của cây này nên tui đổi nó thành cây dầu trà luôn.

Ôn Luân gật đầu: "Ân. Kỳ thật hạt cây trà bình thường cũng có thể ép dầu, nhưng hạt không nhiều lắm, có thể ép ra dầu cũng không bao nhiêu. Cây dầu trà liền không giống."

Đại Hùng nghĩ nghĩ, đột nhiên chần chờ nói: "Trong thôn chúng có thể trồng chút không? Vừa rồi Lý Thổ Sinh nói số lượng hình như không ít, chúng ta cũng không thể toàn không mang về, dù sao chính là cho người trong thôn thêm cái đường kiếm tiền, đến lúc đó còn có thể làm cho bọn họ xuất lực."

Trải qua vài vòng đả kích sau, Ôn Luân đã nhận thức đầy đủ được chỗ quản lý thiếu hụt của bản thân, trực tiếp để Đại Hùng làm chủ: "Huynh cảm thấy được là được."

Đại Hùng liếc mắt nhìn kỹ Ôn Luân một cái, lôi kéo cậu đi tìm thôn trưởng, nói chuyện cây dầu trà, bắt chẹt "Giá cả": "Mỗi người đưa ba mươi khối mầm trà cho vườn trà, nhiều ra đều về chính mình."

Thôn trưởng đập bàn: "Đi!"

34. Chương 34: Năng Lượng

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

"Tức phụ, ta dù gì cũng là người làm qua tướng quân." Đại Hùng ngẩng đầu ưỡn ngực, tạo hình uy mãnh.

Ở Ôn Luân xem ra, bất quá là một con tiểu gấu mèo thẳng cái đuôi. Được rồi, tiểu gấu mèo thực rất lợi hại, từ quản người đến suy xét sự tình, phải gọi là rất chặt chẽ.

Trở lại trong thôn, cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Các loại chuyện phải xử lý, quả thực đã xếp thành núi.

Đường vào núi phải sửa, mấu chốt còn phải tạo phòng ở. Phòng ở nhóm tráng hán hiện tại trụ, là tại trên nền Nhị Căn gia lần nữa xây lên gạch mộc phòng. Phòng ở không lớn, vài cái phòng ở đều là giường chung. Nhóm tráng hán cảm thấy điều kiện này đã không tồi, nhưng Ôn Luân cảm thấy hoàn toàn không được.

"Chỗ nào còn có nền nhà sao? Hoặc là chúng ta xây thêm phòng ở trong núi đi."

Đại Hùng cảm thấy chuyện này chỉ có thể sau này chậm rãi làm: "Để bọn họ trước ở như vậy. Chuyện vườn trà quan trọng hơn. Ở trong núi xây phòng ngược lại khả thi, dù sao vườn trà và dược viên đều phải có người trông."

Nói đến trông giữ, Ôn Luân đã nghĩ đến con lợn rừng chạy đến đưa đồ ăn trong mùa đông kia: "Ân, trụ trong núi còn phải để ý thêm vấn đề an toàn." Nhưng mà nền nhà trong thôn lại quá nhỏ, "Gạch mộc phòng, trước bớt thời giờ xây lên tường đá. Trà xưởng cùng kho hàng đều phải xây vòng lên. Những đồng bào đó của huynh tuổi cũng không nhỏ, còn phải cho bọn hắn cưới vợ, luôn ngủ giường chung thì giống cái gì?"

Trong đại sơn, cô nương chờ gả có rất nhiều, không lo chọn không được tốt.

Đại Hùng không nghĩ tới vụ này, y ngẩn người, nhìn Ôn Luân xoay người đi tìm giấy bút, liền vươn tay lôi kéo, đem người đặt tại trong ngực mà hung hăng hôn một trận.

Ôn Luân một chút cũng không cho y mặt mũi, đẩy người ra, đem chuyện vừa rồi thảo luận ghi nhớ xuống: "Chúng ta còn phải thỉnh người, sao trà."

Chuyện thỉnh người, lão Huyện Bá lúc trước đã suy xét. Ôn Luân mới vừa nói xong, ngày hôm sau liền có

Tuấn Hiền trà trang cùng hai cái trà trang bản địa khác mỗi bên phái hai người lại đây, tất cả chia đều ra một người đại sư phụ chế trà, một người lão nông dân trồng chè kinh nghiệm phong phú.

Những người này đến đều là bởi vì mặt mũi lão Huyện Bá. Tuấn Hiền trà trang còn dễ nói, bọn họ nghiệp vụ cũng không ở trong phủ thành, hai cái trà trang bản địa khác thị trường chủ yếu lại vẫn chưa ra khỏi bản địa thạch lâm, nhưng tình thế so người càng cường, phân ra một chút thị trường, luôn so với trà trang mình khai không ra vẫn tốt hơn.

Hoàng chưởng quỹ đi theo lên núi, dẫn theo vài thanh niên: "Đại thiếu gia cùng phu gia nếu không chê, liền chọn vài người giữ làm phòng thu chi quản gia." Ngoài ra còn kèm theo một quyển khế bán mình của mấy người kia cùng sổ lai lịch kỹ càng tỉ mỉ nói về vài người vừa đến đây.

Ôn Luân lật lật, không có gì hứng thú, ném cho Đại Hùng. Đại Hùng nhìn xem cẩn thận, cuối cùng để lại hai người trung niên, một người tên là Triệu Tứ, một người tên là Ô Bản.

Hoa Vĩnh nghe được tin tức, lại đây nhìn thoáng qua, để lại một thiếu niên tên là Dư Bảo làm gã sai vặt.

Người ngày một nhiều, vấn đề nhà ở càng thêm nổi bật. Đại Hùng còn tính toán năm nay đem phòng ở tân trang, kết quả thời gian như thế nào tính cũng không đủ, chỉ có thể ở khi có thời gian rảnh liền trước đem từng xe tài liệu chở lên núi.

Nhóm tráng hán nghe nói chuẩn bị xây phòng cho mình ở, một đám đều cười liệt miệng.

Xây ở trong núi? Không thành vấn đề!

Có dã thú? Không sợ!

"Dã thú còn có thể hung hơn bọn người nam man?" Nhóm tráng hán đều là từ trên chiến trường đẫm máu trở về, dã thú chút nguy hiểm ấy còn không coi là cái gì. Ở trong núi chuyển vài ngày sau, lại mang theo Ôn Luân dạo qua một vòng, liền phát hiện một địa phương dễ thủ khó công, còn có thể xây phòng.

Ôn Luân chỉ vào đồng cỏ Đại Trà thôn, vươn tay vẽ cái vòng: "Mấy chỗ này, ta mua." Quả thực thổ hào!

Thôn trưởng mặt mày hớn hở, nhanh chóng làm thủ tục, tính toán lần này có thể trích xuống dưới bao nhiêu tiền. Là nên sửa đường vào núi, hay là cấp trong thôn mua một đầu đại hoàng ngưu?

Diêu Thanh từ khi thấy bản vẽ kia không ngừng sửa lại sau, liền đuổi kịp Ôn Luân. Gần đây hắn cũng không hỏi học vấn, cả ngày liền đi theo Ôn Luân chạy. Rõ ràng thân cao mới đến trên eo Ôn Luân, thể lực lại một chút cũng không kém Ôn Luân. Đại Hùng cũng đi theo chạy hai lần, sửa lại hai lần bản vẽ sau, mới cuối cùng hiệu đính.

Nhóm tráng hán líu lưỡi: " Cái này không một ngàn người liền đánh không hạ." Lúc ấy thành trại của những tên nam man kia nếu xây thành như vậy, bọn họ sẽ phải hy sinh bao nhiêu huynh đệ mới hạ được?

"Nơi này nhỏ, nếu địa phương lớn một chút... Ân? Vào trong một chút không phải là trong thôn sao?" Một tráng hán đột nhiên linh cơ vừa động, những tráng hán còn lại cũng sôi nổi không nói tự ngộ.

Tám trăm dặm đại sơn, nói là Tề quốc sở hữu, cũng có không ít thôn trại. Nhưng khu vực thôn hành chính hoàn toàn không có khả năng bao trùm cả tòa đại sơn.

Những tráng hán tất cả đều là lão lính dày dạn, bên trong núi này cũng tìm không ra cái gì việc vui.

"Chúng ta bình thường không có việc gì, vào núi đánh săn thú, sẽ không có người quản đi?" Săn thú thuận tiện lại xây cái phòng thợ săn nhỏ, cũng là hợp tình hợp lý đi! Mặc dù phòng thợ săn xây ra kích thước giống công sự phòng ngự, cũng chỉ là lớn lên đặc biệt một chút mà thôi.

Nhóm tráng hán tính toán, Ôn Luân cùng Đại Hùng đều hoàn toàn không biết gì cả. Dù sao nhóm tráng hán công tác còn có rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có thời gian đi gây sức ép hứng thú yêu thích của bọn họ.

Vườn trà cùng dược viên thanh lý ra thạch đầu xếp thành núi nhỏ. Nhóm tráng hán cùng các thôn dân, dưới chỉ huy của Đại Hùng, cơ hồ một ngày một đêm mà vòng lại địa bàn.

Ôn Luân cũng rất bận, đi theo sư phụ chế trà cùng nông dân trồng trà học tập các loại kỹ thuật, so đi theo giáo sư hạ đại lều còn nghiêm túc cẩn thận. Lúc trước thời điểm cậu đọc sách, nếu là có loại nghiêm túc này, sẽ không mỗi lần đến cuộc thi đều phải chạy đi quay cóp nha.

Tân nhậm phòng thu chi tiên sinh Ô Bản thực buồn bực. Lúc trước chủ gia phạm tội, hắn đi theo bị bán, còn tưởng rằng cuộc đời này vô vọng, không thể tưởng được còn có thể tiếp tục làm một cái phòng thu chi. Hết thảy từ không đến có, với hắn mà nói không phải vấn đề, nhưng vấn đề là, hắn căn bản tìm không thấy chủ gia hội báo a! Cuối cùng, hắn chỉ có thể tìm được có đồng dạng sự phức tạp tân nhậm quản gia Triệu Tứ, hai người đối chiếu đem có thể nhớ đều nhớ.

Cũng may, ngày như vậy không có duy trì liên tục bao lâu. Đại Hùng rốt cục nhớ tới trong nhà nhiều hai người.

Ôn Luân tự giác chỗ thắng qua nguyên thân, đại khái cũng chỉ có toán học, cho nên đối với Diêu Thanh giáo dục toán học cũng bắt được ngay. Đại Hùng ở một bên nghe, hiện giờ nhìn xem mấy sổ thu chi hoàn toàn không phải vấn đề, lại nghe xong quản gia công tác hội báo sau, Đại Hùng lập tức sai khiến một ít nhiệm vụ cho hai người.

Chuyện không nhiều lắm, cũng đều là việc nhỏ. Bất quá song phương đều hiểu được, chỉ có chuyện nhỏ làm tốt, bọn họ mới có thể thực sự trở thành quản gia cùng phòng thu chi.

Thời điểm Đại Hùng thở ra một hơi, bên ngoài lại truyền đến một trận huyên náo: "Phu gia! Đại thiếu gia té xỉu!"

"Cái gì!" Đại Hùng cả kinh, chạy ra ngoài cửa.

Triệu Tứ cùng Ô Bản hai người liếc nhìn nhau một cái, đi theo ra ngoài. Bọn họ tới thời gian không lâu lắm, vừa lúc đều hiểu được chuyện trong nhà, một nhà này người đáng tin nhất là Ôn Luân.

Một trận gà bay chó sủa sau, Ôn Luân bị Đại Hùng ôm vào phòng.

Hoa Vĩnh vội vã chạy tới, phía sau gã sai vặt cõng cái hòm thuốc cũng là đi lại vội vàng.

Đại Hùng đầu đầy mồ hôi lạnh, nhìn Hoa Vĩnh mày càng nhăn càng chặt, tâm của y cũng treo lên, cuối cùng sắc mặt càng ngày càng trắng, cúi đầu nhìn Ôn Luân sắc mặt như thường, đứng lên đi đến ngoài cửa: "Xảy ra chuyện gì?"

Một sư phụ chế trà lo sợ nói: "Lúc ấy đại thiếu gia đang nhìn chúng ta sao trà. Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại thiếu gia liền té xỉu."

Đại Hùng mạnh nhấc đầu, ánh mắt như ác thú nhìn chằm chằm sư phụ chế trà kia.

Sư phụ chế trà bình thường ở trà trang trong cũng là nhân vật được nhận tôn kính, chỗ nào nhận được ánh mắt hung tàn như vậy, nhất thời hét thảm một tiếng ngã nhào trên đất.

Diêu Thanh liếc sư phụ chế trà một cái, đối Đại Hùng nói rằng: "Đại Hùng thúc, là thật. Tiểu sư thúc nhìn sao trà, liền té xỉu."

Tác giả bộ này có 1 trí nhớ siêu tệ, đánh số chương nhầm không nói, đến tên nhân vật cũng nhầm, lúc tên này lúc tên kia, rồi đến nhiều đoạn còn nhầm giữa nhân vật này với nhân vật kia, đến bây giờ tui nhớ Diêu Thanh gọi Ôn Luân là tiểu sư huynh, nhưng chã hiểu sao 2 3c gần đây đều gọi tiểu sư thúc = =!!

Đại Hùng càng siết chặt nắm tay.

Hoa Vĩnh lúc này đi ra: "Yên tâm, Ôn đại thiếu gia không có gì trở ngại. Đại khái là mấy ngày nay mệt nhọc, lúc này đang ngủ."

Đang ngủ? Đại Hùng không dám tin.

Hoa Vĩnh cũng không dám tin, nhưng mạch tượng của Ôn Luân chỗ nào cũng rất bình thường.

Đại Hùng đột nhiên đứng lên, nghiêng ngả lảo đảo chạy vào phòng.

Diêu Thanh muốn đi theo vào, nhưng bị Hoa Vĩnh một phen giữ chặt, lắc lắc đầu.

Ôn Luân không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, trên thực tế bản thân cậu đều còn không phát hiện mình té xỉu. Cậu chỉ cảm thấy đến bản thân đang vào trong một cảnh giới phi thường huyền diệu.

Cậu có thể nghe được thanh âm hơi nước còn sót lại từ trong lá trà bốc hơi ra, lá trà từng chút một bị chế thành hình trong tay sư phụ, biến thành trăng non, nhu vê thành hình tròn, hoặc là áp chế thành trà bánh. Mấy cái hình ảnh chế thành tĩnh vật, trong lỗ tai Ôn Luân, lại như có sức sống. Đủ loại thanh âm, đang giao lưu lẫn nhau, đang va chạm, đang đè ép, thẳng đến cuối cùng bị một dòng thanh tuyền rót vào phao thành nước trà nhan sắc không đồng nhất, vào miệng…

"Đắng… Khụ khụ." Từ xưa mộng đẹp dễ tỉnh.

Ôn Luân ánh mắt còn chưa mở, đã bị đắng tỉnh, còn bị sặc, còn bị gấu ôm! Từ từ, cậu không phải đang ở trong vườn trà sao?

"Đừng dọa ta." Đại Hùng ôm tức phụ một hồi lâu, mới buông ra, cầm chén thuốc đưa qua.

Ôn Luân bị thanh âm bình tĩnh quá phận của y làm cho hoảng sợ, ngoan ngoãn đem dược uống: "Huynh làm sao vậy?" Dừng một chút, cậu kịp phản ứng, "Ta làm sao vậy?"

Đại Hùng cất kỹ chén thuốc, lại quay đầu đem mình chôn ở hõm vai cậu: "Đệ té xỉu."

Ôn Luân ngẩn người, đẩy Đại Hùng ra, nhìn hốc mắt ửng đỏ cùng mãn nhãn tơ máu của y, đột nhiên liền gặm lên.

Kết quả Đại Hùng so Ôn Luân còn kích động hơn. Hai người rất nhanh liền nếm ra vị rỉ sắt, nhưng không có người nhả ra.

Đại Hùng hận không thể đem Ôn Luân một hơi nuốt vào.

Buổi chiều đầu tiên, y tự nói với mình, Ôn Luân chỉ là quá mệt mỏi đang ngủ.

Buổi sáng thứ nhất, y tự nói với mình, về sau không bao giờ để cậu mệt nhọc như vậy. Nuôi gia đình vốn là trách nhiệm của y, Ôn Luân chỉ cần làm tốt vai trò tức phụ là được. Sau đó, y phái người xuống núi đi thỉnh Hoa lão thần y.

Vô tri vô giác đến buổi sáng thứ hai, Hoa lão thần y đến, cũng nhìn không ra vấn đề gì. Y lúc ấy toàn bộ

đầu óc đều trống rỗng. Người này nếu cứ như vậy… Không, sẽ không!

Hoa Vĩnh tự mình sắc thuốc, Bích Hà bưng vào.

Đại Hùng không biết ngay cả Hoa lão thần y đều không nhìn ra vấn đề, thuốc này uống rốt cuộc có ích lợi gì; nhưng rốt cuộc vẫn là uy cậu uống.

Sau đó, Ôn Luân liền tỉnh.

Ôn Luân đưa tay vỗ vỗ đầu vai Đại Hùng: "Từ từ, ta thật đói."

Đại Hùng từ hõm vai cậu ngẩng đầu, bình phục một chút thở dốc: "Ân, đệ đã thật lâu không có ăn cơm."

Ôn Luân cảm thấy ngữ khí Đại Hùng có chút quái, nhưng không có nghĩ nhiều, cậu đói bụng đến mức dạ dày liên tục co rút.

35. Chương 35: Phạm Nhân

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân có chuyện, Hùng gia là giấu không được.

Ôn Luân trong khoảng thời gian này siêng năng chạy lên núi, nhưng vài ngày gần đây lại không thấy cậu đâu, các thôn dân trên núi làm công chỉ cần có chút tâm đều kịp phản ứng.

"Ôn đại thiếu gia như thế nào mấy ngày nay không gặp người?"

"Hình như là không được."

"A? Xảy ra chuyện gì?"

"Hai ngày trước thấy Ôn đại thiếu gia bị người nâng đi xuống."

"Tê… Không thể nào? Bất quá, Ôn đại thiếu gia thể trạng hình như không tốt lắm."

“Người này phải đi rồi thì làm sao?”

“Xuy! Có đi hay không, còn không giống nhau. Chẳng lẽ quầy lớn như vậy nói đóng liền đóng? Đại Hùng còn có một đống đồng bào ở đây.”

“Cũng đúng.”

Ôn Luân nghe thanh âm chít chít oai oai này, khó chịu cau mày. Tiếp cậu lại nghe được một ít thôn dân khác nói, lại giãn mày ra. Tốp mầm trà lúc đầu thôn trưởng mua về, có hơn một nửa nhân gia đem đổi cho những nhà khác, hiện tại có trà trang xuất thân đại sư cùng lão nông dân trồng chè chỉ đạo miễn phí gieo trồng cùng chế trà, cho nên bọn họ đều hối hận chồng chất. Đừng hy vọng bọn họ sẽ tự nhận mình xui xẻo, hiện tại còn có một nhà đang nháo yêu thiêu thân, còn những nhà lúc trước mua mầm trà, cơ hồ gia gia đều náo nhiệt đến thực.

Ôn Luân mấy ngày nay bị Đại Hùng “Giam lỏng” tại nhà, cơ hồ mỗi ngày đều phải dựa vào “Kịch truyền thanh” giải buồn. Cậu buông thư xuống, đứng lên, Diêu Thanh cơ hồ lập tức liền ngẩng đầu nhìn cậu.

Ôn Luân khí yếu nói: “Ta chỉ là muốn đi một chút, ở trong phòng.” Cậu làm sao biết bản thân sẽ té xỉu, hơn nữa thân thể cậu không có vấn đề gì a, cả Hoa lão thần y đều nói cậu không thành vấn đề, như thế nào lại không được hành động tự do?

Diêu Thanh không chút nào thả lỏng mà theo dõi cậu, cường điệu: “Không thể ra cửa phòng.”

Vô luận là vườn trà, dược viên hay là trà xưởng, ký túc xá đang dựng lên đều không thể ly khai người, nếu không Đại Hùng khẳng định phi thường vui lòng tự mình làm cai ngục. Hiện tại Đại Hùng không ở, trong có Diêu Thanh theo dõi, ngoài có Lý Nhị, ngoài cửa còn có Bích Hà ở. Ôn Luân lại không có năng lực qua năm quan, chém sáu tướng, thân là một nhược kê chân chính, chỉ có thể cả ngày bị theo dõi.

Trạch là không có gì nha, nhưng mà nơi này lại không có internet, lăn qua lộn lại chỉ vài cuốn sách như vậy, còn đều là thư trong trí nhớ nguyên thân đều xem qua, thật nhàm chán có được hay không (gào thét -ing)!

Ôn Luân đứng ở cửa sổ, nhìn khắp sân lá trà xanh đang tại phơi nắng, hướng tiểu cai ngục trình thân thỉnh: “A Thanh, Tiểu sư thúc không ra khỏi cửa phòng, chúng ta làm một ít chuyện được không?”

Diêu Thanh không chút nghĩ ngợi, như đinh đóng cột: “Không được.”

Ôn Luân cũng không tranh luận, thật sâu thở dài, vẻ mặt hướng tới ngoài cửa sổ.

Diêu Thanh cầm lấy sách, tiếp tục đọc.

Ôn Luân ánh mắt phiêu liếc mắt xuống phía dưới một cái, lại thở dài, các loại bất đắc dĩ nhàm chán trên

đời không cái gì vui.

Diêu Thanh tay cầm sách nắm chặt, nhỏ giọng nói: "Tiểu sư thúc muốn làm cái gì?"

Ôn Luân lắc lắc đầu: "Bỏ đi, không làm khó dễ ngươi."

Diêu Thanh nhìn nhìn Ôn Luân, đơn giản buông sách xuống, nhảy xuống ghế dựa: "Tiểu sư thúc cứ nói đừng ngại." Đại Hùng thúc nói không cho Tiểu sư thúc đi ra ngoài là được, chuyện khác hẳn là không có quan hệ gì đi?

Ôn Luân vỗ vỗ hai cái tiểu sừng trên đầu Diêu Thanh, cười lắc lắc đầu: "Tiểu sư thúc không có việc gì, A Thanh chỉ quản đọc sách đi." Nói xong, cậu lại lần nữa ngồi trở lại trên ghế, cầm một quyển sách, ánh mắt lại nhìn ngoài cửa sổ.

Diêu Thanh nhíu mày, bò lên ghế dựa, thấy lá trà ngoài cửa sổ, như có sở ngộ.

Những dã trà này tất cả đều được hái từ trong thung lũng. Sau khi nông dân trồng trà trong trà trang đến, cắt cành trước hái một đám, dù sao cũng là làm giao lưu kỹ thuật, đối với phẩm chất lá trà cũng không nhiều chú ý. Hoặc là nói, làm công cụ dạy học mà nói, loại không chú ý mới tốt. Ít nhất bởi vì dạy học mà sinh ra tổn thất sẽ không quá lớn.

Địa phương nguyên bản dùng làm lâm thời trà xưởng, hiện tại đang tại xây dựng rầm rộ, nên lớp dạy học đều bị đưa đến sân Hùng gia.

Sư phụ chế trà đang nghiêm túc làm mẫu, bên cạnh là nhóm sư phụ chế trà tương lai được sàng chọn ra tới, ánh mắt nhìn chằm chằm sư phụ chế trà mỗi một bước làm.

Chế trà là một môn đại học vấn, trong khoảng thời gian ngắn có thể nắm giữ thật tốt là không có khả năng. Hơn nữa, chủng loại lá trà rất nhiều, mỗi một loại trà từ lựa chọn bộ vị lá trà, đến phơi nắng như thế nào, sao như thế nào, có cần lên men hay không, trình độ lên men ra sao, còn có phối hợp đốt củi, có yêu cầu ướp trà hay không, vô cùng phức tạp.

Đại sư phụ chế trà đến từ ba cái trà trang, thêm đồng thời cũng chỉ là có vài loại sở trường. Chính là vài loại này, đã đủ cho bọn họ học.

Ôn Luân tựa vào ghế trên, một bên nhìn nhóm sư phụ chế trà giảng giải, một bên bắt giữ mỗi cái chi tiết về lá trà.

Diêu Thanh nhìn nhìn, yên lặng từ ghế trên đi xuống dưới, đi ra cửa đi gọi Lý Nhị.

Ôn Luân chân mày cau lại, nhẹ nhàng nhe răng, một chút cũng không có tâm áy náy khi lừa gạt sự đồng

tình của tiểu hài tử. Không trong chốc lát, Bích Hà đi đến bên người sư phụ chế trà, sư phụ chế trà kia ngẩn người, tiếp đón đồ đệ, đem công cụ dọn đến phía trước cửa sổ phòng Ôn Luân.

Ôn Luân cười gật gật đầu.

Diêu Thanh vào cửa, lắc đầu thở dài, đột nhiên lĩnh ngộ được Ôn Luân nói qua một câu —— thân thể là tiền vốn cách mạng. Tiểu hài nhi lập tức quyết định càng thêm cố gắng luyện võ, giáo hóa hương dân gánh nặng đường xa, tám trăm dặm đại sơn có nhiều nguy hiểm, hắn phải có một thân thể tốt, mới có thể giáo hóa càng nhiều người miền núi. Đại Trà thôn, chính là một cái bắt đầu!

Ôn Luân không biết Diêu Thanh đang suy nghĩ gì. Trong lớp học tại nhà do cậu tự tay dạy, Diêu Thanh là thuộc loại đệ tử bớt lo nhất, nhưng mà có khi cậu cũng thường thường không biết trong lòng tiểu hài nhi đang suy nghĩ gì, luôn cảm thấy thằng bé đang tại làm các loại quyết định, có một loại ý thức như ông trời giáng xuống cho bản thân sứ mệnh lớn.

Tới gần ngày mùa thu, sư phụ chế trà cùng lão nông dân trồng trà đều đi trở về trà trang. Đây là thời điểm vườn trà vội nhất, cho dù là mặt mũi của lão Huyện Bá cũng không thể mạnh lưu người ở lại trong Đại Trà thôn.

Trà thu ngắt lấy cùng chế tác so trà xuân càng dụng tâm hơn, từ ngắt lấy mỗi một bước đều là phải qua tay sư phụ già kinh nghiệm phong phú. Cho dù là đại trà trang như Tuấn Hiền trà trang, cũng không có được vài vị đại sư phụ.

Nói đến, bọn họ tổng cộng cũng chỉ sáu người, nhưng vừa ly khai Đại Trà thôn, Ôn Luân đã cảm thấy toàn bộ thôn đều yên tĩnh trở lại.

Đại Hùng cũng nhàn một ít. Phòng thu chi cùng quản gia đã có thể dần dần phát huy công dụng, trà xưởng cùng ký túc xá nơi đó trụ cột kiến thiết cũng đã không sai biệt lắm.

Thời điểm các thôn dân bắt đầu thu gặt hoa màu, vườn trà cũng thử ngắt lấy một đám trà thu. Số lượng cực nhỏ, nhưng phơi nắng đầy một sân.

Trải qua Ôn Luân cùng Đại Hùng tiến sâu nhiều lần xâm nhập bàn bạc sau, Đại Hùng rốt cục đồng ý chuyển một đống lá trà nhỏ cho Ôn Luân chơi.

Không sai, chính là chơi.

Bất quá Ôn đại thiếu gia địa vị bất đồng, cho dù là chơi, cũng thập phần cao đoan, bên người có nha hoàn hầu hạ, có tiểu cai ngục nhìn chằm chằm.

Đồng dạng bước đi, Ôn Luân mỗi một bước tại người khác nhìn trong mắt, đều có chút như vui đùa. Cậu cơ hồ nhảy vọt qua bước phán đoán, trực tiếp thượng tay. Sư phụ già có kinh nghiệm, đều thông qua loại

kinh nghiệm này, mới có thể đoán được điểm khác nhau vi diệu trong đó, biết mỗi cái bước đi hẳn là từ thời điểm nào bắt đầu, thời điểm nào chấm dứt.

Ôn Luân làm việc, nói dễ nghe là đại khai đại hợp, nói trắng ra chút chính là làm hỏng thứ tốt.

Nhất là Lý Nhị, nhìn Ôn Luân xuống tay những lá trà đó, quả thực trong lòng lấy máu.

Đừng nhìn hiện tại một sân đều là lá trà, nhưng chờ đến chế thành thành phẩm, căn bản là không bao nhiêu.

Các thôn dân trồng số lượng ít, toàn gia có thể hái đến lượng càng ít. Lá trà phẩm chất sai biệt, tạo thành giá cả sai lệch thập phần cách xa. Các thôn dân đối đãi lá trà, so đối đãi thu hồi tới hoa màu còn muốn coi trọng hơn.

Nhưng hoa màu phải phơi nắng khô thu vào kho, lá trà cũng phải phơi nắng, hơn nữa phơi nắng càng cần chú ý. Trong núi địa phương thích hợp phơi chỉ một chút như vậy, trong khoảng thời gian này người trong thôn cơ hồ mỗi ngày vì địa bàn mà đánh mấy trận.

Hơn nữa còn có đám tiểu quỷ nuôi thả nghịch ngợm gây sự, toàn bộ thôn cơ hồ lật trời.

Ôn Luân một đám lá trà nhỏ đã ngâm nước hơn phân nửa, hiện tại liền muốn bắt đầu chân chính sao trà.

Trước kia cậu có một giáo sư cũng thích tự sao trà cho mình, trong nhà còn có vườn trà. Có mấy sư huynh sư tỷ còn cùng nhau đi thăm thực tập, đó là chân chính ngọn núi, khu bảo hộ tự nhiên, thâm sơn độ cao so với mặt biển trên tám trăm mét, chuyên sản xuất Vân Vụ trà, từ sinh trưởng đến thành trà không dính nửa điểm tro bụi, dùng nước suối trong núi phao, hương vị kia… Ôn Luân không uống qua, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản Ôn Luân hướng tới.

Bếp lò dựng xong, đốt tùng mộc, nồi lớn hơi hơi nghiêng. Chuẩn bị sẵn sàng công tác, Ôn Luân ngồi trên một cái băng ghế nhỏ, vươn tay cách nồi lớn một khoảng nhỏ cảm thụ độ ấm, cảm thấy không sai biệt lắm sau, bóc một nắm lá trà bỏ vào trong nồi. Lá trà phải bị nóng đều, cho nên không được dừng tay đảo, dùng tay.

Ừ, là trực tiếp dùng tay không.

Ôn đại thiếu gia loại "Quân tử" này ngay cả sạn nồi cũng chưa từng cầm qua, thiếu chút nữa liền đem một cái móng vuốt sao chín.

Gần đây, nhóm tân thủ chế trà phát sinh loại sự cố này cũng không phải án đặc biệt, nhưng Ôn Luân da mềm thịt non, cho nên thoạt nhìn càng thêm nghiêm trọng hơn.

Thuốc mỡ là có sẵn. Hoa Vĩnh sớm có đoán trước, trước đó phối trí rất nhiều.

Đại Hùng mày nhăn đến có thể kẹp chết muỗi.

Ôn Luân dùng cái tay khỏe còn lại, đập vào ót y: "Sách, ta cũng không phải cái gì tiểu cô nương, chỉ là đỏ một chút mà thôi." Ngay cả cái bọt nước cũng không nóng ra, có tất yếu đại kinh tiểu quái như vậy sao? Còn bao băng gạc, thật sự là đủ.

Đại Hùng vẫn cảm thấy không thoải mái: "Tức phụ, đệ thích sao trà như vậy?" Không thể trực tiếp giao cho người khác tới làm sao? Trong trà xưởng người có thiên phú không ít, hơn nữa còn có đại sư phụ chế trà không tàng tư mà giáo dục như vậy. Tức phụ ở nhà hảo hảo đọc sách nghiên cứu học vấn là được, hà tất làm những việc nặng này đó?

Ôn Luân không chút do dự gật đầu: "Ân." Dừng một chút, cậu cúi đầu cười khổ, "Dĩ vãng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Ta đọc sách đọc thành như vậy, cha ta hẳn là thực phức tạp đi."

Đại Hùng đầu tim nhảy dựng, nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu tức phụ, cổ họng như là bị nghẹn không nói ra lời.

Ôn Luân tiếp tục đánh bài bi tình: "Dù sao cứ như vậy đi. Có một vườn trà, cũng có thể bớt nhàn hạ. Chuyện đọc sách nghiên cứu học vấn, vẫn là giao cho A Thanh tốt hơn." Ôn Luân nghe không được Đại Hùng trả lời, cẩn thận giương mắt, bị hốc mắt ửng đỏ của Đại Hùng làm cho hoảng sợ, "Huynh làm sao vậy?" Cậu không nói gì đó rất phiến tình đi?

Đại Hùng lắc lắc đầu, vươn tay ôm lấy người, thật lâu sau mới nói: "Muốn học sao trà thì tiếp tục đi." Vô luận là lập trường của lão Huyện Bá, hay là xuất phát từ lập trường của y, Ôn Luân cũng không thể vào triều làm quan.

Nhất là y, thân là một người võ tướng, từ xưa hoàng quyền kiêng kị nhất văn võ cấu kết. Tập đoàn quan văn cùng tập đoàn võ quan các đời lịch đại đều giương cung bạt kiếm, cũng không phải nhìn nhau không vừa mắt đơn giản như vậy. Bản thân y thân phận như vậy, Ôn Luân cho dù làm quan, cũng sẽ không có cái gì phát triển, thậm chí còn sẽ cuốn vào trận đấu đá của thế lực khắp nơi, còn không bằng dưới sự bảo vệ của y, làm một nông dân trồng trà bằng lòng với số mệnh.

36. Chương 36: Ồ Lên

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sao trà không phải là một chuyện dễ dàng, sau khi Đại Hùng rốt cục phóng khoáng chính sách, Ôn Luân cuối cùng cũng được đem ma trảo duỗi về phía một ít thô trà phẩm tướng không tốt.

Những lá trà này tuy nói chế thành cũng có thể đáng giá mấy đồng tiền, nhưng rốt cuộc Ôn Luân vẫn không thấy tiếc mà bại rụng cả.

Tay Ôn Luân ngay từ đầu da mềm thịt non, đến nay dần dần xuất hiện kiển mỏng, cũng bất quá ngắn ngủi một tháng thời gian.

Từ sáng tới tối, chờ Ôn Luân ngủ, Đại Hùng đều bắt tay tức phụ, cẩn thận cọ sát, hôn hôn.

Đại Trà thôn rốt cục nghênh đón một sóng khách nhân, nhưng khách nhân này thập phần không được hoan nghênh —— thuế quan.

Ôn Luân gần đây bù đầu học tập sao trà, lúc này đứng rất xa nhìn một hồi sân khấu kịch.

Điêu dân thôn trưởng, mang theo một thôn điêu dân, bao quát cả ba đứa hùng hài tử, các loại nông cụ giơ lên cao, đầu tiên chọn dùng cục đá bửng vân vân, tùy tay thành vũ khí tiến hành viễn trình đả kích, sau đó cầm trong tay vũ khí dài như cái cuốc này nọ tiến hành trung kích, cuối cùng là thắt lưng giắt thái đao (dao làm bếp), sài đao (dao chẻ củi), búa, những thứ gần người có năng lực tác chiến, đối tiến đến thu thuế thuế quan cùng nha dịch tiến hành toàn phương vị cực kỳ tàn ác đả kích.

Đại bộ phận nha dịch cũng chỉ vừa vặn thân cường thể kiện mà thôi, cách thân thủ mạnh mẽ còn có một khoảng xa. Gặp phải một đám người miền núi chiếm ưu thế địa lý cùng nhân số, lại âm hiểm ti bỉ hung ác, ác độc, thua là chuyện đương nhiên.

Xung đột võ trang duy trì liên tục không đến một khắc đồng hồ, bọn nha dịch liền hu hu hu chạy trối chết.

Lấy được giai đoạn đầu coi như thắng lợi sau, người toàn thôn đều bắt đầu lo lắng. Bản địa lực lượng vũ trang không chỉ có riêng một con gà bệnh nha môn này, biên quân đóng giữ hung hãn mới là có uy hiếp nhất. Tri huyện cùng quân tướng lãnh bên kia nghe nói là bạn tốt nhiều năm. Nếu tri huyện tại bọn họ nơi này ăn mệt, quay đầu có thể nhượng biên quân vào trong thôn thảo thuyết pháp, thật muốn nổi giận, nói không chừng liền đem thôn bọn họ trở thành thổ phỉ tiêu diệt hết.

Nhưng mà, một năm thu hoạch của bọn họ vốn không đủ ăn cơm một năm, lại thu thuế, quả thực muốn mệnh người.

“Trước kia huyện nha môn đều không đến thu thuế, như thế nào năm nay lại tới?”

Tám trăm dặm đại sơn dân phong bưu hãn, đa số cũng thuộc loại quan bức dân phản. Trải qua vô số nhâm huyện quan kinh nghiệm tổng kết sau, nhóm huyện quan kế nhiệm cũng sớm đã buông tha thu thuế từ tám trăm dặm đại sơn. Dù sao có thể thu được, cũng không bao nhiêu, tiêu phí nhân lực vật lực lại gấp vài lần.

Trong Đại Trà thôn, chỉ có người thành niên đều nhớ rõ hàng năm cùng thuế quan các loại đấu trí đấu dũng, tiểu hài nhi dưới mười tuổi thì đều không có ấn tượng gì. Vừa rồi đánh nhau, bọn họ cũng chỉ là đi theo ồn ào chiếm đa số.

Thôn trưởng tay to vung lên: "Ta đi tìm Đại Hùng."

Địa vị Hùng gia hiện giờ tại trong thôn, cũng có thể được cho là nói một không hai. Hùng gia không có tham dự trận chiến dùng binh khí đánh nhau lúc nãy, tại các thôn dân xem ra là bởi vì Hùng gia ở xa, không nghe được động tĩnh.

Thôn trưởng nói là đi tìm Đại Hùng, trên thực tế tìm cũng là quý nhân thôn bọn họ —— Ôn Luân.

Ôn Luân nghe xong thôn trưởng một phen lí do thoái thác, mỉm cười: "Nhà của chúng ta là Đại Hùng đương gia làm chủ."

Thôn trưởng nghẹn, quay đầu nhìn Đại Hùng.

Đại Hùng căn bản là không để ý tới thôn trưởng, chỉ nói là: "Chờ lần sau thuế quan đến, gọi tới nhà của ta."

Thôn trưởng không biết lời này là có ý gì, nhưng theo trực giác gật đầu, muốn hỏi rõ ràng lại bị Diêu Thanh ngăn trở.

Tiểu hài nhi gần đây đối tập võ càng để bụng, thu thập đến sạch sẽ lưu loát, có chút giống trẻ con trong thôn. Bất quá hắn vừa đứng trước mặt thôn trưởng, thân khí độ kia lại làm cho thôn trưởng không dám đối đãi hắn như tiểu hài nhi trong thôn.

Diêu Thanh còn không hiểu được khách sáo, trực tiếp nói lời muốn nói.

Thôn trưởng tuy rằng cũng biết vài chữ, nhưng đổi thành nho nhã nói, hắn lại nghe không hiểu được.

Diêu Thanh cũng không phải để ý, lại dùng tiếng thông tục nói một lần: "Ta dạy các ngươi đọc sách biết chữ."

Đọc sách biết chữ? Thôn trưởng nghe đến bốn chữ, nhất thời giống bị sét đánh đứng thẳng bất động tại chỗ. Đọc sách biết chữ, đối với thôn dân mà nói quả thực là chuyện không thể nào. Bởi vì không biết chữ, người trong thôn ăn bao nhiêu khổ thêm vào là không cần nhiều lời. Nếu như có thể biết vài chữ, tiểu hài nhi trong thôn về sau xuống núi tìm việc, cũng dễ tìm một ít, công tác tương đối dùng ít sức không nói, tiền công cũng càng nhiều.

Vấn đề là: "Ngươi dạy?" Thôn trưởng không tự giác nhíu mày nhìn Diêu Thanh.

Diêu Thanh so tiểu hài nhi cùng tuổi lùn một chút, ngày thường lại trắng nõn, nhìn qua càng nhỏ. Hắn nhìn bộ dáng thôn trưởng, chỉ biết thôn trưởng đang suy nghĩ gì, mày cũng đi theo nhíu lại, cường điệu: "Ta dạy!"

Ôn Luân đối thôn trưởng cười cười: "A Thanh dạy, công nhân trà xưởng chúng ta, đều là A Thanh dạy."

Thôn trưởng không rõ lắm lai lịch của Diêu Thanh, nhưng từng nghe qua vị này được xưng hô tiểu tiên sinh, vốn tưởng rằng chính là gọi chơi, vừa nghe như thế ngược lại là thật sự? Thôn trưởng tưởng tượng, vô luận là thật hay giả, cho dù là bán cái mặt mũi cho Hùng gia, người trong thôn cũng không ăn mệt, lập tức đánh nhịp quyết định: "Ngày mai ta để cho nhóm oa tử lại đây lên lớp."

Nhóm đại nhân mỗi ngày việc còn làm không xong, cả ngày còn phải chùi đít cho hùng hài tử, không bằng để hùng hài tử có một địa phương tập trung trông giữ. Hùng gia nhiều người, chẳng sợ tiểu tiên sinh không tốt, cũng sẽ không để hùng hài tử lật trời đi.

Tiểu tiên sinh không có không tốt, hùng hài tử bị tiểu tiên sinh đánh một trận, từng đứa đều sợ.

Ôn Luân nghe hội báo "trạng huống gặp tai hoạ", nội tâm cảm khái một câu: học thần không hổ là học thần a. Lúc này mới đi theo Đại Hùng học bao lâu a? Tuy nói tiểu hài tử cho dù tập võ, đối đại nhân cũng thực khó tạo thành uy hiếp, chính là đối với vài tiểu hài nhi cùng tuổi mình không chênh lệch mấy, lại lợi dụng ưu thế địa lý các loại tạp vị, Diêu Thanh trong ngày khai giảng đầu tiên, hoàn thành hành động một chọi mười toàn thắng vĩ đại.

Bất quá tiểu hài tử rốt cuộc ra tay không đúng mực, nghiêm trọng nhất một cái xương đùi thiếu chút nữa bị đánh gãy, hiện tại nẹp gỗ nằm ở trên giường ôi ôi kêu.

Diêu Thanh cũng không phải lông tóc vô thương, tiểu sừng chỉnh tề trên đầu bị xả tán, anh nhi phì mặt cũng có một mảnh hồng, ngày mai hẳn là liền sẽ biến thành máu ứ đọng, một bộ quần áo cũng là thất linh bát lạc, trên người phỏng chừng cũng thương không ít chỗ.

Vài gia trưởng có tiểu hài nhi bị đánh, trừ bỏ vài đứa bị nẹp gỗ, tất cả đều bị xách đến trước cửa Hùng gia thảo thuyết pháp.

Ôn Luân ánh mắt nhíu lại, cơ hồ cũng bị tức cười. Té ra A Thanh nhà bọn họ làm chuyện tốt còn làm sai?

Diêu Thanh khuôn mặt nhỏ nhắn banh ra càng thêm nghiêm túc, ánh mắt sáng ngời mà nhìn ngoài cửa: "Nếu như gia trưởng lời nói và việc làm đều không mẫu mực, khó trách con nối dòng đều là như thế làm." Đại Hùng thúc nói đúng, nếu muốn người khác nghe mình, nhất định phải đánh phục, làm cho bọn họ không thể không nghe. Hắn bây giờ còn không có lực lượng đem nhóm đại nhân đánh phục, nhưng những tiểu hài nhi kia thì có thể! Mọi việc không thể nóng vội, hắn bây giờ còn nhỏ, có chính là thời gian từ từ sẽ đến.

Ôn Luân mang theo Diêu Thanh đi bôi dược, chuyện bên ngoài giao cho Đại Hùng xử lý.

Đại Hùng lười quản, trực tiếp thả Bích Hà.

Tiểu cô nương hướng ngoài cửa vừa đứng, sắc mặt liền nghiêm nghị.

Các thôn dân lập tức liền vây lên thảo thuyết pháp, còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện tầm mắt biến hóa, sau đó chính là đường parabol chuyển động hơn nữa cả người đau nhức.

Bích Hà cầm một cây mộc côn đứng ở ngoài cửa viện, sắc mặt đều không biến một chút. Lúc trước nếu nàng có phần này thực lực, cũng không đến mức nghĩ chút biện pháp ác độc gì.

Các thôn dân nằm rạp trên mặt đất, hoàn toàn mộng, hai mặt nhìn nhau, vừa rồi phát sinh chuyện gì?

Bích Hà nhắc lên mộc côn.

Các thôn dân thấy thế, cũng không lưu luyến nằm dưới đất, lộc cộc đứng lên bỏ chạy, đỡ lão bà xách con cái lên, nháy mắt chạy không thấy bóng. *(cái thôn này vui thật =)))*

Bích Hà đánh người trong lòng đều biết, không thương tổn đến gân cốt, chỉ đau mà thôi, xoa tan liền không có việc gì, không xoa cũng nhiều nhất là máu ứ đọng. Các thôn dân hàng năm đánh nhau ẩu đả không ít, kinh nghiệm bị thương phong phú, thực dễ dàng liền đoán được.

Hoãn một ngày sau, ngày hôm sau hùng hài tử vẫn là bị đưa đến trong tay tiểu tiên sinh, tiên sinh học sinh hai bên mặt mũi bầm dập nhìn nhau, biểu tình từng người dữ tợn.

Học sinh: có ngày sẽ cho ngươi biết tay!

Tiên sinh: phóng ngựa lại đây!

Thời điểm lâm thời học đường bên này giương cung bạt kiếm, thôn khẩu cảm xúc cũng là thập phần khẩn trương.

Thuế quan lại tới nữa, lần này mang đội là sư gia trong nha môn. Sư gia không là đứng đắn trong nha môn chức quan, nhưng quyền lực cũng là không nhỏ. Sư gia có loại như thư ký riêng đi theo quan viên, cũng có loại tọa chết ở một chỗ không động. Tiền sư gia là người sau, là điển hình của bọn rắn độc cao đoan. *(theo mình nhớ quan viên cai quản đều có hạn định, sau khi hết nhiệm kỳ sẽ được điều đi cai quản nơi khác, ở đây nói sư gia chia 2 loại, 1 là theo quan viên đi nơi khác, 2 là ở lỳ 1 chỗ phụ tá từng lớp quan viên tới, nên ông sư gia này là rắn độc cao cấp của vùng này rồi.)*

Cùng thôn trưởng lo lắng bất đồng, lúc này đây trong nha môn tới nhiều người, nhưng không có biên quân, chỉ có một ít hương dũng*. Tuy nói là hương dũng, nhân số cũng có hai ba chục người.

Hương dũng: Dũng sĩ nông thôn. (Nói chung như lính đánh thuê)

Tiền sư gia đối thuế quan làm việc bất lợi thập phần khó chịu, lúc này đây tự mình dẫn người lại đây, thấy Đại Trà thôn hoàn toàn không có bất luận hành vi chống cự gì, còn cảm thấy là do thuế quan chối việc.

Lúc ấy tới thuế quan cùng nha dịch nghẹn họng cực kỳ, Đại Trà thôn này cũng biến quá nhanh đi. Chẳng lẽ thật sự là bị chấn nhiếp với uy danh của Tiền sư gia? Nhìn xem bộ dáng Tiền sư gia, thân không hai lượng thịt, cưỡi con lừa cũng thở hổn hển… Ân, là bị chấn nhiếp bởi những hương dũng kia đi.

Thôn trưởng đưa ngón tay hướng Hùng gia một lóng tay, đem ý tứ Đại Hùng truyền đạt.

Đại Hùng là ai, Tiền sư gia căn bản không để ở trong lòng. Nhưng mà, Đại Hùng tức phụ đây chính là trưởng tử của lão Huyện Bá, gần đây tại phủ thành trong cũng là đệ tử quan môn đang đại đại nổi danh của Diêu Đại tiên sinh.

"Tự nhiên là muốn đi bái phỏng." Tiền sư gia mang theo một đám người đi đến trước cửa Hùng gia, trước khi đưa tay gõ cửa, hắn quay đầu lại đem đám người tùy tùng vẫy lui ba thước xa, mới sửa sang lại y quan gõ cửa, "Học sinh Tiền Văn, mạo muội bái phỏng Ôn tiên sinh."

Viện cửa mở ra, Tiền sư gia bị đón đi vào.

Chỉ chốc lát sau, Tiền sư gia liền đầu đầy mồ hôi té trái ngã phải đi ra.

Một đám người thuế quan ở bên trong, như xem cuộc vui nhìn Tiền sư gia. Tiền sư gia tuy rằng văn nhược, nhưng vẫn luôn lo liệu cái gọi là văn nhân khí độ, bình thường cả bước nhanh cũng sẽ không. Hắn hiện tại đây là…

"Tiểu nhân không biết Hùng đại nhân tại đây, có nhiều mạo phạm, chỗ đắc tội còn thỉnh Hùng đại nhân, đại nhân không cần nhớ tiểu nhân đã từng…"

Đại Hùng không thấy bóng người, nhưng ở bên trong cửa hét lớn một tiếng: "Lăn!"

thôn dân Đại Trà như đang xem tuồng, nhìn Tiền sư gia mang tùy tùng hùng dũng oai vệ mà lại đây, lại xám xịt mà lăn đi, hoàn toàn không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Thật lâu sau, mới có thôn dân nói: "Ha ha ha, nói một tiếng lăn, liền thật lăn!"

"Ha ha… Ha?"

"Cái kia, các ngươi có không có nghe được "Hùng đại nhân?"

Hùng… Đại nhân?!

Toàn thôn họ Hùng, cũng chỉ có một nhà Đại Hùng. Có thể được xưng là đại nhân, chẳng lẽ Đại Hùng lặng lẽ làm quan?

Không thể đi? Làm quan không phải là ngồi ở trong nha môn sao? Như thế nào trở về núi chủng điền?

Chỉ có thôn trưởng, tại mùa đông nghênh đón qua hai tốp khách nhân lai lịch bất phàm, mới dám khẳng định đây là thật sự. Đại Hùng không chỉ làm quan, còn hẳn là đại quan, tuyệt đối là so Huyện lệnh càng là đại đại quan, nếu không Tiền sư gia như thế nào sẽ sợ đâu?

Đại Hùng thực tức giận. Trên người y có phẩm cấp, y xuất thân thảo căn lại không giống gia tộc khác có bao nhiêu năm tích lũy như vậy, phẩm cấp y hoàn toàn đủ mở thêm vài cái vườn trà, dược viên không cần nộp thuế.

Nhưng mà người trong thôn lại không giống. Chẳng sợ bọn họ quả thật sinh hoạt khó khăn, nên giao nộp thuế vẫn phải giao nộp. Đại Hùng vốn là tính toán trả cho người trong thôn một năm trước, chờ về sau người trong thôn ngày tốt hơn, lại chậm rãi hoàn lại, hoặc là rõ ràng coi như y phát thiện tâm, cũng không có cái gì.

Nhưng y hoàn toàn không nghĩ tới, thuế này dĩ nhiên là Tiền sư gia tìm kế, chính mình tự nặn ra tới!

Cũng không biết Tiền sư gia này là nghe nói từ chỗ nào, Đại Trà thôn hiện giờ từng nhà đều trồng trà, có thể có tiền!

Đây là từ nơi nào nghe nói? Là cùng Đại Trà thôn không qua được, hay là đang tính đưa thuốc mở mắt cho Đại Hùng y?

37. Chương 37: Đệ Tử

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thôn dân Đại Trà thôn gần đây có chút nguy hiểm về phương diện sức khỏe, cụ thể biểu hiện hoảng hốt, hụt hơi, hung buồn, chân nhuyễn.

Phù phù!

Phù phù phù phù phù phù!

Đại Hùng đi tuần tra như thường lệ, tất cả thôn dân đều quỳ.

Y sờ sờ cái mũi, chỉ có thể trở lại trong phòng nhìn tức phụ nhà mình sao trà.

Trải qua đại lượng tài liệu chồng chất sau, Ôn Luân hiện tại sao trà đã chuyển biến từ lúc ban đầu xào móng vuốt, rồi đến xào rau, hiện tại đã kinh thực tượng mô tượng dạng, các loại động tác còn đặc biệt có ý nhị. Đại Hùng không thể nói rõ được, nhưng mà mỗi lần tức phụ sao trà, cậu sẽ không nhìn mọi người, chuyên tâm đắm chìm ở tại trong việc sao trà.

Đại Hùng sờ một chút lá trà hôm nay sao ra tới, ngón tay trực tiếp vê một nắm.

Lý Nhị có ánh mắt mà đưa lên chén lớn.

Đại Hùng người này trong quân doanh phóng khoán quen, vô luận là chén trà nho nhỏ hay bát trà lớn một chút, đều khiến y cảm thấy không phóng khoáng. Y ngược lại thích chén lớn uống rượu, nhưng mà tức phụ lại yêu sao trà, y chỉ có thể đi theo đồng thời bồi dưỡng hứng thú yêu thích.

Đại bộ phận lá trà đều dẹt theo trình hình trăng non, dừng ở trong bát sứ phát ra tiếng đinh linh nhỏ vụn nhẹ nhàng. Lá trà đặc biệt có mùi thơm ngát hơi đắng, như bàn thạch trầm ở đáy bát, thẳng đến rót vào nước suối thong thả như thác nước. Trong phút chốc, lá trà quay cuồng như con thanh long, cùng với hơi nước như là từ trong bát trực tiếp bay vút lên mà ra, giương nanh múa vuốt mà tuyên dương tồn tại cảm. Hơi nước chạm vào mắt, thoáng dính ướt lông mi, nhượng người trước mắt lâm vào thanh tỉnh, tinh thần rung lên.

Đại Hùng tốt xấu cũng ở kinh thành qua, tuy rằng trước sau không bao nhiêu ngày, nhưng thứ tốt xác thực gặp qua không ít. Như vậy nước trà còn chưa có vào miệng, y liền biết là sẽ không kém.

Tề Quốc đối với trà đạo, có hai loại lưu phái. Một loại là dùng trà, nguyên liệu trong trà phong phú, có các loại đồ gia vị trái cây sấy khô vân vân, khẩu cảm thuần hậu trình tự phong phú, đối với tài nghệ người pha trà yêu cầu rất cao. Một loại khác là nước trà xanh, tương đối mà nói, đối lá trà cùng phẩm chất nước đều yêu cầu rất cao.

Tại dĩ vãng, dùng trà đa phần thịnh hành với xã hội thượng lưu, mà nước trà xanh thì nằm tại giữa dòng, là tiết mục cây nhà lá vườn đi. Nhưng theo càng ngày càng nhiều văn nhân ẩn sĩ đối với nước trà xanh tôn sùng, hiện tại thấy nước trà xanh lưu hành trong xã hội thượng lưu cũng thập phần thông thường.

Đại Hùng thổi thổi chén lớn, hơi nước mỏng manh khuếch tán ra, lộ ra lá trà ở trong chén lúc chìm lúc nổi. Lá trà sắc màu thiên ám ở trong nước lần nữa tiên hoạt lên, từng cọng dựng đứng, lảo đảo mà trầm đến đáy nước, như là ở đáy bát mọc ra một mảnh bèo rong.

Nước trà nhan sắc đạm nhạt, được chén sứ lớn màu trắng làm nổi bật, hiện ra hơi hơi hoàng lục. Vào miệng lâu dài, vị chát thực đạm, mang theo mâu thuẫn mát lạnh cùng hậu trọng, trong ngày thu hàn, như có một loại đả thông tứ chi, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái. Đại Hùng trước mắt sáng ngời, vội vàng uống sạch một chén trà, đem chén lớn hướng trước mặt Lý Nhị: "Rót đầy!" Ham thích đến như là đang uống rượu vậy.

Lý Nhị giật khóe miệng, nhỏ giọng nói: "Phu gia, phao lần thứ nhất là để tẩy trà." Lá trà tại trong quá trình sinh trưởng ngắt lấy cùng chế tác, khó tránh khỏi sẽ lây dính đến một ít tro bụi tạp chất, cho nên nước pha trà lần thứ nhất phải đổ đi không uống, xem như cơ bản nhất.

Đại Hùng khoát tay áo: "Nào có nhiều khảo cứu như vậy." Tức phụ tay nghề thật sự là càng ngày càng tốt. Về sau tức phụ sao trà, y phải toàn bộ giấu đi một mình một người uống. Người khác cả một chút vụn lá trà cũng không cho!

Ôn Luân sao trà thực chuyên tâm, thẳng đến Hùng đại tướng quân một chén nước trà uống thành nước sôi mới chấm dứt sao chế. Cậu nhìn đến Đại Hùng ngồi ở bên người, mệt đến trực tiếp tựa vào đầu vai y: "Hôm nay như thế nào đến sớm như vậy?" Thời điểm sao trà không chú ý, lúc phục hồi lại tinh thần, eo mỏi cổ nhức a.

Hùng đại tướng quân hai tay chà xát cho nhiệt, đem thân mình cứng đờ của Ôn Luân đưa lưng về phía y dựa vào, nắm bả vai y: "Không có tinh thần." Y nói cho cậu nghe phản ứng của các thôn dân, nghe được Ôn Luân cười to.

Lý Nhị từ lúc hai người bắt đầu nị oai, liền xoay người rời đi, chợt thấy có một phụ nhân đứng ở ngoài cửa tham đầu tham não.

Viện môn Hùng gia, ban ngày trên cơ bản cũng sẽ không đóng cửa. Nhưng cực nhỏ có người lại đây nhìn xung quanh, từ ngày hôm qua Đại Hùng bại lộ thân phận đại nhân sau, các thôn dân chính là cần phải đi ngang qua cũng muốn đi đường vòng.

Lý Nhị chớp chớp mắt, thay khuôn mặt thảo hỉ tươi cười: "Vị đại thẩm này, tìm ai đâu?" Thôn dân Đại Trà thôn hắn đều nhận được, phụ nhân này cho tới bây giờ chưa thấy qua, nhìn quần áo ăn diện ngược lại so người miền núi muốn tốt một chút, cũng không biết làm chi.

Phụ nhân kia nhìn Lý Nhị, lập tức chỉnh khuôn mặt đều cười lên như hoa: "Ai, vị Tiểu ca này, ta muốn hỏi một chút, ở đây chính là Hùng gia?" Đứa nhỏ này lớn lên cũng thật tuấn tú, trên người mặc quần áo cũng tốt, xem ra chánh chủ kia như thế nào cũng kém không đi nơi nào.

Lý Nhị nhìn tròng mắt chuyển lộc cộc của phụ nhân kia, cười đến ánh mắt đều cong lên: "Vâng, vị đại thẩm này là tìm vị nào?" Hùng gia nhân khẩu không ít, tính luôn trà viên cùng dược viên người càng nhiều, nhưng hơn phân nửa đều là lão gia không quen vô thân lẻ loi hiu quạnh các loại… Chẳng lẽ nói, đây là nói thân bà mai? Nghĩ đến lần trước đại thiếu gia lộ ra ẩn ý, Lý Nhị biểu tình cũng chân thành một ít.

Phụ nhân kia quả nhiên là bà mai. Còn là Chương bà mai lừng lẫy nổi danh trong tám trăm dặm đại sơn.

"Ôi, kể bên này bao nhiêu cái thôn thân, đều là ta nói mà thành!" Chương bà mai cười đến vẻ mặt cảnh xuân sáng lạn, uống một miệng trà, lại là một trận hắc hắc hắc ngây ngô cười, trong khe mắt hơi hơi lộ ra tinh quang loạn thiểm.

Hùng gia tại trong thôn được cho gia đại nghiệp đại, nhưng rốt cuộc là phong cách nông gia, cũng không có địa phương đứng đắn đãi khách. Vào cửa trong đại sảnh, để một bàn ăn lớn, bình thường khách nhân đến đều là đồng thời ngồi. Nhưng hôm nay "Hùng đại nhân" tại thượng, trừ bỏ Ôn Luân ra, nào còn có ai sẽ cùng y một cái bàn.

Chương bà mai lúc này ngồi ở trên băng ghế đặt ở bên dưới, ánh mắt trong chốc lát nhìn xem Đại Hùng hùng tráng uy vũ, lại nhìn xem Ôn Luân nhã nhặn tuấn tú, đánh giá thời gian tỉ lệ đại khái tại một so mười. Người miền núi nhiều gầy gò, nhưng vóc người khôi ngô cũng không ít, Đại Hùng mặt nhìn không tồi, trong mắt Chương bà mai duyệt vô số người, cũng không thế nào hiếm lạ. Ngược lại Ôn Luân loại này từ nhỏ tinh dưỡng lớn lên, có quý khí cùng phong độ của người trí thức đọc đủ thứ thi thư, Chương bà mai vẫn là lần đầu tiên trong đời thấy, hiếm lạ như em bé thấy vàng. Ôi, kia mặt mày lớn lên thật tốt nha!

Đừng nói Ôn Luân bị nhìn đến xấu hổ, Đại Hùng thấy tứ phụ bị nhìn mà tức giận trong lòng, quả thực muốn vỗ án dựng lên —— bà nương kia, nhìn tức phụ của lão tử làm chi!

Ôn Luân da mặt ửng đỏ, cảm xúc muốn đập bàn không thể so Đại Hùng ít hơn, ở mặt ngoài vẫn là vẻ mặt ôn nhã tươi cười: "Không biết Chương bà mai lần này tiến đến là vì sao?"

Chương bà mai bị Ôn Luân cười đến mặt phiếm hoa đào, thế nhưng cảm thấy một trận ngượng ngùng, ngẩn người hồi thần, mới nhớ tới mục đích: "Ôi, đây không phải là nghe nói đại danh hai vị, gặp gỡ chuyện tốt, nên ta liền nhanh chóng lại đây!"

Ôn Luân nghe, khóe miệng vừa kéo, suýt nữa không nhịn được khuôn mặt tươi cười. Lời này bên trong ý là: "Chương bà mai, đây là muốn làm mai cho ta cùng Đại Hùng?" Nói xong, một phen ấn trụ móng vuốt Đại Hùng muốn đập bàn. Nói giỡn, cái bàn này là đồ cưới của cậu, vật liệu gỗ tốt nhất, trong thôn lại không có thợ mộc, đập nát buổi tối ăn cơm ở đâu?

Đại Hùng giận đỏ mắt trừng Ôn Luân.

Chương bà mai vẫn là không hề phát giác, đem hai người trên trời dưới đất khen một trận, lại cười a a nói: "Vừa vặn, Thiết gia thôn nhà Thiết Đại Đầu có hai cô nương song sinh, năm nay mười lăm tuổi, phát dục một chút đều không giống người sống trên núi, kia làn da vừa trắng vừa mềm, ánh mắt vừa lớn vừa sáng, ngực ra ngực mông ra mông… Nhị vị cái dạng này, tương lai muốn lưu con trai, chọn cô nương này là thích hợp nhất, đến lúc đó tiểu oa nhi tử cũng nhất định thập phần giống nhau. Cô nương cũng không cầu khác, chỉ cần một điếu tiền liền thành…" *(chán sống =)))))*

Đại Hùng không thể nhịn được nữa, trực tiếp nhấc tay đem Chương bà mai ném ra ngoài cửa.

Chương bà mai một cái không chú ý, đã bị "Càn Khôn Đại Na Di", trừng nhắm chặt đại môn buồn bực trong chốc lát, hoàn toàn không biết mình nói sai cái gì, vẫn chưa từ bỏ ý định mà vuốt đại môn, hô lớn:

“Mông tốt dễ sinh đẻ a!”

Đại Hùng chợt quát một tiếng: “Lăn!”

Chương bà mai đỡ đỡ một chút thân mình đang ngã ngồi dưới đất, khó khăn ba chân bốn cẳng mà từ dưới đất đứng lên, còn chưa từ bỏ ý định, vỗ nhẹ nhẹ cửa hai cái, nhỏ giọng nhắc tới: “Ta hai ngày nữa lại đến nha!”

Đại Hùng nghe được, trực tiếp đưa tay như bắt lấy cái gì quăng thẳng ra ngoài; sau đó lại một lần nữa Càn Khôn Đại Na Di, đem tức phụ ấn lên kháng hành hình.

Ôn Luân ban đầu còn dung túng cho Đại Hùng bị kích thích, nhưng mãi mà y vẫn còn chưa dứt!

“Ta đói bụng.”

Đại Hùng không để ý tới, tiếp tục vùi đầu khổ làm.

Ôn Luân tiếp tục sự thật giảng đạo lý: “Cơm chiều còn chưa ăn, huynh không đói bụng?”

Lúc này Đại Hùng trực tiếp cúi đầu ngăn chặn miệng cậu, đem người hôn đến thở hổn hển liên tục: “Ta đói… Đang ăn.” Từ khi lần trước Ôn Luân hôn mê tới nay, hai người không hảo hảo làm qua, lần này châm lửa, lập tức liền một phát không thể vãn hồi.

Ôn Luân bị lăn qua lộn lại làm vài phát, cuối cùng thế nhưng còn có thể lực hưởng ứng, quả thực khiến Đại Hùng muốn ngừng mà không được.

Hai người nhốt tại cửa phòng trong phiên vân phúc vũ không biết, toàn bộ Đại Trà thôn lại truyền khắp tin tức.

Chương bà mai đến.

Chương bà mai vội tới Đại Hùng cùng Ôn đại thiếu gia làm mai.

Đại Hùng cùng Ôn đại thiếu gia trực tiếp cự tuyệt, Chương bà mai đều bị ném ra.

“Ai? Hai người này đều không mượn bụng sinh tử, đây không phải là không có hậu sao? Về sau ai tới dưỡng lão trước lúc lâm chung?”

“Hiện tại hai người mới thành thân bao lâu? Có thể về sau ngày dài, tuổi lớn, dù sao cũng phải nghĩ lưu

nhất nhi bán nữ."

"Các ngươi mù quan tâm cái gì? Không nhìn hai nha hoàn trong phòng nhân gia đi, lớn lên thủy linh. Như thế nào sẽ lọt mắt người trong núi?"

"Ngươi lời này có ý tứ gì? hai cái cô nương nhà Thiết Đại Đầu lớn lên chỗ nào kém! Nhân nhi như thiên tiên, nếu không trong nhà nghèo, chỗ nào sẽ..."

Lời này nói tới đây liền nói không được nữa. Đại Trà thôn cũng chính là một đoạn thời gian gần đây, ngày thoáng tốt hơn một ít. Trước kia cũng không phải không có cô nương cho người mượn bụng sinh tử, những cô nương này kết cục hơn phân nửa đều rất thê thảm, nhưng luôn tốt hơn ở lại trong thôn đói chết đi?

Người nói chuyện không chú ý, Diêu Thanh đang dắt con lừa nhỏ của mình về nhà, một đường như có điều suy nghĩ.

Con lừa nhỏ dùng đầu to đỉnh đỉnh Diêu Thanh: "Ân ngang~"

Diêu Thanh hoàn hồn, mắt lộ kiên nghị, ngày hôm sau trực tiếp thực nghiêm túc mà đứng trước mặt Ôn Luân đang không xuống giường nổi, khuôn mặt anh nhi phì nhỏ nhắn tràn đầy quyết tâm: "Thanh, biết không có gì tự dưng, nhiều mệt Tiểu sư thúc thu dưỡng. Thanh muốn bái Tiểu sư thúc làm sư, khẩn cầu Tiểu sư thúc nhận học sinh dưới tay." Tiểu sư thúc có hắn dưỡng lão lúc lâm chung là được, còn có Đại Hùng thúc dạy hắn võ nghệ, cho hắn mua tiểu mao lư, hắn cũng sẽ đối tốt với Đại Hùng thúc.

38. Chương 38: Vọng Xuân

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Bái sư là một chuyện hết sức nghiêm túc hơn nữa cũng rất thận trọng.

Tối thiểu, trong trạng thái Ôn Luân không rời khỏi giường, là vô pháp hoàn thành.

Trừ cái này ra, còn phải có nhân chứng. Người đức cao vọng trọng tìm khắp cả tòa đại sơn không ra, vừa vặn cũng đang vội vàng tân một đám trà thu phải niêm yết, phỏng chừng lại phải xuống núi trước khi phong sơn, mua sắm một lần cuối cùng, cho nên người một nhà rõ ràng liền đi phủ thành.

Trà lâu từ khi khai trương qua một đoạn thời gian, sinh ý dần dần vững vàng, hiện giờ đã kinh trở thành một nơi tụ tập mới của những nhân sĩ cao nhã trong phủ thành.

Cùng với quân tử trà và dưỡng nhan trà hảo danh tiếng, mặt khác một loại thuyết pháp cũng dần dần truyền lưu mở ra.

"Nói là trà trang chúng ta không thể tạo nước trà mới." Hoàng Chân hội báo cho Đại Hùng cùng Ôn Luân, "Trà lâu chúng ta trừ bỏ quân tử trà cùng dưỡng nhan trà ra, cái khác đều là mua từ Tuấn Hiền trà trang." Truyền ra lời đồn đãi như vậy, cũng không ngạc nhiên.

Ôn Luân âm thầm bĩu môi. Lời này ai nói? Tại sao có thể đem lời nói thật ra bên ngoài nói nha?

Đại Hùng nhíu nhíu mày: "Tra ra là ai truyền không?"

Hoàng Chân chần chờ một chút mới nói: "Là thư viện."

Phủ thành tổ chức giáo dục có rất nhiều, thư viện là học phủ tốt nhất phủ thành. Ôn Thành vốn chính là ở nơi đó đi học, hiện giờ thay đổi hai người Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh… Ôn Luân trầm ngâm một chút, phủ định hiềm nghi hai người này.

Vẫn là câu nói kia, người Ôn gia nội bộ đấu tranh dù có ngoan, cũng là chuyện đóng cửa lại. Ra đến bên ngoài, làm theo là người một nhà. Nhất là đục khoét nền tảng, đứng ở nhà mình ra bên ngoài lấy, cùng đứng ở bên ngoài hướng bên trong lấy, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Ôn Luân nghĩ đến đoạn đối thoại cậu nghe được lúc mới vừa xuyên qua tới, ngón tay theo bản năng mà chà xát, thật muốn bóp chết chúng nó. Hai người này không ở trước mặt cậu xoát tồn tại cảm, cậu ngược lại suýt nữa quên. Lần trước tại Huyện Bá quý phủ, hai người này tồn tại cảm thấp chút, ngay lúc đó trường hợp cũng không dễ phát tác. Đúng, còn có Ôn Bảo Thục kiêu ngạo ương ngạnh kia, đều là Lưu thị dạy dỗ này tử nữ, cùng lão Huyện Bá đều là ngọn nguồn của hết thảy tội ác này… Di? Như vậy tính tiếp, Ngô thị ở bên trong có phải cũng có chút vấn đề hay không?

Ôn Luân từ nhỏ gia đình đơn giản, không có quan hệ thân thuộc thất quải bát cong như vậy, nhất thời cảm thấy đau đầu, đem mang đến trà thu chỉ cho Hoàng Chân: "Đây là trà thu, vườn trà xuất nhóm đầu tiên, ngươi cầm tìm người làm vài cái bình lá trà, trang một hai hộp ra đi."

Đại Hùng đi theo bổ sung một chút chi tiết, kế tiếp còn có các loại yêu cầu chuẩn bị công tác cho bái sư yến, thập phần lộn xộn.

Ôn Luân không kiên nhẫn nghe, đi thẳng trở lại nội thất nghỉ ngơi. Một đoạn thời gian không có tới, nội thất bị bố trí càng thoả đáng. Phủ thành phồn hoa, phòng so với trên núi muốn thoải mái nhiều lắm. Diêu Thanh cũng sớm đã ngủ đến hihi haha, gối đầu bị đá xuống dưới ba lượt, một lần trực tiếp nện đến trên đầu Ôn Luân.

Đại Hùng sau khi vào cửa, nhìn thấy Ôn Luân ngồi ở ghế nằm, nhìn thoáng qua Diêu Thanh, hỏi: "Như thế nào không cùng A Thanh ngủ?" Mới vừa nói xong, đã bị Diêu Thanh thiếu chút nữa bay lên một cước đá đến mông. Có thể bị đá trúng, y cũng không phải Hùng Tướng quân võ nghệ cao cường, chỉ là hơi hơi

một bước lệch, liền trực tiếp tiện tay đem chân nhét vào ổ chăn.

Đại Hùng đắp chăn động tác thành thạo, đây đều là tại dưới tay đôi sư đồ này tôi luyện ra tới.

Ôn Luân nhìn thoáng qua, xác nhận Diêu Thanh ngủ rất sâu, kéo qua Đại Hùng nhỏ giọng nói: "Mẹ ta, ân, di nương, như thế nào sẽ trước khi mẫu thân vào cửa liền hoài thượng ta?" Tại tề Quốc, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà lão Huyện Bá địa vị này, muốn nạp thiếp còn không phải chỉ một câu. Đối với xuất thân của Lưu thị, cũng không phải thể cho phép nàng không dung nhiều thêm một miệng ăn trong phủ.

Nếu lão Huyện Bá đối thân nương Ngô thị thật là chân ái, kia như thế nào còn sẽ ở sau khi Ngô thị mang thai, lại mang tới Lưu thị vào cửa, trực tiếp làm ra thứ trưởng tử vẽ mặt này đó?

Đại Hùng như có điều suy nghĩ mà nhìn Ôn Luân liếc mắt một cái: "Loại này vấn đề ngươi cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua?"

Ôn Luân lắc lắc đầu. Đừng nói bản thân của cậu, dù là trong trí nhớ nguyên thân, nguyên thân cũng không nghĩ qua.

Đại Hùng thở dài: "Vậy thì đừng nghĩ. Đệ đã gả đi ra ngoài, đã là người Hùng gia ta." Chuyện đen tối trong đại trạch, ai cũng không thể so ai trong sạch bao nhiêu. Ngô thị nếu thật đơn giản như vậy, làm sao có thể trong Huyện Bá quý phủ tiếp tục cùng lão Huyện Bá hai người ân ái, đã sớm sẽ bởi vì thứ trưởng tử tồn tại mà bị khứ mẫu lưu tử.*(bỏ mẹ giữ con)*

Nhưng mà gần đây có người động tác nhỏ rất nhiều, tay này cũng duỗi quá dài. Đại Hùng nhíu mày, trong lòng âm thầm có tính toán.

Cùng lúc đó, tin tức từ trà lâu dần dần truyền ra.

Diêu Thanh cùng Ôn Luân đều dính danh phận Diêu Đại tiên sinh, hai người này thiên phú lại là nhất đẳng. Hiện giờ Diêu Thanh muốn bái Ôn Luân vi sư, trong vòng luẩn quẩn của văn nhân phủ thành, là một giai thoại có thể truyền cho mọi người ca tụng.

Tại nhận đến thiếp mời sau, các vị sư trưởng đức cao vọng trọng, đều vui vẻ đáp ứng tiến đến chứng kiến: "Lão phu tự nhiên tiến đến. Đây là?"

Đưa thiếp mời là Ôn Luân cùng Đại Hùng tự mình thăm viếng, đi theo này thiệp mời, còn có một hộp lá trà: "Đây là vãn bối tự mình sao chế một chút thô trà, là chút tâm ý nhỏ."

Trà là quân tử. Đưa trà là nhã sự. Nhóm lão tiên sinh một đám vui tươi hớn hở nhận.

Văn nhân yêu thích thập phần rộng lớn, hơn nữa thường thường đều "Chơi" đến thập phần cặn kẽ. Trong nhóm lão tiên sinh, có thích xem sao bói toán, có thích nhìn hoa lộng cỏ, có say mê y thuật, cũng có nhiệt tình yêu thương đốt sứ. Ôn Luân chỉ là thích chế trà, hoàn toàn không tính là cá biệt.

Sau đó, bọn họ lấy ra phao.

"Kinh vi thiên nhân!"

"Hậu sinh khả uý!"

"Thật không hổ là quan môn đệ tử của Diêu Đại tiên sinh, lúc này mới học bao lâu a?"

"Không đến a!"

"Diêu Đại tiên sinh coi như là có người kế nghiệp."

"Không tồi không tồi, Diêu Thanh kia còn tuổi nhỏ thoạt nhìn càng thêm không đơn giản."

Bái sư yến còn chưa bắt đầu, các tân khách liền tán gẫu thành một đoàn.

Hôm nay trà lâu treo biển không tiếp tục kinh doanh, đặc biệt dành làm bái sư yến. Phủ thành văn nhân mặc khách tụ tập, quả thực là một đại thịnh sự. Cũng có người lặng lẽ hỏi Hoàng Chân: "Lá trà này còn có hay không?"

Lá trà trong bái sư yến, dùng cũng là trà thu do Ôn Luân xuất phẩm. Nước là chuyên môn từ trên núi vận xuống dưới. Loại này hao tài tốn của, cố tình nhóm văn nhân chính là thích kiểu này.

Hoàng Chân vẻ mặt khó xử: "Đây là nhóm trà thu đầu tiên của vườn trà, đại thiếu gia tự mình chế tác cũng chỉ có một chút như vậy. Trừ bỏ tặng cho các vị tiên sinh ra, cũng chỉ dư lại dành cho bái sư yến này."

Nhóm Lão tiên sinh cố không hơn thể diện, một đám nhe răng nhếch miệng: "Như thế nào chỉ có một chút như vậy?"

"Lá trà đưa tới kia, mới có một lượng đi?"

"Đúng vậy, bình nhỏ như vậy nha."

"Đủ phao mấy chén a?"

“Lại nói tiếp, này trà tên gọi là gì?”

Thu thập thỏa đáng Ôn Luân đi ra, vừa lúc trả lời: “Vọng Xuân, là A Thanh đặt.”

Hôm nay Ôn Luân không mặc tùy ý như thường ngày, rất là long trọng, trong ngày thường thoạt nhìn hiền hoà dễ thân cận người, lập tức liền đẩy ra khoảng cách, tuổi không lớn lắm cũng bị quần áo sấn ra vài phần phong phạm sư trưởng.

Vài vị lão tiên sinh khen Diêu Thanh vài câu như lấy tên rất tốt, lại khen ngợi một phen Ôn Luân nhất biểu nhân tài, trong lòng không khỏi lại âm thầm tiếc hận một phen, như thế nào gả cho sát thần kia rồi?

Chờ đến thời điểm Đại Hùng đồng dạng tỉ mỉ thu thập qua một lần đi ra, vài lão tiên sinh liền nuốt xuống oán thầm. Đại Hùng bản thân lớn lên cao lớn cao ngất, ngũ quan cũng coi như anh tuấn, cùng Ôn Luân đứng chung một chỗ ngược lại có vẻ một văn một võ hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Quá trình cụ thể bái sư cũng không dài, giai đoạn chủ yếu phức tạp là công tác chuẩn bị trước mà thôi, các loại trai giới tắm rửa dâng hương cái gì, quả thực đem người một nhà gây sức ép quá. Chờ quá trình bái sư sau khi chấm dứt, dư lại chính là nhóm văn nhân hội nghị, làm thơ, vẽ tranh, giao lưu học vấn, tình hình chính trị đương thời phi thường náo nhiệt.

Tên Vọng Xuân, cũng sau này tại phủ thành truyền lưu ra. Bởi vì số lượng rất thưa thớt, đại bộ phận người đều bị vây trong trạng thái mong muốn mà không thể được, càng thêm có vẻ vật lấy hi vi quý.

Chẳng sợ người khắp nơi từ nhõng nhẽo đến ngạnh phao trà lâu cũng vô dụng, không có chính là không có. Trà trang vừa mới trồng một năm, số lượng thật tâm hữu hạn. Cùng lúc đó, vu khống về trà lâu không cần đẩy, đã tự sụp đổ.

Ba!

Trong thư viện, Lâm Phác Du trực tiếp ném chén trà xuống đất.

“Phác Du huynh, ngươi đây là?” Một vị học sinh trong thư viện sắc mặt không thay đổi hỏi.

Phàm là văn nhân trong khung đều có ba phần ngạo khí, bọn họ cùng Lâm Phác Du kết giao là kết giao, nhưng tự nhận coi trọng chính là tài danh của Lâm Phác Du, mà không phải thế lực của Lâm gia. Lâm Phác Du diễn xuất này, tại giữa một chúng học sinh từng chút tích cực nghiên cứu học vấn, là không xài được.

Một người khác châm chọc nói: ” Phác Du tiên sinh chớ không phải là đem chúng ta trở thành gã sai vặt của ngươi đi?” Sách, đập chén đập bát, làm cái gì vậy?

“Trà Vọng Xuân này là ta từ tổ phụ nơi đó khẩn cầu ra. Lâm huynh nếu là không thích, còn thỉnh tị lui.”

Lâm Phác Du sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng rút ra da mặt nói năng lộn xộn mà xin lỗi: “Xin lỗi, Phác Du thân thể khó chịu, xin hãy tha thứ.” Nói xong, hắn cũng không mặt mũi tiếp tục lưu lại, mang theo thư đồng rời đi.

Mấy người phẩm trà trong đình nhìn thoáng qua: “Không cần vì loại người như thế mà trong lòng không vui.”

“Lời Ngô huynh nói đúng. Đáng tiếc Ôn Luân sống ở núi rừng, nếu không liền có thể kết giao rồi.”

“Không bằng, năm sau chúng ta vào núi một chuyến?”

“Tổ phụ từng nói, trong núi kia có vài cây trà cổ trăm năm, sinh trưởng ở bên trong tuyệt cốc.”

“Ngày mai cùng đi!”

“Cùng đi!”

Không đề cập tới đám học sinh trong thư viện này đang định ra kế hoạch chơi xuân, Hoàng Thượng tôn quý nhất Tề Quốc, giờ phút này cũng đang uống trà Vọng Xuân: “Hừ, cũng không gì hơn cái này. Còn không sánh bằng Thúy Xuân, Hương Thụy…”

Thái công công nghe Hoàng Thượng báo ra một chuỗi tên cống trà, chỉ có thể phụ họa một tiếng: “Hoàng Thượng nói đúng.”

Hoàng Thượng lời tuy như thế, vẫn là tiểu khẩu phẩm trà: “Trong vườn trà dùng chính là những quân hán xuất ngũ?” Lần đầu tiên có thể chế thành tiêu chuẩn như vậy, tính ra cũng không tồi.

“Vâng. Không chỉ là vườn trà, thôn trang của Hùng tướng quân cùng trong cửa hàng, cũng đều dùng không ít người, còn có…”

“Còn có cái gì?”

“Còn có trong triều vài vị tướng quân cùng huân quý, cũng đều an trí rất nhiều người.”

Động tác uống trà của Hoàng Thượng dừng một chút, một lát sau buông xuống chén trà: “Nghe nói đây là chủ ý của Ôn Luân kia?”

“Ban đầu là chủ ý của Hùng phu nhân.”

Hùng phu nhân? Hoàng Thượng nhíu mày, như thế nào người như vậy liền thành phu nhân Hùng Tinh Vũ kia?

Thái công công cúi đầu, một câu không dám nhiều lời.

Hoàng Thượng không nghĩ bao lâu, phân phó nói: “Ngươi đi thay trẫm đi một chuyến, mang chút trà Vọng Xuân trở về.”

Thái công công cúi đầu mỉm cười: “Tuân chỉ.”

39. Chương 39: Nhãn Giới

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Bái sư yến vô cùng náo nhiệt qua đi, bại gia tức phụ Ôn Luân lần thứ hai quét ngang một lần phủ thành, sau đó tha gia mang khẩu mà về trên núi.

Tiếp, lập tức có hai nhóm người theo sau chân bọn họ lên Đại Trà thôn. Hai nhóm người đều có xe ngựa tùy tùng, khiến người trong thôn đại khai nhãn giới.

Hai nhóm người này ở mặt ngoài lộ ra một loại thân mật kỳ quái, nhưng lẫn nhau ở chung lại có một ít không được tự nhiên. Các thôn dân không dám nhìn nhiều, những người này đều là đại nhân vật, bọn họ trêu chọc không nổi.

Thôn trưởng chỉ nhận thức một nhóm người phía trước, là thời điểm mùa đông năm trước tới mấy người. Bất đồng cùng lần trước, lần này còn kéo theo hai giá xe ngựa. Về phần hai giá xe ngựa khác đi theo phía sau, thôn trưởng cũng không biết.

Đại Hùng vừa đem tức phụ mình cùng nửa nhi tử thu thập lên kháng, chính mình còn chưa bò đi lên, đã bị kêu dậy, biết được là Thái công công, y nhanh chóng nhẹ nhàng đẩy một phen Ôn Luân cùng Diêu Thanh: “Trước đừng ngủ.”

Ôn Luân hoàn hảo, Diêu Thanh đã mệt đến nửa mí mắt cúi xuống. Ôn Luân đẩy ra Đại Hùng tay giúp vội mặc quần áo: “Huynh đi ra ngoài trước đi, chúng ta trong chốc lát đi ra.”

Đại Hùng gật gật đầu, đi ra cửa cùng Thái công công hàn huyên.

Thái công công là tâm phúc của hoàng thượng, chẳng sợ Đại Hùng là loại người không dễ luồn cúi, cũng biết không thể chậm trễ Thái công công. Về phần một nhóm nhân mã khác, Đại Hùng chính là tùy ý nói: "Tam đệ, ngươi trước mang theo ngươi cùng trường đi nghỉ ngơi đi." Thái công công bốn gã hộ vệ cũng tại Thái công công ý bảo, đi theo cùng đi.

Hùng gia phòng ở vẫn là gạch mộc phòng. Nhưng hiện giờ ký túc xá trà xưởng bên kia đã xây xong, xây tại nơi vốn là nhà Nhị Căn. Quản gia Triệu Tứ thu thập một chút, cùng Hoa Vĩnh còn có phòng thu chi Ô Bản dọn đi vào, nơi dư lại, còn có thể có mấy gian khách phòng. Tuy nói là khách phòng, rốt cuộc ban đầu là nơi nhóm tráng hán trụ, còn bảo lưu bố cục giường chung.

Đi theo Thái công công cùng lên tới bốn gã hộ vệ ngược lại rõ ràng, tùy tiện chọn một gian, liền vào ở.

Ôn Vũ Trạch thấy thế nội tâm bất mãn, quay đầu lại hỏi Lý Nhị dẫn đường: "Không có chỗ khác?"

Lâm Phác Du là rõ ràng cả một chân cũng không bước vào. Đừng nói là giường chung, dù là gạch mộc phòng, hắn cũng là hôm nay lần đầu tiên thấy. Hắn thận trọng mà quan sát tường ngoài, lại nhìn nhìn cỏ tranh bao trùm nóc nhà, phòng ở y theo địa hình mà xây, bố cục cũng không ngay ngắn, hơn nữa trong phòng hôn ám, Lâm Phác Du trong lòng đánh trống lớn muốn lui quân, nhưng vừa nghĩ tới tại An Giang thành nghe đầy lỗ tai về Ôn Luân, hắn lại siết tay, không do dự nữa mà bước vào bên trong: "Vũ Trạch huynh không cần phiền nhiễu, nơi này có thể."

Thư đồng đi theo nghe vậy, lập tức thu thập hành lý. Lâm Phác Du sinh hoạt tinh tế, lúc này đây mặc dù không tính toán ở lâu, nhưng cũng phải qua đêm, đồ vật mang đến xác thực không ít.

Ôn Vũ Trạch thấy thế, khách sáo hai câu.

Lý Nhị giống như hèn mọn mà nói một chút thời gian dùng cơm, liền ly khai. Quay người lại, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên liền xả ra một tia châm chọc cười: "Nghĩ mình là ai? Có chỗ ở đã không tồi, còn chọn tam lấy tứ." Đồng học tam thiếu gia lớn lên cũng không phải tệ, nhưng cặp ánh mắt kia quả thực hận không thể dính đến trên người phu gia nhà bọn họ, tâm tư trắng ra đến khiến người ta buồn nôn.

"Phi, nghĩ đại thiếu gia của chúng ta chết rồi sao?" Lý Nhị nhỏ giọng nói thầm, thình lình bị Bích Hà đánh vào ót.

Lần này, Thúy Liên cũng đi theo trở lại. Chuyện Bích Hà bớt rất nhiều, càng có nhiều thời giờ luyện võ, hiện giờ đã có thể ở dưới tay nhóm tráng hán qua mấy chiêu.

Bích Hà ánh mắt nhíu lại: "Nói kiểu gì thế?"

Lý Nhị nhanh chóng tát mình một bàn tay, lại nói kể nhỏ chuyện của Lâm Phác Du ra.

Bích Hà nghe xong ngược lại không đem Lâm Phác Du để ở trong lòng, ngược lại là: "Tam thiếu gia cũng tới." Tam thiếu gia Ôn Vũ Trạch trong Huyện Bá phủ, có thể nói là một chủ nhân được hoan nghênh, lại còn là khiến người căm hận sợ hãi. Nói được hoan nghênh là bởi vì chỉ cần có thể lấy lòng vị này, tam thiếu gia cho thù lao bình thường đều khiến người mãn ý; về phần khiến căm hận sợ hãi, là bởi vì vị tam thiếu gia này nhìn như hiền hoà, kỳ thật cáu giận thất thường, hơn nữa tính tình háo sắc, quả thực giống ca ca nhất mẫu đồng bào của hắn vậy, nam nữ đều không kỵ.

Nếu đổi còn tại trong phủ Huyện Bá, Bích Hà có lẽ còn đối tam thiếu gia có điều kiêng kị, nhưng nàng hiện tại đã đi theo đại thiếu gia ra phủ, cho du gọi Ôn Vũ Trạch một tiếng tam thiếu gia, Ôn Vũ Trạch cũng không phải chủ nhân thứ nhất của nàng. Nghiêm khắc mà nói, nàng bây giờ là người Hùng gia, Ôn Vũ Trạch có thể lấy nàng như thế nào? Nói không đúng, nàng còn có thể thi chút thủ đoạn nhỏ… Không, không được, trong nhà còn có Thái công công, còn có đồng học không rõ lai lịch…

Chờ hai người trở lại trong viện Hùng gia, Ôn Luân đang cùng Thái công công trò chuyện với nhau thật vui.

Tình hình bây giờ cùng Thái công công lần trước đến khi không giống. Lần trước, Ôn Luân không khác gì bất tỉnh nhân sự, thanh danh cũng cực hạn nằm trong vòng nhỏ hẹp của người đọc sách tại Long Châu huyện, đối với Thái công công mà nói, cơ hồ không đủ đập vào mắt. Nhưng lúc này đây…

"Hoàng Thượng cố ý công đạo, khiến ta mang nhiều một chút trà Vọng Xuân trở về." Thái công công mỉm cười, "Nghe nói, hình như không còn?"

Ôn Luân cười cười theo: "Thị trường không còn, trong nhà ngược lại còn tồn một ít tự dùng, nhưng mà số lượng không nhiều lắm." Ngô, Hoàng Thượng muốn lá trà, chỉ cần mở miệng là được, sẽ trả tiền sao?

Đại Hùng nghe Ôn Luân cùng Thái công công hai người vân sơn vụ nhiễu mà xả nửa ngày, một chút cũng không tin Thái công công chạy một chuyến này, chỉ là vì lấy cho Hoàng Thượng một chút lá trà. Ôn Luân học tập chế trà rất vất vả, cũng có thiên phú không tồi, trà Vọng Xuân cũng coi như là thượng phẩm, nhưng Hoàng Thượng uống đều là cực phẩm, sẽ đem chút lá trà như vậy để vào mắt?

Nhưng Đại Hùng lại không thể biểu đạt ra không kiên nhẫn.

Thái công công ngược lại thật sự có chút ý muốn cùng Ôn Luân tán gẫu. Ôn Luân cũng vậy.

Thái công công lâu cư hoàng cung, ngày thường xuất nhập đều là thế gia quý tộc, trong mắt chứng kiến cơ hồ là thành quả ưu tú nhất, đều là mũi nhọn trong các phương diện của toàn bộ quốc gia.

Ôn Luân tại đây phương diện kém quá nhiều. Điều kiện Huyện Bá phủ, ngay cả toàn bộ An Giang thành đều không gọi là đứng đầu, nhưng nguyên thân Ôn Luân đọc lượng kinh người, hiện tại Ôn Luân lại là từ thời đại tin tức nổ mạnh tới, hai người hỗn loạn nửa thật nửa giả cùng Thái công công tán gẫu, nghe được Thái công công tự xưng là kiến thức rộng rãi cũng sửng sốt bỡ ngỡ.

Thanh đi cùng ngồi ở một bên Diêu, vốn là cường chống tinh thần, bây giờ là càng nghe càng có tinh thần. Thiên địa chi đại, thì ra lại có nhiều chuyện thú vị giống như này!

Mà Thái công công là loại người ngay cả một cái từ bát, một trản đèn cung đình đều có thể nói ra một đoạn câu chuyện, từ trình độ chế tác công nghệ, đến nhà thợ thủ công phát sinh các loại chuyện lý thú, cơ hồ cũng đem Đại Hùng tha đi vào.

Thẳng đến sắc trời tối muộn, Thúy Liên tiến đến xếp cơm, mới tuyên bố tạm dừng.

Thời điểm cơm chiều, Ôn Vũ Trạch cùng Lâm Phác Du làm chủ nhân, cũng ngồi cùng bàn dùng cơm.

Ôn Luân rốt cục gặp được Lâm Phác Du, cho dù sắc trời hôn ám, cũng giấu không được một thân tinh xảo từ đầu đến chân kia của hắn. Ôn Luân ánh mắt đầu tiên không phải đến là vẻ vang cho kẻ hèn này, mà là… Câu thoại trong Tây Du ký. Hừ! Yêu tinh chỗ nào tới đây!

Lâm Phác Du từ khi vào phòng sau, trong mắt cũng chỉ còn lại có Đại Hùng, nhịn không được đi phía trước một bước, nói: "Hùng Tướng quân, kinh thành từ biệt nhiều năm, Phác Du vạn phần nhớ tướng quân, không biết tướng quân…"

Yêu tinh kia thế nhưng ngay mặt cậu, câu dẫn tiểu gấu mèo nhà cậu! Ôn Luân sao nắm chiếc đũa, ánh mắt hung bạo!

Đại Hùng bị thanh âm thoải mái phập phồng kia gọi đến da gà đều đứng lên, nhướng mày, người này không phải là đồng học của Ôn Vũ Trạch sao? Y nghĩ nghĩ, không có ấn tượng gì, ngay thẳng hỏi han: "Chúng ta đã gặp mặt ở kinh thành?" *(ko nào sốc bằng cái này =)))))*

Ôn Luân đưa chân qua chuẩn bị đạp Đại Hùng một cái, nghe vậy liền kéo trở lại vị trí của mình.

Lâm Phác Du nghe vậy, chiếc đũa từ trong tay rớt xuống dưới: "Hùng Tướng quân…"

Đại Hùng nhướng mày: "Ngươi là đồng học của Tam đệ, nơi này cũng không phải kinh thành, không cần bảo ta tướng quân." Y chỉ là cái mang danh tướng quân, dưới tay một tên binh lính cũng không có.

Lâm Phác Du như là nghe được cái gì lời ngon tiếng ngọt giống nhau, sắc mặt ửng đỏ: "Tinh Vũ đại ca~" *(=)))))* *còn lượn sóng, má ơi =))))*

Ôn Luân nghe thanh lượn sóng kia, âm thanh lạnh lùng nói: "Ăn không nói."

Hùng gia sinh hoạt không có nhiều quy củ như vậy, nhưng hiện đang ngồi đều là người có uy tín danh dự, ăn không nói là trụ cột giáo dưỡng đầu tiên. Điểm này để người chỉ ra, quả thực giống như bị người chỉ mũi sỉ nhục nói không gia giáo.

Lâm Phác Du sắc mặt trắng nhợt, lúc này mới nhìn thẳng Ôn Luân một chút, sau đó thực dễ dàng liền cho ra kết luận chấm dứt. Ôn Luân lớn lên không bằng hắn, bối cảnh cũng không bằng hắn, có thể trợ giúp cho Hùng Tướng quân, khẳng định cũng không bằng hắn. Hùng Tướng quân hẳn phải là đứng trên triều đình, dựa vào Ôn gia một cái Huyện Bá nghèo túng, có khả năng cái gì?

Nghĩ đến đây, Lâm Phác Du lại yên lòng.

Những người khác cũng mặc kệ Lâm Phác Du nghĩ như thế nào. Đầu năm nay, chẳng sợ không phải trong núi, cũng sẽ không có việc gì để chơi về đêm, ăn cơm xong, thu thập thu thập liền từng người trở về phòng nghỉ ngơi.

Đại Hùng bị Ôn Luân đuổi xuống kháng.

"Phu quân nhà của ta gọi Đại Hùng, 'Tinh Vũ đại ca~' là ai?"

Ôn Luân có đôi mắt giống Ngô thị, lớn mà có thần, không giống mắt hồ ly mị hoặc như vậy, cũng không giống mắt hoa đào câu nhân như vậy, nhưng mà thời điểm hơi hơi nheo lại, biếng nhác tình khiêu, như là trong ánh mắt có tiểu móc câu.

Đại Hùng lúc ăn cơm, nghe Lâm Phác Du gọi chỉ cảm thấy tóc gáy lẫm lẫm, đổi Ôn Luân kêu một tiếng "Tinh Vũ đại ca~" quả thực ngay cả máu mũi cũng phun ra, ngao ngao kêu liền muốn nhảy lên kháng.

Ôn Luân đè lại đầu vai Đại Hùng: "Trước tiên là nói về, Tinh Vũ đại ca là xảy ra chuyện gì?" Tiểu gấu mèo chết tiệt, mỗi lần có một chút chuyện, đều thích giấu gạt.

Đại Hùng không biết rõ tức phụ vì sao sinh khí, giải thích: "Tinh Vũ là tên Thành Vương ban cho." Công đạo rõ ràng, có thể lên kháng không?

Ôn Luân trừng mắt, chỉ vào kháng sáo*: "Huynh ngủ bên kia."

**Nơi đặt lò sưởi kháng*

Đại Hùng một bên ủi lên kháng, một bên giả đáng thương: "Tức phụ ~" kháng sáo cách xa đầu giường như vậy! Y cả một đầu ngón chân tức phụ cũng sờ không tới!

Ôn Luân ha hả y: "Dám sờ qua, huynh nhất định phải chết!"

Đêm đó không có gấu ôm ước thúc Ôn Luân trên kháng, vòng một lần các kiểu kỹ năng, các loại sông cuộn biển gầm. Đại Hùng một buổi tối ngủ không ngon, toàn phải nhớ thương đắp chăn cho tức phụ.

Ngày hôm sau đứng lên, Ôn Luân thưởng Đại Hùng một cái ót. Đại Hùng giống như tiểu tức phụ đi theo phía sau Ôn Luân, cẩn thận hầu hạ, ngay cả một cái hừ hừ cũng không có.

Đại Hùng cảm thấy, chuyện này hình như không xong rồi!

======

Rei: Thiệt ra cũng nể Lâm Phác Du ghê, có gan tranh giành người yêu cái gì cũng làm được, đáng tiếc, ẻm quên mình sống ở thời đại nào, cả thân phận địa vị gia tộc mình.

40. Chương 40: Tự Cho Là Thanh Cao

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thái công công lần này đến, cũng không vội vã đi, hoàn toàn như là nghỉ phép, thậm chí còn đi cùng Ôn Luân vào thung lũng một lần, còn tự tay ngắt lấy một ít lá trà từ trên cây trà cổ mấy trăm năm kia.

Một thân công phu kia khiến Ôn Luân nhìn đến hai mắt phát sáng. Rất suất nha!

Cây trà cổ cũng không có tu bổ, mà là bảo lưu lại trạng thái như cũ, rất khó ngắt lấy. Đại Hùng võ nghệ ngược lại có thể hái, nhưng là tay quá thô, hoàn toàn là làm hỏng.

Thái công công cười a a mà nhìn Ôn Luân từng bước một chế trà.

Diêu Thanh cầm dụng cụ vẽ tranh, ở một bên triển khai tư thế vẽ. Thái công công bản thân sẽ không thi họa, nhưng mà thấy nhiều như vậy, nhãn lực cũng luyện ra. Ông tùy ý chỉ điểm, khiến Diêu Thanh giống như có thể đề hồ quán đỉnh*.

** : Thuật ngữ trong đạo phật, được dùng để nói một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.Nguồn.*

Thái công công năm nay hơn bốn mươi tuổi. Vô luận là Ôn Luân hay là Diêu Thanh, đối với ông mà nói đều là đời con cháu. Bản thân ông cũng biết thân phận của mình, một thái giám như ông cho dù làm được đến vị trí như ngày hôm nay, có bao nhiêu người trên mặt thì nịnh bợ, sau lưng vẫn là khinh thường. Nhất là những văn nhân mặc khách tự cho mình là thanh cao càng là như thế, một hơi gọi một cái hoạn quan.

Nhưng vô luận là Ôn Luân hay là Diêu Thanh, trong mắt kính trọng cùng bội phục đều là chân tâm thực lòng, không có nửa phần làm bộ. Ở chung vài ngày sau, hai người trực tiếp xem ông trở thành trưởng bối có thể thỉnh giáo. Điều này cũng làm cho Thái công công cảm thấy sầu lâu được giải tỏa. Đời này ông duyệt vô số người, ở trong cung nếu không có vài phần nhãn lực, không phải mộ phần mọc đầy cỏ, thì chính là ở nơi nào làm cu li. Hùng tướng quân này thật đúng là hảo phúc khí.

Đại Hùng ngược lại lén lút đối Ôn Luân đề một câu: "Đừng cùng Thái công công thân cận quá."

Ôn Luân đã vài ngày không cùng Đại Hùng hé răng, lúc này đây ngược lại trực tiếp trừng liếc mắt nhìn y một cái, ý tứ khiến y giải thích hiểu được.

Đại Hùng gãi gãi cái ót: "Bên trong này quanh quanh quẩn quẩn, ta cũng không hiểu lắm. Bất quá trong triều quan viên cơ hồ đều kiêng dè, hơn nữa cùng hoạn… Những công công tương giao, thanh danh không tốt."

Ôn Luân nhướng mày: "Đây là kỳ thị người tàn tật?"

"A?" Đại Hùng sửng sốt một chút, đột nhiên kịp phản ứng, "Tức phụ, đệ cùng ta nói chuyện rồi!"

Ôn Luân bất ngờ không kịp đề phòng bị Đại Hùng đẩy ngã, còn không quên dựa vào lý lẽ cố gắng: "Thái công công là người tốt. Nhân gia bỏ mặc cẩm y ngọc thực trong kinh thành không ở, lại cùng chúng ta ở trong sơn cốc, ăn kém ngủ kém, huynh nghe qua một câu oán giận sao?" Cùng người lên tới, Lâm Phác Du là lén lút nói nhiều nhất, mà ngay cả Tam đệ cậu, cũng không ít lần oán giận, từ dưới chân núi vận không ít đồ vật đi lên, hoàn toàn là một bộ tư thế trường kỳ kháng chiến.

Ôn Luân bực bội mà hoàn toàn không muốn lý sự với Đại Hùng, bất quá trong lòng cũng biết vấn đề không phải do Đại Hùng, hiện tại tìm ra cớ, cũng không thể tiếp tục chiến tranh lạnh.

Đại Hùng đối tức phụ nói luôn là nghe theo, hơn nữa y cũng có quan sát của mình: "Ân, Thái công công là người không tồi." Mấy ngày nay ở chung, cũng nhìn không ra ông có dụng tâm kín đáo gì, cùng Ôn Vũ Trạch và đồng học hắn hoàn toàn bất đồng.

"Lại nói, làm thái giám cũng không phải bản thân người ta muốn. Tựa như những vết sẹo trên người huynh, có cái nào là huynh tự mình chém ra?"

Đại Hùng vừa nghe, nhất thời cảm thấy hiểu ra: "Tức phụ chính là có học vấn, nói được thực sự có đạo lý!"

Ôn đồng học đắc sắt, hừ hừ nói: "Đó là đương nhiên."

Ngày hôm sau, Thái công công liền sắc bén phát hiện, thái độ của Đại Hùng đối với ông cũng thay đổi. Tuy nói còn không như Ôn Luân cùng Diêu Thanh tự nhiên như vậy, nhưng cũng so trước đó ít đi một tầng khách sáo.

Thái công công nghĩ tới nội dung bọn hộ vệ hội báo, nhất thời quyết định lưu lại thêm một đoạn thời gian nữa. Đại Trà thôn này, so với ông đoán trước còn thú vị hơn nhiều lắm.

Trạng thái bốn gã hộ vệ cũng thực thả lỏng, không bao lâu đã cùng nhóm tráng hán hỗn thành một đống, mỗi ngày luận bàn võ nghệ, hoặc là vào núi săn thú, ngẫu nhiên thậm chí có thể đồng thời nghe Diêu Thanh lên lớp một chút.

So với nhóm người Thái công công mà nói, hai vị khách nhân khác lại cực không được hoan nghênh.

Hai người này nắm chặt mỗi một cái khe hở, phân biệt đối với Ôn Luân cùng Đại Hùng xoát hảo cảm độ, đã thành công đem coi thường xoát thành phẫn cảm.

Ôn Luân đối với đầu sỏ gây tội hại chết nguyên thân, hận không thể trực tiếp đem người trùm bao bố đập chết, bây giờ còn có thể chống trên mặt tâm bình khí hòa, bản thân cậu cũng bội phục công phu dưỡng khí của mình đang từ từ cao thâm hơn trước. Hiện tại trên núi nhiều người mắt tạp, nếu không, trong núi nhiều nguy hiểm như vậy, chết một người cũng là bình thường.

Ôn Vũ Trạch sát ngôn quan sắc năng lực vẫn là phải có, lại mặt dày mày dạn coi như không biết. Biết thì như thế nào? Dù sao Ôn Luân hiện tại không là không chết sao? Ôn Luân như trước là đại ca của hắn, thấy hắn như trước phải còn kêu một tiếng Tam đệ không phải sao?

Lâm Phác Du thì như là điên cuồng đi theo Đại Hùng. Nhưng mà hành tung Đại Hùng khó tìm, sau khi công tác của vườn trà cùng dược viên được rảnh rỗi, Đại Hùng liền thường xuyên dẫn người lên núi.

Ngày nay, Lâm Phác Du rốt cục trực tiếp tìm tới Ôn Luân.

Ôn Luân bên người đi theo Bích Hà, Lâm Phác Du là lẻ loi một mình, hắn lo Ôn Luân khó có thể lý giải hết lời mình, liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta xem ngươi cũng có chút tài danh, như vậy đi theo Tinh Vũ ca cũng là lãng phí một thân tài hoa. Dù sao hai người các ngươi cũng không có tình cảm gì, không bằng hòa ly đi. Có Lâm gia ta bảo đảm, bảo ngươi con đường làm quan vô ưu, như thế nào?"

Lần này Lâm Phác Du tự giác hợp tình hợp lý, điều kiện còn rất là ưu đãi, cơ hồ đem Ôn Luân tức cười, quả thực tào đa vô khẩu*. Cậu có bao nhiêu cân lượng, trong lòng mình rõ ràng, chẳng sợ bên trong có một học bá, bản chất vẫn là một học tra. Thật muốn vào triều làm quan, không vài ngày liền sẽ bị người thu thập đến cả cặn cũng không dư thừa. Còn nói cậu cùng Đại Hùng không có tình cảm? Bọn họ là vợ chồng… Phi phi, là phu phu, hai người còn không có tình cảm, chẳng lẽ còn có thể cùng tiểu yêu tinh này có tình cảm?

**Tào đa vô khẩu: Máng nhiều không miệng. (Không rành lắm, có thể hiểu như nhiều người muốn Ôn Luân làm quan nhưng bạn nhỏ không có tài làm được. Trước mặt cả 1 bàn thịnh soạn nhưng không có miệng để ăn.)*

Vô luận là mình hay là nguyên thân, đối với triều đình những cái đó cũng chỉ là biết một chút da lông. Ôn

Luân sờ không chuẩn thân phận của Lâm Phác Du, bất động thanh sắc nói: "Lâm gia các ngươi?"

Lâm Phác Du có chút giật mình, Ôn Luân thế nhưng chưa từng nghe qua đại danh của Lâm gia bọn họ, nhưng vừa nghĩ tới Ôn Luân là loại người xuất thân từ địa phương nhỏ, kiến thức cũng không gì hơn cái này, lo lắng càng nhiều mà đem lão cha nhà mình đang làm thượng thư mang ra nói, còn có các loại nhân mạch quan hệ, thế gia đại tộc trong kinh thành, cuối cùng không quên khinh miệt nói: "Một cái chỉ là Huyện Bá, căn bản không xứng đặt ở trong mắt Lâm gia chúng ta, huống chi ngươi lại là một cái thứ tử." Quả thực là tự bôi đen Tinh Vũ đại ca!

Ôn Luân lúc này thật tâm bật cười, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Xứng hay không xứng, không phải Lâm gia các ngươi nói, lại càng không phải Lâm Phác Du ngươi định đoạt. Ôn Luân ta là nhị phẩm cáo mệnh phu nhân do triều đình phong, chẳng lẽ triều đình nói còn không bằng Lâm gia các ngươi?"

Lâm Phác Du nhất thời trừng lớn ánh mắt: "Ngươi! Ngươi đây là bàn lộng thị phi!" Lời này nếu truyền ra, bị đối thủ Lâm gia nắm được, tuyệt đối có thể làm cho nhà bọn họ lột một tầng da.

Ôn Luân cười lạnh: "Cái gì thị phi? Thiếu gia con vợ cả thế nhưng đuổi theo nam nhân có gia đình, thật sự là giáo dưỡng tốt! Có cơ hội ngược lại ta cũng muốn nhận thức nhận thức Lâm Thượng thư… Ân? Hoặc là Lâm phu nhân? Khí phái kinh thành rốt cuộc là không giống thâm sơn cùng cốc của chúng ta, chuyện không biết liêm sỉ như vậy, thế nhưng lại biến thành đúng lý hợp tình. Hay cho một Lâm gia tại kinh thành, gia giáo còn thật tốt."

Ôn Luân nói xong, còn cổ vũ mà vỗ tay.

Lâm Phác Du nghe xong quả thực xấu hổ giận dữ muốn chết, cãi chày cãi cối nói: "Ta… Ta chỉ là thích Tinh Vũ đại ca!" Lời Ôn Luân nói, hắn thế nhưng tìm không ra bất luận cái gì để phản bác. Hắn lần đầu tiên ý thức được, chính mình phần này theo đuổi thế nhưng có vẻ như vậy … Nan kham! Không chỉ bản thân không mặt mũi, còn làm phiền hà đến thanh danh của gia tộc.

Ôn Luân nhìn mặt Lâm Phác Du đỏ lên sau càng hiển diễm lệ, quả thực một trăm vạn cái nhìn không vừa mắt. Tiểu yêu tinh nha, dám cùng lão tử đoạt nam nhân!

Loại người có xuất thân như Lâm Phác Du này, từ nhỏ đã được giáo dục, hết thảy đều là lấy gia tộc làm trọng. Hắn tuy rằng còn chưa vào triều làm quan, nhưng là tự thân tài học cũng có thể nắm chắc trong tay. Hắn vẫn luôn cảm thấy mình là tự cho gia tộc tăng thể diện, nhưng lời Ôn Luân vừa nói, hắn lại phát hiện mình dĩ nhiên là tự bôi đen cho gia tộc?! Nghĩ đến đây, sắc mặt của hắn nháy mắt biến trắng, hai hàng nước mắt nháy mắt liền treo xuống dưới.

Đại Hùng lúc này vừa lúc trở về, xa xa mà gọi: "Tức phụ, ở nơi đó làm chi? Hôm nay bắt hai chỉ chim trĩ, buổi tối một con hầm canh một con xào ăn, thế nào?" Trong nhà nuôi những con gà đó, đến nay một con cũng chưa giết. Vườn trà cùng dược viên mở sau, tất cả đều tán dưỡng ở bên trong, một đống bay trên trời, chui xuống đất mà tìm trùng ăn, ngược lại tiết kiệm rất nhiều công phu chăm sóc. Nhà mình muốn ăn gà, chính là hỏi trong thôn mua, hoặc là vào núi bắt hoang.

Lâm Phác Du lăng lăng mà nhìn Đại Hùng bước nhanh đi tới, thân ảnh cao lớn khôi ngô, cùng tướng quân thanh niên khí phách phấn chấn lúc trước trùng hợp chồng lên nhau. Lâm Phác Du chỉ cảm thấy trong tim đập bịch bịch, ánh mắt nhắm lại liền ngã xuống.

Hắn ngã trực tiếp ngược lại hướng về phía Ôn Luân. Ôn Luân theo phản xạ mà tiếp được, kịp phản ứng sau, quả thực ghê tởm muốn chết. Mình làm chi tiện tay đi tiếp tên tiểu tam dự bị này!

Đại Hùng vốn còn vẻ mặt dương quang sáng lạn, vừa thấy trong ngực tức phụ ôm người khác, nhất thời ánh mắt lông mày tất cả đều dựng lên: "Buông ra!"

Ôn Luân biết nghe lời phải mà buông.

Vẫn là Bích Hà nhìn tại thân thân phận Lâm Phác Du, vươn tay đỡ lấy một phen, mới không để Lâm Phác Du trực tiếp ngã xuống đất ngất đi, cũng không chờ hai vị chủ nhân phân phó, trực tiếp tha Lâm Phác Du hôn mê bất tỉnh đi rồi.

Thư đồng Lâm Phác Du tại tiếp nhận chủ nhân sau, cũng không dám nhiều lời. Hắn hoàn toàn không hiểu, tiểu thiếu gia từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, làm chi mà muốn ở lại cái sơn cốc bần cùng này. Tiểu thiếu gia thân phận như vậy, muốn hạng người gì không có? Một Hùng Tướng quân xuất thân thảo căn, sau lưng không có thế lực gia tộc, hiện tại trong tay lại không binh quyền, nhân gia đều có gia thất, như thế nào còn chưa từ bỏ ý định đâu?

Thư đồng một bên chiếu cố Lâm Phác Du, một bên âm thầm cầu nguyện thư đưa đi kinh thành nhanh nhanh đến. Hắn nghe nói, trong núi chỉ cần rơi một chút tuyết, là đã có thể phong sơn. Đến lúc đó chẳng lẽ bọn họ còn phải ở trên núi qua mùa đông?

Trên núi này cái gì cũng không có, đừng nói là chậm trễ việc học của tiểu thiếu gia, chỉ sợ ngay cả thân thể đều cố không nổi. Còn có tên Ôn tam thiếu gia kia cũng thật không hảo tâm. Cả trái tim thư đồng đều phải lo đến nát.

Lâm Phác Du từ từ tỉnh dậy, không lo lắng trước mắt, trong tim chỉ còn lại có tràn đầy xấu hổ và giận dữ, nghiến răng nghiến lợi: "Ôn! Luân! Dám nói ta, bản thân hắn cũng bất quá chính là một tên bại hoại kết giao với hoạn quan, quả thực là đủ nhục nhã!"

Thư đồng nhân cơ hội đề nghị: "Tiểu thiếu gia ngài không cần cùng bại hoại so đo, ở trong này đến ngay cả giặt cái khăn trải giường cũng khó, nếu không chúng ta xuống núi đi?"

Lâm Phác Du bướng bỉnh nói: "Không được! Tinh Vũ đại ca nhất định là bị Ôn Luân lừa!"

Thư đồng thiếu điều muốn khóc. Tiểu thiếu gia của tôi ơi! Hai phu phu nhà người ta, ngươi quản người ta ai gạt ai làm chi nha? Với ngươi có quan hệ gì, chúng ta nhanh chóng về nhà có được không?

41. Chương 41: Sơn Cư (ở Lại Trên Núi)

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Bởi vì có tiểu yêu tinh đến, Hùng gia chính thức tiến vào thời Chiến quốc.

Đại Hùng ỷ vào vài phần khí lực, đem tức phụ ấn lên kháng, một buổi tối cũng không yên tĩnh!

Ôn Luân phẫn nộ nện vào vai Đại Hùng: "Nổi điên làm gì?"

"Đệ là tức phụ ta! Thế nhưng còn dám cùng nam nhân khác ấp ấp ôm ôm!" Đại Hùng so Ôn Luân còn phẫn nộ hơn, tức giận đến đỏ bừng hai mắt.

Ôn Luân phút chốc trợn to mắt, tức giận đến nói không ra lời, xoay người kéo chăn qua cuộn thành kén.

Trong mắt Đại Hùng thì đây chính là chột dạ! Đại Hùng vốn đã bớt giận một chút, thấy thế lập tức hỏa khí lại tăng vọt, vươn tay gạt ổ chăn.

Ôn Luân về điểm khí lực này chỗ nào đấu tranh lại Đại Hùng, không một chút đã bị đào ra, hỏa khí cũng không thua so với Đại Hùng: "Tới địa ngục đi ấp ấp ôm ôm! Nhân gia còn gọi huynh là Tinh Vũ ca ca đâu!" Hai người thành thân một năm, cậu thế nhưng ngay cả tên của nam nhân nhà mình cũng không biết, nhớ tới vẫn là hỏa lớn!

"Đệ còn không thừa nhận? Ta tận mắt nhìn thấy!" Cái gì Tinh Vũ ca ca linh tinh, Đại Hùng hoàn toàn không để ở trong lòng. Mấy ngày này y cơ hồ mỗi ngày vào núi, Lâm Phác Du phiền toái còn là thứ yếu, chủ yếu là y nhìn Ôn Luân cùng người khác nói chuyện đều thập phần hợp ý. Y là một vũ phu, liền không tự chủ được mà mặc cảm tự ti.

Hôm trước xuống núi, thấy Ôn Luân vươn tay ôm lấy (hiểu nhầm to) Lâm Phác Du kia, một sợi dây trong đầu y trực tiếp đứt đoạn. Y lần đầu tiên nhìn thấy rõ ràng diện mạo của Lâm Phác Du*, cùng Ôn Luân tựa vào đồng thời thế nhưng thập phần xứng đôi. Y còn nhớ rõ Ôn Luân lúc trước có nói qua, cậu đối nam nhân không có hứng thú, Lâm Phác Du kia lớn lên so nữ nhân còn dễ nhìn hơn. Lão Hùng y có đầu thai lại lần nữa, cũng sẽ không có diện mạo kia!

*(*Nguyên văn là Ôn Vũ Trạch, mà theo tui LPD mới đúng, nên tự sửa)*

Ôn Luân quả thực có lý mà nói không rõ.

Đại Hùng còn muốn tiếp tục tranh, cửa phòng lại bị gõ.

Diêu Thanh ở ngoài cửa gọi hai tiếng: "Tiên sinh, Đại Hùng thúc." Tiểu hài tử xem quy củ rất trọng, mỗi ngày đều sẽ vội tới sớm chiều vấn an hai người.

Nếu là bình thường, Đại Hùng là người tập võ, đã sớm đứng lên từ lâu rồi; lúc này Ôn Luân cũng có thể giãy dụa đứng lên đi.

Nhưng mà hiện tại, hai người một đêm ác chiến, vừa mới lại sảo một trận, trên người cả một mảnh vải cũng không có.

Đại Hùng lau mặt một phen, phẫn nộ mặc quần áo mở cửa.

Diêu Thanh bị Đại Hùng râu ria xồm xàm, lại đầy mắt tơ máu làm hoảng sợ, một lát sau mới hỏi: "Đại Hùng thúc, sinh bệnh sao?"

Đại Hùng rất không có tinh thần mà có lệ hai câu: "Không có. Tiên sinh ngươi thân thể có chút không thoải mái, mới vừa ngủ, ngươi chớ đi vào."

Diêu Thanh chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là nghe lời mà tránh ra.

Đại Hùng nghĩ đến đêm qua Ôn Luân còn chưa ăn cơm, quẹo đến phòng bếp.

Thúy Liên thấy người lại đây, hỏi một câu, từ trong rổ rơm xếp cơm, lấy ra cháo ấm áp: "Cháo gà hầm."

Bích Hà đã sớm chuẩn bị xong nước rửa mặt.

Thúy Liên nhìn bóng dáng Đại Hùng trầm mặc, nghĩ nghĩ: "Giữa trưa chuẩn bị chút thức ăn lỏng." Đại thiếu gia nhà bọn họ thể trạng yếu, cũng không biết tại sao lại có thể chống lại phu gia thể lực như hổ lang này.

Bích Hà cũng thấy không tốt. Trên núi thực vật cằn cỗi, khác còn dễ nói, hiện tại thời tiết lạnh xuống, cả miếng thức ăn mới còn chưa được ăn qua. Nghĩ nghĩ, Bích Hà cầm giỏ trúc, lại cầm cây sài đao: "Ta đi lên núi tìm chút rau dại."

Bích Hà cái dạng này đã không phải lần đầu tiên, tìm rau dại cũng không đến mức chạy xa. Thúy Liên ngược lại không có gì lo lắng, vốn nàng còn sẽ cho thêm một cây thái đao, hiện tại… Bích Hà chỗ nào sẽ tìm rau dại cái gì, mỗi lần đều là đồ ăn hoang dại nha!

Thúy Liên cầm chút rau, măng khô, nấm khô ngâm mềm. Nhìn bộ dạng này của đại thiếu gia, cơm trưa là

không đứng dậy nổi rồi. Một nồi cháo ninh đến tối, phải ước chừng lửa.

Đại Hùng cùng Ôn Luân hai người đang nháo đến túi bụi, tiểu yêu tinh khơi mào sự tình sáng sớm hôm sau liền thu thập đồ đạc.

Thư đồng vốn còn tưởng rằng tiểu thiếu gia nhà mình rốt cục nghĩ thông suốt, muốn xuống núi. Kết quả nhìn tiểu thiếu gia gót chân chuyển một cái, trực tiếp đem xe ngựa vào nhà thôn trưởng.

Tại Đại Trà thôn, phòng ở nhà thôn trưởng, là phòng ở tốt nhất, ngoài Hùng gia ra. Lâu năm, nhưng cũng không thiếu tu sửa. Hiện tại đã đem đồ vật dọn không, còn quét tước một lần. Cho dù là gạch mộc phòng, trong mắt Lâm Phác Du vẫn luôn là bẩn bẩn.

Lâm Phác Du phân phó thư đồng: "Đem một điếu tiền ra."

Thư đồng lăng lăng nghe theo.

Sau đó thôn trưởng một tay lấy đồng tiền nặng trịch đoạt đi, gương mặt ngăm đen cười đến dương quang sáng lạn: "Đại thúc liền không quấy rầy Lâm thiếu gia. Đồ vật trong phòng cứ việc dùng, thiếu cái gì cứ việc tìm đại thúc."

Lâm Phác Du không yên lòng mà phất phất tay.

Thư đồng sụp vai, nhận mệnh mà bắt đầu thu thập. Tiểu thiếu gia từ chỗ Hùng gia dọn ra là chuyện tốt, nhưng như thế nào liền không thể dứt khoát chút, trực tiếp đi xuống núi đâu? Lại không xuống núi, mắt thấy sắp tuyết rơi a!

Thư đồng giật giật ngón tay, ánh mắt nhìn Diêu Thanh tuổi so với hắn ít một nửa, truy đuổi một đám hài tử cao không lệch lắm so với mình chạy khắp thôn. Thư đồng ánh mắt phiêu liếc mắt một cái bên trong nhà, cuối cùng rũ xuống bả vai, thở dài thật sâu.

Đừng nói là tại sơn thôn trống trải, dù là tại trong thành thị náo nhiệt, Lâm Phác Du bực người có thân phận này muốn làm chuyện gì, đều là không thể giấu được người.

Huống chi Ôn Vũ Trạch đối Lâm Phác Du quan tâm vô cùng. Lâm Phác Du mới ngồi xuống không bao lâu, Ôn Vũ Trạch liền mang theo thư đồng của mình bước nhanh đi đến.

Không cần phân phó, thư đồng Ôn Vũ Trạch liền sắn tay áo, tự giác gia nhập đội ngũ quét tước.

Ôn Vũ Trạch đến trước người Lâm Phác Du ngồi xuống, thở dài: "Phác Du huynh, ngươi sao phải khổ vậy chứ?"

Ôn Vũ Trạch thập phần không hiểu Lâm Phác Du cùng Đại Hùng. Lâm Phác Du là mắt mù mới nhìn lọt Đại Hùng đi? Đại Hùng cũng là mắt mù, mới không cần Lâm Phác Du, ngược lại theo dõi đại ca hắn không tha đi?

Lâm Phác Du trầm mặc thật lâu sau: "Vũ Trạch huynh, Phác Du muốn yên lặng một chút."

Ôn Vũ Trạch đạp đinh mềm, xấu hổ đứng lên: "Cũng tốt. Tối nay ta để người đưa chút thức ăn lại đây."

Lâm Phác Du trầm mặc gật gật đầu.

Ôn Vũ Trạch tìm không ra lý do lưu lại, chỉ có thể xoay người đi ra ngoài, đến ngoài cửa, hắn bỗng nhiên lộ ra cái khuôn mặt tươi cười: "Sách, xem bộ dáng là muốn phong sơn nha." Ôn Vũ Trạch tuổi không lớn lắm, nhưng kinh nghiệm tình trường xác thực không ít. Lâm Phác Du bộ dạng này, rõ ràng chính là khốn đốn vì tình, nói trắng ra là, hiện tại đúng là thất tình. Cái khác, căn bản không phải chuyện của Ôn Vũ Trạch hắn. Nhưng chờ đến đại tuyết phong sơn, toàn bộ mùa đông đều là cơ hội của hắn!

Lâm Phác Du dọn đi ngày hôm sau, liền nhận được Ôn Vũ Trạch đưa lên một xe đầy vật tư qua mùa đông.

Lâm Phác Du nhận đồ vật, nhưng trong mắt không có nửa phần mềm hoá. Lâm Phác Du là nhân vật có thân phận như vậy, lại là xuất thân ở kinh thành, từ nhỏ đến lớn, hạng người gì chưa thấy qua. Ôn Vũ Trạch một bộ này, hắn thấy nhiều.

Cất bước Ôn Vũ Trạch, thư đồng ngược lại cảm thấy không tốt: "Tiểu thiếu gia, chúng ta nhận đống đồ này?" Bắt người tay ngắn a. Lại nói Ôn Vũ Trạch kia nhìn rõ ràng đối tiểu thiếu gia có tâm tư.

Lâm Phác Du xoay người vào phòng: "Một xe đồ vật như vậy có thể đáng giá mấy đồng tiền? Xuống núi hoàn trả hắn là được."

Thư đồng vừa nghe đến hai chữ xuống núi, ánh mắt đều sáng: "Nếu không chúng ta nhanh chóng xuống núi?"

Lâm Phác Du nghĩ đến dưới chân núi người đến người đi, nhướng mày: "Không. Đầu xuân xuống đi."

Thư đồng nhăn cả khuôn mặt, kéo thanh âm: "Vâng, tiểu thiếu gia."

Cách hai ngày, Ôn Luân rốt cục có thể xuống kháng, vài ngày uống cháo, toàn bộ thân thể đều mềm thành mì sợi.

Đại Hùng tự biết làm quá phận, cẩn thận đỡ Ôn Luân xoay quanh, chờ đến Ôn Luân mệt, liền cõng người về nhà.

Lâm Phác Du xa xa mà nhìn thấy, bỗng nhiên tự hỏi: "Ta rốt cuộc cầu gì đâu?"

Một bên thư đồng nghe vậy quả thực không lời gì để nói hỏi thượng thiên. Hắn cũng muốn biết a, tiểu thiếu gia!

Đến buổi tối, thư đồng khóc chít chít bưng một chén cháo cao lương, một chén đồ chua tiến vào.

Lâm Phác Du vừa thấy, nhướng mày: "Thứ này sao ăn?"

Thư đồng rủ đầu: "Trong núi chỉ có mấy thứ này."

Lâm Phác Du mày nhăn càng chặt hơn: "Trước hai ngày không phải…" Phải, trước hai ngày cái ăn đều là Ôn Vũ Trạch đưa tới, cùng Hùng gia ăn giống nhau.

Cứ việc Hùng gia ăn cũng thô ráp, nhưng rốt cuộc là tay nghề của Thúy Liên, nguyện liệu là thiếu, lại nghiên cứu cái mới. Thúy Liên lúc này đây trong phủ thành đợi nửa năm, không chỉ có riêng là truyền thụ vài món điểm tâm, còn học được không ít thực đơn. Cho dù là Lâm Phác Du như vậy cẩm y ngọc thực lớn lên, cũng hiểu được hương vị còn khá tốt.

Ngày hôm qua hắn thật sự bị Ôn Vũ Trạch phiền, nhịn không được nói rõ cự tuyệt, Ôn Vũ Trạch quả nhiên không mang cơm lại đây nữa. Lâm Phác Du cười lạnh một tiếng, cầm lấy bát cơm ăn vào.

Thư đồng nhìn nước mắt lăn lăn trong hốc mắt. Tiểu thiếu gia nhà hắn chỗ nào ăn qua khổ như vậy?

Chờ Lâm Phác Du ăn cơm xong, thư đồng muốn nói lại thôi, nhưng mà ngẫm lại tình huống hiện tại, lại không thể không nói rõ: "Tiểu thiếu gia, tiền chúng ta không nhiều lắm."

Ân? Lâm Phác Du sửng sốt trong chốc lát mới lĩnh ngộ đến ý tứ của lời này: "Như thế nào tiền không đủ dùng?" Từ khi hắn sinh ra, hắn chưa từng vì tiền mà phạm sầu. Lại nói, trên núi này có cái gì cần tiêu tiền? Một không cửa hàng hai không tiệm ăn, cho dù hắn bao cả sân, cũng mới tốn một điếu tiền mà thôi.

Thư đồng nghĩ đến hôm nay đi mua cơm chiều, liền nhe răng: "Thôn trưởng nói, trên núi mễ lương bản thân ăn đều không nhất định có thể, thật sự không có dư thừa cho ngoại nhân. Có thể đưa ra một chút đều không dễ dàng, tiêu tiền có thể mua được đã là tốt." Như vậy một chén cháo cao lương cùng một chén đồ chua, vào trong thị trấn đã ăn được một bữa cơm.

Lâm Phác Du đập mạnh bàn, bụi trên tường rơi rớt rào rào xuống: "Một đám điêu dân! Quả thực buồn cười!" Lâm Phác Du muốn lao ra đi cùng thôn trưởng lý luận, nhưng thôn trưởng nói nói, cũng không phải không có đạo lý. Các thôn dân sinh hoạt hoàn toàn chưa nói tới giàu có và đông đúc, đây là người có mắt đều nhìn ra được.

Bỏ qua một bên chuyện tình cảm không nói, Lâm Phác Du là một người cẩn thận, đã sớm quan sát trạng huống Đại Trà thôn nhất thanh nhị sở.

Bắt hắn lần nữa đi về phía Hùng… Không, là Ôn Luân cúi đầu, đó là tuyệt đối làm không được. Ngày đó hắn bị Ôn Luân mắng một trận, quả thực giống như cảnh tỉnh. Mấy ngày nay, hắn cẩn thận tỉnh lại một lần, mới ý thức tới việc làm của bản thân có bao nhiêu không ổn.

Lâm Phác Du lập tức quyết định: "Thu dọn đồ đạc, chúng ta ngày mai xuống núi!"

Thư đồng nghe vậy, nhất thời cười liệt miệng: "Vâng, tiểu thiếu gia!"

Nhưng ngày hôm sau, thư đồng vừa mở cửa ra liền ngốc.

Tuyết trắng phau trực tiếp theo cửa rơi vào trong nhà. Đứng ở cửa trong Lâm Phác Du đều bị gió lạnh thổi một cái giật mình.

Hắn biết núi này sẽ có tuyết rơi, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới tuyết vừa đến liền lập tức có thể lớn như vậy!

42. Chương 42: Trước Khi Rời Khỏi

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Cùng Lâm thị chủ tớ há hốc mồm bất đồng, Thái công công một nhóm quả thực vui quên nước Thục.

Thái công công địa vị tuy rằng cao, nhưng nói thật ra cũng là thân phận làm hạ nhân, trước giờ cũng không phải chưa ăn quá khổ. Bốn gã hộ vệ xuất thân cũng không phải sai, nhưng đều là người tập võ, còn trong quân doanh rèn luyện qua, hoàn cảnh kia cùng hiện tại chỗ nào có thể so sánh được.

Trên núi ngày thập phần thanh nhàn, lại không có thượng cấp quản hạt. Mục tiêu duy nhất chỉ có Thái công công, bản thân ông võ nghệ cũng không thể so bọn họ kém, trong sơn cốc này, có thể uy hiếp được an toàn sinh mệnh của ông một người cũng không có.

Điều duy nhất khiến người lo lắng chính là, theo đại tuyết phong sơn, bệnh cũ của nhóm quân hán xuất ngũ lại phát tác.

Trải qua một đoạn thời gian ở chung này, bọn hộ vệ thập phần kính nể đối với những người có võ nghệ

không cao cường như mình này, vì khi bốn đối bốn, nhóm tráng hán lại có thể cùng bọn họ đối kháng chưa bao giờ rơi xuống hạ phong. Nhưng bây giờ liền thấy, bình thường tráng hán hùng dũng oai vệ, hiện tại bị ốm đau tra tấn đến lui thành một đám tôm, còn đau đến quất thẳng lãnh khí, bọn hộ vệ cũng sốt ruột theo. Một người chiếu khán vài cái bếp lò dược, rót thuốc chườm nóng vội đến quên trời đất.

Ôn Luân đối với nhóm công nhân nhà mình cơ hồ toàn bộ nằm giường, cũng thực lo lắng, bất chấp Đại Hùng làm ầm ĩ, mở ô, bắt Đại Hùng cõng đi ký túc xá trong núi.

Hoa Vĩnh đã mang theo dược đồng tiến vào ở trong này, đang mặt co mày cáu: "Hoa Vĩnh học nghệ không tinh a!"

Hoa Vĩnh là thật tâm cho là như thế, Đại Hùng cũng là biết, Hoa Vĩnh có thể làm được đến loại trình độ này, đã thực giỏi lắm rồi. Nhóm đồng bào bị thương, đa số đều là trên chiến trường mang đến. Tại trên chiến trường có thể sống trở về đã không tồi, có thể không thiếu cánh tay gãy chân rời chiến trường chính là bản lĩnh, đa số thụ thương rồi thì chỉ biết dựa vào chính mình chống. Đại phu tùy quân có thể có bao nhiêu? Thường thường một hồi trượng đánh xuống, đại phu chiếu cố những quan quân đều vội không lại đây, tiểu binh phía dưới toàn dựa vào tự cầu nhiều phúc.

Loại vết thương cũ này là khó trị nhất.

Ôn Luân gót chân một chuyển, bước đến giường chung to lớn trong nhà.

Ký túc xá mới xây tất cả đều là tiểu viện độc lập. Nhưng xuất phát từ thói quen lúc trước, bọn họ vẫn là tạo giường chung.

"Không nghĩ tới như vậy đã có công dụng." Ôn Luân cau mày thì thào, cước bộ bước vào phòng bệnh lâm thời, bỗng nhiên đầu tim cậu nhảy dựng, nhóm tráng hán rên rỉ rất nhỏ ngược lại là bị xem nhẹ, khiến cậu cảm giác càng thêm rõ ràng chính là những thanh âm máu ứ đọng, lưu động rối loạn.

"Tê…" Thanh âm kia rất ầm ĩ, Ôn Luân nháy mắt đau đầu, thân mình ngả đi, dựa lên khung cửa.

Người đang cùng Hoa Vĩnh nói chuyện, ánh mắt Đại Hùng lại không chút nào rời đi Ôn Luân, lập tức liền chú ý tới, một bước xa lủi qua, đem Ôn Luân đỡ lấy: "Làm sao vậy?"

Hoa Vĩnh cũng không dám khinh thường.

Từ khi lần trước Ôn Luân không minh bạch ngủ hai ngày, còn không có tra ra nguyên nhân đâu, Hoa Vĩnh liền có chút lo lắng Ôn Luân có thể có cái gì tật bệnh trong người hay không. Không cần Đại Hùng công đạo, hắn trực tiếp liền vươn tay đáp một chút mạch đập.

Ôn Luân vừa ly khai lâm thời phòng bệnh liền hoãn lại đây: "Không có việc gì, vừa rồi chính là có chút choáng váng đầu."

Ôn Luân cam đoan đối với Đại Hùng mà nói là không có độ tin tưởng, y trực tiếp quay đầu nhìn về phía Hoa Vĩnh.

Hoa Vĩnh chẩn đoán bệnh cũng ra, giả khụ một tiếng: "Khụ… Nhị vị chuyện phòng the phải khắc chế một ít."

Ôn Luân giận dữ, hai tai đều đỏ.

Đại Hùng bị Ôn Luân nén giận trừng mắt, trừng đến chân đều mềm nhũn, hận không thể lập tức đè người xuống.

Ôn Luân một bàn tay đẩy Đại Hùng ra, quay đầu đối với Hoa Vĩnh nói: "Học sinh lúc trước cũng xem qua mấy quyển sách thuốc, càng có hạnh được đọc mấy quyển bút ký của Hoa lão thần y, đối y học một đạo cũng thực cảm thấy hứng thú, không biết…"

Ôn Luân nói đều nói đến sáng tỏ như vậy. Hoa Vĩnh cũng không phải người giữ khư khư đồ của mình, cười a a nói: "Đại thiếu gia nếu là để mắt, không ngại đi theo lại đây nhìn xem."

Ôn Luân một hơi đáp ứng. Đầu năm nay làm thư sinh, sở học nội dung thập phần phức tạp, thậm chí y khoa đau đầu nhức óc cũng phải biết không ít. Hoa Vĩnh chỉ cho rằng Ôn Luân cũng là loại tính chất này, cũng liền không hề có ý dạy gì, huống chi nhóm tráng hán trên người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vấn đề, cũng quả thật khuyết thiếu nhân thủ.

Đại Hùng nghĩ đến vết thương cũ trên vai mình, mày nhăn càng sâu, kéo Ôn Luân đến một gian phòng khác ước pháp tam chương.

Ôn Luân cảm thấy Đại Hùng phiền toái chết, cuối cùng nói: "Dong dài, huynh nhìn chằm chằm thì tốt rồi."

Đại Hùng đối cái kết luận này tỏ vẻ rất vừa lòng.

Ôn Luân từ khi CPU bên trong đổi thành học bá sau, trí nhớ cũng tăng lên nhiều, không nói xem qua là nhớ, nhưng đồ vật xem qua một lần, tối thiểu cũng có thể nhớ bảy phần. Nếu như là đồ vật nguyên thân đã xem qua, vậy càng là cơ hồ có thể một chữ không kém mà đọc ra.

Nhưng lý luận là lý luận, cùng thực tiễn đối chiếu, muốn phức tạp hơn nhiều lắm.

May mà trạng huống của nhóm tráng hán hiện giờ, cũng có thể phân loại ra một hai cái. Đối với học tập, Ôn Luân học tập tiến triển thập phần rất nhanh. Cái loại năng lực quái dị khiến Đại Hùng lo lắng, Ôn Luân cũng không có dùng.

Trên thực tế, bản thân Ôn Luân cũng không biết dùng như thế nào. Cậu đại khái biết mình trị vết thương

cũ cho Đại Hùng, nhưng trị như thế nào, cậu mơ mơ màng màng cũng không rõ ràng. Hoặc có lẽ là sờ hai cái?

Ưm, nếu sờ hai cái có thể trị hết, Đại Hùng sẽ để cậu sờ hết cả nhóm tráng hán?

Bất quá chỉ là ám tật từ vết thương cũ, trong cái nhìn đơn giản thô bạo của Ôn Luân, đó là lúc vết thương khép lại, miệng vết thương bị lệch. Muốn trị tốt mà nói, chỉ cần đem chỗ bị lệch làm cho thẳng lại là được.

Nhân thể là một bộ máy móc có độ tinh vi cao, Hoa Vĩnh chỉ bắt mạch thì rất khó dò ra chỗ chính xác của những nơi hư hao.

Hoa Vĩnh làm không được, Ôn Luân thì vừa nghe liền biết. Cậu làm bộ làm tịch đi theo học bắt mạch hai ngày, phối hợp thính lực biến dị, trực tiếp bắt đầu châm cứu.

Mảnh vải mở ra, một loạt dài kim châm hình dạng nhỏ bé không giống nhau, chói lọi mà đâm thẳng ánh mắt.

Nhóm tráng hán nhìn đến đại đao còn không sợ, vừa thấy châm liền cuộn mình càng chặt hơn.

Đại Hùng giơ tay đập mấy người, bốn gã bọn hộ vệ xông lên, hai ba người đem nhóm tráng hán lột dư còn một cái quần cộc, hay tay như vòng thiết siết chặt tứ chi tráng hán.

Ôn Luân cầm kim tiêu độc một lần, bắt đầu từng châm lấy máu.

Hoa Vĩnh ở một bên thủ, tiếp nhận những thao tác tinh tế hơn. Đối với Hoa Vĩnh mà nói, chỉ cần xác nhận vấn đề, vấn đề kế tiếp quả thực không phải là vấn đề.

"Không cần coi thường năng lực tự lành của nhân thể." Hoa Vĩnh vừa nói, một bên giúp tráng hán cố định tốt chỗ vết thương. Giải quyết ám tật sau, dư lại chính là điều trị. Nhổ hàn khí không phải chuyện một hai ngày, sau đó chính là bổ sung khí huyết.

Với nhóm quân hán xuất ngũ này, thọ mệnh cũng sẽ không quá dài. Bất quá cũng may trong núi thứ tốt không ít, vài năm này bồi bổ nhiều, có lẽ có thể vô bệnh vô đau sống quãng đời còn lại đi.

Bọn họ tiến độ cũng không nhanh, một ngày xử lý hai người, Ôn Luân liền bị Đại Hùng mang về.

Hùng gia bên này ngày qua đến đâu vào đấy.

Lâm gia chính là khổ không thể tả.

Trên núi chủ tớ Lâm Phác Du gần đây trong tay càng phát eo hẹp. Nhưng hiện tại đại tuyết phong sơn, chủ tớ hai người tay trói gà không chặt, căn bản không có biện pháp xuống núi. Đối với giá hàng càng ngày càng sang quý, bọn họ quả thực đã vô pháp nhịn nữa. Đồng dạng tiền, hiện tại chỉ có thể mua được một chén cháo loãng cùng một cái đĩa dưa muối nhỏ!

Lâm Phác Du đi tìm Ôn Vũ Trạch một lần.

Ôn Vũ Trạch cũng bất lực. Tình huống của hắn cùng Lâm Phác Du cũng không kém bao nhiêu. Hùng gia không một người nghe hắn, chỗ tốt duy nhất chính là bao ăn bao ở không cần tiền. Hắn ngược lại khuyên nhủ Lâm Phác Du về khách phòng, nhưng Lâm Phác Du kéo không xuống thể diện, cuối cùng vẫn là tan rã trong không vui.

Lâm Phác Du còn muốn đi tìm Thái công công cùng nhóm hộ vệ đi theo lên tới, nhưng căn bản không thấy bóng người. Thư đồng tìm hiểu một phen mới biết được, người đều tại trà xưởng bên kia, muốn gặp thì phải leo qua hai tòa đỉnh núi xa như vậy!

Kinh thành Lâm gia càng khó qua.

Lâm thượng thư hạ triều, trực tiếp gọi Lâm lão nhị vào thư phòng.

Lâm lão nhị vừa vào cửa, chỉ thấy một cái nghiên mực bay tới. Hắn lập tức lắc mình tránh thoát: "Cha."

Lâm thượng thư nhíu mày lại: "Ngươi hiện tại ngược lại trưởng thành, còn biết né. Cha nhớ rõ ngươi khi còn bé, nhìn thấy một cái ghế bay lại đây, cũng không biết tránh một chút."

Lâm lão nhị kéo kéo khóe miệng không lên tiếng trả lời. Ghế mà nữ nhân có thể cầm ném, cũng sẽ không quá nặng. Nhưng đối với một tiểu hài nhi bảy tám tuổi mà nói, một lần kia suýt chút nữa làm mất mạng hắn. Sinh mẫu của hắn bất quá là một cái thị tỳ, còn là thị tỳ dụng tâm kế để leo lên giường, cuối cùng thành công hoài hài tử, lại thắng được một kết cục khứ mẫu lưu tử. Sự hiện hữu của hắn cũng là vết sẹo của toàn bộ Thượng Thư phủ.

Lâm thượng thư lúc này bình tĩnh trở lại, trực tiếp mệnh lệnh nói: "Lập tức đi đem lão yêu mang về."

Lâm lão nhị trực tiếp trả lời: "Vâng."

Không biết như thế nào, lời đồn đãi Lâm Phác Du lưu luyến si mê Hùng Tướng quân, còn đuổi theo người ta tới trong sơn cốc, đột nhiên truyền khắp kinh thành. Không cần phải nói Lâm thượng thư, dù là Lâm lão nhị cũng biết bên trong này có miêu nị.

Nhưng có miêu nị thì thế nào? Ngôn quan trên triều mượn chuyện này xoa thuốc mắt* cho hắn, trở lại trong nhà cũng không yên ổn. Lão mẫu lên án mạnh mẽ cùng thê tử khóc lóc kể lể, nữ nhi gả đi ra ngoài cũng đưa thư tới tố khổ khó làm người, cộng thêm toàn bộ Lâm gia tổn thất thanh danh, đây cũng không

phải là nói vãn hồi liền có thể vãn hồi. Chẳng sợ cuối cùng làm sáng tỏ thì đã sao? Người khác cũng mặc kệ sự thật chân tướng như thế nào.

**Xoa thuốc mắt: cái này xuất hiện 2 lần rồi, nghĩa của nó mình cũng không rõ, nhưng mình nghĩ kiểu như ra oai phủ đầu vậy.*

Huống chi, chuyện này thực có thể là thật sự. Đây mới là điều Lâm thượng thư cảm thấy phiền táo nhất.

Công vụ của hắn bận rộn, ngẫu nhiên có chút thời gian nhàn hạ, ngay cả nhìn chằm chằm bồi dưỡng trưởng tử đều ngại không đủ, chỗ nào còn có thời gian quan tâm tử nữ khác? Lão yêu thuở nhỏ thông tuệ, sao lại làm chuyện hồ đồ như thế!

Không giống Lâm thượng thư về nhà liền phát giận, công bộ thượng thư cùng binh bộ thượng thư đều bị lưu lại trong ngự thư phòng.

Hai người duỗi dài cổ già, một đôi tay thô ráp theo bản năng xoa xoa.

Hoàng Thượng vừa nhấc đầu, thấy thế, hừ mạnh một tiếng, đem trên tay liên nỗ đặt ở trong khay: "Còn ra bộ dáng gì!"

Hai người không dám lên tiếng, nội tâm oán thầm: nếu không Hoàng Thượng ngài lăn qua lộn lại nhìn cái không xong, bọn họ cũng không đến mức như vậy a? Lại nói đây chính là liên nỗ a, liên nỗ a! Chỉ tồn tại trong tiểu thuyết thoại bản liên nỗ a! Thần binh a!

Binh bộ thượng thư vốn là không biết chuyện, thời điểm biết được là liên nỗ, trước mắt nháy mắt hiện lên hình ảnh một đám địch nhân bị thu gặt, kích động nhân tamp nha!

Hoàng Thượng lại sờ soạng liên nỗ một phen, hừ hừ: "Còn có thể cải tiến?"

Công bộ thượng thư cúi đầu nói: "Nhóm thợ thủ công còn đang nghiên cứu chế tạo, hiện tại kiểu này có thể bắn ba phát." Lý tưởng chính là liên phát mười tên. Bất quá chuyện không thành công vẫn là tạm thời không cần bẩm báo, chậm rãi lại nói.

Ba người hợp lại đồng thời đem các loại tính năng nói một lần.

Quân thần ánh mắt lóe sáng: "Dư lại chính là hộ bộ thượng thư Tiền đại nhân!" Phải nghĩ biện pháp bắt cái tên vắt cổ chày ra nước kia ói tiền ra.

Hoàng Thượng nghĩ nghĩ, sờ sờ liên nỗ thêm hai lần: "Người tới, thay trẫm đem cái này cầm đưa cho Tiền đại nhân!" Hắn cũng không tin Tiền keo kiệt không động tâm!

43. Chương 43: Cùng Đi

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Lâm lão nhị không phải một người lên núi. Hắn tại Long Châu huyện nghỉ ngơi một chút, sáng sớm liền gặp người do lão Huyện Bá phái tới dẫn đường.

"Tam thiếu gia nhà của ta không hiểu chuyện, hôm nay tuyết mới vừa dừng, lão gia nghĩ cùng nhau lên núi đón người."

Trong đại sơn có người dẫn đường luôn là chuyện tốt. Lại nói, người không hiểu chuyện là Ôn tam thiếu gia, hay là Lâm tiểu thiếu gia, cũng không phải trọng điểm. Trọng điểm là Ôn gia cũng không muốn đắc tội Lâm gia, ít nhất trên mặt mũi tất cả mọi người là không có trở ngại.

Lâm lão nhị mang theo một hộ vệ, đi theo hai tên hộ viện của Ôn gia lên núi.

Lâm lão nhị cùng hộ vệ võ công cao cường, Ôn gia hai tên hộ viện võ công kém một đường, nhưng người ta lớn lên trong núi, đối hoàn cảnh càng quen thuộc. Bốn người một đường chạy nhanh, cơ hồ không có nghỉ ngơi, vừa qua giữa trưa liền tới Đại Trà thôn.

Lâm lão nhị liếc mắt một cái liền thấy được Lâm Phác Du đang ở trong sân đắp người tuyết.

Lâm Phác Du như trước ở trong viện nhà thôn trưởng, Ôn Vũ Trạch sau lại nhét ít tiền cho thôn trưởng, lại là dọn ra mặt mũi của Ôn lão Huyện Bá, ân uy cùng nhau thi hành khiến thôn trưởng không dám quá phận nữa. Cho nên, Lâm Phác Du hiện tại ngược lại nhìn còn khá tốt, người gầy một ít, nhưng tinh thần không tồi.

Lâm Phác Du liếc mắt một cái thấy Lâm lão nhị, kinh ngạc mà trừng mắt nhìn: "Nhị ca?"

Lâm lão nhị nhìn bộ dạng Lâm Phác Du, tức đến muốn nhào lên, nhưng bây giờ còn có ngoại nhân ở, hắn cũng không dễ nói cái gì, liền kéo dài mặt già đứng đó.

Thư đồng cùng hộ vệ như chim cút mà lui xuống, không rên một tiếng.

Hai hộ viện đều là người hiểu được sát ngôn quan sắc, lập tức liền khách sáo hai câu, đi tìm Ôn Vũ Trạch. Giống như hai người thật sự chỉ là tiện đường, cũng không liên hệ gì.

Lâm Phác Du đem Lâm lão nhị nghênh vào trong phòng.

Lâm lão nhị vừa thấy trạng huống trong phòng, đột nhiên nội tâm liền tràn ngập phức tạp. Tuổi hắn cùng Lâm Phác Du kém vài tuổi, trong phủ đãi ngộ cũng là trên trời dưới đất, nhưng hắn đối với Lâm Phác Du cái này nơi nơi đều tốt yêu đệ vẫn là có một chút đau lòng.

Lâm Phác Du ở kinh thành cẩm y ngọc thực lớn lên, thế nhưng có thể ở trong hoàn cảnh đơn sơ trụ lâu như vậy, Lâm lão nhị ngược lại có một chút nhìn đệ đệ với cặp mắt khác xưa; nhưng nghĩ đến đây hết thảy đều là vì một người nam nhân, chẳng sợ nam nhân kia là thượng cấp cũ của hắn, hắn cũng có một loại phẫn nộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hai huynh đệ ngồi đối diện, ai cũng không lên tiếng.

Thư đồng đi vào rót chén trà nóng, thời điểm trở ra mạnh mẽ thở hổn hển một hơi, lôi kéo hộ vệ nhỏ giọng nói thầm: "Đây là tới đón chúng ta trở về đi?"

Hộ vệ đối Lâm tiểu thiếu gia có thể ở lại dạng địa phương này, cũng là lòng tràn đầy nghi hoặc: "Ân. Các ngươi thật trụ ở đây? Ở bao lâu rồi?"

Thư đồng đối cái phòng ở vĩnh viễn đều lau không sạch sẽ này cơ hồ tuyệt vọng: "Đều hơn một tháng! Đã sớm muốn xuống núi, nhưng mà đại tuyết phong sơn, chúng ta cũng không có biện pháp."

Hộ vệ ngược lại thực hào sảng. Hộ vệ hơn ba mươi tuổi, tuổi thư đồng cùng con lớn của hắn không khác lắm, sờ sờ đầu thư đồng: "Trước thu dọn đồ đạc đi, hẳn là rất nhanh có thể đi rồi."

Thư đồng hung hăng gật đầu.

Lâm gia huynh đệ cũng không nói bao lâu, chỉ chốc lát sau Lâm lão nhị liền lôi kéo Lâm Phác Du biệt biệt nữu nữu xuất môn. Về tình về lý, hắn cũng phải đi Hùng gia tiếp đón một chút.

Đại Hùng cũng không có ở nhà, mà là tại trà xưởng.

Bích Hà nhìn thoáng qua Lâm lão nhị, mới buông xuống châm tuyến trong tay: "Nhị vị ngồi, Bích Hà đi gọi phu gia." Phu gia hai chữ này niệm đến phá lệ nặng, còn cố ý nhìn thoáng qua Lâm Phác Du.

Lâm Phác Du sắc mặt cứng đờ.

Lâm lão nhị xem ở trong mắt, cũng là khóe miệng vừa kéo. Lão yêu nhà hắn chuyện này làm được quả thật không dễ nói, nhưng không phải một hạ nhân nho nhỏ, là có thể cho mình nhìn sắc mặt. Trong nhà người ta, Lâm lão nhị cũng không dễ nói cái gì, đối với Lâm Phác Du hung hăng trừng liếc mắt nhìn một cái.

Lâm Phác Du cúi đầu sờ soạng cái chén không nói lời nào.

Đại Hùng rất nhanh cõng Ôn Luân trở lại, thấy Lâm lão nhị liền thật cao hứng, giới thiệu cho nhau một phen.

Thúy Liên bưng đồ ngọt vừa mới nấu xong đi lên. Khoai viên thơm mềm, gạo nếp bánh trôi viên, còn có rượu nhưỡng Ôn Luân tâm tâm niệm niệm. Mật hoa quế là hoa hái trong núi, mật cũng là dã mật đi cắt trong núi sâu. Nho nhỏ một muỗng, trộn một cái, mùi hoa mật hương theo nhiệt khí hòa tan bề mặt đông cứng mà tuôn ra.

Đại Hùng nhìn Ôn Luân hơi hơi lộ ra một cái tươi cười, cũng cười theo. Mấy ngày nay tức phụ luôn không vui, ân… Cũng không phải không vui, tóm lại là tâm tình không quá tốt. Y biết có vấn đề, chỉ là không biết vấn đề ở nơi nào.

Lâm lão nhị là lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Luân, đối với tức phụ của Đại Hùng, hắn hiểu biết không nhiều lắm, dù là đồng bào, cũng không đến lượt hắn kỷ oai. Nhưng từ biểu hiện vừa rồi của Bích Hà, hắn liền đối Ôn Luân tồn một chút ý kiến không biết dạy hạ nhân, lại thấy Ôn Luân đối hai người xa cách, nhất thời tâm sinh bất mãn, cùng Đại Hùng nói tới nói đi cũng đông cứng vài phần. Lại đợi trong chốc lát, lại phát hiện chén chè này chỉ có phần Ôn Luân, sắc mặt của hắn liền trực tiếp khó coi.

Hắn không thích ngọt, lại càng không hiếm lạ một chén chè, nhưng cho tới bây giờ chưa từng bị lạnh nhạt như vậy.

Đại Hùng phát giác, mày hơi hơi giương lên, ngược lại không để ở trong lòng. Lâm lão nhị tại Lâm gia tái không chịu sủng, rốt cuộc cùng bọn họ những người xuất thân thảo căn này là không giống nhau. Lâm lão nhị sẽ dạy những đồng bào của hắn biết chữ, nhưng sẽ không giống Ôn Luân như vậy, dạy không phân biệt một ai, thậm chí ngay cả trình độ như Diêu Thanh cũng làm không đến.

Ôn Luân uống hai chén chè, liền buông bát xuống, giương mắt đối Lâm lão nhị: "Đừng nhìn ta như vậy. Ta có thể cho các ngươi ngồi ở trong phòng, không đuổi ra ngoài, đã là ta tu dưỡng tốt." Đừng không biết xấu hổ.

Tất cả mọi người không nghĩ tới Ôn Luân nói chuyện sẽ trực tiếp như vậy.

Lâm Phác Du xấu hổ thần tình đỏ bừng. Đổi lại trước kia, Lâm Phác Du có lẽ còn sẽ tranh luận hai câu, nhưng từ khi hắn suy nghĩ cẩn thận sau, lại ở trên núi trụ một tháng, hiện tại tuy đối Đại Hùng còn có một ít tình ý, cũng rốt cuộc làm không ra chuyện gì.

Lâm lão nhị trừ bỏ ở nhà, còn không có bị người vứt mặt như vậy, trong ánh mắt cơ hồ phun ra hỏa.

Ôn Luân cả cùng lông mày đều không động một chút. Thiết, trừng mắt ai không biết? Khoe mắt to à?

Đại Hùng đối với phản ứng của Ôn Luân cũng có một chút giật mình. Nhưng nhà bọn y trừ bỏ kinh doanh ra, luôn luôn đều là Ôn Luân làm chủ, Đại Hùng gì đều không nói, chỉ yên lặng tỏ vẻ duy trì. Chủ yếu là đánh nhau y liền ra trước, đánh nước miếng y không thắng nổi.

Nhưng Lâm lão nhị lại không nhìn như vậy, mà ngay cả Lâm Phác Du cũng hiểu được Ôn Luân thái độ có chút bất khả tư nghị. Ôn Luân cường thế thành như vậy, Đại Hùng cũng không quản?

Ôn Luân đối ánh mắt Lâm gia huynh đệ hoàn toàn không để ở trong lòng. Mấy ngày nay cậu mệt đến ngất ngư, thật vất vả đem Lâm Phác Du người này vứt ra sau đầu, không nghĩ tới lại tới xoát tồn tại cảm. Lâm Phác Du bản thân một người không đủ, còn mang lên đội hữu. Còn xem cậu là boss, tưởng xoát chết cậu, liền rơi xuống tiểu gấu mèo sao! Hoàn toàn là không thể nhẫn nhịn!

"Tiểu đệ vội vàng đến đoạt nam nhân nhà người khác, còn có làm ca ca lại đây giúp đỡ, Lâm thượng thư thật sự là giáo dưỡng tốt!" Bùn nhão không biết xấu hổ như vậy, lão cha nhà mình biết không?

Ôn Luân biết mục đích của Lâm lão nhị, khẳng định gã đến không phải như lời cậu nói, là giúp đỡ huynh đệ đoạt nam nhân. Nhưng khẩu khí này cậu nghẹn đủ lâu rồi, ai kêu bọn họ là huynh đệ đâu? Mắng ra đến chân tâm thích! Nếu không phải cậu vẫn là trình độ tập thể dục theo đài, cậu còn muốn lấy dao nhỏ ra trực tiếp chặt hai đao!

Tiểu gấu mèo có không tốt như thế nào, đó cũng là của cậu! Chó mèo khác có bao xa lăn bấy xa!

"Ba!" Lâm lão nhị giận đập bàn: "Họ Ôn, ngươi không cần quá phận!" Ngược lại đối với Đại Hùng chắp tay thi lễ, "Ta Lâm lão nhị lần này là tới đón yêu đệ hồi kinh, lần này có nhiều quấy rầy, không dám ở lâu, gặp lại!" Nói xong, bắt Lâm Phác Du bước đi.

Lâm Phác Du còn muốn nói điều gì, bị Lâm lão nhị kéo xuất môn, thấp giọng tức giận mắng: "Còn ngại mất mặt không đủ?!"

Đại Hùng biểu tình có chút kinh ngạc: "Tức phụ, đệ không đi ra xem con hồ ly tinh muốn câu dẫn đệ kia?" Bất quá nhìn bộ dáng tức phụ đối hồ ly tinh kia không muốn thấy như vậy, y vẫn là đừng quan tâm.

Ôn Luân mới vừa lần nữa bưng bát lên, suýt nữa ngã văng ra ngoài: "Hắn là muốn câu dẫn huynh!"

Đại Hùng cẩn thận nghĩ nghĩ, hình ảnh thứ nhất ngừng lại trong đầu là cảnh Lâm Phác Du ngã vào trong ngực Ôn Luân, trong lòng hỏa khí ứa ra. Lại nhìn nhìn diện mạo hai người, quyết đoán khẳng định vẫn là tức phụ càng trêu hoa ghẹo nguyệt. Ưm, không là tức phụ không tốt, là tức phụ thật quá tốt, rất dễ dàng được người hiếm lạ.

Ôn Luân mặc kệ y, gọi Thúy Liên tiến vào: "Có cầm cho A Thanh sao?"

Thúy Liên gật đầu: "Đã đưa đi. Tiểu tiên sinh rất thích ăn."

Theo thời tiết lạnh xuống, Thúy Liên liền mỗi ngày chuẩn bị điểm tâm cho Diêu Thanh. Tiểu hài tử đói bụng nhanh, hơn nữa Diêu Thanh là tiên sinh dạy học, làm đến càng như là tiểu giáo đầu phiên bản cấm vệ quân vậy, thể lực phá lệ tiêu hao thật lớn.

Các thôn dân Đại Trà thôn, điều kiện năm nay hơi tốt một chút, ngày đông lạnh cũng có thể cam đoan một ngày hai lần cháo, so với năm rồi là đã khá hơn nhiều. Nhưng bọn học sinh như này, đều so không nổi tiên sinh hung tàn Diêu Thanh một ngày ba bữa cơm cộng thêm hai lần điểm tâm. So như vậy, cái đầu Diêu Thanh vẫn là lùn nhất đám, hai bên không hợp chỉ có thể đối địch mãi.

Hai người đang nói, Thái công công ôm Diêu Thanh vào cửa.

Diêu Thanh người nhỏ thì nhỏ, nhưng cho tới bây giờ vẫn không cho ai ôm. Bình thường hắn đối với Thái công công cũng là kính trọng, lại cũng không quá thân cận như vậy.

Thái công công vào cửa, đem tiểu hài nhi thả lên đất, nói thẳng ý đồ đến: "Ta cũng tới lâu như vậy, nên trở về kinh."

Ôn Luân có chút kinh ngạc, nhưng tính tính thời gian Thái công công tới, coi như là hợp tình hợp lý, nhưng mà: "Đại tuyết phong sơn, đường không dễ đi." Lúc tới chính là ngồi xe ngựa tới, đại tuyết ngăn không được vài vị võ lâm cao thủ này, nhưng xe ngựa thì làm như thế nào?

Thái công công hoàn toàn không đem xe ngựa để ở trong lòng, tùy ý nói: "Xe ngựa để lại trên núi đi, đựng đồ vật cho vườn trà cũng tốt. Lá trà của ngươi thì cho ta nhiều một chút."

Thái công công xác thực thích không khí trong núi. Lúc ấy vừa tới, còn đoan chính, hiện tại đã sớm tùy ý như người cùng một nhà.

Không cần Ôn Luân phân phó, Thúy Liên trực tiếp cầm bình đi ra, chính là một đám trà do Thái công công tự mình hái, Ôn Luân tự mình làm. Số lượng không nhiều lắm, nhưng phân lượng không ít.

Thái công công cười a a cất kỹ: "Chuyện Lâm gia không tất để ở trong lòng."

Thái công công là người sấm rền gió cuốn, ngày hôm sau trực tiếp mang theo hộ vệ, cùng người Lâm gia đồng thời xuống núi.

Ôn Vũ Trạch cũng đi theo đi xuống. Sắc mặt của hắn có chút không dễ nhìn. Tại trên núi chút thời gian như vậy, nhìn đến hết thảy đều vượt qua hắn mong muốn. Đại ca của hắn, thật đúng là… Nên hảo hảo mượn sức? Không, mượn sức xem ra là không được, về sau nhìn xem có thể nghĩ biện pháp bán một cái nhân tình hay không, bù lại một phen?

Tình huống trong Huyện Bá phủ, tập tước chỉ có thể là Ôn Thành. Tương lai sinh lộ của hắn, còn phải chính mình mưu hoa một phen. Hắn mới không giống xuẩn đại ca kia, rõ ràng có thể có đường ra tốt hơn,

lại tình nguyện ẩn cư núi rừng.

44. Chương 44: Lớp Xoá Nạn Mù Chữ

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Trên núi, đám người nhàn tạp đi sạch sẽ, nhà thôn trưởng cũng lần nữa chuyển về phòng ở nhà mình, chuyển về tới cùng ngày, thôn trưởng liền trịnh trọng tới bái phỏng Hùng gia. Xác thực mà nói, là tới bái phỏng Diêu Thanh.

"Hùng, Hùng đại nhân!" Thôn trưởng thấy Đại Hùng vẫn có chút phạm sợ, có đôi khi nhìn mấy khối gạch trên tường nhà mình, đều hận không thể lấy xuống, lần nữa trả về Hùng gia.

Ôn Luân thiếu chút nữa sặc một cái, quay đầu nhìn "Hùng Hùng đại nhân".

Hùng Hùng đại nhân cảm thấy không có ý nghĩa: "Thôn trưởng có chuyện nói thẳng." Y trở về ở lại trong núi, đều là vì không có thói quen đám người kia đại nhân trước đại nhân sau nha.

Thôn trưởng cúi đầu nói: "Người trong thôn muốn thừa dịp nông nhàn, đi theo Diêu tiên sinh học biết vài chữ." Diêu Thanh dạy tiểu hài nhi, là không thu tiền học phí. Lên lớp cũng đơn giản, chỉ là luyện tự, cũng chỉ cần làm sa bàn, tước nhánh cây khoa tay múa chân một chút.

Lúc trước các thôn dân đưa tiểu hài nhi đi theo Diêu Thanh đọc sách, còn thật không nghĩ có thể học ra cái gì, đều nghĩ là bồi chơi nhiều hơn học. Nhưng mấy tháng đi qua, rõ ràng nhìn một đám tiểu hài tử mỗi ngày vòng quanh thôn truy truy đánh đánh, nhưng lại chân chân thật thật nhận được rất nhiều chữ. Có mấy đứa còn sẽ tượng mô tượng dạng mà giảng vài câu chuyện, nói hai câu đạo lý.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Thanh nghiêm trang, lồng ngực ưỡn một cái, một bộ tư thế không ta thì ai, ánh mắt sáng ngời mà nhìn Ôn Luân.

Ôn Luân đối cái này ngược lại không có ý kiến: "Chỗ lên lớp đâu? Chỗ hiện tại cũng không đủ." Hiện tại lên lớp đều là ở trong một gian phòng do ký túc xá nhượng đi ra, trước đó học sinh đến đều là tiểu hài nhi, quả thực nhìn như là phòng đồ chơi. Bình thường dùng dùng cũng là đủ rồi, nhưng nếu để đại nhân tới học, đừng nói một gian phòng ở kia, cho dù đem hết phòng ở hiện tại Hùng gia có ra, cũng không đủ. Bây giờ lại là mùa đông, không thể so với lúc khác, nếu lộ thiên dạy học, quả thực chính là có thể đông chết.

Thôn trưởng nếu đến, liền đã sớm có ý tưởng: "Miếu cũ nơi đó sửa một chút liền có thể dùng."

Miếu cũ? Ôn Luân đến Đại Trà thôn lâu như vậy, nhưng thật chưa nghe nói qua có cái địa phương như vậy.

Đại Hùng biết, gật gật đầu, đối với tức phụ giải thích: "Đầu thôn đông có một miếu sơn thần, không gian hẳn là đủ dùng." Sau đó quay đầu đối với thôn trưởng quở trách, "Khai giảng đường, luôn phải có một chương trình."

Thôn trưởng nhìn một hàng răng trắng của Đại Hùng, sau gáy chợt lạnh: "Nên có nên có."

Sau đó, Ôn Luân cùng Diêu Thanh hai người, liền nhìn Đại Hùng cùng thôn trưởng hai người, trước tiên là tiền học phí, sửa phòng, mỗi ngày than lửa tiêu hao, bàn học, đồ dùng học tập vân vân, vấn đề nội dung lên lớp vân vân, tiến hành kỹ càng tỉ mỉ mà kịch liệt đàm phán cùng bàn bạc.

Đừng nhìn thôn trưởng thường ngày như chim cút, nói chuyện đến việc cụ thể, lập tức liền một bước cũng không nhường.

Ôn Luân nghe không có ý nghĩa, Diêu Thanh ngược lại tới tới lui lui giữa Đại Hùng cùng thôn trưởng nhìn tới nhìn lui, tiểu nhãn thần sáng trông suốt.

Ôn Luân bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, gọi Lý Nhị lại đây mài mực, mở văn phòng tứ bảo, đem hiệp định của hai người từng điều viết lên. Về nội dung lên lớp, Ôn Luân ngược lại có chút ý kiến: "Các hương thân đầu xuân làm công, dùng đến cái gì, sẽ dạy cái đó."

Hiện tại khoảng cách đầu xuân cũng chỉ còn một hai tháng. Chờ cày bừa vụ xuân qua đi, đại bộ phận các thôn dân đều phải xuống núi làm công. Theo thôn trưởng đã nói, các thôn dân bởi vì không biết chữ, từng chịu thiệt không ít. Tại Ôn Luân xem ra, nguyên nhân các thôn dân chịu thiệt, càng nhiều là không biết cách làm người.

Quan niệm giá trị trong thị trấn, hoàn toàn bất đồng cùng trong sơn thôn. Các thôn dân tại trong thôn còn được, tại thị trấn trong liền hoàn toàn không thể được, tự nhiên liền nơi chốn bị ngăn cản. Ôn Luân ngược lại có tâm, không nói cái khác, cậu cũng muốn đem chút hành vi của các thôn dân xoay lại đường ngay, cậu trụ tại trong thôn cũng có thể an tâm hơn nhiều, không cần lo lắng gà nhà mình bị người đánh cắp, hoặc là trứng gà lại bị người ta sờ đi rồi.

Nhưng mà, hữu tâm vô lực a!

Cất bước thôn trưởng, Diêu Thanh đã hoàn toàn lâm vào nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy công tác giáo hóa đã bước ra một bước thật lớn.

Ôn Luân nhìn thoáng qua Diêu Thanh, lôi kéo Đại Hùng vào phòng, đem quyết định của mình nói một lần: "Huynh thấy thế nào?"

Đại Hùng gật gật đầu: "Ân, như vậy trực tiếp để A Thanh tiếp tục dạy chữ là được. Phương diện đạo lí

đối nhân xử thế này, để Triệu quản gia đến dạy là được." Mùa nông nhàn, nhàn đến không chỉ riêng thôn dân, quản gia phòng thu chi cũng nhàn. Đều phong sơn, còn có thể có chuyện gì?

Triệu quản gia? Ôn Luân ngẩn người, mới nhớ tới trong nhà còn có một nhân vật tên như vậy.

Chuyện quyết định, ngày hôm sau Đại Hùng liền mang theo Ôn Luân cùng Diêu Thanh đi miếu cũ dạo qua một vòng. Các thôn dân có thói quen tế sơn thần, miếu cũ tuy rằng rất cũ kỹ, nhưng thật tâm không như thế nào phá, giữ gìn đến hoàn hảo. Chỗ bên trong cũng quả thật đủ lớn.

Các thôn dân đã khí thế ngất trời mà bắt đầu sửa miếu. Nhìn ra được, thôn trưởng đã sớm cùng các thôn dân thông qua.

Nói là sửa, kỳ thật quét tước chiếm đa số. Người trong thôn cơ hồ toàn thôn xuất động, miếu cũ như vậy, nửa ngày liền đã chuẩn bị tốt.

Thôn trưởng cột tay áo, cười tủm tỉm nói: "Chờ ngày mai là có thể dọn lại đây."

Ngày hôm sau, Ôn Luân có chút lo lắng, đi theo tới nghe một ngày khóa.

Ngày hôm qua miếu cũ còn trống rỗng, hôm nay đã bị các thôn dân đưa đến bàn ghế của mình nhồi đầy. Cơ hồ đều là nhà nhà khuynh sào xuất động, trừ bỏ lão nhân cùng trẻ nhỏ ra, mọi người hội tụ một đường.

Diêu Thanh lên khóa, phát hiện người mặc dù nhiều, nhưng so với bình thường lại dùng ít sức rất nhiều. Hiện tại chỉ cần có tiểu hài nhi khóc nháo, Diêu Thanh căn bản là không cần động thủ, gia trưởng hài tử cho tiểu hài nhi một chưởng liền thành thật.

Tiểu hài nhi cũng tinh ngoan, bị quạt cho tới trưa liền phát hiện lúc này bất đồng ngày xưa. Lên lớp không thể nháo, náo loạn liền bị đánh. Cha mẹ mình đánh người, so với tiểu tiên sinh đánh đau hơn nhiều.

Buổi sáng trụ cột khóa qua đi, buổi chiều tiến hành phân ban. Diêu Thanh tiếp tục tại lớp học ban đầu dạy tiểu hài nhi, nhóm đại nhân thì bị Triệu quản gia nhận lãnh.

Cái chức nghiệp tiên sinh này, trong mắt mọi người không chỉ đáng giá tôn kính, mà còn rất là cao thượng. Triệu Tứ cảm thấy mình có thể làm quản gia đã là thiên đại chuyện may mắn, không nghĩ tới còn có thể được người xưng hô một tiếng tiên sinh, hưng phấn trắng đêm khó ngủ, đối với học sinh cả sảnh đường, mở miệng há ra run run. Hắn cũng không tính là một người đọc sách, chỉ biết chút chữ nổi mà thôi, tại sao có thể lên lớp đâu?

Triệu Tứ vừa nghĩ tới, phương thức hắn lên lớp là đại thiếu gia chỉ chiêu, nhất thời trong lòng liền ổn định, mở miệng liền nói về án lệ. Hắn ban đầu cũng là tại nhà giàu người ta làm việc, thấy được nhiều chuyện, tùy ý có thể giảng một đống chuyện: "Thí dụ như nói, có một Tiểu Giáp cùng các ngươi làm cùng một công việc, hắn thích ở trước mặt quản sự dốc sức công tác, quản sự vừa đi Tiểu Giáp liền buông tha kéo

dài công việc. Ở trong ấn tượng của quản sự, Tiểu Giáp là một người thực chịu khó, quản sự tính toán cho Tiểu Giáp tiền công nhiều một chút, hoặc là lần sau chiêu công, quản sự sẽ ưu tiên suy xét Tiểu Giáp trước. Gặp phải người như vậy, ngươi sẽ làm như thế nào?"

Các hương thân nghĩ cũng đừng nghĩ, trả lời ngay: "Đập chết hắn nha!"

Một đống người hưởng ứng: "Đúng vậy! Rất xấu rồi, đánh chết đi!"

Gân xanh trên trán Triệu Tứ nhảy dựng, kéo khóe miệng nói: "Mọi người còn phải suy nghĩ kỹ lại nha."

Một ngày giảng bài, Triệu Tứ mãn lỗ tai đều là "đánh chết", rốt cục hiểu được đại thiếu gia lo lắng không phải không có lý, quả thực là rất có đạo lý! Thôn dân như vậy, trừ bỏ làm cu li ra, cơ hồ liền không hiểu cách cùng người ở chung, mọi việc chỉ biết động thủ, rõ ràng là bản thân ăn mệt, cuối cùng còn bị người ta nói thành không nói đạo lý. Chuyện như vậy gặp được nhiều, bọn họ cũng không nguyện ý cùng người giảng đạo lý, trực tiếp liền dùng nắm tay. Làm nhiều, kiếm ít, theo tuổi tăng lớn, thể lực giảm xuống, ngay cả làm cu li cũng không được, ngày chỉ biết càng ngày càng khổ.

Ôn Luân ở bên ngoài bàng thính khóa của Triệu Tứ trong chốc lát, ánh mắt sáng trông suốt mà nhìn Đại Hùng: "Cũng là huynh lợi hại." Ân, cái này kêu là thức nhân chi minh*?

**Thức nhân chi minh: Mắt sáng nhận rõ người.*

Đại Hùng đem tay trong chốc lát lạnh như băng của Ôn Luân kéo vào trong ngực: "Cao hứng?"

Ôn Luân nghe vậy, sửng sốt một chút, đột nhiên cảm thấy mình mấy ngày này tức giận quả thực không có đạo lý. Mặt già hồng lên, thấp giọng nói: "Ân. Về sau không quản người khác, chúng ta hảo hảo sống qua ngày."

Mắt Đại Hùng tinh lượng, cõng tức phụ, về trong nhà.

Thái công công hồi kinh thành, cùng huynh đệ Lâm gia tùy ý chắp tay, xem như nói lời từ biệt.

Lâm gia huynh đệ cũng không dám tùy ý như vậy. Hoạn quan tuy rằng bị người xem thường, nhưng Thái công công có thân phận như vậy, dù là cha bọn họ cũng phải có ba phần cẩn thận. Hai người bọn họ hoàn toàn đắc tội không nổi, đứng trong gió lạnh thấu xương, nhìn theo Thái công công một nhóm người rời đi.

Hoàng Thượng nhìn thấy Thái công công trở về, tâm tình ngược lại rất tốt, cho dù trên mặt trước sau như một, nhưng mà Thái công công hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, còn có thể không rõ sao?

Hoàng Thượng uống một hơi nước trà Thái công công pha: "Như thế nào? Trà Vọng Xuân không mang về, lấy tới những lá trà này đã nghĩ đuổi trẫm đi?"

Hai người giờ phút này không ở ngự thư phòng, Hoàng Thượng công vụ cũng xử lý hoàn tất, Thái công công cũng so bình thường càng tùy ý một ít, cười a a nói: "Lão nô không dám. Trà Vọng Xuân quả thật đã không còn. Những lá trà này là lão nô tự mình hái xuống từ cây trà cổ kia, tận mắt nhìn Ôn Luân sao. Hoàng Thượng coi như thưởng cái mặt."

Hoàng Thượng hừ hừ, không lại nói lá trà, ngược lại hỏi: "Ngươi ở lại trên núi lâu như vậy, không chỉ thấy chút chít lá trà như vậy đi?"

Thái công công sắc mặt nghiêm túc, chắp tay nói: "Lão nô cả gan, cầu bút mực dùng một chút."

Hoàng Thượng lúc này ngược lại cười cười, chỉ biết trên núi có thứ tốt. Hùng Tinh Vũ a Hùng Tinh Vũ, một thân vết thương cũ không thể đánh là không giả, nếu không nhìn người thật sự không thích hợp sống yên tại triều đường, hắn mới sẽ không đơn giản như vậy thả người trở về. Sách, cho dù trở về thì đã có sao? Hùng Tinh Vũ trên người phẩm cấp còn chưa triệt, còn phải đến bán mạng cho trẫm! Không không, Hùng Tinh Vũ nhân tài như vậy, mệnh phải lưu giữ, ân, lưu giữ mới tốt dùng.

Thái công công cầm bút lông, nhúng mực vẽ tranh, chỉ chốc lát sau đã không sai chút nào mà vẽ ra bố trí nhóm tráng hán làm tại trong núi sâu.

Hoàng Thượng vốn còn ngồi uống trà, chờ đến Thái công công vẽ xong, hắn đã đứng ở trước bức vẽ, thật lâu sau mới nói: "Hùng Tướng quân đại tài!"

Thái công công không lên tiếng, theo bản năng mà đem ảnh hưởng của Ôn Luân trong đó ẩn đi, ngược lại nói: "Nô tài dựa theo Hoàng Thượng phân phó, lấy tư khố trước dặn Long Châu huyện lệnh sửa đường."

Sửa đường, nhất là sửa sơn đạo, tiêu phí tất nhiên không nhỏ. Hoàng Thượng nghĩ đến tư khố của mình không còn nhiều, vẫn là nhịn không được có chút đau lòng, bất quá hắn là minh quân: "Có công liền thưởng!"

Thái công công khom người: "Hoàng Thượng anh minh."

45. Chương 45: Đạp Thanh

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Mệnh lệnh của Hoàng Thượng, phải cẩn thận tỉ mỉ mà chấp hành xuống.

Long Châu huyện lệnh nhe răng, vừa qua tết xong liền triệu tập nha dịch, trong thị trấn dán bố cáo tuyển dụng công nhân. Lúc này đây sửa sơn đạo là xuất từ tư khố của hoàng thượng, đơn giản mà nói, có thể lý giải là hành vi cá nhân của hoàng thượng. Nếu là hành vi của một người, liền không thể chiếm dụng danh ngạch lao dịch của năm đó.

Long Châu huyện nhân khẩu không nhiều lắm, hàng năm danh ngạch lao dịch, chỉ đủ miễn cưỡng duy trì Long Môn Quan, con đường của phủ thành, cùng với khơi thông một ít con sông. Sơn đạo tám trăm dặm đại sơn rắc rối phức tạp, chuyện sửa đường không cần Hoàng Thượng nói, mỗi một nhậm Long Châu huyện lệnh đều làm, làm được hiện tại cũng chỉ đến trình độ như vậy.

Một mặt là thiếu người, ở một phương diện khác là thiếu tiền.

Long Châu huyện lệnh lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy. Hắn hai mắt tỏa sáng, sư gia bên người cũng là hai mắt tỏa sáng. Bất quá nghĩ đến đây là tiền của hoàng thượng, liền không còn tư tâm.

Long Châu huyện này, rõ ràng vừa nghèo vừa xa xôi, cố tình lại có vài pho tượng đại phật đắc tội không nổi.

Long Châu huyện lệnh này vừa động tĩnh, thật sự là quá lớn. Không nói toàn bộ thị trấn, mà ngay cả phủ thành đều có nghe thấy.

Long Châu huyện mặc dù là địa phương nghèo, nhưng kẻ có tiền cũng không ít, trừ bỏ phú hộ bản địa ra, cũng có không ít phú hộ tại nơi khác phát tài sau, liền ban ơn về cho quê nhà. Trong tám trăm dặm đại sơn đến tột cùng có bao nhiêu tài nguyên, không có ai so những người này rõ ràng hơn.

Những dược liệu trân quý, vật liệu gỗ, chim quý thú lạ, hoa cỏ kỳ trân, cho tới nay đều bị quản chế với hoàn cảnh địa lý hiểm ác, mới minh châu bị long đong. Không nói cái khác, chính là đã hơn một năm đến, Đại Trà thôn bởi vì Hùng gia, sơn lộ ra vào cũng đã khá hơn.

Hùng gia kỳ thật cũng không cố ý sửa đường. Nhưng nhà bọn họ muốn đi xe lừa, gặp phải địa phương không thích hợp liền thoáng tu tu chỉnh chỉnh, này là luôn tránh không được. Đã hơn một năm, hiện giờ xe ngựa cũng đã có thể đi, chỉ là xóc nảy một chút, tốc độ chậm một chút mà thôi.

Chút phiền toái này, căn bản vô pháp ngăn cản văn nhân mặc khách, hoặc là một ít người có lòng dạ khác.

Đại Trà thôn có Hùng gia. Hùng gia có cái gì đâu? Hùng gia có một sát thần tướng quân nổi tiếng Tề Quốc, cùng với quan môn đệ tử và tôn tử của Diêu Đại tiên sinh, cái này liền có đầy đủ ích lợi.

Đường đi thông Đại Trà thôn, được tu sửa đầu tiên. Công trình đó nhỏ nhất, khó khăn cũng thấp nhất, đầu nhập lại xác thực không ít.

Các thôn dân Đại Trà thôn cũng không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Thân thể nhóm tráng hán cũng

hơi có chút khởi sắc, nếu không phải bị Hoa Vĩnh đè nặng điều dưỡng, chỉ sợ sớm đã chạy đi dọn thạch đầu đi.

Ôn Luân mang theo Diêu Thanh, pha trà cho công nhân sửa đường. Những người này đại bộ phận là thôn dân, cũng có vài dân phu huyện nha tìm tới.

Ôn Luân năm trước vì chế trà, tiêu hao không ít nguyên liệu. Những thô trà tất cả đều chồng chất, mắt thấy trà xuân sắp bắt đầu, những trần trà này cũng không dễ xuất ra bán. Trong núi trứng gà cũng ít, Thúy Liên một mùa đông nấu một lần trứng luộc nước trà liền tiêu hao hầu như không còn. Vừa lúc thừa dịp cơ hội này dọn kho.

Mấy ngày nay, học đường trong thôn tạm dừng dạy, một đám tiểu quỷ nghe theo tiểu tiên sinh hướng dẫn, cầm bát trà đi dọc theo đường đi đưa trà cho công nhân.

Ôn Luân nhìn cảnh tượng một nhịp bận rộn, không chút để ý.

Nghĩ muốn giàu, trước phải sửa đường. Sửa đường sau, tự nhiên có thể kéo lên kinh tế địa phương? Cậu nhìn nhìn toàn thôn rách nát này. Lúc này núi rừng vừa mới hơi xanh, nóc nhà gạch mộc phòng cùng trên mặt tường cũng có cỏ giãy giụa mọc ra.

Loại địa phương này dù cho có người đến, thì có thể phát triển cái gì đâu? Sự nghiệp từ thiện sao?

Khái niệm nông gia nhạc không ngạc nhiên. Nhưng thời đại này, dù là trong phủ thành, cũng có nhiều nhà trồng chút rau xanh hành lá trong viện, Đại Trà thôn này có cái gì đâu? Hoặc là nói, dạng nào mới khiến Đại Trà thôn này hấp dẫn hơn, càng có thể hấp dẫn người đến ở đâu?

Không đợi đầu óc Ôn Luân học tra nghĩ ra cái nguyên cớ, Chương bà mai đã sải bước tới, cơ hồ như bay mà xuất hiện ở trước mặt Ôn Luân. Ôn Luân một thư sinh văn nhược, hoàn toàn ngăn không được khí lực của Chương bà mai, lập tức đã bị xách đến một bên.

Diêu Thanh tay không rảnh, lại phát hiện Ôn Luân cũng chỉ là bị dẫn bước xa mười bước, trợn to mắt nhìn trừng hai người, quay đầu lại bắt đầu pha trà.

Chương bà mai không chú ý tới sắc mặt của Diêu Thanh, gương mặt phúc hậu sầu đến độ sắp tích ra nước: "Ôn đại thiếu gia a, chuyện này thật tâm không có cách nào, lão bà tử cầu ngươi a."

Ôn Luân mạc danh kỳ diệu: "Từ từ, ngươi nói cho ta biết là chuyện gì trước đi."

Chương bà mai vội nói: "Vẫn là hai nữ nhi song sinh của Thiết Đại Đầu, nhị vị ngài lại không thu, sẽ tai nạn chết người a."

Ôn Luân khóe miệng vừa kéo: "Không thu, không bàn nữa." Làm chuyện tốt, chưa từng có đạo lý cũng đem mình dán vào, "Ngươi trước đem chuyện nói ra."

Chương bà mai cũng là người sảng khoái, hai ba câu nói ra chân tướng.

Chuyện cũng không phức tạp gì. Trong tám trăm dặm đại sơn, giống nhà Thiết Đại Đầu có thể đem hai khuê nữ dưỡng đến thành niên, đã xem như không tồi. Nhưng không tồi cũng không tỏ vẻ, bọn họ ngày qua có thể thật tốt, chỉ là không đói chết mà thôi. May mắn hai khuê nữ lớn lên thủy linh, nhưng mà thủy linh thì có ích lợi gì a? Người sống trên núi, có nhà chịu lấy cũng ít a. Năm trước hai khuê nữ cũng đã mười bốn, năm nay mười lăm nếu không gả ra ngoài, đã có thể thành gái lỡ thì. Cố tình, Thiết Đại Đầu còn ngã gãy chân. Lúc này, toàn bộ trời đều sụp.

Ôn Luân hoàn toàn nghĩ không rõ, như thế nào học sinh trung học mười lăm tuổi liền biến thành gái lỡ thì. Nhưng mà: "Biện pháp giải quyết không phải không có."

Chương bà mai chớp chớp mắt, ứng cùng: "Là có a, hai khuê nữ sinh con cho nhị vị, ngài xem muốn vài năm? Nếu là ba năm năm quá ít, bảy tám năm cũng thành."

Ôn Luân quả thực hết chỗ nói rồi, mở miệng khẩu khí khó tránh khỏi có chút phiền táo: "Chuyện này, ta nói không bàn nữa." Nghe không hiểu tiếng người sao?

Chương bà mai giống con thỏ nhất dạng tiểu nhảy một chút, lo sợ mà nhìn Ôn Luân, không dám nói tiếp nữa. Rõ ràng là thư sinh ngay cả nàng một cái tay còn có thể nhấc lên, nhìn thế nào dọa người như vậy?

Ôn Luân xoa xoa thái dương: "Trà xưởng chúng ta có rất nhiều công nhân…"

Chương bà mai nghe vậy, ánh mắt tăng một chút liền sáng, truy vấn một lượt: "Có bao nhiêu người? Mấy tuổi? Người ở nơi nào? Trà xưởng một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền? Cưới vợ một trăm đồng tiền lớn, có thể lấy ra sao? Trong nhà có trưởng bối sao? Đối đồ cưới có yêu cầu gì không?"

Ôn Luân sớm nhất liền lo lắng chênh lệch tuổi tác, Chương bà mai ngược lại không nói gì. Có thể đứng đắn gả cho một người nam nhân, so với cho người khác mượn bụng sinh tử tốt hơn nhiều. Lại nói, công nhân trà xưởng tốt a! Trong núi này có thể có cái gì sản xuất? Không nói Tuấn Hiền trà trang, chính là Đại Trà thôn này, nhà nhà trồng mấy cây trà, nghe nói năm nay mùa đông đều không đói bụng, cả sách cũng được đọc.

Các cô nương trong núi, nếu có thể gả vào Đại Trà thôn, không lo không có ngày lành. Này có thể sánh bằng gả đến trong thị trấn dễ dàng hơn nhiều.

Ôn Luân chỗ nào hiểu việc này, để Diêu Thanh đi tìm Triệu quản gia.

Triệu quản gia nghe được yêu cầu, xoay người đối với Chương bà mai so cái tư thế: "Chương bà mai, đến

bên này, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện. Ngài trước nói với ta tình huống cô nương đang cầm trên tay đi?"

"Ai, được." Chương bà mai cũng cố không hơn xuân hàn, vén tay áo mở sổ ra.

Ôn Luân ngược lại bị Chương bà mai ngắt lời, nghĩ đến chút điểm quan trọng, xoay người đi tìm thôn trưởng cùng Hoa Vĩnh.

Hai người cũng không giống Ôn Luân nhàn như vậy, nhưng thân phận Ôn Luân đặt tại nơi đó, bọn họ cũng chỉ có thể nghe, càng nghe hai người ánh mắt mở càng lớn.

Hoa Vĩnh vỗ đùi: "Đại thiếu gia cao kiến a!"

Thôn trưởng kích động đến cả người đều run run, đỡ đỡ một chút quỳ rạp xuống đất, hung hăng dập đầu lạy ba cái, sau đó xoay người lau mặt bỏ chạy.

Ôn Luân bị hoảng sợ.

Hoa Vĩnh ngược lại cười a a nói: "Đại thiếu gia không cần trách móc. Ngài đây là cấp Đại Trà thôn một con đường sống."

Biện pháp Ôn Luân nghĩ đến, cũng không thần kỳ. Tại hiện đại đều chơi nát. Cậu trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra được biện pháp, có thể đem Đại Trà thôn trang hoàng một lần, toàn bộ sửa chữa tân phòng, nhất định là không hiện thực. Không thể tại hoàn cảnh cư trú làm văn, chỉ có thể tại đồng ruộng làm văn.

Cái gì chỉ cần thành quy mô, chỉ cần không phải rất kỳ ba, đều không khó coi đi nơi nào, đều có mánh lới có thể làm.

Dược viên tuy rằng giao cho Hoa Vĩnh toàn quyền phụ trách, nhưng Ôn Luân làm lão bản thực tế, luôn biết một chút. Hoa Vĩnh tâm tính thực ổn, trồng đều là chủng loại thông thường trong núi. Đương nhiên, thông thường trong núi, cũng không đại biểu địa phương khác cũng thông thường. Dược trong vườn, trừ bỏ một khối nhỏ do Hoa Vĩnh tự mình chăm sóc, cơ hồ trở thành tổ tông hầu hạ ra; dư lại thảo dược trong cánh đồng chủng loại cũng không nhiều lắm.

Trong đó có một dạng gọi là cây kim ngân.

Cây kim ngân ở trong núi quả thực nhiều như cỏ dại. Bán không ra bao nhiêu tiền, nhưng là tại phương diện làm mát, giải độc biểu hiện vẫn luôn thực ưu dị.

Ôn Luân chính là muốn trên bờ ruộng toàn thôn đều trồng cây kim ngân!

Trước thanh minh, Long Châu huyện thông một đoạn sơn đạo tới Đại Trà thôn, toàn bộ sửa chữa hoàn tất. Hiện giờ cho dù là xe ngựa, cũng có thể tương đối bằng phẳng một đường đi qua. Cách mỗi một đoạn đường, còn có một đoạn ngắn đường rộng, có thể làm cho hai chiếc xe ngựa cùng thông hành, có san bằng tảng đá lớn cho người nghỉ ngơi.

Các thôn dân Đại Trà thôn trải qua một loạt huấn luyện dày đặc, giờ phút này cũng đều nghiêm chỉnh đối đãi. Điêu dân sắc mặt hết thảy thu lại, trải qua Triệu quản gia nghiêm khắc huấn luyện, lại trải qua Bích Hà chỉ điểm một chút, bộ dáng các thôn dân thoạt nhìn thuần phác hàm hậu, nụ cười trên mặt sáng lạn chân thành. Quần áo tuy rằng cũ nát, nhưng là sạch sạch sẽ sẽ.

Nhóm phụ nhân nấu ăn, càng là trải qua Thúy Liên chỉ đạo. Không làm khác, đều là mùa xuân rau dại trong núi, cùng món ăn dân dã trong núi!

Gạch mộc phòng loạn xạ ngày trước, cũng là thay đổi diện mạo, tất cả đều được chỉnh lý sạch sẽ không nói, còn từ trong núi lấy chút hoa dại cỏ dại đặt trong ngoài cửa. Thúy Liên Bích Hà Lý Nhị, ba người đối toàn bộ bài trí trong thôn tiến hành một lần điều chỉnh.

Đừng nói, vừa thu thập lại như vậy, chính bọn họ cũng hiểu được sảng khoái. Mấu chốt là, thôn trưởng nói, làm như vậy sẽ có tiền kiếm!

Gì có thể so sánh với kiếm tiền trọng yếu hơn? Không có!

Tại trong thôn liền có thể kiếm tiền? Phải bắt lấy cơ hội này!

Phàm là người đến trong thôn, người lưu lại, tiền cũng lưu lại!

Không người đến? Làm sao có thể? Huyện lão gia ngày mai đều phải đến, còn không có người khác tới sao?

46. Chương 46: Liều Chết Đóng Giả

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đại Trà thôn hết thảy chuẩn bị sắp xếp xong, hiện tại chỉ còn chờ dê béo tới cửa.

Huyện lão gia không phụ sự mong đợi của mọi người, làm dê đầu đàn xuất hiện ở Đại Trà thôn.

Thôn trưởng đã sớm run run hai chân đi ra ngoài mười dặm tiến lên nghênh đón.

Huyện lão gia họ Quan, tuổi rất trẻ, không đến ba mươi. Làn da trắng, vừa đứng trước mặt thôn trưởng, quả thực liền là hai loại người.

Thời điểm hai người xuất hiện tại Hùng gia, Ôn Luân cũng chú ý nhiều liếc mắt thêm một cái.

Quan Huyện lệnh đương nhiên không phải là một người tới, trừ bỏ tôi tớ hầu hạ ra, còn có một ít phú hộ địa phương. Những phú hộ này cũng hưởng xái xuân phong từ Quan Huyện lệnh, được đưa vào Hùng gia.

Trường hợp này, Ôn Luân không cần nói thêm cái gì, tất cả đều giao cho Đại Hùng là được rồi.

Đại Hùng nói cũng không nhiều lắm, trường hợp nói tới nói lui hai câu như vậy. Quan Huyện lệnh cũng là người thức thời, dựa theo cái gọi là khảo sát chính vụ, liền mang người phần phật rời đi. Những phú hộ đó hoàn toàn không có cơ hội nói gì.

Ra cửa sau, nhóm phú hộ nhẹ đều nhàng thở ra một hơi, mà ngay cả Quan Huyện lệnh cũng là vậy, sau đó liền sôi nổi ca tụng Hùng Tướng quân như thế nào bình dị gần gũi này này nọ nọ.

Đại Hùng cùng Ôn Luân ở trong phòng nghe được nhất thanh nhị sở.

Thậm chí dưới thính lực hoàn toàn không hợp lẽ thường của Ôn Luân, những biểu hiện trên miệng của ngoại lai nhân, cơ hồ có thể biểu đạt toàn vẹn lại trong đầu cậu.

Thảo luận duy trì liên tục ước chừng một khắc đồng hồ, nhóm phú hộ mới tại Quan Huyện lệnh hướng dẫn, ly khai trước cửa Hùng gia. Sau khi sửa đường xong, bọn họ vẫn dư dả thời gian để kịp xuống núi, không chỉ kịp, còn có thể kịp về nhà tắm rửa một cái, lại ăn cơm chiều.

Nhưng, bọn họ sẽ sớm xuống núi như vậy sao? Hiển nhiên là không. Nơi này chính là nơi có một quan lớn nhị phẩm sống ở đây! Không thấy được người, dính chút khí cũng tốt.

Thôn trưởng làm dẫn đường, mang theo một đám người tại trong thôn du tẩu: "Các đại nhân một đường vất vả, trước đi nhà ta uống chén trà nghỉ ngơi một chút. Trong chốc lát, tiểu lão nhân mang theo các vị đi trà xưởng, vận khí tốt nói không chừng còn có thể tự mình thử hái trà sao trà."

Nhóm phú hộ nguyên bản không muốn đi nhà thôn trưởng nghỉ ngơi. Hùng gia gạch mộc phòng ở đã xem như tốt nhất toàn thôn. Đối với những phú hộ này mà nói, những phòng ở của thôn dân khác, nhìn qua quả thực tùy thời như sẽ sụp bất cứ lúc nào.

Nhưng thực tế sau khi đi vào, liền phát hiện rất sạch sẽ, bố trí cũng không tệ lắm. Thôn trưởng phu nhân xuất ra một đĩa trùng trùng điệp điệp điểm tâm trái cây khô, thoáng ngại ngùng nói: "Đều là trong núi,

không có thứ gì tốt."

Đĩa bát gốm thô sơ đựng trái cây khô điểm tâm nhìn qua đều rất sạch sẽ, khiến trái tim đang treo của nhóm phú hộ cũng thoáng thả xuống dưới, cẩn thận cắn một hơi, hương vị thế nhưng cũng không tệ lắm.

Một phen nói chuyện với nhau sau, có phú hộ lộ ra ý muốn ngủ lại. Thôn trưởng trực tiếp gọi con mình dẫn đường: "Mang theo những người khác đi dạo trong thôn, nhìn xem nhà ai có phòng trống."

Đây chỉ là nói cho có hình thức, trên thực tế trải qua một phen thu thập, từng nhà đều trống ra một gian phòng ở.

Nhóm phú hộ muốn đi cùng Quan Huyện lệnh, đương nhiên sẽ không tự mình đi. Nhi tử thôn trưởng mang theo quản gia hoặc là gã sai vặt của phú hộ đến từng nhà.

Quan Huyện lệnh công vụ bận rộn, ngày hôm sau đã đi xuống núi, mang đi một đám lớn phú hộ. Nhưng mà có một chút phú hộ, ở lại hai ba ngày.

Không đợi những người này xuống núi, lại có một đám người lên núi.

Những người này kinh xa giản tòng *(hành trang đơn giản, mang theo ít người)*, phần nhiều là đi bộ nhiều hơn cưỡi lừa ngựa. Những người này đều là người người đọc sách trong thị trấn cùng phủ thành, đa phần là hướng về thanh danh của Ôn Luân mà tới.

Người đọc sách chú trọng nhất chính là thanh danh. Này không chỉ có quan hệ đến bọn họ tự mình tu dưỡng, còn ảnh hưởng cực lớn đến tiền đồ của bọn họ.

Ôn Luân không thể so với nguyên thân, trà lâu mở tại phủ thành đã trở thành nơi văn nhân An Giang thành tụ tập, chỉ điểm này đã đầy đủ khiến thanh danh cậu lan truyền lớn. Huống chi nguyên thân học vấn là thật, đã trải qua vài danh gia khẳng định. Trong lớp cũng là tuổi trẻ nhất, Ôn Luân đã hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân ở An Giang thành.

Hùng gia lại một lần nữa nghênh đón một đại sóng khách nhân. Lúc này đây Đại Hùng câm miệng không nói, chủ yếu là Ôn Luân tiếp đón.

Ôn Luân tươi cười ấm áp, nội tâm rối rắm đến cơ hồ rút gân. Tỏ vẻ nho nhã nói chữ nho, nói xong quả thực đầu lưỡi đều thắt.

May mắn, lúc này Diêu Thanh mang theo một đám tiểu hài tử "Một hai một hai" chạy về trước cửa.

Đàn người đọc sách đều là người trẻ tuổi, tuy rằng bình thường quy củ đến quy củ đi, nhưng rốt cuộc trong lòng còn hoạt bát. Bọn họ đối Đại Hùng cũng không sợ hãi quá nhiều, Hùng Tướng quân bảo vệ quốc gia,

đáng giá tôn kính bội phục, như thế mà thôi. Đối bọn họ mà nói, Đại Hùng ý nghĩa bất quá là người nhà Ôn Luân.

Hiện tại thấy ngạc nhiên, vài người trẻ tuổi trực tiếp chuyển gót chân, liền ra đại môn, giương giọng tiếp đón: "Tiểu hài nhi, các ngươi đây là đang làm chi?"

Có tiểu hài nhi thở dốc trả lời: "Lên lớp nha!"

Lên lớp?! Vài thư sinh tuổi còn nhỏ cũng mười lăm mười sáu, vừa nghe đến trong núi này cũng có lên lớp, nhất thời hăng hái, chạy theo phía sau nhóm tiểu hài nhi: "Các ngươi đây là học cái gì a?"

"Thể dục!"

Nhóm tiểu hài nhi trong thôn đối người ngoài tới tò mò chiếm đa số. Thư sinh hỏi một vấn đề, trả lời ngược lại có năm sáu cái.

Diêu Thanh vừa nghe đến đội ngũ loạn làm một đoàn, nhất thời hét lớn một tiếng: "Chạy thêm ba vòng!"

Nhóm tiểu hài nhi kêu rên đủ loại.

Ba vòng a! Vòng quanh bờ ruộng chạy ba vòng, bọn họ còn có thể về nhà sao? Bò về?

Các thư sinh thấy tiểu hài nhi tất cả đều cúi đầu buồn chạy, hơi hơi chậm bước chân, trạc trạc đồng học, chỉ vào Diêu Thanh nói: "Đứa bé kia thoạt nhìn rất lợi hại a!"

"Đúng vậy, rõ ràng nhìn lùn nhất."

"Ai! Mau đến xem mau đến xem! Trên này còn trồng hoa!"

Các thư sinh đi theo tiểu hài nhi một đường chạy tới bờ ruộng. Lúc này cây kim ngân có chút đã bắt đầu mọc, lá xanh nhạt chui ra trong tuyết trắng, nhìn cũng không thấy rõ lắm.

Ôn Luân mang theo những thư sinh khác lại đây, nghe vậy giải thích: "Đây là cây kim ngân. Các vị tới hơi sớm, tiếp qua nửa tháng, tất cả đều mọc, đến lúc đó hẳn là sẽ rất xinh đẹp."

Một người thanh niên mặt mang úc sắc nhìn Ôn Luân, bỗng nhiên thở dài: "Mấu chốt là có thể cho các thôn dân nhiều một phần sinh kế đi?"

Ôn Luân nhìn thoáng qua thanh niên, khẽ cười một chút, không tiếp lời thêm, xem như ngầm thừa nhận.

Từ khi bị Đại Hùng thắp sáng kỹ năng giảo cơ *(làm gay)* sau, cậu liền cảm thấy chỗ nào cũng có cơ tình. Ôn Luân luôn cảm thấy ánh mắt của thanh niên nhìn mình, cũng có chút ý tứ gì đó. Thanh niên này tên là An Lan, là đồng học của nguyên thân. Trong quan hệ nhân tế đơn bạc của nguyên thân, hắn chiếm cứ vị trí rất trọng yếu.

Cái loại học bá như nguyên thân này, lại còn là một trạch nam, có thể tương giao bạn bè tổng cộng cũng không có bao nhiêu người. Lúc này đây ngược lại đều đến, một vị chính là An Lan này, thiếu đông gia của Tuấn Hiền trà trang, tại Long Châu huyện được cho nhân gia nhà giàu nhất đẳng, quả thực là nghèo đến cũng chỉ còn lại có tiền. Hiện tại trong nhà chỉ còn kém một cái viên chức.

Hai người khác, một tên là Vương Ninh, một cái tên là Lưu Phác, tất cả đều là nhi tử của đại địa chủ tại Long Châu huyện.

Bọn họ ba người, thêm một Ôn Luân, là học bá nổi danh Long Châu huyện. Trong đó, An Lan là người nổi danh nhất, nổi danh đến phóng nhãn toàn bộ tầng lớp học sinh thanh niên của Tề Quốc, cũng là có chút danh tiếng.

Lúc này đây thư sinh cùng lên núi mặc dù nhiều, nhưng đến từ các địa phương khác nhau. Trừ bỏ chỗ An Lan ra, có ở vài cái huyện chung quanh, cũng có đến từ thư viện phủ thành. Một khi giao lưu, cơ hồ mỗi người đều là học bá.

Đương nhiên thôi, hiện đã gần đến khảo thí, thời gian này còn có tâm tư đi du lịch, nếu không phải là đi đường tiến cử, thì chính là biến thái đối với bản thân mình có tự tin tuyệt đối.

Ôn Luân đối với những thư sinh đã đến này, thập phần coi trọng, so Quan Huyện lệnh đến còn muốn coi trọng hơn. Vì niên đại này, dư luận nắm giữ ở trong miệng những thư sinh này. Bọn họ giao du rất rộng, ham thích với các loại hoạt động giao tế, thường thường địa phương hoạt động còn trải rộng toàn quốc.

Mùi rượu cũng sợ ngõ nhỏ quá thâm. Ôn Luân không phải là nguyên thân, cậu là tục nhân từ đầu đến đuôi.

Những thư sinh lên trên núi ở một lần chính là hơn nửa tháng, còn phải nhìn cho xong thời điểm cây kim ngân nở rộ mảng lớn, trong lúc đó còn đi theo Ôn Luân, cùng thể nghiệm hái trà sao trà. Đồng thời ngâm thơ đối từ, thậm chí có chút còn lĩnh hội một phen xuống sông bắt cá, ra đồng canh tác.

Các thư sinh chơi đến thập phần vui vẻ, các thôn dân thu vào cũng lần lượt tăng lên.

Từ lúc bắt đầu, giá hàng trong thôn liền đính một cái tiêu chuẩn. Trừ bỏ vật tư trong núi không có biện pháp tự sản, nên so thị trấn đắt hơn ra, đồ vật khác đều không cho phép đính giá cả rất cao.

Những thư sinh tất cả đều là xuất thân từ nhà có tiền, ở trong núi tốn một chút tiền như vậy, hoàn toàn là không đáng kể.

Chờ những thư sinh này đi rồi, các thôn dân dùng chút tri thức thô thiển của mình, tính tính sổ…

"Như thế nào có nhiều tiền như vậy?"

"Bao nhiêu?" Sau khi nghe được con số "Khẳng định tính sai, chỗ nào sẽ có nhiều như vậy?"

"Thật có nhiều như vậy nha!"

"Thì ra thật là có thể kiếm tiền a."

"Giữ giữ lại, năm mới mua thịt ăn cho oa tử ăn."

"Nếu không, mua quyển sách cho oa tử đi? Hay là mua bút?"

"Cũng đúng, oa tử bây giờ còn dùng nhánh cây viết đâu! Chữ oa tử xinh đẹp nha, viết đến ta đều xem không hiểu." *(TT: đọc đến đoạn này vừa buồn cười vừa thấy thương)*

"Xuy, ngươi vốn đã không biết chữ."

"Phi! Ta biết chữ so ngươi nhiều hơn!"

Ôn Luân tiễn bước đám thư sinh sau, liền trực tiếp nằm thẳng. Cậu chính là một học tra a, đối mặt một đám học bá, quả thực là tiết tấu muốn đem cậu bức lên Lương Sơn! Cuối cùng vẫn là tế ra Diêu Thanh, mới đem đại đa số bọn họ dời đi hứng thú. Học thần có nhỏ cũng là học thần, trong mười cái vấn đề, luôn có một hai cái có thể khiến đám học bá khó xử một chút.

Học bá hẳn là phải cùng học thần xướng điệu tây bì*, không có một chút quan hệ gì đến học tra cả!

**Điệu tây bì: (làn điệu trong ca kịch dân gian Trung Quốc, đệm với đàn nhị)*

Đại Hùng đi vào phòng, yên lặng đem Ôn Luân kéo vào trong ngực.

Ôn Luân chỉ là tâm mệt, mấy ngày nay phải làm hướng dẫn viên du lịch, sợ không rời giường nổi sẽ quá khó coi, hơn nửa tháng liền không có gì gì kia, áp lực đến ngoan. Thấy Đại Hùng dán lại đây, cậu trực tiếp liền đưa tay kéo quần áo, một bên cởi một bên hướng lên trên mặt y gặm.

Đại Hùng đối với kỹ xảo vĩnh viễn không thể tiến bộ của tức phụ nhà mình, đã tuyệt vọng. Bất quá tức phụ chủ động, Đại Hùng ngao ngao kêu lên liền đem người đổ lên kháng, áp một lần lại một lần. Cơm chiều là cái gì? Có quan trọng hơn gặm tức phụ nhà mình sao?

Thúy Liên đối với cửa phòng đóng chặt phiên cái xem thường. Ngày mai nên chuẩn bị thức ăn lỏng gì đây? Các loại cháo đã bị nàng nấu ra hết, nếu không làm bát mì? Trong chốc lát nàng đi xem có trứng gà hay không, bỏ vào trong mì, để đại thiếu gia bồi bổ. Phu gia cái dạng này, thể trạng của đại thiếu gia như thế nào chịu nổi nha.

Hiện giờ ba người võ nghệ cũng coi như sơ khuy ra con đường, so với dĩ vãng đến càng thêm tai thính mắt tinh. Gạch mộc phòng lại không có hiệu quả cách âm tốt, động tĩnh phòng trong lại quá… kịch liệt, bọn họ cho dù muốn vờ như không nghe được, đều có chút khó xử a.

47. Chương 47: Tu Dưỡng

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Trải qua hai nhóm nhân mã đến thăm sau, Đại Trà thôn xem như triệt để khai hỏa thanh danh.

Cứ việc hiện tại thanh danh này còn chỉ cực hạn trong vòng nhỏ hẹp của một ít địa phương, nhưng là có thể hy vọng, trong tương lai không xa, có thể mang đến cho Đại Trà thôn bao nhiêu ích lợi cùng thanh danh.

Đúng vậy, thanh danh.

Tại trước khi thanh danh Đại Trà thôn truyền ra, thì thanh danh của Ôn Luân đã truyền mở ra tại trong vòng luẩn quẩn thư sinh của Long Châu huyện cùng An Giang thành.

Thanh danh Ôn Luân trong vòng luẩn quẩn văn nhân vốn là cũng rất cao, ỷ vào tên tuổi của Diêu Đại tiên sinh nhà mình, kết giao đều là một ít học giả đại gia nổi danh toàn Tề Quốc. Này liền khiến trong mắt bạn cùng lứa tuổi, cảm thấy cậu có vẻ có chút cao không thể leo tới, nhưng mà sau khi trải qua thực tế tiếp xúc, bọn họ phát hiện…

"Ôn tiên sinh là người chí thiện." Kéo Đại Trà thôn phát triển kinh tế, tạo phúc cho dân.

"Ôn tiên sinh có giáo không phân biệt." Tại thâm sơn cùng cốc phát triển giáo dục, khai hóa thôn dân, bồi dưỡng trẻ nhỏ.

"Ôn tiên sinh chí hiếu." Vì bệnh tình phụ thân, cam nguyện xung hỉ gả vào trong sơn thôn.

"Ôn tiên sinh, thật sự là tấm gương của ta."

Đầu năm nay, lực ảnh hưởng của thư sinh là rất lớn. Nhất là một đám thư sinh có bối cảnh tự thân, cũng có tài danh như này, lời nói ra phân lượng hoàn toàn không giống. Trước đó, tuy rằng Ôn Luân cũng nhận được tán thưởng rất lớn từ trưởng bối của bọn họ, nhưng dù sao chính là một vòng nhỏ hẹp có chút phong bế. Những trưởng bối đều có giới hạn trạng huống thân thể, bình thường cũng không thường ra ngoài, rất ít khách nhân, dù cho có nói gì đó, cũng truyền không ra bên ngoài.

Lần được truyền một hồi, Ôn Luân tại trên núi cũng không có bao nhiêu cảm giác; nhưng Ôn gia trong thị trấn lại cảm thụ sâu.

Lão Huyện Bá triền miên giường bệnh, phu nhân Huyện Bá, Lưu thị vẫn là có một chút giao tế bình thường. Trừ cái này ra, Ôn Thành cũng từ từ bắt đầu chia sẻ một phần gia nghiệp, bình thường lui tới giao tế cũng rất nhiều.

Bọn họ rõ ràng cảm giác được, thái độ ngoại nhân đối với Ôn gia có điều chuyển biến, thanh danh Ôn gia đã khá nhiều. Không cần hỏi thăm nhiều, bọn họ liền biết duyên cớ là vì Ôn Luân.

Hùng gia mặc dù có Đại Hùng, thanh danh một tướng quân cực đại như vậy, nhưng Đại Hùng là một kẻ có chức không quyền, dưới tay có vài phần gia nghiệp cũng không tại bản địa.

Ôn Luân thanh danh tốt được ích lớn nhất chính là Ôn gia.

Lưu thị cùng Ôn Thành mấy ngày này nghe người khác trái một câu Ôn Luân hảo phải một câu Ôn Luân hiếu thuận, còn phải bồi khuôn mặt tươi cười, giả một bộ mặt khiêm tốn lại cao hứng, cơ hồ tim muốn nghẹn chết.

Bất quá, hôm nay Lưu thị ngược lại cũng phải ở trong lòng niệm một tiếng Ôn Luân tốt.

Trên đại sảnh, Tạ bà mai ngồi dưới tay Lưu thị, tươi cười rụt rè mà tỏ ra ý đồ đến: "Lưu Kiến Minh thiếu gia chính là đích trưởng tôn An Giang thành đều biết, trong phủ thành cũng là có vài phần thanh danh."

Tạ bà mai là quan mai, không chỉ là bà mai được quan phủ thừa nhận, còn là bà mai chuyên môn cấp quan gia huân quý làm mối, cùng những bà mai khác hoàn toàn không cùng một cái cấp bậc.

Lưu thị đối với Tạ bà mai cũng không dám bày ra cái giá tài trí hơn người, chỉ mỉm cười đem Tạ bà mai cất giấu nửa câu còn lại hỏi đi ra, lại kêu Ôn Bảo Thục lên đến chuyển một vòng.

Ôn Bảo Thục cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng. Thân là cô nương duy nhất ở Huyện Bá gia, trên người nàng ăn dùng, trong thị trấn đã hoàn toàn có thể coi là cao nhất. Nhưng niềm tự tin này, sau hai lần nàng đi qua phủ thành, đã bị đả kích một giọt nước cũng không dư thừa. Cô nương người ta trên người mặc một bộ xiêm y, có thể để nàng mua quần áo một quý, chớ nói chi là những đồ trang sức đó, cũng không nói bao nhiêu đắt, nhưng kiểu dáng đa dạng hoàn toàn không phải thị trấn là có thể so sánh.

Nàng nhất định phải nhân cơ hội gả vào phủ thành!

Hai nhà làm thân, không phải chuyện bà mai đi một chuyến liền có thể thu phục. Trong đó liên lụy tới vô số hạng mục công việc vụn vặt, nhưng khi song phương đều có tâm tình, liền tiến hành đến vô cùng thuận lợi.

Tại khi Huyện Bá phủ một mảnh vui sướng bận rộn, sân lão Huyện Bá trụ vẫn vắng vắng vẻ vẻ như trước.

Lão Huyện Bá thân thể đã khá hơn nhiều: "Như thế nào tâm tình không tốt?"

Ngô thị bưng lên chén thuốc, miễn cưỡng cười cười: "Hôn sự của Bảo Thục, thiếp thân luôn cảm thấy có chút không ổn." Ôn gia dù nói cũng là huân quý, nhưng mà lại là một huân quý không có thực quyền, có thể cho bao nhiêu trợ giúp tới nhà Lưu Đồng tri có thực quyền đâu? Đối với Lưu Kiến Minh thiếu gia kia, bọn họ có năng lực gì giúp đỡ đây?

Lão Huyện Bá thở dài: "Ngươi coi như là Lưu gia nhìn trúng nhà của chúng ta gia giáo tốt. Khác không cần nghĩ nhiều."

Gia giáo Ôn gia? Ngô thị sửng sốt một chút, không nói nữa.

Lão Huyện Bá thấy thế, trấn an nói: "Nếu không chúng ta đi thăm đại lang?"

Ngô thị vẻ mặt kinh ngạc: "Đại lang ở trên núi."

Lão Huyện Bá mỉm cười: "Chúng ta đây liền vào núi. Trong phủ rất ồn, chúng ta vào trong núi trốn trốn tìm thanh tĩnh."

Ngô thị mặt giãn ra: "Cũng tốt, thiếp thân cũng đã lâu không gặp đại lang."

Chuyện Huyện Bá phủ, vẫn là lão Huyện Bá định đoạt. Lưu thị tuy rằng ở phía sau đối lão Huyện Bá rời đi có chút bất mãn, nhưng ngẫm lại, lão Huyện Bá người ở trong này cũng không giúp được cái gì, vì thế không một câu oán giận, giúp đỡ lão Huyện Bá đóng gói hành lý đồ dùng, cách ngày đã đem người đưa lên núi.

Ôn Luân tại trên núi nhận tin truyền ra từ trong phủ, biểu tình trên mặt có chút dại ra.

Người khác còn cho là cậu là cao hứng, Đại Hùng rốt cục cũng hiểu rõ Ôn Luân hơn, nhanh chóng lôi kéo cậu vào phòng, khóa cửa lại: "Không cao hứng?"

Trong lòng Ôn Luân, địa vị Đại Hùng so với cha mẹ nguyên thân còn muốn nặng hơn nhiều. Đối Đại Hùng,

cậu cũng không có gì để giấu diếm, gật đầu: "Ân, còn tính toán sửa phòng ở đâu! Bọn họ đến lúc này, liền không thể sửa."

Từ khi hiểu biết Đại Hùng thân gia sau, Ôn Luân hoàn toàn không có áp lực. Mấu chốt là, cậu một năm cũng không mấy lần xuống núi, trong sơn cốc này tiêu phí nhiều hơn nữa cũng có hạn. Dùng lời Đại Hùng mà nói, tức phụ tiêu dùng so với phú hộ trong thị trấn cũng không bằng, chớ nói chi là so sánh với những quan to quý nhân ở kinh thành.

Lại nói, dược viên tuy rằng còn chưa thấy sản xuất, nhưng vườn trà đã dần dần bắt đầu hồi vốn. Chỉ kiếm không xài, Ôn Luân cũng không phải trâu già. *(ý chỉ mình còn trẻ còn có thể kiếm thêm được không cần tiết kiệm.)*

Phòng Hùng gia trong mắt người trong thôn hoàn toàn chính là phòng mới, nhưng rốt cuộc vẫn là vội vàng xây lên, đừng nói Ôn Luân không có ý kiến, dù là Đại Hùng cũng hiểu được mệt tức phụ nhà mình. Đại Hùng không phải cái loại kiếm được vàng, vẫn ở chỗ trũng, lều cỏ.

Nhưng năm nay có rất nhiều chuyện, vẫn luôn rút không ra thời gian, thật vất vả hết thảy mọi việc bắt đầu vào quỹ đạo. Đại Hùng cùng Ôn Luân đều muốn thừa dịp trước mắt sạp còn chưa phô quá lớn, xây lại nhà ở.

Ôn Luân phác thảo sơ bộ tiểu dương lâu hai tầng, cùng hoạch định tứ hợp viện, ngay cả Diêu Thanh đi theo, cũng khó khăn lựa chọn thật lâu, cuối cùng thật vất vả quyết định kiểu dáng kiến trúc, hiện tại bởi vì lão Huyện Bá đến, cơ hồ hoàn toàn như không làm.

Người toàn gia đều buồn bực, nhưng cố tình còn không thể nói ra. Cha mình đến còn không cao hứng? Bị người biết, lập tức chính là đỉnh đầu bị chụp mũ bất hiếu.

Vì thế, Ôn Luân không chỉ không thể cự tuyệt, còn đưa phòng ngủ chính của mình cùng Đại Hùng nhượng ra.

Lão Huyện Bá cùng Ngô thị đến, cảm thấy hết sức vui mừng, rồi lại khó tránh khỏi đối điều kiện sinh hoạt của nhi tử cảm thấy lo lắng.

Bọn họ ở dưới chân núi, biết đến đều là tin tức.

Bọn họ biết Đại Hùng là tướng quân; bọn họ biết từng xe vật tư vận lên núi; bọn họ biết Ôn Luân mua núi mua đất mở vườn trà dược viên; bọn họ biết trà lâu khai trương tại phủ thành.

Bọn họ cho rằng, Ôn Luân ngày qua cũng không tệ lắm, lại không nghĩ rằng bọn họ vừa đến, thế nhưng ngay cả chỗ ở, đều phải là từ tiểu phu phu hai người nhường lại.

Lão Huyện Bá tâm tình sa sút.

Ngô thị hốc mắt cũng có chút ửng đỏ.

Ôn Luân tuy nói là thứ tử, nhưng từ nhỏ ăn dùng so với con trai trưởng còn tốt hơn, thế nhưng tại đây ban ngày, ở trong phòng gạch mộc hôn ám đã hơn một năm!

Hai người e ngại mặt mũi Đại Hùng, không dễ nói cái gì, có thể đi đến một bước này, dù sao cũng là chính bọn hắn lựa chọn. Thay đổi hôm nay không có Đại Hùng, Ôn Luân khẳng định ngay cả ngày như bây giờ cũng không có.

Ôn Luân ở ngoài cửa, nghe được lão Huyện Bá thở dài: "Ai, khổ đại lang rồi."

Ôn Luân nhíu mày, tùy ý Đại Hùng cõng mình lên núi: "Chúng ta muốn đi đâu?"

Đại Hùng đối tức phụ nhe răng: "Mang đệ đi làm áp trại phu nhân!"

Ôn Luân ghé vào tấm lưng dài rộng của Đại Hùng, hoàn toàn không thấy được biểu tình Đại Hùng nhe răng nhếch miệng ra vẻ hung ác, híp mắt thổi thổi lỗ tai gấu: "Thật sự? Sơn đại vương, trại của huynh ở đâu?"

Đại Hùng lỗ tai nháy mắt đỏ, cước bộ lảo đảo một cái, tức giận mà quay đầu: "Đừng đùa!"

Ôn Luân hắc hắc cười hai tiếng, ngược lại tán gẫu hôn sự của nhóm tráng hán: "Gia cụ còn có bao lâu mới có thể làm tốt? Tiền biếu đều định ra rồi sao?"

Hôn sự trong núi, hoàn toàn không có chú ý như dưới chân núi. Chế tác gia cụ là bộ phận hao giờ tốn lực nhất. Trong núi tuy rằng không thiếu gỗ, nhưng trình độ công tượng cũng chỉ có thể tiểu tu tiểu lộng, hơn nữa trình độ sản xuất hoàn toàn không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn chế tạo gấp gáp ra một số lớn gia cụ.

Vì trù bị hôn sự cho nhóm tráng hán, đơn đặt hàng gia cụ cũng đã đặt hết thợ mộc của toàn bộ thị trấn. May mắn gia cụ yêu cầu không cao.

Đại Hùng tính tính thời gian: "Gia cụ có thể đuổi kịp. Đại bộ phận nhân gia cũng không muốn tiền biếu, tính toán đổi thành mễ lương, có một chút còn tính toán đến trà xưởng cùng dược viên chúng ta làm công."

Tám trăm dặm đại sơn đường còn đang mở rộng vào chỗ sâu trong thôn, thôn khác điều kiện còn xa xa chưa cải thiện. Một hồi hôn sự tiêu hao vật tư không phải số lượng nhỏ, nhà gái tuy rằng nói là không có đồ cưới gì, nhưng một bữa cơm vẫn là phải mời. Trong núi mua sắm không tiện, rõ ràng đã nghĩ trực tiếp cầm mễ lương thực dụng hơn.

Nghĩ đến đây, Đại Hùng bỗng nhiên nói rằng: "Chúng ta cũng chưa từng bái đường."

Hôn sự của nhóm tráng hán chủ yếu là Triệu quản gia xử lý. Nhưng dù sao Ôn Luân thân cũng là đương gia, cũng luôn phải hỏi đến, rất nhiều chuyện đều cần cậu gật đầu. Hôn sự nhóm tráng hán tính ra đơn giản, cậu xem nhìn thì lại thấy quá phức tạp, hoàn toàn không phải là loại mà CPU học tra có thể vận chuyển được.

Ôn Luân cau có mặt, nhỏ giọng nói thầm: "Ngô, nếu không chúng ta bổ sung đi?"

Đại Hùng hoàn toàn không nhìn ý kiến của Ôn Luân, hưng trí đột nhiên cao lên: "Vừa lúc hiện tại cha nương đệ cũng ở trên núi. Chúng ta trước chờ hôn lễ tập thể kết thúc, nhìn xem có chỗ nào không tốt, chúng ta lại chỉnh chỉnh. Trừ bỏ người trong thôn, còn phải mời những đồng học của đệ, trong phủ thành những tiên sinh đại khái tới không được, bất quá lễ vẫn làm được. Thiệp mời cũng phải chuẩn bị…"

Ôn Luân nghe Đại Hùng kể ra, đầu bắt đầu bốc hơi nước.

Đại Hùng cuối cùng còn cảm khái: "Chúng ta đều thành thân đã hơn một năm, thế nhưng còn chưa làm hôn lễ. Ôn Luân, ta xin lỗi đệ."

Ôn Luân nghe Đại Hùng trực tiếp kêu tên mình, chỉ biết chuyện này không thể thương lượng. Tại Đại Hùng xem ra đây là thua thiệt mình, mình cũng không dễ nói cái gì.

Đổi lại suy nghĩ, nếu Đại Hùng cảm thấy như vậy, những người khác có thể cũng cảm thấy như vậy hay không? Bọn họ hiện tại thanh danh không tồi, nhưng chuyện này nếu bị người khác hất một bát, có thể đối thanh danh của bọn họ tạo thành đả kích hay không, do đó ảnh hưởng đến sự nghiệp của bọn họ?

Được rồi, những chuyện đó để qua một bên, mấu chốt là Đại Hùng vui vẻ là được rồi.

48. Chương 48: Sôi Trào

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thời điểm hôn lễ tập thể ở Đại Trà thôn đang trù bị đến hừng hực khí thế, thôn trưởng lại một lần nữa tìm tới Hùng gia. Lúc này đây, ông tìm chính là Triệu quản gia.

Chẳng sợ Hùng gia không người nói chuyện, thôn trưởng cũng biết thân phận địa vị của mình, là không có tư cách cùng Đại Hùng hoặc là Ôn Luân trực tiếp đối thoại. Thay cách nhìn khác, chẳng sợ ông chỉ có thể trực tiếp cùng Triệu quản gia đối đáp, cũng đã đủ đáng giá đem ra thổi phồng rồi.

Theo trong thôn tiếp đãi một sóng lại một sóng du khách, thôn trưởng mới từ từ ý thức được phân lượng của Hùng gia. Ông ngẫm lại biểu hiện của toàn thôn lúc Ôn Luân vừa mới lên núi, hiện tại liện cảm thấy một trận sợ hãi.

Triệu quản gia ngược lại thái độ vẫn như trước: "Ý của thôn trưởng là, đến lúc đó cùng nhau bày rượu?"

"Chủ yếu là nghe nói lúc này đây có lão Huyện Bá làm chủ hôn, người trong thôn cũng muốn dính chút quý khí." Thôn trưởng xoa xoa mồ hôi trên trán, có chút thấp thỏm, "Không biết làm như vậy, có không thích hợp gì hay không?"

Lúc này đây trừ bỏ công nhân trà xưởng ra, trong Đại Trà thôn cũng có hai hộ cưới vợ. Người trong thôn tính toán là theo Hùng gia đồng thời làm, bao nhiêu đều có thể dính chút quang, nói trắng ra, thì chính là chiếm chút tiện nghi.

"Dù sao đồ vật cần mua sắm cũng đều giống nhau, đồ vật hai nhà chúng ta lại cũng không nhiều, tiện thể chở theo cũng được mà." Đây là hai nhà kia nói, tính toán nhỏ nhặt đánh đến vang dội.

Thôn trưởng vốn không tính toán đi nói cái này, nhưng hai nhà kia đều có quan hệ họ hàng mang cố với thôn trưởng, thôn trưởng cũng liền ý tứ ý tứ đi một chuyến, đến lúc đó chỉ cần Hùng gia cự tuyệt, hai nhà kia cũng không dễ nói cái gì, ông cũng không khó làm.

Triệu quản gia không cần nhìn biểu tình thôn trưởng, liền hiểu được ý tứ của ông, ha hả cười cũng không nói tiếp.

Ngay tại thời điểm quần áo sau lưng thôn trưởng sắp thấm đẫm mồ hôi, Triệu quản gia mới nói: "Chuyện này a, Triệu Tứ làm một hạ nhân cũng không thể làm chủ. Nhưng mà thôn trưởng nha, tự ngài nhìn xem, lão Huyện Bá chỉ là vào trong núi tu dưỡng. Thân thể hiện giờ còn không thể xuống giường, loại thân phận đê tiện như chúng ta này, không dễ để cấp bậc cao quý như lão Huyện Bá phiền người mệt nhọc phải không nào?"

Lời này nói đủ trắng ra nha! Không trắng ra không được, người trong thôn cứ việc đi theo Triệu quản gia học chút quanh quanh quẩn quẩn môn đạo, nhưng đáy vẫn còn ở nơi đó, cho dù là thôn trưởng thì cũng không hơn gì. Nói chuyện nhiều, lại vòng thêm một cái cong, bọn họ liền thật nghe không hiểu, chứ không phải vờ nghe không hiểu.

Thôn trưởng ứng thanh gật đầu: "Vâng vâng vâng. Triệu quản gia nói đúng."

Triệu Tứ nhìn thôn trưởng xám xịt đi rồi, cười nhạo một tiếng. Những người trong thôn ngược lại thật đúng là dám tưởng, xem ra chờ sau khi trà xưởng vội xong, hắn nên hảo hảo xao đánh xao đánh một chút.

Thôn trưởng đi trở về, đem lời của Triệu quản gia nói lại.

Người hai nhà kia lập tức liền âm dương quái khí: "Không phải là chủ hôn sao, uống chén trà mà thôi, còn có thể mệt đi nơi nào?"

"Không có biện pháp, người trong thành chính là quý giá nha."

"Đúng vậy, chúng ta chính là đê tiện nha."

"Thôi đừng nói như vậy nữa."

Thôn trưởng vừa nghe có người khuyên ngăn, còn tưởng rằng rốt cục có một người hiểu được, lại không tưởng được người nọ tiếp đến một câu: "Chúng ta đây nếu không cần lão Huyện Bá chủ hôn, thì kêu bọn họ đem con lừa cho chúng ta mượn đi."

Thôn trưởng bị khẩu khí đương nhiên kia làm cho tức giận chán ngán: "Người ta làm chi phải cho các ngươi mượn con lừa?"

Người nọ oán trách: "Như thế nào Hùng gia còn có thể keo kiệt thành như vậy? Nhà bọn họ đều có ngựa, cả con lừa cũng không thể mượn?"

Thôn trưởng phi một hơi: "Chỉ vì ngươi như vậy, đổi là ta cũng không cho ngươi mượn!"

Người nọ còn kỳ quái: "Nhưng nhà ngươi không phải là không có lừa sao?"

Người hai nhà bị thôn trưởng đuổi ra cửa, vẫn ở ngoài cửa nói thầm: "Lại nói tiếp, thôn trưởng không phải từ Hùng gia mò đến không ít chỗ tốt rồi chứ, một đầu con lừa hẳn là có thể mua được."

"Tê… Không nhiều như vậy đi? Đây chính là một đầu con lừa đó!"

"Ai, thôn trưởng bám lên Hùng gia, chỗ nào còn đem chúng ta vài thân thích để vào mắt?"

Người trong thôn nói chuyện vốn là thanh âm lớn tiếng, người hai nhà này lại còn tại trong viện nhà thôn trưởng, thôn trưởng nghe được nhất thanh nhị sở, tức giận đến một hơi thiếu chút nữa thở không ra.

Cho dù Ôn Luân nghe được, cũng là một trận lắc đầu.

"Gia cụ còn kém chút, chỉ ít như vậy, quả thật không được." Đại Hùng đang liệt danh mục quà tặng, nhìn Ôn Luân lắc đầu, trực tiếp đã gạch bỏ gia cụ.

Ôn Luân nhìn Đại Hùng tự mình cân nhắc danh mục sính lễ, đau đầu đến muốn mệnh: "Trực tiếp giao cho

Triệu quản gia không được sao." Thủ hạ chính là để dùng.

Đại Hùng lắc đầu: "Không được, đây là ta muốn kết hôn tức phụ, cùng Triệu Tứ có cái gì quan hệ?"

Tại phương diện này Đại Hùng rất cố chấp, kiên trì tự thân vận động, Ôn Luân cũng không có biện pháp, chỉ có thể gia nhập đội ngũ thảo luận: "Quay đầu lại ta hỏi cha mẹ một chút, xem họ chuẩn bị ở tới khi nào. Chuyện hôn lễ không cần gấp như vậy, tốt nhất vẫn là chờ phòng ở xây lên lại nói."

"Ừ, cũng đúng." Gạch mộc phòng coi là tân phòng cũng không quá giống, nhà bọn họ lại không thiếu tiền, "Chung quanh còn có chút đất. Đem tường viện mở lớn một chút, đem phòng ở đập xây lại. Lều gia súc cũng không cần vòng ở trong nhà, Nhị Căn gia vốn có lều gia súc, lần nữa chỉnh chỉnh là được. Hoa thúc sử dụng con lừa cũng tiện. Chờ thời tiết ấm thêm một chút, đem cha mẹ đệ đón đến trà xưởng bên kia trụ trước."

Ôn Luân giật nhẹ Đại Hùng: "Vậy chúng ta đến lúc đó trụ ở đâu?" Hiện tại Lý Nhị dọn đi ra ngoài, hai người bọn họ ở phòng của Lý Nhị, "Nếu không chúng ta xây cái nhà gỗ ở trong thung lũng đi? Giống với phòng thợ săn nhỏ của huynh đấy." Thâm sơn tuyệt cốc, tiên thảo nhà gỗ, ngẫm lại cũng rất có phong phạm võ lâm cao thủ, ẩn sĩ đại hiệp nha.

Đại Hùng lúc này đây hoàn toàn không lý giải được manh điểm của tức phụ, trực tiếp bác bỏ: "Trong thung lũng không được, hơi ẩm rất nặng, gia cụ cái gì rất dễ dàng mốc meo không nói, đối người cũng không tốt. Nếu đệ thích, ta mang đệ đi phòng thợ săn nhỏ ở một đêm liền được."

Ôn Luân ủ rũ, bất quá cũng không có chấp niệm gì, rất nhanh liền phấn chấn lại.

Hôn lễ của hai người bọn họ, như thế nào cũng không thể không báo cho lão Huyện Bá cùng Ngô thị, nên ngay từ đầu đã thông báo cho hai vị trưởng bối chuẩn bị.

Lão Huyện Bá cùng Ngô thị thật cao hứng, nói thẳng sẽ trụ đến sau khi hôn lễ của hai người kết thúc, mới chịu xuống núi.

Trong lòng Ôn Luân cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều. Ngược lại Đại Hùng nghĩ nghĩ hỏi: "Cha đệ liền như vậy không hồi phủ, hiện tại chuyện quý phủ ai quản?"

"Không phải có mẫu thân sao?" Lão Huyện Bá ngã xuống đã lâu như vậy, Huyện Bá phủ không phải vẫn là hảo hảo. Có thể thấy được đương gia chủ mẫu Lưu thị này vẫn rất xứng chức.

Đại Hùng ngẫm lại giống như cũng có đạo lý, nhưng luôn cảm thấy mình xem nhẹ chỗ nào. Bất quá, hôn lễ hai người trọng yếu, một ít tiểu nghi hoặc cùng bọn họ cũng không có nhiều đại can hệ, rất nhanh đã bị Đại Hùng vứt ra sau đầu.

Thời điểm Đại Trà thôn trù bị hôn lễ, du khách lui tới cũng không dừng. Không nhiều người như lúc ban

đầu, nhưng lục tục ba năm người, hoặc là một hai nhà cũng không ngừng mà lên núi.

Toàn bộ thôn đều trang hoàng đến thập phần vui mừng. Chẳng sợ hôn lễ của hai nhà trong thôn, cuối cùng cũng không có cùng trà xưởng đồng thời cử hành, toàn bộ thôn vẫn là dào dạt dáng vẻ vui sướng.

Nhóm du khách đến từ thị trấn hoặc là địa phương lân cận, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hôn lễ trong đại sơn, cảm thấy thập phần hứng thú.

Trong đại sơn vật tư cằn cỗi, nhưng vui sướng khi làm hôn lễ hoàn toàn không thua bất luận một địa phương nào. Cuối cùng ngay cả nhóm du khách đều đi theo nhóm người miền núi đồng thời vừa múa vừa hát, đến tối, trên lửa trại quay nướng cả con lợn rừng, khiến nhóm du khách ăn được miệng đầy dầu.

Đương nhiên, nướng lợn rừng không nằm trong quy trình hôn lễ, mà là do Hùng gia hữu tình tài trợ.

Hôn lễ của hai nhà trong thôn chỉ là hâm nóng, kế tiếp đến hôn lễ tập thể của trà xưởng, mới để cho nhóm du khách trực tiếp mở rộng tầm mắt.

Không chỉ có mang theo quy trình trong núi, còn có quy trình trong quân doanh, nhóm tráng hán đến từ mỗi cái địa phương, luôn có một ít chú ý đặc biệt. Lúc trước vì chiếu cố mọi người, toàn bộ Hùng gia cao thấp đều phí một phen suy nghĩ, nhưng sau khi dung hợp cùng một chỗ, cứ việc có nhiều chỗ khó tránh khỏi có chút chẳng ra cái gì cả. Nhưng thời điểm này ai còn chú ý những cái đó!

Mấu chốt chính là náo nhiệt nha!

Lúc này đây, không chỉ có nướng lợn rừng, còn có nướng cả con lộc, nướng cả con dê. Hương vị không tinh tế như vậy, nhưng tràn ngập phong vị nguyên thủy tục tằng, đem mọi người bụng tắc tròn xoe.

Ôn Luân cũng lần đầu tiên nhàn rỗi quan sát nhóm du khách, sau đó lần đầu tiên phát hiện, cho dù là người trong Long Châu huyện, đối với tám trăm dặm đại sơn vẫn là cảm thấy tràn ngập thần bí. Hoặc là nói, chính bởi vì bọn họ trụ gần, từ nhỏ nghe nói các loại truyền thuyết trong tám trăm dặm đại sơn, làm cho bọn họ đối với tám trăm dặm đại sơn tràn ngập hướng tới.

Ôn Luân bỗng nhiên có một loại ý tưởng, sợ chính mình quên, nhanh chóng trở về phòng tìm giấy bút ghi nhớ lại.

Diêu Thanh phụng mệnh xem trọng Ôn Luân, một tấc cũng không rời mà cùng đi vào, nhìn đến Ôn Luân đặt bút, trong mắt tràn ngập ngạc nhiên: “Tiên sinh vì sao phải làm như vậy?”

“Chờ ngươi về sau sẽ biết.” Ôn Luân cười đến thần bí, xoay người đem Diêu Thanh một ôm… Không ôm nổi.

Diêu Thanh chiếu cố thể diện của Ôn Luân, vươn tay bám cổ Ôn Luân, cọ cọ mặt: "Tiên sinh, A Thanh mệt nhọc."

Hiện tại trăng đã lên cao. Không nói Diêu Thanh bình thường làm việc và nghỉ ngơi rất quy tắc, dù là bản thân Ôn Luân cũng cảm thấy có chút mệt rã rời. Trong phòng Hùng gia, trừ bỏ lão Huyện Bá cùng Ngô thị đã sớm ngủ ra, không còn có người khác. Hạ nhân đều đang hỗ trợ hôn lễ, Ôn Luân chỉ có thể gật đầu tự mình hầu hạ Diêu Thanh.

Thời điểm Đại Hùng trở về, Ôn Luân đang đem Diêu Thanh nhét vào ổ chăn, y bỗng nhiên nhìn Diêu Thanh không vừa mắt, lôi kéo Ôn Luân liền thổi gió bên gối: "A Thanh đã lớn như vậy rồi, nam hài tử nên sớm độc lập một chút. Về sau để hắn một người ngủ đi."

Ôn Luân không phản đối: "Ân. Lúc này không phải là đã muộn rồi sao?"

Đại Hùng vẫn là không hài lòng: "Về sau ngủ trưa cũng phải một người."

Ôn Luân rốt cục hiểu được Đại Hùng đang nháo cái gì, phiên cái xem thường, xoay gáy về phía Đại Hùng, trực tiếp ngủ.

Hôn sự của Ôn Bảo Thục trù bị càng phức tạp hơn nhiều lắm, nhưng động tĩnh thì lừa không được người. Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh làm huynh đệ, tuy rằng không cần làm chuẩn bị gì quá lớn, nhưng hai người bọn họ bởi vì lòng hiếu kỳ, hoặc mang mục đích khác cũng tốt, không nói gì liền đi thăm dò nội tình của Lưu Kiến Minh.

Chính như Tạ bà mai kia đã nói, Lưu Kiến Minh tại trong nhóm thư sinh của phủ thành, tên tuổi cũng không tiểu. Cũng đã từng là thư viện học sinh, nhưng khi Ôn Thành tiến thư viện, Lưu Kiến Minh này liền bái làm môn hạ dưới tay một vị tiên sinh khác. Hai người suy nghĩ biện pháp, lặng lẽ nhìn Lưu Kiến Minh liếc mắt một cái, ngược lại cảm thấy người này là nhất biểu nhân tài.

Ôn Cảnh Thịnh có chút nói thầm: "Lớn lên đẹp, học vấn giỏi, gia thế cũng tốt, như thế nào liền coi trọng tỷ tỷ?"

Ôn Vũ Trạch vỗ Ôn Cảnh Thịnh một chút: "Nói năng cẩn thận!"

Di? Lưu Kiến Minh đi vào trong đó làm gì? Ôn Vũ Trạch thấy Lưu Kiến Minh quẹo vào một cái ngõ tắt nhỏ, cảm thấy máy động, cũng lập tức vội vàng đi theo.

49. Chương 49: Mộ Danh

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ngõ tắt nhỏ mà Lưu Kiến Minh đi vào, nhìn qua cũng bình thường, trừ bỏ sạch sẽ một chút, người đi đường ít một chút, thì không có chỗ đặc biệt gì khác. So với những khu quyền quý tụ tập, nơi này cũng chỉ là ngõ nhỏ chật hẹp một chút mà thôi.

Nhưng trên thực tế, ngõ nhỏ này tên là Phúc Thủy Hạng, tại An Giang thành đại đại nổi danh. Bởi vì trong ngõ hẻm này, trên chín phần mười đều là dùng để an trí ngoại trạch của quan lớn phú thương. Cho nên, Phúc Thủy Hạng tại An Giang thành còn có một cái tên khác, gọi là Nhị Phu Nhân Hạng.

Ôn Cảnh Thịnh tuổi dù sao cũng còn nhỏ, phương diện này tạm thời cũng chưa tiếp xúc đến. Nhưng Ôn Vũ Trạch bất đồng, hắn vốn chính là ác quỷ háo sắc, mới đến phủ thành không bao lâu, đã đem những chỗ phong nguyệt, sờ soạng nhất thanh nhị sở. Tác phong làm việc cũng chỉ là tốt hơn Ôn Thành một chút, đây cũng là vì ngại tiền tiêu hàng tháng của bản thân không nhiều như Ôn Thành, mới bất đắc dĩ thu liễm thôi.

Vì một nữ nhân, đặc biệt làm ra một tòa nhà cao cấp tại địa phương tĩnh lặng. Nhị Phu Nhân Hạng bởi vì là nơi có chi tiêu cao nhất, trong lòng Ôn Vũ Trạch nó cũng trở thành nơi phong lưu nhất An Giang thành.

Nội tâm của hắn mặc dù hướng tới, nhưng khi thấy tỷ phu tương lai bước vào ngõ nhỏ này, nhất thời liền không còn gì.

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh đều là học qua một chút công phu quyền cước, cứ việc là bất nhập lưu, nhưng leo tường là hoàn toàn không có cản trở.

Hai người thấy Lưu Kiến Minh bước vào một tòa nhà, liền trèo lên tường, lập tức liền thấy một tiểu phụ nhân mặt như nhược đào dựa vào trong ngực Lưu Kiến Minh. Bụng Phụ nhân kia nổi lên, hiển nhiên là đang có mang, nhìn đã có sáu bảy tháng.

Lần này, đừng nói là Ôn Vũ Trạch, đến cả Ôn Cảnh Thịnh đều hiểu được.

Ôn Cảnh Thịnh vốn là cái bạo tính tình, này vừa thấy liền chẳng nghĩ được gì nữa.

Cũng mệt Ôn Vũ Trạch phản ứng nhanh, một phen che miệng đang muốn mắng người của Ôn Cảnh Thịnh, đem người kéo đi. Trong nhà hai người đúng là một chút cũng không phát hiện.

Cùng ngày, Ôn gia hai huynh đệ liền chạy về thị trấn.

Ôn Luân mẫn cảm phát hiện, tâm tình cha mẹ tiện nghi của cậu có biến hóa.

Kỳ thật cũng không phải cậu phát hiện, mà là nghe được. Lão Huyện Bá cùng Ngô thị, nói cho cùng cũng

là cha mẹ nguyên thân. Cậu có tâm tư thay nguyên thân hiếu kính, nhưng thật muốn sinh ra bao nhiêu thân tình là không có khả năng. Tối thiểu, trong một năm là không có khả năng.

Sự tình được giấu kín, thời điểm Hoàng chưởng quỹ lên núi, ở mặt ngoài là mang đồ vật cho lão Huyện Bá, trên thực tế cũng là nói chuyện của Ôn Bảo Thục.

Lúc Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh đem tin tức của Lưu Kiến Minh về, thì đã chậm một bước. Hôn sự của Lưu Kiến Minh cùng Ôn Bảo Thục, nhờ vào song phương cộng đồng thôi động, đã định ra rồi.

Nếu đã định ra rồi, cái này liền ra vấn đề.

Người hai nhà đều là nhân gia có uy tín danh dự, then chốt trong đó Ôn Luân là không rõ, căn bản cũng không nghĩ hiểu được. Nhưng lại làm cho cậu nghe được một tin tức không thua gì ngũ lôi oanh đỉnh—— Ôn Bảo Thục thế nhưng không phải Lưu thị sinh, thân nương Ôn Bảo Thục dĩ nhiên là Ngô thị!

Nguyên thân chết đến tột cùng là có bao nhiêu oan ức? Thế nhưng bị thân muội muội nhất mẫu đồng bào đâm dao nhỏ! Vị thân muội muội này không biết thân nương mình là ai, thậm chí còn không biết 'thân mẫu' Lưu thị do chính mình tự nhận này, dưỡng mình thành một con dao nhỏ dùng để đâm vào thân sinh mẫu thân cùng ca ca ruột thịt của mình.

Tâm tình Ôn Luân rất phức tạp, nhưng cậu thật sự không thể nào đồng tình nổi với Ôn Bảo Thục, dù cho có là đối Ngô thị, cậu cũng không sinh ra được nửa điểm đồng tình.

Toàn bộ Đại Trà thôn đều được nhĩ lực của Ôn Luân bao phủ, chỉ cần Ôn Luân có tâm nghe bát quái, thì chẳng ai có thể giấu được.

Hoàng chưởng quỹ đi rồi.

Trong phòng ngủ, Lão Huyện Bá khuyên nhủ Ngô thị: "Ta nghĩ biện pháp lui hôn sự này. Lưu Đồng Tri cũng không phải là người hồ đồ."

Ngô thị trầm mặc thật lâu, mới nói: "Không. Để Bảo Thục gả qua đi."

Ngô thị quyết đoán, không chỉ khiến Ôn Luân lắp bắp kinh hãi, càng khiến lão Huyện Bá cũng giật mình không nhỏ: "Ngươi đây là…"

Ngô thị cười khổ hai tiếng: "Lúc trước để Bảo Thục đi theo phu nhân, cũng chính là vì tương lai của Bảo Thục."

Lời nói này của Ngô thị, để có thể hiểu được ý tứ ở bên trong đó, suýt chút nữa đã làm đoản mạch tra đầu óc của Ôn đồng học. Đem thân sinh nữ nhi của mình giao cho tình địch rõ ràng mang theo ác ý nuôi nấng,

nhìn thân sinh nữ nhi đối với mình mang địch ý, thậm chí còn suýt nữa để thân sinh nữ nhi hại chết con trai ruột của mình, chính là vì tương lai của thân sinh nữ nhi?

Bản thân Ngô thị có xuất thân không tốt, căn bản là không có cường lực mẫu tộc gì đó. Nếu Ôn Bảo Thục đi theo nàng, tương lai cũng chính là có mệnh gả làm thiếp cho người. Đương thiếp có bao nhiêu khổ, nàng làm sủng thiếp của người ta cũng đã chịu đủ, tuyệt đối sẽ không để nữ nhi của mình đi vào. Cho nên, nàng tình nguyện Ôn Bảo Thục không biết mình là thân nương, cũng muốn để Ôn Bảo Thục chiếm danh phận đích nữ, chính là vì tương lai có thể lên làm chính thê. Chẳng sợ đụng phải cửa hôn nhân như vậy! *(TT: Mẹ thì ai chã muốn tốt cho con, nhưng đã muốn làm tốt thì làm ơn làm cho trót, chỉ nghĩ đến cái kết quả mà không nghĩ đến cả chặng đường đi thì chỉ hại con mình, mẹ xuất thân không tốt không học vấn không biết thì thôi, cha thì trơ mắt mà nhìn, vì cái chính thê mà giết anh trai, chửi mẹ ruột, tâm thì nói tốt cho con, rốt cuộc đứa lãnh đủ vẫn là đứa con, một bước của 2 người này, đã đẩy Ôn Bảo Thục vào 1 con đường không thể quay đầu, chưa có bộ nào mà không ghét nhân vật phản diện, lại đi ghét nhân vật nền như bộ này ~.~) p/s: kết cục của OBT rất thảm, nên khi beta tới đoạn này hơi bức xúc tí.*

Ôn Luân rối rắm muốn chết, ôm đầu nói thầm: "Vì cái gì không thể một chồng một vợ đâu? Làm nhiều như vậy có phiền hay không?"

Nhĩ lực của Đại Hùng cho dù sắc bén hơn thường nhân rất nhiều, cũng vẫn không thể nghe được cách hai gian phòng, thanh âm lão Huyện Bá cùng Ngô thị lại đè thấp, nghe vậy còn tưởng rằng là Ôn Luân hữu cảm tưởng gì: "Ta cũng không rõ. Chúng ta vẫn là hai người hảo hảo sống qua ngày. Tương lai đệ nếu là thích hài tử, cùng lắm thì chờ A Thanh sinh cho chúng ta vài đứa."

Lực chú ý của Ôn Luân nháy mắt bị mang đi, nhớ đến Diêu Thanh thân cao ngay cả eo mình còn không tới, hàng này đã nghĩ để tiểu hài nhi đi làm ngựa giống, thật sự là quá tà ác.

"Muốn hài tử còn không thể đến Dục Anh đường lĩnh vài đứa sao?" Tiểu hài tử dạy đều như nhau, thiên phú mặc dù có khác biệt, ai cũng không thể cam đoan, thiên tài sinh tiểu hài nhi liền nhất định là thiên tài?

Đại Hùng hiển nhiên bị lời Ôn Luân nói mở ra ý nghĩ, nửa ngày không động.

Sau đó Ôn Luân đã bị Đại Hùng khó hiểu kích động áp một lần lại một lần, thẳng đến ngày hôm sau bị bắt nằm trên giường tĩnh dưỡng, cậu mới biết được ngọn nguồn: "Thu dưỡng con mồ côi?"

Đại Hùng vừa nghe khẩu khí nghi vấn này, tâm liền treo lên cao: "Đệ phản đối?"

Ôn Luân sửng sốt, nhanh chóng phủ định: "Không có. Nhưng chuyện này không dễ làm." Cậu dầu gì cũng là người vào thành nhiều lần, đồ vật nghe được, hiểu biết cũng không ít, chẳng qua trong lúc nhất thời còn chưa có năng lực tiêu hóa hấp thu, hoàn cảnh Đại Trà thôn cũng chưa có đất dụng võ.

Hiện tại Đại Hùng nhắc tới, ngược lại cho Ôn Luân một cơ hội giả làm sói: "Lòng của huynh là tốt, muốn nhận dưỡng con mồ côi của các quân sĩ chết ở trên chiến trường là tốt. Nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy, huynh là tướng quân nha."

Cùng Ôn Luân tương giao đại bộ phận đều là văn nhân. Cái quần thể văn nhân này, vô luận đối phương diện học vấn thành tựu cao thấp, hay nhìn thiên hạ đại thế phân tích, hoặc là tham dự đều là thập phần ham thích. Mà văn nhân 99%, đều hy vọng học vấn của bản thân có thể trợ giúp giai cấp thống trị, càng thống trị quốc gia tốt, khiến quốc gia cường thịnh dân chúng an cư lạc nghiệp. Đương nhiên, trong quá trình này, bọn họ cũng hội ngộ không ít chuyện không thể không thỏa hiệp, người trở thành bại hoại trong miệng các văn nhân khác cũng có không ít.

Đại Hùng không rõ: "Chính bởi vì ta là tướng quân, cho nên lúc này mới là trách nhiệm của ta."

"Không, đây không phải là trách nhiệm của huynh, đây là trách nhiệm của triều đình." Ôn Luân phân tích, "Cái đó và huynh thu nạp vài đồng bào không có sức chiến đấu là không giống nhau. Ai biết tương lai những hài tử này, về sau có thể trở thành hạng người gì đâu? Theo ý của huynh là giúp triều đình giảm bớt gánh nặng, là chiếu cố hài tử; nhưng mà trong mắt người có tâm, loại hành vi này là đang đoạt bát cơm của triều đình. Việc triều đình, huynh làm, làm còn so triều đình càng tốt. Hướng nhỏ nói là triều đình làm rét lạnh tâm các quân sĩ, hướng lớn nói là… huynh đang thu nạp dân tâm."

Đại Hùng mày nhăn càng sâu: "Ta thu nạp dân tâm làm gì?" Y không phải không thừa nhận, Ôn Luân nói nói, hoàn toàn có khả năng chính là ý tưởng của đại bộ phận quan văn trong triều. Đến lúc đó một cái chụp mũ xuống, y chết cũng không biết chết vì cái gì. Đổi trước kia, một tên lưu manh như y, chết cũng thôi, không có gì ghê gớm.

Chính là hiện tại không giống, y có gia có nghiệp, có tức phụ Ôn Luân có khả năng, còn có đệ tử Diêu Thanh.

Ôn Luân thở dài: "Ta biết là huynh tự nguyện tháo giáp. Nhưng người khác biết không? Tại người khác xem ra, huynh là bị đám quan văn làm cho không thể không tháo giáp. Rõ ràng huynh tuổi còn trẻ, rõ ràng huynh hoàn toàn có khả năng tương lai trở thành trụ cột vững chắc cho võ quan, có tiền cảnh tốt, hiện tại bởi vì đám quan văn chít chít oai oai, tiền đồ rộng lớn cũng bị mất. Huynh tuổi còn nhỏ, lại có năng lực, ai biết chừng có chút ý tưởng đại nghịch bất đạo, cũng hợp tình hợp lý không phải sao?"

Đại Hùng nghe Ôn Luân nói xong, cảm thấy có chút uể oải, đầu to cúi xuống, tựa vào hõm vai Ôn Luân, thật lâu sau không nói gì.

Ôn Luân vỗ vỗ đầu gấu, cậu nên ngẫm lại, chỉ cần là vấn đề, luôn sẽ có biện pháp giải quyết, tốt xấu bên trong mình còn có một cái học bá. Con mồ côi từ chiến tranh hẳn là nên được chiếu cố thích đáng, vô luận để chỗ nào đều là đi đến thông.

Thời điểm Ôn Luân minh tư khổ tưởng, Ôn gia dưới chân núi đã sắp lật trời.

Lưu gia tự mình tới cửa bái phỏng.

Nguyên bản hai thân gia chạm trán là chuyện cao hứng, nhưng hiện tại hai nhà gặp mặt lại tràn ngập một cỗ xấu hổ.

Lão Huyện Bá như trước tại Đại Trà thôn không xuống, dù là Lưu thị một người đối mặt một nhà Lưu gia, cũng không rớt một chút hạ phong.

Lưu Đồng Tri chưa tới, tới là Lưu Kiến Minh cùng cha mẹ hắn. Người một nhà là bị một phong thư của Ôn gia gọi tới. Xác thực mà nói, là địa chỉ bên trong thư.

Chuyện Lưu Kiện Minh dưỡng ngoại trạch, ngay cả trong nhà cũng không biết. Nguyên bản Lưu Kiến Minh như vậy, trước khi cưới, thu một hai cái thông phòng, cũng không phải là đại sự gì. Nhưng vấn đề ra là ngoại thất của Lưu Kiến Minh là vợ của một người bán hàng rong, lúc trước Lưu Kiện Minh thu vào tay, thủ đoạn cũng không thế nào sáng rọi. Bực thân phận này là trăm triệu không thể nâng vào cửa. Cố tình Lưu Kiện Minh còn cùng ngoại thất này ở chung ra chân tình, còn bị người Ôn gia phát hiện!

Nếu Ôn gia là nhà người bình thường còn chưa tính, nhưng Ôn gia tuy rằng nghèo túng, tốt xấu còn dính danh hàm huân quý. Hiện giờ thanh danh Ôn gia tại phủ thành cũng phi thường tốt. Lưu Đồng Tri thời điểm tuổi trẻ nóng vội doanh doanh, hiện tại tuổi lớn, ngược lại liền thích thanh danh. Hôn sự này chính là Lưu Đồng Tri định ra.

Vốn là không cần Lưu Đồng Tri nói, người Lưu gia cũng biết cửa hôn sự này là đi tong rồi. Bị từ hôn, trong lý lịch quan trường tương lai của Lưu Kiến Minh nhất định sẽ bị ghi vào, đây nhất định là một nét phi thường bất lợi.

Người Lưu gia hoàn toàn không nghĩ tới, thái độ Lưu thị tuy rằng thực cường ngạnh, nhưng cũng không có ý tứ xé rách mặt, ngược lại khuyên bảo người Lưu gia: "Người trẻ tuổi tâm tính chưa định, khó tránh khỏi mắt bị hoa mê, về sau thành gia thì tốt rồi."

Lưu phụ là một thư sinh cổ hủ, học vấn tuy rằng không tồi, nhưng phương diện làm người quả thực như tiểu hài nhi ba tuổi, thấy Ôn gia không có ý tứ trở mặt, liền vô cùng cảm kích: "Tố nghe Ôn phu nhân có hiền danh, có độ lượng khoan dung. Hiện giờ vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

Lưu thị nghe vậy, da mặt giật giật, chén trà nâng ở trong tay, thiếu chút nữa ném vào mặt Lưu phụ.

Chờ đến người Lưu gia đi rồi, Ôn Thành đi ra: "Nương."

Lưu thị thấy Ôn Thành, tâm tình tốt một ít: "Vô phương. Xem ra cuối cùng chỉ có thể đem sự tình định ra đến."

50. Chương 50: Trà Xuân

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn gia có tính kế nhiều hơn nữa, Ôn Luân cũng không nghĩ trộn lẫn cùng.

Cậu hiện tại đang vội trà xuân.

Vườn trà đầu xuân sản lượng như trước không nhiều lắm. Trừ bỏ đặc biệt lưu xuất một phần cấp du khách thể nghiệm vườn trà ra, dư lại bộ phận đều mướn nữ nhân hái trà.

Ý nghĩ ở gần liền có thể kiếm một bút tiền của thôn dân Đại Trà thôn, lần thứ hai thất bại. Nhóm cô dâu của công nhân trà xưởng trở thành chiến lực chủ yếu.

Ôn Luân hiện tại phiền não chính là một việc khác, tên trà xuân nên gọi là cái gì nha? Trà thu tên để Diêu Thanh đặt, nếu tên trà xuân lại cho Diêu Thanh đặt, liền không thích hợp.

Diêu Thanh có thông minh như thế nào, cũng không đến tám tuổi. Hơn nữa vườn trà này trên danh nghĩa là của Ôn Luân, dù Diêu Thanh chiếm tên tuổi là học sinh của cậu, cũng không thể bao biện làm thay. Vườn trà sản xuất loại lá trà thứ hai, như thế nào tên cũng nên do Ôn Luân tự mình đặt, mà ngay cả thỉnh lão Huyện Bá tới cũng không thích hợp.

Mấy ngày nay, Ôn Luân ngồi trước cửa sổ minh tư khổ tưởng, vì một cái tên thích hợp.

Diêu Thanh nhìn trang giấy đầy tên, thoáng không hiểu: "Thuận cập kỳ nhiên tức khả *(thuận theo tự nhiên là được),* tiên sinh cố yêu cầu nhiều hơn, ngược lại sẽ rơi xuống thấp kém."

Ôn Luân muốn trợn trắng mắt, một cái học thần như ngươi đương nhiên phải thuận theo tự nhiên rồi, cậu chính là một cái ngụy học bá thật học tra, tận lực cầu còn cầu không được, chỗ nào có thể thuận theo tự nhiên? Bất quá cậu cũng nghĩ đến đau đầu, rõ ràng buông bút xuống, xoay người đi sao trà.

Sao trà, đây là chỗ duy nhất Ôn Luân thắng Diêu Thanh. Diêu Thanh người văn võ toàn tài, thế nhưng ngoài ý muốn tại phương diện sao trà lại đá trúng thép, ngay cả Diêu Thanh chính mình cũng không nghĩ tới. Bất quá Diêu Thanh đối sao trà cũng không có chấp niệm, thất bại mấy lần sau liền không thử nữa.

Diêu Thanh dọn băng ghế nhỏ, ngồi bên người Ôn Luân, nhìn Ôn Luân không đầy một lúc liền đắm chìm trong sao trà, ngẩng đầu thấy Đại hùng đứng sau Ôn Luân, cũng không lên tiếng.

Mấy ngày nay, Đại Hùng cùng Ôn Luân ở riêng, không phải hai người nháo cái gì mâu thuẫn, mà là hai người muốn bổ sung hôn lễ.

Lại nói tiếp cũng chẳng qua là bổ sung tiệc rượu, nhưng lão Huyện Bá cùng Ngô thị đều thập phần coi trọng, kế hoạch hôn lễ một sửa lại chỉnh, có chút bước đi có thể tỉnh lược, nhưng có chút quy củ lại phải

tuân thủ. Thí dụ như nói, trước cưới song phương không thể gặp mặt. Nếu không thể gặp mặt, đương nhiên càng thêm không thể đồng giường cộng chẩm.

Đại Hùng nghĩ đến mình miệng tiện liền hận không thể tự tát vài cái, y hoàn toàn là bê đá đập chân mình. Nhưng y chỉ cần vừa nghĩ tới chính mình và Ôn Luân, thế nhưng ngay cả cái hôn lễ cũng không có, luôn tránh không được tiếc nuối cùng thẹn với Ôn Luân.

Vấn đề là, vì cái gì phải một tháng không thể gặp mặt a? Rõ ràng hai người bọn họ cũng đã thành thân thật lâu, đến lúc đó bỏ qua quá trình không được sao? Một buổi tối không được, ngăn cách ba năm ngày cũng không phải không thể thương lượng nha.

Đại Hùng cảm thấy, nhạc phụ nhạc mẫu cái gì thật sự rất chán ghét!

Diêu Thanh không biết rõ loại quy củ này, chỉ là cảm thấy thập phần thú vị khi Đại Hùng lén lút đến nhìn Ôn Luân, thường thường cũng cấp đánh đánh yểm trợ.

Thời điểm Ngô thị đỡ lão Huyện Bá trở về, liền nhìn đến một bóng dáng từ trên tường nhảy ra ngoài. Có thể không nhìn những thiết trí ác độc đầu tường, toàn bộ thôn cũng chỉ có Đại Hùng một người.

Ôn Luân còn đang sao trà, tâm vô tạp niệm hoàn toàn không biết Đại Hùng trở lại.

Lão Huyện Bá cùng Ngô thị liếc nhau, cười lắc lắc đầu.

Diêu Thanh ngược lại có chút tiểu tâm hư, ra vẻ trấn định mà đi ra ngoài, vừa ra viện môn liền lập tức chạy.

Hoàn cảnh Đại Trà thôn hiện tại so với một năm trước tốt hơn nhiều.

Rõ ràng nhất chính là đường của Đại Trà thôn. Vốn trong thôn đường gồ ghề không nói, còn có các loại gập ghềnh không bằng phẳng, nhiều nhất cũng chính là có thể bảo đảm các nhà các hộ thông lộ mà thôi. Hiện tại địa phương gồ ghề tất cả đều thành đất bằng không nói, có chút còn đem đoạn đường trước cửa nhà mình đặt đá phiến, cho dù không điều kiện cũng đem đoạn đường trước cửa tận khả năng san bằng sạch sẽ.

Việc quan hệ đến du khách trụ nhà ai, quan hệ đến kiếm tiền là chuyện lớn! Chờ năm nay tiếp một năm, nói không chừng năm mới còn có thể mua vải, ăn thịt.

Thôn trưởng ngày cũng hài lòng lên rất nhiều. Hắn đối với những hoạt động thể nghiệm hái trà sao trà gì đó của Hùng gia là hoàn toàn làm không rõ, nhưng nhìn bộ dáng hưng phấn của du khách, hắn cuối cùng còn hiểu được rập khuôn làm theo.

Ngày nay, trong thôn từng nhà đều có trồng cây trà. Vườn trà cách thôn vẫn là có một chút đường đi, du

khách không thiếu lão nhân, tiểu hài tử hoặc là phụ nhân có thể lực không đủ. Thôn trưởng mang theo bọn họ đến trước chỗ nhà mình trồng mấy khối cây trà, số lượng tuy rằng thiếu một ít, nhưng tốt xấu cũng có thể, thể nghiệm một phen. Cuối cùng ấn phân lượng lá trà mới mẻ mà tính tiền, giá tiền tiện nghi đến nhóm du khách cũng không dám tin. Nhưng thực tế tính ra tiền kiếm được, so với bán thành phẩm lá trà còn nhiều hơn.

Đây chính là sinh trà a! Chế thành một lượng lá trà, đến muốn bao nhiêu sinh trà?

Các thôn dân đối với chuyện kiếm tiền, tất cả đều là vô sự tự thông. Bệnh đau mắt* của bọn họ tuy rằng tốt một chút, nhưng trong lòng dao nhỏ mài so với ai khác đều nhanh, sôi nổi mô phỏng theo.

**ý nói ghen tị ấy, thấy người ta có gì hơn mình là ganh đến đỏ cả mắt.*

Càng có người suy nghĩ chuyển càng động nhanh, đem chủ ý đánh lên việc trồng thảo dược.

Bút trướng này tính thực hay.

"Chúng ta một mẫu đất có thể sản xuất bao nhiêu lương thực? Đều không đủ nhà mình một năm ăn đâu. Nếu trồng thảo dược, bán cho dược điếm trong thị trấn, hoặc là rõ ràng bán cho trong phủ thành, như thế nào cũng so trồng lương thực nhiều một ít đi?"

"Nhưng mà, ai biết trồng thảo dược? Chú ý khi trồng thảo dược đâu! Hoa đại phu sẽ nói cho chúng ta sao?" Vườn trà bây giờ là không tồi, nhưng dược viên hiện tại còn chưa có sản xuất ra gì, cũng chỉ mới lộng một ít cây kim ngân trồng trên bờ ruộng. Năm nay còn là mầm nhỏ, cả cái náo nhiệt đều nhìn không thỏa thích.

"Hoa đại phu người không tồi a, hẳn là có thể thành đi?"

Vài người tâm tư lung lay, lại nhiều chuyển một cái cong, chuyện này liền giao cho thôn trưởng.

Thôn trưởng cảm thấy mình mới vừa được thư thái vài ngày, lập tức đã có người tới tìm không thoải mái. Trồng thảo dược là chuyện đơn giản sao? Nếu là đơn giản, thôn bọn họ trước kia như thế nào sẽ nghèo thành như vậy? Không nhìn dược viên của bản thân Hoa đại phu cũng bất quá như vậy sao?

Quả thật, so với vui sướng chạy về vườn trà tươi tốt, quang cảnh của dược viên lại là một mảnh thảm đạm. Hoa đại phu mấy ngày này chạy xuống chân núi không ít, thiếu chút nữa đem Hoa lão thần y cũng mang lên núi, nhưng dược viên nên thế nào vẫn là thế ấy. Cố tình công tác phải làm trong dược viên còn không ít.

Hoa Vĩnh chỉ cần là cho dược viên làm cỏ, liền mệt gần chết. Thảo dược thứ này, trong mắt người ngoài y như cỏ, hơn nữa lúc vừa mới mọc ra, ngay cả tay già đời có đôi khi đều nhận không rõ. Mùa xuân vạn vật hồi phục, lớn lên nhanh nhất chính là cỏ. Nếu để người thường đến nhổ cỏ, vậy toàn bộ dược viên đừng nghĩ có một cọng thảo dược được lưu lại.

Thôn trưởng cho thấy ý đồ đến sau, Hoa Vĩnh trực tiếp tỏ vẻ đây không phải là chuyện các thôn dân có thể làm được, nhưng hắn đáp ứng, nếu như mình có thể làm được, sẽ chỉ đạo các thôn dân trồng thảo dược.

Thôn trưởng chuyến đi này một hồi, tin tức dược viên Hùng gia là một cái bồi tiền hàng, nháy mắt liền truyền ra.

Các thôn dân đang đáng tiếc không thể mở một đường phát tài mới, lại cảm thấy…

"Hùng gia nên a!"

"Đúng vậy, ai kêu bọn họ có cái vườn trà còn không biết đủ, cần gì phải lộng cái dược viên đến."

"Vườn trà này kiếm tiền, còn chưa đủ trợ cấp dược viên đi?"

"Sách, các ngươi quản người ta. Người ta là đại nhân, có chính là tiền."

Ôn Luân nghe xong thực lý giải, đơn giản chính là ghét giàu. Đổi trước kia, cậu còn khả năng sẽ thay chính mình cảm thấy chẳng đáng, nhưng hiện tại cậu sẽ không.

Đều là nghèo ra tới, cái loại sinh hoạt áp lực, bức bách đến đói chết đông chết này, Ôn Luân căn bản vô pháp lĩnh hội. Chẳng sợ cậu đã từng thấy có người nhảy xuống vực, cũng vô pháp tưởng tượng. Bản thân mình cơm no áo ấm, tôi tớ không nói thành đàn, tốt xấu cũng có người hầu hạ, bình thường ngay cả một chiếc đũa cũng không cần rửa, còn cùng các thôn dân so đo, đáng giá sao?

Nhưng bản thân cậu không so đo, Triệu quản gia lại so đo.

Theo cày bừa vụ xuân bắt đầu, hơn nữa du khách lần lượt đến, người trong thôn dù có chút thời gian, cũng đều tại vắt óc tìm mưu nghĩ kế như thế nào kiếm thật nhiều tiền. Khóa học của Triệu quản gia hoàn toàn ngừng lại không nói, ngay cả nhóm tiểu quỷ vốn đi theo Diêu Thanh lên lớp, tuổi lớn một chút, cũng bị bắt về nhà hỗ trợ.

Tiểu hài tử trí nhớ tốt, nhưng quên đến cũng nhanh. Bất quá ba năm ngày, đã đem cố gắng một cái mùa đông của Diêu Thanh, quên sạch đến không còn gì.

Diêu Thanh mày nhỏ nhăn thật sâu, đối với vài hài tử ba năm tuổi dư lại, không khỏi càng thêm nghiêm nghị.

Hôn lễ của Ôn Luân cùng Đại Hùng, bởi vì các loại bận rộn, cũng hoãn lại sau.

Đại Hùng khó chịu thì khó chịu, nhưng nhìn đến tức phụ nhà mình vội đến độ gầy một vòng, cũng không

dám nhiều lời.

Ôn Luân thì vẫn điềm nhiên ngồi chờ, đến lúc Đại Hùng nóng nảy, thì sẽ tự động nhảy ra nói muốn đúng giờ cử hành hôn lễ mà thôi. Khi cách một năm, cậu lần thứ hai độc bá thiên hạ. Tuy rằng kháng ngủ vốn là của Lý Nhị, không gian không lớn như phòng ngủ của mình, nhưng lăn ba vòng thì không phải là vấn đề. Ai ngờ, đừng nói tự do bay lượn, mà ngay cả ngủ cậu đều cơ hồ ngủ không được.

Không có Đại Hùng ở bên người, sơn thôn yên tĩnh có vẻ phá lệ ầm ĩ. Hai cái bọng đen liền treo lên trên mắt Ôn Luân.

Đại Hùng đau lòng vô cùng, càng thêm không dám nói gì.

Ôn gia dưới chân núi lại như trước làm từng bước mà chuẩn bị hôn lễ.

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh trở về báo tin, cách ngày đã bị đóng gói đưa đến phủ thành. Bọn họ lòng tràn đầy nghi hoặc, cũng không có người có thể giải đáp. Loại chuyện này bọn họ cũng không dám đến hỏi ngoại nhân, ở trong lòng cơ hồ nghẹn thành nội thương.

Ôn Thành mấy ngày này giúp đỡ Lưu thị xử lý hôn lễ của Ôn Bảo Thục, trong lòng ngược lại ngũ vị tạp trần. Thời điểm Ôn Bảo Thục sinh ra, hắn đã có chút ghi hoặc, nhưng ký ức thập phần mơ hồ. Nhưng mà, Ôn Bảo Thục không phải thân sinh của mẹ hắn, cái ấn tượng này cũng đã khắc rất sâu. Trong ấn tượng của hắn, mẹ hắn cũng chưa từng mang thai.

Nhưng sau lại tuổi lớn hơn, Ôn Bảo Thục lại vẫn luôn được dưỡng tại bên người Lưu thị, hắn mới đánh mất nghi hoặc ấy.

Hiện tại ngẫm lại, Ôn Thành có khi nhìn Lưu thị, cũng nhịn không được sau lưng phát lạnh.

Lưu thị vừa nhấc đầu thấy nhi tử đang nhìn nàng, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Ôn Thành sửng sốt một chút, rất nhanh phục hồi lại tinh thần: “Cha đưa tới trà mới. Nương có muốn thử một chút hay không?”

Lưu thị gật gật đầu: “Đi. Nói đến thanh danh của đại ca ngươi, đối với tiền đồ của ngươi cũng có trợ giúp. Có rảnh, ngươi không ngại liền lên núi đi một chút, dù sao cha ngươi cũng tại trên núi, xem thân thể ông ấy khôi phục thế nào.”

Ôn Thành lên tiếng, tự mình pha trà cho Lưu thị.

Lưu thị nghe trà hương, hỏi: “Không tồi, trà này gọi là gì?”

"Vân Thanh." Ôn Thành trả lời mà có chút không yên lòng. Tiền đồ a...

51. Chương 51: Hôn Lễ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sau khi người Lưu gia rời khỏi Ôn gia, ngày hôm sau đã đem bái thiếp đưa đến Đại Trà thôn.

Sau đó, Hùng gia liền nghênh đón Lưu đồng tri. Vị đồng tri đại nhân này không lộ diện ở Ôn gia, bây giờ mang theo gia nhân cùng vào Đại Trà thôn, mặt già đỏ lên, quanh co nửa ngày không nói gì.

Lão Huyện Bá cũng nửa ngày không nói chuyện.

Thúy Liên lại đây rót trà, lão Huyện Bá mới cười nhạt nói: "Thử xem, lá trà do đại lang nhà ta tự mình sao."

Lưu đồng tri nhìn mặt lão Huyện Bá, trong lòng càng thêm không đế. Ngày hôm qua ông không kịp cùng đi Ôn gia, hôm nay kịp lên núi, lại phát hiện lão Huyện Bá vốn chỉ nghe kỳ danh này lại thập phần khó đối phó. Lão Huyện Bá thì cũng thôi đi, bên này còn có một tướng quân nhị phẩm. Tuy rằng quan văn cùng võ tướng không thuộc về cùng một hệ thống, nhưng ở bên ngoài Đại Hùng cũng là có chút danh tiếng, cố tình hiện tại y vừa là quan trên lại vừa là vãn bối của mình, khiến Lưu đồng tri có chút đứng ngồi khó yên.

Vốn chuyến trước, lúc không đi Long Châu huyện, Lưu đồng tri đã chuẩn bị từ hôn, sau đó liền có thể tranh thủ để mặt mũi mình dễ nhìn một ít. Nhưng mà ông thật không nghĩ tới: "Ôn phu nhân đại nghĩa, chúng ta thật hổ thẹn."

Ôn Luân ngược lại muốn tránh đi, nhưng toàn gia đều ở, cho dù cậu không nói câu gì, cũng phải kính bồi ngồi bên, hai mắt nhìn đối diện Lưu Kiến Minh cũng đang ngồi phía dưới.

Lưu Kiến Minh cũng là thần tình xấu hổ, bộ dáng đi đường hôm nay của hắn có chút không được tự nhiên, xem bộ dáng là đã bị một trận đòn khá mạnh.

Ôn Luân không để bụng, vô luận là đánh thật hoặc là đánh giả, đều là diễn trò cho qua chuyện mà thôi. Cái này xem như là một hồi đàm phán, hiện tại Lưu gia đuối lý, Ôn gia lui một bước là vì đạt được ích lợi càng lớn hơn.

Về phần lập trường của Ôn Bảo Thục, nơi này cơ hồ không có ai đi quan tâm.

Ôn Luân nghĩ đến đức hạnh của Ôn Bảo Thục, trong tâm lặng lẽ thắp cho vị Lưu Kiến Minh này một ngọn nến.

Lưu Kiến Minh chú ý tới ánh mắt của Ôn Luân, sắc mặt càng thêm xấu hổ. Hiện nay trong phủ thành, Ôn Luân đã dần dần là người có thanh danh nhất trong lớp tuổi trẻ, vô luận học vấn, phẩm tính đều khiến người người càng thêm tán dương. Vốn trong lòng Lưu Kiến Minh còn có hơi không phục, thế nhưng hôm nay vừa gặp, phát hiện trong mắt Ôn Luân cũng không có xem thường hắn, khiến hắn nhẹ nhõm thở ra một hơi, cũng theo bản năng mà tự mặc cảm. Loại xấu hổ này tới mạc danh kỳ diệu, lại làm cho hắn cơ hồ không ngẩng đầu lên nổi.

Đại Hùng đang ngồi cùng cũng là làm vãn bối, cũng không nói lời nào. Thẳng đến cuối cùng, đàm phán chấm dứt bằng việc Lưu đồng tri chủ động nhượng bộ, hai vị gia chủ mới trưng cầu một chút ý kiến từ Đại Hùng.

Đại Hùng đương nhiên không có ý kiến gì. Muội muội kia của Ôn Luân, y tuy rằng chỉ thấy qua một lần, trong nội tâm cũng là tràn ngập ác cảm, gả đến càng xa càng tốt. Tốt nhất là về sau đi theo Lưu Kiến Minh nhậm chức làm quan, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.

Cùng ngày đàm phán, mọi người liền quyết định đại khái một ít nội dung, thao tác cụ thể như thế nào còn cần thảo luận tinh tế xác thực hơn.

Người Lưu gia bị bắt ở lại Đại Trà thôn, sau đó có may mắn được tham gia hôn lễ của Đại Hùng và Ôn Luân.

Đối với trận hôn lễ này, người Lưu gia cũng chỉ là trong lòng âm thầm nói thầm hai câu, mặt ngoài thì cấp bậc lễ nghĩa mười phần, sau đó bao một phần không hạ lễ không tệ đưa đến Hùng gia.

Ôn Luân cùng Đại Hùng mặc dù là làm hôn lễ bổ sung, nhưng trình độ náo nhiệt cũng là xa xa vượt qua hôn lễ tập thể kia không chỉ một phần.

Vườn trà dược viên, thậm chí cả toàn bộ thôn đều giăng đèn kết hoa.

Quá trình hôn lễ cẩn thận tỉ mỉ, Ôn Luân bị chỉnh chủ từ đầu đến chân, giống như là con rối bị vỗ một lần lại một lần, sau đó liền được đưa lên lưng tiểu mao lư.

Vốn là nên ngồi kiệu, nhưng Ôn Luân đối với trò trói dây lần trước*, hoàn toàn không cảm được: "Hao tài tốn của, ta lại không phải nữ nhân, cưỡi cái con lừa là được."

*Ai ko nhớ thì lội về chương 1 =))

Lão Huyện Bá cùng Ngô thị sôi nổi phản đối: "Cưỡi lừa sao được? Không ngồi kiệu cũng thôi, cưỡi ngựa đi."

Ôn Luân còn chưa từng cưỡi qua ngựa, giục ngựa khắp giang hồ cái gì, ngẫm lại cũng là suất khí.

Lão Huyện Bá trực tiếp cho tìm hai thất ngựa cao to lên núi, sau đó Ôn Luân liền đơ —— cậu không thể leo lên!

Làm một ngụy học bá, học lệch nghiêm trọng đến tàn phế mà nói, cưỡi ngựa thật sự là môn rất khó. Cho dù đem cậu đỡ được lên ngựa, cậu cũng không thể khống chế. Nếu không có Đại Hùng đứng canh bên cạnh, cậu liền hoài nghi hôn lễ này có thể sẽ biến thành minh hôn*.

*Đám cưới với người chết.

Ôn Luân sờ sờ bờm lông mềm mềm của tiểu mao lư: "Vẫn là ngươi tốt nhất."

Tiểu mao lư cười mắt cong cong: "Ân ngang ~" tiểu mao lư mang đỏ thẫm hoa!

Ôn Luân cùng Đại Hùng bị mang theo quỳ đến quỳ đi, đến khi Ôn Luân sắp gục xuống, mới được cho phép đưa về hỉ phòng.

Tiệc cơ động của Hùng gia triển khai, trừ bỏ thịt cá rau ra, còn có một đĩa thức ăn trà, tất cả đều là Ôn Luân não động, sau đó do Thúy Liên nghiên phát (nghiên cứu phát triển) mà ra.

Cái gọi là thức ăn trà chính là lấy lá trà bỏ vào đồ ăn. Lá trà vị đắng, nhưng là nhẹ nhàng khoan khoái giải ngán, màu sắc cũng xinh đẹp, ở Tề Quốc, thức ăn trà cũng không phải mới lạ gì. Nhưng, cực ít có khi nào giống như tiệc rượu ngày hôm nay, quả thực là đem lá trà chơi ra thành hoa.

Loại đồ ăn tinh tế này, trên tiệc cơ động chỉ có một món, chính là bánh chẻo trà xanh, bánh chẻo xanh biếc đáng yêu, nhân bánh bên trong là cải trắng thịt heo. Các thôn dân một bên vừa tấm tắc, một bên cân nhắc trong lòng.

"Cái này hẳn là rất đơn giản."

"Đơn giản thì đơn giản, này dùng chính là bột mì nha? Chúng ta có dùng?"

"Dùng bột cao lương* nướng áp chảo được không?"

*Trong QT ghi là hỗn hợp bột từ lương thực phụ, như bột ngô cùng bột từ các loại đậu.

"Chúng ta dùng không nổi, nhưng những khách nhân mua được là xong."

"Có đạo lý."

Trong phòng Hùng gia chỉ đặt một cái bàn. Lưu gia đối với một bàn thức ăn hoàn toàn không thua tửu lâu trong phủ thành này, đều có chút chần chờ. Nhất là Lưu Kiến Minh, đừng nhìn hắn bội phục Ôn Luân, nhưng trong lòng đối với Ôn Luân luôn có một phần đồng tình, thậm chí ẩn ẩn cảm thấy, nếu là lập trường của hai người đổi chỗ, hắn tuyệt đối sẽ không sống khiếp nhược như Ôn Luân.

Đúng, chính là khiếp nhược. Hậu trạch Lưu gia mặt ngoài tuy rằng thái bình, chẳng qua là bởi vì trong nhà có chủ mẫu tuyệt đối quyền uy mà thôi. Lưu Kiến Minh từ nhỏ đã thấy nhiều việc xấu xa ngấm ngầm ở hậu trạch, Ôn Luân vốn quỹ đạo là kẻ hoàn toàn thất bại hậu trong trạch đấu. Một hảo nam nhi, thế nhưng bị một đám phụ nhân hậu trạch gây khó dễ. Lưu Kiến Minh trong lòng là khinh thường.

Nhưng ở trên núi hai ngày này, thấy được Ôn Luân làm ra đủ loại, hắn liền tự cảm thấy xấu hổ.

Tâm tư Lưu Kiến Minh, Ôn Luân hoàn toàn không quan tâm.

Đại Hùng cũng không quan tâm. Y vội vã muốn vào động phòng, lại bị kéo dài tới trăng treo cao mới cho đi.

Hỉ phòng như trước là phòng của Lý Nhị, nhưng bị tầng tầng lớp lớp màn che bao vây, nhìn qua quả thực như khu nhà cấp cao.

Trong một mảnh ửng đỏ, Ôn Luân ghé vào mép kháng, nửa thân thể treo lơ lửng, mắt thấy liền sắp lăn xuống đất.

Đại Hùng không hề nghĩ ngợi, tiến lên tiếp được người.

Ôn Luân theo bản năng mà cọ cọ, lẩm bẩm một câu: "Tiểu… Hùng?"

Tiểu hùng là cái gì? Y rõ ràng là Đại Hùng, là Đại Hùng! Đại Hùng mày xích lại, sửa lại: "Là tướng công."

Ôn Luân không hé răng.

Đại Hùng nghẹn nửa ngày, kết quả phát hiện Ôn Luân đang ngủ. Nhìn vành mắt xanh đen của tức phụ, y cũng không nhẫn tâm đánh thức cậu, nhẹ tay nhẹ chân hầu hạ cậu rửa mặt.

Mấy ngày nay không chỉ mình Ôn Luân ngủ không ngon, Đại Hùng cũng ngủ không ngon. Thói quen cùng giường cộng chẩm, đột nhiên biến thành một người, cảm giác hư không đến đáng sợ. Y từ tối tới sáng đều sẽ bừng tỉnh năm sáu lần, theo bản năng mà muốn dịch chăn cho tức phụ, lại phát hiện bên người không có một bóng người.

Thời gian lâu, y thậm chí có chút hoảng hốt, hoài nghi mình có phải đã cưới tức phụ hay không? Có lẽ Ôn Luân người này căn bản là do y ảo tưởng mà ra, y căn bản mới vừa trở lại Đại Trà thôn, hiện tại vừa mới bắt đầu chuẩn bị hôn lễ mà thôi.

Chất lượng giấc ngủ tốt đẹp trở về, hai người vừa cảm giác đã ngủ thẳng đến hừng đông. Ôn Luân còn chưa tính, Đại Hùng quen sáng sớm dạy võ, cũng không đúng giờ xuất hiện ở trong sân.

Diêu Thanh chuẩn bị đi gõ cửa, lại bị lão Huyện Bá giữ chặt: "Đến chơi cờ với gia gia."

Diêu Thanh gật đầu, đi theo lão Huyện Bá, lại vẫn nhịn không được nhìn cửa phòng đóng chặt. Đại Hùng thúc rất ít khi không dạy học sớm, nhưng mỗi lần Đại Hùng thúc không dạy, tiên sinh lại sẽ nằm trên giường vài ngày.

Đại Hùng hôm nay kỳ thật thức trễ không bao lâu, sau khi tỉnh lại, liền nhìn thấy mặt tức phụ, trái hôn một cái, phải hôn một cái, hôn hôn một lát liền không thể vãn hồi.

Ôn Luân người còn chưa thanh tỉnh, đã bị kéo vào trong dục vọng, lăn qua lộn lại vài lần.

Hai người bị bắt cách ly, áp lực đến độ có chút ngoan. Thời điểm tỉnh táo lại, ngay cả Đại Hùng cũng có chút chân nhuyễn, chớ nói chi là Ôn Luân.

Đại Hùng còn có chút ý do chưa tẫn, cầm "Tranh liên hoàn" từ tủ đầu giường ra, nhanh chóng lật đến một tờ: "Cái tư thế này còn chưa có thử qua."

Ôn Luân kinh ngạc mà nhìn tranh liên hoàn bị y vất vả cần cù lật xem, khó có thể tin bọn họ thế nhưng thử qua nhiều tư thế đến như vậy.

Đại Hùng thấy Ôn Luân không nói tiếp, đem sách trân trọng mà cất kỹ, bắt đầu lên án: "Đệ ngày hôm qua gọi ta là Tiểu Hùng." cái xưng hô Tiểu Hùng này một chút cũng không cao lớn uy mãnh, hoàn toàn không phù hợp hình tượng của y có được không?

Ôn học tra mệt chết đi được, đầu óc căn bản là còn chưa bắt đầu vận chuyển, nói thẳng: "Nào có. Ta nhất định gọi huynh là tiểu gấu mèo."

Tiểu gấu mèo? Đại Hùng ngẫm lại đêm qua hình như tức phụ nói ba chữ, chẳng qua chữ ở giữa, y không nghe rõ, cúi đầu vừa thấy biểu tình có tật giật mình của Ôn Luân, liền đem người từ trong ổ chăn đào ra: "Tiểu gấu mèo là cái gì?"

Tám trăm dặm đại sơn không có gấu mèo. Toàn bộ Tề Quốc không có gấu mèo. Nhưng tên nó có một chữ hùng, Đại Hùng cho rằng đó là một loại gấu cao lớn uy mãnh.

Kết quả chờ Ôn Luân vẽ ra một con tiểu gấu mèo sau, Đại Hùng nhìn con vật trắng đen rõ ràng kia, cả người đều không tốt. Y cuối cùng còn muốn phản bác một chút: "Tiểu gấu mèo, kích thước bao nhiêu?" Có lẽ nó chỉ là lớn lên khôi hài, kỳ thật lại là một loại mãnh thú thì sao?

Ôn Luân khoa tay múa chân kích thước một chút, trực tiếp dập nát ảo tưởng của Đại Hùng.

Sau đó người Lưu gia thấp thỏm phát hiện, sắc mặt tân lang quân âm trầm cả ngày.

Đầu tim Lưu Kiến Minh nhảy dựng: chẳng lẽ tình cảm của Hùng Tướng quân cùng Ôn Luân không tốt?

Ôn Luân ngược lại lành lấy gáo vỡ làm muôi, lén lút bắt đầu gọi tiểu gấu mèo tiểu gấu mèo. Bắt cậu gọi Đại Hùng là tướng công, cậu luôn cảm thấy độ xấu hổ rất cao, gọi không ra lời.

Vẫn là gọi tiểu gấu mèo chơi thật vui. Nhất là sắc mặt của Đại Hùng thật sự rất có ý tứ!

====

TT: Vừa kịp trong ngày:))

Rei: Klq cho lắm, nhưng đây là Đại Hùng trong mắt Ôn tiểu thụ, khụ, ha ha ha ha cười chết ta =)))))

52. Chương 52: Hôn Lễ Thứ Hai

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Bị người bán, còn giúp người đếm tiền.

Người hai nhà Ôn Lưu sau khi đạt thành chung nhận thức, người Lưu gia liền xuống núi về phủ thành.

Sau đó, trước khi hôn sự của Ôn Bảo Thục diễn ra, Ôn Thành liền được tiến cử làm một thất phẩm Huyện lệnh ở một địa phương giàu có và đông đúc, hôn lễ của Ôn Bảo Thục qua đi, Ôn Thành liền phải đi nhậm chức.

Ôn Bảo Thục gần đây ở Huyện Bá quý phủ, cằm đều nâng lên ba phần, tươi cười rụt rè mà nhìn Ôn Thành: "Nhị ca lập tức liền phải đi nhậm chức rồi, đáng tiếc muội muội không thấy được. Muội muội trước tiên ở trong này, chúc Nhị ca tiền đồ tự cẩm." Người tiến cử Ôn Thành là một môn sinh của Lưu đồng tri. Danh ngạch này thả cho Ôn Thành, đủ thấy sự coi trọng của phu gia đối với nàng.

Vốn dựa vào tài cán của Ôn gia, Ôn Thành cho dù là được tiến cử, cũng sẽ không được làm quan nơi quá tốt. Còn danh ngạch tiến cử này, vốn là Lưu gia chuẩn bị dành cho Lưu Kiến Minh.

Nhưng Lưu tình huống hiện tại của Kiến Minh, điệu thấp làm người còn không kịp, cái danh ngạch này tạm thời cũng không dùng được, còn không bằng qua một hai năm lại nhập sĩ cũng không muộn.

Ôn Thành đầy mặt tươi cười, ánh mắt nhìn Ôn Bảo Thục có chút quái dị, chần chờ một giây đồng hồ mới nói: "Nhị ca đa tạ muội muội. Nhị ca cũng tại nơi này chúc muội muội cùng muội phu trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử." Tính tính ngày, lúc Ôn Bảo Thục gả đi qua đó, hài tử cũng đã có rồi đi. Chỉ là đứa bé này không phải thân sinh mà thôi.

Ôn Bảo Thục đỏ bừng mặt, trong mắt lại giấu không được đắc ý.

Ánh mắt Ôn Thành nhìn Ôn Bảo Thục càng thêm quái dị.

Lưu thị cũng cười đến càng hiền lành.

Loại ấm áp vui vẻ quỷ dị này mãi cho đến khi Hùng gia đến Huyện Bá quý phủ, còn vẫn luôn duy trì như thế.

Chuyện liên quan đến hôn lễ của Ôn Bảo Thục, nên lão Huyện Bá cùng Ngô thị cũng không thể tiếp tục chờ ở trên núi tránh bị quấy rầy nữa, cả hai liền đi theo một nhà Đại Hùng đồng thời xuống núi.

Hùng gia tại Huyện Bá quý phủ dùng cơm trưa, lúc ăn, Đại Hùng cùng Ôn Luân bị diễn xuất của Ôn Bảo Thục khiến cho ghê tởm. Trong chốc lát ngại đồ ăn này không đủ tinh xảo, trong chốc lát lại ngại bàn bát phối hợp không dễ nhìn, huênh hoang coi mình như đã trở thành quý phu nhân trong phủ thành.

Lưu thị nói chuyện với Ôn Bảo Thục, một chút thanh âm khuyên nhủ cũng không có.

Ôn Luân nhìn Lưu thị, hoàn toàn làm không rõ ý tưởng của những nữ nhân này.

Một bữa cơm, đừng nói là Đại Hùng, mà ngay cả Ôn Luân cũng ăn nhạt như nước ốc. Buông xuống bát đũa, người một nhà cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp liền đi phủ thành.

Trừ bỏ mở rộng trà mới ra, còn có phương diện thức ăn trà cũng là một đường để kiếm tiền.

Ý tưởng của Ôn Luân, là không buông tha bất luận một cơ hội kiếm tiền gì. Nhưng hình thức kinh doanh hiện tại của trà lâu đã có xu hướng thành thục, khách hàng đều quen với tiết tấu sinh hoạt chậm rồi, nếu thình lình xảy ra biến hóa, nhiều người sẽ không thích ứng kịp.

Tửu lâu khẳng định sẽ huyên náo hơn trà lâu. Làm trà lâu, khách hàng chủ yếu là văn nhân mặc khách, hiển nhiên liền không thích hợp chuyển hình, sẽ đuổi đi khách quen.

Nhưng nếu lại mở một cái tửu lâu, Ôn Luân tùy tiện tưởng tượng, liền khẳng định bản thân không có phần tinh lực cùng năng lực này.

Đại Hùng ngược lại rất dễ giải quyết: "Ta ở địa phương khác có sản nghiệp. Mở cái tửu lâu cũng dễ an trí những người đó."

Đại Hùng chỉ những người đó chính là quân hán xuất ngũ, cái này Ôn Luân ngược lại biết. Đại Hùng có một chút sản nghiệp khác, nhưng là rải rác trải rộng ở khắp nơi trên toàn quốc, trên cơ bản đều không có quy mô gì, bất quá chỉ là nơi này vài mẫu đất, nơi đó thêm một gian cửa hàng mà thôi. So với nhà người bình thường, đó là có tiền cực kỳ, nhưng khi so với những gia tộc tích lũy nhiều năm mà nói, quả thực chính là một kẻ nghèo hèn.

"Di? Huynh làm chi lại đem sản nghiệp phân tán như vậy?" Tập trung tại một chỗ không phải càng dễ quản lý sao? Phân tán sau, khác không nói, chính là ở địa phương có những ngưu quỷ xà thần đều không dễ xử lý. Đại Hùng danh khí là lớn, nhưng cũng không lớn đến nông nỗi dựa vào một cái danh hào là có thể uy chấn toàn quốc. Huống chi, đại bộ phận sản nghiệp đều không có đánh danh hào Đại Hùng. Lý luận không đem trứng gà đặt cùng một rổ, Ôn Luân cũng hiểu, nhưng trực giác của cậu cho rằng Đại Hùng làm như vậy không phải là suy xét xuất phát từ phương diện này.

Đại Hùng lôi kéo Ôn Luân đi dạo: "Thói quen đánh giặc, trừ bỏ chủ lực ở ngoài, luôn sẽ an bài mấy lộ phục binh. Binh giả, cũng ngụy đạo*. Đây là câu nói đầu tiên khi Thành Vương dạy ta binh pháp." Thời điểm đánh giặc, sẽ không có ai dạy ngươi thủ đoạn. Vô luận là đánh giặc vì nguyên nhân gì, y đều không quan tâm. Lên chiến trường chỉ có một loại kết quả, ngươi chết ta sống. Nói cách khác, đánh giặc chính là dùng hết thảy thủ đoạn, giết chết đối phương.

**Binh sĩ, cũng biết giả trang. Ý ý vậy.*

"Nếu muốn sống rời chiến trường, phải càng âm hiểm giảo hoạt hơn so với địch nhân." Trên chiến trường, đừng nghĩ đường đường chính chính, đó là lấy tánh mạng của chính mình và đồng bào, thậm chí là dân chúng toàn bộ Tề Quốc ra đùa.

Ôn Luân ngẩng đầu, thoáng đau lòng mà nắm thật chặt hai tay y: "Cho nên, tác dụng cụ thể của sản nghiệp là?" Tác dụng là dùng để an trí những quân hán xuất ngũ, là cậu đề ra, Đại Hùng mới vừa chấp hành mà thôi.

Chân mày Đại Hùng cau lại: "… Tìm hiểu tin tức." Sau đó thoáng thấp thỏm mà nhìn Ôn Luân, "Tức phụ có thể hay không cảm thấy ta…" Trong ấn tượng của y, văn nhân là một đám người hay nói đạo lý, vào triều đình sau, y còn phát hiện đàn văn nhân này thậm chí còn có ý đồ cùng địch nhân giảng đạo lý. Tức phụ tuy rằng không quá giống những quan văn đó, nhưng là tại phương diện này có thể hay không cũng…

Ôn Luân nhướng mày: "Đầu óc huynh đang nghĩ cái gì đó? Không có gì trọng yếu bằng huynh có thể sống rời đi chiến trường đâu." Đây mới là tiền đề, khác đều không trọng yếu. Hơn nữa, trong mắt cậu, Đại Hùng vì tự bảo vệ mình, làm ra loại phương pháp này cũng là nên. Huống chi, làm loại chuyện này cũng không phải một mình Đại Hùng. So với những đại gia tộc nhiều năm mà nói, Đại Hùng điểm ấy hoàn toàn là tiểu đánh tiểu nháo, thậm chí những sản nghiệp đó cũng không phải mọi thứ đều sẽ kiếm được tiền.

Ân? Đó là cả một vấn đề. Tiền Đại Hùng tương đương tiền của cậu. Tiền Đại Hùng giảm bớt, nghĩa là tiền của cậu cũng giảm bớt. Cậu tốt xấu gì cũng là từ một niên đại thương nghiệp phát triển tới đây, nghĩ vài điểm quan trọng kiếm tiền hẳn là không khó đi.

"Quay về huynh lại nói với ta những sản nghiệp đó của huynh đi."

Ôn Luân yêu cầu, trên cơ bản Đại Hùng sẽ không cự tuyệt, sau đó y dừng bước lại: "Chính là nơi này."

Tường trắng ngói lớn, cửa gỗ nước sơn đen, cây cảnh xanh um ló ra đầu tường, khiến Ôn Luân còn chưa vào cửa, đầu tiên liền có chút hảo cảm.

Hai người còn chưa vào cửa, đại môn liền mở. Một tiểu hài nhi thân cao đến eo Ôn Luân mở cửa, thấy hai người đầu tiên liền nhếch ra cái răng trắng, sau nghĩ đến cái gì, kéo căn mặt thịt đô đô nhỏ nhắn, biểu tình rất là nghiêm túc: "Hai vị chắc là Ôn tiên sinh cùng Hùng Tướng quân, vãn sinh Nguyên Bạch đợi đã lâu."

Ôn Luân nghe được tiểu hài nhi tỏ vẻ nho nhã nói, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng nghiêm túc, còn tưởng rằng là Diêu Thanh thứ hai, may mắn là nhịn được cười, vờ khụ một tiếng, đem Nguyên Bạch xem trở thành đại nhân, hàn huyên hai ba câu, sau đó cùng Nguyên Bạch vào sân.

Nguyên Bạch lần đầu tiên được coi trọng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng, đi đường đều hận không thể hai chân cách mặt đất.

Ôn Luân cùng Đại Hùng lúc này đến đây, là muốn tại phủ thành mua phòng ở. Trà lâu sinh ý từ từ náo nhiệt lên, bọn họ lúc này đây muốn ở phủ thành nghỉ ngơi tối thiểu nửa năm thời gian, thường trụ trà lâu

hiển nhiên là không thích hợp. Lại nói, Ôn Luân cũng muốn mua cho Diêu Thanh một khu nhà gần trường học. Diêu Thanh dần dần lớn, luôn đi theo cậu ở trên núi tự học không phải là chuyện tốt, vẫn là vào học phủ đứng đắn đào tạo sâu tốt hơn.

Ôn Luân có danh khí không nhỏ trong vòng luẩn quẩn của văn nhân tại phủ thành, vừa thả ra ý đồ, đã có người đưa lên tin tức.

Phụ thân Nguyên Bạch tên là Nguyên Húc, tại phủ thành cũng là một thư sinh rất có danh, sau lại được tiến cử nhập sĩ, cũng là rất có thành tích, hiện giờ đã là quan ngũ phẩm. Ba năm trước đây, trong nhà lão phụ từ thế, hắn trở về giữ đạo hiếu, hiện tại hiếu kỳ đã hết, cuối cùng quyết định đem nhà ở phủ thành bán, cả nhà đi theo Nguyên Húc đi nhậm chức.

Nguyên Húc cùng Ôn Luân là lần đầu tiên gặp mặt, tuổi hắn so Ôn Luân lớn hơn một chút, làm người rất là trong sáng: "Nói đến cũng khéo, lúc trước phòng ở này cũng là tiên phụ vì việc học của ta mà an trí."

Chỗ tốt khác của phòng này, chính là cách thư viện gần. Tuy nói thư viện có ký túc xá, nhưng có rất nhiều thứ rốt cuộc không tiện bằng nhà mình. Rất nhiều người đều là nghĩ như vậy, chẳng sợ trong lúc nhất thời vào không được thư viện đọc sách, có điều kiện cũng sẽ ở phụ cận mua nhà. Dần dà, kể bên này liền tụ tập rất nhiều văn nhân nhã sĩ.

Ôn Luân cùng Đại Hùng đi theo phía sau Nguyên Húc, dạo qua một vòng quanh phòng ở, các loại bố trí đều rất tốt, hơn nữa phòng ở năm trước mới vừa tu sửa một lần, Nguyên Húc sẽ không mang gia cụ đi, quả thực có thể xách giỏ vào ở ngay.

Trải qua vụ chuẩn bị hôn lễ tập thể kia, Ôn Luân cuối cùng cũng cảm nhận được trình độ về sức sản xuất của Tề Quốc. Như thứ gia cụ này, hoàn toàn không giống hiện đại, trực tiếp đi thương trường hoặc lên mạng đặt mua là được. Ở đây, trong những nhà giàu, từ lúc hài tử vừa mới sinh ra đã bắt đầu tích lũy gia cụ rồi. Càng có nhiều người khó khăn trong việc lựa chọn vật liệu gỗ, luôn muốn dùng các loại hiếm lạ, yêu cầu như vậy càng tiêu phí nhân lực vật lực hơn rất nhiều.

Chỗ tốt chính là, độ bền của những gia cụ này đều thực vững chắc, có thể chống lại một đời, thậm chí là khảo nghiệm qua nhiều thế hệ.

Nhân khẩu Nguyên gia không nhiều lắm, phòng ở này cũng không lớn, vừa vặn cùng nhân khẩu của Hùng gia cũng không sai biệt lắm.

Đối với loại chuyện này, Đại Hùng chỉ cần Ôn Luân gật đầu, y cũng liền gật đầu. Ôn Luân không phải người tinh tế gì, Nguyên gia ra giá tiền lại là giá hữu tình, lập tức hai nhà liền đánh nhịp định ra, buổi chiều liền đi làm tốt thủ tụcgiao nhận, ước định thời gian chuyển nhà.

Tuy nói là xách giỏ vào ở, nhưng một ít đồ dùng sinh hoạt vẫn là cần chính mình tự đi mua.

Đại quản gia Triệu Tứ cuối cùng cũng tìm được tồn tại cảm. Lần này hắn đi theo đồng thời xuống núi, cứ

việc đa phần đều là chạy đi mua sắm, nhưng hắn cũng thập phần thỏa mãn. Nhân khẩu Hùng gia cùng sự nghiệp đều rất đơn giản, hắn vẫn luôn không có bao nhiêu việc làm, nhàn đến độ sắp xuống đất đi theo người ta cùng trồng trà rồi.

Hạ nhân không hữu dụng là không cần tồn tại. Triệu Tứ vẫn luôn có chút lo lắng, vạn nhất chủ gia cảm thấy như đang nuôi người rảnh rỗi, thì phải làm như thế nào? Bán hắn, chỗ nào còn có thể tìm được chủ gia tốt như vậy?

Triệu Tứ trừ bỏ vội chuyện tân gia tại phủ thành ra, còn cần vội chuyện trên núi. Hùng gia trên Đại Trà thôn đã không có người ở. Gạch mộc phòng ban đầu, hiện đang chuẩn bị đập, xây thành nhà ngói gạch xanh. Trên núi cùng thị trấn vật tư có hạn, có chút vật liệu trực tiếp từ phủ thành mua còn càng thêm tiện nghi một ít. Triệu Tứ từ sớm đến trễ đều đi mua sắm đồ vật, an bài lượng lớn người vận lên núi.

Nhìn đến động tác của Hùng gia, người trong thôn lại nhìn xem cục gạch nằm trên nóc phòng nhà mình, đều không cần thôn trưởng tới nói, trực tiếp bỏ chạy đi qua hỗ trợ Hùng gia. Bây giờ là Hùng gia không truy cứu, vạn nhất truy cứu, đem phòng ở của bọn họ hủy đi, trực tiếp lấy về mấy cục gạch đó, bọn họ cũng không thể nói gì.

"Người ta chính là tướng quân nha."

"Đừng nói nữa. Nhìn những người ở trà xưởng đó đi, dễ chọc sao."

"Đúng vậy, thịt trên mặt đều còn cắt ngang được, rất hung nha."

Những thôn dân như một đám tiểu tức phụ, xúm lại hỗ trợ, người không biết còn tưởng rằng dân thôn này rất nhiệt tình hiền lành. Nhưng nhóm du khách từng đến Đại Trà thôn chơi nông gia nhạc, lại hoàn toàn không tin được những thôn dân này, họ toàn đứng sau lưng mài dao nhỏ đến sáng bóng, hướng vào trong túi tiền của du khách mà cắt từng miến thịt.

53. Chương 53: Mọc Lên Như Nấm

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thực tế làm việc, hoàn toàn không đơn giản như tưởng tượng trong đầu.

Đại Hùng đem những sản nghiệp linh tinh lộn xộn của y, liệt ra giao cho Ôn Luân, Ôn Luân liền phát hiện mình thật ngây thơ.

Kỳ thật, sau khi Đại Hùng an trí những đồng bào ngày xưa của mình xong, cũng phát hiện mình ngây thơ. Y là hảo tâm, kết quả lại khiến cho rất nhiều quân hán xuất ngũ, tuy rằng cấp tốc tiếp nhận hiện thực cùng hảo ý của y, nhưng họ lại vẫn luôn cảm thấy mình là một người ăn cơm trắng rảnh rỗi.

Hơn nữa, những người phụ trách quản lý sản nghiệp đó lúc ban đầu, trong lòng cũng ít nhiều có chút ý kiến.

Đại Hùng không có tích lũy gì, dùng những người này tuy rằng giúp y làm việc, nhưng hoàn toàn không thể nói là họ sẽ trung thành với y được, sau khi địa vị bị uy hiếp, tự nhiên họ sẽ sinh ra dao động. Cũng may Đại Hùng tá giáp đúng lúc, trong tay không còn quyền lợi, tự nhiên cũng tương đối an toàn, trong lúc nhất thời cũng không xảy ra chuyện gì.

Ôn Luân nhìn danh sách, không khỏi hít sâu một hơi.

Diêu Thanh tìm ra một tập bản đồ Tề Quốc đưa qua. Nói là tập bản đồ, kỳ thật chính là một cái giản đồ, đơn giản đến không thể đơn giản hơn, còn là loại bản đồ chỉ có phương vị, chỉ hướng đại khái. Này vốn là Ôn Luân căn cứ các loại tạp thư, tự mình biên soạn chỉnh lý ra làm sách dạy địa lý cho Diêu Thanh. Nội dung trên đó nếu nói tốt thì là bao hàm toàn diện, trắng ra thì chính là chẳng khác gì chưa làm.

Vấn đề lớn nhất là, Ôn Luân không dám cam đoan tính chính xác của tin tức mà cậu thấy trong tạp thư, lúc ấy cậu cũng chỉ càng chú trọng tính thú vị mà thôi. Việc buôn bán dựa vào sức tưởng tượng cùng thú vị có thể làm thành sao? Không thể!

Ôn Luân không muốn phải bồi tiền đến quần cũng không có mà mặc. Chút tài sản ấy của Đại Hùng, trong mắt người thường nhìn là rất nhiều, nhưng nuôi nhiều người như vậy, theo xu thế này, tương lai còn sẽ nuôi càng nhiều người hơn, tốc độ tiêu hao cũng là rất nhanh.

Đại Hùng biết nhiều hơn Ôn Luân một ít, nhưng mà sản nghiệp phân bố tại nhiều địa phương, y cũng không có khả năng một đám đều đi đến thực địa xem qua, cuối cùng thành ra tin tức cũng thập phần hữu hạn.

Tại thời điểm Ôn Luân hết đường xoay xở, chưởng quỹ bố trang tìm tới cửa, cùng tới cửa còn có một lão nhân gầy guộc.

Chưởng quỹ bố trang cùng một gã sai vặt đi theo phía sau lão nhân gia, ngay cả ngồi cũng không dám ngồi: "Đây là đông gia của bố trang ta." Bố trang chưởng quỹ giới thiệu một câu, kế tiếp hoàn toàn không có quyền lên tiếng.

Lão nhân gia nhìn bộ dáng cũng rất lợi hại, miễn cưỡng xả cái cười ra, nhìn càng thêm khiến người sợ hãi: "Tiểu đệ họ Cù, danh Văn Tinh, gặp qua Hùng Tướng quân Hùng phu nhân."

"Hùng phu nhân" khóe miệng vừa kéo, gật gật đầu.

Hùng Tướng quân ngược lại chân mày cau lại: "Cù? Xin hỏi cùng Cù thượng thư xưng hô như thế nào?" Công bộ thượng thư chính là họ Cù, tên gọi Văn Tường.

Cù Văn Tinh nói thẳng: "Cù thượng thư là tộc đệ của ta." Hắn cùng Cù thượng thư còn chưa xa tới năm đời, quan hệ cũng coi như là thân cận. Cù gia trừ bỏ có sinh ý bố trang tại An Giang thành ra, còn ỷ vào bối cảnh Cù thượng thư, sự nghiệp tại nơi khác phát triển cũng là xuôi gió xuôi nước.

Hùng Tướng quân đối với đám người công bộ kia, thấy thì thôi chứ cũng không có bao nhiêu tương giao. Hoặc là nói, y còn chưa kịp kết giao với những người trong triều đình, liền đã xám xịt mà về quê.

Cù Văn Tinh là một người sảng khoái, vài ba câu đã nói lên ý đồ đến: "Về sinh ý bố trang hợp tác cùng hai vị, Cù mỗ nghĩ muốn tất cả bố trang dưới tay Cù gia, đều bắt đầu buôn bán những cái gối ôm đó."

Cù Văn Tinh chính là không rõ những động vật có hình thù kỳ quái kia, có cái gì hảo ngoạn. Nhưng trên thực tế, này đó giá cả cũng không cao, làm công cũng không tiêu phí bao nhiêu vải, trong thời gian ngắn ngủi lại tạo ra giá trị khiến hắn trố mắt. Huống chi, lúc này đây là Cù thượng thư trực tiếp viết thư cho hắn, muốn hắn hảo hảo kết giao với Hùng gia.

Cù Văn Tinh không quá hiểu được dụng ý của Cù thượng thư. Đại Hùng quan chức tuy cao, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một quang can tư lệnh, trên tay không có binh quyền mà thôi. Huống chi Đại Hùng sinh ra là thảo căn, trong mắt Cù gia hiện tại Đại Hùng một không có tiền, hai không có người, chỗ nào đáng giá Cù thượng thư coi trọng như vậy?

Cũng may Cù Văn Tinh tuy không rõ, nhưng cũng sẽ không ra vẻ tự cho mình thông minh. Đối với việc kết giao Hùng gia, hoặc là nói đối với đề nghị của Cù thượng thư, hắn đều cố gắng chấp hành thực hoàn mỹ.

Bước đầu tiên, đưa tiền.

Đúng vậy, đưa.

Đương nhiên Cù Văn Tinh đưa đến rất có kỹ xảo, nói chính là hợp tác, hạng mục hợp tác nói đến cũng rất tinh tế, hoàn toàn là một bộ tại thương ngôn thương.

Nhưng mà Đại Hùng không ngốc, Ôn Luân mặc dù là học tra, nhưng chỉ số thông minh cũng không khuyết hao. Cho dù ngay từ đầu cậu không hiểu được, nhưng sau khi cậu hỏi bố trang Cù gia phân bố ở đâu, cùng trạng huống của một ít địa phương, Ôn Luân cũng liền hiểu được.

Hai người cất bước Cù Văn Tinh, hai mặt nhìn nhau.

"Công bộ thượng thư?" Lão Huyện Bá tại quan trường tuy có chút năng lực, nhưng lại là huân quý an phận lụi bại ở một góc, sao có thể so với trọng thần lên được ngự tiền? Thái công công cùng bọn họ tuy rằng tương giao thâm sâu, nhưng sau khi hồi kinh, cũng không có cùng bọn họ bảo trì cái gì liên hệ. Đến

tột cùng là cái gì, mới có thể khiến cho công bộ thượng thư vội vàng lấy lòng bọn họ đâu?

Ôn Luân nghĩ không ra, dứt khoát liền tạm thời buông xuống. Vừa rồi lời của Cù Văn Tinh tuy không nhiều lắm, nhưng mỗi một câu đều nói ngay tử huyệt, sau khi nhìn ra ý đồ của cậu, hắn còn uyển chuyển chỉ điểm cậu vài câu yếu điểm trong việc buôn bán, cùng những nơi yêu cầu phải thận trọng chú ý.

Thừa dịp còn nhớ, Ôn Luân nhanh chóng đem nội dung vừa rồi viết xuống dưới: "Nhìn xem đúng hay không, có sót chỗ nào hay không?"

Đại Hùng cẩn thận mà nhìn một lần: "Ân, không sai."

Có chỉ điểm kỹ càng tỉ mỉ như vậy, chuyện kế tiếp chỉ là vụn vặt chút thôi. Sản nghiệp của Đại Hùng ở các nơi cũng rất nhỏ, nhưng một tháng sau, rốt cục lục tục cũng khiến cho mỗi người đều có công tác để làm.

Thời gian một tháng, trong mắt Ôn Luân hoàn toàn còn không thể gọi là hiệu suất.

Nhưng trong mắt người vẫn luôn chú ý, thì lại là hiệu suất thập phần cao. Trong một gia tộc, sạp hàng phô trải cũng rất lớn, một cái mệnh lệnh từ cao tới thấp, phân đoạn một cái tiếp một cái, qua tay người đều có một chuỗi, mỗi địa phương đều khả năng xuất hiện sơ hở hoặc là các loại chuyện bằng mặt không bằng lòng linh tinh. Sản nghiệp của Hùng gia ít, Đại Hùng làm người tướng quân, thừa hành chính là một bộ kỷ luật nghiêm minh, người làm trong mỗi sản nghiệp đều có quân hán xuất ngũ, đều vẫn như trước mà noi theo quy định lúc còn ở trong chiến trường. Trong mắt những người khác, đây quả thực là một chuyện bất khả tư nghị.

Đương nhiên, những hành động đó của Hùng gia chỉ là bọt nước nhỏ. Hùng gia cùng Cù gia hợp tác làm sinh ý, mới là một khối tảng đá lớn ném vào Trường Giang và Hoàng Hà!

Kinh thành, Cù thượng thư mới vừa hạ triều liền nghênh diện hộ bộ Tiền thượng thư đánh lên. Cù thượng thư theo phản xạ kéo da mặt lên, mới chắp tay nói: "Tiền đại nhân." Mỗi lần cùng vị Tiền thượng thư này giao phong đều là các loại tâm mệt, muốn từ trên người Tiền keo kiệt này nhổ hai sợi lông xuống, khó khăn có thể so với làm ra liên nỗ.

Vị vắt cổ chày ra nước này, luôn khiến tất cả quan viên tại triều đều thập phần đau đầu, hiện tại ông trưng ra khuôn mặt phật Di Lặc, trắng trắng mập mạp cười mắt cong cong, càng như là phú ông không có tâm sự gì: "Ha hả a, Cù đại nhân khách khí."

Nghe được tiếng cười của Tiền keo kiệt, khóe mắt Cù thượng thư giật giật: "Không biết Tiền đại nhân đây là…"

Tiền thượng thư càng cười đến thấy răng không thấy mắt: "Lão Cù a, chuyện này ngươi làm được mà sao không nói a."

Cù thượng thư đang khó hiểu, chợt nghe Tiền thượng thư tiếp tục nói tiếp: "Nghe nói nhà ngươi có cái tộc đệ, việc buôn bán rất là được nha."

Cù thượng thư trợn trợn mắt nhìn. Chuyện cùng Hùng gia kết giao, là hắn phân phó xuống không giả, nhưng cụ thể chấp hành như thế nào, hắn cũng không có bao nhiêu chú ý, chỉ là thông qua thư tín lui tới, biết hai nhà bắt đầu hợp tác gối ôm sinh ý, lúc ấy còn đưa tới một bộ. Phu nhân cùng nữ nhi hắn thiếu chút nữa liền đánh nhau.

Một bộ tiểu gối ôm hình thù kỳ quái, số lượng là bảy cái, phu nhân cùng nữ nhi hắn vì ai được nhiều thêm một cái, thiếu chút nữa mà trở mặt thành thù, kết quả cuối cùng là các nàng mỗi người ba cái, dư lại một cái đưa cho hắn làm chỗ tựa lưng. Ừ thì, gối ôm kia tuy rằng hình dáng quái quái, dựa vào ngược lại còn rất thoải mái a.

Tiền thượng thư chà xát năm ngón tay: "Mấy ngày nay tối thiểu kiếm … con số này đi."

Tiền thượng thư báo ra con số khiến Cù thượng thư chấn động: "Điều đó không có khả năng!" Vài cái gối ôm mà thôi, dùng cũng không phải vật liệu tốt gì, công làm cũng không nhiều, bố điếm cũng mới bắt đầu bán vài ngày. Này chính là gối ôm không đáng giá tiền, cũng có phải bán vàng đâu!

Tiền thượng thư bị nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp, lập tức bắt đầu phần phật tính lên: "Ngươi xem kinh thành mấy ngày này bán ra nhiều như vậy. Cù gia các ngươi tại phủ thành khác cũng không có bố trang sao? Phủ thành nhân khẩu tuy không nhiều như kinh thành, nhưng mà tính một chút, bán ra nhiều cỡ số này cũng không phải vấn đề đi? Ta xem qua nguyên vật liệu của những cái gối ôm đó, tính nhân công cùng phí tổn một chút, một cái gối ôm tối thiểu kiếm cái số này. Tính tính như vậy, con số ta báo vừa rồi là quá bảo thủ rồi nha!"

Cù thượng thư nghe được nghẹn họng nhìn trân trối, thế nhưng không có biện pháp phủ nhận: "Nhưng mà… Đây bất quá chỉ là vài cái gối ôm mà thôi."

Tiền thượng thư hừ một tiếng, vặn mũi bước đi: "Lão Cù ngươi thật không phải là người phúc hậu." Cùng là tại triều làm quan, ông mỗi ngày lo lắng hết lòng nghĩ biện pháp kiếm tiền, Cù thượng thư này khen ngược, lén lút một người kiếm đầy bồn đầy bát không tính, còn giả ngu! Ghê tởm nhất chính là, đều bị ông vạch trần rồi mà còn giả vờ không biết! Quá xấu rồi nha!

Chuyện này Tiền thượng thư biết, hoàng thượng đương nhiên cũng biết.

Hoàng thượng nhéo nhéo gối ôm thật mạnh: "Hừ! lá gan của Hùng Tinh Vũ này thật là càng lúc càng lớn! Cách kinh thành liền muốn lật trời a!"

Thái công công đem một cái gối ôm cao cở nửa người nhét vào phía sau lưng ghế dựa thật lớn: "Hoàng Thượng dựa một cái thử xem?"

Hoàng Thượng dựa ra sau thật mạnh, nhắm chặt mắt, một lúc lâu sau mới ừ một tiếng, đột nhiên lại mở

to mắt: “Lớn thêm nữa được không?”

Thái công công cười a a nói: “Lão nô đã cho người đi định chế. Nếu không để lão nô bảo châm tuyến cục chiếu bộ dáng này làm lại một cái?”

Hoàng Thượng kéo cái đuôi gối ôm qua nhét vào trong ngực mình, quả quyết cự tuyệt: “Không cần! Đều giống nhau thì có ý nghĩa gì. Trẫm ngược lại muốn nhìn, Ôn Luân kia còn có thể sửa ra cái gì hoa đến?” Người có ý tứ như vậy, như thế nào lại khiến cho Hùng Tinh Vũ cái tên lỗ mãng kia cưới mất chứ?

“Vâng.” Thái công công kê đệm dựa xong, rót thêm một lần trà cho Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng uống một hơi: “Vân Thanh? Trà này uống, ngược lại so Vọng Xuân lúc trước tốt hơn một chút.” Lúc này mới học chế trà không bao lâu đi? Tiếp qua hai năm, đều có thể so với cống trà rồi.

“Vâng, có đưa qua cho thái tử bên kia không?”

“Đưa đi.”

Lúc này, Đông Cung thái tử cau mày, nhìn một dãy gối ôm với biểu tình khác nhau được bày ra trước mắt, đã qua một nén nhang, lần thứ bảy hỏi: “Đây là phụ hoàng sai người đưa tới?”

54. Chương 54: Tân Hôn Tân Kinh Hỉ

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sau khi Hùng gia ở tại phủ thành được một tháng, thì nhận được thiệp mời từ Ôn gia.

Hôn kỳ của Ôn Bảo Thục cùng Lưu Kiến Minh đã định ra rồi, ngay tại nửa tháng sau.

Ôn Luân đối với thời điểm đang vội như hiện nay, còn toát ra tin tức thêm phiền, cảm thấy thập phần không thoải mái. Hơn nữa cậu còn có ác cảm đối với Ôn Bảo Thục, hạ nghi *(lễ vật, chúc mừng)* cái gì, tất cả đều giao cho Hoàng Chân đi chuẩn bị. Nếu không phải điều kiện không cho phép, người khác cũng không muốn đi.

“Ta sinh bệnh được không?” Ôn Luân hoàn toàn là tân thủ trong việc buôn bán, Đại Hùng tuy rằng có kinh nghiệm quản lý nhiều hơn Ôn Luân, nhưng chiến trường cùng thương trường là hai việc hoàn toàn khác

nhau, cái thường dùng chính là mưu trí. Còn phương diện thao tác thực vụ, y cũng còn cần chậm rãi sờ.

Đại Hùng trả lời thư tín, quay đầu hôn Ôn Luân một cái: "Đừng nguyền rủa chính mình." Muốn sinh bệnh cũng là người khác sinh, nào có ai lại ngóng trông chính mình sinh bệnh?

Xin nghỉ bệnh cũng không được? Ôn Luân tức giận đến thiếu chút nữa bẻ gãy bút lông. Cậu theo bản năng mà xoa xoa dạ dày, cảm giác còn chưa kịp ăn tiệc rượu kia, dạ dày đã bắt đầu co rút.

Nhưng mà, tình huống thực tế so với Ôn Luân đoán trước, còn tốt hơn rất nhiều.

Ngày đó, tất cả mọi người trong Ôn gia đều rất bận rộn.

Ngay cả thân thể còn chưa khỏe hẳn như lão Huyện Bá, cũng ngồi trong đại đường cùng khách hàn huyên nói chuyện với nhau.

Lưu thị làm chủ mẫu càng là vội đến xoay quanh.

Dư lại Ôn Thành, Ôn Vũ Trạch, Ôn Cảnh Thịnh ba nam nhân, phải phụ trách chào hỏi khách khứa.

Ngược lại là Ôn Luân, kẻ gả ra cửa này, có vẻ thập phần thanh nhàn, cũng chỉ là cùng vài đồng học cũ tiếp đón vài câu.

"Sau khi chấm dứt tại đây, vài người chúng ta cũng phải đi thi." Vương Ninh hiển nhiên tâm tình không tồi, tâm tính cũng thực thả lỏng.

Ôn Luân nhìn này vài bạn học cũ trong thị trấn của học bá: "Ân, có thể kết bạn đồng hành cũng tốt."

Chén rượu bên môi An Lan dừng một chút, sau đó đột nhiên đứng lên nói: "Vốn tưởng rằng… Ôn Luân, ta mời ngươi một ly!"

Ôn Luân mắt mang nghi hoặc, ngược lại không cự tuyệt: "Cầu chúc ba vị tên đề bảng vàng, Ôn Luân tại gia xin đợi tin lành của ba vị."

Vương An cùng Lưu Phác cũng đứng lên.

Một chén rượu uống xong, An Lan liền không nói nữa, cúi đầu uống rượu giải sầu. May là một bàn này của bọn họ cũng không dễ thấy được, lúc này mới không khiến cho người khác phát hiện ra dị trạng. Tiệc tan sau, An Lan đã say thành một bãi bùn nhão. Vương An cùng Lưu Phác một người một bên nâng cánh tay hắn, mang An Lan rời đi.

Ôn Luân nhìn bóng dáng của ba người, quay đầu dựa vào trong ngực Đại Hùng, nhẹ giọng nói: "Đừng lo lắng." Lần trước, cậu đã cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay thật đúng là rất rõ ràng. Cậu vốn đang lo lắng Đại Hùng có ý kiến gì, nhưng Đại Hùng chỉ là trầm mặc ngồi chia thức ăn cho cậu.

Đại Hùng nhìn tức phụ hơi say, hơi hơi buộc chặt cánh tay: "Ân, ta không lo lắng, thật sự." Sau khi bổ sung hôn lễ, tâm của y giống như đã định xong, có loại thực cảm Ôn Luân đã hoàn toàn thuộc về y.

Hai người bọn họ có hôn thư, có bái đường, có phong hào của triều đình. Huống chi, Ôn Luân còn toàn tâm toàn ý thay y an bài sinh kế cho những đồng bào ngày xưa, y cũng không phải mù, Ôn Luân làm hết thảy, y đều xem ở trong mắt, ghi tạc ở trong lòng. Nếu không là đối với y tốt, Ôn Luân sao sẽ dụng tâm như vậy? Những đồng bào ngày xưa, hoàn toàn là trách nhiệm của y. Ôn Luân rõ ràng chỉ cần an an tâm tâm mà nghiên cứu học vấn, cũng có thể vô ưu vô sầu giàu có nhất sinh.

Tiệc cưới sau khi kết thúc, hai người vốn tính toán ngày kế bước đi, kết quả bởi vì Ôn Luân say rượu mà ở lâu hai ngày.

Ngày thứ ba lúc hai người đi, liền được nhìn một hồi trò hay.

Thời điểm Ôn Bảo Thục về nhà thăm bố mẹ, vừa vào cửa liền khóc lớn.

Lưu Kiến Minh theo ở phía sau, sắc mặt tái nhợt còn mang theo cười khổ, trong lòng cũng là oán thầm không ngừng. Hắn còn tưởng rằng tin tức hắn có ngoại thất, hơn nữa ngoại thất còn sắp lâm bồn, Lưu thị đã nói cho Ôn Bảo Thục rồi chứ.

Kết quả Ôn Bảo Thục hoàn toàn không biết chuyện không nói, ngoại thất kia của hắn cũng không hiểu chuyện, đêm tân hôn liền trực tiếp đem tin tức đưa tới Lưu phủ, nói là muốn lâm bồn. Đây là hài tử đầu tiên của hắn, hắn lập tức hứng phấn ném thê tử trong phòng tân hôn, chạy tới bên ngoại thất kia, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau mới chờ được nhi tử cất tiếng khóc chào đời.

"Hắn thế nhưng trực tiếp đem hài tử ôm trở về cho ta!" Ôn Bảo Thục cảm xúc kích động, tiếng nói đều khàn đi.

Lưu Kiến Minh cúi đầu không nói.

"Không có đích trước có trưởng, khiến ta về sau làm người như thế nào nha?" Ôn Bảo Thục ánh mắt đều đỏ.

Ôn Luân cảm thấy đầu gối chính mình trúng một mũi tên.

Ôn Bảo Thục còn muốn nói cái gì, lại bị Lưu thị quát bảo ngưng lại: "Được rồi!"

Ôn Bảo Thục đối Lưu thị vẫn là kính sợ, dừng lại miệng, lau nước mắt.

Lưu thị cau mày nhìn thoáng qua, gọi hạ nhân lại đây: "Cô nương mệt, mang cô nương trở về phòng nghỉ ngơi một hồi." Chờ Ôn Bảo Thục bị mang đi sau, Lưu thị mới thay đổi mặt tươi cười, nói với Lưu Kiến Minh, "Là ta giáo nữ vô phương."

Lưu Kiến Minh vội nói: "Nhạc mẫu đừng nói như vậy, đều là tiểu tế sai."

Lão Huyện Bá đột nhiên nói: "Ngươi cũng mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Lưu Kiến Minh bị lão Huyện Bá nhìn thoáng qua, tự dưng cảm giác đến trong lòng nghẹn một hơi, lập tức không dám nói thêm cái gì, đi theo hạ nhân đến khách phòng. Lưu Kiến Minh nhìn quanh bốn phía, cười khổ một tiếng. Hắn vốn vẫn nghĩ đến quá ngây thơ rồi, chỉ hy vọng thời gian lâu, thê tử có thể chậm rãi tiếp thu đi. Cùng lắm thì về sau hắn không nạp thiếp nữa, chung quy ngoại thất cũng không thể nâng vào trong phủ.

Nhĩ lực của Ôn Luân rất kinh người, cho dù không thấy Ôn Bảo Thục, vẫn nghe được Ôn Bảo Thục vừa khóc vừa la mà đập đồ đạc, nhanh chóng tha Đại Hùng hướng lão Huyện Bá cùng Lưu thị chào từ biệt.

Kết quả không nghĩ tới, xuất môn rồi mà vẫn mang theo một cái kéo chân sau.

Ôn Luân nhìn Ôn Thành, trong lòng một trận chán ghét. Vẻ mặt giả cười sắp bắt kịp mẹ hắn, Lưu thị.

Trong lòng Ôn Thành làm sao thống khoái cho được, nhưng đường ra thị trấn chỉ có một. Hành trình của hắn đã rất vội, không thể chậm trễ hơn nữa.

Hai huynh đệ khách khách khí khí mà xả hai câu nói, kết quả tự động tẻ nhạt sau, liền chui về xe ngựa mình, mành thả xuống, làm bộ như đối phương không tồn tại.

Hai ngày này Ôn Luân ngủ có chút nhiều, dọc theo đường đi liền rất có tinh thần, đầy đầu óc đều là nghĩ cách kiếm tiền, một bên nghĩ một bên nói thầm: "Nguyên vật liệu bán không ra tiền nha."

Đại Hùng không xác định, tức phụ có phải tại cùng y thương lượng hay không, thấp thấp lên tiếng trả lời.

Quả nhiên, Ôn Luân tiếp tục tự hỏi tự đáp: "Thô gia công ngược lại dễ dàng, nhưng thô gia công cũng bán không được bao nhiêu tiền. Gia công sâu? Lấy cái gì gia công sâu? Kỹ thuật đâu?"

Đại Hùng không hiểu thô gia công, gia công sâu là gì, liền nhỏ giọng hỏi một câu.

Ôn Luân giống như máy móc giải đáp: "Tựa như bông là nguyên vật liệu. Kéo thành sợi bông sau, chính

là thô gia công. Dùng sợi bông dệt thành vải, lại dùng vải làm thành quần áo hoặc là gối ôm, chính là gia công sâu, có thể bán ra giá tiền rất cao, có thể kiếm được tiền cũng tự nhiên càng nhiều."

Người của bọn họ không ít, nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể xâu thành các giai đoạn được đây, còn hình thành dây chuyền đâu?

Đại Hùng cảm thấy tức phụ mình nghĩ có chút xa. Những sản nghiệp của y, trong khoảng thời gian này trải qua điều chỉnh sau, phương diện lợi nhuận đã rất có cải thiện. Y vốn cũng không nghĩ những sản nghiệp đó có bao nhiêu phát triển, hiện tại cái trạng huống này đã đủ lắm rồi. Hơn nữa: "Nghĩ những cái đó làm gì, không bằng từ vườn trà hoặc là dược viên vào tay đi?"

"Di?" Ôn Luân cả kinh, đã tỉnh hồn lại, "Huynh nói rất có đạo lý."

Đại Hùng thấy Ôn Luân nghe lọt được, nói tiếp: "Xem trước một chút chúng ta có cái gì. Dược viên bây giờ còn chưa sản xuất được, chúng ta không nhìn tới nó."

"Ân." Ôn Luân gật đầu nhìn Đại Hùng gập lại một ngón tay.

Đại Hùng làm tư thế ném: "Được, dược viên ta trước để qua một bên. Chúng ta đi lo trà viên. Vườn trà trồng chủ yếu có ba loại, một loại mầm trà là từ Tuấn Hiền trà trang đưa tới, chất lượng tốt, một loại là từ cây trà cổ ở trong thung lũng, còn có một loại là cây dầu trà. Phương diện sản lượng mầm trà còn không cao, chủ yếu đều là dùng để chế tác Vân Thanh cùng Vọng Xuân; lá cây cổ trà, dùng để hợp với thảo dược khác điều phối Quân Tử trà cùng dưỡng nhan trà; cây dầu trà dùng để cho du khách thể nghiệm hái trà cùng chế trà."

"Cây dầu trà nha, năm nay hạt trà hẳn là có thể ép dầu rồi." Cây dầu trà trái nhiều hạt trà cũng nhiều, không giống như chủng loại cây trà khác, hạt trà tuy rằng cũng có, nhưng một là số lượng ít, hai là ép ra dầu cũng không nhiều.

Đại Hùng điều chỉnh tư thế một chút, để Ôn Luân dựa vào càng thoải mái một ít: "Ân, vậy đến lúc đó, chúng ta đem hạt trà vận xuống núi, đến thị trấn ép dầu."

"Trên núi không có xưởng ép dầu sao?" Thiếu một cái phân đoạn, không phải tiền cũng bị người khác kiếm đi?

"Không có." Đại Hùng nghĩ nghĩ, "Chúng ta muốn tự mình làm xưởng ép dầu sao?"

Ôn Luân ngẫm lại một đống sản nghiệp kéo lộn xộn trong nhà, có chút đau đầu: "Vẫn là trước bỏ qua một bên đi."

Kết quả trở lại phủ thành sau, Hoàng Chân nói: "Huyện Bá quý phủ có xưởng ép dầu. Đại thiếu gia muốn dùng thì nói, ta đây liền liên hệ cha ta."

Ôn Luân gật gật đầu: "Tại thương ngôn thương, phương diện giá tiền liền tính theo quy củ đi."

Hoàng Chân nói năng thận trọng, trên mặt nhìn không ra biến hóa: "Vâng, đại thiếu gia. Xưởng ép dầu quy củ là không lấy tiền, không quản ép cái gì, lấy hai phần dầu."

Hai phần? Này cũng thật đủ hắc. Nhưng cậu đã nói trước, chỉ có thể gật đầu: "Ân." Nhóm hạt trà đầu tiên, số lượng hẳn là không lớn lắm.

Các thôn dân trồng nhiều nhất cũng là cây dầu trà. Cậu cũng từng thấy qua đồ ăn của các thôn dân, đều là canh suông nước nhạt. Sau khi nông gia nhạc dần dần phát triển, cuộc sống của bọn họ cũng mới có cải thiện hơn, nhưng thức ăn mặn cũng phần lớn đều là để cho dê béo du khách ăn.

Đúng rồi, còn có cây kim ngân. Cây kim ngân ngược lại sang năm có thể thành hạng nhất thu vào của dược viên rồi.

Suy nghĩ trong đầu Ôn Luân như mưa bay đầy trời: "Đúng rồi, chúng ta nuôi bao nhiêu gà thế?" Vốn dưỡng ở trong sân, còn cảm thấy gà rất nhiều, hiện tại thả vào vườn trà, ngay cả cọng lông gà cũng rất ít thấy được.

"Giống như rất nhiều đi. Lần trước nghe nói có gà mái ấp rồi." Vấn đề này Đại Hùng cũng không rõ. Nếu không phải mỗi ngày đàn gà đúng giờ trở lại chuồng gà trong trà xưởng bên kia, với lại lâu lâu y còn có thể thường xuyên nghe được chỗ này chỗ kia lại nhặt được trứng gà, y quả thực đều sẽ quên đám gà đó.

Ôn Luân nghĩ nghĩ: "Số lượng nếu quá nhiều, liền có thể bắt đầu giết ăn rồi. Để Thúy Liên nhìn xem có thể làm chút thịt gà trà hay không. Còn phải giữ lông gà lại, ta cần."

Lông gà? Đại Hùng không rõ, lông gà có thể có gì dùng?

"Đúng rồi, phân gà nhiều thì nhớ rõ giữ lại." Phân gà là phân tốt. Vùng núi cằn cỗi, có thể hơi chút cải thiện nhiều ít nha.

Phân gà? Đại Hùng càng thêm không rõ, tức phụ muốn giữ lại làm gì?

55. Chương 55: Giải Nghi Vấn Của Thái Tử

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân não động có chút lớn, Đại Hùng liền có chút đau đầu.

Tức phụ luôn khai não động, y phụ trách bổ sung; nhưng mà lần này tức phụ não động đại khai, y cảm thấy chính mình có chút bổ sung không nổi.

Cố tình, Hoa Vĩnh còn đến đá một cước.

Ôn Luân cùng Hoa Vĩnh hai người ở trong sân nói chuyện, bát trà lớn mang lên, làm một chén lại một chén, không biết còn cho rằng bọn họ là hai giang hồ hiệp khách. Mà trên thực tế đâu? Bọn họ chính là đang thảo luận bột đánh răng nha.

"Bột đánh răng từ cổ trà trăm năm, cái này có thể trở thành phẩm bài cao đoan đó nha." Ôn Luân thấy Hoa Vĩnh mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, liền nói thẳng, "Chính là bán rất đắt đó."

Hoa Vĩnh cùng Đại Hùng tất cả đều bừng tỉnh đại ngộ.

Diêu Thanh ở một bên nghe, cảm thấy kỳ quái, tiên sinh nói đến những việc của thương nhân một chút cũng không kiêng dè. Không phải khinh, ức thương nhân là kẻ bất tài, mới là chính đồ sao?

Ôn Luân vỗ vỗ bả vai Diêu Thanh: "Chỉ có một cái phối phương từ cổ trà trăm năm, sản phẩm liền chỉ có một. Hoa thúc, thêm lá trà vào trong bột đánh răng, hẳn là yêu cầu đối với lá trà cũng không cao đi?"

Hoa Vĩnh gật đầu: "Không tồi."

Ôn Luân thêm trà cho Hoa Vĩnh. Vườn trà đi chính là lộ tuyến cao đoan, bộ phận ngắt lấy có ba loại, một mầm, một mầm một ngọn, một mầm hai ngọn. Nhưng trên thực tế, ba bốn măn sáu lá cũng có thể lợi dụng. Nguyên liệu chế tác trà bánh, bột trà, chính là đến từ một phần này.

"Cũng có thể đem lá trà khác thêm vào trong bột đánh răng, đổi thành một phẩm bài khác." Ôn Luân nghĩ nghĩ, đột nhiên ý thức được một vấn đề, "Vườn trà chúng ta hình như còn chưa có tên nha?"

Đại Hùng thiếu chút nữa sặc, nhanh chóng đem một miệng trà uống xuống: "Đệ vừa nghĩ ra sao? Trà lâu cũng không có tên đó."

Diêu Thanh kỳ quái: "Trà lâu không phải tiên sinh cố ý để trắng sao?" Nhóc còn nghe được không ít người tán dương đâu!

Cho nên trà lâu tên gọi liền là trà lâu. Ôn Luân xấu hổ mà khụ một tiếng: "Không phải, là ta quên, cứ như vậy đi. Cái chuyện đặt tên cho vườn trà thì trước để đó. Hoa thúc, ta còn có một ý tưởng. Có thể đem bột đánh răng làm thành vị hoa quả cùng vị hoa hay không?" Bột đánh răng có vị hoa quả cho nhi đồng dùng, bột đánh răng vị hoa cho nữ nhân dùng, thay đổi một loại hương có thể biến thành một chủng loại

khác, hoàn toàn có thể làm thành hai dòng sản phẩm.

Hoa Vĩnh nghĩ nghĩ: "Cái này cũng không khó."

"Ân, có thể đem cây kim ngân trong thôn trồng dùng. Còn có loại thảo dược khác có lợi cho răng miệng lại tương đối dễ dùng hay không?" Nói như vậy, bột đánh răng dành cho nam sĩ lựa chọn sẽ thiếu một ít, bách thảo hệ liệt hẳn là cũng không tồi, như là bạc hà linh tinh này nọ.

Hoa Vĩnh trước mắt sáng ngời, trực tiếp từ trên băng ghế đứng lên: "Đúng nha! Ta như thế nào không nghĩ tới!" Hắn đi vòng quanh cái bàn ba vòng, trong miệng liệt kê ra một chuỗi dược thảo, "Không được, ta phải trở về tìm phụ thân thương nghị một chút. Ôn đại thiếu gia đợi ta mấy ngày đi."

Ôn Luân đương nhiên là trực tiếp cho đi, quay đầu nhìn về phía Đại Hùng: "Thoạt nhìn, chúng ta có lẽ yêu cầu một cửa hàng khác, còn có nhân thủ nữa."

Đại Hùng nghĩ nghĩ: "Nhân thủ đủ dùng. Vườn trà trừ bỏ hai mùa xuân thu, hẳn là cũng không quá bận. Bỏ ra chút thời gian vẫn được… Làm bột đánh răng hẳn là không khó đi?"

Ôn Luân dùng một loại ánh mắt nhìn giai cấp bóc lột mà nhìn Đại Hùng, nhưng khi tưởng tượng chính mình cũng là như vậy, cậu liền thu hồi tầm mắt, quay lại bắt đầu giảng bài cho Diêu Thanh: "A Thanh vì cái gì cảm thấy muốn ức thương *(ức hiếp, dìm, đẩy)*?"

Đại Hùng bị Ôn Luân nhìn đến tô tô trong tim, ngại Diêu Thanh ở đây, cũng không dám có động tác gì, vừa lúc nghe được có người gõ cửa, liền trực tiếp đi mở.

Nhà trong phủ thành, hiện tại cũng chỉ có ba người bọn họ. Lý Nhị bọn họ ban ngày tất cả đều đến trà lâu hỗ trợ.

Cù Văn Tinh không dự đoán được là Đại Hùng tự mình mở cửa, mặt già gần như xơ cứng kia cũng không khỏi lộ ra biểu tình giật mình: "Hùng đại nhân."

Chẳng sợ cùng Đại Hùng tiếp xúc qua, Đại Hùng thực tế tuổi cũng không lớn, nhưng trong mắt dân chúng Tề Quốc, vị Trấn Nam tướng quân này cũng là thuộc loại nhân vật truyện kỳ. Nhân vật truyện kỳ như vậy thế nhưng tự thân mở cửa cho mình, Cù Văn Tinh có chút không chịu nổi. Hắn hồi tưởng một chút, cho dù là chính mình cũng chưa từng mở cửa cho người khác.

Chờ Đại Hùng mang theo Cù Văn Tinh đi đến trong viện, Cù Văn Tinh không khỏi dừng chân lại.

Ôn Luân đang ra đề mục cho Diêu Thanh: "Nông dân trồng trọt, sĩ tộc quản lý quốc gia, A Thanh cho rằng thương nhân chính là không tự sản xuất sao?"

Diêu Thanh gật đầu.

Ôn Luân nói tiếp: "Chúng ta đặt ra một ví dụ. Ví dụ như Đại Trà thôn chúng ta, hiện tại nhà nhà đều có khách nhân đúng hay không?"

Diêu Thanh tiếp tục gật đầu: "Đúng."

"Được. Giả thiết nhà thôn trưởng lúc này đây có khách nhân, có một tiểu hài nhi nghịch ngợm gây sự, đập vỡ vài cái bát đĩa nhà thôn trưởng. Lúc này thôn trưởng liền yêu cầu đi mua bát đĩa, nếu mua không được, ngày hôm sau sẽ không đủ bát dùng. Nhưng mà, ngày hôm sau thôn trưởng phải mang khách nhân đi hái trà chơi, thương lượng xong giá tiền là mười văn tiền. Trong thị trấn, một cái bát là ba văn tiền, có người bán hàng rong trực tiếp gánh vào trong thôn, bán mười cái ba mươi ba văn tiền. Thôn trưởng lựa chọn mất thêm ba văn tiền, hay là kiếm thêm mười văn tiền nha?"

"Di?" Diêu Thanh chớp mắt một chút, "Tiền đập vỡ bát đĩa, khách nhân sẽ bồi thường. Cho nên thôn trưởng tương đương kiếm mười văn tiền, còn đổi bát đĩa mới. Người bán hàng rong cũng kiếm được ba văn tiền. Một nhà khách nhân cũng có thể thuận lợi ngày hôm sau đi chơi hái trà."

Ôn Luân gật gật đầu: "Ở trong này, bát đĩa chính là thương phẩm. Tác dụng của thương nhân chính là giúp hàng hoá lưu thông, đem thương phẩm đưa đến tay người cần."

Diêu Thanh nghĩ nghĩ: "Ở trong này, hái trà du ngoạn cũng là thương phẩm, nhưng là loại thương phẩm này vô pháp lưu thông, vì thế cần khách nhân tự mình tới cửa… Thương nhân là thôn trưởng. Học thành các môn văn võ cùng kỹ thuật, để buôn bán cùng đế vương. Hoàng Thượng là thương nhân lớn nhất!" Cho nên mới không nên ức thương? Mình hiện tại vừa học văn vừa học võ, về sau có phải cũng muốn bán cho Hoàng Thượng hay không? Mình không muốn bán đi a!

Ôn Luân xoa xoa đầu Diêu Thanh: "Vấn đề này, chờ ngươi trưởng thành chậm rãi nghĩ đi."

Mặt Diêu Thanh lộ vẻ nghi hoặc, luôn cảm thấy còn có chút địa phương mình không biết rõ, nhưng là cố tình lại không nghĩ ra được, đột nhiên nhìn đến Đại Hùng cùng Cù Văn Tinh đứng chờ ở một bên, liền đứng lên nhanh chóng thi lễ: "Gặp qua Cù gia gia."

Cù Văn Tinh cười gật đầu: "A Thanh hảo." Đứa nhỏ này… Ai, không phải là thương nhân nha.

Có khách nhân đến, Diêu Thanh tự giác về thư phòng ôn tập. Tiên sinh nói muốn đưa hắn vào thư viện, hắn không thể để tiên sinh mất mặt. Cho dù tuổi hắn còn nhỏ, cũng không đọc sách kém hơn người khác là bao. Diêu Thanh vừa nghĩ vừa đi đường, hai chân vướng một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất. May mắn trong viện cỏ cây xanh um, hắn nghiêng người qua một bên, ôm lấy một cái cây, một lúc lâu không động.

Ôn Luân vừa thấy, còn tưởng rằng đụng phải: "A Thanh, đụng phải hay là sái chân? Để Đại Hùng thúc đưa con trở về phòng."

Diêu Thanh soạt một cái buông thân cây ra, nhảy lên đường mòn, lắp bắp: "Không, không cần!" Lỗ tai đỏ bừng, bay nhanh mà biến mất ở trong sân.

Cù Văn Tinh mỉm cười: "A Thanh thật sự là thông minh."

Cái gọi là vuốt mông ngựa nha, khích lệ đại nhân không bằng khích lệ tiểu hài tử, con của mình được tán dương, tâm tình cha mẹ luôn phá lệ sảng khoái.

Ôn Luân vừa lộ ra một cái tươi cười, lại nghe được có người gõ cửa.

Lần này cũng không cần Đại Hùng đi mở cửa, tùy tùng đi theo Cù Văn Tinh tới thập phần có mắt mà đi ra, trong chốc lát có một người thư sinh trung niên đi đến.

Người này Ôn Luân không biết, mặt lộ vẻ nghi hoặc: "Ngài là?"

Thư sinh trung niên tươi cười hiền lành, khiêm cung hữu lễ: "Gặp qua Hùng đại nhân, gặp qua Ôn tiên sinh. Tiểu đệ họ Tống, tên một chữ Lâm. Mạo muội tới chơi, còn thỉnh nhị vị bao dung."

Ôn Luân vẫn là nghi hoặc: "Gặp qua Tống tiên sinh."

Tống Lâm liền nói không dám, sau đó đối với Cù Văn Tinh đứng một bên, sớm đã sợ ngây người nói: "Đây chắc là Cù lão tiên sinh đi."

Cù Văn Tinh nhờ vào nhiều năm tu dưỡng, tốt xấu cũng hồi lễ, lời nói ra vẫn là mang theo kinh ngạc: "Xin hỏi Tống tiên sinh có phải hay không là thái tử..." Tống Lâm thập phần nổi danh, người này cũng coi như là chi chính đi theo của thái tử, chuyên phụ trách những việc phi thường phức tạp, cơ hồ chính là lá cờ đối ngoại của Đông Cung. Sao Hùng gia lại có thể chiêu đến một pho tượng đại phật như này?

Thái tử? Ôn Luân nhìn thoáng qua Đại Hùng: huynh nhận thức thái tử?

Đại Hùng lắc đầu: không biết.

Tống Lâm cũng là một người sảng khoái, hoặc là nói, gã là một người rất có ánh mắt, thấy những người khác không thích vòng vo, gã nói chuyện cũng trực tiếp luôn: "Vừa lúc Cù lão tiên sinh cũng tại, Tống mỗ cũng bớt một chuyến công phu. Chuyện là bởi vì vài cái gối ôm..."

Gối ôm chính là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, trên thực tế nghi vấn của Tống Lâm, hoặc nên nói là nghi vấn của thái tử, trên cơ bản không có liên quan gì đến gối ôm.

"Thái tử điện hạ có chút nghi hoặc đối với sản lượng của gối ôm. Theo chúng ta hiểu biết, trong khoảng

thời gian này có thể làm ra gối ôm hẳn là chỉ có bao nhiêu đó thôi, nhưng trên thực tế gối ôm bán đi ra lại xa xa vượt qua con số này. Cũng không biết là hai vị là làm như thế nào? Hai vị hẳn là cũng không có tích hàng trước đi." Tống Lâm vốn nghĩ việc này không đáng lo, nhưng khi điều tra ra kết quả, bản thân gã cũng hoảng sợ, "Yên tâm, thái tử điện hạ chỉ là tò mò mà thôi."

Vô luận là Ôn Luân hay là Cù Văn Tinh, đều hiểu được thái tử là sẽ không đến đoạt sinh ý. Lui một vạn bước mà nói, nếu thái tử muốn cướp sinh ý, ích lợi của Ôn Luân cũng sẽ không bị ảnh hưởng, hiện nay những thiết kế đó chỉ có Ôn Luân mới có thể vẽ ra. Trên thị trường không phải là không có hàng nhái, nhưng toàn đều là những thứ không đâu vào đâu.

Cù Văn Tinh lại càng thêm không sợ. Đứng sau hắn chính là công bộ thượng thư, trọng thần đương triều. Thái tử điện hạ tuổi tác còn nhỏ, mặc dù là hoàng gia, lại chiếm danh phận thái tử, nhưng trên thực tế, tác dụng cùng quyền lực đều so ra kém Cù thượng thư.

Ôn Luân cùng Cù Văn Tinh liếc nhau, Ôn Luân nói thẳng: "Đáp án rất đơn giản, chính là sản xuất dây chuyền*."

Tại Tề Quốc, nếu một người là thợ mộc, vậy hắn phải trực tiếp từ xử lý vật liệu gỗ, thẳng đến chế tác các loại gia cụ toàn bộ đều là một người làm, hoàn toàn không giống như hiện đại phân công minh xác.

Như vậy mặc dù có thể bồi dưỡng toàn tài, thậm chí là đại sư, nhưng thương phẩm bình thường cũng không yêu cầu cao đến như vậy nha.

"Một người chuyên môn cắt vải, một người chuyên môn may chỉ, một người chuyên môn nhét bông vào trong, một người chuyên môn kết thúc. Nếu nhiều người mà nói, còn có thể phân chia càng cẩn thận hơn." Ôn Luân như có điều chỉ điểm, nói thêm một câu, "Cũng có thể áp dụng được vào việc khác."

Tống Lâm đột nhiên từ trên băng ghế đứng lên, đối với Ôn Luân vái chào: "Tiên sinh đại tài, học sinh thụ giáo." Nói xong, không còn dùng ánh nhìn tán thưởng vãn bối nữa, ngược lại còn mang theo tràn ngập khâm phục nhìn cậu.

Ôn Luân dần dần cảm nhận được cảm giác như có người khổng lồ đứng trên vai. Sản xuất dây chuyền cái gì, tại hiện đại là thường thức thôi, nhưng tại Tề Quốc này, nó liền thành tri thức. Trong tay Ôn Luân, cũng chỉ có thể dùng làm sinh ý gối ôm, nhưng là trong tay Tống Lâm, thái tử, thậm chí là đế vương quốc gia này, không biết sẽ có thể phát sinh cái dạng thay đổi gì?

Ôn Luân cũng không biết cái quá trình này cuối cùng sẽ dùng tới nơi nào, chỉ biết là cũng không lâu sau, Hùng gia chiếm được một gian cửa hàng tại An Giang thành, còn có thêm một đống bạc thưởng. Thái tử điện hạ này, thật sự là hiểu rõ thức thời, buồn ngủ liền đưa đến gối đầu.

56. Chương 56: Đến Trường

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Cửa hàng bột đánh răng thực thuận lợi liền có tin tức, tên vườn trà rốt cục cũng có tin tức —— là vườn trà Dục Tú.

Đồng thời, bột đánh răng từ cổ trà trăm năm, cũng bắt đầu lộ diện tại trà lâu, là tặng phẩm kèm theo.

Bao bì tặng phẩm là một bình sứ trắng nhỏ, mộc mạc đến trên nắp chỉ ấn bốn chữ "cổ trà trăm năm", cộng thêm đáy bình có hai chữ "Dục Tú". Bình rất nhỏ, giống hộp son phấn của cô nương gia hay dùng, nhưng nhìn không nữ khí. Tặng phẩm đi, người người đều thích; huống chi tổng cộng cũng chỉ có bảy ngày, căn bản chưa nói tới vuốt mông ngựa linh tinh cái gì.

Những khách nhân thu được tặng phẩm tỏ ra rất vui vẻ.

Nhưng mà, cửa hàng bột đánh răng muốn khai trương còn cần rất nhiều chuẩn bị. Hiện nay chỉ có một cửa hàng, còn lại thủ tục, trang hoàng, nhân viên, thậm chí ngay cả chủng loại bột đánh răng khác nhau, đều còn dừng lại trong trí tưởng tượng của Ôn Luân. Bất quá việc tuyên truyền, nên làm càng sớm càng tốt.

Ôn Luân làm phủi tay chưởng quầy đến thập phần thoải mái, Đại Hùng bận rộn đến cơ hồ chân không chạm đất, may mắn người người đều cho y mặt mũi.

Nguyên bản việc này hẳn là Triệu Tứ đến chạy chân, nhưng mà tân phòng trên núi đều do Triệu Tứ tự mình đốc thúc, nên người rời đi không được. Hoàng Chân ngược lại có thể chạy, nhưng trà lâu cũng không thể không có người, nếu đổi Đại Hùng đi thay, trực tiếp liền dọa chạy ba phần khách nhân.

Ôn Luân cảm thấy: "Chúng ta có nên mời thêm quản gia ở tại phủ thành hay không?"

Đại Hùng nghĩ nghĩ, dựa theo những ý tưởng của tức phụ, mời thêm quản gia là chuyện hoàn toàn tất yếu, gật gật đầu: "Quản gia tốt không dễ tìm, chậm rãi lưu ý đi."

Ôn Luân ngẫm lại thấy cũng đúng. Cậu hiện tại coi như là bản thân có nhiều nhân mạch. Văn nhân tương giao tuy ít, nhưng mà văn nhân giao tình cũng là rất nghiêm túc. Ôn Luân cùng văn nhân phủ thành đã gặp mặt được vài lần, nhất là những đại gia, có thể không mua mặt Đại Hùng, nhưng là đối với Ôn Luân, lại đều khách khí vạn phần.

Này có thể nói là khí khái văn nhân, cũng có thể nói là tự cho là thanh cao; nhưng sau khi Ôn Luân cùng những người này tiếp xúc liền nhận ra, chẳng qua là đạo bất đồng bất tương vi mưu mà thôi, nói trắng ra là không có tiếng nói chung.

Kỳ thật Ôn Luân cảm thấy chính mình cái học tra này, cũng không có tiếng nói chung gì với một đám nhân vật cấp điện phủ* kia, nhưng không chịu nổi nguyên thân rất bưu hãn nha. Cậu hiện tại ru rú ở trong nhà cũng bị nói thành không nóng nảy, có ẩn sĩ chi phong nha.

**Điện phủ: cung điện + phủ thành, hiểu sơ là vậy, kiểu như mấy người này nổi tiếng từ phủ thành cho đến trong triều đình.*

Ôn Luân có đôi khi nghe mọi người ngôn luận, còn đỏ mặt một phen.

Bất quá tìm quản gia quả thật không là một chuyện dễ dàng, chẳng sợ Ôn Luân lộ ra một chút khẩu phong trong đàn văn nhân thực đáng tin kia, cũng không có kết quả tốt gì, thậm chí còn bị người lặng lẽ khuyên bảo: "Quản gia vẫn là tự mình dưỡng mới tốt."

Ôn Luân lúc ấy không cảm thấy cái gì, nhưng khi quay đầu tưởng tượng. Nhà mình hiện tại dùng người cơ hồ đều là từ Huyện Bá quý phủ đưa tới. Những nhóm tráng hán đều công tác tại vườn trà. Dược viên bên kia chỉ có Hoa Vĩnh cùng một tiểu dược đồng… Ngô, dược viên bên kia cũng cần phải thêm người, không thể để một đại phu nhổ cỏ đến mệt chết đi?

Còn dược đồng, ngược lại tương đối dễ tìm một ít. Ôn Luân ủy thác người môi giới không vài ngày, liền tìm đến năm người, tuổi từ mười ba, mười bốn đến mười bảy mười tám đều có, tay chân lưu loát, bản lĩnh phân biệt thảo dược cũng có thể thông qua khảo nghiệm. Tìm được người cách ngày, Ôn Luân khiến cho đem người đưa đến trên núi đi.

Sau đó dư lại chính là chuyện lớn của Diêu Thanh —— đến trường.

Bản thân Ôn Luân đọc sách trải qua thập phần đơn giản, cha mẹ mang theo vào nhà trẻ, sau đó một đường nhét vào trung học, đại học thì tự mình đi. Nguyên thân đọc sách trải qua càng đơn giản. Nguyên thân sinh hoạt tại thị trấn, cũng không có tại thư viện phủ thành đọc sách; lúc tuổi nhỏ thì mời tiên sinh đến dạy trụ cột, sau khi nhanh chóng học xong trụ cột, liền vào tư thục của thị trấn, do đó liền nhận thức đám người An Lan; sau lại liền bái làm môn hạ của Diêu Đại tiên sinh. Từ đầu tới đuôi đều không cần người quan tâm.

Hiện tại đến phiên cậu đưa con mình, không, là học sinh của mình đi đọc sách, các loại thủ tục loạn thành một đám lộn xộn a! Đây là tại tiền đề thư viện mở ra đèn xanh cho cậu, mấu chốt là Diêu Thanh còn phải học võ, vì thế liền xin học ngoại trú.

Thư viện không phải không có học sinh học ngoại trú, nhưng cái gọi là học ngoại trú kia, đều là tại thư viện thượng khóa vài ngày, sau đó một tháng chỉ về nhà một hai lần. Đây là một phần nhỏ học sinh bản địa ở phủ thành. Đại bộ phận học sinh thư viện đều đến từ mỗi thị trấn chung quanh An Giang thành, thậm chí còn có châu phủ khác, có điều kiện giáo dục không tốt mà tới. Những học sinh trong thư viện này, một năm về nhà cũng chỉ một hai lần mà thôi.

"Mỗi ngày về nhà?" Người tiếp đãi Kim tiên sinh sửng sốt, "Hoàn toàn không ở thư viện sao?" Học sinh khác tiến thư viện đọc sách, ước gì cả ngày chui vào biển sách, dư lại tâm tư đều cùng đồng học kéo gần

quan hệ, làm tốt quan lộ về sau. Loại học sinh muốn mỗi ngày về nhà, thuần túy học ngoại trú, Kim tiên sinh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thủ tục khác cũng không có vấn đề gì, Ôn Luân không nghĩ lại vướng ở chỗ này: "Cũng không phải mỗi ngày, nhưng mà hiện tại A Thanh đang học võ, vẫn còn là thời điểm đặt nền móng. Nhà của ta… Tướng công, hy vọng có thể tại trước khi trở về núi, dạy cho hắn nhiều một chút. Chờ đến chúng ta về trên núi, A Thanh phải ở lại trong thư viện. A Thanh tuổi còn nhỏ, còn cần tiên sinh quan tâm nhiều một phần."

Quan tâm cái gì, hoàn toàn là nói khách khí. Trước kia khi Ôn Luân chưa xuất hiện, Diêu Thanh một tiểu hài nhi bảy tuổi, có thể một người một mình sinh hoạt mấy tháng. Huống chi hiện tại lại lớn thêm một tuổi, tình huống thư viện cũng không phải không xong như vậy, còn có thể mang theo thư đồng… Ôn Luân nhướng mày, cậu thế nhưng quên tìm một thư đồng cho Diêu Thanh.

Ân, bây giờ còn có chút thời gian, nên nhanh chóng chọn một người. Cậu cũng không muốn Diêu Thanh tự mình đi nấu cơm giặt quần áo cái gì đâu.

Việc này Diêu Thanh là có thể tự mình làm, nhưng cậu càng muốn Diêu Thanh hảo hảo đọc sách hơn, sinh hoạt có năng lực tự gánh vác là có thể, bây giờ còn là theo Đại Hùng học chút võ công mới là đứng đắn.

Bạo lực vườn trường cái gì, vô luận là văn đấu hay là võ đấu, Ôn Luân đều không muốn Diêu Thanh bị người khi dễ. Phương diện văn đấu không có nhiều vấn đề lắm. Phương diện võ đấu, phủ thành lớn như vậy, trên mặt quản lý của thư viện phải là sẽ không xuất hiện sơ hở lớn như vậy, nhưng mà vạn nhất đâu? Ai cũng không thể cam đoan vạn nhất không phải sao?

Lại nói, luyện võ cường thân, trừ bỏ giống cậu tập thể dục theo đài ra, thư sinh khác muốn đứng đắn nhập sĩ, đều là phải muốn có một chút võ nghệ. Khi dễ một đứa bé còn không phải như một bữa ăn?

Kim tiên sinh nghe xong lý do của Ôn Luân, nhìn nhìn Diêu Thanh lại so hài tử tám tuổi bình thường còn muốn lùn hơn, tỏ vẻ lý giải. Diêu Đại tiên sinh, Ôn Luân, Diêu Thanh, ba cái tên này đã cấu thành một câu chuyện trong vòng luẩn quẩn văn nhân tại phủ thành, có thể nói mọi người đều biết. Kim tiên sinh chỉ cần nghĩ đến một hài tử nhỏ như Diêu Thanh vậy, lập tức phải rời đi ngôi nhà quen thuộc, một mình sinh hoạt tại trong thư viện, cũng rất là cảm khái.

"Chuyện này ta cùng viện trưởng thương nghị một chút, hẳn là không có nhiều vấn đề lớn. Ôn tiên sinh nhà ngay tại bên cạnh thư viện đi?"

"Vâng, tới lui rất gần." Ôn Luân năm đó còn rất hâm mộ đồng học có nhà ở gần trường, đối với cái loại trường hợp, khi bản thân phải nhọc nhằn lết đến trường, đồng học ở tại bên cạnh chỉ vừa mới rời giường chuẩn bị, tỏ vẻ ra các loại hâm mộ ghen tỵ hận!

Bởi vì không thể lập tức đưa ra kết luận, Kim tiên sinh chỉ có thể an bài hai người đi thăm quan thư viện một ngày.

Ôn Luân nhìn xem thập phần cẩn thận, không chỉ bàng thính mấy lễ khóa, còn đi thăm ký túc xá học sinh, trọng điểm khảo sát là tình huống vệ sinh của quán cơm cùng đồ ăn. Diêu Thanh tuổi nhỏ, còn tại tuổi đang lớn, thức ăn cũng không thể kém. Vạn nhất kén ăn mà nói, lớn lên không cao thì phải làm sao? Nữ nhân lớn lên không cao, còn có thể gọi là chim nhỏ nép vào người; nam nhân nếu lớn lên không cao, kia căn bản là nhị đẳng tàn phế đó!

Vạn nhất chờ về sau Diêu Thanh vào triều đình, cùng nhóm đại nhân khác giao lưu, nhân gia một đám đều phải nhìn xuống Diêu Thanh? Ôn Luân cảm thấy cái này liền không thể nhẫn nhịn! Nhưng mà chẳng sợ là tại An Giang thành phồn hoa như vậy, Ôn Luân cũng luôn không tìm thấy sữa dê, càng miễn bàn đến sữa bò a.

Kết quả, tình huống của quán cơm trong thư viện so với những việc Ôn Luân trải qua, quả thực là công trình đầy lương tâm nha.

Ôn tiên sinh tỏ vẻ, không cần lo lắng tiểu hài tử không thích ăn cơm nha! Được rồi, Diêu Thanh kỳ thật trừ bỏ có hơi nhiều vấn đề muốn hỏi ra, thật sự là một hài tử phi thường bớt lo. Nếu tại trong thư viện bị dạy cong, cẩn thận cậu liền thả tiểu gấu mèo ra liều mạng!

Kim tiên sinh đang ăn cơm, cảm thấy đột nhiên phát lạnh, ngẩng đầu nhìn Ôn Luân đối diện, lộ ra một cái mỉm cười hiền lành nhìn hắn, hắn cũng phản xạ mà cười đáp lại: "Thư viện gần bờ sông, thời tiết so với địa phương khác càng lạnh hơn một ít. Ôn tiên sinh phải chú ý nhiều hơn."

Ôn Luân gật gật đầu: "Đa tạ Kim tiên sinh nhắc nhở."

Văn nhân là một đám người không quan tâm đến mọi việc nhất trên thế giới, nhưng đó cũng là một đám người biết chú trọng nhất. Khi bọn họ không quan tâm, quả thực màn trời chiếu đất, mao lư túp lều đều có thể thành các loại thi hứng đại phát. Nhưng là khi họ chú trọng, tựa như thư viện này, diện tích cực lớn, hoàn toàn không thua những đại học tổng hợp ở hiện đại. Đại học tổng hợp còn bởi vì quan hệ tới giá đất mà phải phân ra vài cái học khu nha!

Thư viện thì không cần lo. Thư viện liền chiếm cứ một chỉnh mảnh đất cực lớn, bao quát một đoạn bờ sông, có bến tàu của mình, có thuyền riêng của mình —— còn không chỉ có một con thuyền, có các loại kiến trúc lâm giang, đình đài lầu các cái gì cần có đều có. Bởi vì chèo thuyền trên sông là một chuyện cực kỳ phong nhã.

Ôn Luân tốn ba ngày, mới đem thư viện sờ soạng hết.

Sau đó, cậu cũng nhận được câu trả lời khẳng định từ thư viện, vì thế ngày hôm sau Diêu Thanh liền phải đi học.

Buổi sáng, Diêu Thanh như trước sáng sớm đứng lên đi theo Đại Hùng luyện công sớm. Chờ đến khi Ôn Luân đứng lên, Diêu Thanh đã kết thúc luyện công, vội vã chuẩn bị đi đến trường.

Ôn Luân vội nói: "Từ từ, ta đưa con đi."

Diêu Thanh lần đầu tiên phản đối cậu: "Có Đại Hùng thúc đưa con là được!" Nhóc hoàn toàn có thể tự mình đi, Kim tiên sinh ở thư viện nói sẽ đứng trước cổng chờ nhóc. Nhóc nhận ra được tiên sinh nha.

Với lại: "Tiên sinh nhanh lên, con sắp đến muộn rồi!"

Ôn Luân đánh răng, lau mặt một phen, trực tiếp nhảy lên lưng tức phụ của tiểu mao lư: "Đi!"

Tức phụ của tiểu mao lư: "Ân ngang~"

Đại Hùng mang theo Diêu Thanh ngồi lên tiểu mao lư: "Đi thôi."

Sau đó dọc theo đường đi, Đại Hùng nhìn Ôn Luân đem tóc của mình cột xong, đem quần áo chỉnh lý tốt, chờ đến cổng thư viện, tức phụ lại là một bộ thư sinh nhẹ nhàng.

Ôn Luân đến thư viện, làm một việc duy nhất chính là đem Diêu Thanh giao cho Kim tiên sinh.

Diêu Thanh đi theo Kim tiên sinh vào thư viện. Ôn Luân không cùng đi vào, tại trước đại môn đứng thật lâu.

Đại Hùng ôm tức phụ, vỗ nhẹ lưng cậu: "Đừng lo lắng. Buổi tối là có thể nhìn thấy A Thanh."

Ôn Luân gật gật đầu: "Cũng đúng, cũng không biết vì cái gì, ta cảm thấy có chút xót xa trong lòng." Loại cảm giác con của mình đi theo dã nam nhân cũng không quay đầu lại nhìn mình này, đến cùng là xảy ra chuyện gì a?

57. Chương 57: Nhận Người

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Cất bước Diêu Thanh, Đại Hùng vỗ vỗ lưng Ôn Luân: "Buồn ngủ không? Muốn trở về ngủ tiếp hay không?"

Ôn Luân ngáp một cái: "Không cần. Đi thôi, đi trà lâu."

Người môi giới đã chờ sẵn ở trà lâu, người môi Lạc Tam gầy như siêu mẫu, vẻ mặt hưởng thụ mà nhấp một miệng trà. Lạc Tam là quan nha, bởi vì dính cái bối cảnh từ quan phủ, chẳng sợ làm chính là loại việc hạ cửu lưu như người môi giới này, mọi người cũng sẽ tôn xưng gã một tiếng Lạc Tam gia. Nhưng Lạc Tam gia cũng tự mình biết phân lượng của bản thân, giống như trà lâu như vậy, loại thân phận này như gã là vào không được, chẳng sợ gã có nhiều tiền hơn thì cũng sẽ vẫn như vậy.

Đây là lần đầu tiên gã đến trà lâu uống trà, trà tốt hay xấu thì gã uống không ra, nhưng tâm tình hiển nhiên thực tốt, như là cả người đều muốn thăng hoa.

Đại Hùng cùng Ôn Luân còn chưa vào nhà, liền thấy trong viện đứng hơn hai mươi người, một đám đứng đến thẳng tắp. Nhìn thấy hai người lại đây, hơn hai mươi người chỉnh tề xoát xoát mà hành lễ. Chỉ cần một phần diễn xuất này, đều khiến cho Đại Hùng cùng Ôn Luân xem trọng nhiều liếc mắt thêm một cái.

Lạc Tam ở bên trong nghe được động tĩnh, nhanh chóng đứng dậy: "Lạc Tam gặp qua Hùng đại nhân, Hùng phu nhân."

Ôn Luân đã bị mọi người gọi "Hùng phu nhân" gọi đến không còn cách nào khác, sao cũng được mà gật đầu, đơn giản hàn huyên hai câu, liền vào chính đề: "Trước tiên là nói về thư đồng đi."

Lạc Tam nghe vậy, sắc mặt hơi hơi cứng đờ, gã vốn tính toán đem vấn đề này đặt ở cuối cùng nói, thật sự đều bởi vì: "Hùng phu nhân yêu cầu tương đối đặc biệt, nếu Lạc Tam không lý giải sai mà nói, ngài là muốn một người tuổi lớn hơn một chút?" Thư đồng nhà ai không phải là từ nhỏ dưỡng tại bên người a? Diêu Thanh tiểu thiếu gia tuổi cũng không lớn, vừa vặn dưỡng một cái không phải tốt sao?

Ôn Luân: "Không sai. A Thanh tuổi còn nhỏ, có một người tuổi lớn hơn một chút, có thể làm thay một chút chuyện." Nào có chuyện tiểu hài tử chiếu cố tiểu hài tử? Thay vì nói cậu tìm thư đồng cho Diêu Thanh, không bằng nói là muốn tìm bảo mẫu kiêm quản gia đi.

Lạc Tam gật gật đầu, đứng ở ngoài cửa, tiếp đón một thiếu niên mi thanh mục tú tiến vào. Thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, ánh mắt linh hoạt mà chuyển động chung quanh, nhìn đến Đại Hùng cùng Ôn Luân liền trực tiếp lại hành lễ thêm một lần, sau đó đứng im cũng không nói gì.

Lạc Tam trực tiếp giới thiệu nói: "Người này gọi…"

Đại Hùng đột nhiên đánh gãy: "Thay người khác."

Thiếu niên kia sửng sốt, Lạc Tam cũng nghẹn, nhưng tình thế so người cường, bọn họ cho dù lại có ý kiến, cũng không dám phát trước mặt Đại Hùng.

Chờ thiếu niên kia đi ra ngoài, Đại Hùng mới nói với Ôn Luân: "Tâm nhãn rất linh hoạt."

Ôn Luân hoàn toàn không biết, chỉ liếc mắt nhìn thiếu niên kia một cái, chỗ nào nhìn ra tâm nhãn linh

hoạt, nhưng mà cậu tin tưởng phán đoán của Đại Hùng, gật gật đầu. Đứa bé kia tuổi cũng nhỏ một chút, gầy gầy, thùng sách lại khá là nặng.

Liên tiếp ba thiếu niên, đều bị Đại Hùng hoặc là Ôn Luân lấy lý do như này như nọ mà phủ quyết. Lạc Tam trộm lau mặt một phen: "Phía dưới đây là một đứa cuối cùng. Người này gọi Trác An, vốn là một đứa giúp việc bếp núc trong tửu lâu, hiện tại đông gia tửu lâu đóng cửa, hồi hương dưỡng lão. Tuổi nó có hơi lớn chút, năm nay mười sáu tuổi."

Trác An vừa vào cửa, Ôn Luân còn tưởng rằng nhìn thấy Đại Hùng thứ hai. Thiếu niên cao cao tráng tráng khiến ánh sáng phòng trong đều tối sầm một chút, nếu không phải trên mặt rõ ràng còn có chút non nớt, quả thực tựa như kẻ bán thịt heo trên chợ.

Hình tượng này cùng thư đồng chênh lệch không phải nhỏ tí tẹo a…

Ôn Luân nhìn thoáng qua Đại Hùng, thế nhưng lần đầu tiên thấy y không có phủ quyết, vì thế thăm dò hỏi hai câu: "Biết chữ sao?"

Trác An thành thành thật thật mà trả lời: "Nhận được vài chữ, lặng lẽ đi theo chưởng quầy học qua tên đồ ăn."

Cũng chính là nhận thức chữ không nhiều lắm. Ôn Luân nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Biết nấu ăn?"

"Biết!" Trác An ánh mắt lập tức sáng lên, sau đó lại ấp úng nói, "Bất quá biết không nhiều lắm, chỉ cùng đại trù học qua một chút."

Lạc Tam nghe Trác An trả lời, quả thực đã muốn giơ chân. Trả lời thành thật như thế làm gì? Hắn biết hai ba chữ kia thì có khác gì không biết chứ, có thể làm thư đồng là được!

Lại nói tiếp, Trác An này cùng Lạc Tam xem như có dính chút họ hàng xa. Đứa nhỏ này có tâm nhãn rất thực, gã coi như cũng là người có chút phương pháp, lại là người chuyên môn làm môi giới, nhưng trăn trở gần một tháng, đều không có đông gia nào muốn dùng Trác An. Rõ ràng gã đã nhiều lần dạy đứa nhỏ này nên đáp lời như thế nào, cố tình người khác vừa hỏi, lập tức đã đem những cái học được vứt đến sang một bên, có sao nói vậy có hai liền nói hai.

Ôn Luân cùng Đại Hùng liếc nhau, hai người cũng không phải nghĩ như vậy. Đừng nói đầu năm nay, cho dù là ở cái thời đại thực đơn bay đầy trời của Ôn Luân, mỗi cái bí phương vẫn là trân chi lại trân, các loại quán cơm riêng cùng đại trù khách sạn, người nào trên tay mà không nắm bắt chút bí phương chứ.

Thay đổi tại Tề Quốc nơi có vật tư tương đối cằn cỗi này, tốc độ lưu thông ở địa phương cũng không đủ nhanh, thực đơn liền có vẻ càng thêm trân quý, này đều là vốn liếng có thể nuôi sống gia đình qua ngày nha.

Đương nhiên, Trác An học được không có khả năng là chiêu bài đồ ăn của đại trù, nhưng chỉ cần ở sau đại trù nhìn ra một chút, nếu bản thân hắn có điều kiện cân nhắc cân nhắc, liền không lo không có bản lĩnh mở một tiệm cơm nhỏ. Một người giúp việc bếp núc, thế nhưng có thể từ trên tay đại trù học được bản lĩnh, này vốn đã chứng minh tâm tính cùng nhân phẩm của Trác An.

Đương nhiên, làm một người giúp việc bếp núc cùng một thư đồng có yêu cầu là hoàn toàn bất đồng.

Ôn Luân nghĩ nghĩ nói: "Như vậy đi. Trác An ngươi trước lưu lại, ký hai năm khế, như thế nào?" Chờ thêm hai năm, dựa theo quy củ ở nơi này cũng nên cưới vợ sinh con. Nếu trong hai năm này, có thể hoàn tiền vốn, nói không chừng nhân gia muốn tự mình mở mua bán nhỏ đâu?

Lạc Tam không nghĩ tới Ôn Luân thế nhưng đồng ý để Trác An lưu lại, Trác An bản nhân càng là vui sướng ngất ngây: "Đa tạ Đông gia!" Sau đó liệt miệng, liên tiếp cười ngây ngô.

Ôn Luân coi trọng nhất thư đồng đã tìm được, chuyện còn lại liền thoải mái. Thư đồng dù sao liên lụy tới càng nhiều vấn đề riêng, còn là cho Diêu Thanh dùng, không thể sơ suất.

Kế tiếp liền giống giải quyết việc chung hơn. Xem qua những người còn dư lại một lần sau, chọn lựa một chưởng quầy cho cửa hàng bột đánh răng, một phòng thu chi, tiểu nhị cũng chứng thực xuống dưới. Một quản gia tốt khả ngộ bất khả cầu, Ôn Luân sốt ruột cũng không được.

Lạc Tam lúc này đây viên mãn hoàn thành công tác, vẻ mặt tươi cười nói: "Chuyện quản gia tiểu nhân luôn để ở trong lòng, nếu có người thích hợp liền sẽ lập tức mang lại đây."

Đại Hùng cùng Ôn Luân gật đầu.

Bích Hà đưa Lạc Tam xuất môn, còn đưa lên một cái thực hạp.

Lạc Tam tiếp nhận thực hạp chỉ biết là không đúng, rất là nặng. Gã cảm thấy có chút kỳ quái, cô nương thon thon nhỏ bé này, như thế nào có thể cầm nó nhẹ nhàng giống như là đang cầm hai cây hành lá vậy? Chờ trở lại nhà, mở ra vừa thấy, tầng trên là các miếng điểm tâm màu lục, tầng dưới là một điếu tiền, so với tiền gã bán người còn nhiều hơn một ít.

Lạc Tam đi rồi, Ôn Luân nghĩ nghĩ: "Nếu không chúng ta đi Dục Anh đường một chuyến đi?"

Đại Hùng có chút không rõ: "Ân? Ngay bây giờ liền dạy dỗ?" Y cũng không phải không cùng hài tử ở chung qua, tất cả đều là một đám hùng hài tử ở Đại Trà thôn, khi còn bé mỗi đứa đều bị y đánh tơi bời. Hài tử bớt lo, y chỉ gặp qua một mình Diêu Thanh.

Nhưng mà đọc sách cũng không bớt lo a! Huống chi, Diêu Thanh lập tức liền phải ở một mình.

Ôn Luân nghĩ đến liền làm: "Không phải dạy dỗ. Là tìm cho A Thanh một thư đồng. Trác An hiện tại có thể dùng dùng, nhưng mà lớn tuổi, cũng không thể cả đời làm thư đồng. Hiện tại đi theo A Thanh học thêm một chút, tương lai nếu hắn đồng ý lưu lại, tại trà lâu làm việc càng tốt hơn. Nếu vẫn luôn có thể làm thư đồng, A Thanh cũng cần một gã sai vặt." Mấu chốt là, tìm cho A Thanh một đứa bạn cùng lứa tuổi nha.

Tiểu hài tử mới bao lớn a? Còn mang theo một bộ ông cụ non, tương lai lừa không được tức phụ thì làm sao bây giờ? Không đúng, đầu năm nay giảng cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Tức phụ không sợ thú không được, nhưng về sau vợ chồng hai người ở chung luôn cần có chút tình thú đi? Cũng không thể để tân nương tử cảm thấy gả nhầm cho lão nhân nha!

Dục Anh đường so thư viện xa hơn. Ôn Luân cùng Đại Hùng cơ hồ đi tới cuối tường thành, mới thấy biển chữ Dục Anh đường.

So với Dục Anh đường trong thị trấn, Dục Anh đường ở phủ thành hiển nhiên sạch sẽ hơn nhiều lắm, phòng xá nhìn qua chỉ có chút xưa cũ mà thôi.

Hai người có thính lực siêu quần, còn chưa đi tới gần chợt nghe bên trong có tiếng tiểu hài tử khóc nháo cùng tru lên, tựa như đang tiến hành một hồi đánh hội đồng. Chờ hai người đi vào đại môn không người trông coi kia, liền nhìn thấy tình huống khiến người thẳng nhíu mày.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, đang cởi quần áo, mang theo đám trẻ con xung quanh cùng vỗ tay cười to: "Đánh! Hung hăng đánh cho ta! Ai thắng ca cho kẻ đó cơm ăn!" Phía sau nó còn đứng bốn năm thiếu niên, cũng là một bộ biểu tình như đang xem kịch vui, thời điểm nhìn đến hai tiểu hài nhi tuổi càng nhỏ đánh đến càng thêm kịch liệt, liền phát ra âm thanh ủng hộ.

Ôn Luân vừa định khuyên can, thiếu niên đi đầu kia đã phát hiện hai người, phất phất tay để hai tiểu hài tử dừng tay, chính mình thần tình tươi cười mà đón lại đây: "Hai vị khách quý đây là?" Vừa nói, một bên còn cao thấp nhìn lướt qua quần áo ăn diện của Ôn Luân cùng Đại Hùng.

Hai tiểu hài nhi đánh nhau tách ra sau, đồng thời đứng ở phía sau thiếu niên, trên mặt mang theo muốn thưởng tươi cười.

Ôn Luân nhìn thoáng qua, lập tức dường như không có việc gì nói: "Làm phiền tiểu ca nhi, muốn hỏi một chút hướng Tập Võ Hạng đi như thế nào?" Tập Võ Hạng tại An Giang thành thập phần nổi danh. Tuy rằng cũng là địa phương bần dân tụ tập sinh hoạt, nhưng là tụ tập đại bộ phận người chèo thuyền, xa mã, còn có tiêu cục, những người này còn thập phần ôm đoàn, đụng phải một người liền như là đâm vào một tổ ong vò vẽ.

Thiếu niên kia nghe nói là Tập Võ Hạng, chính chính sắc mặt: "Từ đây đi ra ngoài, một đường hướng bắc đi đến đại lộ liền có thể thấy được."

Ôn Luân cười nói: "Đa tạ tiểu ca nhi."

Đại Hùng vươn tay lấy ra hai văn tiền cho thiếu niên.

Thiếu niên kia phản xạ mà tiếp được, ngẩng đầu vừa thấy ánh mắt Đại Hùng, nhịn không được tay run lên, hai đồng tiền đinh linh linh mà rơi xuống đất. Thiếu niên nhanh chóng đi nhặt, lại ngẩng đầu đã không thấy bóng dáng của hai người đâu.

Kinh thành.

Hoàng Thượng kinh xa giản tòng, tuần tra bách công thự.

**Kinh xa giản tòng: quần áo đơn giản.*

**Bách công thự: khu làm nghề thủ công.*

Công bộ thượng thư cùng vài quan viên đang ở một bên thay Hoàng Thượng giải thích: "Hiện nay, tên cùng khảm đao đều dùng dây chuyền sản xuất chế tạo. Hiệu suất so dĩ vãng cao hai phần, hiện tại thời gian còn thiếu, chờ tiếp qua một đoạn thời gian sau, hẳn là còn có thể có tăng lên. Khôi giáp hiệu quả cũng không tồi, nhưng khôi giáp bộ kiện nhiều, trong lúc nhất thời công bộ cũng không chia ra được nhiều thợ thủ công như vậy, còn đang điều động từ nơi khác."

Thái tử tuổi trẻ nhịn không được hơi hơi gợi lên khóe miệng, đắc ý nhìn thoáng qua phụ hoàng nhà mình.

Hoàng Thượng vừa lúc liếc mắt một cái, chạm phải tầm mắt thái tử, đưa tay đem thái tử luôn quy củ một cách máy móc kia kéo đến bên cạnh mình, bàn tay to xoa đầu tóc chải vuốt chỉnh tề của thái tử thành ổ chim: "Ngô nhi có tài trị quốc." Hắn làm lão cha chỉ là muốn mua cho nhi tử vài cái món đồ chơi thôi a, nhi tử như thế nào liền từ món đồ chơi nghĩ đến công nghiệp quân sự rồi?

Quả nhiên, nhi tử càng lớn càng không đáng yêu!

Thái tử vất vả mà giãy dụa ra khỏi ma chưởng của lão cha hoàng đế, cố gắng vô ích để cứu giúp kiểu tóc của mình: "Phụ hoàng!"

58. Chương 58: Gã Sai Vặt

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Gã sai vặt, hoặc là nói thư đồng dự bị của Diêu Thanh, ngoài ý muốn là tới rất dễ dàng.

Ôn Luân bị người đụng phải, xác thực mà nói, là còn chưa có đụng vào, đã bị Đại Hùng một tay kéo ra, sau đó tiểu hài nhi liền vựng ngã tới trên mặt đất.

Cả người tiểu hài nhi bẩn hề hề, cũng không biết đã bao nhiêu ngày không tắm, thân cao thoạt nhìn cùng Diêu Thanh không sai biệt lắm.

Bên cạnh có một người thở dài nói: "Đây là con Liên Nhị gia nha, tháng trước Liên Nhị đắm thuyền, bà nương Liên Nhị cũng đi theo nhảy sông, chủ nợ cùng chủ nhà tìm tới cửa lấy đi hết đồ vật trong phòng, hiện tại liền chỉ dư lại một mình Tiểu Ỷ."

Tiểu Ỷ? Ôn Luân nhìn nhìn tiểu hài nhi bị Đại Hùng xách trên tay, nhìn nhìn lại đám người tới lui trong ngõ hẻm, y phục trên người đều mang theo mụn vá, yên lặng thở dài, ngẩng đầu nhìn mắt Đại Hùng.

Đại Hùng mày rậm giương lên, tay cũng đi theo giương lên: "Mang về?" Tiểu hài nhi hôn mê bất tỉnh giống như tiểu cẩu bị nắm cổ, đung đưa theo tay Đại Hùng.

Ôn Luân nhìn chiều cao của tiểu hài nhi một chút: "Mang về đi." Diêu Thanh có lẽ không thích người lớn lên cao hơn mình đi? Đứa nhỏ này ngược lại cao không sai biệt lắm.

Trên người Tiểu Ỷ không có tật xấu gì, té xỉu thuần túy chỉ là đói quá mà thôi. Nhưng mà chẳng sợ là đói cực kỳ, nó cũng chỉ là chớp chớp mắt nuốt nước miếng, thẳng đến Ôn Luân nói: "Ăn đi, đây là cho ngươi ăn."

Tiểu Ỷ quái mô quái dạng mà hành lễ: "Cám ơn." Sau đó nó mới dám bò lên ghế uống cháo. Tiểu hài nhi miệng nhỏ, lại đói cực kỳ, nên uống rất mạnh, không đến hai cái liền bị sặc.

Bích Hà vỗ vỗ lưng cho nó, Ôn Luân nhìn xem mà trong lòng run sợ. Cô nương này vào mùa đông một mình đấu với một đầu lợn rừng hơn trăm cân, một bàn tay này đi xuống, thân thể nhỏ của Tiểu Ỷ…

Cũng may, không có xảy ra huyết án. Ôn Luân thở ra một hơi, một phòng người cũng kỳ quái mà nhìn cậu một cái.

Ôn Luân xấu hổ mà ho khan một tiếng, lôi kéo Đại Hùng đứng dậy, đối Bích Hà nói: "Bích Hà, Tiểu Ỷ giao cho ngươi, trong chốc lát đưa xuống dưới hảo hảo rửa mặt chải đầu, tìm kiện quần áo cũ của A Thanh cho nó thử xem."

Bích Hà ứng thanh vâng, bộ dáng thập phần nhu nhược.

Ôn Luân quay đầu, khóe mắt còn tại giật, trở về phòng sau nhịn không được đối Đại Hùng nói: "Lúc nào

dạy ta một bộ võ công khác?" Dưỡng sinh quyền cậu đã đánh luyện đến rất quen thuộc, có thể tới một bộ trụ cột không?

Đại Hùng trái lo phải nghĩ: "Như vậy đi, dạy đệ một chiêu khắc địch chế thắng!"

"Tuyệt chiêu sao?" Khắc địch chế thắng! Nghe lên thực trâu có hay không (gào thét -ing)! Võ công lợi hại tại tinh không tại nhiều, nhớ năm đó Lệnh Hồ Xung học được độc cô cửu kiếm liền độc bộ cả võ lâm. Một chiêu này là cái gì? Thiên ngoại phi tiên sao?

Đại Hùng nghiêm túc một chút: "Ta trước làm mẫu cho đệ một lần. Đệ né tránh."

Ôn Luân làm tư thế phòng ngự: "Đến đây đi!" Cậu tập thể dục theo đài cũng là có chút hiệu quả đó nha, tay chân cũng linh hoạt hơn trước nhiều.

Đại Hùng: "Ta đến!"

Ôn Luân còn không kịp phản ứng, chỗ yếu hại đã bị bắt giữ, cả người cứng ngắc một lúc lâu: "Đây là... Tuyệt chiêu?"

Đại Hùng như trước thực nghiêm túc: "Chiêu này gọi là hầu tử thâu đào." Sau đó thực nghiêm túc mà làm mẫu thêm một lần, rốt cuộc thế nào là một chiêu khắc địch chế thắng.

Địch nhân thua thập phần thảm thiết, cơm chiều còn chưa dậy nổi.

Khi Diêu Thanh về nhà, chỉ thấy Đại Hùng một người tới đón, không khỏi hỏi: "Tiên sinh đâu?" Hỏi xong, giống như cảm thấy mình có chút không nên, cúi đầu, nắm thật chặt quai đeo cặp sách.

Túi sách được đặc chế hình tiểu gấu mèo, phía dưới còn có một cái đuôi dài xám trắng giao nhau, tha tại phía sau Diêu Thanh, như là tiểu bằng hữu mọc cái đuôi vậy.

Đại Hùng xoa xoa đầu Diêu Thanh, đem người giơ cao, thả lên trên cổ mình, Diêu Thanh hoảng sợ, theo bản năng mà đỡ lấy đầu Đại Hùng ổn định trọng tâm.

Đại Hùng nắm chặt cẳng chân Diêu Thanh: "Tiên sinh ngươi đang ngủ nướng, Đại Hùng thúc mang ngươi về nhà."

Trừ bỏ buổi sáng đuổi cho kịp thời gian mới kỵ lừa, buổi chiều tan học, Đại Hùng cùng Ôn Luân đều là đi bộ tới đón, sau đó một nhà ba người đồng thời tay trong tay trở về.

Diêu Thanh là lần đầu tiên cưỡi trên cổ đại nhân. Phụ thân của nhóc mất sớm, thậm chí trong ấn tượng

của nhóc đều không có cái khái niệm phụ thân này. Tiếp cận hình tượng phụ thân nhất không thể nghi ngờ chính là Ôn Luân.

Nhưng nghĩ đến Ôn Luân cả một bộ dưỡng sinh quyền đều đánh đến thất linh bát lạc sau, Diêu Thanh đã nghĩ không ra, bộ dáng Ôn Luân đem nhóc khiêng lên sẽ như thế nào. Phải nói, nhóc chưa từng có nghĩ qua, có một ngày, sẽ có người để nhóc cưỡi ở trên cổ, đi đường về nhà.

Đại Hùng cảm thấy tiểu hài nhi trên người an tĩnh lại, chậm rãi ghé vào đỉnh đầu của y, nhịn không được cười hỏi: "Có sợ không?"

Diêu Thanh trả lời ngay: "Không sợ."

"Vậy tốt, nắm chặt!" Đai Hùng miệng vừa nói, liền co giò chạy.

Diêu Thanh ngưỡng ra sau, nhanh chóng đỡ lấy bả vai Đại Hùng, sau khi trấn an trái tim muốn nhảy ra ngoài kia, liền cảm nhận được gió thổi qua hai má, không khỏi ha ha cười rộ lên.

Đại Hùng một đường chạy vội về đến trong nhà, Diêu Thanh giãy dụa muốn xuống dưới, Đại Hùng không cho.

Diêu Thanh chỉ chỉ cạnh cửa nói: "Sẽ đụng vào."

Đại Hùng chỉ có thể ngồi xổm người để nhóc xuống dưới: "Cẩn thận."

"Ân." Diêu Thanh xuống dưới sau, trực tiếp đi qua vỗ vỗ cửa.

Không bao lâu, Bích Hà liền mở cửa.

Diêu Thanh một chân vừa bước vào sân, chợt thấy có người giấu ở phía sau Bích Hà.

Tiểu Ỷ đói bụng thiệt nhiều ngày, mới chỉ được uống một chén cháo nóng, tiểu hài nhi chỗ nào có thể so sánh cùng Diêu Thanh, loại học võ có chút sở thành này, hai ba cái đã bị Diêu Thanh kéo ra từ phía sau Bích Hà: "Ta kêu Diêu Thanh, ngươi tên gì?"

Tiểu Ỷ tắm sạch một lần, thay đổi một thân quần áo sạch sẽ sau, cũng trở nên sạch sẽ đáng yêu. Không biết là do trời sinh, hay là do đói mà gầy, đôi mắt lại có vẻ phá lệ lớn, chớp hai cái, rốt cuộc đối bạn cùng lứa tuổi có vẻ thân thiết hơn một ít: "Diêu Thanh ngươi hảo, ta kêu Tiểu Ỷ."

"Tiểu Ỷ, ngươi hảo." Diêu Thanh đánh xong tiếp đón, liền siết chặt tay Đại Hùng.

Đại Hùng cúi đầu nghi hoặc mà nhìn qua, chỉ thấy Diêu Thanh rất nhanh mà buông tay y ra, sau đó nhanh như chớp vọt vào phòng ngủ Ôn Luân.

Ôn Luân đang mơ mơ màng màng, cơ hồ bị Diêu Thanh nhảy tới trong ngực đánh chìm cả người. Y hầu tử thâu đào không đủ, còn muốn đến một chiêu thiên ngoại phi… Tiểu sừng?

Diêu Thanh chưa từng có làm ra việc phá cửa chạy vào không quy củ như vậy nha, Ôn Luân cũng không sinh khí, cũng không để ý Diêu Thanh vừa mới từ bên ngoài trở về, đem nhóc kéo vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: "A Thanh, làm sao vậy? Bị người khi dễ?"

Diêu Thanh lắc lắc đầu, không nói lời nào.

Ôn Luân một bên nhẹ nhàng vỗ lưng nhóc, một bên suy đoán: "Tiên sinh trong thư viện dạy nghe không rõ?"

Diêu Thanh tiếp tục lắc đầu.

"Đồng học không tốt?"

Diêu Thanh lắc đầu đến một nửa liền dừng lại, nói quanh co: "Hai đệ đệ của tiên sinh ở trong thư viện."

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh?! Ôn Luân nhướng mày, mình như thế nào lại quên hai kẻ tai họa kia chứ?

"Hai người kia không phải là người tốt, về sau đừng để ý đến bọn hắn, trốn xa một chút." Ôn Luân công đạo. Không được, cậu nên cùng Đại Hùng thương nghị một chút, tìm hai quân hán xuất ngũ vội tới làm hộ vệ cho Diêu Thanh. Dám tai họa nguyên thân không tính, nếu còn dám tai họa A Thanh, tuyệt đối giết chết bọn họ!

Diêu Thanh buồn thanh nói: "Ưm, A Thanh không thích bọn họ." Nghĩ đến hai người kia, Diêu Thanh trực giác liền thấy không thoải mái, chẳng sợ bọn họ muốn đem thư đồng cùng gã sai vặt cho nhóc mượn dùng, nhóc cũng thực rõ ràng mà cự tuyệt.

Ôn Luân tiếp tục vỗ vỗ, nhìn đến Đại Hùng đứng ở cửa, thủ thế đưa lên, để y không cần ra tiếng, tiếp tục hỏi: "Còn có cái gì không cao hứng?"

"Tiểu Ỷ là nhi tử của tiên sinh sao?" Diêu Thanh lời vừa ra khỏi miệng, mới hối hận mà cúi đầu, "A Thanh không phải không thích nhi tử của tiên sinh. A Thanh không phải…"

Ôn Luân vội nói: "Tiểu Ỷ không phải nhi tử của tiên sinh."

Diêu Thanh nâng lên hốc mắt đỏ rực cùng chóp mũi hồng hồng: "Vậy là…"

Đại Hùng một bước xa đi qua xách Diêu Thanh từ trong ngực Ôn Luân ra: "Tiểu Ỷ là gã sai vặt chúng ta tìm cho con." Nói giỡn, trên người tức phụ y cả quần áo còn chưa mặc, bị thối tiểu quỷ này cọ đến lại cọ đi là xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi tiểu quỷ này còn làm cho người ta thích, hiện tại lập tức liền nhìn không vừa mắt.

Diêu Thanh nghi hoặc mà chớp chớp mắt: "Di?" Nhóc độc lai độc vãng quen, hơn nữa, "Tiên sinh cũng không có gã sai vặt nha."

Ôn Luân thấy hơi cảm động: "Bên người tiên sinh có rất nhiều người hầu hạ. Con lập tức liền phải ở trong thư viện, cái phòng ở này cũng cần có người quét tước. Tiên sinh tìm thư đồng cho con rồi, tuổi khá lớn, còn biết nấu cơm, muốn ăn cái gì thì bảo hắn làm cho."

Diêu Thanh gật gật đầu: "A. Vậy tiên sinh, A Thanh lúc nào có thể gặp lại người, còn có Đại Hùng thúc."

Ôn Luân tính tính ngày: "Nhanh nhất cũng phải đến sang năm, khi trà xuân niêm yết. Thiếu cái gì liền đi trà lâu tìm chưởng quỹ Tiểu Hoàng. Gia dụng có thể tự mình quản sao?"

"Có thể." Diêu Thanh hít hít cái mũi, "Tiên sinh có thể đem tiểu tiểu con lừa mang xuống núi cho con sao?"

Ôn Luân đồng ý: "Có thể. Tiên sinh lại để người mang thêm một chiếc xe ngựa. Tiểu tiểu con lừa cùng ngựa đều nhớ rõ phải hảo hảo chiếu cố nghe chưa."

Đại Hùng nhìn sư đồ hai người không dứt mà ngàn dặn vạn dò, duỗi ra tay xách Diêu Thanh lại dính vào người Ôn Luân đi ra ngoài: "Đi, cũng không phải ngày mai phải đi, còn hơn nửa tháng đâu! Đừng quấy rầy tiên sinh nữa.Thân thể tiên sinh không thoải mái, nên để tiên sinh hảo hảo nghỉ ngơi." Nói xong liền đóng cửa lại, lưu lại Ôn Luân vùi đầu vào trong ổ chăn bi phẫn.

Trước mặt hài tử chừa chút mặt mũi cho cậu cũng không được sao?!

Diêu Thanh từ trên tay Đại Hùng giãy dụa xuống dưới, cau mày nhỏ giọng hỏi: "Đại Hùng thúc, có phải thúc luôn lén lút trộm khi dễ tiên sinh?"

Ân? Đại Hùng nhíu mày: "Con chừng nào thì gặp qua ta khi dễ tiên sinh con?" Y đối tức phụ rất tốt, thiên địa chứng giám nha!

Diêu Thanh dùng ánh mắt đừng giả bộ nữa mà nhìn Đại Hùng: "Con đều thấy được. Trên người tiên sinh có thiệt nhiều dấu nha, trước kia cũng thấy qua rất nhiều lần!" Đại nhân rồi mà còn xấu lắm!

Một cục máu nghẹn tại cổ họng Đại Hùng, y suy nghĩ nửa ngày, thế nhưng không có lời gì để nói. Y tốt

xấu đi theo tức phụ học nhiều quyển sách như vậy, như thế nào vẫn bị một thư sinh tiểu quỷ cao ba thước đánh ngã chỉ bằng một câu?

Diêu Thanh dùng ánh mắt đen trắng rõ ràng yên lặng nhìn Đại Hùng.

Đại Hùng mặt già đỏ lên: "Chờ ngươi trưởng thành liền sẽ hiểu được."

Diêu Thanh xoay mặt hừ nhẹ: "Có lệ." Hai tay chắp sau lưng, học động tác thầy đồ trong thư viện, lúc lắc rời khỏi.

Tiểu Ỷ thấy Diêu Thanh đi ra, lộ ra một cái tươi cười ngượng ngùng: "Tiểu thiếu gia, Tiểu Ỷ sau này sẽ là gã sai vặt của ngươi nha!"

Diêu Thanh ngông nghênh mà lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy tầm mắt có chút không đúng, không khỏi đi qua hai bước.

Tiểu Ỷ rụt lui ra sau: "Tiểu thiếu gia?"

Diêu Thanh chưa làm qua thiếu gia, nhưng ở trên núi mang hùng hài tử riết quen, nên cũng có một phen nghiêm khắc: "Đứng thẳng, đừng động."

Tiểu Ỷ ủy ủy khuất khuất mà đứng vững: "Vâng."

Diêu Thanh lưng dán vào Tiểu Ỷ, đứng vững, vươn tay từ đỉnh đầu của mình xẹt qua, trạc trúng ót Tiểu Ỷ. Vì cái gì? Nhóc thế nhưng lùn hơn Tiểu Ỷ!

59. Chương 59: Chọn Đơn

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân một lòng nhào vào dạy dỗ gã sai vặt cùng thư đồng, nhưng bản thân cậu cũng là gà mờ, cũng chỉ biết ỷ vào một chút ký ức của nguyên thân. Lại nói tiếp, nguyên thân cũng có thư đồng cùng gã sai vặt, còn có thêm hai tùy tùng, nha đầu hầu hạ vú già tuyệt không thiếu. Nhưng từ khi lão Huyện Bá bị bệnh sau, ngay cả một bóng người đều không gặp, cũng không biết là hung hay cát.

Từ hiểu biết nông cạn về điểm này của Ôn Luân đến xem, những người đó nhiều nhất là bị đuổi đến một

nơi rất xa đi, Lưu thị cũng không phải hạng coi mạng người như cỏ rác, luật pháp Tề Quốc cũng sẽ không dung túng hành vi chủ gia quá mức hà khắc.

Ôn Luân nghĩ nghĩ, liền buông xuống. Lúc này vẫn là thiếu quản gia, bằng không loại chuyện dạy dỗ hạ nhân này, chỗ nào yêu cầu cậu đến nhúng tay chứ?

Cũng may, Ôn Luân yêu cầu cũng không cao, yêu cầu cũng không phải học vấn cao thâm cái gì. Trác An cùng Tiểu Ỷ tuy rằng một đứa hàm hậu một đứa hướng nội, nhưng suy nghĩ đều không ngu ngốc, tốc độ học thứ mới cũng rất nhanh.

Ngay tại thời điểm Ôn Luân bảo trì thái độ lạc quan, một người ngoài dự đoán tìm tới cửa.

"Thái công công?" Ôn Luân thập phần ngạc nhiên, nhanh chóng thi lễ, "Ôn Luân gặp qua Thái công công."

Thái công công nhanh chóng tiến lên một bước, đỡ lấy Ôn Luân: "Ôn tiên sinh làm cái gì vậy? Chúng ta đảm đương không nổi đại lễ này." Đi theo hướng Ôn Luân đi một cái lễ sau, liền vươn tay hướng phía sau một chiêu.

Ôn Luân nhìn người nối đuôi mà vào, thứ mang theo trên người nhìn quen mắt vô cùng, rõ ràng là công cụ cậu chuyên dùng để sao trà, còn có thêm vài túi lá trà.

Thái công công giải thích: "Hoàng Thượng nhớ thương Vọng Xuân, cái loại lấy từ trên cây trà cổ này. Biết được Ôn tiên sinh không rảnh rỗi, ta rõ ràng liền tự chủ trương đem đồ vật mang xuống dưới. Còn hy vọng Ôn tiên sinh thứ lỗi."

Ôn Luân có thể không thứ lỗi sao? Đây chính là Hoàng Thượng muốn uống. Thiên hạ này thứ có thể làm cho Hoàng Thượng nhớ thương thượng… Ôn Luân thoáng tự đắc một chút. Kỳ thật cậu vẫn luôn không biết là mình sao chế lá trà có bao nhiêu tốt, lá trà trong trà lâu bán rất đắt, cậu đều nghĩ đó là bán văn hóa, cùng hoàn cảnh của trà lâu, luôn cảm thấy không có bao nhiêu quan hệ tới thủ nghệ của mình.

Hai người dời bước đến bàn đá trong sân, ngồi xuống nói chuyện, Đại Hùng cũng không biết từ nơi nào biết được tin tức, đuổi trở về.

Đại Hùng cùng Thái công công hàn huyên hoàn tất sau, Thái công công cười tủm tỉm nói: "Nghe nói nhà Đại Hùng đại nhân mới vừa chuẩn bị mở cửa hàng bột đánh răng?"

Thái dương Đại Hùng thoáng giật: "Vâng, đã nhiều ngày tính toán khai trương. Đến lúc đó còn thỉnh Thái công vui lòng đến dự." Cái thời điểm gì đều không thể gạt được vị kia, cũng thật sự là đủ. Cửa hàng đều còn chưa mở ra đến đâu, đã bị theo dõi. Bất quá cửa hàng này vốn chính là thái tử điện hạ thưởng cho. Một chút bột đánh răng mà thôi, không giống như liên nỗ của lần trước, chói mắt đến như vậy.

Thái công công cười a a mà đáp ứng, còn trực tiếp ở lại.

Vào lúc ban đêm, Diêu Thanh trở về gặp Thái công công, hết sức cao hứng.

Thái công công vốn đang cho rằng tiểu hài tử thường hay có bệnh hay quên, đã sớm quên cái lão nhân ở chung không quá lâu này đi, kết quả Diêu Thanh không những nhớ rõ, còn thực thân thiết mà lôi kéo Thái công công, cho ông nhìn thi họa gần đây của mình.

Đại Hùng thở dài. Thái công công này tới đây, tức phụ cùng nhi tử (?) tất cả đều bận việc.

Đi theo phía sau lá trà vào cửa, tiểu tiểu con lừa thực ưu thương: "Ân ngang?" Chủ nhân không thấy nó sao? Quả nhiên là do nó lớn lên quá lùn.

Thái công công lúc này đến, trong viện nhỏ náo nhiệt không ít. Ông mang đến đồ vật không ít, công cụ chế trà có một đống, còn có lá trà, quần áo, đồ ăn theo mùa linh tinh, đều là mang xuống từ trên núi. Thái công công bên người như trước đi theo bốn gã tùy tùng, hành lý tuy rằng không nhiều lắm, năm người thêm đồng thời cũng là không ít.

Tòa nhà kề bên thư viện không lớn, Thái công công là ở lại, bốn gã tùy tùng là như thế nào đều an bài không được, trừ phi ngả ra đất nghỉ.

Ôn Luân còn đang rối rắm, kết quả nhân gia khen ngược, trực tiếp ở trong sân cắm lều trại.

Trong viện vốn cỏ cây xanh um, bất quá để cho tiện buổi sáng luyện võ, Đại Hùng tự mình động thủ san bằng một khối đất trống ra, hiện tại địa phương lại vừa vặn cắm lều.

Trong khoảng thời gian ngắn an bài thỏa đáng hết thảy, đoàn người ngay cả thanh âm dư thừa cũng không phát ra.

Không có nơi luyện võ sớm, Đại Hùng tỏ vẻ không quan hệ: "Chúng ta có thể chạy bộ bên bờ sông, bên kia có một khối đất trống lớn, buổi sớm cũng không có người."

Một phòng người, trừ bỏ Ôn Luân ra, đều là người luyện võ, ngay cả Trác An cùng Tiểu Ỷ đều tại chủ nhân gia yêu cầu, cũng đi theo cường thân kiện thể.

Sắc mặt Ôn Luân trắng nhợt, tập thể dục theo đài là tốt lắm rồi, vì sao còn muốn đi chạy bộ a? Chạy sớm đã đủ tà vật, còn muốn buổi tối chạy thêm một vòng, tiểu gấu mèo cảm thấy sống quá nhàm chán đi? Nghĩ đến đây, ánh mắt Ôn Luân nhất thời hung ác lên, một móng vuốt kéo Đại Hùng qua.

Ôn Luân còn chưa nói, Đại Hùng liền trấn an: "Tức phụ không cần đi, đệ mang theo Tiểu Ỷ, tạm thời ở trong sân đánh đánh dưỡng sinh quyền là tốt rồi." Trong viện, đất trống cho hai người đánh quyền vẫn là có.

Tiểu Ỷ tuổi còn nhỏ, một đoạn thời gian trước thân thể còn có chút mệt, hiện nay tuy rằng nhìn không ra cái gì, nhưng vẫn là hảo hảo điều dưỡng một phen, lập tức tiến hành vận động cao độ liền dễ xảy ra vấn đề.

Trác An không giống, rốt cuộc là người thiếu niên, đối luyện võ cái gì quả thực nhiệt tình tăng vọt, hiện tại đã tự xưng là đệ tử ký danh của Đại Hùng. Hơn nữa tiểu tử này còn có một phen hảo khí lực, lại đồng ý chịu khổ, luyện được thập phần cần cù và thật thà.

Tập võ, trừ bỏ thiên phú ra, trọng yếu hơn là chăm học khổ luyện. Điểm này, kỳ thật có thể áp dụng tới bất luận nơi nào. Thiếu niên Trác An ăn nói không tốt này, không bao lâu đã được đoàn người Thái công công khẳng định.

Công tác chuẩn bị các giai đoạn trước khi sao trà cũng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, Ôn Luân ngại sân trong viện quá nhỏ, rõ ràng liền đem đồ vật chuyển qua trong trà lâu.

Ôn Luân không thường xuất hiện tại trà lâu, phàm là có khách nhân có thể gặp được Ôn Luân, nhất là những người có danh khí không thế nào vang dội, về nhà đều có thể hưng phấn mà nói ba ngày. Lần này có thể tận mắt nhìn thấy Ôn Luân sao trà, những người này càng thêm hưng phấn.

Ngay cả vài vị thế gia nghe tin tức cũng đều đến: "Ngược lại để ta đại khai nhãn giới a."

Ôn Luân ung dung mỉm cười: "Bất quá là trong nhà sân quá nhỏ, thi triển không khai, ngược lại quấy rầy nhã hứng của chư vị, Ôn Luân sâu sắc xin lỗi." Sau đó quay đầu gọi Thúy Liên, "Hôm nay mỗi khách nhân tặng một hộp bột đánh răng."

Bột đánh răng của Hùng gia được giới văn nhân nhã sĩ đánh giá tốt ngoài dự đoán. Trà, là quân tử. Quân tử, là đại bộ phận văn nhân suốt đời theo đuổi. Nói là học đòi văn vẻ cũng tốt, hay là bởi vì thực tế hiệu quả cũng thế, dù sao có vài người chính là nhận định bột đánh răng Dục Tú này. Hơn nữa bởi vì trong khoảng thời gian ngắn không có chỗ nào bán, lượng đưa tặng lại thiếu, không thiếu người đặc biệt vì bột đánh răng này mà tới cửa trà lâu tiêu phí.

Ôn Luân tỏ thái độ này, lập tức liền có một vị lão tiên sinh cười mắng: "Tiểu tử ngươi thật biết buôn bán." Với thanh danh hiện giờ của Ôn Luân trong vòng luẩn quẩn, cũng chỉ có vài vị đại gia này, mới dám nói như vậy.

Trùng hợp hôm nay Thiên bà bà cũng tới, cười theo một câu: "Bột đánh răng Dục Tú này rất tốt, nhưng lão bà tử ta lại không quá thích hương vị kia, khi nào sẽ làm vị khác nha?"

Ôn Luân còn chưa vấn đáp, lão tiên sinh liền hừ một tiếng: "Tục!"

Ôn Luân mắt thấy hai vị liền muốn sảo lên, vội nói: "Có. Bột đánh răng hoa lan, không biết bà bà thích hay không?" Đám cổ giả này, đừng nhìn một bó tuổi to, cá tính đều ấu trĩ đến thực, luôn một giây là cừu địch, giây tiếp theo lại ngươi hảo ta hảo, khiến người bàng quan mà đau đầu vô cùng.

Hoa lan, cũng là một loại rất được văn nhân truy phủng, có danh xưng hoa quân tử. Nữ tử yêu thích hoa lan, cũng là nhiều vô cùng.

Bột đánh răng hoa lan vừa ra, lập tức bình ổn một hồi tranh chấp.

Có hai vị đại gia phía trước, người bàng quan tuy nhiều, nhưng cũng không dám áp sát, chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một bên xa hơn một chút. Thị giả có ánh mắt, đem ghế dựa dọn đến lân cận, lại đem nước trà điểm tâm cất kỹ.

Chờ Ôn Luân chuẩn bị bắt đầu sao trà, vừa nhấc đầu liền phát hiện mình bị cường thế vây xem. Bất quá là sao trà mà thôi, có cái gì xinh đẹp chứ? Hơn nữa, hiện tại cậu sao trà đã thực chuyên nghiệp… Là thực chuyên nghiệp đi, Hoàng Thượng đều nhớ thương mà.

Nghĩ như vậy, Ôn Luân trầm xuống tâm tư nắm một nhúm lá trà, vẩy xuống nồi đun nóng. Cậu hơi hơi nheo lại ánh mắt, thanh âm khác trong tai nhất thời đều tiêu tán, chỉ có lá trà trước mắt, hơi nước dần dần bốc hơi, cùng với động tác của mình, lá trà ở trong tay vô cùng thuận theo mà quay cuồng, hâm nóng mỗi một tấc lá, thuận theo mà định hình thành hình dạng bản thân mong muốn.

Hai vị đại gia nhìn động tác của Ôn Luân, nguyên bản vẻ mặt tươi cười trên mặt, cũng dần dần nghiêm túc.

Những người vây xem thấy thế, động tác thưởng thức trà cùng điểm tâm trên tay cũng ngừng lại. Trong viện to như vậy, thế nhưng chỉ còn lại thanh âm rất nhỏ do Ôn Luân phiên sao lá trà.

Trong đám người có một cao một thấp hai vị thiếu niên sắc mặt xấu hổ, hai người đúng là Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh.

Ôn gia nam hài tử, tại phương diện đọc sách, có thể nói vừa sinh ra liền phải sinh hoạt dưới bóng của Ôn Luân. Huynh trưởng quá lợi hại, luôn bị lấy đến làm so sánh. Rõ ràng bọn họ cũng không tính kém, thậm chí so với người bình thường còn thông minh hơn rất nhiều, nhưng đánh giá đến cuối cùng luôn sẽ biến thành một câu —— "Đáng tiếc, so ra kém đại ca của bọn họ."

Rõ ràng những đồng học khác có thành tích càng kém hơn bọn hắn, đều có thể được tiên sinh tán dương; mà trong ánh mắt tiên sinh cho bọn hắn, vĩnh viễn mang theo thất vọng cùng đáng tiếc.

May mắn, Ôn Luân lớn tuổi, sau khi bái Diêu Đại tiên sinh làm sư, càng thêm ru rú trong nhà, cả tư thục đều không thường đi. Hai người mới có thể giải thoát ra từ trong ác mộng mang tên Ôn Luân kia, không nghĩ tới bọn họ vừa tới thư viện phủ thành đọc sách, liền phát hiện mình quá ngây thơ rồi!

Thư viện đồng học đánh giá bọn họ thành hai cực phân hoá, quy tội bọn họ bởi hai vị "Hảo" huynh trưởng.

Trên mặt tình cảm, bọn họ khẳng định càng thiên hướng tới Ôn Thành, nhưng mà —— "Thì ra nhị vị là bào đệ của Ôn Thành, hắc hắc." Những học sinh học tập tốt đẹp, cơ hồ trừ bỏ cười lạnh khinh thường ra,

cơ hồ không có bất luận phản ứng gì khác.

Nhưng khi nói đến Ôn Luân, thái độ lập tức liền không giống —— "Không thể tưởng được nhị vị dĩ nhiên là huynh đệ của Ôn tiên sinh, thật sự là hạnh ngộ."

Thái độ hai cực phân hoá này, khiến hai vị con vợ cả, nhưng không phải trưởng tử, Ôn gia thiếu gia, lập tức có lựa chọn, là một lựa chọn khiến cho tâm tắc đến cực độ. Tài nguyên Huyện Bá phủ đổ lên trên người bọn họ cũng không quá nhiều, đường ra của bọn họ còn cần chính mình tự đi mưu hoa. Tác dụng của những đồng học trong thư viện có thể mang đến, không thể nghi ngờ là thật lớn.

Giờ phút này, nhìn một ít nhân vật bọn họ bình thường mong muốn vẫn không thể chạm vào kia, đang nhiệt tình vây quanh Ôn Luân như vậy, Ôn Vũ Trạch còn hiểu được che dấu, nhưng ánh mắt của Ôn Cảnh Thịnh đã càng ngày càng trở nên hung ác hơn.

60. Chương 60: Lôi Kéo Làm Quen

Edit: Rei

Beta: Trinh Trinh

Một khi Ôn Luân đã sao trà, đó là sẽ hoàn toàn không để ý tới người khác. Về điểm này, thì Đại Hùng có tràn đầy lĩnh hội.

Khiến Đại Hùng có lĩnh hội càng sâu chính là, lúc này Ôn Luân lại thập phần mê người. Cho nên, bình thường ở trên núi, Ôn Luân sao trà đều là ở trong viện nhà mình, có một nơi riêng dành cho mình, mà không phải đi theo mọi người đồng thời đến trà xưởng làm việc.

Ôn Luân ngay từ đầu là bởi vì bị bệnh, sau lại thành thói quen, ngược lại cũng không suy xét đến nhân tố khác. Hết thảy tất cả chuyện này đều do Đại Hùng bất động thanh sắc, lặng lẽ hoàn thành.

Chờ lá trà do Ôn Luân sao có chút danh khí, người trong trà xưởng cũng quen. Đầu năm nay, nhà ai có hảo thủ nghệ đều không tàng tư đâu?

Nhưng hiện tại Đại Hùng đang bận rộn chuyện của cửa hàng bột đánh răng. Càng thêm tới gần thời điểm khai trương, càng bận tối mặt tối mày. Đại Hùng cũng không dư ra tinh lực đi nhìn người chăm chú, dù sao mỗi lần y về nhà, Ôn Luân đều hảo hảo ở nhà, y hoàn toàn không dự đoán được một chút tư tâm không thể hiện của bản thân mình, thế nhưng bị Ôn Luân "Nhập cư trái phép".

Đương nhiên, ở trong đám người vây xem này, đại bộ phận người cũng không có "tâm tư xấu xa" giống như Đại Hùng đâu. Ngộ tính cao đều đắm chìm trong loại kỹ năng gần như đạo ý cảnh này. Những người

khác không có được vài phần ngộ tính, cũng hiểu được động tác của Ôn Luân tự do như nước chảy mây trôi, rất là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng mà, Ôn Luân trong quá trình thao tác thực tế, cũng không cao nhã như trong tưởng tượng của những người này. Cậu phải thập phần cẩn thận để lá trà biến thành bộ dáng mà mình mong muốn, dựa theo những danh trà đã từng thấy. Có thể nói, những sư phụ sao chế danh trà, chọn dùng hơn phân nửa là kinh nghiệm; còn Ôn Luân chọn dùng, đa phần là tính toán.

Kinh nghiệm của Ôn Luân còn rất ít, muốn đạt tới trình độ trở thành cống trà, đường phải đi còn rất xa. Đương nhiên, cậu là có đường tắt, đã định trước là trên con đường này, cậu đi so với người khác càng trôi chảy hơn một ít.

Lá trà Thái công công mang xuống núi nhìn như rất nhiều, nhưng trên thực tế chỉ là một khối nhỏ trên cây cây trà cổ lớn mà thôi, như trước vẫn là do ông tự mình hái. Có nông dân trồng trà có kinh nghiệm phong phú chỉ điểm, lúc này đây tốc độ Thái công công ngắt lấy càng thêm nhanh chóng, chuyên nghiệp độ còn muốn vượt qua hái trà nữ.

Trong mắt của những người luôn tập trung lực chú ý, thì thời gian sao trà bất quá chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Trong mắt của người phân tán lực chú ý, liền như là đã qua thật lâu. Trong lòng Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh có rất nhiều tâm tư, cũng sớm đã như ngồi trên bàn chông. Giờ phút này thấy Ôn Luân thu tay lại, không khỏi đều lặng lẽ thở ra một hơi.

Ôn Luân phục hồi lại tinh thần, đã mệt đến ngất ngư. Phương diện thể lực ngược lại hoàn hảo, chủ yếu là tinh thần uể oải. Thời gian một người có thể tập trung lực chú ý là có hạn. Mà tập trung lực chú ý để làm một chuyện nào đó, so với đầu óc trống rỗng làm việc lập lại, năng lượng tiêu hao càng lớn hơn.

Thúy Liên đã hầu hạ quen, nhìn xem không sai biệt lắm, liền bưng lên chén chè vừa nấu xong. Chờ Ôn Luân thu tay lại, độ ấm của chè cũng vừa miệng.

Lão tiên sinh cùng Lăng Thanh bà bà giống như ngoan đồng chớp chớp mắt: "Ôn Luân nha, lá trà này… này Vọng Xuân…"

Hai người còn chưa mở miệng, một bàn tay duỗi ra, đã lấy đi bình lá trà được sao ngon lành kìa.

Hai người phẫn nộ mà ngẩng đầu.

Thái công công cười tủm tỉm mà chắp tay: "Xin lỗi nhị vị, đây là chủ nhân nhà ta điểm danh muốn."

Thái công công tuy rằng ăn mặc không khác thường nhân là mấy, nhưng mà thanh âm kia rốt cuộc vẫn là bén nhọn hơn một ít, khiến hai vị đại gia vừa nghe liền nhận ra. Trong lòng hai người mặc dù còn có chút

căm giận, nhưng rốt cuộc cũng không nói thêm cái gì.

Hai người đều là nhân vật thành tinh, trước mặt một ít tiểu bối còn có thể cậy già lên mặt, đến trước mặt hoàng gia cậy già lên mặt thử xem? Bọn họ cũng không phải thanh niên hai mươi, lòng dạ đã sớm bằng phẳng.

Lại nói, bất quá là mấy lượng lá trà mà thôi… Thật muốn mắng chửi người!

Hai đại gia dù sao tuổi lớn, hiện tại ngay cả thứ trong lòng mong đợi cũng không có được, nhất thời cảm thấy eo mỏi lưng đau, trước sau đều cáo từ ra về.

Hai vị đại gia vừa đi, không có người trấn bãi, trong điếm nhanh chóng náo nhiệt lên.

Bột đánh răng đã phân phát đến trong tay những khách nhân, lúc này đây chủng loại càng nhiều, nhưng lại chỉ có thể chọn lựa một loại, khiến cho những thư sinh trong nhà có đông đảo trưởng bối thân thiết càng khó có thể lựa chọn.

Nhóm thị giả kiên nhẫn mà nhất nhất giải đáp vài loại bột đánh răng bất đồng. Chỉ cần là bách thảo hệ liệt nằm ở bên trong, liền có rất nhiều công dụng, cái gì làm trắng, chắc răng, phòng ngừa lợi xuất huyết linh tinh, loại nào cũng đều muốn nha!

Rốt cục có một thư sinh tính tình hấp tấp nóng nẩy nói ra tiếng lòng của mọi người: "Vì cái gì không thể mua? Bao nhiêu tiền, nói con số. Không cần các ngươi đưa, ta mua không được sao?" Có thể tới trà lâu tiêu phí, cũng sẽ không phải người có gia cảnh bần hàn, họ đều không thiếu tiền.

Trong tiếng phụ họa của mọi người, Ôn Vũ Trạch vội nói: "Vị huynh đài này nếu là có nhu cầu cấp bách, không ngại thì cứ cầm dùng danh ngạch tặng phẩm của ta cùng tiểu đệ đi."

Thư sinh này tên là Lâm Tư Nguyên, trong thư viện cũng có chút danh tiếng, trong nhà nghe nói cũng là xuất thân huân quý, nhưng mà theo từng đời giáng cấp, rơi vào tay hắn này đã biến thành bình dân. Trong nhà đệ tử tự do tập võ, cố tình thư sinh này muốn đi lối khác, muốn làm quan văn. Khả năng bởi vì thuở nhỏ từng tập võ, Lâm Tư Nguyên so với thư sinh bình thường, có vẻ càng thêm hào sảng một ít.

Lúc này nghe lời Ôn Vũ Trạch nói, Lâm Tư Nguyên nhất thời vui vẻ, lập tức vừa nghi hoặc nói: "Không biết huynh đài đây là?" Lâm gia tuy rằng đã là bình dân, rốt cuộc cũng có sổ đại tích lũy, trong An Giang thành cũng là hào môn, tuy rằng hậu nhân chưa từng có tiền đồ giống như tổ tiên, nhưng cũng có vài tộc nhân làm quan trên triều. Lâm Tư Nguyên từ thuở nhỏ đã gặp qua không ít người đến vỗ mông ngựa.

Ôn Vũ Trạch cười đến càng thêm cả người lẫn vật vô hại, trên mặt thậm chí dẫn theo chút ngượng ngùng: "Không dối gạt huynh đài, Ôn Luân chính là huynh trưởng nhà ta."

Ôn Cảnh Thịnh đi theo xả ra một tia cười, giống như thiên chân vô tà.

Lâm Tư Nguyên cùng chúng thư sinh bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi mắt lộ yêu thích và ngưỡng mộ. Có huynh trưởng như Ôn Luân vậy, không nói cái khác, chính là bình thường thỉnh giáo học vấn cũng tiện nhiều lắm. Thư viện là tốt, tiên sinh trong thư viện cũng đều là hạng người có học vấn cao thâm. Nhưng mà không chịu nổi học sinh trong thư viện cũng đông đảo a, tiên sinh tinh lực cũng có hạn, các học sinh gặp được vấn đề, càng nhiều là ba năm người tụ cùng một chỗ thảo luận, mà không phải đi thỉnh giáo tiên sinh.

Huống chi, Ôn Luân nhận thức đại gia, tùy tiện một người có thể gật đầu tiến cử, con đường làm quan của thư sinh học sinh bọn họ tất nhiên liền trôi chảy.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Lâm Tư Nguyên nhất thời vì suy nghĩ vừa rồi cảm thấy xấu hổ vạn phần. Người ta có Ôn Luân huynh trưởng như vậy, hà tất vội tới vỗ mông ngựa mình? Thật sự là ngựa không biết mặt!

Ôn Luân tuy rằng mỏi mệt, nhưng mà lỗ tai không đóng cửa. Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh hai người ở đây, cậu cũng là vừa mới chú ý tới, vốn là không tính toán để ý, chỉ hy vọng hai người tự động lui tán, không thể tưởng được hai người này còn không biết xấu hổ như vậy. Huynh trưởng? Trăm phương ngàn kế vừa hạ độc vừa đẩy xuống hồ sen, một đám ước gì mình chết sớm một chút, hiện tại ngược lại còn có mặt mũi gọi "Huynh trưởng"!

Ôn Luân nhanh chóng đem một hơi chè cuối cùng uống xong, áp áp ghê tởm trong lòng. Cậu nhìn Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh được mọi người bảo vệ xung quanh cách đó không xa, tiếp nhận khăn mặt Thúy Liên đưa, làm tiếp động tác lau miệng, che đi tươi cười bao hàm ác ý, chờ đến thời điểm buông xuống khăn mặt, trên mặt Ôn Luân đã biến thành một bộ đại ca dễ thân.

"Tam đệ, Tứ đệ."

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh sửng sốt một chút, mới ý thức tới đây là Ôn Luân đang gọi bọn hắn. Đối với chuyện từng hại Ôn Luân, trong lòng bọn họ đều rõ, nhưng Ôn Luân vẫn luôn không làm khó dễ, bọn họ cũng dần dần phai nhạt. Thời gian lâu, bọn họ luôn cảm thấy mình có danh phận con vợ cả, Ôn Luân cho dù là nhị phẩm cáo mệnh thêm thân, cũng không đổi được bản chất thứ xuất của cậu. Hiện tại đối mặt với một bộ dáng hảo đại ca của Ôn Luân này, hai người đều không khỏi trong lòng run lên, chuyện phai nhạt cũng sôi nổi dâng lên, lập tức liền cảm thấy khiếp đảm.

"Đại ca."

Ôn Luân ngược lại còn thật như hảo đại ca cùng bọn họ hàn huyên, đầu tiên là hỏi sinh hoạt tại thư viện có quen hay không, lại hỏi tại phủ thành có cái gì không tiện hay không, muốn mang thư trở về nhà hay không…vân vân.

Một bên lặng lẽ chú ý các thư sinh, càng là hâm mộ, hoàn toàn không biết sau lưng bộ hình ảnh huynh hữu đệ cung này, tâm tư ba huynh đệ đều hận không thể rút đao ra chém nhau.

Chỉ có đứng gần, lại nhân tinh như Thái công công là nhìn thấu manh mối. Ông nhìn quen trong cung lục

đục với nhau, ba huynh đệ Ôn gia này, vô luận là công lực gì, ở trong mắt ông đều lơ lỏng sáng rõ.

Ôn Vũ Trạch ngược lại rất nhanh kịp phản ứng, nhanh chóng nói cáo từ: "Đại ca, thời gian không còn sớm. Thư viện cách trà lâu xa, ta cùng Tứ đệ đi về trước."

Ôn Luân một hơi cự tuyệt: "Không vội, đại ca hiện tại cũng ở kế bên thư viện, trong chốc lát đi đưa các ngươi. Vừa lúc đồ vật nơi này cũng đầy đủ hết, đại ca khó được thấy các ngươi, cũng không biết hai người các ngươi trong thư viện học được thế nào."

Các thư sinh vốn đang chú ý ba huynh đệ, nhất thời ánh mắt lộ ra sáng rọi. Người ta kéo việc nhà, cùng bọn họ hoàn toàn không quan hệ. Nhưng bình luận học vấn lại không giống. Mấu chốt là, nếu vận khí tốt, nói không chừng bọn họ cũng có thể hỏi một hai vấn đề.

Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh cũng là trong lòng lộp bộp một tiếng, đồng thời thầm nghĩ: Đến! Ở chỗ này chờ bọn họ đâu!

Ôn Cảnh Thịnh da mặt đã là một mảnh đỏ lên, hít sâu một hơi, nói: "Cảnh Thịnh tuổi còn nhỏ, với học vấn một đường thập phần nông cạn, đại ca…"

Ôn Luân mỉm cười: "Tứ đệ không tất khiêm tốn. Ta ở nhà đều nghe nói, tiên sinh tư thục cũng khen thưởng ngươi. Ngươi đến thư viện sau, ta ngược lại bận với công việc vặt nên sơ sót, vẫn là ta đây làm đại ca không đúng." Lập tức, không đợi hai người kịp phản ứng, liền các ra một đạo đề.

Hai đạo đề khó khăn ở lớp giữa, đều không tính khó xử. Hai người lo nghĩ, cũng đáp.

Ôn Luân gật gật đầu, lại ra một đề, thoáng khó khăn một ít. Lần này, Ôn Cảnh Thịnh cong tốt; Ôn Vũ Trạch gia hỏa đến phủ thành đã bị phồn hoa nơi này hồ trụ mắt, có thể học được vài phần học vấn đâu, lập tức liền ấp úng.

Ôn Luân cũng không so đo, thậm chí còn an ủi một câu chậm rãi nghĩ, lại ra một đề. Đề mục này lại càng khó một ít.

Cái này, cả Ôn Cảnh Thịnh đều không đáp được.

Trình độ học sinh trong thư viện, đó là đứng đầu toàn bộ phủ thành. Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh đáp không được, các thư sinh bàng quan trong đó đều có người đáp được, số lượng còn không ít.

Nghe được người bên ngoài trả lời sau, Ôn Luân lại trên giấy ra mấy đề, ra xong sau thở dài: "Ta thấy các ngươi chắc đã học hỏi hiểu rõ, mới đi ra ngoài du ngoạn, không nghĩ tới cách cha mẹ trông giữ, các ngươi liền lơi lỏng đến đây. Mấy đề này trở về chậm rãi nghĩ đi." Tuy rằng ngữ khí nghiêm khắc, nhưng thanh âm không thể nói là không ôn hòa.

Giờ phút này trên mặt Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh đã nóng rực, Ôn Cảnh Thịnh trong mắt càng thiếu chút nữa phun ra lửa.

Thấy Ôn Luân bộ dáng này, Ôn Cảnh Thịnh không khỏi oán hận mà một phen xét vụn đề mục, âm thanh kêu la: "Làm bộ làm tịch! Một tạp chủng thứ xuất như ngươi, còn coi mình là cái gì vậy!"

Một khắc lặng im sau, nhất thời một mảnh ồ lên.

Đang nhìn đến mọi người phản ứng sau, trong tai Ôn Cảnh Thịnh vang lên một mảnh oanh minh, trong đầu chỉ có một chữ —— xong!

61. Chương 61: Gieo Gió Gặt Bão

Edit: Rei

Beta: Trinh Trinh

"Chuyện gì mà nhao nhao ồn ào như vậy?" Trong tiếng ồn ào nào động, Đại Hùng từ ngoài cửa bước vào.

Trà lâu là nơi buôn bán, hơn nữa đối tượng tiêu phí chủ yếu đều là văn nhân. Giữa văn nhân ý kiến một khi không hợp, cao giọng đàm luận cũng không ít, nhưng hoàn toàn sẽ không giống như bây giờ ong ong thành một mảnh.

Đại Hùng còn chưa vào cửa đã cảm thấy có chuyện không đúng lắm, bất quá tại địa bàn nhà mình, tức phụ cũng sẽ không bị khi dễ đi, lúc này mới biểu hiện bình tĩnh mà bước tới.

Nói giỡn, trong trà lâu chính là có Bích Hà ở đây. Cho dù là thực lực của Thúy Liên bây giờ, cũng không thể dễ dàng khinh thường.

Đại Hùng không nghĩ tới, cùng Ôn Luân xung đột thế nhưng chính là hai huynh đệ Ôn gia, sắc mặt y đột nhiên trầm xuống.

Ôn Vũ Trạch lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn Ôn Cảnh Thịnh đứng ở bên cạnh, đã là sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi tuôn rơi, một bộ thần bất thủ xá *(hồn lìa khỏi xác)*. Hắn miễn cưỡng cười nói: "Gặp qua Đại Hùng ca. Vừa rồi là Tứ đệ không hiểu chuyện, nói sai." Rồi quay đầu lại đối Ôn Luân nói rằng, "Đại ca, Tứ đệ tuổi còn nhỏ, ngài đừng so đo, ta đây liền cho Tứ đệ chịu tội với ngài."

Ôn Luân không đáp lời, Đại Hùng đầu tiên cười nhạo một tiếng: "Tam đệ, ngươi nói lời này là có ý gì?" Đại Hùng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng Ôn Vũ Trạch nói lời này. A, Ôn Cảnh Thịnh phạm sai lầm chính là tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, Ôn Luân muốn là không tha thứ, thì phải là tính toán chi li? Cả việc để hắn nói lời xin lỗi đều thành ỷ thế hiếp người?

Ôn Vũ Trạch vừa thấy phản ứng của người xung quanh, trong lòng cũng là nhảy dựng, âm thầm gọi thao. Nơi này cũng không phải là Long Châu huyện, lại càng không là Huyện Bá phủ, căn bản không phải hắn muốn liền có thể xoay chuyển mọi việc.

Ôn Luân lại không chờ hắn nói chuyện, thở dài nói: "Các ngươi đã nghĩ như vậy… Cũng đành. Ta là người Hùng gia, quả thật không thích hợp nhúng tay chuyện của Ôn gia." Xoay người giữ chặt Đại Hùng: "Chúng ta trở về đi."

Thái công công ở một bên thủy chung không nói lời nào, lúc này đi theo phía sau hai người, trên mặt ý cười doanh doanh.

Ba người này vừa đi, thư sinh vây xem lập tức liền đối hai huynh đệ Ôn gia lộ ra ánh mắt khinh bỉ, tốt một chút thì hừ lạnh một tiếng, nóng nảy một chút thì tránh không được mắng vài tiếng. Tuy rằng chuyện này nói trắng ra là việc nhà của Ôn gia, nhưng Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh sắc mặt thật quá khó coi.

Lúc này sắc trời đã trễ, các thư sinh cũng không có hưng trí, sôi nổi rời đi. Trong trà lâu liền lập tức lạnh lùng, Ôn Vũ Trạch sắc mặt một trận xanh trắng, bỗng nhiên nhấc chân một cước đá mạnh vào bếp lò lúc trước Ôn Luân dùng sao trà.

"Bốp!" Một tiếng giòn vang, cũng không phải thanh âm bếp lò ngã xuống đất, mà là thanh âm chân Ôn Vũ Trạch bị một cái tay trắng nõn đẩy ra.

Ôn Vũ Trạch không hề phòng bị, không khỏi lảo đảo một chút, không dám tin mà trừng lớn mắt: "Ngươi! Ngươi dám!"

Bích Hà miễn cưỡng mà nâng nâng mí mắt: "Trà lâu không chào đón khách nhân tới gây sự, vị khách nhân này thỉnh dời bước."

Da mặt Ôn Vũ Trạch đỏ lên: "Ngươi là một nô tài của Ôn gia, còn dám đuổi ta?!"

Bích Hà lạnh lùng nói: "Vị khách nhân này nói sai rồi. Chủ nhân nhà ta họ Hùng, không phải họ Ôn."

Hoàng Chân nhìn hai người sắp nổi lên xung đột, vốn đứng ở bên người Bích Hà, thấy thế không khỏi hướng ra phía sau mời mời.

Ôn Vũ Trạch trợn mắt muốn nứt ra, đột nhiên quay đầu đối Hoàng Chân: "Ngươi sao?"

Hoàng Chân không nghĩ tới còn có chuyện của mình, bị tầm mắt phảng phất muốn ăn thịt của người này lia tới, sợ tới mức đạp nhẹ: "Ta… chủ nhân nhà ta tự nhiên cũng là họ Hùng." Thua người không thua trận! Huống chi bọn họ hiện tại không có thua người!

Hoàng Chân là gia sinh tử* của Ôn gia. Đối với Hoàng chưởng quỹ mà nói, chủ tử Ôn gia chỉ có một, thì phải là lão Huyện Bá. Đừng nói hiện tại lão Huyện Bá còn chưa có chết, chính là lão Huyện Bá chết, chủ nhân Huyện Bá phủ cũng không tới phiên Ôn Vũ Trạch đảm đương. Huống chi, khế bán mình của hắn hiện tại còn nằm ở trong tay Ôn Luân. Hắn còn tất yếu sợ một Ôn Vũ Trạch sao!

**Gia sinh tử: thời cổ nếu người ta mua 1 người hầu, thì con cái cháu chắt của người hầu này vẫn là người hầu trong gia đình đó, đứa trẻ vừa được sinh ra là đã phải viết khế bán mình rồi. Cái này tui đọc trong 1 bộ đam ra, theo tui nghĩ gia sinh tử chính là con cái của 2 người hầu trong nhà, chắc vậy =))*

Ôn Vũ Trạch cười lạnh một tiếng: "Tốt, thực tốt!" Nói xong, dùng sức kéo Ôn Cảnh Thịnh, "Chúng ta đi!"

Ôn Cảnh Thịnh lúc này như ở trong mộng mới tỉnh, thất tha thất thểu về cùng.

Không đề cập tới hai người bên kia rời đi, Ôn Luân cùng Đại Hùng xoay người ra cửa tiệm sau, Thái công công ngược lại nói một câu: "Ác ngôn hãm hại cáo mệnh phu nhân, ấn luật là phải bị trượng trách."

Ôn Luân cả kinh. Luật pháp Tề Quốc, trong trí nhớ nguyên thân cũng có. Nhưng là cậu sau lại cũng chưa từng nghĩ quá, trong lúc nhất thời thế nhưng không nghĩ đến một chiêu này, bất quá: "Đa tạ hảo ý của Thái công công, chính là… Ai, gia môn bất hạnh, cũng để cho ngài chê cười rồi." Ngoạn ý dư luận này, người hiện đại lợi dụng so với người Tề Quốc muốn cao hơn nhiều nha. Muốn cho dư luận thiên hướng về mình, một là phải đứng ở điểm cao đạo đức, cái khác chính là nằm trong quần thể yếu thế a.

Chuyện hôm nay, vô luận là từ mặt nào, Ôn Luân đều là cường thế một phương. Trà lâu là của cậu, địa vị của cậu trong quần thể thư sinh cũng cao, càng miễn bàn cậu còn là cáo mệnh phu nhân có phẩm cấp. Thế nhưng Ôn Cảnh Thịnh nói ra một câu kia, lập tức liền không giống, thứ xuất tử nữ xưa nay yếu thế. Trong rất nhiều gia tộc, thứ xuất tử nữ đại bộ phận cũng chỉ cao hơn một nửa so hạ nhân mà thôi, địa vị thậm chí còn so ra kém một ít quản gia có thực quyền.

Nếu hôm nay Ôn Luân cầm thân phận địa vị của mình đứng trước mặt mọi người giáo huấn hai huynh đệ Ôn gia, có thể lật ngược lại ván cờ, nhưng dư luận chỉ sợ cũng sẽ đứng ở bên Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh.

Thái công công mỉm cười: "Ngược lại là ta đa tâm rồi."

Ôn Luân liên tục xưng không dám, cùng Thái công công một phen khách sáo.

Đại Hùng thì như có điều suy nghĩ.

Thái công công bỗng nhiên nói rằng: "Trà Vọng Xuân cũng đã tới tay, Hoàng Thượng còn đang nhớ thương. Sáng sớm ngày mai, chúng ta liền phải cáo từ."

Ôn Luân ngẩn người, thoáng tiếc hận nói: "Ngài đi lần này, A Thanh phải thương tâm thật lâu a." Cũng không biết là xảy ra chuyện gì, Diêu Thanh cùng Thái công công ngược lại rất là hợp ý nhau.

Nhắc tới Diêu Thanh, Thái công công cũng là ha ha cười: "Đứa nhỏ này cũng là khó được, một tấm lòng son a!" Loại hoạn quan như ông này, địa vị cao tới đâu cũng không phải vẫn bị người xem thường? Thật khó đời này ông thế nhưng có thể gặp được một Ôn Luân không tính, còn có thể gặp được một Diêu Thanh. Ôn Luân cũng thôi đi, nhưng dựa vào tài văn chương của Diêu Thanh, về sau liền sẽ là một bước lên mây, chỉ hy vọng tiểu hài tử sau này còn có thể lưu lại một chút bản tâm. Ông đã nhìn qua rất nhiều người cương trực công chính, tại khi bị lợi ích làm mê muội tâm can, liền biến thành loại người vô liêm sỉ mà lúc trước chính mình vốn ghét nhất.

Thái công công là một người làm việc sạch sẽ lưu loát, nói đi là đi.

Diêu Thanh hốc mắt đều đỏ.

Ôn Luân vỗ vỗ đầu vai Diêu Thanh: "Về sau A Thanh có thể đi kinh thành gặp Thái gia gia nha."

Diêu Thanh gật gật đầu: "Ân, Thái gia gia lớn tuổi, về sau A Thanh sẽ trông Thái gia gia. A Thanh sẽ mang thức ăn ngon cho Thái gia gia!"

Ngày hôm sau, Diêu Thanh tan học trở về, mang về một tin tức không tính ngoài dự đoán—— huynh đệ Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh bị thư viện khuyên nhủ lui học.

Khuyên nhủ lui học là nói dễ nghe, nói trắng ra chính là bị đuổi học.

Ôn Luân nào còn chưa rõ, xem xét liếc mắt Đại Hùng: "Huynh làm."

Đại Hùng vốn là cảm thấy đúng lý hợp tình, bị tức phụ liếc mắt một cái có chút thấp thỏm: "Ân. Tức phụ, ta có phải làm sai hay không?"

"A?" Ôn Luân sửng sốt, "Không có làm sai, huynh làm rất đúng. Đệ đã sớm nhìn hai huynh đệ kia không vừa mắt, chính là không nghĩ ra biện pháp chỉnh bọn họ thôi." Nói không vừa mắt là nhẹ, hai huynh đệ kia trực tiếp chính là giết người chưa thành nha, tốt nhất là nên ném vào đại lao. Nhưng mà ở Tề Quốc này, là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Đem hai huynh đệ kia ném vào lao, cũng không phải không làm được, nhưng còn thanh danh của bản thân Ôn Luân cũng sẽ không dễ nghe chỗ nào, còn phải liên lụy đến Đại Hùng. Chuyện tổn nhân bất lợi kỷ này, cậu sẽ không đi làm.

Đại Hùng nhếch miệng mỉm cười, sáp lại tranh công: "Tức phụ~"

Ôn Luân bị y gọi đến cả người run lên: "Hảo hảo nói chuyện. Huynh sao lại có quan hệ với bên thư viện?"

"Ta không cần có quan hệ với thư viện." Đại Hùng giải thích, "Thư viện coi trọng nhất chính là cái gì? Là thanh danh của thư viện. Thanh danh của thư viện một mặt là từ nhóm tiên sinh, càng nhiều lại là từ học sinh do thư viện dạy dỗ. Chuyện của Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh hai huynh đệ ở trà lâu cũng không phải bí mật gì. Cũng không cần ở bên ngoài truyền quá rộng, chỉ cần rơi vào trong lỗ tai những tiên sinh đó là được."

Dư lại Đại Hùng cũng chưa nói. Y vốn tính toán, nếu thư viện xử phạt lực độ không đủ, thì lại thêm một phen lửa. Không nghĩ tới thư viện ngược lại rõ ràng, trực tiếp liền khuyên người lui học. Chẳng lẽ là đã bị nhìn ra?

Ân, cũng không phải không có khả năng. Người đọc sách tâm nhãn rất nhiều, y mấy lần này, hoàn toàn là múa rìu qua mắt thợ.

Lão Huyện Bá cầm thư của viện trưởng thư viện, giương mắt nhìn Lưu thị: "Đức hạnh có sai."

Lưu thị sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu không dám nói lời nào.

Lão Huyện Bá trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên thở dài một tiếng: "Thôi, cũng là ta đây làm cha không đúng. Chờ tam lang tứ lang trở lại, ta tự mình đến giáo dục là được."

Lưu thị nhanh chóng khuyên nhủ: "Lão gia, ngài thân thể còn chưa khỏe, không ổn." Thân thể của lão Huyện Bá, người ở bên ngoài xem ra là đột nhiên ngã xuống, vừa vặn là người thân cận, Lưu thị nào có không rõ, thân thể của lão Huyện Bá chính là chậm rãi suy sụp đi.

Lão Huyện Bá cười lạnh một tiếng: "Thân thể này cũng chính là tha một ngày liền tính một ngày thôi. Ngươi cũng đừng luôn nghĩ muốn đem đại lang làm như thế nào, tình huống hiện tại, đại lang không đem ngươi làm thế nào đã là không tồi rồi."

Ánh mắt Lưu thị gay gắt: "Chẳng lẽ đại lang còn có thể làm phản, đối phó Huyện Bá phủ chúng ta không thành?"

Lão Huyện Bá hỏi lại một câu: "Như thế nào không thành?"

Lưu thị ấp úng không thể nói thành lời, nghĩ đến đủ loại chuyện, không khỏi sau lưng ra một thân mồ hôi lạnh.

Lúc này, người gác cổng truyền đến tin tức, Ôn Vũ Trạch cùng Ôn Cảnh Thịnh trở lại.

Vừa nghe đến, Lưu thị lập tức đứng lên, bước nhanh đi ra ngoài, không nghĩ tới thiếu chút nữa va vào thư

đồng của Ôn Cảnh Thịnh: “Đi đường như thế sao?”

Sắc mặt thư đồng trắng bệch: “Phu nhân, không tốt, tứ thiếu gia hắn… Hắn sắp không được a!”

“Cái gì!” Lưu thị lập tức giống như bị sét đánh, cả người lung lay một chút, suýt nữa té xỉu, tiếng từ cổ họng phát ra đều sắc nhọn lên: “Nhanh đi gọi Hoa lão thần y!” Quay đầu liền nói với thư đồng, “Ngươi nói cái gì? Tứ lang như thế nào sẽ không được?”

Lúc này, Ôn Vũ Trạch cũng vẻ mặt kinh hoảng mà chạy tới: “Nương, nhanh chóng đi xem Tứ đệ đi! Tứ đệ hắn…”

Lưu thị nghe vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chờ sau khi thấy mặt Ôn Cảnh Thịnh trắng như tờ giấy, xoay người một bàn tay tát lên mặt Ôn Vũ Trạch: “Ngươi chiếu cố tứ lang như thế nào?”

Ôn Vũ Trạch hoàn toàn không dự đoán được mình sẽ bị đánh, bụm mặt đem chuyện hai ngày này nói ra.

Ngày đó bọn họ từ trà lâu đi ra, Ôn Cảnh Thịnh liền không thích hợp. Kết quả ngày hôm sau trời chưa sáng, thư đồng bỏ chạy đến gõ cửa nói Ôn Cảnh Thịnh phát sốt cao, thỉnh đại phu trong phủ thành, rót dược cũng không thấy tốt. Lúc này đây chính là thư viện không đuổi bọn họ, bọn họ cũng phải trở về.

Y thuật của Hoa lão thần y, trong phủ thành không một ai có thể so được.

Hoa lão thần y mấy ngày này vẫn luôn ở Huyện Bá phủ, tới ngược lại rất nhanh. Thừa dịp thời gian khám và chữa bệnh, Lưu thị cùng Ôn Vũ Trạch đi ra bên ngoài đứng.

Lưu thị cúi đầu không nói. Ôn Luân, nàng thật hối hận không sớm giết chết tên tạp chủng kia đi!

62. Chương 62: Phường Đậu Hũ (cổ Đại Thì Gọi Là Vậy, Theo Hiện Đại Thì Nó Như Là 1 Cửa Hàng Hoặc Như 1 Cơ Sở Sản Xu

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Thái công công đi lần này, như là đem một tia nhiệt khí dư lại cũng mang đi, mắt thấy khí trời đang từng ngày từng ngày lạnh dần.

Dựa theo tâm tư của Ôn Luân, cậu là muốn ở lại cho đến trước khi phong sơn, nhưng bọn họ còn phải lo

liệu chuyện dầu trà. Cụ thể cũng không cần bọn họ làm như thế nào, nhưng năm nay là năm thứ nhất thu hoạch hạt trà, chẳng sợ chính là trên hình thức, hai người cũng phải trở về tọa trấn.

Huống chi, những thôn dân Đại Trà thôn cho tới bây giờ đều là mặt ngoài thành thật, không có Đại Hùng ở, còn không biết sẽ nháo cái gì thiêu thân đâu.

Một phen thu thập sau, Diêu Thanh bị đưa đi thư viện cư trú.

Sắp chia tay, không nói Diêu Thanh, mà ngay cả Ôn Luân đều đỏ hốc mắt, Đại Hùng biểu tình cũng có một tia mất tự nhiên, ho khan một tiếng công đạo: "Không được lười biếng, phải hoàn công khóa sớm muộn mỗi ngày đấy!"

Lưng Diêu Thanh thẳng tắp: "Vâng!"

Đại Hùng càng thêm nghiêm khắc nói: "Năm sau, Đại Hùng thúc muốn khảo giáo."

Mặt phì trẻ con của Diêu Thanh nghiêm nghị: "A Thanh nhất định chăm học khổ luyện, không quên Đại Hùng thúc chỉ bảo!"

Đại Hùng vỗ vỗ bả vai nhỏ của Diêu Thanh: "Tốt. Công khóa của Trác An cùng Tiểu Ỷ, ngươi cũng phải giám sát."

Diêu Thanh mạnh gật đầu.

Trác An cùng Tiểu Ỷ cũng ở một bên cam đoan.

Cuối cùng, trong ánh mắt lưu luyến không rời của Diêu Thanh, hai người vẫn rời thư viện.

Ôn Luân nhìn động tác của Đại Hùng, kỳ quái nói: "Huynh từ vừa rồi đã bắt đầu, khoa tay múa chân cái gì vậy?"

Mày Đại Hùng nhăn chặt: "Này… A Thanh như thế nào giống như không lớn lên nha?" Cho dù là ở trên núi, bọn họ cũng không thiếu cho Diêu Thanh ăn mặc, Diêu Thanh bình thường ăn được cũng không ít, như thế nào giống như không cao đâu?

Ôn Luân vừa nghe lời này, ngược lại liền nghĩ tới: "Huynh có biết có trâu hay dê nào cho nhiều sữa không?"

Đại Hùng suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được: "Muốn những thứ này để làm gì?"

"Uống sữa cho cao."

Đại Hùng như có điều suy nghĩ mà nghĩ đến tiểu mao lư trong nhà. Sữa lừa, được không?

Đương nhiên, chuyện tìm nguồn sữa chỉ có thể từ từ đến, này cũng giống như quản gia, không gấp được.

Một đường không ngừng mà chạy trở lại trên núi, Ôn Luân phát hiện trong thôn nhiều một cái phường đậu hũ.

Thôn trưởng cầm một miếng đậu hũ đưa tới: "Còn có cả bánh bã đậu đấy."

Theo du khách tăng nhiều, trong núi thiếu hụt thức ăn cùng khuyết điểm cũng từ từ rõ ràng lên. Thời điểm thôn trưởng niên thiếu, ngược lại có học chút tay nghề, nghĩ tới nghĩ lui nếu làm một phường đậu hũ, trong nhà còn có thể gom thêm tiền.

Nhưng vì chỉ cung cấp trong thôn, phường đậu hũ cũng không cần quá lớn. Thoạt nhìn cũng chỉ một hai dạng đậu hũ mà thôi, nhưng mà đậu hũ tuyệt đối là một loại nguyên liệu nấu ăn có thể làm ra hoa luôn nha.

Buổi tối, Thúy Liên dùng đậu hũ làm một bàn đồ ăn sau, Ôn Luân cũng là khó được khẩu vị đại khai, lập tức đánh nhịp: "Đến thôn trưởng nơi đó mỗi ngày đặt chút tào phớ sữa đậu nành, đặt nhiều một chút, vườn trà bên kia cũng đưa đi."

Vườn trà đãi ngộ tuy rằng không kém, nhưng trong núi kham khổ cũng không phải là thuận miệng nói nói. Phàm là khuyết thiếu cái gì, mua gì đều vẫn không tiện.

Thôn trưởng nhận được đơn đặt hàng của Hùng gia, cười lệch cả miệng. Vốn là, mùa thu qua một nửa sau, du khách trong núi cũng đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Phường đậu hũ nhà thôn trưởng cũng vừa mới mở không bao lâu, vốn còn chưa hồi đâu, mắt thấy liền muốn không thể tiếp tục kinh doanh. Người trong thôn hôm nay tuy nói kiếm được ít tiền, nhưng chỗ nào sẽ chịu bỏ tiền mua đậu hũ, một đám mang theo hài tử tới cửa, nếu chưa cho một chén sữa đậu nành, lập tức liền nói chua phiêu đến khắp thôn.

Thôn trưởng đưa đậu hũ cho Hùng gia, vốn chính là đưa một cái nhân tình, cũng không ý tứ gì khác. Hắn hiện tại thấy được cũng nhiều chút, biết trong thôn thay đổi là do ai mang đến. Hắn đối Hùng gia là rất cảm kích, vốn tính toán đưa xong miếng đậu hũ sau, liền đóng phường đậu hũ, không nghĩ tới lại đến đơn đặt hàng lớn a.

Tào phớ, sữa đậu nành tuy rằng kiếm không bao nhiêu tiền, nhưng không chịu nổi số lượng lớn a. Thôn trưởng lặng lẽ bẻ bẻ ngón tay, lập tức cười to.

Thu hoạch vụ thu rất bận, năm nay còn phải hái hạt trà, các thôn dân trong tay khó được có mấy đồng tiền nhàn rỗi, đều chuẩn bị đi thị trấn chọn mua vài thứ.

Một khi vội lên, dưới đại cây trà cũng không thấy một bóng người.

Thẳng đến hạt trà phơi nắng xong, thôn trưởng mới lại tìm tới Hùng gia, hai ba câu mà thuyết minh ý đồ đến.

Tiếp đãi chính là Triệu Tứ: "Muốn mượn con lừa, lời này ta không dễ nói. Ngài ngược lại trước tiên là nói tổng cộng có bao nhiêu hạt trà đi? Nếu có chỗ trống, ta liền trực tiếp mang giúp, vấn đề không lớn."

Thôn trưởng báo con số.

Triệu Tứ tính tính: "Chỉ ngần ấy mà nói, được rồi. Hạt trà của vườn trà hai ngày nữa cũng phải vận xuống núi, đến lúc đó đi theo đồng thời là được. Nhưng mà túi của các nhà đều phải làm dấu hiệu, thôn trưởng cũng phải đồng thời cùng đi." Miễn cho đến lúc đó có nhàn ngôn toái ngữ.

Thôn trưởng vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, đây là đương nhiên. Không biết có thể chở bao nhiêu người?"

"Ba người đi." Triệu Tứ cảnh cáo trước, "Nhiều hơn là không được. Lúc về cũng không thể mua đồ nhiều, quý phủ chúng ta còn muốn mua lương thực."

Thôn trưởng tự nhiên là một vạn cái gật đầu. Người ta có thể cho mượn đã là không tồi rồi, đúng là không có con lừa của mình, luôn không có phương tiện a. Chờ sang năm dư dả một ít, không biết có thể góp ít tiền mua con đại gia súc hay không?

Dầu, trong mắt các thôn dân, đó là đồ vật đắt tiền. Cái này lại có thể lượm được từ trên cây trà, làm tới dầu trà, thái độ hợp tác của các thôn dân tốt đến mức trước giờ chưa từng thấy.

Thôn trưởng cũng là lần đầu tiên cảm thấy, bản thân làm thôn trưởng không cần phải cố hết sức đến như trước. Xưởng ép dầu cũng đã sớm liên hệ xong. Thu giá tiền cùng xưởng ép dầu của Huyện Bá phủ đều giống nhau, không thu tiền, không quản dầu gì, lưu lại hai phần.

Thời gian cũng không cần nhiều lắm, nửa tháng.

Dầu trà thanh thấu, mang theo một màu lục nhạt như có như không, ngửi tựa hồ còn có một chút trà hương. Ánh mắt thôn trưởng đều hơi hơi đỏ, nhưng làm cho bọn họ trăm triệu không nghĩ tới chính là, lương du điếm thế nhưng không thu!

"Dầu tốt như vậy, như thế nào không thu?" Ở lương du điếm đấu từ tiểu nhị cho tới lão bản, cuối cùng lại bị lão bản nương đả bại sau, đám người thôn trưởng ủ rũ, vẫn là không suy nghĩ cẩn thận a.

Một thôn dân ôm thật chặt thùng dầu: "Không thu thì ta tự mình ăn! Năm mới sắp tới, thôi thì để cho con gái ta cũng ăn chút đồ ăn mang váng dầu đi."

Năm đầu tiên, nói thật ra phân đến nhà nhà, cũng không có bao nhiêu dầu. Vài thôn dân nghĩ nghĩ, cũng có đạo lý. Đừng nói là con nhà mình, chính là cha mẹ của mình, cũng đã bao lâu chưa thấy qua thức ăn mặn nha.

"Sách, người trong thành không kiến thức, đồ vật tốt như vậy cũng không thu."

"Đúng vậy, về sau cho dù bọn họ van cầu chúng ta, chúng ta cũng không bán cho bọn họ!"

Lời này vốn chính là các thôn dân nói cho hả giận thôi, ai đều cũng không dự đoán được, cuối cùng thế nhưng lại thành thật.

Hùng gia lại hoàn toàn không có phiền não này. Nhân khẩu nhiều, trừ bỏ đưa một chút đến trà lâu phủ thành làm điểm tâm ra, dư lại đều là tự sản tự tiêu. Mọi người công tác vất vả, một người lĩnh một thùng dầu, hai túi gạo, ba cuộn vải, cộng thêm một năm tiền công.

Ôn Luân tránh ở một bên vờ nhã nhặn, Đại Hùng đứng trước đài đọc diễn văn cho nhóm tráng hán cùng người nhà, rất có dáng vẻ lãnh đạo. Đại Hùng ngắn gọn mà nói xong, vung tay lên, nhóm tráng hán tự động đi lên lĩnh đồ vật.

Ôn Luân nhìn nhóm tráng hán mang trên mặt tươi cười thật thà chất phác, hoàn toàn sẽ không lấy nhiều, nghĩ đến những điêu dân trong thôn, thoáng cảm khái. Dầu cùng gạo cũng không phải rất nhiều, vải cũng chỉ là vải bông phổ thông, nếu còn muốn mua những thứ gì, thì để chính bọn họ đi chọn mua cũng tốt.

Phòng thu chi Ô Bản nhìn một chuỗi chuỗi đồng tiền tát đi ra ngoài, trong lòng lấy máu. Cũng không phải hắn luyến tiếc trả tiền, mà là nhóm tráng hán nếu một mình đi mua đồ, xa xa so với bọn họ mua sỉ kém hơn nhiều. Gạo cùng vải lần này chính là hắn đến thu mua, chia ra mỗi người giống như không nhiều lắm, nhưng là có thể tiết kiệm tiền, có gì không tốt a?

Phân phát hết đồ vật, càng nghĩ càng suy sụp Ô Bản tìm tới Ôn Luân.

Ôn Luân vốn đang cùng Triệu Tứ bàn về vấn đề lừa ngựa trong nhà: "Trong vườn trà có người muốn dùng, cứ việc cầm dùng, đừng nghĩ tự mình khiêng đồ vật."

Đừng nhìn hiện tại cách phong sơn còn có một đoạn thời gian, sơn đạo cũng đã khá nhiều, nhưng thật muốn mua chút đồ vật, cũng phải tốn nhiều sức nha. Chờ đến đại tuyết một khi phong sơn, còn thiếu cái gì, muốn mua liền khó khăn hơn nhiều. Hơn nữa thiệt nhiều tráng hán đều đã thành gia, nghe nói còn có vài tức phụ đã mang bầu. Đồ vật muốn chuẩn bị cũng càng nhiều hơn.

Ô Bản thấy Triệu Tứ không còn có việc gì, nhanh chóng liền đem ý đồ nói ra.

Ôn Luân trợn trợn mắt, không nghĩ tới Ô Bản này thế nhưng còn có thể nghĩ đến mua nhóm. Cậu không khỏi nghĩ đến bản thân năm đó mua nhóm quần lót 9.9 đồng, áo sơ mi 19.9 đồng, đôi giày 29.9 đồng…

Trong lòng âm thầm lật bàn, tất cả đều là hàng lừa đảo a!

Ô Bản thấy Ôn Luân không nói lời nào, trong lòng cũng là thấp thỏm, theo bản năng mà chà xát tay: "Đông gia…"

Ôn Luân dứt bỏ lịch sử đen tối, nhanh chóng khẳng định ý tưởng của Ô Bản: "Ngươi nghĩ rất tốt. Như vậy đi, nếu không ngươi tìm chút thời giờ thống kê một chút, nhìn xem đều phải mua những thứ gì. Đến lúc đó cùng đi mua, cũng dễ trả giá. Nhưng mà bản thân ngươi phải vất vả một chút rồi."

Ô Bản nhanh chóng lắc đầu: "Không khổ cực, không khổ cực."

Triệu Tứ đi theo nói: "Trong phủ cũng muốn mua thêm vài thứ. Chuyện này, để cho ta cùng Ô Bản cùng làm đi."

Ôn Luân khoát tay: "Đi, các ngươi cứ việc buông tay đi làm."

Triệu Tứ quay người lại, lại đụng phải thôn trưởng: "Thôn trưởng, ngươi đây là đến tìm đông gia?"

Thôn trưởng xua tay: "Không phải, ta chính là tới tìm ngươi."

Triệu Tứ kỳ quái: "Tìm ta làm gì? Muốn mượn lừa mượn ngựa là không thể được, gần đây không rảnh."

Thôn trưởng nghẹn, hoãn một hơi nói: "Không phải, chính là để van cầu ngươi chỉ cái chiêu."

Thì ra vẫn là vấn đề dầu chè. Ngày đó sau khi các thôn dân cầm dầu trở về, tự mình dùng xào rau. Kia hương vị còn thật là không thể chê a.

"Đồ vật tốt như vậy, người dưới chân núi kiến thức nông cạn không thu, chúng ta cũng không thể tự mình bán?"

Ôn Luân ở trong phòng nghe được thôn trưởng nói, nở một nụ cười âm hiểm. Người dưới chân núi kiến thức nông cạn, thôn trưởng còn thật dám nói nha.

Triệu Tứ nghĩ nghĩ: "Chúng ta tự mình ngược lại là có thể bán. Nhưng mà hiện tại trên núi không có người mua." Hiện tại trên núi một du khách cũng không có, cho dù có vàng, thì có thể bán cho ai đây?

Thôn trưởng tưởng tượng cũng là cái lý này. Số lượng một chút như vậy, lưu đến sang năm đầu xuân cũng không đáng giá. Rõ ràng liền lấy qua năm mới đi!

Thôn trưởng tưởng mở, cũng không nhiều làm so đo hơn nữa.

Mấy ngày nay, mỗi khi người trong thôn nấu cơm, đều có thể nghe được tiếng nha nha xào rau, cũng không tồi đâu.

Ôn Luân một người buồn cười một hồi, liền chợt ngừng lại.

Lúc Đại Hùng trở về, thấy tức phụ đang một người ngồi ngẩn người, không khỏi hoảng sợ: "Đây là làm sao vậy?"

Ôn Luân sờ sờ hai má lạnh như băng của Đại Hùng, sáp lại một bên gặm một hơi: "Không có việc gì." Người trong thôn gian xảo, tất cả đều là do nghèo mà ra, nhưng họ cũng là rất dễ dàng thỏa mãn như vậy. Có thể ăn một đĩa rau xào, thật tốt quá!

63. Chương 63: Sinh Ý Ngoài Ý Muốn

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Trước phong sơn, hết thảy đều bận rộn, thậm chí so thu hoạch vụ thu còn bận rộn hơn.

Vùng núi cằn cỗi, các thôn dân có chút đất, thu hồi tới cũng không cần phải tiêu phí bao nhiêu thời gian. Toàn bộ mọi chuyện cũng giống như là đuổi kịp trước khi mùa đông bắt đầu liền toát ra tới.

Vài nhà phải sửa phòng ở. Cho dù không cần sửa phòng ở, cũng phải kiểm tra nóc nhà linh tinh này nọ một lần.

Phòng ở của Hùng gia hiện tại đã là nhà ngói gạch xanh không giả, nhưng vấn đề là phòng mới còn có thể tăng giảm kích cỡ. Nhà người khác có điều kiện tạo xong phòng mới sau, sẽ hong khô một năm rưỡi. Nhưng Hùng gia lại không có vụ này, xây xong liền trực tiếp vào ở.

Tâm Ôn Luân vô cùng nhẹ nhõm, dù sao phòng ở cũng sẽ không sụp, nhiều nhất chính là một chút vấn đề nhỏ mà thôi. Hơn nữa, dưới thính lực của cậu, cũng hoàn toàn không có chỗ nào che giấu. Phòng ở chỗ nào có "Nội thương", cậu vừa nghe liền biết. Hỏi qua Đại Hùng sau, cậu cũng là hiểu được, hiện tại những điều này đều là biến hóa bình thường mà thôi.

Đại Hùng vẫn luôn biết tức phụ nhà mình rất đặc biệt, liền lôi kéo Ôn Luân đi kiểm tu kiến trúc vườn trà, trà xưởng cùng ký túc xá linh tinh.

Chương bà mai mấy ngày này cũng thường xuyên lui tới, còn thật đã nói thành công mấy cọc hôn sự.

Hiện giờ Đại Trà thôn đã là thôn có tiền nổi tiếng gần xa. Chương bà mai nắm chặt trong tay hai xâu tiền lớn, trên mặt cười đến thấy răng không thấy mắt, một hơi nói rất nhiều lời hay, lại uống một miệng trà: "Đại Phú có thể tới cửa làm con rể, cũng là phúc khí của Đại Phú."

Trường kỳ nghèo khó, khiến người sống trên núi đối chuyện gả thú ở rể linh tinh, cũng không xem trọng thế nào. Ở nơi nào có thể sống tiếp, có thể qua ngày tốt nhất, mới là trọng điểm.

Nhà Lưu lão nhị năm nay là đại khởi công, không chỉ chiêu con rể tới cửa cho nữ nhi. Lưu lão tam nhà hắn mắt thấy đã sắp ba mươi, cũng tìm thú tức phụ.

Chương bà mai người tinh như vậy, vốn là chướng mắt Lưu gia. Nhân gia nghèo như vậy, người nào đến đều là tới cửa chịu khổ. Nhưng từ khi Đại Trà thôn thịnh vượng lên sau, phàm là trồng trà chiêu đãi du khách linh tinh, trừ bỏ nhà thôn trưởng chiếm cứ địa lợi ra, sinh ý tốt nhất chính là một nhà Lưu lão nhị. Người một nhà này, mà ngay cả Lưu lão tam chuyện gì cũng mặc kệ, cũng có thể nghĩ ra chút chủ ý mà người khác nghĩ không ra.

Chương bà mai ngồi không bao lâu, liền cáo từ đi ra. Nàng đi trở về nhà, còn phải tốn hơn một canh giờ đâu, thời điểm đi ngang qua nhà thôn trưởng, nàng nghe được thôn trưởng đang thì thầm: "Con lừa, trâu, cái gì tốt nhỉ?"

Chương bà mai hâm mộ dừng lại trong chốc lát, sau đó lắc lắc đầu. Thôn khẩu dưới đại cây trà, hiện tại đã nhìn không tới người. Chương bà mai mới vừa đi qua đại cây trà, liền thấy một đội xe ngựa nghênh diện mà đến.

Chương bà mai nhanh chóng lui qua ven đường đứng. Ba chiếc xe ngựa đi đầu vào, phía sau còn đi theo ba chiếc xe lừa, đồ vật chồng chất cao cao. Trong xe ngựa, truyền ra từng trận tiếng cười của thiếu niên lang.

Thôn trưởng thật không nghĩ tới, người toàn thôn cũng không nghĩ tới, giờ phút này, thế nhưng còn có người đến.

Thôn trưởng đối với một đống thư sinh, ấp úng: "Mắt thấy liền sắp phong sơn. Vài vị không bằng thừa dịp sắc trời còn sớm, nhanh chóng xuống núi thôi, liền không thể trì hoãn thêm nữa." Đây cũng không phải thôn trưởng đem tiền tới cửa đẩy ra bên ngoài, thật sự là thời tiết trong núi, cho dù là bọn họ từ nhỏ ở trong núi sinh sống vài thập niên, đều sờ không rõ ràng lắm.

Hơn nữa, trên núi bắt đầu mùa đông có thể so với dưới chân núi sớm hơn nhiều lắm.

Thư sinh đi đầu tuổi chừng nhược quán *(20)*, chưa nói trước cười, mỉm cười lên, trên mặt còn mang theo hai má lúm đồng tiền: "Đa tạ thôn trưởng. Chúng ta chính là tới chỗ này thưởng tuyết. Biết mùa đông phong sơn, cố ý đuổi kịp trước khi mùa đông bắt đầu liền tới đây." Xoay người tay chỉ xe lừa ngoài cửa, "Bọn ta đều có chuẩn bị ăn dùng. Còn thỉnh thôn trưởng chỉ điểm, chỗ nào có thể tá túc?"

Thôn trưởng bị lời nói như thế, cũng không còn cách nào cự tuyệt, mang người dạo một vòng qua toàn bộ thôn, chọn nhà tá túc.

Người trong thôn từ khi đi theo Diêu Thanh cùng Triệu Tứ biết chút chữ, tự giác thấy mình cũng là người có học vấn, nhưng đối mặt với những thư sinh chân chính, lại vẫn nhịn không được âm thầm nói thầm: "Này đầu óc hỏng đi?"

"Trời đại tuyết đông chết người, này có gì xinh đẹp?"

"Thưởng tuyết… Thưởng tuyết…"

"Thích, ngươi cân nhắc vớ vẩn cái gì? Giả bộ cái gì người đọc sách nha!"

Các thư sinh vừa đi vừa dừng như vậy, liền đem cảnh điểm nổi tiếng của Đại Trà thôn——chỗ ở cũ của Ôn tiên sinh, không, là Ôn tiên sinh hương cư dừng ở trong mắt.

Phòng mới của Hùng gia như trước là có cả trượng cao tường vây, các thư sinh xa xa nhìn, gì đều không nhìn ra. Đại môn là mới đổi, trừ bỏ đặc biệt cao lớn ra, một chút khe hở đều không lộ, khiến các thư sinh có chút thất vọng.

Vài thư sinh tuổi còn nhỏ, ồn ào muốn đi bái kiến Ôn Luân. Vẫn là thư sinh đầu lĩnh ngăn lại: "Hôm nay sắc trời đã tối, chờ ngày mai đưa lên bái thiếp lại đi."

Các thư sinh sôi nổi xưng vâng.

Phong cảnh tám trăm dặm đại sơn vào cuối mùa thu, trong mắt nhóm người miền núi cũng không có chỗ gì kỳ lạ. Trong mắt các thư sinh, cho dù là một ít lá rụng đều có thể đưa tới từng trận sợ hãi than.

Các thôn dân càng thêm dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ khùng, đánh giá các thư sinh.

Một tin tức lớn như vậy, Ôn Luân không có khả năng không biết. Tại nghe được các thư sinh đàm luận sau, cậu bắt đầu đau đầu.

Mình đều trạch đến trong núi, còn có thể thanh tịnh chút sống qua không a? Vẻ nho nhã mà nói chuyện có bao nhiêu là khổ sở!

Hơn nữa chuyện bây giờ còn rất nhiều, vườn trà lại có ba tráng hán muốn thành thân.

Chẳng sợ năm trước có kinh nghiệm làm hôn lễ tập thể, Ôn Luân cũng là vội đến hai chân bay lên.

Đại Hùng cũng không bớt lo, một mặt tổ chức nhóm tráng hán vào núi săn thú, một mặt còn phải nhặt thu.

Trước khi bắt đầu mùa đông, tận khả năng xoá sạch một ít con mồi, nhiều ít có thể giảm bớt khả năng mùa đông có dã thú vọt vào trong thôn. Hơn nữa vườn trà cùng dược viên xây bên cạnh thâm sơn, đồ vật so với ở trong thôn hơn nhiều nhiều lắm. Tuy nói có hệ thống phòng ngự cực kỳ cường hãn, nhưng mà những cái lầu canh cái gì, chỗ nào sẽ giống thật như ở trong quân, lúc nào cũng khắc khắc có người thủ?

Lại nói những nhóm đồng bào kia của y, cơ hồ mỗi trên người đều có chút ám tật, bộ dáng một đám lăn lộn kêu rên của năm trước, cậu đều còn rõ ràng ở trước mắt. Trải qua một năm điều dưỡng, chỉ hy vọng năm nay có thể tốt hơn một chút một ít là được.

Ôn Luân nghe nói y đi săn thú, muốn đi theo: "Ta cũng đi." Săn thú thì cậu không nghĩ tới, nhặt thu chính là ở trong núi hái chút dã trái cây, hình như vô cùng thú vị nha.

Đại Hùng còn chưa ra tiếng, Thúy Liên liền nói rằng: "Đại thiếu gia, Thúy Liên ở nhà làm bánh hạt dẻ cho ngài ăn nha."

"Đúng vậy. Đường trong núi không dễ đi, Lý Nhị theo là được rồi." Lý Nhị năm nay lập tức lủi cao lên rất nhiều, trải qua đả kích sao trà thất bại sau, cả người cũng trầm ổn rất nhiều, nhưng mà quan hệ cùng cha của hắn như trước vẫn không ra làm sao.

Bích Hà ở bên cạnh mài một thanh khảm đao, cười cong ánh mắt: "Đại thiếu gia an tâm ở nhà. Bích Hà đi đánh con hồ ly, làm khăn quàng cho ngài."

Chờ ba người đi ra ngoài, Ôn Luân nhéo Đại Hùng còn chưa kịp đi ra cửa: "Các ngươi liền như vậy khinh thường ta?"

Đại Hùng không nói thật ra, vẫn là uyển chuyển mà chuyển cong, ngay thẳng nói: "Tức phụ, đến lúc đó ta phải vác con mồi, không thể cõng đệ."

Ôn Luân: "…"

Đại Hùng khẳng định Ôn Luân có tiến bộ: "Tức phụ hiện tại đã rất lợi hại. Lần trước tự mình liền có thể từ trà xưởng đi về nhà."

Ôn Luân đột nhiên ý thức được, thì ra mình vẫn luôn lấy Đại Hùng làm công cụ di chuyển, tới chỗ nào đều là Đại Hùng cõng đến cõng đi.

Đại Hùng thấy tức phụ không nói lời nào, nắm bả vai cậu an ủi: "Tức phụ còn có rất nhiều chuyện để làm. Hôm nay trong thôn tới những thư sinh đó, ngày mai khẳng định đệ còn phải phân thần chiêu đãi. Chuyện trong núi, liền giao cho ta đi. Nếu không chờ sang năm, hai chúng ta vào núi ở một đêm?" Chờ thời tiết ấm áp, ở trong phòng thợ săn nhỏ làm gì gì kia, ngẫu nhiên vào ở cũng không tồi a!

Ôn Luân nặng nề dựa đầu vào trong ngực Đại Hùng, cọ cọ: "Thực xin lỗi." Phế sài nên có giác ngộ của phế sài, săn thú cùng nhặt thu đều là công tác đứng đắn, phế sài làm việc phế sài, không thể tùy hứng đi cản trở.

Đại Hùng bật cười: "Có cái gì thực xin lỗi?" Sau đó thấp giọng ở bên tai tức phụ thổi khí, "Ngày mai ta đi bắt đầu công lộc, buổi tối ăn thịt lộc hầm, ân?"

Lỗ tai Ôn Luân nháy mắt bạo hồng, sau đó giận dữ ngẩng đầu cười nhạo: "Được a. Dù sao ta lại không cần xuất môn, ngược lại huynh, còn có khí lực đi săn thú sao?"

Lộc thịt loại đồ chơi này, Ôn Luân vốn là chỉ mới nghe kỳ danh, hiếm lạ không được. Nhưng từ khi xuyên tới đây, lộc thịt tuy rằng vẫn là đồ chơi hiếm lạ, nhưng không chịu nổi nhà hắn có một tiểu gấu mèo giá trị vũ lực vượt chỉ tiêu, nội tâm lại tất cả đều là tranh liên hoàn. Từ khi cậu bị Hoa Vĩnh tuyên bố thân thể khỏe mạnh sau, tiểu gấu mèo chỉ cần có thời gian, liền sẽ lên núi bắt lộc. Trong nhà thịt lộc làm thành thịt khô, thịt muối, thịt xông khói, ngay cả chà bông cũng có.

Ôn Luân bị bổ đến các loại không muốn không muốn.

Đại Hùng bị tức phụ nhìn đến đầu quả tim đều run rẩy, hận không thể tử hình người này ngay tại chỗ. Nhưng tức phụ nói đúng, y còn phải lên núi săn thú a.

"Chờ ta săn thú trở về." Thời điểm săn thú chân nhuyễn, bị nhóm lão đồng bào cười nhạo là việc nhỏ, vạn nhất bị lợn rừng ủi thì làm như thế nào? Y còn có đại thiếu gia nhà y cần nuôi.

Đại Hùng bọn họ muốn lên núi săn thú nhặt thu, trên thực tế chuyện Ôn Luân phải chuẩn bị cũng không ít. Cậu cùng quản gia phòng thu chi cùng nhau, bảo đảm hoàn thành toàn bộ công tác hậu cần, bao gồm sọt, túi vũ khí cùng các loại công cụ.

Phiền toái nhất chính là vũ khí. Người trong núi, cơ hồ mỗi người đều biết bắt chút con mồi nhỏ, cái gì chim trĩ thỏ hoang, dùng cung hoặc là cung tiễn thổ chế là được. Cái loại cung tiễn này Ôn Luân từng xem qua, cùng món đồ chơi cũng không kém là bao nhiêu.

Đại Hùng lúc này đây mục đích chính là lợn rừng linh tinh, cái loại cung tiễn này căn bản là phá không thủng. Nhưng cung tiễn lợi hại một chút, lại căn bản không có nơi bán, chỉ có thể tự mình làm. Nhóm tráng hán lúc còn trong quân doanh đều là một phen hảo thủ giữ gìn vũ khí, làm mấy cung tiễn một người thì không được, vài người họp lại chắp vá cũng kém không nhiều lắm. Trong núi nữ tử có năng lực động thủ cũng không kém, những tức phụ của bọn họ có tuổi không lớn lắm, nhưng là mỗi việc mài đao đốn củi đều làm được. Các nàng không làm được cung tiễn, nhưng đem bộ kiện cung tiễn mài tinh tế, vẫn là có thể.

Tên dùng chính là vót nhọn gỗ cứng, không gắn mũi tên sắt sắc bén phía trên, nhưng đối phó con mồi bình thường cũng đầy đủ.

Sáng sớm hôm sau, các thư sinh ước hẹn muốn xem mặt trời mọc, thức dậy cực sớm. Kết quả phát hiện

trong thôn đã có động tĩnh, tò mò liền hỏi thôn trưởng.

Thôn trưởng nói: “Hùng đại nhân dẫn người vào núi săn thú nhặt thu, người trong thôn cũng có vài người cùng đi. Chờ bọn họ trở về, vài vị có thể có lộc ăn.”

Tám trăm dặm đại sơn sản vật phong phú. Cho tới nay, chẳng sợ người sống trên núi cũng chỉ có tại số ít thời khắc, mới dám vào núi. Thật sự là quá nguy hiểm. Nhặt thu, đã là chuyện bao nhiêu năm nay chưa từng có.

Có thư sinh híp mắt nghĩ nghĩ, nhịn không được hỏi: “Thôn trưởng, dầu chè nhà ngài, có nhiều hay không? Có thể bán cho chúng ta một ít sao?”

Thư sinh nói lời này, vài thư sinh khác không nói chuyện, nhưng ánh mắt cũng nóng bỏng lên.

Ngày hôm qua ăn rau xanh cũng giống nhau, nhưng mà dầu chè kia xào ra tới, quả thật liền không giống bình thường. Dầu chè, nơi khác dù nghe cũng chưa nghe đến a.

Thôn trưởng ngược lại không vội vã trả lời, làm một bộ khó xử, ngón tay chà xát sau lưng: “Dầu chè đúng là còn có một ít, nhưng mà số lượng không nhiều lắm.” Đồ vật trong núi, đều là thực quý nha.

64. Chương 64: Giá Trị Vũ Lực Của Người Đọc Sách

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Các thư sinh không phải là người không có ánh mắt. Tại đại đa số người xem ra, thư sinh cái quần thể này cũng có chút khó đoán, có rất nhiều hành vi khó hiểu, còn lộ ra các loại hương vị làm theo ý mình.

Giống như ngày đông lạnh này lại chạy lên núi tìm đường chết… A, không đúng, là tới thưởng tuyết, là người bình thường có thể nghĩ ra sao? Không thể đi?

Nhưng mà, đàn thư sinh này lại ngoài ý muốn vừa hiểu chuyện vừa thức thời.

Ngày kế đi vào Đại Trà thôn, các thư sinh ấn theo lễ phép, đệ danh thiếp bái phỏng Ôn Luân một chút sau, liền bắt đầu sinh hoạt như gà nuôi thả trong vườn trà—— ban ngày phân tán ở mỗi góc trong Đại Trà thôn, thậm chí còn hướng mấy thôn phụ cận đi bộ hai ba vòng, buổi tối từng người về ổ của mình.

Ôn Luân ngược lại cũng cải biến một ít quan cảm đối với những thư sinh này—— những người này là tới đi tham quan tám trăm dặm đại sơn, chứ không phải đến để tham quan Ôn Luân cậu!

Về phương diện đám thư sinh này liền không có chuyện của Ôn Luân, Ôn Luân liền đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên gia nghiệp, trợ thủ chỉ có quản gia cùng phòng thu chi. Tiểu gấu mèo không phúc hậu đem nhân mã vốn của cậu tất cả đều lôi đi lên núi, đồ vật mỗi ngày từ trên núi mang xuống, thoạt nhìn thì thấy hơi thiếu, nhưng tích lũy lên cũng là một đống lớn.

Đại bộ phận thổ sản vùng núi còn cần rất nhiều công đoạn xử lý phía sau, cũng không phải mang về nhà liền có thể trực tiếp chứa đựng. Có chút lập tức phải ăn luôn, có chút thì yêu cầu xử lý phơi nắng. Con mồi càng thêm không cần phải nói, lấy máu lột da lóc thịt róc xương. Đất trống trong trà xưởng, giờ tựa như luyện ngục.

Các thư sinh vây xem một lần sau, cũng không có giống đại bộ phận người nghĩ như vậy, nôn mửa ngất linh tinh. Các thư sinh biểu hiện thập phần bưu hãn, một đám sắn tay áo đều muốn tiến lên, cuối cùng vẫn là bị nhóm tráng hán kéo đi.

Thân hình thì như dây đay, cánh tay không thô như chiếc đũa, còn muốn giết heo? Đừng bị mũi heo ủi đi tới đã không tồi.

Các thư sinh bị ngăn trở, cũng không có cảm xúc gì quá kích, sôi nổi bỏ tiền tỏ vẻ muốn mua thịt.

Các thư sinh gia cảnh giàu có, thịt là ăn không ít; nhưng không tỏ vẻ bọn họ có thể thường xuyên ăn món ăn thôn quê. Nhất là hai đầu công lộc, khiến các thư sinh nhìn xem ánh mắt đều xám ngắt, tỏ vẻ muốn mua.

Nhóm tráng hán tỏ vẻ, không bán. Tiểu hài tử gia gia, ăn như vậy bổ làm gì? Bọn họ mới là có gia có nghiệp người thành niên, có tức phụ!

Các thư sinh nhìn thoáng qua nhau, thiếu niên tuổi nhỏ nhất đi phía trước một bước, cái đầu mới đến bả vai tráng hán, trưng khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn thịt đô đô.

Nhóm tráng hán còn đang nghi hoặc, phái một đứa bé như vậy đi ra làm chi. Kết quả tiểu hài tử miệng há ra, các loại nói có sách, mách có chứng, giảng nửa canh giờ không mang một tia tạm dừng, nhóm tráng hán đầu choáng váng, thiếu chút nữa đem hai đầu công lộc chắp tay nhượng người.

May mắn lúc này Đại Hùng mang người xuống núi, trên vai thế nhưng khiêng một đầu lang! Y quăng lang xuống, hỏi một tiếng: “Hoa thúc đâu? Hổ tử bị lang cắn!”

Bị lang cắn, chuyện này có lớn có nhỏ. May mắn mấy ngày trước, Hoa Vĩnh đã dọn đến trà xưởng bên này trụ, không tới một khắc liền đuổi lại đây.

Hổ tử cũng nằm trên cáng chế tác giản dị, được người mang xuống dưới.

Hoa Vĩnh kiểm tra một phen, cắn thương không nặng, chính là vị trí có chút vi diệu, thập phần tới gần gốc đùi. Mọi người thấy thương thế không nặng, sôi nổi yên lòng, cũng có tâm tư trêu đùa: "Đầu lang nào a? Đây là coi trọng ngươi đi?"

"Này lang bà nương nhưng hung!"

Có một người đem một đầu cây sắt đẩy mặt xác lang ra, vừa lật: "Thật đúng là đầu mẫu lang! Ha ha ha!"

Toàn bộ đất trống trong trà xưởng, nhất thời cười thành một đám.

Có một tráng hán ở bên tai Đại Hùng nhỏ giọng nói hai câu. Đại Hùng nghe xong, quay đầu đối thư sinh.

Đám thư sinh kia trong lòng đều lộp bộp một tiếng, sắc mặt đều đổi đổi.

Đại Hùng bình thường cũng không làm cho người ta sợ hãi như vậy, cùng thợ săn phổ thông cũng không kém là bao nhiêu. Ai không có chuyện gì, bình thường cũng bưng cái giá tướng quân, có mệt người hay không? Nhưng vài ngày này bất đồng, săn thú cùng ra chiến trường tuy nói không giống, nhưng đều là việc thấy máu. Hơn nữa hôm nay đối phó còn là bầy sói, rốt cuộc là khơi dậy vài phần sát tính, trên người ít nhiều còn dính chút máu. Đại Hùng lúc này nhìn qua, còn thật không phải người thường có thể thừa nhận.

Bình thường các thư sinh mồm miệng lanh lợi, tài hùng biện không ngại một ai, lần này nói chuyện đều nói lắp, thật vất vả thuyết minh ý đồ, chỉ có thể chớp chớp mắt chờ đợi Đại Hùng tuyên án, rốt cuộc là bán hay là không bán? Thịt lộc a, bình thường rất khó gặp được. Hiện tại lập tức sắp bắt đầu mùa đông, đến lúc lạnh, thả vào trong hầm, chờ đến đầu xuân mang xuống núi, hiếu kính cha mẹ là thật tốt.

Đại Hùng tính tính nhân số thư sinh, rồi nhìn nhìn nhóm tráng hán, cuối cùng phân một cái chân sau cho bọn hắn: "Còn đang độc thân, ăn ít một chút là được." Y đang bị khắc chế, người khác cũng đừng nghĩ thống khoái.

Các thư sinh không thể không tiếp nhận tin dữ này, ngược lại chỉ chỉ trên đất: "Thịt lang kia có thể hay không?"

Đại Hùng nhe răng mỉm cười: "Được, thịt lang dễ thương lượng. Các ngươi muốn bao nhiêu?"

Tổng cộng tám đầu lang, cuối cùng các thư sinh phân một nửa, giống như là nhặt đại tiện nghi. Thịt lộc là hiếm thấy, nhưng bọn hắn cũng không phải chưa ăn quá. Ngược lại thịt lang này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy.

Cuối cùng vẫn là một tráng hán đề một câu: "Thịt lang muốn hạ đại liêu nấu. Các ngươi có thể đi hỏi Hoa

thúc lấy chút dược liệu."

Các thư sinh sôi nổi nói vâng, tìm được Hoa Vĩnh đã xử lý xong miệng vết thương cho tráng hán kia, liến nói cho ông ý đồ đến.

Hoa Vĩnh gọi dược đồng lại đây, cho vài cái thư sinh tên dược: "Sẽ không dễ làm, có thể thả ở đây cùng nấu."

Các thư sinh một đám nâng cằm lên, tùy tùy tiện tiện liền báo ra vài nguyên liệu dùng thịt lang làm chủ: "Chúng ta đối với thịt lang vẫn là có biết một phần, cũng không nhọc phiền, trở về để người xử lí là được."

Bọn họ đi vào Đại Trà thôn không bao lâu, ăn đồ ăn thực cũng là vô cùng đơn giản, nhưng cũng không khó ăn, trên tác dụng mà nói còn ăn thật ngon. Nếu chính là mấy món ăn thịt lang đơn giản, bọn họ tin tưởng nhóm thôn phụ làm ra, cũng không kém so trà xưởng bên này làm ra.

Đêm nay, thịt lang tại Đại Trà thôn phiêu hương.

Các thư sinh rất là hào phóng, từng chủ nhân gia mà mình tá túc đều phân cho một chén thịt. Vài người tụ cùng một chỗ, xuất ra rượu đến đổ đầy chén lớn, rõ ràng là thư sinh, một đám lại uống đến hào khí can vân.

Nếu nhóm tráng hán ở trong này, sẽ thực giật mình phát hiện, nhóm dây đay này, thế nhưng đều quét sạch sẽ, tất cả một bàn thịt lớn. Trọng lượng một chút cũng không nhỏ hơn so với nhóm tráng hán.

Đương nhiên, nhóm tráng hán cũng là ăn cái miệng đầy dầu.

Trong một mảnh mùi thịt, một hồi đại tuyết rơi xuống.

Ôn Luân từ sương mù mông lung mà tỉnh lại, Đại Hùng theo bản năng mà ôm ôm, lẩm bẩm một câu: "Muốn uống nước?"

Ôn Luân lắc lắc đầu: "Tuyết rơi."

Hùng đại tướng quân ôm Ôn Luân càng chặt hơn, một bàn tay kéo kéo chăn ấn kín: "Đừng lộn xộn, cẩn thận thổi gió lạnh, đệ lại nhiễm lạnh."

Ôn Luân tỏ vẻ, hắn trừ bỏ cơ thể bị hư ra, bệnh gì cũng không có nha! Bất quá giờ mới hơn nửa đêm, vẫn là trước ngủ đi.

Ôn Luân rất nhanh lần nữa đi vào giấc ngủ, Đại Hùng ngược lại nhất thời không ngủ được, trong lòng bất

đầu tính toán: tuyết rơi, không cần săn thú, có thể ăn thịt lộc a!

Một hồi tuyết, cả tòa đại sơn đều yên tĩnh trở lại. Nguyên bản cả thôn người đều vội đến bay lên, cũng đã biến mất không thấy.

Các thư sinh tỉnh lại sau màn đại say tối qua, chung quanh an tĩnh đến mức còn tưởng rằng mình đến địa phương khác.

Thôn trưởng bưng nước đường cho các thư sinh giải rượu, thấy bọn họ không rõ, cười a a giải thích: "Phong sơn, mỗi ngày quét quét tuyết là xong."

Phong sơn! Quét tuyết!

Nghe được từ mấu chốt, các thư sinh nhất thời ngay cả thống khổ say rượu, đều xem nhẹ không ít. Qua loa rửa mặt qua đi, bọn họ đẩy cửa nối đuôi nhau ra ngoài, nhất thời bị hình ảnh trắng xóa trước mắt thuyết phục.

Ôn Luân ôm ổ chăn lại giường, nghe được các thư sinh các loại ngôn luận, không khỏi nghĩ đến mình ở trên núi quá mùa đông thứ nhất. Không người có thể lạc vào cảnh giới kỳ lạ, tại sao có thể đủ biết rung động trong đó?

Hiện giờ mùa đông, Đại Trà thôn cũng không phải đóng cửa lại nhà nào tự lo nhà nấy như lúc trước. Mỗi ngày buổi sáng quét tuyết, giữa trưa quét tuyết, buổi tối sắp sửa đi ngủ quét tuyết.

Các thư sinh cũng rốt cục được đền bù mong muốn, mỗi ngày quần tam tụ ngũ, ngâm thơ đối nghịch, hoàn toàn không cần thôn dân dẫn dắt, liền đụng đến miếu cũ.

Miếu cũ đó là địa phương gì, đây chính là học đường của các thôn dân a! Trường hợp các thôn dân học tập công khóa, bại lộ trước mắt các thư sinh không tính, vị quản gia Triệu Tứ làm tiên sinh khách mời này nhất thời mặt già cũng hồng lên. Hắn biết một ít, dạy dạy các thôn dân còn được, đối mặt những người đọc sách chân chính, đây còn không phải là múa rìu qua mắt thợ?

Các thư sinh cũng thực ngạc nhiên, lần đầu tiên phát hiện thì ra các thôn dân bắt đầu mùa đông sau, không phải mỗi ngày trừ bỏ quét tuyết liền là quét tuyết, thế nhưng còn nắm chặt thời gian đọc sách biết chữ.

Đi đầu thư sinh má lúm đồng tiền nhỏ giọng hỏi tiến độ đọc sách từ Triệu Tứ quản gia, phát hiện một quyển học vỡ lòng đã không sai biệt lắm sắp dạy xong. Hai năm thời gian, mới học một quyển học vỡ lòng, tốc độ này không thể nói không chậm. Nhưng phải biết, những điều này là do lúc các thôn dân nhàn hạ mới đi học, bình thường căn bản là chưa từng nói tới cái gì hoàn cảnh cùng điều kiện học tập.

Có thư sinh nhiệt huyết đã bắt đầu sắn tay áo, tỏ vẻ: "Dạy học, để ta đến!"

Phía sau thư đồng đi theo nhanh chóng tiến lên một bước, thay thiếu gia nhà mình buông xuống tay áo. Trời lạnh như thế, còn sắn tay áo, da gà nổi lên đều đông lại.

Triệu Tứ quản gia mừng rỡ buông tay. Hắn đã sớm từ chủ nhân nhà mình bên kia nghe được ám chỉ, lúc này mới đem các thư sinh ngầm lừa đến miếu cũ. Phải biết miếu cũ nơi này rất hẻo lánh nha, ngoại nhân căn bản là sẽ không tìm thấy, mỗi ngày tại trên tuyết lưu lại dấu chân chính là việc cần kỹ thuật a. Các thôn dân quét tuyết cũng quá chịu khó đi.

Triệu Tứ quản gia công thành lui thân, Ôn Luân triệt để đem gia vụ ném ra.

Mấy ngày nay ăn thịt lộc ăn đến chán ngấy, Ôn Luân hoàn toàn không nghĩ ngày nào đó thời điểm các thư sinh tâm huyết dâng trào tới cửa ghé thăm, mình lại không đứng dậy nổi, còn là tìm cho các thư sinh một ít chuyện tốt để làm đi.

Đại Hùng nhìn bộ dáng này của Ôn Luân, trong lòng nhất thời có chút áy náy: "Hôm nay nghỉ ngơi."

Khóe mắt Ôn Luân ửng đỏ, lười biếng mà nhìn y một cái, ngược lại không có ý trách cứ. Loại chuyện này, đều là song phương đi! Cậu cũng không phải không thích, nhưng mà hậu quả ra vẻ có chút nghiêm trọng, cậu cũng sớm đã thành thói quen.

Vấn đề duy nhất: "Ăn không đủ no." Vài ngày này chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, cho dù cậu là nhược kê, thì cũng là nam nhân thành niên được không? Dám đến bát thịt sao?

Đại Hùng nháy mắt, đưa móng vuốt: "Thịt gấu đến miệng?"

Ôn Luân phiên cái xem thường không để ý tới y, đã thấy Đại Hùng thoát quần áo tiến vào ổ chăn.

Đại Hùng một bên vỗ lưng tức phụ, một bên thở dài: "Ngủ đi, ngủ liền không đói bụng."

Ôn Luân: "..." Có thể đừng nói đến bi thôi như vậy không?

65. Chương 65: Cục Thịt Hung Tàn

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Tuân theo quy củ, có tốt, cũng có xấu.

Thí dụ như nói, tuân theo quy củ Hùng gia, lên núi săn thú cũng chỉ là dọn dẹp một mảnh của mình, các loại công sự phòng ngự cũng chỉ là nhằm vào một mảnh của mình. Đối ích lợi của các thôn dân, có thể nói là không phạm một li.

Nhưng mà địa hình Đại Trà thôn là núi vây quanh tứ phía. Tuy nói vị trí Hùng gia đã là gần thâm sơn nhất, còn có vườn trà cùng dược viên phong tỏa, nhưng không phải chỉ cần một người là có thể canh giữ được địa hình. Thú đàn hoàn toàn có thể bỏ chút thời gian từ địa phương khác nhiễu ngang qua.

Vào ban đêm, Ôn Luân đã bị các loại thanh âm bừng tỉnh: "Tiểu gấu mèo! Mau đứng lên!"

Cảnh giác của Đại Hùng người này, thời điểm Ôn Luân vừa có động tác, cũng đã tỉnh lại, bị Ôn Luân một tiếng này làm hoảng sợ, một bên mặc quần áo một bên hỏi: "Làm sao vậy?"

Ôn Luân ba chân bốn cẳng mà mặc quần áo: "Có dã thú vào thôn. Có lợn rừng, còn có con khác." Hùng gia bị lợn rừng công kích qua, đối thanh âm hành động của lợn rừng, Ôn Luân ký ức hãy còn mới mẻ. Phía sau còn có một ít động tĩnh của động vật nhỏ, khiến cậu cảm thấy thật không tốt.

Dã thú vào thôn cũng không phải cái chuyện tốt gì. Trong ngày thường phá hư các loại trang gia, mùa đông còn thảm hại hơn. Lũ dã thú trong đất vườn tìm không thấy thực vật, sẽ trực tiếp công kích nhân loại.

Đại Trà thôn phòng ở có sửa như thế nào, cũng bất quá đều là gạch mộc phòng, có thể đỡ nổi cái gì?

Đại Hùng biến sắc, hai ba cái mặc quần áo tử tế: "Đệ đừng xuất môn, ta đi trà xưởng gọi người."

Ôn Luân gật gật đầu, lo lắng: "Huynh tự mình cẩn thận."

Đại Hùng không nói chuyện, cầm sài đao, thân hình chợt lóe liền ra viện môn.

Bọn hạ nhân không cần Ôn Luân phải gọi, nghe được động tĩnh đã tỉnh lại. Phòng mới Hùng gia sửa xong sau, Triệu Tứ quản gia cùng Ô Bản phòng thu chi cũng ở cùng một chỗ. Vốn nền nhà Nhị Căn gia bên kia xây ký túc xá, đã kinh biến thành hiệu thuốc của Hoa Vĩnh. Bất quá bên kia hiện tại cũng không người, bởi vì vấn đề thân thể của nhóm tráng hán vào mùa đông, Hoa Vĩnh đã sớm cùng nhóm dược đồng đến ở trong ký túc xá trà xưởng.

Vài người vừa nghe là có dã thú vào thôn, cũng không dám khinh thường, phân công nhau làm việc. Võ công cao nhất Bích Hà, muốn đi thông tri người trong thôn, bị Ôn Luân một phen kéo lại.

Ôn Luân sắc mặt âm trầm: "Đi chịu chết à?"

Bích Hà nhìn Ôn Luân sắc mặt khó coi, không dám nói chuyện.

Ôn Luân thấy Bích Hà không có dị động nữa, đối với mặt khác mấy người nói: "Làm chút động tĩnh, đánh thức người trong thôn. Triệu Tứ, đi dọn cây thang ra."

Chỉ trong chốc lát, toàn thôn đều bị tiếng binh lách cách bàng làm cho tỉnh lại. Ôn Luân nghe được có tiếng người, đưa cái loa giấy làm tốt cho Bích Hà: "Kêu!"

Bích Hà bò lên cây thang, người tập võ lượng hô hấp chính là lớn, hít sâu một hơi nhắm ngay loa giấy trực tiếp chính là sư tử hống: "Lang~ đến~ nha~"

Như là ứng cùng Bích Hà điểm danh, trong núi truyền đến một tiếng sói tru thật dài: "Ngao nha~~"

Thanh âm kia nghe, cơ hồ là ngay tại trong thôn.

Lần này, chính là mơ hồ người cũng lập tức tai thính mắt sáng, không còn một chút buồn ngủ.

Ôn Luân nhìn Bích Hà còn đứng trên cây thang, thập phần không còn lời gì để nói. Đây là miệng quạ đen trong truyền thuyết đi? Nói cái gì đến cái đó.

Lợn rừng, lang, cái gì cũng không phải dễ chọc. Huống chi, đi theo phía sau đàn lợn rừng cùng bầy sói, cũng không có thiếu động vật khác.

Người sống trên núi ứng đối dã thú đều có một bộ phương pháp. Tuy rằng trải qua lúc ban đầu kinh hoảng, nhưng là các thôn dân không quản nương tay hay là chân nhuyễn, tất cả đều động đứng lên.

Dã thú sợ lửa, đốt đuốc!

Dã thú sợ mùi vị kích thích, đốt thảo dược!

Các thư sinh cũng đã trải qua bối rối sau, trấn định xuống, một đám bắt đầu xuất chủ ý nham hiểm. Cái gì hướng trên đường ném đá a, đào hố bẫy linh tinh mấy chủ ý không đáng tin.

Trong thời gian ngắn ngủi, toàn bộ Đại Trà thôn đều đầy một mảnh ánh lửa. Ôn Luân không rảnh xem cuộc vui, mang người tỉ mỉ kiểm tra một lần môn hộ cùng tường vây, chỉ sợ chỗ nào bị dã thú ủi vào.

Công sự phòng ngự của Hùng gia vẫn rất đáng tin. Ôn Luân phát hiện không thành vấn đề sau, tìm cây thang, cùng những người khác bám vào trên đầu tường, ỷ vào thính lực của bản thân, so với những người khác trước một bước phát hiện một bóng dáng lén lút trong một góc, tay đưa ra sau vẫy vẫy.

Triệu Tứ lo lắng đỡ cây thang, lập tức hiểu ngầm, đem vũ khí đưa tới.

Bích Hà bọn họ mắt cũng không chớp nhìn Ôn Luân.

Ôn Luân chỉ cảm thấy tay trầm xuống, xúc tua lạnh lẽo, cũng không thèm để ý, ngày đông cái gì cũng lạnh, một tay kia so làm một cái động tác an tĩnh, nhắm ngay mục tiêu, đã đem vũ khí trên tay bắn đi ra ngoài.

Bụp!

Tuyết cầu trên ngọn cây bên cạnh nổ tung, đem mục tiêu hù nhảy dựng.

"Écccc ——" mục tiêu tê thanh la hoảng lên, còn chưa kịp hình thành nhịp điệu đã bị một đao "phập" chém đứt bên đầu.

Thì ra là Bích Hà từ trên tường nhảy xuống, thừa dịp lợn rừng bị Ôn Luân hấp dẫn lực chú ý, nhặt tiện nghi. Bích Hà một kích đắc thủ sau, cũng không rút đao ra, trực tiếp dẫn theo thi thể lợn rừng nhanh chóng vào sân.

Lý Nhị nhanh chóng đóng cửa lại.

Ôn Luân cũng vô tâm tư đi mắng chửi người. Lợn rừng không lớn, nhưng làm được cũng không phải là chuyện nhỏ. Hàng này đang treo ở góc tường đâu! Bích Hà không đi xuống đem lợn rừng xử lý, chẳng lẽ chờ lợn rừng ủi đổ tường vào, đem mình xử lý sao?

Bích Hà đem lợn rừng ném lên tuyết, xúc tuyết bên cạnh phủ lên vết đao, lúc này mới dùng sức đem dao nhỏ rút ra.

Trong viện bị ánh lửa thắp sáng, Ôn Luân có thể thực rõ ràng mà nhìn thấy tuyết phủ trên vết đao nhanh chóng biến hồng, không đợi mùi máu tươi khuếch tán ra, Triệu Tứ cùng Ô Bản đã hợp lực đem thi thể lợn rừng vùi vào trong tuyết thật sâu.

Máu loãng đông lại sạch sẽ, thịt nấu ra khẳng định không thể ăn. Nhưng thời điểm hiện tại căn bản không cần phải lo lắng vấn đề này, hiện tại nên quan tâm chính là, thịt này nhiều lắm!

Ôn Luân mặc dù tại trong núi trụ có một đoạn thời gian, gặp qua dã vật cũng không ít, ăn qua lại càng không thiếu, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thịt như vậy.

Lợn rừng, lang, lộc, bào tử, hoàng dương, hồ ly, này đều tính thông thường. Trong ẩn ẩn xước xước, Ôn Luân còn thấy được hai đầu báo hoa.

Báo vừa xuất hiện, Ôn Luân đã bị đuổi từ trên tường vây xuống, nhốt vào trong phòng.

Loại động vật báo này không thể so con khác, tường vây đối chúng nó mà nói, một chút tác dụng ngăn cản cũng không có. Chúng nó hành động nhanh nhẹn, hơn nữa bí mật, cơ hồ không có bất luận cái thanh âm gì.

Ôn Luân ở trong phòng, nghe được trong thôn truyền đến tiếng khóc. Sơn thôn địa hình khoảng cách các nhà các hộ đều có chút xa, cái gì cùng nhau trông coi đều là vô nghĩa, tất cả đều chỉ có thể từng người mưu cầu. Thôn dân ít nhiều có chút vũ khí, lũ dã thú cũng không phải đội cảm tử. Nhưng là số lượng lũ dã thú thật sự nhiều lắm, ngay sau đó dã thú chạy tới, tình hình chiến đấu cơ hồ hiện ra trạng thái nghiêng về một bên.

Rất xa, Ôn Luân nghe được một tiếng hổ gầm. Đây không phải là khoảng cách người bình thường có thể nghe được, chính là phương hướng kia rõ ràng chính là trà xưởng bên kia!

Đại Hùng chính là đi trà xưởng bên kia gọi người!

Ôn Luân sắc mặt trắng nhợt, ngã ngồi ở trên ghế, đầy đầu óc đều là khả năng xấu nhất. Đại Hùng bất quá là một con tiểu gấu mèo, tại sao có thể đấu lại lão hổ? Cho dù Đại Hùng có là gấu thật, cũng đánh không lại lão hổ a!

"Ân ngang! Ân ngang ân ngang!"

"Hí~~ hí~~!"

Trong thanh âm hỗn loạn, lừa kêu cùng ngựa hí phá lệ rõ ràng. Ôn Luân chân cũng không mềm nhũn, nhanh chóng một cái bước xa chạy ra: "Nhanh, lừa ngựa của chúng ta lại đây!"

Như thế nào liền quên lều gia súc còn ở hiệu thuốc bên kia đâu? Con lừa cùng ngựa đều là ăn cỏ, bên ngoài chính là có một đống ăn thịt!

Bích Hà cũng nhìn thấy một đường quá quan trảm tướng bưu hãn gia súc nhà mình: "Mau, mở cửa ra!"

Lý Nhị cùng Triệu Tứ canh giữ ở cạnh cửa, cửa vừa nhấc, Ô Bản mở cửa ra.

Ôn Luân liếc mắt một cái liền nhìn đến động vật ăn cỏ nhà mình, một quyệt chân đem một đầu báo từ trên người đá lật, ngựa lùn theo ở phía sau căn bản không cho báo cơ hội đứng vững, vừa cúi đầu hai hàng răng nanh trắng bóng liền ngậm giữ con báo ném đi, ngựa phía sau xoay chân sau nhấc một đạp…

Thình thịch!

Ôn Luân mắt mở trừng trừng mà nhìn một đầu báo ăn thịt, tứ trảo nan địch thiệt nhiều chân như quả cầu mà bị đá vào trong viện. Tức phụ của tiểu mao lư vọt vào cửa đầu tiên, đem bốn chân hướng giẫm lên

thân mềm oặt của con báo, còn cọ cọ chân.

Ôn Luân tránh ra một bước, bắt đầu thực nghiêm túc mà tự hỏi một vấn đề. Mình trước kia có ngược đãi mấy con ăn cỏ này hay không?

Tiểu mao lư hữu khí vô lực mà gọi một tiếng: "Ngang~"

Ôn Luân dứt bỏ suy nghĩ, thấy miệng vết thương trên lưng tiểu mao lư bị báo cào, nhanh chóng đem tiểu mao lư dắt vào trong phòng. Trong nhà có cái hòm thuốc, đối xử lý loại miệng vết thương này, Ôn Luân cũng biết đại khái.

Đầu tiên, đem miệng vết thương trước lau sạch sẽ;

Tiếp theo, đem lông phụ cận miệng vết thương cạo sạch sẽ…

"Lại đây."

Tiểu mao lư kề sát vách tường. Không đi qua chính là không đi qua.

"Ta đây đi tới." Ôn Luân cầm tiểu đao sắc bén, chậm rãi mà đem tiểu mao lư bức đến góc tường, chậm rãi mà một chút cạo sạch sẽ lông bên cạnh miệng vết thương, chỉ phá một chút da!

Tiểu mao lư thương tâm đến cúi đầu, nhìn lông mình thế mà bị cạo xuống càng xếp càng cao, toàn bộ con lừa đều cứng ngắc.

Đối Ôn Luân mà nói, cứng ngắc tốt a, quá dễ để xử lý miệng vết thương. Tiêu độc, bôi dược, băng bó, quả thực liền mạch lưu loát.

Chờ lực chú ý của Ôn Luân từ trên người tiểu mao lư dời đi, cậu rốt cục nghe được tiếng Đại Hùng.

Thế cục khẩn trương vừa rồi, nhanh chóng bị vặn trở về. Dã thú dù sao cũng là dã thú, chẳng sợ bọn họ số lượng nhiều hơn nữa, cũng không sánh bằng binh lính chân chính trải qua khảo nghiệm trên chiến trường. Chẳng sợ những sĩ binh này trên người có vết thương cũ, vũ khí cũng thực đơn sơ.

Lợn rừng, băm!

Báo, băm!

Hồ ly, băm!

Mà ngay cả lang, có thể mang đến một ít phiền toái, cũng bị băm. Dư lại những con lộc cùng hoàng dương linh tinh, kia thuần túy chính là lấy sinh mệnh đi tìm đường chết.

Trời dần sáng, ánh nắng màu đỏ làm nổi bật nền tuyết bị máu nhuộm đỏ, trong thôn lặng im ngắn ngủi sau, đột nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt!

Sau đó có vài người bắt đầu nức nở lên, cuối cùng biến thành gào khóc, sống sót sau tai nạn.

Trong tràng tranh đấu này, rất nhiều người đều bị thương, nhưng là không có người chết, ngay cả trọng thương cũng không có. Các thôn dân có kinh nghiệm phong phú, thấy tình thế không ổn sau tất cả đều trốn vào hầm. Bọn họ hiểu được, chỉ cần chờ đến hừng đông, dã thú sẽ lui lại.

Chính là khi bọn họ có thể đi ra sau, thấy gia viên bị hủy, cùng thi thể dã thú thành núi, liền hiểu được, nếu không phải Đại Hùng mang người tới mà nói, bọn họ căn bản là không chống đỡ được đến hừng đông.

Bọn họ không phải chưa bao giờ gặp qua dã thú vào thôn, nhưng mà quy mô lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Năm rồi, giỏi lắm chính là một đám lợn rừng linh tinh, lang căn bản là chưa thấy qua, huống chi còn có báo!

Trong viện Hùng gia, Bích Hà ý đồ cùng tức phụ của tiểu mao lư phân rõ phải trái: "Da cho ngươi, ngươi để ta trước lột da báo xuống."

Tức phụ tiểu mao lư cọ chân: "Ân ngang~"

66. Chương 66: Năm Giàu Có

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sau một đêm kinh hoảng chưa yên, các thư sinh đều trấn định lại, chỉ là sắc mặt thoáng có chút xanh trắng.

Trên mặt các thôn dân còn ướt nước mắt, cũng đã bắt đầu mài đao soàn soạt.

Thịt!

Thiệt nhiều thịt!

Thiệt nhiều thịt đưa lên tận cửa mà không cần tiền!

Những thịt này tuy nói đại bộ phận là do Đại Hùng mang theo nhóm tráng hán đi xử lý, nhưng mà các thôn dân cũng xử lý không ít. Dù sao thì khi Đại Hùng dẫn người tới, cũng đã qua một đoạn thời gian. Các thôn dân cũng không phải thuộc tính tiểu bạch thỏ, chỗ nào sẽ trông cậy vào người khác.

Thời điểm thu thập chiến trường, phát hiện một ít dã thú chỉ còn lại một hơi thoi thóp, liền bị các thôn dân vui tươi hớn hở mà giơ tay chém xuống.

Các thư sinh nhìn xem cũng đầy mắt đỏ bừng. Làm thiếu gia sinh ra trong phú quý, đừng nhìn một đám thân hình không cường tráng thế nào, nhưng thực tế đều sẽ học một chút công phu hộ thân, nhưng chỉ càng chú trọng cường thân kiện thể mà thôi. Đêm qua, nhất là vài người bị bắt đi theo cùng trốn vào hầm, bọn họ là lần đầu tiên cảm giác đến sinh mệnh bị uy hiếp.

Loại cảm giác này làm cho bọn họ cảm thấy sợ run, cũng đồng thời cảm thấy hưng phấn.

Nhưng lại mang đến đại phiền toái cho các thôn dân.

"Ôi, thiếu gia của ta a, sài đao không phải cầm như vậy, buông xuống buông xuống!"

"Khách nhân đừng động thủ, cẩn thận bẩn quần áo ngài!"

"Đừng động! Này tấm da thật tốt, không thể hủy a!"

Những thanh âm tựa như thế, đều vang vọng khắp thôn. Ôn Luân một bên xem náo nhiệt, một bên túm lấy các thư sinh xúm lại, để các thư sinh làm việc của thư sinh.

Làm gì? Xếp bàn, nghiền mực, ngâm thơ vẽ tranh, đem tao ngộ tối hôm qua ở trong thôn ký lục xuống.

Vũ phu đâu, vũ đao lộng côn; còn thư sinh, tự nhiên chính là vũ văn lộng mực.

Ôn Luân cười tủm tỉm nhìn nhóm thư sinh người người dõng dạc, hưng phấn thần tình đỏ bừng, trên giấy hoặc viết hoặc họa, quả thực khoác lác không cần bản nháp, đem một cái tiểu phạm vi dã thú vào thôn, miêu tả thành đại quy mô xung đột võ trang. Đại Trà thôn mọi người biểu hiện, quả thực là vui buồn lẫn lộn!

Các thư sinh mắt đỏ bừng, một bên làm thơ, một bên cao ngâm, văn tự sôi nổi. Các thôn dân không rõ ý tứ, nhưng mà nghe thập phần hăng hái, đi theo đồng thời ồn ào, rống một câu thơ, một đao "phập" chặt thịt.

Ôn Luân bưng vẻ mặt sâu không lường được, nội tâm ám chà chà mà tính toán giá trị của những tranh chữ này. Đúng vậy, chỉ có thể là giá trị, mà không phải giá cả.

Tại cái niên đại này, tranh chữ đồ vật linh tinh, trên ý nghĩa là không đáng giá tiền. Trừ phi là tranh chữ của tổ tiên, nếu không nói, bản thân tranh chữ phần lớn là dùng để làm giao lưu học thuật, mà không phải là một loại thương phẩm lưu thông, cực ít đề cập đến tiền tài.

Đừng nhìn những thư sinh này hiện tại đều thanh danh không hiện, chính là sau này đâu? Ai có thể cam đoan những người này không xuất cái hoạ sĩ văn hào? Càng thêm có thể khẳng định chính là, trong những người này, khẳng định sẽ có người có một nhất quan bán chức. Đến lúc đó, ý nghĩa những tranh chữ này liền hoàn toàn không giống.

Cho dù hết thảy những điều trên đều không có, những tranh chữ này cũng có hiệu quả tuyên truyền.

Với Ôn Luân mà nói, ra cửa kiếm tiền, chỗ nào so được với ở nhà kiếm tiền? Chờ tiền của mình đưa lên cửa mới là lẽ phải. Trải qua hai năm trù bị, điều kiện của trà trang trên núi đã có đầy đủ.

Cậu sẽ không theo các thôn dân đoạt sinh ý nông gia nhạc, trà trang loại đồ vật cao bức cách này, mới chân chính là nghề nghiệp kiếm tiền nha.

Trà trang loại hình thức kinh doanh này, tại Tề Quốc cũng là một loại thủ đoạn thương nghiệp tương đối thành thục. Long Châu huyện vườn trà lớn lớn nhỏ nhỏ không ít, nhưng là chân chính có danh khí kiếm đồng tiền lớn, cũng chỉ có ba cái trà trang, trong đó nổi danh nhất chính là Tuấn Hiền trà trang.

Trà trang, nói trắng ra là giống như một loại hội sở mộc mạc, đương nhiên hội sở trong đó hoàn toàn không có đa dạng như hiện đại. Ôn Luân có tự tin, nếu như mình kinh doanh trà trang nhất định sẽ càng đặc sắc, nhưng mà không xác định có thể được người Tề Quốc tiếp thu hay không. Huống chi, trà trang cần phải có nội tình, thường thường trải qua nhiều đại truyền thừa, mới có thể được giai tầng thượng lưu tiếp thu.

Trước mắt tranh chữ của các thư sinh, chính là nhóm tích lũy đầu tiên. Ôn Luân không vội, mục đích cậu làm cái trà trang này, cũng không có ý tưởng rất cao thâm như là lưu danh bách thế linh tinh gì đó, mục đích chỉ có một, thì phải là kiếm tiền.

Đại Hùng nhìn tức phụ chơi đến cao hứng, liền xoay người trực tiếp đi an bài sự tình. Cứu trị người bệnh, phân phối con mồi, công tác thống kê tổn thất vân vân, y đều cần trù tính an bài chung.

Việc này Đại Hùng làm đặc biệt đơn giản, so với y trước kia dẫn dắt thiên quân vạn mã quả thực không phải cùng một cấp. Chờ y an bài xong hết thảy, Ôn Luân gọi người múc cho y một chén sủi cảo.

"Nhân cải trắng thịt heo." Ôn Luân nhe răng, nói khoác mà không biết ngượng, "Thịt heo, ta đánh."

"Khụ khụ khụ!" Đại Hùng lập tức bị sặc. Tức phụ y thời điểm nào lợi hại như vậy, có thể đánh lợn rừng?

Đương nhiên là lợn rừng, tám trăm dặm đại sơn căn bản là không người dưỡng heo. Heo muốn nuôi mập, phải ăn lương thực. Trong núi lương thực người ăn còn chưa đủ, chỗ nào có cho heo ăn?

Lý Nhị đi ngang qua vừa vặn nghe được, trực tiếp đầu va phải cửa, bưng cái mũi đụng đau ngồi chồm hổm trên mặt đất, mắt lệ uông uông mà lên án Ôn Luân.

Ôn Luân mặt già đỏ lên. Con mồi là cậu phát hiện đầu tiên, công kích đầu tiên, cho dù kết quả sau đó là của Bích Hà, đó cũng là Bích Hà "Đoạt quái", lợn rừng rơi xuống vẫn là thuộc về mình.

Không được, phải bảo trụ danh hiệu thủ sát!

Đương nhiên, sẽ không có người cùng cậu tranh thủ sát.

Đại Hùng rất là cao hứng mà ăn xong sủi cảo nhân "lợn rừng do tức phụ giết", hỏi: "Có thịt bào tử, A Thanh thích ăn, ngày mai mang cho A Thanh chút đi. Đệ ngẫm lại còn có thứ gì, cũng mang cho A Thanh đi."

"Di?" Ôn Luân cả kinh, "Phong sơn rồi, đi xuống như thế nào?"

Đại Hùng giải thích: "Có vài loại thảo dược có chút không đủ dùng. Hoa thúc muốn xuống núi một chuyến, thuận tiện đi phủ thành một chuyến luôn."

Ôn Luân nhíu mày, gật đầu. Lần này tuy rằng tình huống nhân viên tổn thương không nghiêm trọng lắm, nhưng mà vết thương nhẹ cũng là thương, đối phó với những móng vuốt răng nanh đó, bị thương là không thể tránh được. Thảo dược báo nguy là lẽ phải, nhưng này cũng không tỏ vẻ đi phủ thành liền có thể là thuận tiện. Ngày đông lạnh, cho dù đường đi từ thị trấn đến phủ thành không nghiêm trọng như trên núi phong sơn, nhưng khẳng định cũng không dễ đi gì.

Bất quá, Đại Hùng nếu không nói, vậy khẳng định có cái gì không tiện cho mình biết. Ôn Luân cũng không phải người không hiểu đạo lý, một lòng liền cân nhắc mang cái gì cho A Thanh.

Buổi chiều Ôn Luân vốn là muốn nghỉ ngơi một chút, dù sao nửa buổi tối ngày hôm qua cũng không hảo hảo nghỉ ngơi, nhưng mà không chịu nổi một đám thư sinh còn đang phấn khởi.

Các thư sinh hôm nay không có nơi đi, tất cả đều tụ tập ở bên người Ôn Luân, chờ Ôn Luân làm lâm thời lãnh đạo an bài.

Ôn Luân hiển nhiên không làm cho bọn họ thất vọng, vung tay lên, để các thư sinh học theo mình động thủ bao sủi cảo.

Các thư sinh ngược lại không có ý tưởng quân tử xa nhà bếp gì, nhưng không thể phủ nhận chính là, bọn

họ tất cả đều không có thắp sáng kỹ năng trù nghệ a.

Trộn bột, nhào bột, băm thịt, gia vị... Gia vị giao cho Thúy Liên, tiếp theo là động thủ làm sủi cảo. Một buổi chiều, tựa như một hồi chiến tranh.

Thúy Liên lão sư một buổi chiều cũng là tâm lực lao lực quá độ. Chỉ chút chuyện bao sủi cảo, những người này tay như thế nào ngốc như vậy đâu? Đại thiếu gia thế nhưng còn là người ngốc nhất!

Ngay khi Thúy Liên tính toán tay bắt tay dạy đại thiếu gia nhà nàng, Đại Hùng liền chạy lên tiếp nhận tức phụ nhà mình.

Đại Hùng tuy rằng không biết đa dạng như Thúy Liên, nhưng sủi cảo cơ bản nhất vẫn là biết. Đối Ôn Luân mà nói, học được cái loại đơn giản nhất này liền đã đủ.

Vài thư sinh vốn thấy Đại Hùng lại đây, còn có chút câu nệ, nhưng chỉ chốc lát bọn họ liền phát hiện, Hùng Tướng quân căn bản là không có đáng sợ như trong truyền thuyết. Trong vòng luẩn quẩn văn nhân ở An Giang thành, đại bộ phận người không biết chuyện đều có một cái nhận tri phổ biến—— Ôn Luân gả cho Đại Hùng là đáng tiếc.

Nhưng mà, các thư sinh phát hiện, vợ chồng son người ta cuộc sống xa xa không như bọn họ tưởng tượng. Có Trấn Nam tướng quân hung danh hiển hách, ở nhà thế nhưng sẽ tay bắt tay mà dạy Ôn Luân làm sủi cảo, còn nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ thập phần kiên nhẫn.

Ôn Luân là người tài trẻ tuổi nhất trong An Giang thành, vậy mà cũng có chỗ không am hiểu. Bao một cái sủi cảo so với ai khác đều khó coi, học không được còn trừng Hùng Tướng quân. Hùng Tướng quân thế nhưng còn cười làm lành.

Trong tưởng tượng của các thư sinh, hình ảnh tướng quân tàn bạo cùng thư sinh văn nhược nháy mắt vỡ vụn. Hai phu phu người ta rõ ràng cùng nhà người thường không khác lắm, tình cảm còn rất tốt a.

Bất quá các thư sinh dù sao cũng không phải bà ba hoa, lấy bát quái làm sự nghiệp cả đời, nhà người khác ngày chung quy cũng là nhà người khác, bọn họ rất nhanh liền buông xuống. Một đám sủi cảo từ từ tự khuông tự dạng lên, có chút còn đi theo Thúy Liên học tập tiến giai chủng loại.

Bích Hà ở bên cạnh giúp đỡ cán vỏ bánh, Lý Nhị đem sủi cảo gói kỹ lấy đi.

Thúy Liên nhanh chóng công đạo một tiếng: "Đem đi hấp!" Những cái sủi cảo đó, nhất là sủi cảo đại thiếu gia bao, dính một chút nước tuyệt đối liền xong đời.

Lý Nhị vừa thấy sủi cảo đa dạng chồng chất, lập tức ngầm hiểu.

Thúy Liên cười tủm tỉm mà đối mọi người nói: “Trong chốc lát ai ăn sủi cảo người đó bao.”

Các thư sinh sôi nổi xưng vâng. Cái gọi là mẹ không chê con xấu, khụ, bọn họ đương nhiên cũng thập phần quý trọng thành quả lao động của mình. Thời điểm nồi sủi cảo đặc sắc được bưng lên, bọn họ sôi nổi nhận lãnh một phần của mình. Đừng nói, hương vị cũng không tệ lắm.

Thúy Liên nghĩ, may mắn nàng đoạt lấy làm gia vị, nếu không nhiều thứ tốt như vậy tất cả đều lãng phí.

Đại Hùng đoạt sủi cảo nở hoa của Ôn Luân bao, ăn rất quý trọng. Tức phụ lần đầu tiên làm, một cái cũng không dư lại cho người khác!

Ôn Luân không thích ăn sủi cảo hấp, sẽ chờ sủi cảo nấu do Đại Hùng bao. Trong canh có chút hành lá, mấy miếng trứng chiên, đem một chén sủi cảo bình thường so với sủi cảo hấp liền xa hoa hơn vài cấp bậc.

Trong thôn mùi thịt cũng bắt đầu bay lên, vẫn luôn bay tới năm mới. Nếu đổi lại là bình thường, người trong thôn đều luyến tiếc ăn thịt, cũng không biết là nghĩ thông, hay là bị kích thích, các thôn dân ăn được phá lệ vui mừng, một chút ý tứ tiết kiệm đều không có.

Bất quá Ôn Luân rất nhanh liền phát hiện, các thôn dân ăn đại bộ phận luôn là một ít bộ phận không thể dự trữ, về phần tuyệt đại đa số thịt, vẫn bị dự trữ lại. Hiện giờ thời tiết trong núi rét lạnh, hoàn toàn là cái kho lạnh thiên nhiên, chẳng sợ không đủ muối để ướp, cũng có thể đủ dự trữ thời gian rất lâu, đủ để các thôn dân vượt qua một năm ấm no.

Trước khi sang năm, Diêu Thanh ở trong thư viện cũng nhận được lễ vật từ trên núi mang xuống—— một đống sủi cảo bộ dáng thập phần đặc biệt.

Diêu Thanh: “…”

Tiểu Ỷ không có tâm nhãn gì: “Đây là gì?”

Trác An cũng là người ngay thẳng: “Ai bao sủi cảo khó coi như vậy?”

Tiểu tiểu con lừa đưa đầu qua, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Tráng hán đảm đương chuyển phát nhanh cười đến vẻ mặt chân chất: “Ôn tiên sinh tự mình làm.”

Diêu Thanh mặt không đổi sắc, thần sắc trong mắt thập phần phức tạp. Người không hoàn mĩ, tiên sinh… Vẫn là nghiên cứu học vấn thôi.

67. Chương 67: Tạo Hình Hư Ảo

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Hữu nghị giữa các nam nhân thường thường tới rất mạc danh kỳ diệu. Cùng trải qua hoạn nạn sau, ngăn cách giữa các thư sinh cùng các thôn dân cũng tiêu trừ rất nhiều.

Một ít thôn dân cùng các thư sinh tuổi không chênh lệch mấy, quan hệ cùng các thư sinh cũng thay đổi rõ ràng nhất.

Này không, Quách Đông Tử đều mặc vào quần áo của thư sinh!

Quách Đông Tử ở Đại Trà thôn được cho là một đứa có tiền đồ, lúc tuổi còn nhỏ có một lần vô tình lọt vào mắt lão Mộc tượng dưới chân núi, thu làm học đồ, vài năm qua đi, hiện tại cũng có thể nhận một chút việc vặt, có thể tích cóp vài đồng tiền.

Đầu năm nay, làm học đồ thực khổ bức, đến mười năm tám năm mà làm cu li cho sư phụ không tính, còn phải bỏ tiền ra làm việc, rất nhiều học đồ không ra cái gì tay nghề. Trong mắt Ôn Luân cái này liền có chút lừa đảo, ở các thôn dân xem ra có thể học một phần tay nghề, đã là chuyện nên đốt cao hương cho tổ tiên. Không thấy được Quách Đông Tử hiện tại bất quá mười lăm, đã sớm đính ước việc hôn nhân sao, nhà cô nương kia cũng không muốn sính lễ, còn mang theo đồ cưới phải gả lại đây đâu!

Bất quá, lúc ấy đồ cưới thoạt nhìn phong phú, hiện tại ở trong mắt dân Đại Trà thôn, đã không tính là một số lớn. Quách gia lúc này đây phòng ở bị lợn rừng ủi sụp một bên tường, trừ bỏ sinh hoạt tạm thời có chút không tiện ra, ngược lại cũng không để ý nhiều lắm.

"Dù sao năm sau cưới vợ cho Đông Tử, lại phải làm lần nữa, tiết kiệm nhân công!" Cha Đông Tử da mặt ngăm đen, cười ra hai ba đường nếp nhăn, thấy nhi tử ăn diện như thư sinh, âm thầm cảm thấy nhi tử giống mình, mặc như vậy, hoàn toàn chính là người đọc sách nha!

Y phục trên người Quách Đông Tử, đến từ khách trọ nhà hắn, là thư sinh mặt trẻ con tuổi nhỏ nhất trong đám. Đêm qua Quách Đông Tử chắn lợn rừng cho mặt trẻ con, người thì không có việc gì, nhưng mà y phục trên người lại rách.

Quách gia ngày hiện tại tuy rằng không tồi, nhưng một thân quần áo để dành năm mới mặc cứ như vậy mà rách, cũng là rất đau lòng. Mẹ của Đông Tử khó tránh khỏi hùng hùng hổ hổ hai câu bại gia tử. Thư sinh nghe xong trực tiếp đem y phục của mình ra, thay cho Quách Đông Tử.

Hai người tuổi không lệch lắm, thân hình cũng kém không nhiều, quần áo ngược lại rất vừa người. Phong độ của người trí thức chính là phong độ của người trí thức, không phải đổi một thân trang bị liền có thể biểu hiện ra ngoài.

Ôn Luân nhìn Quách Đông Tử cúi đầu xoay bước, miễn bàn có bao nhiêu không được tự nhiên. Quách Đông Tử luôn luôn làm việc dưới chân núi, hai năm trước đều không có lên núi đón năm mới, Ôn Luân vẫn là lần đầu tiên thấy, nhìn hắn đi theo phía sau mặt trẻ con, nhưng nói hắn là thư đồng tùy tùng các thư sinh, Ôn Luân cũng không tin.

Thư đồng là cái bộ dáng gì? Nhìn Lý Nhị nhà cậu sẽ biết. Chẳng qua Lý Nhị hiện tại chuyển hình thành nhân tài kỹ thuật, khí độ đã không quá giống như thư đồng.

Các thôn dân hiện tại tập trung trong miếu cũ. Ăn thịt thì ăn thịt, trừ bỏ rối loạn cùng ngày ra, ngày kế các thôn dân liền khôi phục lên lớp.

Năm nay, Đại Trà thôn đem miếu cũ hảo hảo dọn dẹp một phen. Hiện tại miếu cũ nhìn qua, so năm trước muốn ngăn nắp rộng thoáng hơn nhiều.

Ôn Luân ngồi xuống trong miếu cũ, thư sinh trên đài còn chưa bắt đầu bài giảng, thiếu niên không được tự nhiên liền đi đến.

Quách Đông Tử người này Ôn Luân không biết, các thôn dân đều biết đến. Lập tức liền cười vang lên.

"Đông Tử, ngươi đây là… Ha ha ha ha!"

"Ai u, vội tới thúc nhìn xem giống ông tú tài hay không?"

Cha Đông Tử cảm thấy con mình giống thư sinh, đó là khi Quách Đông Tử đứng, nhưng là lần này đi đường nói chuyện, lập tức liền lộ ra.

Thư sinh trên đài cũng có hứng thú, buông thư quyển trong tay xuống, hắng giọng một cái: "Như vậy, chúng ta hôm nay cũng không dạy chữ mới. Chúng ta đến nói một chút lễ nghi, học đi đường, học ngồi."

Các thôn dân đối các thư sinh vẫn là thực tôn trọng, nhưng nghe được muốn học đi đường cùng ngồi, cũng là một mảnh ồ lên. Bọn họ cũng không phải tiểu đậu đinh, còn phải học đi đường cùng ngồi?

Ôn Luân nghe, trước mắt sáng ngời, ánh mắt long lanh mà nhìn vào lớp học, chờ các thôn dân gào khóc thảm thiết.

Vô luận cái gì, học lễ nghi, còn có thể tốt? Không lột một tầng da, sao có thể qua cửa? Ôn Luân nhờ thân thể ký ức cường hãn, sau lại lại bị hầu hạ nháy mắt sa đọa, muốn để cậu từ đầu học một lần, ngẫm lại liền đáng sợ. Bất quá xem náo nhiệt không chê sự đại, cậu hiện tại chỉ là ở trong lòng vung thước nhỏ, còn khách mời tiên sinh lâm thời, đã đem khóe miệng cong lên, tiểu trượng đánh đến bốp bốp bốp.

Bốp! "Thẳng lưng!"

Bốp! "Khép chân lại! Hảo hảo đi đường!"

Bốp! "Ánh mắt nhìn phía trước! Cúi đầu nhặt vàng à?"

Bốp! "Bả vai thả lỏng, nhô lên trên làm gì?"

Ôn Luân nhìn trong chốc lát, liền chống đỡ không nổi đi về. Rõ ràng không bao nhiêu vấn đề tư thế đi đường, vì cái gì bị đánh sau, ngay cả tiêu chuẩn tặc trộm rón ra rón rén cũng lòi ra rồi?

Ôn Luân tay phải siết chặt, đặt ở bên miệng ho nhẹ một tiếng, trên mặt ngay cả má lúm đồng tiền đều cười ra.

Lý Nhị vẻ mặt tiếc nuối mà cùng Ôn Luân lặng lẽ đi ra. Năm đó bọn họ vừa mới đưa đến, ngẫm lại những thôn dân đó là như thế nào đối phó hắn? Hắn còn bị đẩy ngã vào ruộng. Hiện tại một đám bị đánh, còn chỉ có thể cười làm lành, nhìn liền hết giận.

"Cao hứng như thế?"

Lý Nhị nghe vậy, thấy Ôn Luân chính ôm lấy khóe miệng nhìn hắn, nhanh chóng cúi đầu: "Không dám."

Ôn Luân khẽ cười nói: "Không có việc gì." Ác nhân đều có ác nhân trị, bản thân Lý Nhị cũng không phải đèn hết dầu. Từ khi tiểu tử này học được bản lĩnh, có công phu sau, cũng làm không ít chuyện chụp bao tải gõ côn người, Bích Hà Thúy Liên đều là cùng phạm tội, còn cho là mình giấu rất tốt a.

Các thư sinh không chỉ tìm được lạc thú giảng bài, còn tìm đến nhiệt tình tập võ.

Mùa đông năm nay thân thể nhóm tráng hán đã khá hơn, tuy rằng vẫn nhức mỏi, nhưng đã không đến mức không cách nào xuống đất. Lớp sớm học xong. Trà xưởng có một mảnh đất trống lớn như vậy, nhóm tráng hán mỗi ngày sớm muộn gì đều ở nơi đó đánh quyền.

Các thư sinh thấy thế, cũng đi theo ở một bên duỗi tay duỗi chân.

Ôn Luân đi thăm một lần sau, rất là tự tin mà khẳng định, võ công của mình tuyệt đối so với bọn họ tốt hơn!

Sau đó, Ôn Luân lại bắt đầu tìm đường chết: "Đến bộ mới." Thiên ngoại phi tiên rất cao đoan, đả cẩu bổng pháp cũng có thể đi? Nếu không đến cái trường quyền bát quái chưởng linh tinh cũng được a.

Đại Hùng nghiêm mặt: "Thật muốn luyện võ?" Đánh đánh dưỡng sinh quyền không phải rất tốt, nhưng mang lại hiệu quả tốt. Nhìn xem tức phụ hiện tại thể lực tốt hơn, thân thể cũng mềm dẻo hơn, đối sinh

hoạt cua đồng rõ ràng cũng tăng lên.

Ôn Luân cẩn thận đánh giá một chút cái mặt gấu trụi lũi kia, cảnh cáo: "Đừng nghĩ lại lấy ra hầu tử thâu đào nha."

Đại Hùng lòng tràn đầy tiếc nuối, minh tư khổ tưởng nửa ngày: "Liêu âm chân?"

Ôn Luân da mặt suýt nữa kéo không nổi: "Tiểu gấu mèo, ta cạo râu cho huynh?"

"Không!" Đại Hùng nghe vậy chạy ra sau một bước dài, cả người dán lên cửa chính. Tức phụ chỗ nào là cạo râu, đó là cạo khoai tây a! Nhìn xem một thân tiểu mao lư kia, chỉ biết tay nghề tức phụ là cỡ nào … Bưu hãn!

Thấy Ôn Luân còn muốn đi tới, Đại Hùng nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài: "Tức phụ, ta đi hầm thịt cho đệ!" Y đã lâu không bộc lộ tài năng cho tức phụ nhìn. Tức phụ hiện tại đối Thúy Liên kẻ dụ dỗ kia càng ngày càng thân cận, nhất định là đồ ăn có vấn đề! Y chỉ biết một loại sủi cảo, Thúy Liên hoàn toàn có thể làm đa dạng mang lên một bàn, hoàn toàn thua.

Thúy Liên vốn tại phòng bếp bận việc, bị Đại Hùng không chút khách khí mà đuổi đi ra ngoài.

Thúy Liên đã quen vị này phu gia ba ngày hai bữa thay đổi, chính là lúc này đây thì bị gọi lại.

"Thúy Liên, ngươi cùng Bích Hà tuổi cũng kém không nhiều lắm, có người mình vừa ý hay không?" Sớm một chút gả đi ra ngoài, sớm một chút yên tâm.

Thúy Liên sửng sốt một chút, ngược lại không lảng tránh cái đề tài này: "Nhờ phu gia phân phó." Người như bọn họ, chỗ nào có thể tự mình làm chủ? Tại quý phủ làm hạ nhân, đến tuổi liền nghe chủ nhân gia sai khiến một cái. Giống nàng loại của hồi môn này, đại đa số là cho phu gia hoặc là đại thiếu gia làm thông phòng. Hiện tại nghe ý tứ phu gia, có thể lập gia đình, còn cầu gì hơn?

Ôn Luân nghe được đối thoại của Đại Hùng cùng Thúy Liên, một lát sau mới đi đến phòng bếp thêm phiền. Nhặt rau luống cuống, nước rửa đồ ăn rất lạnh, không hai cái đã bị Đại Hùng ném ra.

Ôn Luân không được tự nhiên mà tựa vào lưng Đại Hùng, nghiêng đầu nhìn Đại Hùng thô lỗ nấu cơm: "Làm như thế nào?"

Đại Hùng cổ co rụt lại, bị Ôn Luân thổi khí qua lỗ tai biến thành khàn giọng: "Làm đệ."

Ôn Luân sửng sốt, đã bị Đại Hùng ôm đến bên cạnh bàn bếp, tầm mắt lập tức biến thành từ trên cao nhìn xuống.

Đại Hùng nuốt một ngụm nước bọt, gọi một tiếng: "Ôn Luân."

Ôn Luân nhìn nam nhân vì mình rửa tay làm canh, bỗng nhiên câu môi mỉm cười, ôm khuôn mặt Đại Hùng hôn xuống.

Phòng bếp play, thật là kích thích!

Đại Hùng rất nhanh liền tiếp nhận quyền chủ động, gần như thành kính cúng bái mà ôm thân thể Ôn Luân, thẳng đến trong nồi phát ra mùi khét, y như mới tỉnh từ trong mộng. Y lăng lăng nhìn tức phụ quần áo nửa mở, không dám tin bản thân thế nhưng giữa ban ngày ban mặt, tại trù phòng tùy thời đều có người có thể xông vào, thiếu chút nữa muốn Ôn Luân.

"Mùi gì thế?"

"Thúy Liên ngươi đang nấu cái gì?"

"Đây là khét đi?"

"Ai ai, chớ đi vào! Phu gia cùng đại thiếu gia ở bên trong!"

Ôn Luân cả kinh, cúi đầu nhìn Đại Hùng ghé vào bên hông mình thở gấp, ngón tay xẹt qua cổ Đại Hùng.

Đại Hùng run run, ngẩng đầu hung tợn nói: "Thật muốn đem đệ để vào nồi ăn."

Ôn Luân nhướng mày, trong tươi cười tràn đầy khiêu khích.

Đại Hùng bịt mũi, rất nhanh đem quần áo tức phụ chỉnh lý tốt, thả xuống đất, nhanh chóng mở nồi, đổ một gáo nước lạnh vào thứ khả nghi bên trong, sau đó quay đầu ánh mắt sáng ngời nhìn tức phụ.

"Tức phụ."

"Ân?"

"Đầu xuân chúng ta liền đi phòng nhỏ thợ săn trên núi đi."

"Được."

"Chỉ hai người chúng ta."

"Ân."

"Trở về phòng tiếp tục?"

"... Được."

Thúy Liên nhìn chủ nhân nhà mình một trận gió thổi qua, vuốt vuốt tóc mai bị thổi loạn, nhận mệnh mà đi thu thập phòng bếp. Hôm nay đại thiếu gia xem ra lại không thể ăn cơm chiều. Ai, vẫn là lưu một chén cháo hâm trên bếp đi.

Ngày kế, Ôn Luân an phận mà nằm úp sấp trên giường.

Các thôn dân cũng muốn nằm úp sấp, nhưng bọn họ vẫn là hưng trí ngẩng cao (M) mà đi trước miếu cũ, tiếp tục bị đánh! Đánh thật tốt, đánh đến diệu!

Hôm nay các thôn dân đi đường tất cả đều ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng thần khí. Kết quả, bọn họ còn chưa đến miếu cũ, thấy các thư sinh tay cầm một cây trượng, lập tức lui bả vai, cả người run lên.

Bốp! "Nhìn người là phải dùng ánh mắt, không cho ngươi dùng lỗ mũi!"

Bốp! "Ngưỡng cổ mỏi sao?"

Bốp! "Ngồi thẳng lưng! Là tôm hùm sao?"

68. Chương 68: Dưới Chân Núi Gởi Thư

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Xuống núi là một nhóm người, lên núi phân ba đợt.

Lúc ấy Hoa Vĩnh mang người xuống núi đi mua thuốc, Ôn Luân chỉ biết mua thuốc chính là một cái ngụy trang.

Quả nhiên, thời điểm Hoa Vĩnh lên núi, liền mang theo một tráng hán, trên người tượng trưng tính cõng một ít thảo dược mà thôi.

Nhóm người thứ hai, là "thuận tiện" đi phủ thành, mang đồ vật cho Diêu Thanh. Bọn họ trở về, cũng đưa cho Ôn Luân một phong thư.

Vốn Ôn Luân còn tưởng rằng là một chút việc nhà. Tiểu hài tử mà, một người ở bên ngoài có phải nhớ baba hay không… Khụ, là nhớ tiên sinh a? Kết quả nội dung bên trong thư, khiến Ôn Luân thiếu chút nữa trực tiếp bay xuống núi.

Miễn bàn Ôn Luân không biết bay, cho dù cậu biết bay, Đại Hùng cũng sẽ không cho cậu đi xuống.

"Đệ xuống núi làm chi?"

Ôn Luân nắm giấy viết thư, chỉ vào chữ: "A Thanh muốn thi!" Đối Ôn Luân mà nói, khoa cử chính là một danh từ, hơn nữa hiểu biết không nhiều lắm. Cho dù là nguyên thân, đối cái này cũng hiểu biết không nhiều lắm.

Kết quả, hiện tại Diêu Thanh gởi thư thế nhưng nói muốn khảo đồng sinh!

Cuộc thi, tuyệt đối là thứ khiến học tra sợ hãi nhất, không có chi nhất*! Tại Tề Quốc, thi đồng sinh tại tháng hai ba hàng năm, phân vài môn, từ mỗi phủ thành tổ chức. Diêu Thanh mới mấy tuổi a, liền muốn đến đó khảo thí! Làm gia trưởng bồi khảo, mình tại sao có thể không ở bên người?

**Thường khi nói đến những thứ gì mình đánh giá cao, thì mình hay nói, nó là một trong những thứ …nhất, còn câu này của bạn Ôn nhà ta là khẳng định, nó là nhất của nhất luôn, không gì hơn nó được.*

Đại Hùng không hiểu ý tưởng của Ôn Luân, cau mày: "A Thanh muốn thi, cứ cho hắn thi. Một cuộc thi đồng sinh, tiên sinh thư viện hẳn là có đầy đủ kinh nghiệm."

Học sinh có công danh trong người tại thư viện đọc sách cũng không ít, đừng nói là đồng sinh, chính là tú tài cử nhân cũng có. Ôn Luân mặc dù là tiên sinh của Diêu Thanh, nhưng mà về phương diện kinh nghiệm khảo thí thì hoàn toàn không thể so với tiên sinh thư viện.

Ôn Luân lau mồ hôi, đột nhiên tỉnh táo lại: "Đúng, A Thanh có thể đi."

Thi đồng sinh cậu không có khảo qua, nhưng mà nguyên thân đã học tập qua. Cái gọi là đọc sách nghiên cứu học vấn, cho dù là tại Tề Quốc, cũng như Ôn Luân từ nhà trẻ đến tiểu học trung học đại học như vậy làm từng bước đi lên. Học vỡ lòng, đồng sinh, tú tài, cử nhân vân vân, đều là một loại cầu thang. Chẳng sợ không có khảo được công danh, cũng sẽ một chút tiếp tục đọc đi lên, mà không phải chọn đọc. *(ở hiện đại thi rớt thì ở lại lớp học lại 1 năm, còn cổ đại dù có rớt vẫn có thể học lên tiếp.)*

Ôn Luân tốt xấu có một trí nhớ học bá, đối trình độ của Diêu Thanh thực hiểu biết: "A Thanh hiện tại khảo tú tài còn có chút miễn cưỡng, thi đồng sinh là tuyệt đối không thành vấn đề."

"Cho nên đệ còn lo lắng cái gì đâu?" Đại Hùng kỳ thật cũng không phải phản đối tức phụ muốn đi bồi khảo, nếu y đi được, hiện tại thời tiết cũng không ác liệt như vậy, y cũng muốn cùng đi nhìn xem.

Đại Hùng không biết rõ trình độ của Diêu Thanh, bất quá đi, đều là hài tử nhà mình giỏi hơn người, ngẫm lại những lão nhân râu mép đều trắng còn phải thi đồng sinh, Diêu Thanh mới bao nhiêu lớn a, thật là không chịu nổi! Ân, giỏi nhất chính là tức phụ y!

Ôn Luân vẫn có chút rối rắm: "Như thế nào đứa nhỏ này nghĩ đến năm nay khảo đồng sinh rồi?" Trước khi bọn họ rời đi, rõ ràng một chút manh mối cũng không có a.

Đại Hùng nhịn không được đem tức phụ xoay qua, kéo vào trong ngực cố định tốt: "Đừng nghĩ nhiều như vậy. Chờ đầu xuân, chúng ta xuống núi hỏi sẽ biết." Bất quá khi đó Diêu Thanh hẳn là đã thi xong.

Ôn Luân nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy. Cậu rất nhanh phấn chấn lên: "A Thanh nhỏ như vậy liền cố gắng đến thế, ta đây làm tiên sinh cũng không thể nhàn hạ." Trước là sinh hoạt rất áp lực, luôn cảm thấy có chuyện vội vàng, hiện tại phòng mới xây xong, cậu luôn cảm thấy chứng bệnh kéo dài lại xông ra. Rõ ràng đã sớm nghĩ xong kế hoạch của trà trang, hiện tại ngay cả cái bản kế hoạch cũng không có.

Đại Hùng tạm thời trong tay không có chuyện gì, hiện tại có nhàn rỗi nhìn tức phụ viết bản kế hoạch.

"Trà trang mà nói, địa phương không thể quá nhỏ, vừa muốn khoảng cách gần vườn trà..." Đầu tiên là chọn địa điểm, trà trang trà trang, dù sao cũng phải có một trang, có đơn sơ như thế nào, dù sao cũng phải trước tiên dựng phòng ở.

"Không nhất định phải gần, nhưng nhất định phải có thể thấy vườn trà." Hùng đại tướng quân đem khế đất nhà mình ra, hai người cùng ngồi nghiên cứu nửa ngày, không phát hiện ra nơi nào đặc biệt thích hợp cả.

"Đỉnh núi đâu? Đỉnh núi không có chỗ yên ổn sao?" Xa xa mà có thể nhìn vườn trà, ý tưởng ở xa nghe lên cũng không tồi, vậy thì cần phải chiếm lĩnh một cái điểm cao.

Đại Hùng đối núi rừng kề bên này rất quen thuộc: "Nói như vậy, ngược lại có mấy cái đồi nhỏ, không tính cái gì đỉnh núi. Chỉ là nếu nói như vậy, liền muốn mua đất?"

Mua đất cái gì, Ôn Luân hoàn toàn không thèm để ý: "Một cái đỉnh núi ở Đại Trà thôn, còn không bằng nửa sân ở phủ thành."

Đại Hùng nhịn không được sát qua gặm một hơi. Bộ dáng tức phụ yên tâm thoải mái tiêu tiền như vậy, thật là rất thư thái. Năm đó tức phụ còn sẽ nghĩ kiếm tiền nuôi gia đình, hiện tại đã tự giác để y nuôi.

Ôn Luân đẩy y ra: "Hảo hảo nói chuyện, thương lượng sự tình nha!"

Đại Hùng toe toét, cọ cọ: "Ân."

Ôn Luân làm không rõ vì sao tâm tình Đại hùng tốt như vậy, hồ nghi mà nhìn y một cái, bỗng nhiên nghĩ đến: "Ngày đó ta nghe được có hổ gầm tới, trong núi còn có lão hổ?" Bình thường phụ cận Đại Trà thôn hẳn không phải là phạm vi của lão hổ hoạt động mới đúng, cậu đến đây lâu như vậy, cũng không nghe qua một tiếng. Ngày đó nghe hổ gầm khoảng cách đã là rất gần.

Nhắc tới cái này, Đại Hùng cũng nghiêm túc lên: "Vẫn luôn có. Ngày đó lão hổ không xuống núi." May mắn ngày đó lão hổ không xuống, nếu không trong thôn tổn thất còn nghiêm trọng hơn.

Chuyện này liền không đơn giản như vậy, nhưng mà hiện nó ở phía sau, y cũng không có dư thừa biện pháp có thể nghĩ. Bên tay mặc dù có mấy chục quân hán xuất ngũ, nhưng đều là trên người mang vết thương, hiện giờ mùa đông đại bộ phận đều tật cũ phát tác, một thân võ nghệ mười phần còn không biết có thể dư lại một nửa hay không. Y biết rõ bên trong có miêu nị, nhưng hiện giờ lại chỉ có thể canh phòng nghiêm ngặt tử thủ mà thôi. Ngay cả tìm tòi, y cũng không dám phái người đi.

Ôn Luân đẩy bản kế hoạch trà trang ra, bắt đầu họa thiết kế thôn trại: "Chúng ta có phải có thể đem thôn vây lên hay không? Để như này cảm giác không quá an toàn." Có một tường vây cũng có thể thêm một đường sống.

Đại Hùng thở dài phủ quyết: "Trong thôn nào tới nhiều tiền như vậy?"

Không có tiền, đây là hiện thực. Đừng nhìn Đại Trà thôn hiện tại ngày giống như qua rất không tồi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là ăn no mặc ấm, nhiều hơn nữa đó là trình độ có thể mua chút đồ dùng sinh hoạt mà thôi.

Tiền này, Hùng gia xuất ra được, nhưng mà danh không chính ngôn không thuận. Sửa cầu làm đường là việc thiện, nhưng là sửa thôn trại muốn làm chi? Chiếm núi xưng vương sao?

Cho nên, tiền này Hùng gia không thể ra.

Ôn Luân tưởng tượng cũng liền hiểu được, thở dài theo.

Bất quá bọn họ cũng không nghĩ tới, thôn trưởng quyết đoán so với bọn họ tưởng tượng còn cường hơn. Lần này, tất cả thôn dân đều bị kích thích. Các thôn dân ngoài miệng không nói, tựa hồ sống như thường ngày, ai có thể không tránh trong ổ chăn run rẩy hai hồi? Nếu Đại Hùng tới chậm một chút, nói không chừng bọn họ chỉ thấy Diêm Vương đi. Nhiều dã thú như vậy, bọn họ đời này đều chưa thấy qua.

Tường vây, phải xây lên! Không cần chờ sau này, liền thời điểm nông nhàn, tự mình xây!

Trong miếu cũ thảo luận đến khí thế ngất trời, các thư sinh cũng can thiệp một chân, nháy mắt đem tường đất biến thành thành trại.

Hùng gia cũng nghênh đón nhóm người thứ ba lên núi.

"Gặp qua tiên sinh, gặp qua đại nhân." Hác đại nhân cùng Cổ quân sư thời điểm đến Hùng gia đã quá nửa đêm rồi, không kinh động thôn dân.

Ôn Luân không quá lý giải hai người làm chi dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn mình, hàn huyên hai câu, liền đứng dậy nói: "Các người đi thư phòng tán gẫu. Ta đi nhìn xem phòng bếp mì xong chưa."

Hai người thấy Ôn Luân đi ra ngoài, biểu tình mới khôi phục bình thường, bị Đại Hùng đưa đến thư phòng sau. Cổ quân sư đánh giá một phen, cảm thán một câu: "Tiên sinh hiện giờ nhìn thân thể tốt hơn nhiều."

Đại Hùng gật gật đầu, nhưng không dự định đem đề tài dẫn tới trên người tức phụ nhà mình.

Vừa rồi hàn huyên công phu, Lý Nhị đã đem thư phòng thu thập một lần, hai bồn than lửa ấm áp, nhanh chóng khiến bên trong ấm áp lên. Ba người chân trước vào cửa, Lý Nhị sau lưng đưa hai bát nước gừng đường lớn tiến vào: "Đại thiếu gia nói để hai vị đại nhân khu hàn."

Bát nước gừng đường thực nóng. Hai quân hán trên tay đều là vết chai lại không thèm để ý chút nào, bưng trong tay chỉ cảm thấy ấm áp, chậm rãi uống một hơi, nhiệt độ trực tiếp nóng đến đáy lòng.

Đại Hùng nhìn bộ dáng hai người, cũng không vội mà nói sự tình. Này giúp các huynh đệ khổ, thời điểm tiến quân doanh, đều mới mười mấy tuổi, tuổi nhỏ thậm chí có mười ba mười bốn. Chờ ở bên ngoài đánh trận vài năm, về đến nhà, có chút gia nhân đã sớm không còn, đại bộ phận gia nhân tuy rằng còn tại, cũng đều thành xa lạ.

Đại Hùng ngược lại có tâm mở miệng để cho bọn họ ở lâu mấy ngày, nhưng mà tình huống hiện tại căn bản không cho phép.

Trong chốc lát sau, Lý Nhị liền bưng hai bát to mì sợi lại đây.

Thúy Liên tốt xấu cũng học võ công lâu như vậy, hiện giờ ra tay cán mì, mì sợi thập phần to tròn. Mập gầy giao nhau tảng lớn thịt xếp trên mặt, trong bát còn có giá đỗ giòn.

Đại Hùng cũng chia một chén, chính là bát tương đối nhỏ. Y nhìn nhìn bát mì, hỏi Lý Nhị: "Tức phụ ta đâu?"

Lý Nhị đem ba cái đĩa muối đồ chua cất kỹ, mới nói: "Đại thiếu gia đi nghỉ ngơi trước."

Đại Hùng gật gật đầu: "Phòng bếp chuẩn bị chút nước ấm. Còn các ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi."

Hác đại nhân cùng Cổ quân sư xoạt xoạt ăn mì xong, thỏa mãn mà hô một hơi, một bên cắn củ cải muối, một bên bắt đầu nói chính sự: "Hiện tại phong sơn, đồ vật không lên được. Chúng ta hai người lần lên trước, ngày mai sẽ có một tiểu đội hai mươi người lại đây."

"Hai mươi người?" Đại Hùng nhíu nhíu mày, "Trong núi địa hình phức tạp, nhân viên không thể rất phân tán, hai mươi người không đủ."

Cổ quân sư thở dài: "Chỉ có nhiêu người như vậy. Trong quân doanh không có bao nhiêu hảo thủ, còn phải giữ người thủ quan nha."

Hác đại nhân phụ họa gật gật đầu: "Ngày mai chúng ta còn phải xuống núi đi tiếp ứng bọn họ một chút, chú ý tránh đi người miền núi."

"Phương diện nhân thủ có lẽ không cần quá lo lắng." Đại Hùng một chiếc đũa đem một miếng dưa chuột muối cuối cùng cướp đi, "Tin tức đã kinh đệ vào trong kinh thành, hẳn là rất nhanh sẽ có trả lời thuyết phục."

Chuyện dã thú vào thôn, người trong thôn là quen không sai. Nhưng trừ bỏ những năm gặp thiên tai, năm nào sẽ có nhiều dã thú như vậy vào trong thôn kiếm ăn? Rất nhiều con còn rõ ràng bị khơi dậy hung tính, rõ ràng là bị cái gì kinh động.

Lúc ấy rối loạn không có biện pháp, sau đó Đại Hùng dẫn người vào núi, phát hiện một chút dấu vết: "Hy vọng tình huống không có như ta đoán trước không xong." Nhưng mà nói là nói như vậy, trên chiến trường cho tới bây giờ đều là tính toán cái hỏng nhất.

Kế hoạch trà trang được đặt tại án thư, Đại Hùng nhìn thoáng qua liền có chút dời không ra tầm mắt. Tức phụ còn đang suy nghĩ muốn tạo trà trang đâu, tại sao có thể đem nơi này biến thành chiến trường?

69. Chương 69: Cao Thủ Võ Lâm

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Hai mươi người quả thật là không đủ.

Đại Hùng, Hác đại nhân cùng Cổ quân sư ba người, cộng thêm hai mươi hảo thủ trong quân, vào núi ba ngày quả thật tìm tòi qua không ít địa phương, nhưng khi so với độ rộng lớn của tám trăm dặm đại sơn, chút địa phương ấy thật không đáng kể chút nào.

Đại Hùng nhìn nhìn sắc trời: "Chúng ta nên trở về."

Hác đại nhân thở ra một hơi sương trắng, cười nói: "Nhớ tiên sinh?"

Đại Hùng hung hăng đảo qua liếc mắt một cái: "Sắp hạ bạo tuyết." Tức phụ của y, như thế nào luôn bị người ta một hơi một cái tiên sinh nhớ thương?

Hác đại nhân bị nhìn sợ run cả người, đối với thủ hạ đánh hai cái thủ thế: "Thu đội."

Một ngày sau, dấu vết đánh ra trên mặt tuyết của đội ngũ hai mươi ba người, nhanh chóng bị đại tuyết bao trùm.

Hai mươi người lưu tại ký túc xá trong trà xưởng, Đại Hùng mang người hồi gia, còn chưa vào cửa đã thấy Ôn Luân đứng chờ ở bên ngoài.

Bông tuyết bắt đầu dần dần nhẹ nhàng rơi xuống. Bích Hà ở một bên bung dù. Ôn Luân trong tay bưng một cái lò sưởi, nhìn thấy Đại Hùng liền mỉm cười.

Đại Hùng không nhịn được bước nhanh hơn, một đường chạy chậm đến trước mặt Ôn Luân, muốn ôm lại lo lắng hàn khí trên người mình lây dính qua cậu: "Như thế nào không ở trong phòng? Bên ngoài rất lạnh."

"Nghe được huynh trở lại." Ôn Luân được mang theo vào nhà, "Đang nấu sủi cảo, lập tức liền xong."

Yên lặng theo ở phía sau Hác đại nhân cùng Cổ quân sư nhãn tình sáng lên, chờ đi vào bên trong phòng, lệ thường là một chén lớn nước gừng tràn đầy.

Áo khoác dính đầy bông tuyết bị Lý Nhị mang đi. Ba người dùng nước ấm tẩy sạch tay mặt, nhất thời cảm thấy da mặt như bị băng tuyết đông cứng của mình, dần có lại năng lực hoạt động.

Sủi cảo còn chưa đi lên, Bích Hà đã mang đến ba nồi thịt hầm nhỏ. Trong nồi còn hơi vang tiếng sôi, bên trong là canh xương hầm được vài ngày, thịt viên tròn vo trong canh lúc chìm lúc nổi.

Bích Hà dùng cái thìa gỗ múc cho mỗi người một chén. Thúy Liên vừa lúc bưng lên sủi cảo, một chén lớn nổi bật dưới ánh nến, bạch béo tinh lượng, quả thực giống như một đám nguyên bảo lấp lánh.

Trong đĩa nước chấm, không chỉ có dấm, còn có tương ớt đỏ tươi cùng tương nấm thổ sản vùng núi, phía trên được rắc chút vừng đen rang.

Trừ cái này ra, còn có hai cái bình gốm sứ. Thúy Liên nhẹ giọng hỏi: "Hai vị đại nhân muốn tỏi giã cùng cửu hoa tương (tương tỏi tây) không?" Đại thiếu gia nhà mình buổi tối không thích ăn mấy thứ khẩu vị

nặng, phu gia tự nhiên liền không thể ăn. Hai vị đại nhân này thì không hề gì.

Hai người này đừng nhìn bổng lộc không thấp, nhưng ăn sủi cảo nhiều nhất cũng chính là làm thêm chút dấm, thêm chút tương ớt, nào có đa dạng nhiều như vậy? Chấm ăn một hơi sủi cảo, quả nhiên trình tự càng thêm phong phú, hương vị càng thêm nồng đậm, nhất thời cũng không ngẩng đầu lên.

Ôn Luân thấy bọn hắn ăn được cao hứng, quay đầu hỏi Lý Nhị: "Nước ấm chuẩn bị xong chưa?" Tuy rằng sắc trời đã tối, nhưng còn có thời gian tắm rửa một cái. Ở bên ngoài lăn ba ngày, đều bẩn thành cái dạng gì?

Ôn Luân không chê mình bẩn, nhưng phi thường ghét bỏ người khác bẩn, điển hình song trọng tiêu chuẩn*.*(đối với chuyện cùng tính chất, sẽ căn cứ mình yêu ghét, ích lợi vài nguyên nhân, mà cho ra phán đoán hoàn toàn ngược lại chính mình.)*

"Đang chuẩn bị." Hùng gia tôi tớ không nhiều lắm. Vốn chuẩn bị nước tắm là cả một công trình. Nhưng khi Hùng gia trùng kiến, Ôn Luân liền nhớ tới trước kia xem qua điện ảnh cũ, nhân gia tắm rửa giống như là trực tiếp đun nước dưới bồn tắm. Lúc ấy cậu chính là có một cái ý tưởng như vậy, không nghĩ tới Đại Hùng còn thật coi đây như là một việc cần hoàn thành, cuối cùng còn thỉnh giáo thợ thủ công trong phủ thành chỉ điểm.

Đừng nhìn tốn thời gian cố sức, nhưng thật sau khi làm ra, quả thật phi thường dùng tốt. Hùng gia có tiền, xây hai cái bồn tắm, trong phòng chủ nhân một cái, bên ngoài công cộng một cái.

Cơm nước xong, Hác đại nhân cùng Cổ quân sư hai người cùng ngâm mình, một chút tình thú cũng không có.

Đại Hùng cùng Ôn Luân không giống vậy.

Tiến cửa phòng, Ôn Luân đã bị Đại Hùng cởi bỏ sạch sẽ ôm vào bể.

Đại Hùng cũng không làm cái khác, chỉ là liên tiếp làm nũng mà thôi.

"Tức phụ, gội đầu cho ta."

"Tức phụ, chà lưng cho ta."

"Tức phụ, ấn ấn bả vai cho ta."

"Tức phụ, ấn phía dưới cho ta."

Phía dưới? Ôn Luân mí mắt vừa nhấc: "Xác định?" Ở trong núi ba bốn ngày, không phiền lụy?

Đại Hùng tỏ vẻ, phi thường xác định, có mệt cũng không mệt tới đó.

Hùng Tướng quân đè tức phụ mình đánh một vòng thuỷ chiến, nhìn nước sắp biến lạnh, mới bế người đi ra.

Đại Hùng sờ sờ đáy mắt xanh đen của tức phụ, nhíu nhíu mày: "Không hảo hảo đi ngủ?"

Ôn Luân phiết quá đầu: "Huynh không ở." Không người đem cậu cố định, quả nhiên vẫn sẽ lăn xuống giường. Một buổi tối ngã xuống tối thiểu đau ba lượt, ai có thể hiểu được a?

"Tức phụ." Đại Hùng trố mắt, cảm giác mình bị cái gì thật lớn đánh trúng vậy. Tràn đầy cảm giác không biết tên vọt tới ót, ánh mắt đều hơi hơi nóng lên. Tức phụ đây là không có y, ngay cả đi ngủ cũng không thể ngủ sao?

Ôn Luân vừa mới chuẩn bị đi ngủ đâu, đã bị Đại Hùng đột nhiên đâm tiến vào, đỉnh đến cậu kêu rên lên một tiếng, ách cổ họng hỏi: "Làm chi?"

Đại Hùng không quan tâm, vùi đầu mãnh làm, ngày hôm sau Ôn Luân lại không thể thức dậy nổi.

Đại Hùng kiểm tra một chút, hậu quả có chút nghiêm trọng, tìm thuốc mỡ lại là xoa lại là ấn, ân cần đến mức Ôn Luân tựa hồ như nghe đến thanh âm giới hạn đang vỡ nát.

Sau đó, Thái công công đến.

Thái công công lúc này đây dẫn theo chỉnh chỉnh một trăm người, trong ánh mắt kính sợ của toàn bộ thôn dân, bước vào đại môn Hùng gia.

Thúy Liên nhìn gừng cùng đường đỏ dự trữ trong nhà, có chút phạm sầu. Vì thế, nước gừng trong tay một trăm nhân thủ, biến thành chén nhỏ.

Ôn Luân nghĩ muốn đứng lên gặp khách, lại bị Đại Hùng đặt lên kháng: "Thái công công là người quen, không có việc gì."

Thái công công quả nhiên không có trách móc. Lúc này đây ông còn thật không có thời gian nào cùng Ôn Luân hàn huyên: "Một trăm người này là hảo thủ trong cung, kể cả ta ở trong, đều nghe Hùng Tướng quân sai khiến."

Hảo thủ trong cung, cùng hảo thủ trongquân doanh, hoàn toàn là hai khái niệm. Chỉ nói tại trong thời tiết đại tuyết, hảo thủ trong quân không khác lắm như là máy chạy mất năng lực, mà hảo thủ trong cung lại là

máy chạy có năng lực, còn có được lực công kích nhất định.

Nhưng hơn một trăm người, cũng không phải nói hành động liền có thể hành động.

Thúy Liên mang người, vội vã làm lương khô cả một đêm, không gì khác, giống như bánh kẹp hành chiên liền thành.

Hoa Vĩnh cũng là một đêm không ngủ, mang theo dược đồng phân xếp gói thuốc, bên trong là mấy thứ dược cơ bản thường dùng nhất, cùng một cuộn băng vải.

Bích Hà mang người may ba lô một đêm, làm việc dây chuyền sản xuất, cũng không cần cái gì yêu cầu công nghệ.

Ngọn nến mỡ bò to như cánh tay cũng đốt cả một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, mỗi người đều phân một cái ba lô, bên trong không bao nhiêu đồ vật, một xấp bánh kẹp hành chiên, hỏa chiết tử, bình muối, một bình nhỏ đường đỏ, một bình nhỏ rượu, còn có một cái gói thuốc.

Nhóm hảo thủ trong cung đã sớm nghe nói, đại động tác tối hôm qua là Ôn Luân chỉ thị. Bọn họ vốn là trong lòng còn nghĩ, thư sinh chính là thư sinh, chỉ biết mò vội, kết quả mở ra vừa thấy đồ vật bên trong, lập tức liền bội phục, biểu tình trên mặt cũng nghiêm túc chút.

Thân thể Ôn Luân còn chưa khôi phục, không đứng lên tiễn bọn họ. Lúc này đây bọn họ muốn vào núi thiệt nhiều ngày, hai mươi hảo thủ trong quân ngược lại bị giữ lại, hiệp trợ phòng thủ vườn trà.

Hác đại nhân cười tủm tỉm nói: "Ai bảo công phu của các ngươi quá yếu, đi chỉ có thể cản trở."

Hai mươi tên hảo thủ trong quân một đám mắt hổ trừng trừng. Công phu trên tay bọn họ là sắp xếp cực cao trong toàn bộ biên quân ở Long Môn Quan!

Cổ quân sư đi tới vỗ vỗ bả vai Hác đại nhân: "Đi, bọn họ đã rất lợi hại. Ngươi không thể so bọn họ cùng những người trong cung ra tới được." Tinh nhuệ nhất chính là những người thủ hoàng đế, có thể so sánh sao? Hoàn toàn không thể so.

Nhóm hảo thủ trong quân doanh càng chú trọng là đoàn chiến. Nhưng những người trong cung không chỉ đoàn chiến lợi hại, giá trị vũ lực cá nhân cũng cực kỳ bưu hãn. Đừng nhìn nơi này chỉ có một trăm người, thả ra đi cùng Long Môn Quan một ngàn người cũng có thể làm qua. Nếu đặt ở trong một ít địa hình dễ dàng che giấu, một trăm người này phát huy tác dụng quả thực khó có thể đánh giá.

Cổ quân sư ánh mắt sáng quắc mà nhìn Đại Hùng, thở dài: "Thật hâm mộ đại nhân, có thể mang một chi

quân đội như vậy."

Hai mươi danh hảo thủ trong quân mặt đều đen. Rất khi dễ người! Bị hai vị đại nhân nhà mình đều ghét bỏ như vậy!

Ôn Luân ở nhà, nghe thanh âm đội ngũ từ từ biến mất, nghe Triệu Tứ đem thôn trưởng cùng các thư sinh đuổi đi, thở dài thật dài.

Cách ngày Ôn Luân có thể đứng lên sau, Triệu Tứ lại đây báo đồ dùng: "Trong nhà một ít đồ vật đều không đủ."

Nhiều ra hai mươi người, hoàn toàn không phải vấn đề. Nhưng nhiều ra một trăm người, vấn đề này có thể to lắm. Hơn nữa một trăm hai mươi người này lại đều là người tập võ, lượng cơm ăn đó là gấp hai người bình thường.

"Đi trà xưởng rút vài người, thay phiên đi xuống chân núi mua đồ đi lên." Ôn Luân nghĩ nghĩ, gọi lại Triệu Tứ, "Lưu ý có thể có đại cẩu kéo trượt tuyết hay không."

Đại tuyết vừa phong sơn, lừa ngựa cái gì tất cả đều luống cuống, vẫn là dưỡng mấy con đại cẩu, bình thường còn có thể trông nhà hộ viện.

Triệu Tứ lĩnh mệnh cáo lui. Trên núi cơ bản không có người nuôi chó. Dưới chân núi ngược lại có hoàn khố nuôi chó, còn không ít, đều là dùng chó săn, săn thú. Những con chó săn đều là hình thể thích ứng vùng núi, giống như ngựa lùn, chúng đều là cẩu lùn.

"Đại cẩu có thể kéo trượt tuyết?" Triệu Tứ hư không khoa tay múa chân hai cái, "Này cần bao nhiêu đại cẩu?" Cũng không biết nhà ai có trượt tuyết, ngay cả hỏi cũng không biết hướng chỗ nào hỏi.

Đại Hùng bọn họ vừa đi mười ngày, thời điểm trở về Ôn Luân cảm giác cả người đều gầy một vòng.

Không khí thực nặng nề, Ôn Luân không cần hỏi cũng biết, hành động thực không thuận lợi. Tuyết đọng rất dày cơ hồ có thể che giấu hết thảy tung tích.

Thái công công ngược lại lộ chút tươi cười, phía sau vài hảo thủ trong cung từ trên người cởi xuống một tấm da hổ sặc sỡ, phía trên không thấy được có cái miệng vết thương gì.

Thấy da hổ, ánh mắt Đại Hùng nhìn Thái công công cũng có chút khác thường.

Con mãnh hổ này là Thái công công một mũi tên bắn chết. Tên thẳng vào trong mắt lão hổ, hoàn toàn không cho lão hổ bất luận một cái cơ hội gì.

Đại Hùng bản thân cũng có thể một mình đấu một đầu lão hổ, nhưng tuyệt đối sẽ không giống Thái công công nhẹ nhàng bâng quơ như vậy. Trên thực tế, trong hành động lần này, y cuối cùng cũng biết rõ ràng chênh lệch. Đơn luận võ công mà nói, y cũng chính là cùng những hảo thủ trong cung không khác nhau lắm, thậm chí có mười người, rõ ràng so với y muốn cao hơn một đoạn; Thái công công so mười người kia càng cao hơn một khúc.

Thái công công săn được lão hổ, tâm tình không tồi: "Hùng Tướng quân nếu là để ý tam quyền hai chân của ta, thì có thể đi theo ta buổi sáng cùng đánh đánh quyền."

Vài người nghe vậy tất cả đều ánh mắt sáng ngời. Đại Hùng kích động. Vài hảo thủ trong cung là ghen tị.

Thái công công vừa thấy ánh mắt của mọi người, cười cười: "Đều đồng thời đánh quyền."

"Vâng!"

Ôn Luân nhìn Thái công công cũng là hai mắt sáng trông suốt, "Vâng" bên trong cũng có một tiếng của cậu.

Thái công công quay đầu nhìn nhìn Ôn Luân, thoáng có chút khó xử: "Hùng phu nhân, nếu không ta dạy cho ngươi một bộ dưỡng sinh quyền luyện luyện?"

Sắc mặt Ôn Luân tối sầm, tỏ vẻ dưỡng sinh quyền cậu đã qua cửa từ lâu rồi.

Thái công công làm mẫu một chút dưỡng sinh quyền cho cậu.

Vì thế ngày hôm sau bắt đầu, Ôn Luân luyện dưỡng sinh quyền bản tiến giai, quả thực phức tạp đến muốn mệnh!

Thái công công ở một bên chỉ đạo lại chỉ đạo, cuối cùng nhịn không được lặng lẽ hỏi Đại Hùng: "Hùng phu nhân học được bộ dưỡng sinh quyền kia, mất bao lâu?"

Đại Hùng nghĩ nghĩ, không xác định nói: "Đại khái khoảng mấy tháng đi?"

Thái công công: "…"

70. Chương 70: Tiếp Thu Ý Kiến Quần Chúng

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đại động tác của Hùng gia là lừa không được người, huống chi Thái công công một chuyến mang hơn trăm người đến, cũng không có tâm tư giấu diếm gì.

Phát hiện ở trong núi tạm thời vẫn không thể nói rõ, bởi vì thẳng cho tới bây giờ, bọn họ cũng chỉ có phỏng đoán bước đầu mà thôi, tuy rằng phát hiện một ít dấu vết để lại, nhưng không có chứng cứ có tính quyết định, có thể chứng minh suy đoán của bọn họ.

Dưới tình huống như vậy, đều khiến các thôn dân bị vây trong một loại cảm xúc sợ hãi, tuy rằng không phúc hậu, nhưng không hẳn không phải là một loại phương pháp đề cao tâm cảnh giác của các thôn dân.

Hơn nữa ở phía sau, cho dù các thôn dân thật không ngờ, các thư sinh cũng sẽ không thể nghĩ tới sao? Các thư sinh am hiểu ngâm thơ đối nghịch, chính là một loại người biết não bổ nhất trên thế giới.

Vô luận là Thái công công hay là Đại Hùng, cũng không phải là người mà bọn họ có thể dễ dàng nhìn thấy. Nhưng mà Ôn Luân không giống. Ôn Luân cứ việc là một cái nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, nhưng ở trong mắt các thư sinh, Ôn Luân đầu tiên là một người đọc sách nghiên cứu học vấn.

Giao lưu giữa người đọc sách, là một việc phi thường bình thường, hơn nữa tuổi tác song phương cũng kém không lớn.

Thôn trưởng cùng các thư sinh ở Triệu Tứ quản gia hướng dẫn, lại một lần nữa gặp được Ôn Luân. Lúc này đây Ôn Luân cho bọn hắn cảm giác, cùng thời điểm lần đầu tiên bái phỏng không quá giống nhau.

Rõ ràng vẫn là cùng một người, nhưng làm cho bọn họ cảm thấy có chút áp lực.

Ôn Luân cảm thấy đây là ảo giác của bọn hắn, sẽ cảm thấy áp lực, đó là bởi vì thư phòng chỉ lớn chừng này, cố tình lại chen vào quá nhiều người, không khí đều không lưu thông nổi, khẳng định sẽ áp lực a.

Thư phòng là một nơi tương đối riêng tư, nếu không phải thảo luận chuyện gấp gáp đặc biệt gì, khi bái phỏng sẽ không đến thư phòng, trực tiếp ở trong sảnh đường giải quyết là được.

Đối loại chuyện này các thư sinh phá lệ mẫn cảm, nhấc lên một phần cẩn thận, ngay cả thư sinh mặt trẻ con, má lúm đồng tiền đều thu trở về.

Ôn Luân nhìn bản vẽ sơ bộ thiết kế của thôn trại, trước mắt sáng ngời. Bất quá cậu hiện tại rốt cuộc không thể so với trước kia, chẳng sợ là sự nghiệp trong nhà, rất nhiều thứ cậu chỉ cần làm quyết định là được, thực tế chấp hành, cậu cũng có nhìn qua một ít. Phần sơ đồ này tuy rằng nhìn xinh đẹp, các loại kết cấu bên trong cũng là thập phần tường tận, nhưng mà Ôn Luân liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề.

Các thư sinh nhìn Ôn Luân ngón tay tại sơ đồ phác thảo thượng gõ gõ, như là dừng ở bọn họ trong tim, đông đông vang lên.

"Gỗ từ đâu tới đây? Những mặt tường này nhận lực lớn bao nhiêu? Giá trị chế tạo bao nhiêu? Nơi này, nơi này, còn có một mảnh này, mùa đông trên núi không có che còn có thể, mùa khác đâu? Người đứng ở trên, có thể nhìn rất xa?"

Ôn Luân nói đến một vấn đề, tâm các thư sinh liền trầm một phần.

Ôn Luân nhìn chung quanh một vòng, ngón tay gõ trên bản vẽ một cái cuối cùng: "Còn có một vấn đề cuối cùng. Một bức tường lớn như vậy, bình thường cần bao nhiêu người ở phía trên tuần tra, mới có thể cam đoan đúng lúc phát hiện địch nhân?"

Sắc mặt của thôn trưởng là không dễ nhìn nhất, lúc này hắn cường tự tranh luận nói: "Trong thôn có thể an bài người thay phiên…"

Ôn Luân trực tiếp đánh gãy: "Chưa từng có đạo lý phải đề phòng cướp ngàn ngày."

Thiết kế thôn trại, cậu cũng từng thiết tưởng quá. Sớm nhất còn là lúc kiến thiết vườn trà. Bản thiết kế ban đầu của cậu, có thể nói là vô hạn tiếp cận với một bộ trước mắt này. Sau lại bởi vì các loại vấn đề thực tế, làm điều chỉnh rất nhiều, đến hậu kỳ thời điểm chân chính thực hiện, đã không sai biệt lắm hoàn toàn thay đổi.

Hiện tại trong thôn muốn xây hàng rào, hoặc là nói, là một loại hệ thống phòng ngự báo động trước, nhưng mà thiết kế bên vườn trà kia cũng không thể rập khuôn mang lại đây. Vườn trà bên kia thuê công nhân, trừ bỏ một ít lão nông dân trồng chè ra, dư lại đều là quân hán xuất ngũ. Bọn họ bản thân có quân sự tốt đẹp rèn luyện hàng ngày, cùng thôn dân hoàn toàn không thể so sánh. Các thôn dân cố nhiên cũng học một chút võ công trụ cột, nhưng mà chân chính đánh nhau, đừng nói là chênh lệch võ công, chính là lúc phối hợp lẫn nhau, đó cũng là hoàn toàn không có, ngay cả chỉ huy tán binh đều gọi không được, còn tuần tra cái gì?

Các thư sinh một đám tuy rằng đều cau mày, nhưng cũng không có buông tha.

"Là bọn ta lý luận suông. Không biết Ôn tiên sinh có cái ý tưởng gì khả thi hay không?"

Ôn Luân cúi đầu trầm ngâm: "Ta cũng không có biện pháp quá tốt, mọi người cùng nhau tiếp thu ý kiến quần chúng đi." Dừng một chút, "Lý Nhị, đi trà xưởng gọi Hác đại nhân cùng Cổ quân sư lại đây."

Ở trong nhà nghỉ ngơi và hồi phục ba ngày sau, Đại Hùng cùng Thái công công lại mang đội vào núi. Hác đại nhân cùng Cổ quân sư lần đầu tiên tham dự điều tra, bởi vì võ công quá kém, bị ghét bỏ mà để lại. Bọn họ nghĩ đến lần đầu tiên, mình còn khinh bỉ võ nghệ của hai mươi hảo thủ trong quân, hiện tại liền đến phiên mình, không khỏi thập phần xấu hổ và giận dữ, trong khoảng thời gian này luôn luôn tại trà xưởng bên kia thao luyện.

Tướng quân phu nhân gọi về, bọn họ chạy tự nhiên so với ai khác đều nhanh.

Bàn tới cái nhìn đại cục cùng rèn luyện quân sự hàng ngày, trừ Đại Hùng ra, tự nhiên là Hác đại nhân cùng Cổ quân sư cao nhất. Điểm này, ngay cả hảo thủ trong cung bao quát Thái công công ở bên trong, cũng không thể bằng được.

Khi hai người bọn họ thấy bản vẽ thiết kế thôn trại, cũng là lắc lắc đầu.

Các thư sinh vẽ bản thiết kế thực tỉ mỉ, đó không phải là tấm sơ đồ, mà là một bộ đồ, từ thế núi chung quanh, đến kết cấu bên trong, bao quát rất nhiều chi tiết cùng cơ quan linh tinh.

Những cơ quan này ngược lại khiến Cổ quân sư gật gật đầu, nhưng đầu chỉ gật một nửa: "Thoạt nhìn ngược lại khả thi, đã có thể giống liên…" Cổ quân sư im miệng, liên nỗ tồn tại bây giờ còn là một cái cơ mật, nhưng là nghĩ đến liên nỗ thành công, hắn quay đầu nhìn về phía Ôn Luân, "Tiên sinh đối này đó cơ quan thấy thế nào?"

Ôn Luân không thế nào nhìn. Thân là một người mê quân sự, cậu đương nhiên là xem qua rất nhiều tư liệu quân sự, đối các loại vũ khí cũng là thuộc như lòng bàn tay, nhưng kia đều là vũ khí hiện đại hoá a. Loại trình độ sản xuất như Tề Quốc này, có thể tạo phi cơ xe tăng sao? Ngay cả tiểu tiểu súng trường đều làm không được đi?

Ôn Luân sẽ nói thẳng ý tưởng chính mình sao? Đương nhiên không thể. Vẻ mặt cậu nghiêm túc: "Trước tiên là nói về ý tưởng lúc ban đầu của các ngươi."

Ý tưởng của các thư sinh tại ý nghĩa nào đó thì rất là chu toàn, chu toàn đến căn bản là hệ thống tự động báo động trước, nhưng bởi vì trên thực tế vô pháp thực hiện, cho nên hiện tại chính là một cái lừa đảo hệ thống. Cho dù là có thể thực hiện một bộ phận, cũng bởi vì vấn đề giá trị chế tạo, trở thành một cái đốt tiền hệ thống.

Ôn Luân xuất ra một tờ bản vẽ cơ quan: "Cái này hẳn là có thể thực hiện, nhưng mà các ngươi biết có thể làm loại này linh kiện thợ thủ công ở nơi nào sao? Toàn bộ phủ thành cũng chưa chắc có thể tìm cho ra một người."

Phủ thành không có, kia tự nhiên chỉ có thể hướng công bộ, hoặc là hoàng cung tìm. Loại địa phương này sẽ vì một cái tiểu sơn thôn xa xôi như vậy, cố ý tốn thời gian cố sức gây sức ép vài cái tiểu linh kiện?

Các thư sinh trầm mặc.

Sau đó có một người đột nhiên hỏi: "Ôn tiên sinh trước đã nói vật liệu gỗ? Trong núi còn có thể thiếu vật liệu gỗ tốt sao?" Tám trăm dặm đại sơn chỗ nào cũng là đầu gỗ, thiếu cái gì cũng không có thể thiếu vật liệu gỗ a. Tuy rằng bởi vì vấn đề vận chuyển, nhưng vật liệu gỗ có chất lượng tốt trong núi đều thành hàng khang hiếm dưới núi nha, Đại Trà thôn vốn là ngay tại trong núi, như thế nào sẽ thiếu vật liệu gỗ đâu?

"Vấn đề này, ta trước kia cũng là nghĩ như vậy." Ôn Luân cười cười, "Trong núi đầu gỗ tốt rất nhiều, nhưng bây giờ có thể tìm được đầu gỗ tốt đều sinh trưởng ở trong núi sâu. Trong núi sâu có bao nhiêu nguy hiểm, không cần ta nói, nói vậy tất cả mọi người hiểu được. Được rồi, cho dù chúng ta hiện tại có rất nhiều người, tương đối an toàn một ít, cũng có thể đủ đem đầu gỗ vận đến trong thôn. Nhưng mà, đầu gỗ mới vừa chặt xuống, cũng không thể trực tiếp sử dụng, phải hong khô. Hong khô, yêu cầu tiêu phí mấy năm thời gian."

Kế tiếp nói, không cần Ôn Luân nói, tất cả mọi người hiểu được. Mấy năm thời gian, ai cũng chờ không nổi.

Thôn trưởng đối điểm này ngược lại hiểu được: "Hiện tại trong thôn có thể dùng tài liệu, nhiều nhất chính là thạch đầu." Trong núi thạch đầu mỏng nhiều, có thể tìm ra một chút đầu gỗ bình thường thì cũng đều là gỗ mục, chỉ có thể làm củi đốt.

Thạch đầu đi, nặng, hình dạng khác nhau, khó gia công.

Ôn Luân nghĩ nghĩ, đem ròng rọc vẽ ra.

Thời điểm tất cả mọi người không biết cái vật nhỏ này có ích lợi gì, Hác đại nhân đã bắt tay chế tác.

Ôn Luân thư phòng cùng thư phòng của người đọc sách chân chính đều không quá giống, bên trong có rất nhiều dụng cụ nhỏ. Những dụng cụ này là cậu dùng để làm mô hình chơi, có chút là Đại Hùng làm sa bàn dùng. Hác đại nhân cùng Cổ quân sư đối với những công cụ này rất quen thuộc, các loại tài liệu trong thùng dụng cụ cũng không thiếu. Rất nhanh hai cái mô hình ròng rọc thô chế liền được gia công ra.

Tại thực nghiệm qua đi, ánh mắt mọi người nhìn Ôn Luân đều sáng gấp đôi.

Ôn Luân có chút lâng lâng. Toán lý hoá xem như môn cậu học được tốt nhất, hiện tại đến Tề Quốc trừ bỏ kiếm tiền nuôi Diêu Thanh, cậu cũng không có việc gì có thể làm, chỉ có thể mang theo tiểu hài nhi chơi mô hình. Hơn nữa không biết có phải bên trong cậu có một học bá hay không, hiện tại tư duy của cậu cũng nhanh hơn rất nhiều, rất nhiều đồ vật vốn không biết rõ, bây giờ lại có thể rất nhanh liền cho ra kết luận, cộng thêm một cái học thần Diêu Thanh, tạo ra hoàn toàn không phải như trong dự đoán ban đầu của Đại Hùng, tiểu ngựa gỗ tiểu mộc kiếm linh tinh.

Ôn Luân còn đem những cái này trở thành tự mình vui đùa một chút, nhưng là trong mắt các thư sinh cùng Hác đại nhân Cổ quân sư, hoàn toàn không phải chỉ là một chuyện nhỏ như vậy.

Tại trước mặt Ôn Luân triển lãm một lần, những mô hình do cậu rảnh nên làm ra kia, đã bị ném qua tường.

Một đám người tụ cùng một chỗ thảo luận đến lửa nóng, hoàn toàn không có chuyện gì của Ôn Luân.

"Cái cơ quan này nên sửa như vậy."

“Xếp vào ở trong này, nơi này còn có nơi đó.”

“Nơi này sắp xếp một cái.”

“Nơi này đào một cái mương, nước tuyết trên núi hòa tan sau, có thể trực tiếp dọc theo mương này chảy xuống dưới, như vậy liền có một cái sông đào bảo vệ thành.”

“Giải thích thế nào? Này tuyệt đối không được, đến lúc đó trực tiếp đem thôn đổ sập.”

“Thủy đạo là một vấn đề, sửa như vậy có thể tốt một chút hay không.”

“Vẫn là Trương huynh cao minh, trực tiếp có thể giải quyết một phần vấn đề tưới tiêu.”

“Cơ quan, chủ yếu vẫn là bình thường phòng dã thú đi.”

“Lực phá hoại của dã thú rất lớn, ở đây lợn rừng rất nhiều.”

“Phải cẩn thận đừng cho thôn dân ngộ thương, đến làm ký hiệu. Tốt nhất thấy được một chút.”

“Thấy được cấp địch nhân nhìn a?”

“Đúng, thôn khác không có việc gì đi?”

“Không có việc gì, nhìn qua, lần này liền Đại Trà thôn đã xảy ra chuyện. Thôn khác còn không biết chuyện này.”

“Ân, kia cũng không cần nói cho bọn hắn biết.”

“Dựa theo địa hình, kỳ thật không tất yếu đem toàn bộ thôn vòng lên, chỉ cần ở trong này cùng nơi này kiến một đạo công sự là có thể.”

“Ân, nơi này lại thêm một đạo tương đối tốt. Như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều chi phí.”

“Ân, vậy tận khả năng tạo xinh đẹp một chút, nhìn qua giống như là địa phương bình thường cho người nghỉ ngơi chơi đùa.”

“Có đạo lý. Đại Trà thôn hiện tại du khách không ít. Nếu như có thể thêm cái ngồi uống trà ngắm cảnh, cũng là một chuyện vui.”

Cho nên, định vị ra —— bọn họ muốn tạo một tòa kiến trúc bình thường có thể du ngoạn, khi cần thiết có thể biến thành điểm mấu chốt.

Vì thế, vấn đề đến —— tiền, chỗ nào ra?

Nếu cho người du ngoạn, khẳng định không thể giống công sự phòng ngự như vậy, không cầu kỳ, trừ bỏ bản thân kiến trúc ra, còn có vấn đề tạo hình cùng trang hoàng.

Tiền!

Ôn Luân đang uống trà, thiếu chút nữa sặc. Làm chi đều dùng loại ánh mắt này nhìn mình?

71. Chương 71: Kẻ Ngốc Có Tiền Nhất

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Ôn Luân đang thừa nhận áp lực cực lớn, mà kỵ sĩ của cậu, tướng quân của cậu, tiểu gấu mèo của cậu, hiện tại đang ở trong góc thâm sơn, hoàn toàn vô pháp thay cậu chia sẻ áp lực.

Ôn Luân tuy đang thừa nhận áp lực, cũng thật không ngờ mình gây áp lực cho các thư sinh cũng không nhỏ.

Ôn Luân trầm mặc không nói, khiến các thư sinh cùng thôn trưởng da mặt khô nóng, càng ngày càng cảm thấy mình là đang được một tấc lại muốn tiến một thước. Đại Trà thôn cũng không phải chỉ có một nhà Hùng Tướng quân, Hùng gia đã một mình gánh vác một đạo phòng tuyến chỗ vườn trà bên kia, hiện tại thế nhưng còn muốn bọn họ gánh vác một bên phòng tuyến khác, còn muốn xây đến xinh đẹp…

"Ôn tiên sinh…"

Ngay khi không khí đang giằng co, Ôn Luân rủ mắt uống một miệng trà, hít một hơi: "An toàn quan trọng hơn. Chúng ta vẫn là trước giải quyết hàng rào này đi."

Vừa rồi đàm luận nhiều hơn nữa, vẫn là lý luận suông, chính là tính khả thi thoạt nhìn cao hơn mà thôi.

Những người khác sau khi nghe được, hai má khô nóng, thanh âm thảo luận đều nhỏ rất nhiều.

Ôn Luân như trước chậm rãi uống trà.

Lò than tinh xảo nấu một bình trà gừng. Hoa Vĩnh tựa hồ nếm được chỗ tốt từ túi trà, hiện tại trà gừng cũng dùng túi trà, bên trong đương nhiên còn có một ít dược liệu điều trị thân thể, chỉ nhằm vào thân thể Ôn Luân. Cho nên, một bình trà này chỉ của Ôn Luân.

Hương thảo dược thản nhiên pha lẫn vị gừng cay trà ngọt, vào miệng hương vị nồng đậm, ngửi lên lại cũng không tệ lắm. Ôn Luân tay cầm chén trà gốm trắng nhỏ, chậm rãi uống nước trà hồng nâu bên trong, ý nghĩ xấu trong đáy lòng đều nhanh từ bên trong đôi mắt đổ ra.

Tiểu gấu mèo không ở, cũng không người có thể ngăn cản cậu làm chuyện xấu. Làm sao bây giờ?

Chờ đến khi những người khác đem hàng rào phòng ngự công kích linh tinh rốt cục thảo luận đâu ra đấy, lại lần nữa chỉnh lý xong một quyển mới, thời gian đã qua năm ngày.

Trong năm ngày này, Ôn Luân trừ bỏ từ sáng tới tối, tiếp tục từ trên kháng kiên trì không ngừng mà lăn xuống đất, có thể nói là ăn được ngủ ngon. Cậu bị chúng hạ nhân hầu hạ đến tỉ mỉ, lại mỗi ngày uống dược trà, sắc mặt đều hồng nhuận vài phần.

Nhưng mà trong mắt những người khác mỗi lần nhìn Ôn Luân, cứ cảm thấy Ôn Luân như đang cường chống đỡ.

Ôn Luân không chỉ một lần nghe được sau lưng có người nghị luận về mình.

"Tiên sinh một bả vai khiêng tất cả trọng trách."

"Tiên sinh rõ ràng gầy yếu như vậy."

"Vì thôn này, tiên sinh còn không biết phải gánh bao nhiêu can hệ."

Ở trên là ý tưởng của các thư sinh, ý tưởng các thôn dân thì đơn giản hơn nhiều —— Hùng gia có tiền, làm chi không xuất?

Ôn Luân nửa đêm ôm chăn nhe răng, ngày hôm sau ngược lại phun khẩu: "Nhà của chúng ta có thể xuất một phần phí dụng, nhưng mà bên trong này còn có một ít liên lụy."

Ôn Luân đã nói đến liên lụy, các thư sinh trước cũng đã có suy đoán, rất nhanh liền hiểu được.

Liên lụy lớn nhất chính là vấn đề thân phận Hùng gia. Kỳ thật muốn tạo một cái công sự phòng ngự quy mô lớn như vậy, cho dù là các thôn dân tự phát tổ chức, cũng phải cẩn thận. Vườn trà lúc trước không có

suy xét nhiều, sau lại ngược lại là thông qua Thái công công quan hệ mà đi qua minh lộ, thậm chí sau lại còn chiếm được hoàng thượng khẳng định.

Nhưng loại chuyện này có một, không thể có hai. Dựa theo suy nghĩ trong thôn, một đạo phòng tuyến này cho dù xây xinh đẹp, đó cũng là một loại kiến trúc quân sự. Dân chúng không có việc gì xây kiến trúc quân sự làm chi? Muốn chiếm núi làm vua sao?

Cho nên, chuyện này phải làm báo cáo. Báo cáo cho ai đâu? Báo cáo cho lão đại quản hạt quân sự Long Môn Quan——

"Hác đại nhân?"

Hác đại nhân trên mặt có chút không nhịn được cười. Không được, chuyện này hắn không làm chủ được. Hùng Tướng quân là thượng cấp cũ của hắn, cho dù trên tay không có thực quyền, nhưng vẫn có phẩm cấp, vẫn còn trong hệ thống quân đội, bên trong này chú ý càng lớn. Những quan viên trong triều đình, một đám ánh mắt tinh lượng mà nhìn chằm chằm người bắt sai lầm. Thao tác này không khéo một cái, có thể trực tiếp lật rớt một chuỗi người. Lúc này liền không phải vấn đề của một cái thôn nữa, mà là vấn đề của toàn bộ hệ thống quân đội.

Ôn Luân đưa đáp án rất đơn giản, những người khác chỉ cần đem bản vẽ thu phục, cậu liền phụ trách đem tiền thu phục.

Chuyện này vẫn là chờ Thái công công trở về, báo cáo lên Hoàng Thượng.

Khắp thiên hạ đều là vương thổ. Bọn họ cũng không phải bảo đảm an toàn cho thôn mình, bọn họ là thay Hoàng Thượng thủ giang sơn, để Hoàng Thượng xuất tiền là đương nhiên. Tường vây nhà lão bản không tự mình bỏ tiền sửa, chẳng lẽ để cho công tượng tự mình bỏ tiền sao? Khắp thiên hạ đều không có đạo lý này.

Ôn Luân không thể nghi ngờ là người thứ nhất nghĩ thông suốt điểm này. Ôn Luân tuy rằng đi vào Tề Quốc không bao lâu, nhưng mà ỷ vào nhĩ lực của bản thân, tin tức cậu tiếp thu được, xa xa không phải người bình thường là có thể tưởng tượng được. Nhất là thời điểm ở tại phủ thành, trà lâu cách nha môn gần, chỗ ở cách thư viện gần. Nhóm đại nhân trong nha môn cùng nhóm tiên sinh trong thư viện, bình thường làm nhiều nhất, chính là thảo luận cùng xử lý các loại chuyện tình.

Trong những người này vô luận xách ai ra, kiến thức đều xa xa vượt qua mọi người đang ngồi trong thư phòng.

Ôn Luân chỉ mới sờ đến giới hạn, chỉ là một chút như vậy cũng có thể đủ để cậu nhặt tiện nghi: "Tiền các ngươi không cần lo lắng, về sau giữ gìn cùng bảo dưỡng, cũng từ nhà của chúng ta đến phụ trách, dù sao loại chuyện này vẫn là làm binh rõ ràng hơn một ít."

Mọi người càng thêm áy náy.

Ôn Luân thích ý mà uống một miệng trà, hơi hơi buông xuống mặt mày, khóe miệng hàm tiếu: "Chỉ là một đạo phòng tuyến này, không phải hàng rào, mà là một cái bảo lâu (như phòng bảo vệ). Bình thường người trong thôn cũng phải dùng, du khách đến cũng dễ có một nơi đi." Trà trang, liền có nơi đặt chân.

"Trong núi không có học đường gì, ta ngay tại nơi này mở một cái tư thục. Sau này người miền núi, vô luận đại nhân tiểu hài tử, cũng có thể tới nghe khóa." Lớp xoá nạn mù chữ là phải mở rộng. Các thôn dân không có chuyện gì xem thư thật tốt a, suốt ngày không phải nhớ thương tiền nhà người khác, thì liền sợ tiền nhà mình bị người khác nhớ thương. Này không tốt, phải thay đổi.

Các thư sinh một đám ưỡn ngực: "Bọn ta nguyện tẫn non nớt lực!"

Ôn Luân gật gật đầu, rất là cảm động: "Ôn mỗ vô cùng cảm kích." Ghế giáo sư khách mời như vậy liền thu phục. Đám người vào núi du ngoạn, có thư sinh là nhiều nhất. Sinh viên xuống nông thôn dạy học đi, rèn luyện rèn luyện cũng là rất tốt. Tiên sinh bình thường, bản thân cậu đi, hoặc là khiến Triệu Tứ đi tới đi. Dù sao cậu cũng không trông cậy vào trong thôn có thể thực sự có người có cái gì nghiên cứu học vấn a.

Bộ phận bảo lâu còn dư lại, nếu Hùng gia trả giá nhiều như vậy, quyền sử dụng tự nhiên liền về Hùng gia sở hữu.

Ngay tại hết thảy định ra đến sau, đoàn người Đại Hùng cùng Thái công công cũng rốt cục trở lại.

Lúc này đây, bọn họ rốt cục cũng chiếm được manh mối minh xác—— là thi thể bốn gã người Tây Nhung chân tay đã bị cụt.

Cho tới nay, địch nhân lớn nhất của Long Môn Quan quân, chính là Tây Nhung! Tây Nhung là một dân tộc du mục, đều do các đại đại tiểu tiểu bộ lạc tạo thành, chính quyền hỗn loạn, nhưng mà sức chiến đấu thập phần bưu hãn.

Trên chiến tuyến tây tuyến này, Long Môn Quan ỷ vào tám trăm dặm đại sơn hiểm trở, xem như là một cái quan ải đối mặt người Tây Nhung có áp lực nhỏ nhất. Nhưng mà hiện tại ngay tại đây, cũng không quá xa trong núi, bọn họ thế nhưng phát hiện tung tích của người Tây Nhung. Chẳng sợ chỉ là thi thể, điều này liền nói rõ người Tây Nhung đã tìm được cách vượt qua Long Môn Quan, xâm lấn Tề Quốc.

Thi thể chỉ có bốn cái, tiểu đội người Tây Nhung đều là năm cái người đồng thời hành động. Cái này nghĩa là, lúc ấy một đội người Tây Nhung này đã kinh động thú đàn sau, mặc dù có bốn người bỏ mình, nhưng vẫn có khả năng rất lớn có một người thành công đào thoát. Người này sẽ mang đến phiền toái, quả thực lớn đến khó có thể tưởng tượng.

Ở bên ngoài bôn ba vài ngày, trở về ăn cơm nóng đồ ăn nóng, lại thư thư phục phục dùng nước ấm tắm rửa, Đại Hùng bọn họ như trước biểu tình nghiêm túc.

Chỉ có Thái công công trên mặt còn dẫn theo chút dáng vẻ hớn hở: "Chiếu tình huống hiện tại mà xem, người Tây Nhung cho dù mò được đường, cũng là ngẫu nhiên. Kinh động thú đàn, mùa đông bọn họ không

tất dám lại đây dò đường. Đến mùa xuân, bên trong núi này chỉ có lão thợ săn mới có thể cam đoan không lạc đường. Kể cả bọn họ có sờ soạng lại đây, nhân số cũng sẽ không rất nhiều."

Đại Hùng vẫn là mặt co mày cáu, thật lâu sau liền thở dài: "Tối thiểu, chúng ta còn chiếm địa lợi."

Cùng tham dự thảo luận Hác đại nhân cùng Cổ quân sư liếc mắt nhìn nhau một cái, từ trên giá sách xuất ra một bản vẽ: "Đại nhân, đây là bản vẽ nhóm chúng ta thiết kế bảo lâu…"

Đại Hùng đối với bản vẽ tỉ mỉ nhìn một lần, thế nhưng lại tìm không ra chỗ nào có thể thay đổi!

Thái công công ở một bên kiên nhẫn đợi một canh giờ, mới từ tay Đại Hùng cẩn thận tiếp nhận hộp gỗ đặt bản vẽ.

"Làm phiền Thái công công đệ trình cho bệ hạ."

Thái công công chỉ có vũ lực giá trị cá nhân cực cao, đối đồ vật trong quân cũng không hiểu lắm, càng miễn bàn loại kiến trúc quân sự này. Vốn phát hiện chuyện lớn như vậy, Thái công công nên suốt đêm chạy về kinh thành, nhưng bọn họ đã ở trong núi sâu bôn ba hồi lâu, ăn không ngon ngủ không ngon, tinh thần đã cực độ mệt nhọc, lập tức cần nghỉ ngơi một đêm mới xuống núi.

Thời điểm Thái công công lên núi, mang theo trùng trùng điệp điệp một trăm người; đến khi xuống núi, bên cạnh ông chỉ mang theo bốn người. Còn lại người tất cả đều lưu lại trà xưởng.

Ôn Luân tỏ vẻ, trước khi không có cẩu kéo xe trượt tuyết, những người này cũng có thể dùng như thay gia súc, dù sao bọn họ mỗi ngày đều phải chạy vòng quanh luyện võ. Cậu chỉ là đem tuyến đường chạy sửa lại một chút. Bọn họ không có biện pháp xuống núi, đều phải ăn dùng trên núi, một đám lại đều là thùng cơm. Hơn nữa từ khi dã thú vào thôn sau, con mồi trong núi cũng ít rất nhiều, con mồi nhiều nhất cũng chính là chút chim trĩ linh tinh, còn chưa đủ cho hơn một trăm người nhét kẽ răng.

Hác đại nhân cũng đi rồi, hắn phải về Long Môn Quan an bài đối sách.

Cổ quân sư ngược lại ở lại, cả ngày đi theo Ôn Luân xoay quanh, ngẫu nhiên bị Đại Hùng đuổi đi, liền vào thư phòng nghiên cứu những mô hình cùng công cụ.

Về vấn đề người Tây Nhung, Ôn Luân cũng không tham dự thảo luận, cậu đã sớm trốn trở về phòng tị hiềm, tuy rằng kỳ thật cậu đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Đại Hùng không chỉ một lần lo lắng Ôn Luân sẽ sầu lo, còn cam đoan: "Ta nhất định sẽ không để cho vườn trà cùng dược viên bị hao tổn." Đây đều là tâm huyết của tức phụ, một cái lá tổn thất cũng không thể được!

Ôn Luân nhướng mày, kỳ quái: “Nếu thật phải đánh, vườn trà cùng dược viên không có thì không có. Người vẫn quan trọng hơn.”

Ôn Luân vẫn luôn không quá hiểu giới trị quan của người Tề Quốc, nghĩ nghĩ vẫn là không yên lòng mà mệnh lệnh: “Đầu óc huynh đừng nóng lên, vì một chút vật ngoài thân mà liều mạng a! Hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa, có tay có chân, chỗ nào không thể sống?”

Đại Hùng nhìn Ôn Luân, hốc mắt nóng lên. Không ai so với y rõ ràng hơn, tức phụ vì “một chút vật ngoài thân” này mà phải trả giá bao nhiêu. Tức phụ ngay từ đầu cơ hồ cái gì cũng không biết, đến hiện tại đã có thể đối mỗi phương diện trong vườn trà đều có thể nói đạo lý được rõ ràng, có một bộ kinh nghiệm tổng kết của mình, thậm chí từ trồng mầm trà mãi cho đến chế trà, tức phụ đều có thể khống chế.

Trong thư phòng sách vở cao cao vài chồng, tất cả đều là tổng kết kinh nghiệm thực tiễn cùng kinh nghiệm giáo huấn của tức phụ.

Một đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân, hiện tại theo y, cho dù có một cái thân phận cáo mệnh, Đại Hùng vẫn là cảm thấy cậu thua thiệt rất nhiều.

Hùng đại tướng quân bế ngang ôm người, đẩy ngã lên kháng, tự thể nghiệm, trả nợ!

Ôn Luân: ta không để ý huynh trả nợ theo giai đoạn đâu.

Đại Hùng: Vậy trước hết trả lợi tức, tiền vốn từ từ trả.

Kinh thành.

Hoàng Thượng: “Bản vẽ này, bảo lâu? Đại diệu a! Thái tử mau tới học tập học tập.”

Thái công công: “Bệ hạ, đây là giấy tờ.”

Hoàng Thượng: “… Muốn xuất từ tư khố?”

Thái công công: “Tiền đại nhân nơi đó…”

Hoàng Thượng: “Cái tên vắt cổ chày ra nước đó!”

Thái tử: “Phụ hoàng, ta có tiền.”

72. Chương 72: Thị Trường Có Tiềm Năng Lớn

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

"Tiên sinh, Trí Mẫn có việc cần thương lượng."

Ôn Luân nhìn Cổ quân sư ngăn lại đường đi, lần đầu tiên biết tên của hắn gọi Cổ Trí Mẫn. Khóe miệng Ôn Luân cong cong rất nhỏ, so vị trí thư phòng một chút: "Lại đây từ từ nói chuyện đi."

Chỉ hai người, Ôn Luân tự nhiên sẽ không cùng Cổ quân sư uống hai bình trà.

Cổ quân sư cũng quen một bộ này, gắp than bỏ vào trong lò than nhỏ, rót đầy nước sơn tuyền vào trong siêu.

Ôn Luân dùng một cái dùi, từ trên trà bánh tạc ra một khối, một bên mở vò ra rồi rắc vào trong nước đang sôi. Trong chốc lát, nước trà liền biến thành màu đỏ sậm.

Đây là kiệt tác của Lý Nhị. Sau khi trải qua lần đầu sao trà thất bại, hắn liền luôn luôn nghiên cứu chế trà. Nhưng mà thân phận của hắn không thể so với Ôn Luân, có rất nhiều tài liệu tốt, cho cậu tập thuần thục độ. Lý Nhị có thể sử dụng thì chỉ là một ít nguyên liệu chế tác thô trà, thậm chí bản thân còn phải tự thu mua một phần.

Kết quả, ngược lại bị hắn gây sức ép ra hắc trà bánh. Làm lên men trà, trà đen tại Tề Quốc liền nằm trong giai cấp nhân dân hạ tầng, cũng là thứ được lưu hành rất rộng. Đương nhiên, vô luận chủng loại trà gì, có thể làm được thành cực phẩm rốt cuộc đều là số ít.

Lý Nhị xuất phẩm loại trà bánh dùng từ hắc trà này, còn xưng xa xa không tới cực phẩm, nhưng khẩu vị cũng thập phần không tồi, nhập khẩu ôn nhuận thuần hậu, mà ngay cả một chút vị chát kia cũng có thể xem nhẹ, có thể phân loại đến trung thượng. Đây là một loại trà Ôn Luân tính toán sẽ mở rộng tại trong trà lâu.

Cổ quân sư thấy Ôn Luân dùng trà bánh chiêu đãi, ánh mắt lóe lóe: "Tiên sinh quả nhiên liệu sự như thần."

"Ân?" Ôn Luân hoàn toàn không rõ, chỉ có thể không phạm sai lầm mà cười cười. Cậu chẳng qua phao một bình trà, nơi nào nhìn ra liệu sự như thần?

"Trí Mẫn có một yêu cầu quá đáng." Cổ quân sư nói tới chỗ này dừng một chút, da mặt hơi hơi khô nóng, "Chính là về trà bánh này."

Yêu cầu quá đáng = bồi tiền mua bán.

Đầu óc Ôn Luân lập tức hiện lên đẳng thức này, nhưng nhìn nhìn nhóm đồng bào của Đại Hùng, cậu cũng không để ý nhiều: "Có chuyện nói thẳng đi, giữa chúng ta không cần nói giả dối."

Cổ quân sư cảm thấy da mặt mình càng nóng, lau cái trán mới nói: "Là như thế này, ta nghĩ hướng Dục Tú trà trang mua loại trà bánh này."

Nói tới mua sắm, cái này không phải chuyện của mình Cổ quân sư, nếu không nói, dựa vào giao tình giữa hai người, cá nhân Cổ quân sư dùng những cái đó, Ôn Luân hoàn toàn có thể đưa một phần trong vài năm tới.

Ánh mắt Ôn Luân chợt lóe: "Ngươi là đại biểu cho biên quân Long Môn Quan?"

Cổ quân sư gật gật đầu: "Đúng."

Ôn Luân dùng ngón tay gõ gõ cái bàn. Lá trà cũng là một loại vật tư quân nhu. Cuộc sống bây giờ cũng không thể tiện lợi như ở hiện đại trước kia, cho dù là ngày đông lạnh, hoa quả rau dưa vẫn là chọn chọn bỏ bỏ. Tại Tề Quốc, mùa đông cơ bản là không có hoa quả rau dưa gì. Người Tề Quốc cũng không hiểu được khuyết thiếu vitamin C là cái gì, nhưng bọn hắn biết trực tiếp uống trà là có thể phòng ngừa được lợi xuất huyết, trọng yếu hơn là còn phòng ngừa bệnh scorbut*. Đương nhiên, ở nơi đây không có loại thuyết pháp này.

**Bệnh do thiếu vitamin C, triệu chứng: chảy máu nướu răng, chậm lành vết thương, các vết thâm tím rộng trên da (mảng xuất huyết dưới da, dân gian thường gọi là "vết ma cắn"). Thêm vào đó là sự dễ bị nhiễm trùng, dễ bị kích động và trầm cảm cũng là những tiêu chuẩn chẩn đoán.*

"Một năm cần số lượng bao nhiêu? Đại khái mỗi tháng phân lượng có bao nhiêu? Đưa hàng là quân đội đến trà xưởng lấy, hay là trà xưởng bên này vận đi qua? Dự toán là bao nhiêu?" Trà bánh phí tổn cũng không tính cao, hình dạng cũng dễ dàng cho bảo quản cùng khuân vác, trọng yếu hơn là, nén nở. Hắc trà bánh bảo quản cũng không giống loại trà khác dễ hỏng như vậy, cẩn thận tưởng tượng ngược lại thực thích hợp trong quân sử dụng.

Cổ quân sư cũng không bởi vì Ôn Luân đưa ra rất nhiều vấn đề mà lùi bước. Loại phản ứng này của cậu cũng thuyết minh Ôn Luân đúng là vì bọn họ mà suy xét, nếu không cậu cũng sẽ không hỏi mấy vấn đề căn bản này, mà là trực tiếp cự tuyệt. Cổ quân sư thành thành thật thật trả lời.

Ôn Luân nhíu nhíu mày. Giá cả Cổ quân sư có thể cho ra, giá trà bánh thấp xa so với mong muốn của cậu. Tiếp cậu lại hỏi thêm mấy vấn đề, rốt cục xác nhận bút mua bán này tuy rằng không đến mức thâm hụt tiền, nhưng là cũng không khác lắm.

Chính là loại sinh ý này, ừm, cũng không thể xem như là sinh ý.

Cổ quân sư thấy Ôn Luân hơi hơi nhăn lại mi phong, chỉ biết chuyện này liền thất bại. Đơn đặt hàng quân nhu không thể so với mua bán khác giữa những người làm ăn. Ngoại giới xem ra, loại sinh ý này ước chừng béo bở, mấu chốt có thể cùng quan trường đáp lên quan hệ, tất cả đều vót nhọn đầu chen vào. Nhưng loại đơn đặt hàng quân nhu này tất cả đều nắm trong tay bộ binh, Cổ quân sư tất nhiên không có cái quyền lợi này đến chọn mua.

Quyền hạn của Cổ quân sư cũng chỉ là một phần tiền tài tương đối cực nhỏ, để mua sắm một ít dân sinh đồ dùng mà thôi.

"Tiên sinh không tất khó xử, Trí Mẫn cũng biết cái giá cả này…" Hắn tuy rằng chưa từng đi trà lâu, nhưng từ trong miệng thư sinh lui tới Đại Trà thôn, liền biết được thanh danh của trà lâu. Hắn như thế nào liền nhất thời đắc ý vênh váo, bởi vì chỗ tốt của trà bánh, trực tiếp đối tiên sinh đề lên? Hắn hoàn toàn chính là ỷ vào quan hệ của đại nhân, ỷ vào tiên sinh đối với bọn họ tốt.

Ôn Luân vừa thấy biểu tình của Cổ quân sư, chỉ biết hắn suy nghĩ nhiều. Đối ngoại nhân, cậu có thể tận tình ngộ đạo một ít; nhưng là đối với Cổ quân sư, cậu ngược lại cũng có thể thoáng hạ giá cả: "Phóng khoáng tâm. Ta khó xử là bởi vì, ngươi muốn lượng quá lớn. Vườn trà dù sao mới bắt đầu không tới hai năm, quy mô còn không có đi lên."

Nói cho cùng, bọn họ hiện tại có trừ bỏ lúc ban đầu một đám trà miêu chất lượng tốt ra, dư lại đều là tự mình chậm rãi đào tạo lên. Dã trà cùng cây dầu trà đều chỉ có thể làm chủng loại đặc biệt, mà không thể trở thành chủ lực khai phá. Cổ trà có mánh lới nhất lại bị Hoàng Thượng theo dõi… Ôn Luân nghĩ đến mấy lần Thái công công lưu lại tiền tài, cảm thấy Hoàng Thượng còn là một khách nhân hào phóng nha.

Hơn nữa khách nhân hào phóng này, còn là ông chủ của tiểu gấu mèo nhà mình; với lại hậu quả nếu tiểu gấu mèo nếu bị ông chủ cuốn gói, cũng có một chút nghiêm trọng a.

Cho tới nay, địa phương Tề Quốc đóng quân nhiều nhất, một là kinh đô và vùng lân cận, một chính là biên quan. Long Môn Quan tuy rằng ỷ vào nơi hiểm yếu, quân coi giữ không tính nhiều nhất, nhưng cũng là một chi quân đội.

Cung ứng lá trà cho một chi quân đội như vậy, cho dù là thô trà, vô luận từ sản lượng hay là nhân lực, một cái vườn trà Dục Tú nho nhỏ của Ôn Luân là xa xa vô pháp đạt thành. Năm trước còn làm thêm một cái cửa hàng bột đánh răng, nhân lực đã là lấy trứng chọi đá rồi.

Cổ quân sư nghe được Ôn Luân nói, trên mặt lần nữa dấy lên hy vọng, nhưng nhìn Ôn Luân như trước không có thả lỏng biểu tình, cũng hiểu được chuyện này có bao nhiêu khó làm.

Thời gian rất nhanh đến giữa trưa, Đại Hùng thấy tức phụ cùng Cổ quân sư ở trong thư phòng đóng cửa chính là nửa ngày, nhíu mày bước vào cửa: "Chuyện gì mà còn chưa nói xong?"

Đại Hùng xuất hiện như là đánh vỡ cái gì, Ôn Luân đột nhiên linh quang chợt lóe, trực tiếp cười đáp tay Đại Hùng đưa tới, tùy ý Hùng đại tướng quân kéo mình một phen: "Chuyện tốt." Sau đó đối Cổ quân sư nói, "Ăn cơm trước, vấn đề hẳn là không nhiều lắm đâu."

Cổ quân sư thở ra một hơi.

Cơm nước xong, Đại Hùng đem mình và tức phụ đóng lại, không ở thư phòng, ở phòng ngủ, tại trên kháng.

Ôn Luân: đây không phải là một nơi có thể hảo hảo đàm sự tình a.

Đại Hùng vươn tay cởi áo Ôn Luân, lại nhét cậu vào ổ chăn, vén xong chăn: "Quân sư tìm đệ có chuyện gì?"

Ôn Luân gối lên đầu vai Đại Hùng, ngáp một cái: "Chính là chuyện Long Môn Quan biên quân đặt hàng cho vườn trà. Lý Nhị làm cái trà bánh kia, tương đối thích hợp quân đội dùng."

"Ân." Đại Hùng không nghĩ ra cái đề nghị này, nhưng y cũng nhìn thấy khuyết điểm của vườn trà nhà mình: "Vườn trà chúng ta sản lượng không đủ, người cũng không đủ. Nếu không, cho người đem phương pháp chế tác trực tiếp hiến cho Hoàng Thượng là xong." Phương pháp nắm giữ trong tay Hoàng Thượng. Hoàng gia là trà thương lớn nhất, có chính là trà cùng người.

Ôn Luân ngẩn người: "Ta ngược lại không nghĩ tới cái này. Nếu không khiến cho Thái công công cùng mang đi."

Cách làm trà bánh cũng không có gì ngạc nhiên, cậu cũng chính là ở trước mặt Lý Nhị đề một câu thôi, không thể tưởng được Lý Nhị liền gây sức ép ra. Bên trong này cố nhiên có thiên phú của Lý Nhị, nhưng nói trắng ra thì cũng chỉ là một thứ mà Tề Quốc tạm thời còn chưa sáng tạo ra thôi. Cậu cũng ngại ngùng ngụy trang thành người có bí phương, phải nắm bắt phương pháp gì đó. Huống chi, chỉ cần Hoàng Thượng đối trà bánh cảm thấy hứng thú, không đến ba ngày liền có thể có được phương pháp chế tác. Thay vì nắm bắt trong tay, còn không bằng hào phóng một chút trình lên, nói không chừng còn có thể đổi chút ban thưởng.

Đại Hùng vỗ nhẹ sau lưng tức phụ: "Không vội. Trà bánh bên Long Môn Quan này, vẫn là chúng ta đi giải quyết. Trước đệ nghĩ như thế nào?"

"Long Châu huyện thêm chúng ta tổng cộng có bốn trà trang. Chúng ta đem phương pháp trà bánh lấy ra, bốn trà trang cùng nhau, hẳn là có thể nuốt đơn đặt hàng vào. Tuy rằng trà trang bên này kiếm không bao nhiêu tiền, nhưng cũng sẽ không thâm hụt tiền. Mấu chốt là, chúng ta có thể thuê rất nhiều người miền núi đến làm việc."

Đại Hùng nghe liền hiểu. Cho tới nay, đường ra của nhóm người miền núi không nhiều lắm, cho dù dựa vào Long Châu huyện, cũng rất khó tìm được việc làm; thật sự bị bức nóng nảy phải vào núi tìm đường "Phát tài", nhưng thường thường cũng là tương đương đi chịu chết. Thuê nhóm người miền núi cũng không đắt, còn có thể giải quyết rất nhiều vấn đề sinh kế của họ, hiển nhiên đây là chuyện tốt. Đương nhiên, này chỉ là trạng thái lý tưởng nhất mà thôi, có rất nhiều chuyện dù cố gắng như thế nào, đều cũng vẫn là không đạt được kết quả như mong muốn.

"Nghĩ đến liền đi làm, có ta ở đây." Đại Hùng cúi đầu hôn hôn tức phụ, "Được rồi, hiện tại ngủ trưa. Hoa thúc nói đệ gần đây nên nghỉ ngơi nhiều."

Ôn Luân bĩu môi, một bên oán thầm mình cũng không phải tiểu bằng hữu ở nhà trẻ còn phải ngủ trưa, một bên lại tại Đại Hùng vỗ vỗ lưng mà nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Lý Nhị cầm tờ khế bán mình, cả người đều phát run. Hắn chỉ chiếu theo ý tứ của đại thiếu gia làm ra trà bánh, hoàn toàn không nghĩ tới phải nhận được khen thưởng lớn như vậy—— đại thiếu gia đem khế bán mình của hắn trả lại cho hắn, còn có mười điếu tiền. Mặt khác đại thiếu gia còn nói những thứ gì, hắn lại đã hoàn toàn nghe không vào.

Thời điểm Triệu Tứ đi qua, đi có chút gấp, không cẩn thận đụng phải hắn một chút, Lý Nhị trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất, khiến Triệu Tứ hoảng sợ: "Ai ai ai, không có việc gì đi? Chỗ nào ngã đau?"

Lý Nhị tỉnh tỉnh mê mê mà nâng mắt lên, đột nhiên há to mồm kêu, "Oa" một tiếng liền khóc ra.

Tuổi của Lý Nhị có thể xem như là nhi tử của Triệu Tứ, Triệu Tứ bản thân không có thành gia không có hài tử, đối ba người làm của hồi môn trong nhà đi theo đại thiếu gia, ý tứ nhiều ít đều coi như tiểu hài nhi nhà mình mà chiếu cố. Lý Nhị lần này đem gương mặt thiên tiên của mình, khóc thành quỷ dạ xoa, Triệu Tứ dọa sợ, cúi đầu vừa thấy khế bán mình rơi trên mặt đất, trong lòng cũng có chút hiểu rõ, vỗ vỗ lưng Lý Nhị, thở dài.

Lý Nhị trực tiếp quay đầu vùi vào ngực Triệu Tứ, một bên nức nở, một bên hô: "Ta, ta không phải là nô tài nữa… Đại thiếu gia không cần ta nữa… Ta có phải nên xuống núi hay không?"

Triệu Tứ nghe càng nhiều là Lý Nhị đối tương lai mê mang, chỉ có thể ở một bên an ủi, một bên lo lắng: hùng hài tử này, đem hết nước mắt nước mũi lau lên trên người hắn rồi.

73. Chương 73: Khai Khảo

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Trên núi tuyết còn chưa tan, tuyết trong phủ thành lại đã tan hết. Độ ấm bỗng nhiên giảm bớt, so mùa đông khắc nghiệt còn lạnh hơn vài phần.

Sáng sớm, nước tuyết tan trên mặt đất ngưng kết thành băng, mọi người thật cẩn thận mà đi đường, còn thường thường có thể thấy nhiều kiểu té ngã như đang trượt băng nghệ thuật. Va vào dính lên tường chính là tốt nhất, nhiều nhất là trượt chân trên mặt đất, xui xẻo nhất chính là mình đang đi rất tốt, lại bị người

khác va phải té xuống.

Một thân hình thấp bé tránh trái tránh phải, cước bộ tuy rằng không lớn, nhưng giữa một đám người chậm rãi đi đường, tốc độ cũng không thấp, rất nhanh thân ảnh đã bỏ xa đám người phía sau một đoạn.

"Tiểu thiếu gia! Phù phù… Chờ, từ từ!" Nhìn sắp mất bóng Diêu Thanh, Tiểu Ỷ vội vội vàng vàng mà gọi một tiếng. Tiểu thiếu gia rõ ràng lớn lên lùn hơn so với hắn, như thế nào bỏ chạy lại nhanh hơn hắn vậy?

Diêu Thanh nghe vậy dừng bước lại, tiểu tiểu mi phong nhướn lên. Nhóc đã nói một mình mình liền có thể đi, Trác An cùng lại đây còn chưa tính, Tiểu Ỷ cũng cùng lại đây xem náo nhiệt gì?

Tiểu Ỷ hoàn toàn không nhìn tiểu thiếu gia nhà mình ghét bỏ, nhắm mắt theo đuôi đi cùng, càng tới gần trường thi, càng là sợ hãi than: "Oa! Tiểu thiếu gia, thật nhiều người a!"

Diêu Thanh: quả nhiên là đến vô giúp vui.

Đội ngũ Diêu Thanh rất đơn giản, trừ bản thân nhóc ra, có thư đồng Trác An sáng sớm xuất môn xếp hàng cho nhóc, có hai hộ vệ quân hán xuất ngũ mang đồ vật, còn có một Tiểu Ỷ không phải sử dụng đến, tổng cộng cũng chỉ năm người.

Các thư sinh khác đi thi đã không giống. Chỉ tôi tớ thôi mà đã có một dãy, còn có thêm một dãy gia nhân. Đương nhiên cũng có càng đơn giản, tổ thư sinh thêm hai người thư đồng cái loại này.

Diêu Thanh đưa mắt nhìn lại, tất cả đều là cao lớn chân dài, cổ ngưỡng đến mỏi, còn chưa nhìn thấy Trác An ở nơi nào.

"Đi đi đi, chỗ nào tới tiểu hài nhi?"

"Ở đây cũng không phải là địa phương chơi đùa, đi mau đi mau!"

Diêu Thanh ngửa đầu trợn mắt, còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe đến "Hì hì" một tiếng cười, trên đầu hạ xuống một cái bàn tay to, dùng sức xoa xoa tóc. Diêu Thanh nhanh chóng vươn tay che hai cái tiểu sừng: "Khâu sư huynh!"

Khâu Bách Phúc Kiến xem như khác loại trong thư sinh, tuổi mới mười tám, lớn lên cũng là cao lớn khôi ngô không thua quân hán, lại có một bộ tính cách như gà mẹ, trong thư viện đối ai đều coi như tiểu oa nhi ba tuổi mà chiếu cố, có đôi khi ngay cả nhóm tiên sinh đều khó thoát khỏi "Ma chưởng" của Khâu Bách Phúc Kiến.

"Hai người các ngươi là nô tài nhà ai nha, cả tiểu sư đệ nhà ta cũng đuổi? Chớ không phải là chủ nhân nhà các ngươi, mới là đến chơi đùa đi?" Khâu Bách Phúc Kiến thấy tiểu sư đệ nhà mình thế nhưng bị người

đuổi, lập tức phát tác tính cách gà mẹ.

Nơi này đã cách trường thi rất gần, người chen người. Diêu Thanh vốn là đứa lùn, không làm cho người chú ý, nhưng mà Khâu Bách Phúc Kiến này vừa ồn ào liền không giống.

Diêu Thanh có tuổi nhỏ nhất trong thư viện, lại chiếm tên tuổi là tôn tử của Diêu Đại tiên sinh cùng học sinh của Ôn Luân, tính cách cũng không tồi, trong thư viện rất nhận được người chiếu cố.

Vài học sinh thư viện cũng tới tham gia thi nghe vậy lập tức liền vây quanh lại đây: "Xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu sư đệ bị khi dễ?"

"Ai lớn gan như vậy?"

Hai hạ nhân thuận miệng đuổi người đã choáng váng. Bọn họ vốn không biết là mình có làm sai cái gì. Phụ cận trường thi nhiều người như vậy, hai tiểu hài nhi ở trong này nhiều nguy hiểm, để cho bọn họ tránh ra là suy nghĩ vì an toàn của bọn họ, nhiều nhất chính là ngữ khí đông cứng một ít, không khách khí một ít mà thôi. Như thế nào biết một đứa bé trong này còn là thí sinh? Tiểu hài tử mới lớn chút xíu như vậy, làm sao có thể? Lão gia nhà bọn họ năm nay cũng sắp ba mươi a!

Lão gia bị hai người nhớ thương lúc này mới tìm lại đây: "Đây là có chuyện gì?" Một câu năm chữ, bắt đầu thì cao, sau lại hạ xuống, hiển nhiên là nhìn thấu đối phương không dễ chọc.

Vị lão gia này là từ một thị trấn bên cạnh An Giang thành tới. Trình độ đọc sách tại địa phương coi như là không tồi, nhưng tại phủ thành lại hoàn toàn không đủ nhìn, hơn nữa đối mặt với một đám thư sinh tuổi rõ ràng đều chưa đầy hai mươi, tâm của hắn liền càng thấp thỏm. Người trong nhà biết chuyện nhà mình. Điều kiện nhà hắn ở trong thị trấn coi như là giàu có, nhưng bối cảnh lại không đủ. Hắn lần lượt tới tham gia cuộc thi, càng nhiều vẫn là hy vọng có thể nhiều nhận thức giao hảo một ít người đọc sách. Hiện tại lại bị hai hạ nhân đắc tội một đám không dễ chọc …

"Xảy ra chuyện gì?" Khâu Bách Phúc Kiến hỏi lại một tiếng, trừng mắt liếc nhìn hai hạ nhân cùng lão gia kia một cái.

Diêu Thanh nắm vạt áo Khâu Bách Phúc Kiến: "Sư huynh, đi xếp hàng." Ỷ thế hiếp người, là không tốt. Huống hồ loại việc nhỏ này, cho dù kiếm ra cái thắng thua cũng không có gì dùng, vẫn là mấy người thuộc hạ thật xấu! Nhóc mới không phải đến chơi đùa đâu!

Học sinh dưới núi đang đấu võ mồm, buổi sáng trên núi Ôn Luân vẫn như trước vù vù ngủ nhiều, sau đó đứng lên đánh quyền.

Cậu hiện tại luyện dưỡng sinh quyền đã đến bộ thứ hai. Thái công công đối với việc dạy Ôn Luân đánh quyền đau đầu vô cùng, Đại Hùng thì lại thích thú. Dạy học địa điểm chọn ở phòng ngủ, cũng rất dễ thuyết

minh vấn đề.

Ôn Luân vốn đang không có cảm giác gì, dù sao bộ thứ nhất dưỡng sinh quyền cũng là học như vậy, nhưng từ khi luyện luyện, sau nhiều lần bị lấy áp đảo trên giường làm chấm dứt, cậu dù có trì độn hơn nữa thì cũng đã biết mùi. Nghĩ đến lúc trước học bộ thứ nhất, lỗ tai cậu đều đỏ đến như ra máu, nhìn khuôn mặt chính trực trời sinh của Đại Hùng, quả thực là không thể tin được… Được rồi, kỳ thật bên trong tiểu gấu mèo vốn chính là cái sắc phôi a.

Sau đó Hoa Vĩnh đến một chuyến, khuyên bảo: "Chuyện phòng the không được quá thường xuyên, phải cách mấy ngày."

Đại Hùng lập tức kéo dài gương mặt: "Mấy ngày? Hai ngày có đủ hay không?"

Ôn Luân mặt không đổi sắc, nghe Đại Hùng cùng Hoa Vĩnh hai người cò kè mặc cả, cuối cùng quyết định một tuần bốn lần.

Đại Hùng cất bước Hoa Vĩnh, quay đầu vừa thấy cái ót tức phụ nhà mình, liền biết mình làm sai chỗ nào. Nghĩ muốn đuổi theo, liền thấy tức phụ bị Lý Nhị chặn lại, cùng đi vào thư phòng.

Đại Hùng muốn theo vào, lại bị tức phụ giáp mặt vẽ mặt.

"Lý Nhị, đóng cửa lại."

Lý Nhị nhìn nhìn Đại Hùng phía sau, biểu tình thấp thỏm nhưng động tác kiên định mà đóng cửa thư phòng.

Lý Nhị đến nay đều đội tên tuổi là thư đồng của Ôn Luân, nhưng cả ngày không làm việc đàng hoàng, hơn phân nửa đều làm công tác ở vườn trà. Lần này hắn tìm đến Ôn Luân, cũng là rối rắm thiệt nhiều ngày.

Ôn Luân nghe Lý Nhị lắp bắp nói nửa ngày lời mở đầu không đâu vào đâu sau, mới biết ý tứ của hắn: "Đem khế bán mình trả lại cho ngươi, là bởi vì ngươi làm ra trà bánh. Trà bánh rất hữu dụng, đây là ngươi nên được."

"Chính là, đại thiếu gia ngài đã cho ta tiền thưởng. Hơn nữa trà bánh vốn là dựa theo đại thiếu gia nói, mà làm ra." Nếu không hắn nào có kiến thức, còn có thể đem lá trà làm thành hình gạch?

Ở trong lòng Lý Nhị, hoặc là nói là toàn bộ thế giới quan, thành tựu của hạ nhân tương đương là thành tựu của chủ nhân. Hạ nhân làm tốt, chủ nhân sẽ cho tiền thưởng hoặc là tưởng thưởng khác. Về phần vinh khác dự, đều là của chủ nhân, cùng hạ nhân là không có bất cứ quan hệ nào.

Như trực tiếp trả về khế bán mình, loại tưởng thưởng này là phi thường ít, hơn phân nửa cũng là lão nô

đi theo chủ nhân gia cả đời, gần già mới có thể lấy được khế bán mình của mình cùng một khoản tiền hồi hương dưỡng lão. Nói trắng ra là đều là việc làm mặt mũi bề ngoài mà thôi.

Ôn Luân làm quyết định này, là đã cùng Đại Hùng thương lượng qua: "Ngươi không rõ giá trị của trà bánh, chờ ngươi hiểu được, nói không chừng về sau còn sẽ ngại tưởng thưởng này thiếu."

Sắc mặt Lý Nhị trắng nhợt, bộp bộp quỳ rạp xuống đất: "Đại thiếu gia, Lý Nhị cũng không dám nghĩ như vậy!"

Ôn Luân nghe thanh âm quỳ xuống đều thay Lý Nhị đau: "Đứng lên đứng lên, chỉ đùa một chút mà còn coi là thật? Lại nói tiếp, ngươi tới vừa lúc, ta có chuyện cần thương lượng với ngươi."

Thương lượng? Lý Nhị vừa nghe từ ngữ này, đầu gối vừa mới đứng lên thiếu chút nữa lại cong xuống, nhưng mà hắn không dám. Thời gian hắn ở trong Huyện Bá phủ là ngắn nhất, hiểu biết đối với đại thiếu gia cũng không nhiều lắm, lúc ấy chỉ từ trong miệng người khác nghe nói đại thiếu gia là một thư sinh ngốc, cho dù là lúc hắn làm của hồi môn cùng đi đến Đại Trà thôn, ngay lúc đó đại thiếu gia cũng quả thật rất ngốc. Nhưng khi theo phu gia đến, đại thiếu gia ngược lại càng ngày càng không chú ý, tại lén lút cũng không có cái giá gì, thập phần bình dị gần gũi.

Ôn Luân nhìn bộ dáng Lý Nhị sụp mi thuận mắt, khóe miệng cong cong, mở ra một quyển bản vẽ: "Đây là bộ phận ta tính toán giao cho ngươi. Vườn trà muốn mở cái trà trang, cần chưởng quầy. Ngươi đối với vườn trà cũng quen thuộc, trà lâu cũng kiến thức qua, đọc sách tính sổ những cái đó cũng đều hiểu… Bất quá ta biết ngươi vẫn luôn muốn làm sư phụ chế trà…"

Mắt Lý Nhị theo Ôn Luân nói, càng trừng càng lớn, nghe tới cuối cùng, nhanh chóng chắp tay: "Lý Nhị nguyện ý làm chưởng quầy!" Thật tốt quá, đại thiếu gia không có ý tứ muốn đuổi hắn xuống núi!

Thiếu niên hưng phấn hai mắt tinh lượng, hai má ửng đỏ. Ôn Luân nghĩ đến lúc trước ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lý Nhị, còn là thiếu niên bất quá mới mười bốn tuổi, khi đó thiếu niên xinh đẹp như yêu tinh. Hiện tại vài năm đi qua, thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi bỏ đi cái loại trạng thái nửa nhi đồng kia, thân cao hơn, lại bởi vì tập võ, cũng không còn vẻ đơn bạc nữa, khuôn mặt ngược lại càng thêm yêu tinh ba phần.

Ôn Luân nghĩ đến tuổi kết hôn ở Tề Quốc, trầm ngâm: "Lý Nhị, ngươi nếu có cô nương vừa ý… Hoặc là hán tử, cứ nói thẳng, quý phủ giúp ngươi thu xếp." Vốn là chuyện này không tới phiên Ôn Luân làm chủ, nhưng mà quan hệ của Lý Nhị cùng cha hắn vẫn luôn không tốt, hài tử lớn, hôn sự cũng không thể kéo. Thúy Liên cùng Bích Hà cũng sắp thành gái lỡ thì rồi, Đại Hùng cũng đã hỏi qua, nhưng đến nay vẫn không có tin tức gì.

Trong núi tuy rằng chỉ cần có một chút tiền trinh liền có thể gả thú, nhưng mà ngẫm lại điều kiện của vài tiểu hài nhi nhà mình, mày Ôn Luân liền nhíu lại. Nhà mình ba người có thể văn có thể võ, đừng nói là trong núi, chính là trong thị trấn, cũng không vài người xứng đôi. Tuyển người vẫn là nên hảo hảo chọn.

Ôn Luân đem chuyện này ghi tạc trong lòng, xoay người bắt đầu đối với thần tình đỏ bừng Lý Nhị nghiên

cứu bố cục trà trang.

Trà trang bởi vì là ngụy trang cho bảo lâu, cho nên trong bố cục kiến trúc cùng trà trang khác có khác biệt rất lớn. Lý Nhị từ nhỏ tại Tuấn Hiền trà trang lớn lên, đối với bố cục của trà trang cùng công năng cũng không phải xa lạ.

Nói tới chính sự, Lý Nhị cũng không thẹn thùng, đề bút đem bố cục trà trang đại khái vẽ ra.

Ôn Luân lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu.

Hai người thực chuyên tâm, chuyên tâm đến Đại Hùng khi nào tiến vào cũng không chú ý tới.

Đại Hùng nhìn hai người gần gũi đến cơ hồ trán chạm trán, sắc mặt càng đen, vươn tay đem tức phụ kéo vào trong ngực: "Từ từ nói, trước uống chén canh ngân nhĩ hạt sen."

Ôn Luân đối canh canh nước nước phiền muốn chết. Mùa hè còn dễ nói, mùa đông đi nhà cầu thực phiền toái, rất lạnh có được không? Hơn nữa loại đồ vật này lại ăn không đủ no!

Đại Hùng bưng chén canh, nhìn tức phụ không nói lời nào.

Ôn Luân bĩu môi, tiếp nhận. Thôi, dưới tình huống đại đa số người đều ăn không đủ no mặc không đủ ấm, kén ăn quả thực là rất xa xỉ. Dù sao hương vị cũng không tệ. Ngân nhĩ nhẫn mịn, hạt sen mềm dẻo, bên trong còn có một ít mấy hạt cẩu kỷ đỏ tươi, bỏ thêm một chút đường phèn, cũng không ngọt lắm.

Đại Hùng nhìn chằm chằm tức phụ đem một chén canh ngân nhĩ hạt sen uống xong, tiếp nhận chén canh trống không, nâng lên cằm tức phụ, trực tiếp tại trên môi sáng bóng nước kia liếm một lần, sau đó thanh thản đi ra ngoài, còn kéo cửa.

Ôn Luân vẫn duy trì động tác hơi hơi ngửa đầu, dừng hình ảnh nửa ngày, sau đó "két két két" mà quay đầu, liếc mắt nhìn Lý Nhị đang trợn mắt há hốc mồm một cái, cúi đầu hơi hơi nhắm mắt: "Chúng ta tiếp tục. Thang lầu tới khách phòng phải độc lập, tốt nhất là khách phòng phải giữ được yên tĩnh…" Đều do động tác của tiểu gấu mèo rất đương nhiên, cậu thế nhưng đều không kịp phản ứng!

Lý Nhị ngơ ngác gật đầu, lắp bắp vài câu mới tách thuận đầu lưỡi. Đại thiếu gia cùng phu gia thật sự là càng ngày càng ân ái nha.

74. Chương 74: Trả Tiền Cho Người

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Lý Nhị tìm được phương hướng sự nghiệp mới, càng có vẻ công việc lu bù lên. Mặt khác, hắn còn làm một việc, hắn tại Đại Trà thôn mua nền nhà, đem hộ tịch dời vào Đại Trà thôn. Nguyên bản hắn là hạ nhân của Hùng gia, gả thú đều là một câu của chủ nhân gia, chuyện đồng dạng cũng không cần hắn quan tâm nhiều. Hiện tại hắn cùng Hùng gia biến thành quan hệ thuê mướn, hắn biến thành người tự do, đại thiếu gia nói đúng, hắn tuổi cũng kém không nhiều lắm, nên suy xét đến việc thành gia lập nghiệp. Tuy rằng còn chưa có người vừa ý, nhưng mà phòng ở cái gì đều cần phải chuẩn bị từ trước.

Lý Nhị trên tay có tiền thưởng Ôn Luân cho, còn có tiền tiêu hàng tháng trước kia giữ lại, tại Đại Trà thôn an gia hoàn toàn không thành vấn đề.

Đương nhiên, trước đầu xuân, này hết thảy đều còn là nói suông. Cụ thể phải tới đầu xuân sau, xuống núi đi huyện nha làm thủ tục xong, mới có thể danh xứng với thực.

Người gặp việc vui tinh thần thỏa mái. Lý Nhị vốn là dung mạo như yêu tinh, trong khoảng thời gian này sửa sang lại tác phong kỹ thuật trạch trước kia, đi lại bên ngoài cũng nhiều hơn, rất là hấp dẫn ánh mắt của một ít thư sinh. Vài thư sinh đều bị Lý Nhị mê đến năm mê ba hoặc.

Đại Trà thôn lại không có bí mật gì. Tin tức của Lý Nhị nháy mắt bị bóc tới tận trời, thư sinh có ý đều cầu đến trước mặt Ôn Luân.

Nam thiếp?! Thái dương Ôn Luân nhảy dựng, thiếu chút nữa đem chén trà trong tay ném vào mặt bọn họ! Hài tử mình nuôi lớn, mặc dù là hùng hài tử, nhưng làm sao có thể cho nhân gia làm thiếp! Thiết! Nội tâm Ôn Luân mài đao soàn soạt, ngoài miệng nói một phen không lập nghiệp vì cái gì thành gia này nọ, đem vài thư sinh nói đến xấu hổ vô cùng.

Chờ người vừa đi, Ôn Luân liền đem ba thiếu niên thiếu nữ thích hợp kết hôn kia gọi vào trước mặt, cửa một đóng, liền tiến hành giáo dục tiền hôn nhân, chủ đề có ba.

Một, không thể gả tra nam;

Hai, không thể làm thiếp;

Ba, không thể tra người khác.

Đại Hùng bàng thính, sờ sờ tay Ôn Luân, một tia bất an cuối cùng dưới đáy lòng rốt cục cũng rơi xuống đúng chỗ.

Lý Nhị, Thúy Liên cùng Bích Hà ba người cũng rất xúc động. Bọn họ loại người có thân phận như vậy, đều chưa từng dám nghĩ qua mấy vấn đề này, thậm chí còn có thể làm thiếp cho người, đối với họ đã xem như đường ra tương đối tốt rồi.

Ôn Luân nhìn ra tâm tư của ba người, rất có điểm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Nghĩ muốn nói thêm cái gì, nhưng đáy lòng cậu kỳ thật cũng hiểu được quan niệm này cũng không hợp thời, chỉ có thể nhịn xuống, tính toán hảo hảo trấn giữ cho bọn họ.

Ba người ra tới trước cửa, Bích Hà đột nhiên dừng lại cước bộ: "Đại thiếu gia."

"Ân?"

"Bích Hà không muốn lập gia đình, muốn kén rể, có thể chứ?" Bích Hà không phải không suy xét qua chuyện thành thân, nàng nhiều ít từ thái độ của Ôn Luân có thể thấy được, nàng vẫn là có quyền tự chủ nhất định. Nàng kỳ thật đối gả cho hạng người gì, cũng không có nhiều yêu cầu lớn, mấu chốt là nàng không muốn rời đi Hùng gia.

Trước mắt Ôn Luân sáng ngời, không chút do dự đáp ứng: "Có thể. Có chọn được người vừa ý chưa?"

Bích Hà lắc lắc đầu, lộ ra tươi cười ngọt ngào, thi lễ cáo lui.

Đại Hùng nhìn ba yêu tinh kia, mặt lộ không kiên nhẫn: "Tức phụ đối với bọn họ thật tốt quá." Này chỗ nào là đối hạ nhân, quả thực như là đối nhi nữ a!

Ôn Luân thấy không người, kéo Đại Hùng qua hôn một hơi: "Ghen cái gì đâu? Ta đối với huynh càng tốt."

Đại Hùng nghĩ nghĩ, quả thật tức phụ đối y tốt nhất, so đối Diêu Thanh còn tốt hơn. Diêu Thanh bị tức phụ ném ở dưới chân núi, cùng y lên núi, là có thể chứng minh, tức phụ đối y tốt nhất nha!

Mùa đông y vào núi sưu tầm nhiều thứ như vậy, đồ vật đều là tức phụ chuẩn bị; trở về nhiều lần là hơn nửa đêm, tức phụ nghe được thanh âm còn mở cửa chờ y, chuẩn bị cơm nóng canh nóng; cho dù là đối Hác đại nhân cùng Cổ quân sư bọn họ tốt, cũng đều là nhìn mặt mũi của y.

Đại Hùng cẩn thận nghĩ nghĩ, đột nhiên phát hiện phân lượng của mình ở trong lòng tức phụ, quả thực nặng đến bất khả tư nghị!

"Tức phụ~"

Ôn Luân nghe Đại Hùng mang theo thanh âm hình sóng, chỉ biết hàng này vừa muốn đùa giỡn lưu – manh, quả nhiên cậu nháy mắt liền cả người dời lên trên đùi Đại Hùng, ót bị giữ, trực tiếp bị hôn đến choáng váng hoa mắt.

Đây là tiết tấu muốn thư phòng play sao? Ôn Luân cảm thấy mình bị Đại Hùng bế lên bàn học, vội vàng bắt tay Đại Hùng: "Không cho quét đồ vật xuống!" Trên núi thêm chút đồ vật các loại đều không có phương tiện, làm hỏng thì phải làm như thế nào?

Đại Hùng nâng lên ánh mắt che kín sương, tràn đầy đều là khát vọng. Trong cổ họng phát ra một tiếng rất nhỏ như dã thú, nửa ngày mới nghe rõ ràng Ôn Luân nói: "Tức phụ~"

Ôn Luân: có hình sóng nữa, ủy khuất nữa, làm nũng cũng không được!

Đại Hùng cúi đầu ghé vào đầu vai tức phụ, thế nhưng nhỏ giọng co rút cái mũi, tại Ôn Luân kinh ngạc, đột nhiên đem người khiêng lên vai, như một trận gió thổi quay về phòng ngủ.

Ôn Luân bị áp đảo trên kháng, quần áo như giấy bị xé nát. Ôn Luân muốn vươn tay xé áo Đại Hùng, kết quả kéo kéo, không kéo xuống được một sợi chỉ.

Chất lượng y phục của mình có vấn đề!

Đại Hùng bất mãn Ôn Luân thất thần, trực tiếp kéo áo mình ra dán lên.

Ngoài thư phòng, Triệu Tứ quản gia vẻ mặt xấu hổ, đối với trung niên thư sinh đứng bên người nói: "Chủ nhân gia vội, Tống tiên sinh đi chung đường mệt nhọc, nếu không đi trước khách phòng nghỉ ngơi một chút?"

Da mặt Tống Lâm giật giật, cười cũng là vẻ mặt xấu hổ: "Đa tạ." Hùng Tướng quân cùng Hùng phu nhân thật sự là… Ân ái a! Đều thành thân vài năm, như thế nào còn dính như vậy đâu? Này là ban ngày ban mặt …

Tống Lâm lúc này đây là mang theo chuyện quan trọng tới. Đại Trà thôn phát hiện tung tích người Tây Nhung, chuyện này rất quan trọng, Hoàng Thượng đối với cái này thập phần coi trọng. Vốn là Thái công công tới, nhưng mà tới nay Thái công công dù sao cũng lớn tuổi, việc kiến tạo bảo lâu lại là tiền do thái tử xuất. Thái tử ở trước mặt hoàng thượng trực tiếp ôm đồm chuyện này. Tống Lâm Hắn làm cận thần của thái tử, cũng là một người duy nhất cùng Hùng gia tiếp xúc qua, liền như vậy bị phái lại đây.

Vốn hẳn là lập tức trao đổi, kết quả hắn không nghĩ tới tại trên núi nhàn cư Hùng Tướng quân sẽ như vậy… Vội, vẫn luôn vội đến buổi tối!

Cơm chiều cũng ăn xong rồi!

Tống Lâm thực tâm tắc, nhìn Đại Hùng cả người lười biếng, còn chỉ có thể nghiêm trang chững chạc mà đi lên trước bái kiến.

Đại Hùng ngược lại thực khách khí. Tâm tình của y rất tốt: "Tống tiên sinh trước chờ một khắc, trước chờ ta ăn cơm xong đã." Vất vả cần cù canh tác một ngày, có chút đói bụng.

Vì thế, Tống Lâm nhìn Hùng Tướng quân uy vũ khí phách, đầu tiên là bưng một chén cháo đi vào hầu hạ

tướng quân phu nhân dùng cơm, lại bưng đồ dùng rửa mặt đi vào hầu hạ tướng quân phu nhân rửa mặt, cuối cùng bản thân mới tùy tiện ăn chút cơm chiều.

Chờ thời điểm ngồi vào thư phòng thương nghị sự tình, Tống Lâm cảm thấy chính mình đã tâm tắc thành đá, nhưng công sự chính là công sự: "Lần này Tống mỗ phụng mệnh lại đây, trừ mình ra, còn mang đến hai mươi danh công tượng."

Hai mươi danh công tượng! Đại Hùng trước mắt sáng ngời: "Người ở nơi nào?" Công tượng đi theo Tống Lâm tới, không phải từ công bộ cũng là từ hoàng gia, tức phụ hẳn là sẽ thích.

Tống Lâm chỉ chỉ dưới chân núi: "Còn tại thị trấn. Bọn họ tạm thời phụ trách trù bị tài liệu. Trên danh nghĩa là công tượng do đại nhân ngài cố ý từ kinh thành thuê đến kiến tạo trà trang."

Đại Hùng gật gật đầu: "Ân. Ta thay tức phụ ta hân hoan, cố ý thỉnh công tượng kỹ thuật cao minh, này nói qua được."

Tống Lâm nghẹn lời. Có cần nhấn mạnh phu phu các ngươi ân ái như vậy sao?

Đại Hùng thấy Tống Lâm không nói lời nào, hỏi: "Những người trong cung đó, phải điều động trở về." Đầu xuân không thể so mùa đông, nhiều người mắt tạp, hảo thủ trong cung còn dư lại chín mươi sáu người, người nhiều như vậy cũng không dễ giấu. Vạn nhất bị người Tây Nhung phát hiện, chính là đả thảo kinh xà. Chuyện này vẫn là tận lực làm bí mật một ít.

Tống Lâm đem tư duy kéo trở lại trên chính sự: "Vâng. Ý Hoàng thượng là, lần này lưu lại mười người, hiệp trợ sắp xếp tra ra đường nhỏ của người Tây Nhung. Sau đó từ Long Môn Quan nơi đó điều động một chi đội ngũ trăm người, lại đây hiệp phòng. Nhưng mà, đội ngũ trăm người này đến cần có một thân phận che lấp."

Lông mày Đại Hùng lập tức nhíu lại: "Một trăm người, cũng không phải là mười người a." Vô luận là vườn trà dược viên, hay là sắp bắt đầu bảo lâu, đều không cần dùng người nhiều đến như vậy. Có lẽ thời điểm bảo lâu kiến tạo cần dùng rất nhiều người, nhưng mà những nhân lực này hoàn toàn có thể dùng người trong thôn, xá cận cầu viễn cố ý đi thuê một đám người lai lịch không rõ, căn bản là không hợp lý.

Tống Lâm thấy Đại Hùng tự hỏi, cũng không nói lời nào, chậm rãi uống trà.

Đại Hùng không nghĩ ra được, quyết định để đó trước: "Còn có chuyện khác?"

Tống Lâm mỉm cười: "Còn có chính là chuyện của thái tử. Thái tử muốn cùng tướng quân hợp tác, ở kinh thành mở một cửa hàng bột đánh răng."

Đại Hùng thực rõ ràng: "Cái này không thành vấn đề. Hạng mục công việc cụ thể, chúng ta lại thương nghị. Bất quá muốn phiền toái Tống tiên sinh đi một chuyến, đưa vào trong kinh thành chút đồ vật."

Tống Lâm sửng sốt: "Ân?" Hùng Tướng quân này từ khi tá giáp sau, thứ tốt kỳ kỳ quái quái chính là ùn ùn a! Lúc này lại làm ra cái gì?

Hùng đại tướng đã sớm chuẩn bị xong hộp gỗ đem ra, đưa cho Tống Lâm.

Tống Lâm một tay tiếp nhận, hộp gỗ có chút áp tay, dưới ý bảo của Đại Hùng, mở ra hộp gỗ vừa thấy, bên trong là mấy khối gạch vừa đen vừa cứng... Ân? Không đúng, này chỗ nào là khối gạch, mùi vị kia rõ ràng chính là lá trà! Trong hộp gỗ có một tường kép, bên trong có hai tờ giấy, một tờ viết phương pháp chế tác, một tờ viết ưu điểm của trà bánh.

Lấy khả năng của Tống Lâm, chỉ vừa nhìn thấy trà bánh, cơ hồ đã đem chỗ tốt của trà bánh suy nghĩ thông thấu! Khi hắn nhìn hết hai tờ giấy, đã kích động đến tay cũng run lên.

"Tống Lâm liền xuống núi!"

Đại Hùng căn bản không kịp ngăn cản, thấy Tống Lâm biến mất trong thư phòng, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt qua trình độ của y. Đại Hùng nghiến răng: "Trong kinh thành đều là những thứ người gì a?" Một Thái công công còn chưa tính, Tống Lâm này không phải cũng là thư sinh sao? Một thân khinh công ấy là xảy ra chuyện gì?

Ân? Nói không chừng y cũng chỉ biết khinh công, như Hoa Vĩnh.

Từ từ, Tống Lâm liền như vậy đi rồi, tiền cùng người đâu? Phương thức liên lạc cũng không lưu một cái?

Đại Hùng lắc lắc đầu, vẫn là trở về phòng bồi tức phụ đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tống Lâm liền xuất hiện tại Hùng gia. Lấy mạnh lưới của hoàng gia, đưa cái đồ vật, đương nhiên không cần Tống Lâm tự mình chạy đến kinh thành, trong thị trấn đã có người tiếp ứng.

Lúc này, trong núi cứ việc còn chất đầy tuyết, nhưng mà có chút công tác ngược lại có thể trước làm lên.

Thôn trưởng bị gọi lại đây, cùng thảo luận.

Thôn trưởng đã trải qua một đoạn thời gian sợ hãi lúc trước sau, gần đây một đoạn thời gian ngược lại rất vui a. Bảo lâu vừa xây, diện tích có thể cư trú của Đại Trà thôn lại mở rộng rất nhiều, nền nhà đất thích hợp xây dựng cũng nhiều ra rất nhiều. Tới gần đầu xuân, đã có rất nhiều hộ nhân gia tới cửa xem qua nền nhà. Có tính toán năm nay xây phòng, cũng có nhìn xem giá tiền, tính tính còn phải tồn thêm bao nhiêu tiền.

Đại Trà thôn trong một hai năm gần đây, nhân gia kết hôn sinh con không ít, nhân khẩu đại đại gia tăng. Thôn trưởng cảm thấy mình đã là thôn trưởng tốt nhất trong lịch sử Đại Trà thôn, đi đường đều run lên.

Các thư sinh huấn luyện lễ nghi, thôn trưởng là đối tượng chú ý trọng điểm, còn thật đừng nói, hiện tại hắn tùy tiện vừa đi như vậy, thật là có một chút hình tượng của lãnh đạo phái đoàn.

Đương nhiên, vừa đến Hùng gia, hắn lập tức lại cong thành con tôm.

Ôn Luân một bên thương nghị chính sự, một bên còn băn khoăn đến mấy thư sinh dám nhớ thương Lý Nhị nhà mình, tại khi rảnh rỗi, liền híp mắt công đạo với thôn trưởng.

Tống Lâm ở một bên nghe, âm thầm nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần đừng không cẩn thận đắc tội vị tướng quân phu nhân này.

Thôn trưởng nguyên bản rất là sợ hãi, nhưng càng nghe mặt mày càng hớn hở, vỗ ngực cam đoan: Tăng giá thôi mà! Không thành vấn đề!

75. Chương 75: Bỗng Nhiên Nổi Tiếng

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sau khi trải qua rất nhiều tràng thi, đám người Trác An rốt cục chờ được Diêu Thanh.

Khoa khảo, chẳng sợ chính là ban đầu thi thử đồng sinh, cũng là thập phần khảo nghiệm người. Trừ bỏ học vấn ra, đối với thể lực thí sinh cũng là một khảo nghiệm lớn.

Giai đoạn đầu cuộc thi còn tốt, cuộc thi tiến vào trung đoạn sau, cơ hồ mỗi một tràng thi đều có người được nâng ra.

Đến cuối cùng, sau khi cuộc thi kết thúc, những thí sinh áo mũ chỉnh tề, tắm rửa sạch sẽ bước vào trường thi, thời điểm đi ra người nào người nấy nhìn còn thua cả ăn mày. Râu ria xồm xoàm, đầu tóc rối bù, còn kém không có quần áo tả tơi mà thôi.

Diêu Thanh bị kẹp giữa một đám chân dài, suýt nữa bị kéo lật vài lần. Dù sao tuổi nhóc vẫn còn nhỏ, trải qua vài ngày tập trung cường độ cao, may mắn là có tập võ cường kiện thân thể, nếu không thì đã sớm gục rồi. Lúc này học sinh thư viện cũng là ốc còn không mang nổi mình ốc, càng miễn bàn tới đi coi chừng Diêu Thanh.

Trác An tay mắt lanh lẹ mà kéo Diêu Thanh từ trong đám người đi ra, trực tiếp thả lên lưng hộ vệ đang ngồi xổm đằng trước.

Diêu Thanh hí hí mắt, lẩm bẩm một câu không biết nói cái gì, rất nhanh liền đánh khò khè nhỏ.

Trở lại trong nhà ở phủ thành, Hoàng Chân đã mang theo đầu bếp thu xếp nửa ngày, kỳ thật cũng không giúp được cái gì. Diêu Thanh một đứa bé, lại mệt trong người, thì có năng lực ăn được nhiều ít.

Diêu Thanh mơ mơ màng màng bị uy một chén cháo gà, rất nhanh ngay tại tôi tớ hầu hạ dưới mà chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì vẫn luôn không tìm được quản gia thích hợp, hiện tại tại trong phủ thành, Hoàng Chân vẫn luôn kiêm nhiệm chức quản gia. Phủ thành sân nhỏ, ở tổng cộng cũng không vài người, Hoàng Chân hoàn toàn quản được.

Một người hộ vệ lại đây xin chỉ thị: "Muốn lên núi báo tin hay không?"

Hoàng Chân nghĩ nghĩ: "Không vội, chờ yết bảng lại cùng lên báo đi." Thành tích ra cũng không mất vài ngày, đường từ phủ thành đến trên núi bây giờ còn không dễ đi, vẫn là đến lúc đó trực tiếp báo thành tích là được.

Ôn Luân ở trên núi ngược lại không nghĩ nhiều như vậy. Trên núi bây giờ đã dần dần bắt đầu vội lên.

Tuyết còn chưa tan, nhưng vị trí của bảo lâu thì đã được chọn ra, đồ vật khác có thể chuẩn bị, cũng lục tục chuẩn bị lên.

Tầm quan trọng của bảo lâu, các thôn dân không biết quá rõ ràng. Nhưng các thôn dân cũng không phải mắt mù, Thái công công dẫn tới một trăm người, bọn họ không phải nhìn không thấy, sau lại còn bị Đại Hùng ra lệnh thôn trưởng im miệng. Trình độ nghiêm trọng trong đó, các thôn dân vừa nghĩ liền sợ.

"Xây cũng không cần sợ dã thú vào thôn nữa." Các thôn dân chỉ có thể nghĩ như vậy, chính là hướng về điểm này, bọn họ cũng có thể tích cực công tác.

Đó cũng là thuyết pháp trong thôn dùng để đối ngoại. Trong tám trăm đại sơn, cơ hồ tất cả thôn đều trải qua sợ hãi khi dã thú vào thôn. Những dã thú này chẳng sợ là không đả thương đến người, đất vườn cùng tài vật bị hủy diệt, cũng đủ để cho những người miền núi vốn là đã khốn khổ này càng không sống nổi.

Ỷ vào khoảng cách gần, đường cũng thoáng có thể đi, thôn trưởng của hai cái thôn cách vách, như là đã thương lượng tốt từ trước, chân trước chân sau tìm tới thôn trưởng Đại Trà thôn. Hai người bị bộ dáng của Đại Trà thôn làm sợ ngây cả người.

"Này Đại Trà thôn là…"

Đây là cái Đại Trà thôn kia sao? Mùa đông trong núi, nhà ai không làm ổ đầu giường đặt gần lò sưởi, như

thế nào trong Đại Trà thôn ngược lại tất cả đều ở bên ngoài bận việc? Này người đến người đi, náo nhiệt như ở trong thị trấn.

Đường cũng sạch sẽ, tất cả đều trải đá phiến, một chút bông tuyết cũng không có. Hai thôn trưởng nhìn nhìn dấu chân bùn do mình in lên, mặt già đỏ hồng.

Đại Trà thôn từ khi phát triển nông gia nhạc sau, cũng đã dưỡng thành thói quen mỗi ngày quét đường. Sau khi trải đá phiến, đừng nói người trong thành thích đến, cả nhà mình đi tới cũng thấy thoải mái. Không uổng mỗi ngày sớm muộn gì cũng quét quét.

Hai thôn trưởng được thôn trưởng Đại Trà thôn tiếp vào trong phòng, đều ngại ngùng lên kháng ngồi. Kháng này như thế nào làm sạch như vậy? Không phải đều là gạch mộc phòng sao, như thế nào phòng này cũng có thể rộng thoáng đến như vậy?

Thôn trưởng kỳ thật cũng không vội gì nhiều, hiện tại tuyết còn chưa tan hết, bảo lâu cho dù muốn xây, kia cũng xây không nổi. Hắn mỗi sáng tối vài giờ, chỉ cần cùng người trong thôn, đi theo các thư sinh đọc sách biết chữ, đi theo nhóm tráng hán chạy bộ đánh quyền mà thôi.

"Hai vị lão ca, như thế nào liền đi ra? Lúc này đường cũng không dễ đi a."

Hai thôn trưởng chà xát tay, uống trà nóng do lão bà thôn trưởng bưng lên, dần dừ mãi rốt cuộc vẫn mở miệng.

Thôn trưởng càng nghe, mày nhăn đến càng sâu. Cái gì gọi là Đại Trà thôn kiếm đồng tiền lớn? Cái gì gọi là để Đại Trà thôn chiếu cố huynh đệ một chút? Cái gì gọi là Đại Trà thôn không để ý người khác chết sống?

Thôn trưởng đại bàn tay giơ lên vừa muốn đập bàn, tay chuyển lên che mặt mình, khi tay buông xuống, nhéo nhéo cái mũi, hốc mắt có chút hồng: "Ai… Lão ca a, các ngươi lời này nói đích thực là… Trong đại sơn này, nhà ai không biết chuyện nhà ai. Hai năm nay, trong thôn ta quả thật so năm rồi tốt hơn nhiều, này thật không giả. Nhưng năm nay một cái mùa đông toàn hủy a!"

Hai thôn trưởng sửng sốt: "Xảy ra chuyện gì?"

Thôn trưởng nặng nề xì một phen nước mũi, thêm mắm thêm muối mà nói chuyện dã thú vào thôn.

Dã thú vào thôn, việc này ở trong núi là chuyện lớn muốn mạng người. Hai vị thôn trưởng cũng chỉ có thể tin tưởng, nhưng bọn họ rốt cuộc vẫn là chưa từ bỏ ý định: "Chúng ta thật không rõ, không phải đều là trong đại sơn như nhau, như thế nào người trong thành đều thích ở tại Đại Trà thôn các ngươi, mà không đến trong thôn chúng ta đâu?"

Kỳ thật cũng không phải không có du khách đi thôn khác, nhưng nhóm du khách đều không hẹn mà cùng

đem Đại Trà thôn làm địa điểm dừng chân, thôn khác chung quanh cũng chỉ là ban ngày đi qua đi dạo, cũng không ngủ lại, ngay cả ăn cơm cũng cực nhỏ. Như vậy chính là nhìn cái phong cảnh, thôn khác thu vào liền có thể nghĩ. Bọn họ ngay cả ý thức bán vé vào cửa cũng không có.

Thôn trưởng nhìn hai vị này, không khỏi nghĩ đến lúc trước huấn luyện, nghĩ nghĩ vẫn là nhắc nhở vài câu, về phần có thể làm được hay không, có thể làm được nhiều ít, vậy chính là chuyện của bọn họ.

Hai vị thôn trưởng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, tuy rằng bọn họ cũng không biết rõ làm như vậy có ích lợi gì, nhưng đều tính toán trở về hảo hảo chấp hành.

Trước khi đi, thôn trưởng đột nhiên nói rằng: "Trà trang thôn chúng ta xây xong sau, Ôn tiên sinh tính toán mở cái học đường, trong núi không quản là trẻ con hay là đại nhân, nghĩ muốn biết chữ cũng có thể lại đây."

Biết chữ! Ánh mắt hai thôn trưởng đều trợn to.

Thôn trưởng gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng mà có thể còn rất lâu, trà trang không phải nhất thời là có thể xây xong."

"Vậy tiền học phí?"

Tiền học phí?! Hai chữ này cũng khiến thôn trưởng sửng sốt, cuối cùng đuổi đi hai vị thôn trưởng kia sau, thôn trưởng trở về vừa đi cũng vừa nghĩ: như thế nào quên tiền học phí đâu?

Từ tiểu tiên sinh bắt đầu, đến các thư sinh hiện tại, các thôn dân đi theo đọc sách biết chữ cũng giống như là thành đương nhiên, chưa từng có xuất ra một đồng tiền học phí nào. Cho dù là dưới chân núi, cũng không phải người người đều có thể vào tư thục đọc sách. Bọn họ như thế nào có da mặt dày đến như vậy đâu?

Ôn Luân ngược lại không chú ý đến động tĩnh của thôn trưởng bên này, cậu đang bận cùng Tống Lâm đấu trí đấu dũng.

Tống Lâm này quá không chú ý. Lúc này mới vài ngày, đã đem những đồ vật hắn đặt trong ngoài thư phòng lật hết một lượt, còn kém chút làm hỏng thuyền khuông do Diêu Thanh làm.

Tên tay tàn này! Bất luận đồ vật gì đến trong tay Tống Lâm, chỉ có một kết cục tan xương nát thịt.

Ôn Luân vốn nghe Tống Lâm dẫn theo hai mươi công tượng đến, còn rất có hảo cảm. Hai người giao lưu mở, Ôn Luân còn phát hiện kiến thức của Tống Lâm cũng không nhỏ, vô luận là đối với giai đoạn trước kiến thiết bảo lâu, hay là đối hậu kỳ trang hoàng bố trí trà lâu, đều có giải thích phi thường độc đáo.

Ôn Luân ngứa tay, liền cầm công cụ trực tiếp bắt đầu làm mô hình.

Sau đó, liền mở ra một cái cánh cửa mới.

Một tuần sau, Tống Lâm đôi mắt trông mong mà nhìn cửa phòng đóng chặt: "Ôn tiên sinh, chúng ta hôm nay không phải nói muốn làm cái mô hình kia sao?" Này mô hình thật là có ý tứ cực kỳ, mấy khối mộc phiến nhỏ cũng có thể làm được tinh xảo đến như vậy. Nếu là đổi thành tài liệu khác, lại to hơn…

Ôn Luân quy định hôm nay là ngày nướng trên giường, hoàn toàn không muốn nhúc nhích, làm bộ không nghe thấy thanh âm ngoài cửa.

Đại Hùng chỉ có thể khoác áo bước xuống giường. Y kỳ thật cũng đã sớm làm xong khóa sớm, vừa trở về chui vào ổ chăn cùng tức phụ, đã bị người ầm ĩ, hỏa khí rất lớn: "Mới sáng sớm, ồn cái gì mà ồn?"

Tống Lâm bị Đại Hùng nhìn như vậy, không khỏi yếu khí: "Cái mô hình kia…" Chờ đầu xuân thì không có thời gian nữa, hắn sao có thể không hảo hảo lợi dụng trong khoảng thời gian này, học hỏi nhiều hơn?

Đại Hùng giận: "Cái gì phá mô hình, không thể chờ đến tức phụ ta tỉnh ngủ sao?" Nói xong liền đóng cửa lại.

Tống Lâm hoàn toàn không còn cách nào khác. Hắn đối với cửa phòng phát ngốc trong chốc lát, kiểm điểm lại mình trong khoảng thời gian này làm ra các loại hí hửng. Tựa hồ bản thân Ôn tiên sinh này còn có năng lực đem người ta đẩy vào trong hố, không, là khiến người ta lơi lỏng mới đúng.

Ôn tiên sinh thân thể không tốt, đây là chuyện mọi người đều biết. Hắn thật là quá đáng mà. Xem hắn hiện tại, thân là một người khách nhân, thế nhưng trực tiếp chạy đến cửa phòng của chủ nhân, gọi người rời giường làm mô hình cho hắn… Tống Lâm mặt già hồng lên, nhẹ nhàng tránh ra.

Nhưng hôm nay, Ôn Luân đã định trước là không có biện pháp an tâm làm biếng ngủ.

Cậu mới vừa có chút buồn ngủ, đã bị một trận tiếng đập cửa kịch liệt đánh thức. Bất quá lần này cậu không tức giận, còn kém chút ngay cả quần áo đều không mặc liền lao xuống đi mở cửa.

Đại Hùng tay mắt lanh lẹ mà đem tức phụ một phen mò trở về mặc quần áo: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, lập tức liền tốt. Cẩn thận cảm lạnh, lại phải uống thuốc nữa."

Dưới uy hiếp thật lớn của trung dược, Ôn Luân rốt cục an phận, nhưng khóe mắt đuôi mày đều còn mang theo cao hứng: " A Thanh của chúng ta trúng đầu danh án thủ nha!"

Diêu Thanh mới mấy tuổi a, lớn lên còn chưa cao ngang đùi người ta, không chỉ vượt qua cuộc thi đồng sinh, thế nhưng còn là đầu danh cái gì, Ôn Luân hận không thể đi ra ngoài chạy ba vòng a!

Đại Hùng cũng cao hứng: "A Thanh của chúng ta chính là lợi hại. Chờ đầu xuân chúng ta liền xuống núi đi." Vốn tính toán khi trà xuân niêm yết, lại đi phủ thành; nhưng Diêu Thanh trúng án thủ là đại sự, Ôn Luân làm tiên sinh, chuyện phải vội cũng không ít. Nhiều nhất bọn họ vất vả một chút, chạy qua lại hai bên vậy.

Ôn Luân ánh mắt tinh lượng: "Mấy tháng không gặp, cũng không biết A Thanh có cao lớn hơn không?" Cậu trước khi đi, có vẽ vạch đo chiều cao trên tường trắng trong phòng Diêu Thanh, không biết lần này đã lên trên mấy vạch rồi?

Một vạch cũng không có!

Diêu Thanh trừng vạch đo trên tường, đem thước đo đặt trở lại trên án thư.

Hoàng Chân ở ngoài cửa thủ, vốn đang hưng phấn cũng dần bình tĩnh trở lại sau, cảm thấy Diêu Thanh trong khoảng thời gian này như thế nào càng ngày càng nghiêm túc trầm mặc, mở miệng đều có chút chần chờ: "Chúng ta là trực tiếp tại trà lâu bãi rượu, hay là chọn một chỗ tửu lâu bãi yến?"

Có khảo trúng hay không, mấy ngày nay mọi người đều bắt đầu hoạt động lên. Cái gì tạ sư yến ngắm hoa thưởng tuyết linh tinh ùn ùn. Vị này nhà bọn họ còn nhỏ tuổi, chẳng sợ địa vị có chút siêu nhiên, thích hợp tham gia yến hội cũng không nhiều lắm.

Diêu Thanh nghĩ nghĩ: "Tạ sư yến chờ tiên sinh đến lại mời." Tạ sư yến không chỉ là mời Ôn Luân, còn phải mời một ít trưởng bối từng có trợ giúp nhóc cùng tiên sinh thư viện và các đồng học. Nhưng, nếu Ôn Luân không ở, như thế nào gọi tạ sư yến đâu?

"Vậy bãi rượu đâu?" Tạ sư yến có thể hoãn chậm lại, nhưng là hoạt động cùng đồng học giao lưu thì không thể, lúc này đây Diêu Thanh làm án thủ, theo lý nên xuất đầu mời khách một lần. Diêu Thanh lần trước cũng hỏi qua chi tiêu, tiêu phí, như thế nào đảo mắt lại không có hạ văn gì?

Diêu Thanh rõ ràng lắc đầu: "Không bãi. Ngày mai, ở bốn cửa thành mở lều phát cháo ba ngày." Đồng sinh thử khảo trúng đệ nhất đẳng, liền có tiền trợ cấp có thể lấy. Nhóc là án thủ nên tiền trợ cấp là nhiều nhất, nhưng cũng chỉ có một chút như vậy. Tốn nhiều tiền như vậy thỉnh một đám người không quen biết ăn cơm, nhóc hoàn toàn nhìn không tới ý nghĩa của nó ở nơi nào, còn không bằng phát cháo cho người nghèo, làm chút việc thiện.

Hoàng Chân sửng sốt, không khỏi cong khóe miệng: "Vâng!"

Hoàng Chân ngược lại cũng không nghĩ tới chuyện tiền bạc này. Tiền tiêu vặt Ôn Luân cho Diêu Thanh, Hoàng Chân đại khái có chút sổ, mỗi ngày mời khách ăn cơm, vậy nhất định là không đủ, nhưng là tùy ý mời vài lần, tuyệt đối đủ dùng. Lại nói, Diêu Thanh bình thường chi tiêu cực nhỏ, người thì luôn ở trong thư viện, căn bản không có tiêu phí gì. Mà ngay cả văn phòng tứ bảo, quần áo thông thường cùng vật dụng linh tinh, đều là Hoàng Chân chuẩn bị cho, chi tiêu chính là tính vào trà lâu.

Hoàng Chân nghĩ đến đây là Diêu Thanh muốn làm việc thiện nên không bãi yến, mọi người nghĩ đến cũng là như vậy! *(có ai nghĩ đến nhóc Diêu tiếc tiền đâu =)))*

Hiện tại thí sinh cả thành cơ hồ đều còn ở, nghe nói chuyện án thủ lần này phát cháo, đều sôi nổi buông xuống chung rượu trong tay.

Thật lâu sau, thở thật dài: "Tự thẹn không bằng."

76. Chương 76: Tạ Sư Yến

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Bảo lâu còn chưa chính thức bắt đầu kiến tạo, mùa xuân theo từng bước chân tới gần, Ôn Luân đã từ từ cảm nhận được, cái gì gọi là xây dựng rầm rộ.

Tống Lâm làm đốc công, mấy ngày này cũng không lại có thời gian bắt lấy Ôn Luân hỏi lung tung này kia, ỷ vào một tay tuyệt đỉnh khinh công, trên núi dưới chân núi chạy đi càng chịu khó.

Đường dưới chân núi đã từ từ khôi phục lưu thông, công tác trù bị tài liệu rốt cục cũng có thể lấy tiết tấu cao độ bắt đầu triển khai, nhưng mà…

"Cái địa phương nhỏ như Long Châu huyện này, có rất nhiều đồ vật đều không tìm được."

Kỳ thật tại Đại Trà thôn kiến tạo bảo lâu, dùng lượng lớn nhất là vật liệu đá vẫn có thể ngay tại chỗ giải quyết, vật liệu gỗ trong Long Châu huyện cũng có thể thu phục. Nhưng mà tương quan linh kiện khác, lượng lớn như vậy là không có khả năng có trữ hàng, đều yêu cầu lần nữa tạo lại. Tuy rằng đã chế tác một phần, nhưng mà xưởng ở Long Châu huyện có số lượng hữu hạn, cho dù là Tống Lâm mang đến hai mươi danh thợ thủ công có thể giúp một tay, cũng cơ hồ không làm nên được chuyện gì.

Tống Lâm tính toán mấy ngày nay sẽ đi phủ thành một chuyến.

Ôn Luân cùng Đại Hùng cũng chuẩn bị đi theo: "Cùng đi."

Tống Lâm không nghĩ chỗ khác gật gật đầu. Chuyện Ôn Luân có học sinh đậu án thủ là Diêu Thanh, ở toàn bộ Đại Trà thôn đều nhấc lên sóng to gió lớn. Đương nhiên Đại Trà thôn các thôn dân hâm mộ thì hâm mộ, cũng không thể đủ khắc sâu mà nhận thức được giá trị của một án thủ chưa đầy mười tuổi là như thế nào. Nhưng mà ở dưới chân núi, trong thị trấn thì không giống, nhất là trong Huyện Bá phủ, không

khác lắm như là một bàn tay trực tiếp tát lên mặt không tính, còn bị quay đầu đạp thêm một cước.

Tống Lâm ở trong kinh thành nhìn quen việc hào môn ngấm ngầm xấu xa, việc của Huyện Bá phủ này, hắn chỉ cần nhìn liếc mắt một cái liền có thể suy đoán ra thất thất bát bát. Hiện tại lại tốt. Một thứ trưởng tử bọn họ ước gì tống xuất môn, kết quả lại dạy dỗ ra một án thủ. Mà nhà bọn họ vài đích tử tự mình nhìn trúng, tiền đồ còn không bằng một học sinh do thứ trưởng tử dạy dỗ. Cứ việc vài đích tử trong Huyện Bá quý phủ, cũng không cần đi khoa cử chiêu số, nhưng tất cả mọi người đều là ở trong thư viện phủ thành đọc qua thư, người nào không biết trình độ của họ?

Đương gia chủ mẫu của Huyện Bá phủ, cũng không biết bị người chê cười sau lưng bao nhiêu lần.

Bởi vì lần này cũng không có tính toán đi quá lâu, hành lý của Ôn Luân cùng Đại Hùng đã sớm thu thập xong.

Sơn đạo vẫn không thể đi xe lừa ngựa, Đại Hùng trực tiếp cõng tức phụ nhà mình xuống núi, trên người Ôn Luân ngay cả cái bọc nhỏ cũng không có.

Tống Lâm một người mang theo hai cái bao, lắc lắc đầu. Nhưng mà vừa nghĩ tới những thu hoạch ở chỗ Ôn Luân, lại lập tức cam tâm tình nguyện.

Không người biết, hoặc là chỉ Ôn Luân biết, dù sao mấy ngày này Tống Lâm đều dùng đồ trong thư phòng của Ôn Luân, đưa tin tức vào trong cung. Những đồ vật bình thường Ôn Luân dùng để vui đùa này, có thể khiến toàn bộ Tề Quốc mang đến thay đổi rất lớn, Tống Lâm cũng không dễ nói. Giúp Ôn tiên sinh cầm cái hành trang cái gì, hoàn toàn là đương nhiên.

Hai tên cao thủ xuống núi, tốc độ ngược lại so lừa ngựa còn nhanh hơn. Ôn Luân ghé vào lưng Đại Hùng, cảm giác không ngủ bao lâu, đã tới dưới chân núi.

Xe ngựa cùng tất cả sự vụ đều được Huyện Bá phủ chuẩn bị tốt. Ba người cũng không có dừng lại quá lâu. Lão Huyện Bá thân thể khó chịu, Ôn Luân cùng Đại Hùng đi nhìn thoáng qua, gần đến giờ xuất phát ngược lại Lưu thị đại biểu cho một nhà đi ra tiễn đưa, biểu tình trên mặt cương như là bị băng tuyết đông trụ.

Ôn Luân có chút lo lắng mặt vị mẹ cả này sẽ băng, liền vội vàng đi nhanh.

Đồ trên xe ngựa thực thoả đáng, tuy rằng không có bố trí cái gì đặc biệt xa xỉ, nhưng mà khiến Tống Lâm cũng thoải mái đến thở phào một cái.

Xa phu họ Dư, là người của Ngô thị, thành thật hàm hậu nói không nhiều lắm.

Hùng đại tướng quân xốc màn xe lên một chút để thông khí, chính mình ngồi ở trước chắn gió cho Ôn Luân: “Thừa dịp lần này có công tượng, nhà chúng ta cũng làm hai cái xe ngựa, chiếu hình thức như xe

ngựa trong thư phòng làm đi." Tức phụ y cũng sớm đã là người Hùng gia, cũng không thể vẫn luôn để Huyện Bá phủ chuẩn bị đông chuẩn bị tây như vậy.

Đại Hùng không phải không phát hiện như vậy không tốt, nhưng mà gần đây bận quá, thứ hai nữa là toàn bộ thị trấn cơ hồ đều ở dưới mí mắt của Huyện Bá phủ, làm chuyện gì cũng không thể né tránh. Bất quá, chỉ an trí một cái tòa nhà cũng không phải chuyện lớn gì, bình thường để chất đống một ít đồ vật, hoặc là thời gian trễ, không kịp lên núi, nghỉ ngơi một đêm cái gì, so với ở Huyện Bá phủ vẫn tốt hơn.

Chân mày Tống Lâm cau lại, vừa định nói công khí (của công) mà lấy tư dùng như vậy là không tốt, nhưng khi nghe được nửa câu sau, nghĩ đến mô hình xe ngựa trong thư phòng, lập tức liền không lên tiếng. Trong xe ngựa kia có thể điểm thán lô, có các loại hộc ván, còn có thể hợp thành ván giường, còn có các loại thiết kế dùng tốt, không chỉ bản vẽ, ngay cả mô hình hắn đều cũng từng hướng Ôn Luân muốn một cái, đưa đến trên tay thái tử rồi.

Bên trong xe ngựa có các loại công năng ứng dụng này, hoàng gia cũng có, nhưng mà cái loại xe ngựa của hoàng gia có thể tích lớn hơn rất nhiều, đa số là dùng để khoe khoang. Nếu muốn khinh xa giản tòng xuất hành, căn bản là không thể nào.

Xe ngựa thứ này, đến mùa đông treo mành, bên trong cơ hồ liền không có ánh sáng. Ôn Luân có chút mệt rã rời, tựa vào đầu vai Đại Hùng, tùy ý Đại Hùng che tay cho mình: "Vật thực so mô hình phiền toái nhiều lắm, nào có đơn giản như vậy?"

Đại Hùng thập phần ghét bỏ Tống Lâm tồn tại. Nếu không có hàng này, y cũng có thể che chân cho tức phụ: "Không có việc gì, hai mươi danh công tượng kia rất lợi hại, có thể thu phục." Không phải chỉ là một chiếc xe ngựa thôi sao!

Thời điểm Ôn Luân bọn họ còn chưa tới thị trấn, Hùng gia đã có người trước tiên đem tin tức đưa cho Diêu Thanh cùng Hoàng Chân. Hoàng Chân cũng siết thời gian bắt đầu an bài tạ sư yến.

Ảnh hưởng của việc tân án thủ phát cháo còn chưa từ phủ thành thối lui xuống. Trong khoảng thời gian mùa đông tới gần đầu xuân, vốn chính là một đoạn thời gian dân chúng nghèo khổ gian nan nhất. Cơ hồ mỗi ngày đều có thể ở lều cháo nhìn thấy dân chúng quỳ xuống đất dập đầu cảm động đến rơi nước mắt. Phủ thành phồn hoa, nhưng mà vẫn có nhân gia nghèo khổ a.

Vốn sau lưng có vài người đối với cách làm của Diêu Thanh chướng mắt, đang nhìn qua tình huống thực tế sau, cũng sôi nổi ngậm miệng.

"Tuổi còn nhỏ, liền biết mua danh chuộc tiếng."

"Nói năng cẩn thận!"

"Chính là mua danh chuộc tiếng lại như thế nào? Ít nhất nhân gia thiết thiết thực thực khiến nhiều dân chúng như vậy ăn thêm vài ngày cháo cơm. Ngươi sao?"

"Xuy! Không phải chỉ là vài cái lều cháo thôi sao, bổn thiếu gia tiết kiệm vài bữa ăn liền có. Người tới, ngày mai bắt đầu cũng tại bốn cửa thành bãi lều cháo cho bổn thiếu gia!"

"Ta đây cũng thừa dịp tiện lợi, đưa mấy vại đồ chua đi."

Vì thế, chờ thời điểm Ôn Luân bọn họ đến An Giang thành, nhìn đến chính là lều cháo sắp thu quán. Trên cháo đủ mọi màu sắc rau cải, còn có một nắm đồ chua hoặc là cây cải củ muối linh tinh.

Tống Lâm thấy phu phu Đại Hùng vẻ mặt mờ mịt, giải thích: "Này đều nhờ vào Diêu Thanh."

Ân?

Theo Tống Lâm một phen giải thích, Ôn Luân cùng Đại Hùng cuối cùng cũng chuyển qua cong đến. Hiện tại những lều cháo này đã sớm cùng Diêu Thanh không có quan hệ gì. Mà là do thư viện đi đầu, khiến mỗi học sinh có ý phát cháo hoặc là thân hào nông thôn xuất lương xuất tiền.

Dù là những người có gia cảnh bình thường, cũng xuất lực không ít trong tại mỗi phân đoạn phát cháo. Cuối cùng thư viện sẽ dán một thông cáo đầy tên, tất cả mọi người xem như kiếm được thanh danh.

Đến phủ thành, Tống Lâm phải đi nơi khác, liền cùng Ôn Luân bọn họ mỗi người đi một ngả.

Xe ngựa tới trước trà lâu. Hoàng Chân đang bận tối mày tối mặt.

Từ trước đồng sinh thử bắt đầu, trà lâu làm nơi văn nhân mặc khách hội tụ, sinh ý vẫn luôn thịnh vượng, đến hiện tại làn sóng tăng vọt cũng không lui xuống. Những đại gia thì ngược lại rất ít tới.

Ôn Luân nghe Hoàng Chân hội báo, không để bụng: "Lớn tuổi, trời lạnh vẫn là ở nhà thoải mái hơn. A Thanh còn ở thư viện?"

"Không, thư viện cho vài ngày nghỉ. Tiểu thiếu gia mấy ngày nay đang đi đưa bái thiếp." Vốn là Hoàng Chân muốn đi theo cùng đi, kết quả bị Diêu Thanh quả quyết cự tuyệt, chỉ có thể nhìn một tiểu hài nhi nho nhỏ, mang theo một tiểu hài nhi so với nhóc cao hơn một chút hối hả ngược xuôi. May mắn bên người bọn họ luôn có theo một hộ vệ, nếu không Hoàng Chân còn thật không yên lòng.

Đại Hùng nhìn nhìn trạng huống kinh doanh của trà lâu: "Nếu bận rộn quá, thì cứ thỉnh thêm vài người. Hoặc là nhìn xem thủ hạ có ai có thể sử dụng hay không, có thể đề bạt liền đề bạt, có thể bồi dưỡng liền bồi dưỡng. Còn có, nơi làm tạ sư yến đã liên hệ xong chưa?"

Tạ sư yến không bãi ở trà lâu. Cũng không phải Đại Hùng luyến tiếc một ngày sinh ý, mà là bãi ở trà lâu, không quá tiện. Lần trước bái sư yến cũng đã gây sức ép quá nhiều, lúc này vẫn là trực tiếp ở nơi khác bãi, bớt việc.

Hoàng Chân nói thẳng vài địa phương: "Vốn là tính toán trực tiếp thuê cái vườn, lại thỉnh một ban diễn... Nhưng mà tiểu thiếu gia không vui, cho nên liền chọn ở tại Vân Lai tửu lâu."

Vân Lai tửu lâu ngay tại phụ cận thư viện, là gia nhân của một vị tiên sinh thư viện mở, bố trí lịch sự tao nhã. Thường xuyên có học sinh tiên sinh thư viện, ba năm người tại Vân Lai tửu lâu tiểu tụ. Mấu chốt là cách nhà gần. Ôn Luân không muốn ngay tại trời lạnh mà phải chạy đông chạy tây.

Ôn Luân ngồi tại trà lâu không bao lâu, đã bị Đại Hùng thúc về nhà ở phủ thành.

Lúc đến nhà, là hộ vệ mở cửa. Trong viện quét đến sạch sẽ, mấy tháng không có tới, ngược lại so với lúc trước cũng không khác là mấy.

Trác An đang ở trù phòng nhào bột, nghe được thanh âm vội vội vàng vàng chạy đến, đi qua hành lễ sau nói: "Đang chuẩn bị mì sợi, lập tức xong ngay."

Ở bên ngoài thổi gió lạnh, ăn một chén canh nóng hầm hập, cảm giác cả người đều như tuyết tan.

Hai người mới vừa ăn xong không bao lâu, ba người Diêu Thanh đã trở lại.

Hộ vệ vội vàng dỡ hàng dẫn ngựa, Diêu Thanh trực tiếp từ trên xe ngựa nhảy xuống nhào vào trong ngực Ôn Luân.

Đại Hùng nhanh chóng đỡ lưng tức phụ, nếu không tức phụ sẽ bị ngã rất khó coi. Y nhìn nhìn tiểu hài nhi mấy tháng không gặp, rốt cuộc cũng không nỡ mắng.

Ôn Luân vỗ vỗ lưng Diêu Thanh, tay trống kia thì khoa tay múa chân một chút, nhướng mày. Đứa nhỏ này như thế nào hình như là không cao thêm đâu? Dùng não quá độ, dinh dưỡng toàn cung cấp đại não, không hướng trên thân thể đúng không?

Diêu Thanh như là nằm úp sấp đủ, rốt cục lẩm bẩm một tiếng: "Tiên sinh."

"Ân?"

Diêu Thanh cọ cọ, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, ở bên tai Ôn Luân nhỏ giọng nói: "A Thanh buổi tối muốn ngủ cùng tiên sinh."

Đại Hùng lập tức liếc mắt đảo qua, tiểu tử chết bầm này!

"Được." Ôn Luân không hai lời.

Vào lúc ban đêm, Ôn Luân bị Diêu Thanh đạp bụng ba lượt sau, rốt cục đem tiểu hài nhi thả tới bên kia Đại Hùng. Đại Hùng ngủ ở giữa phát ra khí lực cường kiện của người tập võ, đem một lớn một nhỏ đi ngủ không quy củ này, chặt chẽ trông coi.

Tạ sư yến bãi tại ba ngày sau. Vân Lai tửu lâu toàn bộ bị bao hai ngày.

Ngày đầu tiên là đáp tạ sư trưởng, ngày hôm sau là giao lưu đồng học. Tống Lâm cũng lại đây cọ hai bữa cơm, còn lén lút nhét một phần thư cho Diêu Thanh.

Ôn Luân làm bộ như không thấy được.

Đại Hùng nhíu nhíu mày, cũng không hé răng. Thái độ của kim thượng đối với thái tử mọi người đều biết, đang chờ thái tử thành niên kế vị, hắn hảo làm thái thượng hoàng sống an nhàn. Diêu Thanh nếu là muốn vào triều, hiện tại cùng thái tử đáp lên quan hệ, cũng không có vấn đề gì lớn.

Hai người này một sơ sẩy, liền hoàn toàn bỏ lỡ một loại khả năng khác.

77. Chương 77: Vung Tiền Như Rác

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Vô luận Diêu Thanh là bỏ được hay là luyến tiếc, Ôn Luân cùng Đại Hùng hai người vẫn phải vội vàng quay về.

Theo phong sơn kỳ chấm dứt, hái trà xuân cùng chế tác cũng phải bắt đầu. Kiến tạo bảo lâu, cùng đội ngũ trăm người sắp đến của Long Môn Quan đều cần an bài, mấy cái này cũng không phải chuyện nhỏ.

Tống Lâm cũng ở lâu hai ngày, trước khi đi còn từ Diêu Thanh cầm đi một phong thư thật dày, đưa về kinh thành.

Ngắn ngủi vài ngày, chờ Ôn Luân bọn họ trở về, trên núi cũng đã có chó kéo xe.

Cả tòa đại sơn lập tức náo nhiệt lên, người hái thuốc, người bán hàng rong, kiệu phu vân vân các loại người đến người đi.

Ôn Luân hiện giờ cũng coi như có vài phần nhãn lực, nhỏ giọng hỏi Đại Hùng: “Là người Long Môn Quan

tới?”

Đại Hùng cười gật đầu: “Đã nhìn ra?”

Ôn Luân đắc ý mị hí mắt. Cậu không phải nhìn ra, mà là nghe ra. Cước bộ chỉnh tề, đặt chân nhẹ mà ổn, hô hấp đều đều lâu dài, tuy rằng từng nhóm phân ra, nhưng mà tính chung cũng rất nhiều, muốn không chú ý cũng không được.

Kết quả phần đắc ý này của Ôn Luân không bảo trì đến trong thôn liền xói mòn.

“Đại Hùng này thật đúng là đau tức phụ a!”

“Nhìn xem nhân gia như thế nào đối tức phụ, ngươi như thế nào đối ta?!”

“Điều này có thể so sao? Nhân gia là làm đại quan đại nhân!”

“Xây cái lâu này không biết cần biết bao nhiêu tiền?”

“Mua lương thực thật tốt a, tiền sửa cái này, đều đủ người một thôn chúng ta sống cả đời.”

“Ở đây có chiêu công không? Ta có chính là khí lực nha.”

“Đúng vậy, các ngươi dùng người ở đây, chúng ta cũng không đi dưới chân núi tìm việc làm.”

“Không biết những sư phụ đó có thu đồ đệ không? Nghe nói là trong kinh tới đó.”

Hai mươi danh công tượng lên núi, đánh tên tuổi là Đại Hùng cố ý từ trong kinh lấy quan hệ mời đến, vì cầu tức phụ mình hân hoan, sửa trà trang.

Cái này Ôn Luân cũng biết đến, nhưng thực tế nghe vào trong lỗ tai, luôn cảm thấy có chút quái quái. Ôn học tra đột nhiên nghĩ đến một cái điển cố —— phong hỏa hí chư hầu!

Ôn Luân cả người đều không tốt, về đến nhà, viện môn liền đóng, bắt đầu ru rú ở trong nhà.

Mặc cho nhóm người miền núi trong thôn khác như thế nào tò mò vị Hùng phu nhân này, cậu cũng không đi ra gặp người. Sao trà vội chết, chỗ nào rảnh đi ra làm Đát Kỉ, không, là Bao Tự!

Sự nghiệp hình nam nhân Ôn Bao Tự ở nhà làm công làm lụng vất vả, chuyện bên ngoài toàn bộ giao cho

Hùng U Vương.

Hùng U Vương vội đến hận không thể dùng luôn cái đuôi.

Triệu Tứ quản gia lại một lần thâm hận năng lực của mình không đủ. Bận rộn như vậy, hắn cho rằng năm trước trải qua đã xem như đủ, không thể tưởng được năm nay trà trang vừa xây, lập tức lại chồng thêm một tầng lâu.

An bài ăn ở hằng ngày cho nhiều người như vậy, tất cả hắn đều phải nhất nhất xem qua rồi mới sắp xếp được. Công trường người nhiều mắt tạp, các loại trạng huống lâm thời ùn ùn kéo tới, hắn luôn không thể mọi thứ đều đi xin chỉ thị từ chủ nhân gia, một ít việc nhỏ đều phải tự mình đắn đo quyết định. May mắn còn có Lý Nhị có thể cùng thương lượng một chút.

Biểu hiện lần này của Lý Nhị, khiến Triệu Tứ quản gia nhìn với cặp mắt khác xưa. Trên tay không chỉ bận việc kiến thiết trà trang, còn bớt thời giờ đem nền nhà mình mua quy hoạch tốt, tượng mô tượng dạng mà vẽ ra sơ đồ phác thảo, thế nhưng còn mặt dày mày dạn cầm đem cho công tượng trong kinh tới xem qua.

Tại công trường, Lý Nhị phát huy tác dụng thật tâm so Triệu Tứ quản gia lớn hơn nhiều. Lý Nhị tựa như một khối thuốc cao bôi trên da chó nhất dạng, chỗ nào thiếu người liền dán chỗ đó, chuyện gì cũng có thể làm một ít, làm chút việc thợ mộc cũng được, làm chút việc tốn sức cũng không thành vấn đề.

Ô Bản phòng thu chi ngược lại tương đối thoải mái một ít. Hắn như sớm có đoán được, đã sớm chọn một đứa trẻ trong thôn làm học đồ, dạy cả một mùa đông, hiện tại cũng có thể hơi chút giúp đỡ một tay. Không chỉ không cần tốn một phân tiền, còn thường xuyên được người nhà đứa bé này coi như tổ tông mà cung phụng.

Nhưng, vẫn là thật vội.

Hiện tại ai ai cũng đều bị bắt dùng. Phòng thu chi bên này càng thêm bận rộn. Hiện tại trên tay Ô Bản có vài sổ sách, một quyển là Hùng gia gia dụng; một quyển là vườn trà; một quyển là dược viên; một quyển mới nhất chính là trà trang. Mấy cái này dễ nói. Mấu chốt là còn có một quyển khác dành cho một trăm người ăn dùng chi tiêu.

Một trăm người này là từ đâu tới đây, chủ nhân gia chưa nói, hắn cũng không dám hỏi nhiều. Nhưng mà một quyển này là tài khoản đen, phải lén lút làm, học đồ hắn không chỉ không giúp được gì, căn bản ngay cả biết cũng không cho biết. Trong nhà duy nhất biết một trăm người này, chỉ có hắn cùng Triệu Tứ quản gia.

Đại Hùng cùng Ôn Luân xuống núi không vài ngày, thời điểm trở về mắt thấy tất cả mọi người gầy một vòng.

Tiểu mao lư gầy rõ ràng nhất.

Đại Hùng một chút tình nghĩa cũng không có mà vỗ vỗ tiểu mao lư: "Lông cũ cùng lông mới không giống nhau, nếu không lần nữa cạo sạch rồi mọc lại?"

Tiểu mao lư hoảng sợ mà trợn to mắt hí, nhanh chóng chạy ra một đoạn đường. Nó thật vất vả mọc ra lông a!

Tiểu mao lư chạy không xa, bị Đại Hùng lần nữa dắt trở về, thả tức phụ mình lên lưng lừa, vẫn chưa yên tâm mà vỗ vỗ tức phụ, lại vỗ vỗ con lừa: "Đi đường chậm một chút."

Ôn Luân phiên cái xem thường. Thúy Liên vội vội vàng vàng đi ra, đem hai cái túi nhét đầy treo lên lưng lừa: "Bên này là hòm điểm tâm, bên kia là khăn lau mặt. Nước thì để cho bọn họ nấu sôi lại dùng, đừng dùng nước lạnh lau…"

Thúy Liên thực lo lắng, quả thực hận không thể cùng đi theo.

Ôn Luân lười nói chuyện, một nhịp đá mông lừa, lắc lắc lư lư mà đi hướng trà xưởng. Cậu cũng đi không bao xa, chỉ là đi trà xưởng chỉ điểm một chút mà thôi, làm chi một đám đều xem cậu như là tiểu hài nhi không thể tự gánh vác sinh hoạt vậy. Hừ, cậu cũng không phải Diêu Thanh!

Trà xưởng, Ôn Luân đến, Lý Nhị cũng đã sớm đến.

Làm một cọc đại sinh ý đưa lên cửa, hơn nữa còn có ý nghĩa quan trọng, ba trà trang khác của Long Châu huyện, dù đang trăm vội nhưng vẫn điều động hai đến ba người sư phụ chế trà lại đây học tập. Trong đó có mấy người vẫn là khuôn mặt cũ, nghĩ đến lúc trước bọn họ chạy tới chỉ điểm người ta chế trà, hiện tại đảo mắt mới bao lâu, liền thế sự đổi thay. Vài tên sư phụ chế trà đều cảm khái, có lẽ trong lòng nhiều ít còn có vài phần khinh thường, nhưng là bọn họ cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Địa vị của sư phụ chế trà bọn họ ở trong mắt người bình thường xem như là không tồi, ra bên ngoài nói ra cũng có chút mặt mũi, còn có thể thu vài cái đồ đệ hầu hạ bên người; nhưng vấn đề là cùng với ai so.

Cái Dục Tú trà trang mới phát ở Long Châu huyện này, một cái Huyện Bá phủ liền đủ ấn chết bọn họ, chớ nói chi là còn có một cái Trấn Nam tướng quân. Là bọn hắn một bình dân dân chúng bình thường có thể đắt tội nổi sao?

Ôn Luân trước khi đi bị công đạo vài câu, đến thời gian cũng hơi chậm chút, tất cả mọi người chờ một mình cậu, nhưng không một người dám lên tiếng.

Lý Nhị tiến lên xin chỉ thị một tiếng, sau đó bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ mà làm mẫu chế tác trà bánh. Bởi vì đối tượng dạy học đều là sư phụ già có kinh nghiệm phong phú, chế tác trà đen liền trực tiếp nhảy qua, bất luận một loại trà gì, mỗi cái trà trang, mỗi sư phụ chế trà, đều sẽ có một chút phương pháp đặc biệt hoặc là thói quen, tạo thành trà phẩm cũng sẽ có khẩu vị sai lệch rất nhiều.

Lý Nhị làm mẫu bất quá là đem trà đen lần thứ hai gia công thành trà bánh. Trải qua một đoạn thời gian sờ soạng, hiện tại hắn đã cải tiến phương pháp gia công, có thể cho hiệu suất cao, đương nhiên cũng hy sinh một chút chất lượng. Nhưng mà, lúc này đây trà bánh là dùng để cung ứng quân coi giữ ở Long Môn Quan, yêu cầu đối phẩm chất của lá trà cũng không cao như vậy.

Chế thành trà bánh lớn nhỏ, cũng căn cứ theo Cổ quân sư yêu cầu, làm thành phân lượng tương ứng, dễ dàng phân phát cùng lĩnh dùng.

Ôn Luân có chút không biết mình lại đây làm chi. Cậu nhìn nhìn vẻ mặt yêu tinh của Lý Nhị, nhìn nhìn lại thần tình đầy nếp nhăn của nhóm sư phụ chế trà, đột nhiên phúc chí tâm linh, hoặc có lẽ là tới trấn bãi?

Nhóm sư phụ chế trà nhìn xem thực cẩn thận. Bọn họ cứ việc ngay từ đầu trong lòng đều có chút không cho là đúng, nhưng mà trước khi xuất phát, nhóm đông gia đều đem tính nghiêm trọng của chuyện này đều giải nghĩa sơ qua, nên không một người dám can đảm bằng mặt không bằng lòng. Bọn họ cũng không hổ là sư phụ già, nhìn một lần sau, cơ bản đều có thể bắt tay. Thực tế thao tác hai lần, còn đưa ra vài ý kiến pha đủ tính kiến thiết.

Lý Nhị ở một bên nghiêm túc nghe, trực tiếp động thủ đem công cụ giản dị dùng để áp chế trà bánh kia thay đổi. Lý Nhị người lớn lên tốt, tuổi còn nhỏ miệng lại ngọt, người lại thông minh, đi theo nhóm thợ thủ công từ trong kinh thành tới chuyển mấy ngày nay, tùy tiện lậu một chút đều đủ hắn dùng. Chỉ là thay đổi vài cái chi tiết nhỏ, với hắn mà nói hoàn toàn không có khó khăn.

Nhóm sư phụ chế trà nhìn Lý Nhị động tác lưu loát, âm thầm gật đầu, một bên tán thưởng, một bên lại có một loại bi tráng sóng sau xô sóng trước.

Lý Nhị ngược lại không hề phát giác, lau mồ hôi sau khi thí nghiệm xong, ngữ khí chân thành: "Vẫn là các đại sư phụ lợi hại, ta một cái tiểu tử chỉnh lâu như vậy, còn không bằng các đại sư phụ liếc mắt nhìn một cái đâu."

Nhóm sư phụ chế trà trong lòng cao hứng.

Đương nhiên, nhóm sư phụ chế trà sẽ không nhẹ nhàng đi về như vậy. Nếu nhóm sư phụ chế trà của bốn trà trang đều ở, vậy mọi người tránh không được phải giao lưu giao lưu một chút.

Ôn Luân lúc này đây ngược lại kiến thức đến các loại thủ pháp bất đồng, xác minh một phen, các có đoạt được.

Nhóm sư phụ chế trà của Dục Tú trà trang là thu hoạch nhiều nhất. Kinh nghiệm của bọn họ ít nhất, đổi đến các trà trang khác, một chút thời gian học tập đó của bọn họ, căn bản ngay cả làm bắt tay khả năng cũng không có vé. Chế trà tuy rằng không có phái thuyết pháp gì, nhưng cũng đều là do sư phụ lĩnh vào cửa. Tại trà trang khác, quan hệ cạnh tranh của nhóm sư phụ chế trà vẫn cao hơn hợp tác.

Nhưng Dục Tú trà trang đều là một đám thái điểu bắt đầu từ số 0, cộng thêm Ôn Luân cái này có ngoại

quải lại không ấn theo bài đông gia, giữa hai bên giao lưu cũng xác minh nhiều lắm, bản thân lại trải qua mấy lần sàng chọn, mới để cho trình độ của bọn họ tiến triển cực nhanh. Nhưng mà, bọn họ hiện nay có thể chế tác lá trà, cũng chỉ là ở trình tự trung thấp—— dùng cho chế tác bột trà điểm tâm, bột đánh răng phối liệu, cùng với nội phụ liệu quân tử trà, dưỡng nhan trà. Trà bánh lúc này đây, đối bọn họ mà nói là một lần luyện tập rất tốt.

Dục Tú trà trang tinh phẩm đều xuất từ tay Ôn Luân.

Ôn Luân làm lụng vất vả vài ngày, rốt cục bãi bình sư phụ chế trà của trà trang khác. Đại Hùng cũng cùng các quản sự trà trang khác, nói ổn thỏa đại khái ý đồ mua bán trà bánh, chỉ chờ Cổ quân sư đưa tới tin tức bên kia, là có thể quyết định sự tình.

Kinh thành

Thái tử đang ở ngự thư phòng lật xem mấy tờ giấy, trên giấy chữ viết đến rất tỉ mỉ, con số cũng không ít, thái tử nhìn xem rất nghiêm túc.

Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu chương cũng thường thường ngẩng đầu liếc mắt nhìn thái tử một cái. Chờ đến Hoàng Thượng đem công tác dừng lại một chút, thái tử bên này cũng mới nhìn xong không bao lâu.

Thái tử thở dài thật dài.

Hoàng Thượng ánh mắt nhướn lên: "Còn tuổi nhỏ than thở cái gì!" Chỗ nào học được tật xấu, tiểu hài nhi hết năm mới mười lăm tuổi, suốt ngày ưu quốc ưu dân giống như tiểu lão đầu tử.

Thái tử cũng đã sớm buông tha cùng phụ hoàng mình tranh luận, đem một sắp giấy viết thư thật dày đặt ở một bên, nói rằng: "Bế môn tạo xe, kiến thức quá ít, ánh mắt cực hạn." Hắn không biết phụ hoàng cho hắn nhìn chính là ai viết, nhưng mà không trở ngại phán đoán của hắn, "Nếu là cho chút thời gian, vẫn có thể xem như là nhân tài."

Hoàng Thượng nâng nâng cằm, ý bảo thái tử tiếp tục.

"Ánh mắt hắn nhìn vào vấn đề rất đặc biệt, đưa ra một cái góc độ mới tinh. Phương pháp phía sau cũng có tính khả thi nhất định." Thậm chí so với khi thi đình, còn tốt hơn một chút số ít tiến sĩ chỉ biết nói bốc nói phét. Hiện giờ người đọc sách phát hiện vấn đề qua điểm kỳ thật cũng không ít, nhưng mà làm cho bọn họ thực tế đi giải quyết vấn đề, cũng rất ít người có thể nghĩ ra phương pháp, cho dù nghĩ ra được phương pháp, viết thành văn chương đó là sắc màu rực rỡ, thực tế làm lên thì đó căn bản như là đang xây lâu đài cát.

Thái tử nhíu mày, nhịn không được hỏi ý kiến: "Phụ hoàng, thiên sách luận này đến tột cùng là xuất từ tay người nào?" Đề mục là đề mục thi đình, đồng dạng đề mục này, thái tử cũng làm qua một lần, đương nhiên hắn là cấp thái phó cùng Hoàng Thượng phê duyệt, cũng sẽ không công khai. Kỳ thi mùa xuân năm

nay có vài tên cũng quả thật có thực học. Nhưng mà người không hoàn mĩ, từng người luôn có ưu khuyết điểm cùng trọng điểm của riêng mình.

Hoàng Thượng đột nhiên đắc ý cười một tiếng: "Không nói cho ngươi."

Thái tử nháy mắt đứng hình, tay đặt ở trên đầu gối niết thành nắm tay, nghẹn khí hít sâu một hơi, không ngừng tự nói với mình đây là lão cha của mình, là nam nhân tôn quý nhất toàn bộ Tề Quốc này, hắn không thể đánh lên, nếu không chính là bất trung bất hiếu.

Hoàng Thượng nhìn thái tử ngồi ở cái bàn nhỏ bên cạnh vận khí, nhíu mày, công phu dưỡng khí của thái tử còn chưa đủ a, về sau ngồi trên ngôi vị hoàng đế cần phải thường thường bị quần thần phía dưới chọc đến hộc máu. Thái tử như vậy là không thể được. Thái tử tuổi trẻ khí thịnh, vạn nhất chịu không nổi đám gia hỏa kia khiêu khích, liền lao xuống trực tiếp cùng quần thần đánh nhau đâu? Không nên không nên, thái tử còn cần phải hảo hảo rèn luyện thêm. *(R:Ngài đang lợi dụng cơ hội chơi xỏ con mình thì có =))))*

78. Chương 78: Nuôi Dê

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Sau khi đàm luận xong xuôi, Triệu Tứ quản gia đi ra một chuyến công vụ, trở về cũng mang theo hợp đồng mua sắm của quân đội, cùng mười con dê.

Triệu Tứ còn có chút khó xử: "Hác đại nhân không thu tiền." Một con dê cũng không tiện nghi, huống chi là mười con.

Ôn Luân ngược lại không để ý, phụ cận trong núi thả dê vẫn có thể, mấu chốt là sau này có thể có sữa dê nha, thân cao của Diêu Thanh nhà mình, thủy chung là cái dằm trong lòng cậu. Cậu lúc này mới hiểu được, nguyên nhân tiểu thúc nhà mình luôn nhắc tới muốn sinh nữ nhi. Chỉ cần là thân cao một việc này, nữ hài tử lùn một chút, đó gọi là chim nhỏ nép vào người; nam hài tử lùn một chút, vậy tuyệt bức chính là công dân hạng ba*! Nữ hài còn có thể mang giày cao gót a!

**Theo cách giải thích của 1 bạn trên wenwen là những người nghèo khổ, thất nghiệp, tàn tật không có năng lực lao động phải sống nhờ vào trợ cấp xã hội. Nguồn.*

Nhóm nữ quyến trà xưởng lúc này đã qua kỳ hái trà, không sai biệt lắm tất cả đều vội xong. Ký túc xá trà xưởng bên kia, mặc dù là một hộ nhân gia một cái tiểu viện, nhưng rốt cuộc đều là trong quân doanh ra tới, tính tập thể vẫn là rất mạnh. Vài cô nương trong đại sơn, chưa từng nghĩ qua có thể sống tốt như vậy. Cứ việc tuổi của trượng phu các nàng lớn một chút, có mấy người tướng mạo còn khó nhìn, nhưng thật tamp lại không có thói quen xấu gì.

Đối với các cô nương trước kia cơ hồ luôn bồi hồi tại bờ vực đói chết mà nói, hiện tại không chỉ có cơm ăn, còn có áo mặc, phòng ở cũng tốt, còn có thể thường thường ăn một lần thịt, một bữa cơm khô, đây là cuộc sống mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trừ bỏ xuân thu hai mùa ra, bình thường các nàng hằng ngày cũng không phải rất bận, chỉ mười con dê, chăn dê đó là chuyện nhỏ; huống chi đông gia còn đồng ý, nếu chiếu cố tốt, chờ sinh dê con, nhà ai cũng có cơ hội nuôi.

Cày bừa vụ xuân vội xong sau, dưới chân núi du khách cũng lục tục lên đây.

Cây kim ngân tại ven bờ ruộng Đại Trà thôn, mọc chặt đất. Đóa hoa vừa nở, thật sự là như trải ra vàng bạc.

Hoa Vĩnh mang theo vài học đồ, một đám cõng cái sọt ngồi xổm bên bờ ruộng vội vàng hái hoa. Vài tiểu cô nương đi theo đến du ngoạn nhìn thấy thú vị, cũng hi hi ha ha mà cùng hỗ trợ. Bất quá rốt cuộc là nhân gia phú quý chưa làm qua chuyện tinh tế, một đám thêm phiền nhiều lắm, hái mấy nắm sau, chính mình cũng thấy ngại ngùng, một người hai người đỏ bừng mặt.

Vài học đồ ngược lại tính tình tốt, tuy nói cây kim ngân này là muốn dùng để bán tiền. Nhưng vài cái cô nương đạp hư chút hoa tươi này, nhìn dù nhiều, thật muốn chế thành thành phẩm hoa khô, cũng không được bao nhiêu, căn bản so đo cũng so đo không nổi.

Nhưng gia nhân của vài cô nương cũng ngại ngùng, quay đầu lại liền đưa ít tiền lại đây làm bồi thường.

Lần này vô tình chạm được thần kinh Ôn Luân. Hiện giờ trong tám trăm đại sơn, đúng là thời điểm phồn hoa nở rộ. Ở trong mắt người miền núi, đó đều là hoa dại cỏ dại, thiệt nhiều thứ căn bản ngay cả giá trị uy gia súc cũng không có. Nhưng Ôn Luân là kẻ đến từ niên đại ngay cả hoa dại cũng có thể bán ra tiền, cậu đem sự tình cùng Bích Hà vừa nói, Bích Hà cách ngày liền đi theo nhóm nữ quyến trà xưởng chăn dê vào núi, trở về mang theo các loại hoa hoa thảo thảo, còn có rất nhiều khuẩn cô.

Khuẩn cô trong núi ra đúng thời điểm, tươi mới đầy đặn. Thúy Liên thu thập ra, nhân tiện còn có Bích Hà thuận tiện bắt được hai con chim trĩ một con thỏ hoang.

Buổi tối có khách nhân, một đôi vợ chồng trung niên ôn văn nho nhã, cộng thêm một cô nương mười mấy tuổi nhìn qua hoạt bát đáng yêu. Tiểu cô nương Hàn Giảo Giảo tuổi cùng Ôn Bảo Thục không khác lắm, là tức phụ định ra từ nhỏ của Ôn Thành.

Dưới đáy lòng Ôn Luân lắc lắc đầu, một đóa hoa tươi mắt thấy liền bị heo củng mất. Chính là Ôn Thành hôn sự thế nào cũng không tới phiên cậu nhúng tay, Hàn gia cũng chỉ là đến Đại Trà thôn du ngoạn, cậu chỉ cần cho chút mặt mũi là được.

Nhưng mà sáng ngày thứ hai Ôn Luân liền không nhìn như vậy được nữa. Vì sao tiểu cô nương yểu điệu kia có thể cùng Bích Hà nhà bọn họ đánh đến không phân cao thấp a? Không phải nói Hàn gia là nhiều

thế hệ thư hương sao? Chẳng lẽ Hàn gia là kén rể nghiên cứu học vấn?

Thời điểm Hàn lão cha tìm tới cửa, thấy Ôn Luân đứng ngốc ở môn khẩu, mặt già hồng lên, vội ho một tiếng: "Cái kia, cô nương nhà ta từ nhỏ hoạt bát hiếu động một ít."

Sau đó, Bích Hà được Đại Hùng xưng là thiên tài nhưng mà tập võ chậm, bị cô nương Hàn gia hoạt bát hiếu động kia đả bại.

Khóa sớm hoàn tất, từng người rửa mặt chải đầu qua đi, Hùng Hàn hai nhà tụ cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Hàn gia vừa qua khỏi Hùng gia viện môn, Hàn phu nhân liền nói với Hàn lão cha: "Đều là ngươi, hảo hảo một cô nương gia, cố tình ngươi tìm cái sư phụ đến dạy võ công, cái này hay rồi. Ôn gia đến lúc đó không dám thú thì làm như thế nào?"

Hàn lão cha không để bụng: "Tập võ cường thân kiện thể đi! Lại nói, Ôn Huyện Bá gia vốn chính là huân quý, đệ tử trong tộc cũng tập võ mà. Cô nương nhà chúng ta biết chút võ công, về sau cũng không dễ dàng chịu thiệt." Hắn nghĩ đến đồn đãi của Ôn Thành, bắt đầu lôi kéo cô nương nhà mình giáo huấn các loại quy tắc huấn phu.*(R: Ngày sắp tới của Ôn Thành thiệt đen tối =))))))*

Ôn Luân nghe nghe, sổ sách trên tay cũng nhìn không được. Đám người đọc sách này thật là đủ xấu, người cha này làm đích thực là có trình độ cực kỳ. Ngẫm lại bản thân cậu, thật sự còn là rất thành thật a.

Đầu lĩnh trông coi đầy mình thất trách Tống Lâm san san đến muộn, cùng đi theo chính là một xe tài liệu. Trong núi, uy danh Ôn Bao Tự lại nâng cao một bước.

Trên núi huyên náo, dưới chân núi càng náo nhiệt.

Tống Lâm mang tin tức trở về: "An Lan trúng thám hoa."

An Lan? Ôn Luân nghĩ nghĩ mới nhớ lại đây là đồng học của cậu, ra vẻ còn đối với cậu có chút ý tứ. Bất quá ai ở thời điểm trung nhị mà không có chút luyến tình đâu, nhớ năm đó cậu cũng là thầm mến hoa khôi lớp bên cạnh.

Tống Lâm đi rồi, Ôn Luân còn chưa phục hồi lại tinh thần, hoa khôi lớp bên cạnh tên gọi là gì nhỉ? Cậu như thế nào nghĩ không ra rồi? Lúc trước, mỗi ngày cậu đều viết cho cô một phong thư tình, đáng tiếc không gửi đi được, đều giấu ở trong hộp thiếc dưới đáy giường, ngay cả ba mẹ cậu cũng không biết.

Chờ Ôn Luân phục hồi lại tinh thần, thấy chính là sắc mặt một mảnh tối đen của Đại Hùng. Cậu còn có chút không rõ: "Làm sao vậy, bảo lâu nơi đó không thuận lợi sao?" Nói xong ôm mặt Đại Hùng, thấu đi lên chụt hai cái, như là hống trẻ con.

Đại Hùng một hơi đề lên nãy giờ, nháy mắt liền tán, nhưng bất mãn Ôn Luân đùa giỡn, liền đè cậu lại hôn một lần. Y biết mình suy nghĩ nhiều, nhưng có thời điểm vẫn là nhịn không được, hận không thể đem Ôn Luân nhét vào trong ngực mới an tâm.

"Ta…"

"Làm sao vậy?" Ôn Luân lo lắng mà nhìn Đại Hùng, cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng gặp sắc mặt Đại Hùng khó coi như vậy, là xảy ra chuyện gì giải quyết không được sao?

Đại Hùng nhắm chặt mắt, mới quyết định ấn đầu vai Ôn Luân, nghiêm túc hỏi: "Đệ có hối hận gả cho ta không?"

Ha? Ôn Luân mở to hai mắt nhìn: "Huynh này là có ý gì?" Đại Hùng đối cậu có bao nhiêu tốt, trong lòng cậu rõ ràng nhất, còn kém không đem cậu cúng bái đi. Một tên cẩu thả như cậu, cũng nhanh bị dưỡng thành quý công tử. Cậu đương nhiên sẽ không cho rằng, lời này của Đại Hùng là muốn đổi ý.

"Nếu không gả cho ta, đệ vốn hẳn là đi làm quan đi. Đệ so với những người kia lợi hại hơn… Đệ xem Diêu Thanh cũng thi đậu án thủ, đồng học của đệ cũng có thể trúng thám hoa. Nếu đệ đi thi, nhất định là Trạng Nguyên… Làm Trạng Nguyên có thể nhập hàn lâm biên tu, sau đó làm…"

Ôn Luân nghe Đại Hùng đứt quãng nói, mãi cho đến phong hầu tể tướng mới dừng lại, dở khóc dở cười: "Nói xong?"

Đại Hùng dùng cái mũi nhẹ khẽ hừ một tiếng.

"Thì ra ta ở trong lòng tiểu gấu mèo lợi hại như vậy a!" Hoàn toàn là khuôn mẫu của nhân vật chính, hình thức bá khí trắc lậu thanh vân thẳng tiếng, cậu mặc sức tưởng tượng trong chốc lát, căn bản đều không dính đến trên người mình a, "Ta lại không có khả năng đi khoa khảo. Dù là khoa khảo thật trúng Trạng Nguyên, đến quan trường, ta đây tính tình cũng hỗn không ra nơi nào. Huynh cảm thấy tức phụ huynh là người có thể cùng người lục đục với nhau sao?"

Thật vào triều đình, phỏng chừng người khác đối cậu có tâm tư, cậu trực tiếp liền hôi phi yên diệt. Chiêu bài Huyện Bá phủ cũng chỉ ngay tại đây một mẫu ba phần đất dùng được, thật đi ra ngoài, một cái Huyện Bá có thể đội cái gì dùng? Không thấy được Ôn Thành là đích tử, cũng vẫn là nhờ phu gia của Ôn Bảo Thục trợ giúp, mới lên làm một cái quan thất phẩm. Cậu một thứ trưởng tử, chỉ cái xuất thân này có thể đủ bị người ta đấn đo. Tại trong An Giang thành, cậu còn có thể có vài phần thanh danh, nhưng ra An Giang thành, ai biết cậu? Trình độ văn học cỡ này, đối làm quan có thể có trợ giúp?

Đại Hùng nghe Ôn Luân lần đầu tiên tự xưng "tức phụ huynh", trong lòng có chút cao hứng, tựa đầu chôn ở hõm vai Ôn Luân cọ cọ.

Ôn Luân vỗ vỗ lưng Đại Hùng: "Không phải đã nói rồi sao? Chỉ hai người chúng ta, hảo hảo sống qua ngày." Ừm, còn có Diêu Thanh.

Ôn Luân một bên trấn an Đại Hùng, một bên nghĩ đến ánh mắt của Tống Lâm. Trước cậu không chú ý, bây giờ ngược lại nhớ tới, cứ cảm thấy ánh nhìn của Tống Lâm nhìn mình như có chút chột dạ. Lần trước Tống Lâm trộm đưa đồ cho Diêu Thanh đến tột cùng là cái gì vậy?

Diêu Thanh chính nhìn chằm chằm phong thư trên tay cân nhắc. Lúc này đây thư không phải Tống Lâm đưa tới, đổi thành là một tiểu thái giám môi hồng răng trắng.

"Ta là đồ đệ của Thái công công, Diêu thiếu gia bảo ta Tiểu Lục Tử là được." Tiểu Lục Tử tuổi không lớn lắm, võ công lại cực lợi hại. Hắn xuất hiện ở trước mặt Diêu Thanh, một người cũng không kinh động. Tiểu Lục Tử vốn là suy nghĩ muốn hù dọa Diêu Thanh một chút, đã thấy Diêu Thanh căn bản cả lông mày cũng không động một chút, lập tức rất là mất hứng.

Diêu Thanh cúi đầu nhìn xem phong thư, ngẩng đầu nhìn nhìn Tiểu Lục Tử: "Là ai ra đề mục?"

Tiểu Lục Tử không nghĩ tới Diêu Thanh hỏi trực tiếp như vậy, bất quá ngẫm lại cũng không có gì tốt để giấu diếm: "Lần trước là bệ hạ, đề mục lần này là Tiền thượng thư." Hắn nhìn Diêu Thanh không giải, bổ sung nói, "Hộ bộ thượng thư, Tiền đại nhân."

Diêu Thanh kỳ thật đối bố cục quan trường còn chưa nhận thức, nghe qua cũng chỉ là vờ như hiểu được gật gật đầu, ngay mặt Tiểu Lục Tử mở ra phong thư, nhìn đến đề mục bên trong, mày liền nhíu lại: "Thời điểm nào muốn đáp án?"

Tiểu Lục Tử ngược lại không nghĩ tới vụ này, thời điểm hắn nhận được nhiệm vụ, cũng không minh xác thời gian hạn chế, không khỏi sửng sốt một chút.

Diêu Thanh thấy thế, nói thẳng: "Hiểu được. Ba ngày sau tới lấy."

Tiểu Lục Tử như trước lặng yên không một tiếng động mà lui ra ngoài, ra đến bên ngoài, quay đầu nhìn tường viện cao cao kia, sờ sờ cái ót nói thầm: "Ta đều không hiểu được đâu, đây là hiểu được cái gì?" Cùng người thông minh giao tiếp là phiền toái nhất, vẫn là đi theo sư phụ tập võ thống khoái, tới một người đánh nằm úp sấp một người là xong.

Trác An mấy người rất nhanh phát hiện, tiểu chủ nhân bọn họ rất vội. Thư viện việc học vốn là đã nặng nề, Diêu Thanh cũng không có bởi vì tuổi còn nhỏ, mà được đến bất luận cái gì ưu đãi. Ngược lại bởi vì trước thi đậu án thủ,việc học của nhóc càng thêm nặng vài phần.

Vài người không học qua, nội tâm cũng tránh không được nói thầm, người đọc sách thật phiền toái, khảo không trúng phải hàng năm khảo, khảo trúng vẫn phải hàng năm kiểm tra đánh giá. Thân là đồng sinh thử đệ nhất danh án thủ, Diêu Thanh kiểm tra đánh giá áp lực là lớn nhất. Thư viện vài tiên sinh có cùng một ít sư trưởng ở phủ thành giao hảo, tránh không được xuất phát từ trân trọng cùng coi trọng, lén lút lại ra cho Diêu Thanh một ít đề mục.

Như vậy tiếp tục, nhiệm vụ của Diêu Thanh so với thư viện học sinh bình thường, nặng hơn tối thiểu gấp

đôi. Bây giờ còn thêm trong kinh thành tới… Hoàng Thượng, thượng thư cái gì, kỳ thật Diêu Thanh còn không biết rõ, nhóc cũng coi như một việc học đi hoàn thành là được.

Diêu Thanh đem đề mục ghi một phần đặt trên giá sách. Lần trước Hoàng Thượng xuất đề mục, nhóc kỳ thật có rất nhiều thứ không rõ; lần này Tiền thượng thư xuất đề mục ngược lại rất có ý tứ, rất giống đề mục tiên trước kia sinh từng xuất qua cho nhóc.

Tiểu Ỷ treo trước thư phòng, nhìn tiểu thiếu gia khêu đèn đánh đêm, lòng đầy căm phẫn: "Ta đã nói mà, tiểu thiếu gia lớn lên không cao nhất định là bởi vì đọc sách quá cực khổ!"

Rắc!

Diêu Thanh: "…"

Hít sâu một hơi, Diêu Thanh đem đoạn cán bút gãy ném vào trong sọt rác, lần nữa cầm một cây bút khác, nhúng đầy mực nước, đặt bút…

Lớn lên không cao

Diêu Thanh đối với bốn chữ này phát ngốc trong chốc lát, đột nhiên lao ra thư phòng, nhốt mình trong ổ chăn trong khóc lớn.

Tiểu Ỷ bị đánh mông, là hung hăng đánh. *(R: Diêu Thanh thiệt đáng yêu nha =))))))*

79. Chương 79: Diêu Thanh Thử Luyện

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Diêu Thanh tựa hồ bị kích thích đến ngoan. Nhưng mà, học thần dù sao cũng không hổ là học thần, trong vòng ba ngày đều hoàn thành tất cả đại lượng việc học không tính, nhóc còn có thời gian định ra thêm một phần kế hoạch.

Thời điểm Tiểu Lục Tử lại đây lấy đáp án, cũng nhìn liếc mắt một cái: "Diêu thiếu gia nếu muốn mua điền sản mà nói, không ngại đi Lâm Giang huyện nhìn xem."

Lâm Giang huyện mà Tiểu Lục Tử nói, cũng giống như Long Châu huyện, đều là một trong những thị trấn

cấp dưới của An Giang thành. Nhưng mà Lâm Giang huyện dựa lưng vào Bình Phục Giang, cách An Giang thành không đến nửa ngày lộ trình, ngồi thuyền lại càng nhanh, so với Long Châu huyện cũng phồn hoa hơn không chỉ một chút.

Giá đất giá phòng ở An Giang thành sang quý, Lâm Giang huyện lại tập trung đại lượng kho hàng. Nhất là những năm gần đây, thế phát triển càng thêm rất mạnh.

Trong An Giang thành đã có không ít phú hộ có tích trữ tại Lâm Giang huyện, nhưng mà điền sản thì sao?

Nhưng Tiểu Lục Tử còn phải vội vàng trở về, tình huống kỹ càng tỉ mỉ hắn là sẽ không nói với Diêu Thanh. Trên thực tế, hắn cũng chỉ biết cái tình hình chung mà thôi, miễn sao không ăn mệt là được.

Thủ hạ hiện giờ có thể làm việc cho Diêu Thanh tổng cộng có ba người, thêm một nửa (Tiểu Ỷ), cộng thêm một đầu gia súc (tiểu tiểu con lừa), với lại còn không có quản gia nhân tài gì, nên chỉ có thể đem tin tức đưa cho Hoàng Chân.

Hoàng Chân làm việc đương nhiên thập phần lưu loát. Hắn hiện tại cũng không phải là lúc trước vừa mới đến phủ thành, nhân mạch trên tay của mình cũng có một ít, ỷ vào địa lợi, nhân vật kết giao đều là người không thiếu tiền. Đối với nhóm địa đầu xà đem toàn bộ phủ thành coi là một mẫu ba phần đất của mình, tất cả khu vực do An Giang thành bao quát hạt hạ, chỉ cần có thể có lợi, cái gì gió thổi cỏ lay cũng đừng nghĩ giấu diếm được bọn họ.

Đương nhiên, Hoàng Chân biết, nghĩa là Đại Hùng cùng Ôn Luân cũng biết.

Hùng gia kinh doanh đều là do Đại Hùng tại quản, nhìn thư của Hoàng Chân sau, liền lập tức hồi một phong.

Thư của Đại Hùng rất nhanh đã bị đưa tới trên tay Diêu Thanh. Nói thực ra, chữ Đại Hùng viết còn không xinh đẹp bằng Diêu Thanh, hơn nữa phía dưới còn có chữ của Ôn Luân làm đối lập, nhìn có vẻ càng thêm vô cùng thê thảm.

Giấy viết thư chỉ có một tờ, mặt trên nội dung ít ỏi không có mấy, lại làm cho sắc mặt Diêu Thanh như mây tan thấy trời, đẩy ra cửa thư phòng liền đi tới trong viện.

Tiểu viện cỏ cây xanh um đầy phong phạm văn nhân ngày trước, hiện tại đã triệt để biến thành luyện võ trường.

Gần đây Tiểu Ỷ bị an bài tại phòng bếp làm trợ thủ, một bên nhặt rau, một bên cẩn thận nhìn Diêu Thanh đứng ở trong sân nhiễu vòng.

Tiểu tiểu con lừa trung thành và tận tâm cũng theo cùng tiểu chủ nhân nhiễu vòng, sau đó một đầu đánh lên Diêu Thanh đột nhiên dừng lại.

Diêu Thanh không chút sứt mẻ, đột nhiên triệu tập mọi người trong tiểu viện, tuyên bố: "Ngày mai đi Lâm Giang huyện."

Mọi người ngừng việc trên tay. Được rồi, kỳ thật cũng không có bao nhiêu việc.

Phòng ở vốn không lớn, sinh hoạt đều là nam nhân, vốn đã không tinh tế. Trước mắt nếu chủ nhân có điều an bài, bọn họ tự nhiên là lập tức hành động, đi thư viện xin nghỉ xin nghỉ, chuẩn bị vật phẩm chuẩn bị vật phẩm, các loại yêu cầu liên lạc … Được rồi, Hoàng Chân đều an bài xong.

Hành động lần này của Diêu Thanh, tại trong mắt Ôn Luân, chỉ là một lần đi đạp thanh. Trên núi tuy rằng vẫn là xuân hàn se lạnh, dưới chân núi đã kinh chim bay cỏ mọc rồi.

"Tiểu hài tử không thể luôn ở nhà được, sẽ không cao lớn nổi." Ôn Luân không yên lòng mà nhìn Triệu Tứ chọn mấy thứ lễ vật, chọn một khối nghiên mực, một khối ngọc thạch chặn giấy, "Hai thứ này là được." Tranh chữ của mình cái gì, đừng đưa qua cho thêm nhục.

Đại Hùng nhìn Ôn Luân vẽ, cười hỏi: "Cứ như vậy không xem trọng đệ tử của ta?"

Ôn Luân thu bút: "A Thanh so với ta mạnh hơn một ít, nhưng tuổi hắn quá nhỏ, thừa dịp hiện tại được thêm kiến thức cũng tốt." Đừng giống như mình trước kia, suốt ngày lý luận suông, chỉ biết mơ mộng hão huyền.

Đại Hùng giữ bất đồng ý kiến: "Đệ đừng xem thường A Thanh. Lần này có tin tức, còn có chúng ta cho hắn tài nguyên, hẳn là sẽ không quá kém."

"Huynh ngược lại đối A Thanh có tin tưởng." Ôn Luân nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn anh nhi phì kia thường xuyên trưng ra vẻ nghiêm túc, "Suy sụp thì sẽ có. Tiền trên tay A Thanh cũng không nhiều lắm, cho dù bồi vào, xem như là giao học phí, có thể học được thứ gì cũng tốt."

Đoạn thời gian bận rộn nhất của mùa xuân cũng đã gần kết thúc. Sản nghiệp dưới chân núi đã hoàn toàn có thể không cần hai người lo liệu, vốn là hai người tính toán năm nay liền ở luôn trên núi, bớt thời giờ đến cái phòng nhỏ của thợ săn gì đó, nhưng mà An Lan trúng thám hoa, hiện tại bọn họ cũng phải xuống núi đi tham gia tiệc rượu.

Bởi vì chuyện của bảo lâu, năm nay cũng không rảnh ở lâu tại phủ thành.

Diêu Thanh không biết hành động của mình đều ngay dưới mắt nhiều người, ngày hôm sau liền mang theo người, ngồi thuyền đi Lâm Giang huyện. Vài người vừa đến nơi, một hán tử cao lớn thô kệch đã chờ ở bến tàu.

Mục tiêu của Diêu Thanh thật sự là rất dễ thấy, hán tử trực tiếp bước nhanh đi tới: "Xin hỏi là Diêu Thanh thiếu gia sao?"

Nhận được câu trả lời khẳng định sau, vị này năm gần ba mươi, lớn lên giống hán tử khuân vác công, tự động báo danh tính: "Ta chính là Tiểu Ninh, người mà Hoàng chưởng quỹ đã liên hệ. Diêu thiếu gia muốn mua đất, nghe xong ngài dự toán sau, ta cũng đã chọn vài địa phương. Không biết Diêu thiếu gia nghĩ muốn dạng điền sản gì? Lần này có thể có bao nhiêu thời gian?"

Tiểu Ninh nói chuyện lưu loát, từ khi hắn vừa mở miệng thì tất cả đều là thanh âm của hắn.

Diêu Thanh trong lòng có tính toán, nhưng mục đích chủ yếu lần này chính là nhiều nhìn nhiều nghe một chút.

Trác An biết ý Diêu Thanh, thay nhóc trả lời: "Đều nhìn xem đi."

Tiểu Ninh cười nhướn mắt: "Được. Vậy vài vị trước đi theo ta. Chỗ thứ nhất, ngay tại bên cạnh bến tàu này, thừa dịp cách cơm trưa còn có một đoạn thời gian, chúng ta trước đi nhìn chỗ này lại đi khách điếm đặt chân."

Lâm Giang huyện lưng tựa Bình Phục Giang, là khu vực phồn hoa nhất, bến tàu kho hàng san sát, dòng người như dệt, đủ loại người bán hàng rong lui tới.

"Hiện tại còn rất ít điền sản gần bến tàu. Nơi này vốn là của một thương nhân mua đến chuẩn bị kiến kho hàng, nhưng mà trên tay một đám hàng đều tạp, hiện tại cần tiền gấp, liền đem khu đất này tiện nghi bán đi. Ngài xem, nền xây rất tốt."

"Chỗ này cửa hàng đừng nhìn xưa cũ, dùng tài liệu đều rất tốt. Hơn nữa cách bến tàu chỉ vài bước đường như vậy, mình mở điếm hoặc là cho thuê đều thích hợp."

"Này tòa nhà có tam tiến, phụ cận đều là phú hộ ở trấn trên, trong ồn ào lấy yên tĩnh. Giá tiền tuy rằng mắc một chút, nhưng là phòng ở mới, gia cụ cũng tặng toàn bộ."

"Nơi này còn có một ít điền sản, đều là ruộng nước tốt nhất, trồng cái gì cũng được."

"Bên kia là rẫy, hợp với tám trăm dặm đại sơn. Nơi này không nói cái khác, phong thuỷ đều vô cùng tốt."

Diêu Thanh một đường đều là trầm mặc, cơ hồ muốn đem bốn chữ lưỡi xán liên hoa viết lên mặt Tiểu Ninh. Người này rất biết nói, tất cả khuyết điểm một đường nhiễu qua không tính, còn có thể biến thành ưu điểm.

Nhóc vốn cảm thấy kế hoạch của mình chu đáo chặt chẽ, tại ngày đầu tiên liền chỉ biết đều làm không công.

Diêu Thanh mã bất đình đề mà chạy ba ngày, lại một khắc không ngừng mà về An Giang thành. Mua điền sản vốn là sẽ không qua loa quyết định như vậy, Tiểu Ninh cười một tràng nghênh đón, cũng cười tiễn

bước.

Kết thúc ba ngày nghỉ, Tiểu Ỷ xem ánh nến trong thư phòng lại sáng lên. Lo lắng hỏi: "Tiểu thiếu gia không cần nghỉ ngơi sao?"

Trác An đem Tiểu Ỷ nhét vào phòng hạ nhân: "Đi, ngươi nhanh chóng đi ngủ đi. Tiểu thiếu gia bên người còn có ta." Trác An đi theo Diêu Thanh không bao lâu, nhưng có lẽ là thấy được nhiều người, trình tự cũng không giống, lại học chữ lại học võ công, cả người cũng không phải hàm hậu như trước, nhìn qua đã ổn trọng hơn rất nhiều.

Diêu Thanh cũng không có khêu đèn thức đêm bao lâu. Kế hoạch của nhóc tuy rằng cơ hồ toàn bộ bị phủ định, nhưng mà nhóc vốn là có mục đích rất minh xác —— mua đất nuôi dê.

Nhóc đều khảo sát qua. Thịt dê tại phủ thành rất dễ bán, nhất là Long Môn Quan nơi đó sản xuất thịt dê càng là cực phẩm. Nhóc mới không phải vì sữa dê, uống sữa có thể cao lớn cái gì, chính là… Ừm, giá trị phụ gia nha.

Vùng núi tiện nghi, nhưng mà chung quanh vận chuyển lại không có phương tiện. Hơn nữa còn phải sửa đường, tính xuống dưới giá tiền cùng ruộng nước cũng không kém là bao nhiêu.

"Tốt nhất là nên mua cái tiểu trang." Diêu Thanh đem ba ngày nay nhìn thấy địa hình, vẽ một bộ giản đồ, sau đó hư hư vẽ phác thảo một khối đất, "Tiền không đủ."

Diêu Thanh rất nhanh đem các loại phí dụng liệt thành danh sách, sau đó nhìn con số to lớn trên giấy, không tự giác mà bĩu môi: "Rõ ràng như vậy là bớt tiền nhất nha."

Nan đề của Diêu Thanh rất nhanh bị đưa đến trên tay vài người.

Đại Hùng đắc ý hướng về phía Ôn Luân nhướng nhướng lông mày: "Tức phụ, A Thanh lợi hại. Đệ nói, hắn đại khái còn muốn bao lâu sẽ tìm tới ta?"

Ôn Luân đối với Đại Hùng tự tin không cho là đúng: "Vì cái gì là tìm huynh, không phải tìm ta?" Chính là mua dê mà thôi, Diêu Thanh muốn tìm quan hệ cũng có thể trước tìm tới quan hệ thân thiết nhất là cậu đi?

Kinh thành bên kia, thái tử cũng đã sớm có sản nghiệp của mình, nhưng đại bộ phận đều là từ chuyên gia xử lý, huống chi loại chuyện thiếu tiền này, phát sinh ở trên người phụ hoàng, cũng sẽ không phát sinh ở trên người hắn.

"Đổi lại là thái tử, nên giải quyết như thế nào?" Hoàng Thượng thường thường thiếu tiền dùng vẻ mặt ôn hoà mà nhìn nhi tử giàu có của mình.

Thái tử trả lời rất đơn giản: “Thế đơn lực cô, người đông thế mạnh.”

Hoàng Thượng lại hỏi hộ bộ thượng thư: “Tiền đại nhân nghĩ như thế nào?”

Tiền đại nhân cười tủm tỉm nói: “Thần tán thành.” Hoàng Thượng nhanh xuống đài đi, vẫn là thái tử có đầu óc kinh tế, nhanh chóng lên đài sẽ không sợ thiếu tiền.

Hoàng Thượng nhìn khuôn mặt béo tràn ngập khí tức con buôn của Tiền đại nhân, quay đầu đối thái tử: “Đề mục lần này, thái tử ngươi ra đi.”

Tiền đại nhân: đề mục ta xuất a, nhân tài hộ bộ tốt như vậy, phải cho ta nha!

Hoàng Thượng: rường cột quốc gia không thể bị ngươi nắn thành con buôn thương nhân!

Tiền đại nhân: phi, không có tiền ngươi uống gió tây bắc đi! Giả thanh cao!

Hoàng Thượng nhìn thái tử: nhi tử, ngươi xem những đại thần này…

Thái tử không tiếp thu tín hiệu của hoàng thượng, cúi đầu trầm tư một lúc lâu, viết một hàng chữ, sau đó ai cũng không cho nhìn, trực tiếp phong lại, giao cho Tiểu Lục Tử đứng một bên hầu hạ: “Đi đưa cho Diêu án thủ.”

Hoàng Thượng: nhi tử, ngươi viết cái gì?

Không đúng!

“Ngươi đoán ra?”

Thái tử mỉm cười gật đầu, hỏi: “Cũng không biết vị Diêu án thủ này, khi nào sẽ khảo cử nhân?”

Đối với Diêu Thanh mà nói, việc này đều cùng nhóc không quan hệ.

Nhóc trực tiếp tìm tới Cổ quân sư.

Thời điểm biết được tin tức, Ôn Luân cũng vừa mới nhìn thấy đồng học ngày xưa. Ba vị hảo hữu chí giao của nguyên thân, trừ bỏ An Lan trúng thám hoa ra, hai vị khác Vương An cùng Lưu Phác đều thi rớt. Hai vị này cũng không để ý như thế nào.

"Chúng ta mới mấy tuổi, chính là tiếp qua mười năm, tuổi cũng còn nhỏ." Vài người đều là hơn hai mươi, Vương An cùng Lưu Phác tự biết trình độ của mình, lần này cũng chỉ là đi hỗn quen mặt mà thôi.

Cùng đi thi, chia đều tuổi đều ở khoảng bốn mươi, bọn họ hỗn ở bên trong, tự mình cũng thấy không được tự nhiên.

Địa điểm mở tiệc chiêu đãi lần này, trực tiếp tại một chỗ trong vườn An gia. Thỉnh khách nhân mặc dù nhiều, nhưng đều ngăn cách ra, cho nên không khí rất là tùy ý.

An Lan nhìn thoáng qua Đại Hùng bên người Ôn Luân, quay đầu lại nhìn về phía Ôn Luân: "Học sinh kia của ngươi, ta cũng nghe nói qua. Lâm Giang huyện nơi đó ta không quen thuộc, như thế nào không đặt ở Long Châu huyện?"

Ôn Luân lắc lắc đầu: "Hài tử lớn, có ý tưởng của chính mình." Có một số việc, chính mình té ngã mới biết được đau, huống chi, lần này Diêu Thanh so với cậu mong muốn, làm được còn tốt hơn rất nhiều.

Đại Hùng cùng đến thông báo hạ nhân nói chuyện xong, đưa tay sờ sờ tay Ôn Luân: "Bên ngoài lạnh, vào nhà ngồi một chút đi."

An Lan nhìn Ôn Luân bị Đại Hùng "Cưỡng ép" vào nhà, thở dài.

80. Chương 80: Đắc Ý Vênh Váo

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Diêu Thanh vẫn luôn thường xuyên liên hệ cùng Ôn Luân. Tiến độ của Diêu Thanh, Ôn Luân đều biết đến nhất thanh nhị sở.

Ngày tiệc rượu đại khái nói một chút sau, nhanh mồm nhanh miệng Vương An liền nói: "học sinh kia của ngươi, muốn ăn mệt a."

Ôn Luân nhìn xem hiểu được, Đại Hùng cũng rõ ràng, nhưng mà hai người chỉ ở trong thư lược thêm nhắc nhở, cũng không ngăn cản sự tình phát triển. Bảo lâu trên núi mới là trọng yếu nhất, hai người vội vàng mà đến, cũng vội vàng mà đi.

Tại Diêu Thanh xem ra, sự tình tiến triển thuận lợi vượt qua nhóc dự đoán trước. Tuy rằng nhóc cũng chú ý tới Ôn Luân nhắc nhở, nhưng vẫn tự giác cảm thấy không thành vấn đề gì.

Có bối cảnh quân đội, tiểu trang bên Lâm Giang huyện kia cũng nhanh chóng làm xong, giá tiền so với lúc trước Tiểu Ninh nói còn tiện nghi một ít. Dê, rất nhanh cũng từ Long Môn Quan vận lại đây, người trông coi cũng nhanh chóng chứng thực.

Tại khi tiến vào mùa thu, Diêu Thanh đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, khi thấy Ôn Luân cùng Đại Hùng đã lâu không gặp xuất hiện trước mặt, nhóc vừa nói một bên vừa đem cảm xúc thoáng cao vút trong lòng ép xuống dưới, cuối cùng liền ngậm miệng không nói nữa.

Ôn Luân vỗ vỗ đầu nhóc: "Biết là lạ ở chỗ nào sao?"

Diêu Thanh bĩu bĩu môi: "Rõ ràng là A Thanh nghĩ ra được biện pháp, như thế nào hiện tại cùng A Thanh không quan hệ?" Dễ nghe chính là hợp tác, nhưng mà hợp tác đến tình trạng hiện tại này, trên tay của nhóc giống như trừ bỏ một phần cổ phần trên danh nghĩa, thế nhưng cả một cọng lông dê đều giống như cùng nhóc không có quan hệ gì.

Thôn trang không phải của nhóc, dê cũng không phải của nhóc, nuôi dê càng không phải người của nhóc. Hiện tại dê còn chưa bắt đầu bán, nhưng nhóc đã không biết mình trừ bỏ phần chia hoa hồng kia ra, còn có thể nhận được cái gì. Nhóc chỉ có một phần cổ phần danh nghĩa, trên tay Cổ quân sư nắm chín phần. Một chút quyền quyết định nhóc cũng không có, dù là đề nghị, cũng không nhất định sẽ được tiếp thu.

Ôn Luân viết xuống hai chữ trên giấy: "Chế hành." *( ): lẫn nhau ước chế và cân đối về quyền lực | định ra cân bằng)* Cậu dừng một chút, thấy ánh mắt Diêu Thanh bừng tỉnh đại ngộ mới nói tiếp, "Ta cùng Đại Hùng thúc ngươi đều chờ ngươi tìm đến chúng ta, nhưng mà thật đáng tiếc, ngươi không thông minh như chúng ta nghĩ."

Trên mặt Diêu Thanh lộ ra ảo não: "Ta một người lực lượng rất thiếu, đó là nên tìm thêm một số người tham dự, như vậy mới có thể làm cho mình có khả năng lấy có được quyền lên tiếng. Nếu không chỉ giống như bây giờ…"

Ôn Luân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng gầy yếu của tiểu hài nhi, vẫn là có chút đau lòng: "Ngươi bắt đầu có ý tưởng không tồi, trên tay mình không có tiền, vậy thì tìm người có tiền hợp tác. Vừa lúc ngươi muốn đi hỏi Cổ quân sư mua dê, ngươi cảm thấy ngươi nhận thức Cổ quân sư, vậy không cần làm phiền ta cùng Đại Hùng thúc, đúng không?"

Diêu Thanh gật đầu: "Tiên sinh cùng Đại Hùng thúc bận rộn như vậy. Hơn nữa hai vị hộ vệ thúc thúc đều có thể trực tiếp liên hệ quân sư thúc thúc."

"Mấu chốt là ngươi không nghĩ tới, quân sư thúc thúc ngươi thế nhưng sẽ đào hầm hại ngươi." Ân, nói đào hầm hãm hại có chút nghiêm trọng, nhưng mà, "Ngươi phải biết, trong quân không phải chỉ có một người quân sư thúc thúc ngươi. Hắn đến Long Môn Quan mới bao lâu? Nhiều người mắt tạp, ngươi trực tiếp tùy tiện như vậy tìm tới cửa… có tìm hiểu kỹ Tề luật chưa?"

Diêu Thanh lắc lắc đầu.

Ngày đó, trừ giờ ăn cơm ra, Diêu Thanh luôn luôn vượt qua trong lắc đầu, sau đó tốn một thời gian một tuần, viết một phần kiểm điểm, đem một phần cổ phần danh nghĩa trên tay trực tiếp bán cho Cổ quân sư. Tiền so với lúc trước thoáng nhiều một ít, cũng chỉ là nhìn mặt mũi của Đại Hùng.

Hoàng Chân tìm thời gian cho Diêu Thanh học một đường khóa, ở trước mặt nhóc trực tiếp biểu thị một lần, như thế nào đem cổ phần mang danh nghĩa trên tay nhóc biến đến không đáng giá một đồng tiền sau, Diêu Thanh liền có chút nản lòng.

Diêu Thanh cầm tiền cũng không vui, uể oải vài ngày sau, lại lần nữa tỉnh lại, tính toán tiền đó có thể làm sự tình gì. Nhóc bình thường nhìn Ôn Luân tùy tiện là có thể xuất ra rất nhiều điểm quan trọng để kiếm tiền, nhưng đổi lại là mình mới biết không phải dễ dàng như vậy. Hơn nữa tại ăn một lần mệt sau, nhóc quyết định làm việc đến nơi đến chốn, tình huống tài chính trên tay hữu hạn, rốt cuộc như thế nào mới có thể kiếm tiền?

Tiền trên tay Diêu Thanh, đối với bình dân dân chúng bình thường mà nói là nhất bút không nhỏ, nhưng mà đối với sinh ý mà nói, thật sự là rất ít.

Mục đích kiếm tiền của Diêu Thanh thực đơn thuần: "A Thanh muốn mùa đông năm nay, tiếp tục mở cháo lều."

Ôn Luân nhìn ánh mắt Diêu Thanh, cảm thấy cái lắc đầu phủ quyết của mình có chút tàn nhẫn: "A Thanh cảm thấy, một mình ngươi kiếm một trăm văn tiền nhanh, hay là một trăm người kiếm một trăm văn tiền nhanh hơn?"

Diêu Thanh rất nhanh kịp phản ứng: "Bắt cá cho người không bằng dạy người bắt cá. Nhưng mà A Thanh cả lưới đánh cá ở nơi nào cũng không biết."

"Đừng coi mình quá nặng, cũng đừng coi mình quá nhẹ." Tại trước mặt học sinh của mình, Ôn Luân không để ý tự bộc sở đoản, đem trải qua mình mở vườn trà, bao quát trải qua các loại sinh ý thoạt nhìn rất kiếm tiền đều nói một lần, "Ngươi xem, nếu tiên sinh tự mình làm, cũng mệt đến nhà ngoại đi."

Diêu Thanh nhanh chóng đem tầm mắt chuyển hướng Đại Hùng: "Đại Hùng thúc."

Đại Hùng không có cách: "Được rồi. Ngươi trước tiên nên có một biện pháp kiếm tiền, nhưng mà chỉ đơn thuần là biện pháp vẫn không được… Ngươi không hiểu, cần có người giúp ngươi đi làm…"

Từ ngày đó, Diêu Thanh bắt đầu rảnh liền mang người đi khắp hang cùng ngõ hẻm, có đôi khi ở trong khắp ngõ ngách, liền ngồi xổm nửa ngày. Trong thư viện bắt đầu có chút tin đồn, nhưng mà theo ngày đông tới gần, Ôn Luân trực tiếp thay Diêu Thanh hướng thư viện xin nghỉ, đem người đóng gói lên núi.

Diêu Thanh liền thấy được đám oa tử đã lâu không gặp trên núi.

Một đám tiểu hài nhi có cao có lùn, nhưng thống nhất da đen, hướng về phía Diêu Thanh cười lộ hàm răng trắng, cùng kêu lên: "Tiểu tiên sinh!"

Hốc mắt Diêu Thanh phiếm hồng, sau đó một khối bùn đập lên trên người nhóc. Diêu Thanh lông mày dựng lên.

Nhóm tiểu hài nhi cười vang nhanh chóng chạy đi.

Diêu Thanh đầu óc còn chưa kịp phản ứng, cước bộ đã chạy ra ngoài, nhanh chóng bắt được một đứa chân ngắn nhất, một cước đá ngã gục.

Ôn Luân nhìn tiểu hài nhi nhà mình một đường đánh nằm úp sấp năm sáu đứa, có chút giật mình: "Võ công A Thanh đã lợi hại như vậy?" Diêu Thanh tập võ cậu biết thì biết, nhưng mà ở dưới chân núi lại không thỉnh sư phụ đứng đắn gì, bình thường chỉ là đi theo hai hộ vệ luyện luyện mà thôi.

Nhóm tiểu hài tử trong thôn, mỗi đứa cũng đều luyện võ, tại sao có thể nghiêng về một bên thành như vậy?

"Không, đệ nhìn kỹ. A Thanh lập tức liền ăn mệt cho xem." Đại Hùng lôi kéo Ôn Luân đứng ở chỗ cao, đem tình huống nhóm tiểu hài tử chiến đấu phía dưới nhìn không sót một cái gì.

Quả nhiên, dư lại vài tiểu hài nhi nhanh chóng tụ thành đôi, tại trả giá đại giới hai người sau, liền đem Diêu Thanh chế phục. Sau đó một đám tiểu quỷ bẩn đè người, đem Diêu Thanh đặt ở phía dưới cùng.

Rất nhanh liền có đại nhân phát hiện tình huống.

Nhóm tiểu hài tử lập tức giải tán, Diêu Thanh cũng đi theo cùng chạy.

Ôn Luân lắc lắc đầu, nhìn bảo lâu đã có hình thức ban đầu bên kia, trong mắt không có tự hào như người trong thôn, ngược lại tràn ngập lo lắng: "Người Tây Nhung…"

Đại Hùng nhéo nhéo bả vai tức phụ: "Không có việc gì. Đường đó lúc này căn bản đi không thông. Mùa đông mà nói, cũng qua không đến vài người. Đến ngày đông lạnh, trong núi dã thú đều đói bụng, có bọn họ chịu đủ."

Ôn Luân biết, Đại Hùng nói có chút tránh nặng tìm nhẹ. Nhưng trong núi quả thật rất nguy hiểm, nguy hiểm thấu.

Long Môn Quan tới một trăm người, hiện tại chỉ dư lại hơn bảy mươi người. Thương vong cao đến kinh tâm.

Đại Trà thôn đã lạnh hơn, Ôn Luân cùng Đại Hùng hai người tay cầm tay một đường đi trở về đến sân nhà mình, đều không đụng mặt một người nào.

"Đều tại bảo lâu bên kia vội đi." Triệu Tứ giải thích, "Mùa đông năm trước, đem người trong thôn đều dọa sợ. Thừa dịp còn có chút thời gian, liền đem một mặt dựa núi kia xây cho xong."

Ôn Luân nhìn Triệu Tứ thoáng gầy đi, ánh mắt hơi hơi chợt lóe, gật gật đầu.

Triệu Tứ rất nhanh đi vội chuyện khác.

Một năm này, cơ hồ toàn bộ người Hùng gia đều là từ mở mắt làm đến lúc nhắm mắt. Nếu không phải thức ăn Hùng gia có thể đuổi kịp, còn có Hoa Vĩnh đại phu đi theo điều trị, tuyệt đối có thể gục xuống một đống lớn người.

Hoa Vĩnh cũng phá lệ bận rộn. Dược viên năm nay rốt cục có chút sản xuất, trừ bỏ bó to cây kim ngân ra, còn có gieo trồng thành công vài loại thảo dược. Học đồ dưới tay hắn hiện tại cũng không ít, mấu chốt là trong thôn hiện tại có rất nhiều trẻ mới sinh.

Tiểu hài nhi dễ sinh bệnh, động bất động liền nóng lên. Ban đầu chỉ có thể tự chịu, nếu không liền dùng chút biện pháp quê mùa, hiện tại có Hoa Vĩnh, người trong thôn ngày coi như là có dư dả một ít, cũng không người keo kiệt số tiền xem bệnh cho hài tử, hơn nữa Hoa Vĩnh bên này còn có thể dùng dược liệu để làm tiền xem bệnh.

Chờ Diêu Thanh mặt xám mày tro trở về, tự mình tẩy sạch sẽ sau, nghênh đón nhóc chính là một chén sữa dê nóng.

Diêu Thanh bịt mũi uống xong. Rất tanh, nhưng mà có thể cao a! Nếu nhóc hôm nay có thể cao hơn một chút, nhất định sẽ đem đám hùng hài tử mắt vô sư trưởng kia, đánh ngã hết thảy.

Tiểu Ỷ tượng mô tượng dạng mà lau tóc cho Diêu Thanh, hắn đã cao hơn Diêu Thanh nửa cái đầu. Tiểu hài tử lần đầu tiên đi xa nhà, lần đầu tiên đi vào bên trong đại sơn, còn có chút câu nệ, hoàn toàn không có không lớn không nhỏ như khi ở trong phủ thành, thanh âm nói chuyện đều như muỗi kêu ong ong.

Đánh qua một trận sau, Diêu Thanh như là hoàn toàn dứt bỏ bóng ma thất bại, một đầu đâm vào trong ngực Ôn Luân, làm nũng: "Tiên sinh, buổi tối A Thanh muốn ngủ với ngươi."

Ôn Luân tính tình tốt gật đầu: "Được." Để A Thanh ngủ bên kia tiểu gấu mèo nha.

Diêu Thanh tiếp tục làm nũng: "Chỉ hai người chúng ta ngủ, không cần Đại Hùng thúc."

Ôn Luân bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, mình lăn xuống kháng đau, hay là bị Diêu Thanh đá xuống kháng

đau?

Đại Hùng đi ra vừa lúc nghe được, một phiếu phủ quyết: "Không được! Dám ghét bỏ Đại Hùng thúc ngươi?" Đại Hùng một tay xách tiểu hài nhi lên, quăng lên không trung rồi tiếp được, cau mày, "Như thế nào một chút cũng không nặng? Còn nhẹ hơn?"

Diêu Thanh bắt đầu tranh luận: "A Thanh khẳng định nặng!"

"Bớt nhảm. Ngươi nặng hay không nặng, Đại Hùng thúc xách một cái liền biết, như xách tiểu trư vậy."

"A Thanh không phải tiểu trư!"

"Ngươi đương nhiên không là tiểu trư, tiểu trư so ngươi nặng hơn nhiều. Có ăn cơm thật tốt không?"

"Ăn!"

"Đến, hôm nay cùng Đại Hùng thúc đi nấu cơm cho tiên sinh ngươi."

Vì thế, tiểu gấu mèo mang theo tiểu trư đi rồi.

Ôn tiên sinh bắt đầu lo lắng cơm chiều hôm nay. Đại Hùng nấu cơm, tuy rằng lăn qua lộn lại chỉ mấy món như vậy, nhưng mùi vị cũng không tệ. Nhưng mà thêm một Diêu Thanh thì sao?

Ôn tiên sinh cũng cùng đi phòng bếp, sau đó bị Đại Hùng cùng Diêu Thanh hai người liên thủ đẩy ra.

Diêu Thanh nghiêm túc: "Tiên sinh chớ vào quấy rối."

Ôn Luân cảm thấy mình thân là tiên sinh, hẳn là có chút tu dưỡng, vì thế liền nhéo khuôn mặt đã không có bao nhiêu thịt của tiểu hài nhi, sau đó tìm một cái ghế ngồi ở hành lang phơi nắng, híp mắt nghe thanh âm như đang xảy ra thế chiến truyền ra từ trong trù phòng.

Quả nhiên cũng không lâu lắm, Diêu Thanh đã bị đuổi ra, bổ nhào vào trên đùi Ôn Luân cáo trạng: "Tiên sinh, Đại Hùng thúc khi dễ ta."

"Vậy ngươi khi dễ lại nha."

"Đánh không lại a."

Chờ Đại Hùng làm xong cơm đi ra, nhìn thấy chính là Diêu Thanh đã ngủ đi trên người Ôn Luân.

Hùng đại tướng thật cẩn thận mà ôm Diêu Thanh lên, trừng mắt nhìn liếc tức phụ một cái: "Ngồi đừng động, ta trong chốc lát đi ra."

Đại Hùng rất nhanh đặt xong Diêu Thanh, ngồi xổm người xuống bắt đầu giúp tức phụ xoa xoa chân tê: "Chân đã tê rần cũng không biết đánh thức A Thanh."

Chân tê được mát xa, quả thực bớt mỏi rất nhiều. Ôn Luân nhỏ giọng hít khí: "Cơm chiều ăn gì?"

Đại Hùng thực thuận miệng mà hôn tức phụ một hơi, cũng thực thuận miệng mà trả lời: "Cơm chiều ăn đệ."

81. Chương 81: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Năm nay vậy mà còn có văn nhân nhã sĩ (dê béo) lên núi thưởng tuyết.

Thôn trưởng thực vui mừng.

Các thôn dân cũng thực vui mừng.

Tất cả mọi người đều rất nhiệt tình.

Nhóm dê béo tất cả đều nhận được chiêu đãi như đang ở nhà.

Nhóm dê béo thật cao hứng mà bị nhổ một bó to lông dê.

Diêu Thanh kiến thức được bản lĩnh các thôn dân nhổ lông dê, cũng thực giật mình, trở về cùng Ôn Luân nói: "Nấm ăn thôi mà, không phải tùy tiện đi trong núi liền nhặt được sao? Như thế nào xào thành đồ ăn, thêm cái vài miếng liền có thể bán được nhiều tiền như vậy?" Một bàn rau xào mà thôi, thuần chay, giá cả còn bằng với một ngày cơm nước trong thư viện của nhóc luôn.

Ôn Luân liền giải thích cho nhóc nghe phí tổn linh tinh. Cậu dầu gì cũng là từ thời đại tin tức nổ mạnh lại

đây, lại làm lão bản vài năm… Nên nói tới cũng không phải không có lý.

Diêu Thanh nghe được đầu gật gật: "Tiên sinh, ngày mai thôn trưởng nói muốn dẫn những khách nhân kia đi ngọn núi nhặt thu. A Thanh cũng chưa từng đi lần nào."

Ôn tiên sinh cũng chưa từng đi a.

Vì thế, sư đồ hai người hướng Hùng gia trưởng thân thỉnh.

Hùng gia trưởng nhìn nhìn biểu tình nhất trí của một lớn một nhỏ này, cuối cùng nhả ra: "Ngày mai nhớ rõ đi sát theo thôn trưởng, đừng loạn đi, đi đường nhớ phải nhìn kỹ…"

Hùng gia trưởng một đường đem hai bảo bối lớn nhỏ niệm đến ngủ. Y cũng muốn tự mình chiếu khán hai người, nhưng mà y phải vào núi săn thú. Dã thú cái gì cũng không phải là thứ dễ chơi. Lộ tuyến thôn trưởng mang theo người đi nhặt thu, Đại Hùng đều biết rõ, y còn đã từng tham dự quy hoạch qua nơi đó.

Dọc theo đường đi cũng có mấy cây ăn quả, có thể sẽ có một ít rau dại, hoặc là con mồi nhỏ, nhiều hơn nữa thì không có. Dựa theo thể lực bình thường của người trong thành, một cái qua lại liền thỏa thỏa đủ gục xuống.

Thời gian trong mùa thu này, kỳ thật đã không còn có cái gì dễ nhìn, nhưng mà cũng không chịu nổi tâm trạng hưng phấn của nhóm du khách lần đầu tiên vào núi này.

Ôn Luân thật sự không rõ, cây thì trọc lá, trên ngọn cây còn cô linh linh vài cái quả khô, hoặc ngẫu nhiên thấy được một ít chim màu sắc sặc sỡ, đều có thể khiến cho nhóm tiểu cô nương thét chói tai.

Đúng vậy, nhóm dê béo chuẩn bị đón năm mới trên núi lần này, không chỉ có thư sinh, còn có vài nhà đều là toàn gia du. Cha mẹ ba bốn mươi tuổi, mang theo tử nữ mười mấy tuổi, bên người tùy tùng không nhiều lắm, cũng chỉ chừng một hai người.

Nhưng mà cho dù là vậy, gia đình chỉ có vài người thế này, các thôn dân gia vẫn là chiêu đãi không hết. Trong thôn không phải chưa tiếp đãi qua khách nhân như vậy, nhưng mà du khách bình thường lên núi cũng không ở bao lâu. Trong tám trăm dặm đại sơn cũng không có nhiều nơi có thể cho mọi người chơi đùa, đại bộ phận địa phương đều là nơi mà ngay cả người miền núi cũng không dám vào. Nhóm du khách nhiều nhất cũng chỉ ở ba bốn ngày, liền quay trở về. Thời gian ngắn, chấp nhận một chút cũng được.

Nhưng muốn qua năm mới thì lại không giống, lưu lại một lần chính là mấy tháng, phần lớn thời gian cũng chỉ có thể ở trong thôn. Một nhà năm sáu miệng ăn, không phải một câu chấp nhận là có thể giải quyết hết được.

Thôn trưởng trong lòng một bên vui nha, một bên cũng tại phiền não. Nhưng mà từ nửa ngày hôm qua ông cũng đã nhìn ra, loại toàn gia du này, so với chút thư sinh linh tinh trước đó, thật là dễ kiếm hơn rất

nhiều. Phụ nhân gia luôn tinh ranh hơn một ít, nhất là những tiểu cô nương đó. Đừng nhìn lúc ở bên ngoài đùa, một đám đều như nha đầu điên, vừa về tới chỗ ở, hơi có chút không hài lòng liền chu cái miệng.

Thôn trưởng nghĩ nghĩ tới bộ dáng của bảo lâu, lại âm thầm tính tính tiền, quyết đoán lắc đầu.

Nói là nhặt thu, nhưng kỳ thật vùng phụ cận sớm đã bị tiểu hài nhi trong thôn càn quét qua một lần, quả hạch cái gì cũng chỉ dư lại mấy quả trên ngọn cây. Ngược lại Ôn Luân dựa vào thính lực, lôi kéo Diêu Thanh đi đánh tới hai con thỏ.

Con thỏ lông nhung nhung nháy mắt khiến nhóm tiểu cô nương đồng hành hiếm lạ chết, lập tức liền mở ra hà bao, mua hai con thỏ bị đánh choáng kia, một phen lại một phen mà vuốt. Ôn Luân cảm thấy có khi tới lúc hai con thỏ này xuống núi, trực tiếp có thể bị sờ trọc nha.

Ôn Luân bên này còn ở đáy lòng cười thầm, đột nhiên chợt nghe đến phía trước có động tĩnh. Nhưng mà khoảng cách quá xa, cậu cũng nghe không rõ.

Diêu Thanh nhận thấy được, kéo kéo Ôn Luân tay áo: "Tiên sinh?"

Ở khoảng cách này, Ôn Luân không dễ nói mình nhận thấy được cái gì, chỉ đành cúi đầu cười cười: "Không có gì, có chút mệt thôi." Loại lên núi như vậy, căn bản là chưa từng nói tới cái gì sơn đạo, đều là ở trong rừng loạn chuyển động đi tới. Lúc trước dựa vào điểm hưng phấn còn có thể không nhìn, chờ thêm trong chốc lát liền đều cảm thấy mệt.

Lại đi một đoạn đường sau, đoàn người quả nhiên không còn hưng trí như trước, đi bộ thêm một vòng liền trực tiếp về trong thôn.

Ôn Luân mới vừa ngồi xuống không bao lâu, đã bị người tìm tới cửa.

"Nhà các ngươi là như thế nào dạy người? Thả một tiểu cô nương yểu điệu như vậy vào trong rừng già, cũng không sợ bị sói tha đi!"

Hán tử nói chuyện giọng rất cao, hiển nhiên cảm xúc còn có chút kích động. Decibel này, Ôn Luân hoài nghi gạch mộc phòng nhà bọn họ, có thể hay không sập xuống.

Thính lực Ôn Luân vốn là khai quải, khoảng cách thanh âm gần như vậy, cậu nghe như là bị cây búa đập vào ót, choáng váng hoa mắt đến căn bản không thấy rõ người.

Diêu Thanh nói thẳng: "Ngươi nói chuyện thanh âm nhẹ chút."

Hôm nay trong nhà căn bản không người. Ôn Luân cùng Diêu Thanh này hai người đi thu du, ngược lại là trở về sớm nhất. Thân phận Đại Hùng đặt tại nơi này, bình thường căn bản là không có người trực tiếp

xông tới như vậy.

Diêu Thanh nói tiếp câu thứ hai: "Bích Hà làm sao vậy?"

Bích Hà một tay bưng cái trán, nhẹ giọng nói rằng: "Thả ta xuống dưới, cám ơn ngươi đưa ta trở về."

Đúng vậy, Bích Hà là bị hán tử trực tiếp ôm kiểu công chúa đưa trở về.

Nhưng hiện tại Ôn Luân đang choáng, Diêu Thanh tuổi nhỏ không hiểu này đó, nên cũng không nói gì.

Hán tử lúc này ngược lại ngại ngùng, thần tình đỏ bừng buông Bích Hà xuống: "A." Ủy khuất cùng tiếc nuối trong thanh âm kia, đến Diêu Thanh cũng nghe ra không thích hợp.

Đúng lúc này, người trong nhà lục tục trở lại, đi vào chính đường sau, tất cả một đám đều ngơ ngẩn, không nói một câu.

Ôn Luân thật vất vả hoãn lại đây, thấy thế phân phó một câu: "Đi gọi Hoa thúc, Bích Hà bị thương chỗ nào?"

Hán tử đỡ Bích Hà, Thúy Liên đi tới muốn đỡ, kết quả bị người né tránh ra. Thúy Liên ngây ngẩn cả người, Bích Hà cũng ngây ngẩn cả người.

Bích Hà hoãn hoãn mới lên tiếng: "Trẹo chân một chút, đầu đụng phải cây."

Đơn giản mà nói, chính là một cước đạp không, đụng hôn mê một chút, sau đó được người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân.

"Thúy Liên đỡ Bích Hà đến thiên thính nghỉ ngơi đi. Triệu Tứ, qua chào hỏi khách khứa." Ôn Luân ở một bên phân phó, một bên tính toán mình nên thêm tìm gã sai vặt. Nha hoàn… Ôn Luân giương mắt nhìn Thúy Liên Bích Hà, cũng nên tìm thêm hai người nữa.

Ôn Luân vừa lên tiếng, những người khác đều lui xuống. Đại Hùng lần này phải vào núi vài ngày, trong nhà Ôn Luân là lớn nhất.

Gia trưởng Ôn Luân hiện tại mang tâm tình thực phức tạp nói: "Cám ơn ngươi đã cứu Bích Hà nhà chúng ta." Nhưng trong lòng cậu vẫn muốn đem dã nam nhân hai mắt hoảng hốt này, đá văng ra ngoài thì phải làm sao đây? Khuê nữ nhà mình mới lớn như vậy! Đổi trước kia cũng chính là cái học sinh trung học được không? Trung học còn chưa tốt nghiệp được không? Yêu sớm là không đúng!

Dã nam nhân mặc một thân đồ đi săn, nhưng liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được hắn không phải là

người sống trên núi. Làn da quá trắng, vải trên người cũng quá tốt, đồ vật trên người tùy tiện một cái nào cũng thực có thẩm mỹ nghệ thuật.

Ôn Luân lâu nay cũng luyện ra được một chút nhãn lực, vừa nhìn liền hiểu được, một bộ quần áo này không chỉ là có tiền liền có thể thu phục. Cho nên, cứ việc dã nam nhân thoạt nhìn đối Bích Hà rất để bụng, Bích Hà tựa hồ cũng có một chút ý tứ như vậy, nhưng là Ôn Luân vẫn không xem trọng.

Kế tiếp, Ôn Luân khách khách khí khí mà cấp hán tử nói lời cảm tạ, sau đó cũng không lâu lắm, hán tử đã bị khách khách khí khí mà thỉnh ra cửa.

Hán tử vuốt ót còn có chút vựng hồ, xoay người nhìn nhìn viện môn.

Triệu Tứ quản gia đối tâm tư chủ nhân nhà mình sờ đến môn thanh, nhìn hán tử không động, cười tủm tỉm nói: "Uông thiếu gia ở nhà ai? Ta đưa ngài đi qua."

Hán tử này họa phong không đúng, chắc là khách nhân trong thôn. Nhưng mà công phu người ta cao, tìm đường chết… Kẻ tài cao gan cũng lớn, dám một người chạy vào trong núi, căn bản là khinh thường đi theo người trong thôn nhặt thu. Trừ bỏ chủ nhà hắn đang ở ra, người trong thôn cũng chẳng ai biết mặt hắn. Hôm nay nếu không phải xảy ra chuyện Bích Hà, rất nhiều người cũng không biết là trong thôn có một người khách nhân như vậy.

Triệu Tứ cùng Ôn Luân bất đồng, nhìn như là nhân tinh, ngắn ngủn vài bước đường đã đem chi tiết của vị Uông thiếu gia này sờ soạng ra một hai phần, lại đem Hùng gia tạ lễ mọi dạng dọn vào cửa, an trí xong, Triệu Tứ mới trở về bẩm báo: "Uông thiếu gia thực cảnh giác, ta không dám nhiều lời nói khách sáo. Hắn một thân võ nghệ hẳn là không kém, có thể có liên quan tới người Tây Nhung hay không?"

Tuy rằng giữa Tề Quốc cùng Tây Nhung có các loại trạm kiểm soát, nhưng mà trạm kiểm soát ngăn được quân đội, nhưng ngăn không được mật thám. Tây Nhung cùng Tề Quốc đối địch nhiều năm như vậy, lẫn nhau đều có vô số mật thám. Năm trước lại xảy ra sự tình như vậy, bảo không chuẩn Uông thiếu gia này chính là người năm nay đến phụ trách tiếp ứng đâu? Cho dù không phải tiếp ứng linh tinh, vạn nhất làm ra chuyện xấu đến đâu? Không thể không phòng!

"Vị Uông thiếu gia này, hẳn không phải là người Tây Nhung." Ôn Luân nghe Triệu Tứ lo lắng, trực tiếp lắc lắc đầu.

Triệu Tứ nhiều ít biết được một chút sự tình, trong lòng cũng rất lo lắng, thậm chí ngay cả đường lui cũng đã an bài vài đường, giống như con chuột giấu thức ăn, lại cũng giống thỏ khôn có ba hang.

Về phần Ôn Luân vì cái gì dám khẳng định vị Uông thiếu gia này không có quan hệ với người Tây Nhung, đương nhiên là bởi vì Uông thiếu gia vừa trở lại chỗ ở liền bắt đầu lảm nhảm, nội dung lảm nhảm này rất là phấn khích nha.

Sau khi Triệu Tứ rời khỏi, Ôn Luân vỗ vỗ Diêu Thanh.

Diêu Thanh có chút khó hiểu.

Ôn Luân cười cười: "Hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ân."

Ôn Luân sợ lạnh, ban ngày còn không biết là cái gì, buổi tối liền cảm thấy lạnh. May mắn người trong nhà biết tật xấu này của cậu, thời điểm phòng bếp nấu cơm liền mở ra kháng đạo. Bây giờ còn không cần cố ý đốt kháng, một chút độ ấm như vậy cũng đã đủ. Nhưng mà một cái kháng to như vậy lại chỉ có một người, Ôn Luân lật thân một cái, tiếp lại lật thân thêm một cái… Ngủ không được, nhắm mắt lại nghĩ sự tình đi.

Nghe được Uông thiếu gia nói sau, Ôn Luân mới bừng tỉnh đại ngộ. Cậu nói Cổ quân sư như thế nào sẽ hố Diêu Thanh đâu? Thì ra sự kiện kia căn bản là do vị Uông thiếu gia này phụ trách a. Xác thực mà nói, đại ca của Uông thiếu gia này là một thủ hạ của Cổ quân sư, nhưng mà thân phận của bọn họ lại không dễ ra mặt làm chuyện này, liền tha lên trên đầu vị Uông thiếu gia có chức quan không lớn không nhỏ này.

Vị Uông thiếu gia này có tuổi không lớn, nhưng mà tâm nhãn lại không nhỏ. Vốn hắn là định thi khoa cử, đương nhiên là tuyển võ, nhưng bị đại ca nhà mình ngăn lại. Sau, hắn liền một lòng một dạ nhào vào việc buôn bán kiếm tiền, nguyên bản trên tay những cái đó đều là gia nghiệp có từ trước, cái tiểu trang kia cùng Diêu Thanh hợp tác mới xem như là lần đầu tiên đầu tư.

Kết quả, lần đầu tiên liền đụng phải một tiểu tử ngốc Diêu Thanh đưa tiền tới.

Lần này hắn lên núi, là bị đại ca nhà mình giáo huấn bắt đến giải thích. Kết quả người thiếu niên da mặt mỏng, rối rắm một hồi, liền giả thành du khách.

Ôn Luân dùng dư thừa đệm chăn xây cho mình một vòng đê đập, lẩm bẩm: "Sắp phong sơn rồi." Tiểu tử này chạy không được, dám tính kế học sinh của mình, còn dám đối khuê nữ nhà mình nổi tà niệm, phân phân chung liền giết chết hắn.

82. Chương 82: Thành Ý

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Một góc sân Hùng gia, Bích Hà ngồi ở trước bàn, cầm xấp giấy Tuyên Thành tràn ngập chữ, tỉ mỉ cắt thành một khổ bằng nhau, gấp lại, xếp bằng phẳng, dùng châm tuyến số lớn nhất thường để may đế giày, xỏ qua từng trang giấy đóng thành tập.

Ôn Luân đem bìa sách viết xong, hong khô, quét lên tương hồ do gạo nếp nấu thành, dính lên trang phía trong, sau đó để gạch xanh đè lên làm phẳng. Chỉnh lý bộ sách là một công trình to lớn hạng nhất, một ít trước mắt này, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Nếu không phải chân Bích Hà bị thương, lại nhàn không xuống được, cậu mới sẽ không đem việc lưu lại mùa đông làm, trước tiên đem ra hiện tại tiến hành.

Bất quá cuối thu khí sảng, cũng khá tốt a. Tường viện Hùng gia cao, vị trí cậu đứng cũng chắn gió, sẽ không lạnh; so với mùa đông ở trong thư phòng điểm chậu than, không khí bây giờ càng tốt, ánh sáng cũng càng sung túc.

Đảm nhiệm công tác chép sách trong nhà, chỉ có Ôn Luân cùng Diêu Thanh hai người. Những người khác tuy rằng có đi theo học một chút, nhưng mà chữ vẫn không được, tối thiểu làm sách giáo khoa là không được.

Đúng vậy, Ôn Luân đang làm giáo tài. Trúng hai môn, một môn ngữ văn, một môn toán học. Sách ngữ văn là có sẵn để học vỡ lòng, sách toán học là Ôn Luân dựa vào ký ức biên.

Nương cơ hội này, Ôn Luân lại lần nữa được thể nghiệm một phen tiểu học gia giáo. Sách giáo khoa toán học cũng không dùng con số Ảrập cùng ký hiệu cái gì, mà là hỏi Ô Bản phòng thu chi, chủ yếu dạy một ít loại thêm giảm đơn giản. Ôn Luân nghĩ đến rất rõ ràng, yêu cầu của nhóm người miền núi cũng bất quá là càng dễ dàng tìm được việc làm, không phải thật sự đi theo còn đường nghiên cứu học vấn. Dựa theo điều kiện của nhóm người miền núi, nói thực ra cũng không có đủ năng lực để cung cấp một người đi nghiên cứu học vấn.

Đọc sách là một chuyện thập phần phí tiền. Ôn Luân ở trong núi mở một cái tư thục, vốn là còn kém không nhiều lắm liền thành miễn phí, xoá nạn mù chữ còn chưa tính, càng nhiều cậu cũng không có hứng thú. Tựa như thu dưỡng một đứa bé, cậu căn bản là sẽ không cấp điều kiện cho Tiểu Ỷ như cho Diêu Thanh. Người có thân sơ, lại nói ở người khác xem ra, hài tử như Tiểu Ỷ vậy có thể đi theo Diêu Thanh, đi theo Hùng gia, đã là chuyện tốt biết bao nhiêu người mong mỏi.

Tiểu tiểu hài tử cầm cái ghế dài xem như cái bàn, trước mặt là một quyển sách mở ra, một trang giấy tổng cộng bốn chữ to. Sa bàn dùng để luyện chữ cũng tái xuất giang hồ, Tiểu Ỷ liếc mắt nhìn sách một cái, cầm nhánh cây trên sa bàn họa nhất bút, cũng rất nghiêm nghiêm túc túc.

Diêu Thanh thường thường thấu đi qua liếc mắt nhìn một cái, nhỏ giọng chỉ ra chỗ Tiểu Ỷ sai.

Ôn Luân áp chế một tia không thoải mái dưới đáy lòng, lần nữa đem lực chú ý tới trên mặt sách.

Sách giáo khoa là một, còn có chính là rất nhiều sổ do Ôn Luân viết trong vài năm nay.

Nếu không chỉnh lý, Ôn Luân cũng không biết vài năm này mình đã viết ra tới nhiều đồ vật như vậy. Những cổ kim dật sự trong trà lâu, càng nhiều là kế hoạch thư này nọ, còn có mô hình bản vẽ linh tinh.

Ôn Luân bên này đang bề bộn nhiều việc, Uông thiếu gia liền tới cửa, phía sau còn đi theo hai đại hoàng

cẩu mặt mang khổ bức. Mặt nhăn như cúc hoa chỉ còn lại đôi mắt đen, hoàn toàn không có uy mãnh của đại cẩu chân cao đến vai chút nào.

Hoặc có lẽ là khinh bỉ trong mắt Ôn Luân rất rõ ràng, hai đại cẩu vốn ngồi ở phía sau chủ nhân, hơi hơi nâng lên chân sau, đè nặng xương bả vai, đầu hơi hơi hướng Ôn Luân dò xét, há mồm lộ ra răng nanh đan xen.

Bốp! Bốp!

Uông thiếu gia đối với ót đại cẩu, trực tiếp chính là hai bàn tay.

"Gâu gâu?" Đại cẩu ngẩng đầu ủy khuất nhìn chủ nhân.

Uông thiếu gia vươn tay chỉ ngoài cửa: "Đi ra bên ngoài đứng!"

"Grừ!" Hai cái đại cẩu phun phun cái mũi, cụp đuôi, xoay người đi ngoài cửa.

Đừng nói Ôn Luân nhìn thú vị, mà ngay cả Tiểu Ỷ cũng nhìn thành hai mắt tỏa sáng.

Diêu Thanh: hừ, không như tiểu tiểu con lừa chơi thật khá! Hừ qua sau, đầu nhỏ vừa chuyển lại trộm hướng ngoài cửa nhìn, đuôi cẩu ở nơi đó nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái.

Tiểu Ỷ thấy có người đến, vào cửa đi rót một chén trà, bưng ra cho khách nhân.

Uông thiếu gia tạ qua, uống một hơi, sau đó đem hai cái túi lớn phía sau đưa qua cho Ôn Luân, da mặt trắng nõn trướng đến đỏ bừng, ấp úng mà xin lỗi: "Chuyện ở Lâm Giang huyện, là ta làm không đúng, mong Diêu thiếu gia, cùng Ôn tiên sinh bao dung."

Ôn Luân không lên tiếng. Trong hai cái túi lớn, một túi là một kiện áo khoác da hồ cừu, da lông bóng loáng trơn mát; một túi là hạt dẻ, cũng không biết hắn là đi vào trong rừng bao sâu mới tìm được.

Diêu Thanh ngửa đầu nhìn Uông thiếu gia. Thì ra chính là người này đào hố nhóc, nhìn qua tuổi cũng không lớn hơn nhóc bao nhiêu. Diêu Thanh đột nhiên nghĩ đến Đại Hùng nói qua về kinh doanh, như có sở ngộ.

Uông thiếu gia khẩn trương mà nhìn bốn người trước mặt, biểu tình trên mặt càng thêm thành khẩn vài phần: "Chuyện này Uông Thiên Thành ta một người làm, một người chịu, còn thỉnh Ôn tiên sinh không cần trách cứ huynh trưởng của Thiên Thành."

Đối với sự thành khẩn của Uông thiếu gia, Ôn Luân cũng không cảm kích, ngược lại là ý nghĩa không rõ

mà nói một tiếng: "Huynh trưởng Uông thiếu gia ngược lại rất có ý tứ."

Một người làm một người chịu? Chuyện này là một người làm sao?

Nhà bọn họ không so đo việc này, thật muốn so đo cũng không phải tìm Uông Thiên Thành so đo, mà hẳn là nên tìm Cổ quân sư. Uông Thiên Thành một người làm một người chịu, hắn chịu nổi sao? Chuyện này nói hướng nhỏ là tiểu hài tử hồ nháo, mắt nhắm mắt mở cho qua. Cần phải là làm không tốt, theo lớn chính là Đại Hùng cùng Long Môn Quan bên kia trở mặt. Tuy rằng hiện tại trên tay Đại Hùng không có quân quyền, nhưng phẩm cấp còn tại, bộ hạ cũ cũng còn tại. Bộ hạ cũ của Đại Hùng cũng không phải chỉ có Hác đại nhân cùng Cổ quân sư hai người đóng giữ ở Long Môn Quan, tình nghĩa chiến trường xuất sinh nhập tử, nói không đúng liền không thật chắc.

Trước khi Uông Thiên Thành đến, huynh trưởng hắn đã cùng hắn tỏ rõ lợi hại. Đó cũng là nguyên nhân mà huynh trưởng hắn không dám tự mình đến. Chuyện này chỉ có thể nói hướng nhỏ, không thể nói hướng lớn. Uông Thiên Thành nghĩ đến trước khi đi, huynh trưởng hắn còn thề son thề sắt: "Yên tâm đi. Ngươi mới bao nhiêu tuổi, Hùng Tướng quân cùng Ôn tiên sinh cũng có kiến thức, trăm triệu sẽ không vì một chút chuyện nhỏ như vậy so đo với ngươi."

Uông Thiên Thành chuẩn bị rất đầy đủ, trừ bỏ hai đại túi lễ gặp mặt ra, còn móc ra một cái phong thư: "Đây là một chút tâm ý của Thiên Thành, khẩn cầu Diêu tiểu tiên sinh nhận lấy."

Diêu Thanh không nghĩ tới còn sẽ điểm đến tên tuổi mình, phất phất tay để Tiểu Ỷ nhận lấy phong thư, bên trong có một tờ là một phần cổ phần ở tiểu trang Lâm Giang huyện, còn một tờ là khế đất một gian cửa hàng ở Long Châu huyện.

Diêu Thanh đối Long Châu huyện quen thuộc, vừa thấy chỉ biết là một cái cửa hàng nằm trên đoạn đường không tốt cũng không xấu, bố cục trước điếm sau trạch, gia cụ linh tinh bên trong đầy đủ mọi thứ, nhưng bàn tới giá cả, có thể còn so ra kém một nửa kiện hồ cừu kia.

Diêu Thanh nhìn Ôn Luân liếc mắt một cái, trực tiếp đem cổ phần đưa ra, lên mặt cụ non nói: "Cổ phần không cần. Là bản thân Diêu Thanh không đủ kinh nghiệm, dù sao tiền ta bán cổ, ngươi cũng đã cho ta."

Uông Thiên Thành thở một hơi. Uông gia tổ tiên cũng đã từng rất giàu có, nhưng đến đời hắn này, đều phải dựa vào huynh trưởng hắn, một thất phẩm võ quan ở tại biên quan chống đỡ môn đình, cũng sớm đã nay không bằng xưa. Nhìn sản nghiệp trên giấy tuy rằng nhiều, nhưng thật tâm lại kiếm không được bao nhiêu tiền, còn muốn duy trì chi tiêu khổng lồ cùng thể diện của dòng họ, cộng thêm bên trong gia tộc lục đục với nhau. Cho nên khi Uông Thiên Thành nhìn đến kế hoạch thư của Diêu Thanh, liền động tâm. Hắn cũng thăm dò qua, từng bước một mà đi, kết quả nhân gia thật sự một chút phản ứng cũng không có. Sau lại không hiểu biết như thế nào đã nhận ra, hắn cũng đem tiền vốn thêm lợi tức mà trả lại, tự cho là coi như phúc hậu, nhưng không nghĩ tới mình thế nhưng chọc phải cái tổ ong vò vẽ không tính, bản thân còn đẩy đi núi dựa lớn nhất.

Nếu hắn sớm biết người sau lưng Diêu Thanh là ai, dù xuất ra một phần cổ phần có đầy đủ danh nghĩa tặng không hắn cũng làm a! Hiện tại tốt rồi, dù cho hắn tặng không, người ta cũng không thèm thu. Cũng may mắn, Diêu Thanh còn nhận cửa hàng, thì phải là đại biểu cho chuyện này xem như có chuyển mình.

Ôn Luân nhìn thoáng qua Diêu Thanh: "Đồ vật cất kỹ, cầm gian cửa hàng này luyện luyện tập đi."

Diêu Thanh đỏ hồng mặt: "Vâng, tiên sinh."

Ôn Luân tiếp đón một tiếng Uông Thiên Thành: "Lại đây."

Uông Thiên Thành sửng sốt, vẫn thành thật đi tới: "Ôn tiên sinh có gì phân phó?"

Ôn Luân chỉ chỉ văn phòng tứ bảo trên bàn: "Chiếu viết hai chữ nhìn xem."

Uông Thiên Thành chiếu theo mà làm.

Ôn Luân vừa thấy chữ kia, lại ngẩng đầu nhìn Uông Thiên Thành, biểu tình ghét bỏ như lúc trước nhìn thấy cẩu của hắn, nghĩ nghĩ nói: "Chúng ta còn thiếu người gác cổng, ngươi đem đồ vật thu thập thu thập, dọn lại đây."

Người gác cổng? Uông Thiên Thành lại là sửng sốt, nhưng hắn phản ứng không chậm, lập tức đáp ứng, ba bước cũng thành hai bước mà đi thu dọn đồ đạc.

Người gác cổng? động tác trên tay Bích Hà cũng dừng lại. Hùng gia phòng ở xây lại lần nữa sau, đại khái chính là bố cục như một cái tứ hợp viện, vừa vào cửa là hai gian phòng ngược, bình thường vẫn có thể ở lại người, nhưng mà: "Nơi ấy không có kháng." Bây giờ còn dễ nói, chờ đến mùa đông khắc nghiệt, nơi đó người căn bản là không ở nổi.

Ôn Luân cúi đầu nhìn Bích Hà liếc mắt một cái, thẳng đem tiểu cô nương nhìn xem sắc mặt đỏ bừng.

Ôn Luân bỏ lại một câu: "Nữ sinh hướng ngoại." Thấy tiểu suất ca liền giúp đỡ người nói nói, tiểu cô nương quá dễ lừa, này không được. Lại nói không kháng thì làm sao? Người tập võ thân thể cường kiện đâu! Uông Thiên Thành còn có hai con cẩu đâu! *[tối ôm cẩu ngủ à ( )] (TT: thật tình mà nói thì trong mắt bạn Ôn, bạn Uông cũng xấp xỉ cẩu thôi =)))*

Ôn Luân nói trong nhà còn phòng trống cũng không phải nói bừa. Nhưng mà người gác cổng nhà cậu cũng chỉ là lâm thời làm công mà thôi.

Giống như hôm nay vậy, trong nhà lưu lại Ôn Luân một đại nhân mang hai hài tử, cộng thêm một người thương hoạn Bích Hà, còn muốn phải duy trì vài ngày. Hiện giờ trong thôn người nhiều mắt tạp, nói không chừng có một số người không mọc mắt, đến lúc đó có một vạn nhất liền chậm. Hiện tại tên Uông Thiên Thành này còn rất có lời, chỉ cần bao ăn ở là được, không cần chi tiền lương, còn phụ tặng thêm hai con cẩu.

Ôn Luân vừa đi, Diêu Thanh cũng ngừng tay. Nhóc rốt cuộc còn nhỏ, viết lâu như vậy, tay cũng đã rất

mỏi.

Nhóc lấy ra khế đất nhìn nhìn, thì thào: “Kiếm tiền… Nếu người nghèo tự mình kiếm tiền…”

Tiểu Ỷ hai mắt sáng trông suốt mà nhìn tiểu thiếu gia nhà mình, tiểu thiếu gia nhà mình làm chuyện gì cũng thật là lợi hại nha!

Bích Hà đem giấy Diêu Thanh sao chép ra, hong khô xong lấy lại đây, cẩn thận cắt đóng sách, nghĩ đến vị thiếu niên lang kia đem nàng từ trong núi ôm trở về, nàng cúi đầu cười cười. Nàng mang loại thân phận này, có cái gì có thể tưởng tượng đâu?

Tốc độ của Uông Thiên Thành rất nhanh, sau khi vào cửa, Ôn Luân cũng đã vào nhà. Hai đậu đinh rất lùn, không nhìn tới.

Tiểu cô nương yểu điệu ngồi ở trước bàn, bộ dáng cuối đầu cười nhạt kia, khiến Uông Thiên Thành lần thứ hai bị đánh trúng: “Cô cô cô cô nương… Ta ta ta ở chỗ nào?”

83. Chương 83: Trượt Tuyết

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Người gác cổng mới tới, Tiểu Uông, rất có khả năng. Tự mình tìm người xây kháng còn không tính, đã vậy còn đem phòng dành người gác cổng, vốn lúc trước dùng để chứa tạp vật cũng đều sửa sang lại.

Thời điểm Đại Hùng trở về, Tiểu Uông đang pha trà, trên tay còn cầm một quyển thư, hai con cẩu ghé vào chân Tiểu Uông gặm xương cốt.

“Uông!”

Đại Hùng: “…” Đi nhầm?

Tiểu Uông rất nhanh đứng lên: “Đại nhân trở lại. Ta là người gác cổng mới tới, Uông Thiên Thành, Tiểu Uông.”

Đại Hùng cúi đầu nhìn hai con cẩu bên chân Tiểu Uông. Cẩu chỗ nào ra, lớn lên thật xấu. Đại Hùng so sánh độ lớn nhỏ của hai con cẩu, đủ dùng để kéo trượt tuyết nha, cũng không biết tức phụ là từ chỗ nào

tìm ra tới người gác cổng này nữa.

Đại Hùng hiển nhiên không phải một mình trở về, phía sau còn đi theo giúp đỡ, khiêng vào cửa nửa miếng thịt heo, nửa miếng thịt hươu bào, còn có thiệt nhiều trái cây trên núi.

Ôn Luân đã đi ra, kéo Đại Hùng vào phòng: "Không bị thương đi?" Trong bồn tắm nước ấm đã đổ vừa đủ, chờ Ôn Luân chuẩn bị tốt quần áo tắm, Đại Hùng cũng đã tự cởi sạch mình thành gấu lõa thể.

"Không có." Đại Hùng không kéo Ôn Luân vào đồng thời phao tắm, nước ấm có chút lạnh, y cằn nhằn cùng tức phụ oán giận, "Mấy tên sát phôi bên Long Môn Quan cũng đồng thời vào núi. Con mồi bị phân đi không ít. Quân sư đúng là càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, đưa tới nhiều cật hóa như vậy không nói, còn hố A Thanh nhà chúng ta. Đúng rồi, người gác cổng ngoài kia là xảy ra chuyện gì a?"

Ôn Luân đem chuyện Uông Thiên Thành kể cho y nghe.

Đại Hùng gật gật đầu: "Một cái mùa đông, làm người gác cổng cũng được. Hai con cẩu cũng không tồi, so với Tiểu Uông càng hữu dụng hơn."

Ôn Luân phụ họa: "Ân, chờ phong sơn liền để nhóm thợ thủ công bớt thời giờ làm xe trượt tuyết. Có cái gì cũng không cần xuống núi cõng đi lên." Xe trượt tuyết có thể chở đồ vật, so với lượng đồ vật một người có thể cõng lên núi nhiều hơn. Mặt cẩu lớn lên khổ bức như vậy, nhìn đã đủ khiến người ta muốn đi khi dễ rồi.

Đại Hùng nghỉ ngơi trong một ngày, ngày hôm sau liền khoe khoang chiến tích với tức phụ.

Ôn Luân còn chưa đi đến trà xưởng, chợt nghe đến tiếng kêu thảm thiết phá lệ thê lương, không khỏi quay đầu hỏi Đại Hùng: "Bắt sống lợn rừng à?" Tiếng giết heo kêu thủng trời xanh, thật sự rất có đặc sắc.

Thật lâu trước kia, Ôn Luân vẫn cảm thấy heo đều là vật vô hại, vô luận là heo nhà vẫn là lợn rừng, đều chỉ có nằm dài ở trong bát mặc người ăn. Nhưng trên thực tế, heo ở trên núi lại rất hung tàn, tuyệt đối là mãnh thú nha.

Đại Hùng chậm lại cước bộ: "Chỉ ba đầu lợn rừng nhỏ, trước thả nuôi thử nhìn xem. Đỡ phải đến mùa đông khắc nghiệt không có thịt tươi ăn."

Không có thịt tươi ăn, ý nghĩ này chỉ mình Ôn Luân mới có thôi. Đầu năm nay, có thịt ăn là đã không tồi, ai còn quản là thịt tươi sống hay là thịt khô muối chứ.

Ôn Luân cười cong hai mắt, bỗng nhiên thấu đi qua, hôn một hơi lên vành tai Đại Hùng: "Tiểu gấu mèo."

Đại Hùng hít khí một hơi, lỗ tai nhanh chóng đỏ lên: "Ổ, ở bên ngoài đừng như vậy." Suốt mấy ngày đi ra ngoài, săn thú là thứ yếu, mấu chốt là còn phải kiểm tra thêm một lần tình huống chung quanh. Săn thú

chẳng qua là khi quay về, thuận tay đánh một ít. Nhưng chuyện này hao phí tinh lực, xa xa so với đơn thuần săn thú còn muốn cao hơn nhiều.

Y ngày hôm qua trở về tắm rửa, ăn cơm xong liền ngủ. Buổi sáng hôm nay thì nhớ thương khoe khoang chiến tích với tức phụ, cũng không đem người làm như thế nào, kết quả hiện tại đâu?

"Tức phụ, đệ đang nghĩ gì?"

Ôn Luân không trả lời, chỉ cười khẽ hai tiếng.

Cước bộ của Đại Hùng dừng một chút, do dự rốt cuộc là nên dựa theo kế hoạch sớm định ra đi tiếp đi, hay là xoay người trở về phòng hung hăng mà làm tiểu yêu tinh trên lưng này. Đương nhiên, ý chí cùng lực chấp hành cường đại của quân nhân, vẫn là khiến cho Hùng đại tướng quân cõng tiểu yêu tinh nhà mình mang đi trà xưởng.

Ba đầu tiểu lợn rừng vừa mới bị hạ đao đoạn tử tuyệt tôn. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn tiểu trư tể. Nhóm tiểu trư tể không biết là bởi vì vừa mới gặp công kích vật lý, hay là bởi vì hiện tại đang bị công kích tinh thần, ngay cả "éc" cũng không dám phát ra một tiếng, chỉ biết nằm đó run rẩy chân nhỏ giọng hừ hừ.

Hoa Vĩnh đứng lên, tay to vung lên, ba người lại đây, một người bưng một đầu, ôm vào trong chuồng gia súc.

Hiện tại chuồng gia súc đã khác xa lúc xưa.

Quy mô của ổ gà là lớn nhất, mặt khác còn có chuồng lừa, chuồng ngựa, chuồng dê, hiện tại lại thêm chuồng heo, còn nhốt một đầu hươu bào cùng hai đầu hoàng dương.

Vài nữ quyến phụ trách chiếu khán chuồng gia súc nói tới hai đầu hoàng dương liền cười: "Lúc mới tới rất hoang dã, sau lại nhìn thấy mẫu dương cách vách, liền lập tức an tĩnh lại ngay."

Ôn Luân nhìn nhìn hoàng dương toàn thân chật vật, lại nhìn nhìn mẫu dương được chăm sóc đến vô cùng tốt, nháy mắt liền hiểu được. Đây là tiểu hoàng mao điểu ti coi trọng bạch phú mỹ nha!

Sau đó, tiếng pháo vang liên tiếp, kết cấu chủ thể của bảo lâu cũng đã toàn bộ hoàn thành.

Hùng gia làm đông gia, thỉnh nhóm thợ thủ công bao quát toàn thôn đều ăn thật ngon một trận. Hai đầu lợn rừng lớn, hai đầu hoàng dương, quả thực thịt xếp cao cao như núi nhỏ. Xây bảo lâu, người toàn thôn đều tham dự, về phần nhóm du khách cũng chỉ là đến thấu cái náo nhiệt mà thôi. Bàn đồ ăn chỉ tốn vài đồng tiền, chẳng lẽ nguyên một mùa đông còn không kiếm trở lại?

Người trong thôn nói thật ra thì, trải qua vài năm chỉ điểm sau, về chuyện kiếm tiền đó là nghĩ một chút liền thông. Hiện giờ đừng nói là phụ nhân trong thôn, cho dù là những hán tử nhàn rỗi trước kia, cũng đều là hảo thủ nấu ăn. Năm nay còn có một nhà, được thỉnh đi thôn cách vách, đi nấu tửu tịch cho người ta.

Hiện tại người trong thôn không có việc gì, vẫn thích ngồi ở dưới cây đại trà ngay thôn khẩu tụ tập, nhưng trên tay mỗi người đều có việc, nếu không phải đan giỏ sọt đựng thức ăn, thì chính là may quần áo khâu đế hài. Có du khách ngẫu nhiên cũng sẽ mua một hai món.

Nhất là thời điểm mùa đông, các thư sinh đông du năm trước, cũng đã để các thôn dân hảo hảo cắt một miếng… Khụ, kiếm một ít. Đầu năm nay người muốn đi du lịch đều là kẻ có tiền, tùy thân mang đến ăn dùng tuyệt đối cũng không ít, nhưng không chịu nổi có thời điểm bỏ sót nha. Mùa đông trong núi lại không đi ra được, vật tư của mọi người cũng có hạn, đương nhiên phải lấy tiền, hung hăng mà lấy tiền.

Món Ôn Luân ăn vẫn là Thúy Liên tự mình cầm dao. Tinh tế đến một mảnh thịt cũng có thể khắc ra hoa cái loại này.

Về phần những người khác, nhất là người gác cổng Tiểu Uông, đãi ngộ của hắn đều như Đại Uông Nhị Uông.

Tiểu Uông nhìn một chậu lớn thịt xếp thành đỉnh cao trước mắt, thật cũng không cảm thấy Hùng gia cố ý làm khó dễ gì hắn. Nhưng khi cúi đầu nhìn hai con cẩu ở bên chân mình ăn đến đầu cũng không muốn nâng kia, chậu lớn giống nhau như đúc, rau xanh giống nhau như đúc. Hắn ăn một hơi, hương vị thật tâm không tồi, nhưng hắn thật tâm cảm thấy rất nghẹn lòng a.

Lòng nghẹn đến muốn tràn ra Tiểu Uông, cơm nước xong, đem ba cái chậu cơm được liếm đến sáng bóng kia đưa đến bên cạnh giếng.

Bích Hà đang ngồi bên cạnh giếng rửa chén, vừa thấy ba cái chậu cơm, không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua ba cái uông kia, so nàng rửa qua còn sạch hơn.

Khổ bức cẩu x2, biểu tình nghiêm túc mà nhăn mặt, ngồi xổm dưới đất: “Gâu gâu.” Nhanh rửa chén đi.

Tiểu Uông mặt mang khổ bức làm sáng tỏ: “Là chúng nó cướp chậu cơm của ta đi liếm sạch!” Mới không phải hắn liếm sạch a.

Bích Hà: vì cái gì phải cường điệu một lần? Nàng căn bản là không có hoài nghi hắn liếm chậu cơm.

Tiểu Uông tiếp tục mặt mang khổ bức, kéo thùng nước qua, giúp Bích Hà múc nước.

Chờ đến khi Tống Lâm vào cửa, Tiểu Uông không chỉ giúp đỡ Bích Hà đem bát tẩy sạch, đồ ăn tẩy sạch, còn đem vại nước trong phòng bếp đổ đầy, cũng đổ đầy nước trong bồn tắm.

Tiểu Uông tự giác ra sức làm việc.

Tống Lâm thấu lại đây tiếp đón Bích Hà, lại thăm dò nhìn đáy giếng, chỉ vào Tiểu Uông: "Tiểu tử chỗ nào tới, không hiểu chuyện a. Dùng nước như vậy, giếng này không kịp chảy nước, không hai ngày liền cạn."

Biểu tình của Tiểu Uông liền cùng cẩu nhà mình y chang nhau, cái gì gọi là cố hết sức không lấy được lòng, cái gì gọi là hảo tâm làm chuyện xấu, chính là đây.

Bất quá Tống Lâm cũng không tiếp tục nói hắn, Đại Hùng cùng Ôn Luân cũng trở về, tiếp đón nhau vào thư phòng đàm luận chính sự. Diêu Thanh thu dọn đồ đạc đi vào bàng thính.

"Cuối cùng cũng bắt kịp." Tống Lâm nói chính là công trình kiến trúc chủ thể của bảo lâu, "Ngày mai toàn bộ làm xong hết, chỉ để lại nhóm thợ thủ công thôi." Tống Lâm trong khoảng thời gian này coi như là đã thích ứng sinh hoạt của một đốc công, dáng vẻ thư sinh trên người cũng đã thiếu rất nhiều.

Ôn Luân gật gật đầu: "Để nhóm thợ thủ công có rảnh đi làm xe trượt tuyết, vừa lúc có hai con cẩu, vạn nhất khuyết thiếu cái gì, cũng không sợ."

Tống Lâm nhìn cẩu, gật gật đầu: "Xem bộ dáng là được, nhưng còn phải huấn huấn."

Cẩu kéo xe trượt tuyết còn phải huấn? Ôn Luân chớp mắt một cái.

Tống Lâm nhìn ra Ôn Luân không rõ, giải thích một chút: "Cẩu kéo xe, giống như trâu cày ruộng, đều phải học, không phải trời sinh liền biết. Hơn nữa có cẩu nhìn khí lực lớn, nhưng chạy không được vài bước đường liền lại không được, căn bản là không thể kéo xe. Cẩu ở nơi này cũng không thích hợp, phương bắc ngược lại có hảo cẩu kéo xe trượt tuyết, hai con bên ngoài kia thoạt nhìn chính là tạp giao."

Ôn Luân có chút thay hai con cẩu bi ai, không phải mỗi con lai đều là mỹ nhân a.

"Ôn tiên sinh vừa thấy chính là một lòng nghiên cứu học vấn, không giống những hoàn khố tử trong kinh, quen thuộc thứ này thứ nọ." Gia môn trong kinh thành, lão đại dưỡng chim, tiểu nhân nuôi chó, tất cả đều đã nuôi ra có học vấn.

Ôn Luân bị vỗ mông ngựa, cũng không cảm thấy cái gì, quay đầu hỏi Đại Hùng: "Trong kinh có nhiều đại cẩu kéo xe trượt tuyết sao?" Có chó Husky sao? Có Alaska sao? Có Samoyed sao?

Đại Hùng lắc lắc đầu. Y ở trong kinh qua lại vội vàng, vẻn vẹn giao tế cũng chính là cùng nhóm đồng bào cùng uống rượu ăn thịt mà thôi, đừng nói nuôi chó, bọn họ những người chân chính từ chiến trường ra này, săn thú cũng đã chướng mắt.

Tống Lâm trực tiếp kéo việc: "Giao cho Tống mỗ đi, đầu xuân liền cho người đưa tiểu cẩu tể lại đây. Cẩu

dưỡng từ nhỏ mới thân. Không biết Hùng đại nhân muốn dưỡng mấy con?"

Đại Hùng tính toán một chút: "Có khoản bốn năm con là đủ rồi." Cẩu rất tốt, y trước kia đi theo cha của y săn thú, đều luôn ngóng trông có cẩu đi theo. Không nói cái khác, chính là buổi tối ở trong núi qua đêm, có cẩu ôm cũng ấm áp.

Ôn Luân nhìn ánh mắt sáng lên của Đại Hùng, biết là Đại Hùng yêu thích, quay đầu hỏi Diêu Thanh: "A Thanh muốn nuôi cẩu không? Trong viện ở phủ thành, dưỡng hai con trông cửa?"

Diêu Thanh cau có mặt: "Từ bỏ. A Thanh có tiểu tiểu con lừa." Cẩu… thật xấu.

Ôn Luân quay đầu đối Tống Lâm nói lời cảm tạ: "Vậy phiền toái Tống tiên sinh."

Tống Lâm nhanh chóng xua tay: "Chuyện nhỏ. Ngươi nếu là tìm chim ưng cái gì, ta ngược lại còn thật tìm không ra."

Đại Hùng kéo về chính đề: "Lần này vào núi, chúng ta cũng lần nữa kiểm tra công sự phòng ngự trong núi. Doanh địa cũng bố trí chu đáo chặt chẽ. Dư lại liền chờ đến phong sơn rồi nhìn, cái đường kia còn phải xem thêm."

Tống Lâm hiểu được, Đại Hùng đây không phải là hướng hắn thông báo, mà là thông qua hắn thông báo cho kinh thành.

Kỳ thật công sự phòng ngự bên trà xưởng, Đại Hùng căn bản là không lo lắng, như lúc ban đầu mấy lão binh phán đoán, không một ngàn người căn bản không đánh hạ được. Loại tình huống như tám trăm dặm đại sơn này, còn là mùa đông bị đại tuyết bao trùm, căn bản là bên đó cũng không tới được một ngàn người.

Mấu chốt là phòng tuyến ở bảo lâu bên kia, còn phải băn khoăn mấy vấn đề linh tinh như đả thảo kinh xà này nọ, tuy rằng xây xong sau lực phòng ngự cũng không thể thấp hơn so trà xưởng bên này, nhưng hiện tại còn chưa xây xong thì sao? Các loại vũ khí trên núi cũng khuyết thiếu, chẳng lẽ chỉ dựa vào vài người miền núi là xong?

Lúc này Tiểu Uông mang theo Đại Uông Nhị Uông đi đến bảo lâu, lấy nồi chén ăn sạch sẽ đem về.

Nhóm thợ thủ công thấy hai đại cẩu, rất là vui sướng, cũng không có một chút biểu tình nào là ghét bỏ nó xấu: "Hảo cẩu. Đại thúc làm xe đẩy cho các ngươi nha. Các ngươi là muốn mỗi con một chiếc, hay là hai con một chiếc?"

Đại Uông Nhị Uông: "Uông uông!"

Thợ thủ công đại thúc: "Một con một chiếc đúng không? Ân, đại thúc hiểu được mà."

Tiểu Uông: không, chúng nó không là người, cẩu ngữ ngươi cũng có hiểu đâu.

TT: Trong bản QT thường thấy thì cẩu hay gọi là uông uông, nếu là truyện khác thì có lẽ tui sẽ đổi nó thành gâu gâu, nhưng trong truyện này, anh chủ nhân họ Uông, 2 con cẩu cũng bị gọi thành đại uông, nhị uông, vì vậy nên tui giữ nguyên ko đổi.

84. Chương 84: Trà Sữa

Edit: Rei

Beta: TrinhTrinh

Đối với nhóm công tượng từ trong kinh thành tới mà nói, làm xe trượt tuyết căn bản là chuyện nhỏ.

Rất nhanh, Đại Uông và Nhị Uông liền có món đồ chơi của mình —— là hai chiếc xe kéo. Bộ dáng nhìn qua không khác xe trượt tuyết là mấy, nhưng mà cũng không lớn lắm, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như đồ chơi cho nhi đồng.

Đại tuyết rơi sau, Diêu Thanh cùng Tiểu Ỷ cả ngày bị hai con Uông lôi kéo ở trong sân nhà xoay quanh.

Diêu Thanh có chút choáng: "Đi, ta muốn đi lên lớp, trở về rồi chơi tiếp."

Học đường trong lão miếu lại lần nữa mở ra. Diêu tiểu tiên sinh lại lên lớp lần nữa, cũng bởi vì mới vừa về thôn được nhiệt liệt hoan nghênh, Diêu tiểu tiên sinh còn cố ý chuẩn bị lễ vật.

Đại Uông dừng lại, sau đó tha Diêu Thanh chạy tới lão miếu.

Tiểu Ỷ thấy thế, nhanh chóng nhảy xuống xe kéo, vội vã chạy vào trong phòng cầm lên túi xách đã sớm chuẩn bị tốt, lại nhảy lên xe kéo: "Nhị Uông, đuổi kịp!"

Tiểu Uông ngồi xổm làm người gác cổng, hai mắt hàm lệ. Cẩu của hắn như thế nào bỗng nhiên không cần hắn rồi?

Ôn Luân lúc này mới rời giường, lười biếng đẩy cửa sổ ra, nhìn hai tiểu hài tử một trước một sau chạy như điên, bỗng nhiên nói rằng: "Về sau ta có thể thu dưỡng nhiều hài tử hơn nữa, cũng sẽ không có đối tốt với bọn họ giống như đối A Thanh bây giờ."

Về vấn đề con nối dòng, Ôn Luân cùng Đại Hùng cũng đã từng thảo luận qua, Đại Hùng thậm chí cảm thấy còn có một cái kế hoạch dị thường khổng lồ.

"Sáng sớm, cẩn thận cảm lạnh." Đại Hùng hai bước đi tới, đóng cửa sổ lại, chỉ để lại một kẻ hở thông khí, "Chuyện hài tử ta đã cẩn thận nghĩ qua. Chuyện thiên hạ ta không có khả năng làm hết toàn bộ, huống hồ đây cũng không phải là chuyện của một mình ta. Gặp gỡ là duyên phận, có lẽ sẽ cung cấp một ít trợ giúp, nhưng đại khái ta sẽ giống tức phụ, sẽ không coi thành con của mình mà dưỡng."

Trước kia là y nghĩ lầm, trong nhà có Diêu Thanh, có Tiểu Ỷ sau, y mới biết được khác nhau. Muốn nói Diêu Thanh chẳng qua là chiếm danh phận tôn tử của tiên sinh Ôn Luân, cái khác cũng không khác gì Tiểu Ỷ. Diêu Thanh cùng Tiểu Ỷ đối với y mà nói, đều là cô nhi, nhặt được dưỡng bên người mà thôi. Hai hài tử đều nghe lời hiểu chuyện, nói thật, Diêu Thanh so với Tiểu Ỷ còn càng làm ầm ĩ một ít. Nhưng thật tâm, y không cách nào giống như đối với Diêu Thanh, mà đi đối đãi Tiểu Ỷ.

"Ta sau lại nghĩ tới tình huống nhà đệ, cảm thấy hài tử chỉ cần một đứa thì tốt rồi. A Thanh như vậy cũng không tồi, những hài tử khác đều có Dục Anh đường quản."

Ôn Luân vỗ vỗ Đại Hùng: "Muốn chiếu cố những hài tử đó, cũng không nhất định phải dựa vào Dục Anh đường."

Ôn Luân còn muốn tiếp tục nói, Thúy Liên gõ gõ cửa: "Đại thiếu gia, điểm tâm đã xong."

Ôn Luân lúc này mới kịp phản ứng, mình còn chưa ăn điểm tâm đâu.

Đại Hùng nhanh chóng mang theo tức phụ đi ra ngoài, không nghĩ tới Tống Lâm thế nhưng đã đứng ở ngoài cửa ăn. Chén lớn mì vằn thắn, dưa chua thịt thêm thức ăn, Tống Lâm ăn cũng không ngẩng đầu lên.

Ôn Luân đơn giản, một chén hoành thánh, trong bát rắc thêm chút rau mà thôi.

Tống Lâm đối lập một chút, mặt già hồng lên. Kỳ thật mấu chốt là, rau dưa mới mẻ so thịt còn đắt, nhưng là… Vẫn đỏ mặt.

Đại Hùng cũng sớm đã ăn qua, chờ Ôn Luân ăn không vô, mới ăn hai cái hoành thánh còn dư lại, còn lẩm bẩm một câu: "Như thế nào cứ ăn ít như vậy?" Đại Hùng chỉ trải qua ngày không đủ ăn, chứ cho tới bây giờ còn chưa trải qua ăn không hết ngày. Dù là đoạn thời gian y ở trong kinh, cũng đã quen, không thể nhìn lãng phí thức ăn.

Ôn Luân kỳ thật cũng không có gì phô trương: "Ở nhà còn sợ bị đói?"

Đại Hùng ngẫm lại cũng đúng.

Tống Lâm quen sinh hoạt trong kinh, nhìn quen các loại quy củ. Nhân gia nhà giàu mỗi ngày cơm canh đều có chú ý, bao nhiêu cơm bao nhiêu đồ ăn đều là dựa theo thân phận địa vị định ra. Như là trong nhà tối cao lão thái thái, chẳng sợ một bữa ăn không tới nửa bát cháo, vẫn phải theo quy củ chuẩn bị bốn đến sáu đĩa thức ăn. Nếu ngày nào đó đồ ăn không dễ mua, thiếu một đĩa nửa chén, còn có thể nháo đến gia đình không yên, mũ bất hiếu lập tức liền có thể chụp lên đầu.

Ôn Luân súc miệng, nhìn Tống Lâm sửng sốt nửa ngày không nói lời nào: "Tống tiên sinh đây là làm sao vậy?" Tống tiên sinh chính là người mà nhìn như lão yêu tinh, từ khi nào mà cũng có lúc ngây ngây ngốc ngốc như thế này? Thật hận không có cameras, không thể chụp ảnh lưu lại làm kỷ niệm.

Tống Lâm hồi thần, thoáng kéo kéo khóe miệng: "Tống mỗ chỉ suy nghĩ, quy củ thứ này…" Rốt cuộc là cái gì?

Ôn Luân nghĩ nghĩ phương thức cuộc sống của mình, đại đa số cũng không dính dáng đến quy củ, chỉ là: "Quy củ bên ngoài là đạo đức, là luật pháp. Về phần quy củ trong nhà, người trong nhà ở thoải mái liền không được sao?" Nhân sinh ngắn ngủn không đến trăm năm, ở trong nhà mình còn không thể tùy tâm sở dục, vậy thì có bao nhiêu mệt?

Tống Lâm chắp tay: "Ôn tiên sinh rộng rãi."

Ôn tiên sinh cảm thấy kỹ năng trang cao thâm của mình, có xu thế gần như tuyệt hảo rồi, nghe được khen, da mặt cũng không hồng một chút nào.

Nếm qua điểm tâm, lại ngồi một hồi, liền đã bị nhét vào tay cái lò sưởi, lôi kéo Đại Hùng đồng thời đi dạo tiêu thực sau khi ăn xong.

Nhưng Tống Lâm lại là một người không có ánh mắt, trực tiếp liền đuổi kịp.

Ôn Luân âm thầm phiên cái xem thường, dù sao hai người bọn họ cũng không tính toán nói lời buồn nôn, tiếp tục đề tài buổi sáng đang nói dở, Ôn Luân liền nói lên khái niệm của quỹ từ thiện. Hiểu biết cùng lịch duyệt của Ôn Luân đối với quỹ từ thiện cũng chỉ là một chút đại khái mà thôi.

Đại Hùng sau khi nghe xong như là có sở ngộ.

Tống Lâm sau khi nghe xong liền là triệt để hiểu ra, cơ hồ không có tạm dừng, liền thu thập trong mình một chút đồ vật, liền lao xuống núi.

Chờ đi đến lão miếu, như trước là Đại Hùng cùng Ôn Luân hai người đi.

Không khí trong lão miếu hôm nay thật không đúng, hoàn toàn không có cái nhiệt liệt không bị ai cản trở như trước kia. Bởi vì trong thôn chương trình học giáo dục, vốn cũng không phải chuyện rất nghiêm túc gì, nhất là Triệu Tứ chủ giảng đạo lí đối nhân xử thế, càng là cổ vũ mọi người mở miệng lên tiếng. Dù là khóa

của Diêu Thanh, cũng thường xuyên có người đặt câu hỏi.

Nhưng hôm nay trong lão miếu, lại là một mảnh an tĩnh.

Ôn Luân đi đến cửa sau vừa thấy, già trẻ lớn bé tất cả đều cau mày.

Hàng đầu tiên, Tiểu Ỷ cùng tiểu hài tử khác cùng tuổi ngồi cùng một chỗ, đối với tờ giấy trên bàn phát sầu.

Trên đài Diêu tiểu tiên sinh, trừng dựng thẳng mắt, không giận tự uy bưng bát lên hớp một hơi sữa dê, miệng bên ngoài lưu lại một vòng râu bạc.

Không một người cười nhóc.

Thôn trưởng ỷ vào địa vị cao, bị đẩy đi ra xin tha: "Tiểu tiên sinh, ta không biết làm đề mục này."

Thôn trưởng vừa thốt lên xong, những người khác sôi nổi phụ họa.

Diêu tiểu tiên sinh trong tay cầm một quyển thư cuốn lại, mí mắt cũng không nâng: "Đem cái mình biết viết lên là được."

Thôn trưởng nghẹn, lần nữa ngồi trở về, đặt bút viết, tốt xấu điền lên giấy vài chữ. Trong thôn hiện giờ từng nhà đều tích chút tiền, ngày tuy rằng vẫn khó khăn, nhưng cũng đều mua một chút văn phòng tứ bảo. Trừ bỏ thời điểm mới vừa luyện tự, sa bàn hiện đã không còn công dụng gì. Dù sao bút lông cùng nhánh cây chênh lệch vẫn là rất lớn, dùng nhánh cây viết chữ dù dễ nhìn, nhưng khi viết bút lông cũng vẫn phải luyện lại lần nữa.

Cũng không biết nguyên nhân sớm nhất là từ thư sinh tuyên truyền ra ngoài, hay là cái gì khác, Đại Trà thôn chiêu đãi nhóm du khách, đều là lấy thư sinh làm chủ, dù là những phú thương tới đây, cũng đều là mỗi người có học thức.

Tự luyện xinh đẹp cũng có chỗ tốt. Khác không nói, chính là cái sạp dưới cây đại trà ở thôn khẩu, trực tiếp viết lên cái gì giá tiền bao nhiêu, cũng có thể bán đi không ít đồ vật, còn đỡ phải cho khách nhân hỏi giá.

Chúng ta thôn dân chính là có văn hóa nha!

Thời điểm thôn trưởng mang theo kiêu ngạo muốn trả lời bài thi, liền lập tức biến thành bong bóng. Ngay cả cái đề mục cũng xem không hiểu a!

Đối với thôn trưởng làm phức tạp, hùng hài từ phía trước càng cảm thấy buồn rầu thêm. Bọn họ rõ ràng thực nghiêm túc học tập, cũng học hai ba năm, thế nhưng ngay cả đề mục cũng không biết hết. Nghe nói

hàng trước mắt này là dựa vào cái đề mục này, đồng sinh thử liền khảo tới đầu danh án thủ! Ngày hôm qua hàng này còn bị bọn họ đặt trên mặt đất, ngay cả thân đều lật không được đó! Chẳng lẽ thật sự lợi hại như vậy?

Tiểu Ỷ thuần túy chính là vô giúp vui. Hắn vỡ lòng chưa tới hai ngày, bút còn không biết cầm như thế nào đâu.

Đại Hùng mắt sắc, nhìn đề mục đối với Ôn Luân một trận thì thầm.

Ôn Luân nhìn nhìn tiểu tử ủ rũ phá hư trên đài kia, kéo Đại Hùng đi trở về.

Về đến nhà, Tiểu Uông lui một chân ngồi ở cửa phòng, như là tiểu cô nương đối mặt hái hoa tặc, mặt mũi trắng bệch.

Ôn Luân cùng Đại Hùng không rõ, bọn họ lúc trước xuất môn còn hảo hảo mà, lúc này mới bao lâu?

"Xảy ra chuyện gì?" Tâm tư làm gia trưởng của Đại Hùng trỗi lên.

Hái hoa tặc Bích Hà cầm trên tay một cái chén trúc.

Ôn Luân nhìn thoáng qua, màu sắc có chút giống trà sữa.

"Thúy Liên đang thử làm trà sữa. Để Tiểu Uông thử khẩu vị xem như nào."

Trà sữa là Ôn Luân nói. Cửa hàng trà sữa lần đầu tiên xuất hiện chính là ở cổng các trường học. Ôn Luân có chút suy nghĩ, hơn nữa khẩu cảm của sữa dê thật sự cũng quá kém. Ôn Luân mỗi ngày nhìn Diêu Thanh uống sữa dê cứ như đang uống thuốc.

Thúy Liên làm chút trà bỏ vào sữa, nhưng là trà sữa loại này tại Ôn Luân xem ra không có hàm lượng kỹ thuật gì, lại vấp phải trắc trở.

"Không phải chỉ là nước trà thêm chút sữa sao?" Tiểu Uông lần đầu tiên uống thử, vui vẻ đồng ý. Dùng trà cũng là có loại cách uống này, hơn nữa có nhiều loại còn muốn thêm vào trong trà càng tạp, mấu chốt là trà sữa này là do Bích Hà bưng tới.

Tiểu Uông lần đầu tiên uống thử, là cạn! Đến hiện tại nhìn thấy chén thứ mười tám trong tay Bích Hà, tâm tình cũng là —— cạn!

Vườn trà Dục Tú chủ yếu kinh doanh chủng loại lá trà cũng chỉ có trà xanh, trà đen còn chưa chính thức bắt đầu tiêu thụ. Nhưng mà Ôn Luân ngẫu nhiên cũng cùng sư phụ chế trà khác đồng thời, cũng sẽ chế tác

một ít chủng loại lá trà khác, lượng không lớn, nhưng trên cơ bản nên có đều có. Lá trà đại loại phân sáu loại, Thúy Liên từ Ôn Luân nơi đó tiếp thu chủng loại trà sữa cũng đa dạng phong phú, vì thế liền có bộ dáng Tiểu Uông hiện giờ.

Trà xanh thêm sữa, hồng trà thêm sữa, đây là phiên bản trụ cột nhất, còn phân thêm đường không thêm đường, bỏ thêm đường đỏ hay là bỏ thêm đường trắng hay là thêm đường phèn, đường thêm nhiều hay ít, thêm quả hạt, thêm đậu đỏ vân vân. Lúc trước mấy chén, Tiểu Uông còn có thể nói ra một phần ba, nhưng hiện tại, hắn thật sự vừa thấy chén trà đã muốn chạy đến nhà vệ sinh.

"Bích Hà~" Ánh mắt Tiểu Uông đều nhanh đổ mồ hôi.

Bên ngoài yếu kém hái hoa tặc – Bích Hà nhẹ nhàng chớp mắt, khẽ ngẩng đầu, nhẹ giọng: "Tiểu Uông."

Tiểu Uông: "Ta uống!"

Ôn Luân không hiểu, không phải là một ly trà sữa sao! Nghĩ nghĩ, cậu chạy tới phòng bếp: "Đậu nành thêm vào sữa thử xem, có thể hay không làm sữa đậu."

Thúy Liên thấy đại thiếu gia tiến vào, từ trong nồi múc hai chén trà sữa: "Đại thiếu gia, phu gia, nếm thử xem."

Khẩu cảm thuận hoạt như tơ, bên trong còn có viên trân châu, mùi thực đạm, còn có chút vị đắng của lá trà: "Bỏ thêm đường phèn cùng bạch cúc?"

Thúy Liên gật gật đầu.

Đại Hùng cũng hiểu được mùi vị không tệ: "Cái này được, còn có thể lót bụng." Đại Hùng suy sét vấn đề vĩnh viễn đều thực tế đến như vậy.

Bình thường nước trà luôn là càng uống càng đói, loại trà sữa này cũng thật không tệ: "Làm ra rất phiền toái sao?"

Thúy Liên lắc lắc đầu: "Chỉ trà sữa cũng không phiền toái. Nhưng mà trân châu không được." Trân châu không thể xem như viên gạo nếp, hơn nữa còn phải nấu.

Đều là người thông minh, một chút liền thông. Ôn Luân vẫn nhịn không được cảm khái một chút, trình độ sản xuất ở thời đại này thật là không được a, trước kia trân châu trực tiếp đến siêu thị một mua một túi lớn. Bất quá ngẫm lại Đại Hùng tính toán, có thể là thời điểm ra chiến trường, một người một chén giữ ấm, mở ra bên trong một ly trà sữa nóng hầm hập… Nháy mắt náo loạn có hay không (gào thét -ing)!

Đại Hùng cũng không phải để ý: "Ân, chỉ trà sữa thôi cũng được." Hôm nào để Cổ quân sư đến một chuyến.

Long Môn Quan không thiếu sữa dê, điều phối vào trong trà, cũng tiêu hao không bao nhiêu. Mùa đông, dưỡng béo. Binh đánh giặc, cũng không thể giống tức phụ y như vậy, muốn tăng chút thịt cũng khó.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-vien-son-tra-nong